

B i b e l n - t e x t e r n a

GAMLA
TESTAMENTET
II

Ref KB

Doc 500

Bibeln

Texterna

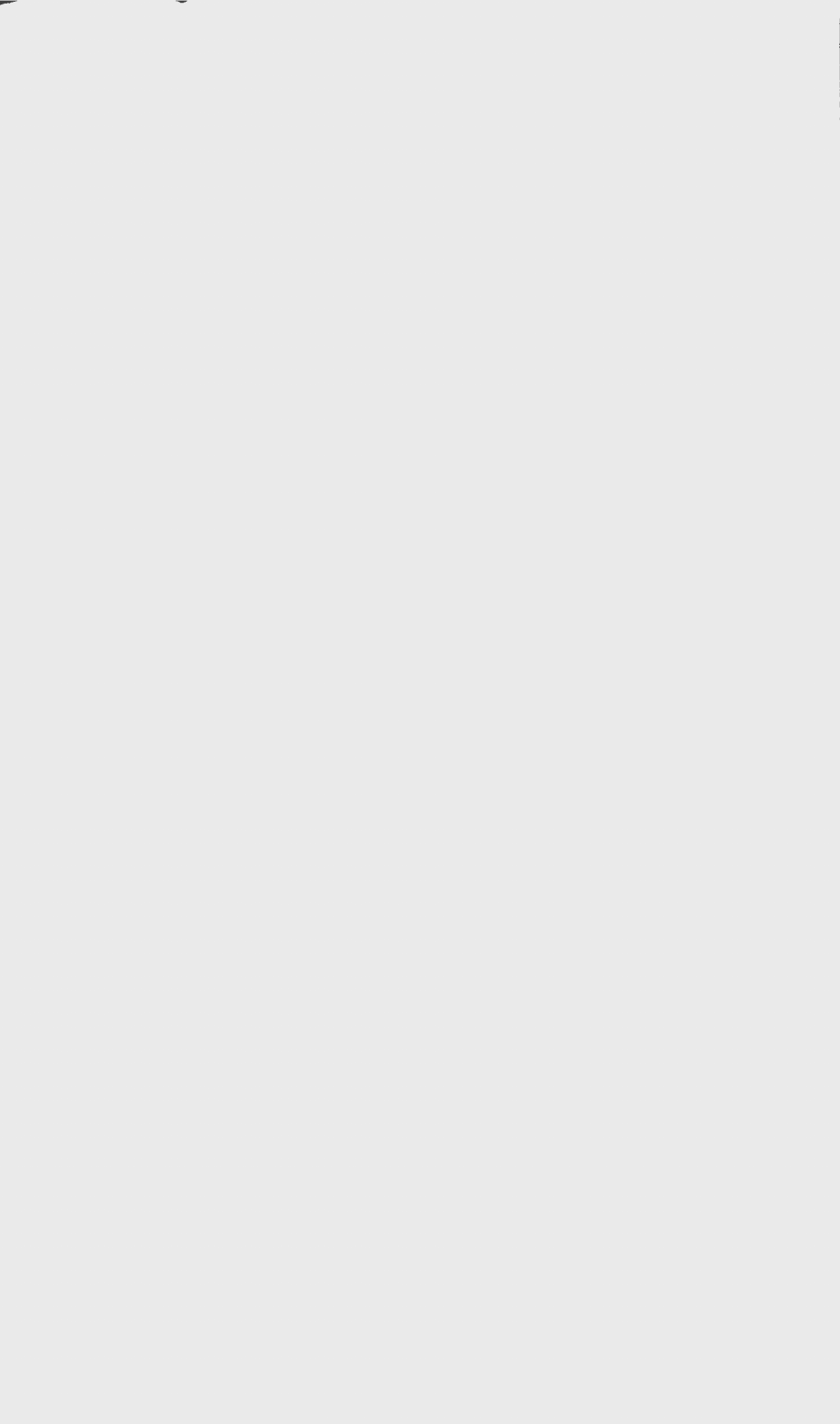
Gamla testamentet

II

Innehåll

Gamla testamentet II

Job	Job	807
Psaltaren	Ps	871
Ordspråksboken	Ords	1047
Predikaren	Pred	1113
Höga visan	Höga v	1131
Jesaja	Jes	1145
Jeremia	Jer	1281
Klagovisorna	Klag	1407
Hesekiel	Hes	1425
Daniel	Dan	1513
Hosea	Hos	1539
Joel	Joel	1561
Amos	Am	1571
Obadja	Ob	1587
Jona	Jon	1591
Mika	Mik	1595
Nahum	Nah	1609
Habackuk	Hab	1615
Sefanja	Sef	1621
Haggaj	Hagg	1629
Sakarja	Sak	1633
Malaki	Mal	1651

Job

Den rättfärdige Job sätts på prov

1 I landet Us fanns en man som hette Job. Det var en oförvitlig och rättrådig man som fruktade Gud och skydde allt ont. ²Sju söner och tre döttrar hade fötts åt honom. ³Han ägde 7 000 får, 3 000 kameler, 500 par oxar och 500 åsneston och hade många tjänare. Han var den mäktigaste mannen i hela Östlandet. ⁴Hans söner brukade turas om att bjuda hem varandra till fest, och de inbjöd då också sina tre systrar att komma och äta och dricka tillsammans med dem. ⁵När alla hade hållit sin fest såg Job till att hans barn blev renade. Tidigt på morgonen offrade han brännoffer för var och en av dem. Han tänkte: "De kan ju ha syndat och i sina tankar förbannat Gud." — Så brukade Job alltid göra.

⁶En dag när gudasönerna trädde fram inför Herren var också Anklagaren med bland dem. ⁷Herren frågade honom: "Var har du varit?" Anklagaren svarade: "Jag har vandrat kors och tvärs över jorden." ⁸Herren frågade: "Lade du märke till min tjänare Job? På hela jorden finns ingen så oförvitlig och rättrådig som han, ingen som så fruktar Gud och skyr allt ont." ⁹Anklagaren svarade: "Det är väl inte utan orsak som Job är gudfruktig. ¹⁰Du har ju själv på allt sätt skyddat honom och hans familj och allt som tillhör honom, du välsignar allt han gör, och hans hjordar brer ut sig över landet. ¹¹Men sträck ut din hand och rör det som tillhör honom, då kommer han att förbanna dig rakt i ansiktet." ¹²Herren sade till Anklagaren: "Gör vad du vill med det som tillhör honom, bara du inte rör honom själv." Så lämnade Anklagaren Herren.

¹³En dag när Jobs söner och döttrar var på fest hemma hos den äldste brodern ¹⁴kom en budbärare till Job och sade: "Oxarna gick för plogen och åsnorna betade bredvid. ¹⁵Då kom sabeerna och rövade bort dem och högg ner folket. Jag ensam kom undan och kan berätta det för dig."

¹⁶Medan han ännu talade kom en till och sade: "Guds eld slog ner från himlen och brände ihjäl fåren och folket. Jag ensam kom undan och kan berätta det för dig."

¹⁷Medan han ännu talade kom en till och berättade: "Kaldeerna anföll med tre horder, de tog kamelerna och högg ner folket. Jag ensam kom undan och kan berätta det för dig."

¹⁸Medan han ännu talade kom en till och sade: "Dina söner och döttrar var på fest hemma hos den äldste brodern. ¹⁹Då kom en väldig stormby farande från öknen. Den tog tag i husets fyra hörn, och huset föll samman över folket och alla dog. Jag ensam kom undan och kan berätta det för dig."

²⁰Då reste sig Job och rev sönder sin mantel och skar av sitt hår. Han föll på knä ²¹och sade:

"Naken kom jag ur min moders liv,
naken vänder jag åter.
Herren gav och Herren tog,
lovat vare Herrens namn."

²²Under allt detta syndade inte Job och klandrade inte Gud.

2

¹En dag när gudasönerna trädde fram inför Herren var också Anklagaren med bland dem. ²Herren frågade honom: "Var har du varit?" Anklagaren svarade: "Jag har vandrat kors och tvärs över jorden." ³Herren frågade: "Lade du märke till min tjänare Job? På hela jorden finns ingen så oförvitlig och rättrådig som han, ingen som så fruktar Gud och skyr allt ont. Och han håller fortfarande fast vid sin oförvitlighet. Du uppeggade mig mot honom, och han störtades i fördärvet utan orsak."

⁴Anklagaren svarade: "Hud för hud. Man kan ge allt man äger för att skydda sig själv. ⁵Men sträck ut din hand och rör hans egen kropp, då kommer han att förbanna dig rakt i ansiktet."

⁶Herren sade till Anklagaren: "Gör vad du vill med honom, bara du skonar hans liv."

⁷Så lämnade Anklagaren Herren. Han lät Job drabbas av varbölder från huvud till fot. ⁸Job tog en krukskärva att skrapa sig med, där han satt på askhögen. ⁹Hans hustru sade till honom: "Håller du fortfarande fast vid din oförvitlighet? Förbanna Gud och dö!" ¹⁰Han svarade henne: "Du talar som en dåre. Vi tar emot det goda från Gud, skall vi då inte också ta emot det onda?" — Under allt detta kom inte ett syndigt ord över Jobs läppar.

¹¹Tre vänner till Job fick höra om alla olyckor som hade drabbat honom. Då kom de samman, var och en från sitt håll, för att gå och visa honom sin medkänsla och trösta honom. Det var Elifas från Teman, Bildad från Shuach och Sofar från Naama. ¹²De såg honom redan på avstånd men kände inte igen honom. Då grät de och klagade, de rev sönder sina mantlar och kastade upp jord över sina huvuden. ¹³Så satt de hos honom på marken i sju dagar och sju nätter. Ingen sade något till honom, ty de såg hur han led.

Job förbannar sin födelse

¹Då tog Job till orda och förbannade den dag han blev född.

²Han sade:

³Må den dag då jag föddes förintas,
den natt då man sade: "Ett gossebarn!"

⁴Den dagen må bli till mörker,
må Gud i höjden inte fråga efter den
och inget ljus skina över den.

⁵Må töcken och mörker kräva den åter,
molnen sänka sig över den,
förmörkelse slå den med skräck.

⁶Må den natten slukas av dunklet.
Låt den inte räknas bland årets dagar,
låt månaderna vägra den plats.

⁷Den natten må bli ofruktsam
och inte fyllas av glädjerop.

⁸Må den förbannas av Havets besvärjare,
av dem som kan mana fram Leviatan.

⁹Må dess morgonstjärnor aldrig tändas.
Förgäves må den vänta på ljuset,
aldrig se gryningen slå upp sina ögon,

¹⁰för att den inte stängde moderlivets port,
inte dolde plågan för min syn.

¹¹Varför dog jag inte när jag föddes,
genast då jag kom till världen?

- 12Varför fanns en famn som tog emot mig
och bröst som jag fick dia?
- 16Varför blev jag inte som ett nergrävt foster,
som barnen som aldrig fick se ljuset?
- 13Då skulle jag nu ligga i ro,
sova en ostörd sömn
- 14i sällskap med kungar och rådsherrar,
med dem som byggde upp förödda städer,
- 15med furstar som ägde guld
och fyllde sina hus med silver.
- 17Där rasar inte de onda mer,
där får de trötta vila,
- 18fångarna har fått ro
och hör inte längre fogden ryta.
- 19Där är både hög och låg,
slaven är fri från sin herre.
- 20Varför ges dagens ljus åt den plågade,
varför skall de olyckliga leva,
- 21de som längtar förgäves efter döden
och söker den ivrigare än nergrävda skatter,
- 22de som skulle jubla av glädje
och prisa sig lyckliga om de fann sin grav?
- 23Varför lever den som famlar i mörker,
den vars vägar Gud har spärrat?
- 24Suckar har blivit mitt dagliga bröd,
min klagan är som forsande vatten.
- 25Det jag fruktade har drabbat mig,
det jag bävade för har nått mig.
- 26Jag finner ingen frid, ingen ro, ingen vila,
bara vånda och kval.

Elifas första tal

4

¹Elifas från Teman sade:

²Orkar du höra vad vi har att säga?

Vem kan hålla tillbaka sina ord!

³Själv har du visat många till rätta,
du gav styrka åt kraftlösa armar,

- ⁴dina ord höll den vacklande uppe,
du gav stadga åt skälvande knän.
- ⁵Men nu när du själv drabbas orkar du inte,
när det träffar dig själv blir du rädd.
- ⁶Ger din gudsfruktan ingen tillförsikt,
din oförvitlighet inget hopp?
- ⁷Tänk efter! När gick en oskyldig under,
var gick en rättrådig förlorad?
- ⁸Detta har jag sett: de som plöjer ondska
och sår ofärd, de får skörda det.
- ⁹De går under när Gud andas på dem,
förintas av hans vredes fnysning.
- ¹⁰Lejonet vrålar, vilddjuret ryter,
men bestarnas tänder krossas.
- ¹¹Utan byte går lejonet under
och lejonungarna skingras.
- ¹²Ett ord smög sig till mig,
nådde mitt öra i en viskning.
- ¹³Det var under ängslande syner om natten,
när människorna sov sin djupaste sömn.
- ¹⁴Jag fylldes av skräck och bävan,
hela kroppen skälvde av skräck.
- ¹⁵En vind drog förbi,
en storm som fick mig att rysa.
- ¹⁶Då stod där något jag aldrig sett,
en gestalt trädde fram för min syn.
I tystnaden hörde jag en röst:
- ¹⁷"Kan en människa ha rätt mot Gud,
kan en man vara ren inför sin skapare?"
- ¹⁸Nej, inte ens sina tjänare litar han på,
även hos änglarna ser han brister,
- ¹⁹än mer då hos dem som bor i hyddor av ler,
dem som har sitt ursprung i jord.
De krossas som mal,
- ²⁰innan dagen blir kväll förgås de,
oförmärkt går de under för alltid.
- ²¹Deras tältpluggar rycks upp,
de dör utan att ha vunnit vishet.

5

¹Ropa bara! Finns det någon som svarar?

Vem av de heliga vänder du dig till?

²Grämelse tar livet av dåren,
förbittring dräper den oförnuftige.

³Jag såg en dåre som levde trygg,
men plötsligt drabbade förbannelse hans hem,

⁴hans barn var bortom räddning,
värnlösa krossades de i rätten.

⁵Vad de skördat slukade de hungrande,
[---]

de törstande ville åt deras egendom.

⁶Olycka växer inte ur jorden,
ofärd spirar inte ur marken.

⁷Nej, människan själv föder ofärd,
så visst som lågorna stiger mot höjden.

⁸Själv skulle jag vända mig till Gud,
för Gud skulle jag lägga fram min sak.

⁹Han gör större ting än någon kan fatta,
fler under än någon kan räkna.

¹⁰Han skänker regn åt jorden
och vattnar markerna.

¹¹Han upphöjer de ringa
och för de betryckta i säkerhet.

¹²Han korsar de slugas planer,
så att ingenting lyckas för dem.

¹³Han snärjer de kloka i deras slughet,
de listigas ränker får ett brått slut.

¹⁴De omvärvs av mörker på ljusan dag,
famplar mitt på dagen som om det var natt.

¹⁵Så räddar han från deras tungors svärd,
räddar den svage från den som har makt.

¹⁶Det tänds ett hopp för den fattige,
och ondskan tvingas till tystnad.

¹⁷Lycklig den människa som tuktas av Gud.
Förkasta inte den Väldiges fostran!

¹⁸Han som sargar förbinder också,
de händer som sårar ger läkedom.

- ¹⁹Ur sex olyckor räddar han dig,
ja, ur sju kommer du undan.
- ²⁰I hungersnöd skonar han dig från döden,
i krig från svärdet.
- ²¹Mot förtalets gissel är du skyddad
och fruktar inte våldet som kommer.
- ²²Mot våld och nöd kan du le,
och vilddjuren fruktar du inte,
- ²³ty du står i förbund med markens stenar
och lever i fred med de vilda djuren.
- ²⁴Du skall finna att allt går väl i ditt hus,
när du går runt på dina ägor saknar du inget.
- ²⁵Du skall se din släkt bli talrik,
din avkomma bli som gräset på marken.
- ²⁶När du kommit till mognad läggs du i graven,
liksom kärven bärgas när tiden är inne.
- ²⁷Detta har vi funnit, och så är det.
Lyssna, och inse det även du!

Jobs svar på Elifas första tal

6

¹Job sade:

- ²Om blott mina kval kunde vägas,
mina olyckor läggas på vågen!
- ³De skulle väga tyngre än havets sand,
därför är mina ord bittra.
- ⁴Den Väldiges pilar sitter i mig,
deras gift tränger in i min själ.
Gud låter fador rycka fram mot mig.
- ⁵Inte skriar vildåsnan när det finns gräs,
inte bölar oxen när han har foder.
- ⁶Men vem kan äta det fadda utan salt?
Vad finns det för smak i slemörtens saft?
- ⁷Det som jag kände avsmak för
har blivit min vämjeliga föda.
- ⁸O att min bön blev hörd,
att Gud uppfyllde min önskan,

- ⁹att Gud gick med på att krossa mig,
lyfte handen och gjorde slut på mig.
- ¹⁰Det skall ändå vara min tröst,
när jag vrider mig i olidlig plåga,
att jag aldrig har dolt den Heliges ord.
- ¹¹Har jag styrka som kan ge mig hopp,
finns ett slut som ger mig tålmod?
- ¹²Är min styrka stenens,
är min kropp av brons?
- ¹³Nej, för mig finns ingen hjälp,
alla vägar är stängda.
- ¹⁴Den som sviker sin nästa i nöd
har upphört att frukta den Väldige.
- ¹⁵Bröder, ni är opålitliga som bäckar,
som sinande bäckfårar.
- ¹⁶Först mörknar de av smältande is
och snö som blandar sig med vattnet,
¹⁷men torrtiden kommer och tystar dem,
i hettan försvinner de helt.
- ¹⁸Karavaner söker följa deras lopp,
drar ut i ödemarken och går under.
- ¹⁹Karavaner från Tema letar efter dem,
köpmän från Saba sätter sitt hopp till dem.
- ²⁰Men förhoppningarna grusas,
de når fram och blir besvikna.
- ²¹Så har ni blivit för mig,
ni såg det fasansfulla och blev skrämda.
- ²²Har jag begärt att få något av er,
bett er att köpa mig fri?
- ²³Har jag ropat: "Hjälp mig mot fienden,
rädda mig från våldsmännen"?
- ²⁴Undervisa mig, så skall jag tiga,
förklara på vad sätt jag har felat.
- ²⁵Visst är sanningen hård att höra,
men vad är det ni vill klandra mig för?

- 26Tänker ni klandra vad jag har sagt,
göra den förtvivilades ord till intet?
27Ni kastar lott om faderlösa,
ni köpslår om era egna vänner.
28Se mig i ansiktet nu!
Jag ljuger inte för er.
29Tänk om och låt all orätt fara!
Tänk om! Än har ingen bevisat min skuld.
30Skulle jag ta fördärvliga ord i min mun?
Nog skulle jag känna smaken av orätt.

- 7
1En trältjänst är människans tid på jorden,
hennes dagar är som daglönarens.
2Hon är en slav som längtar efter skuggan,
en daglönare som väntar på sin lön.
3Månad efter månad av elände,
nätter av plåga har blivit min lott.
4När jag har lagt mig tänker jag:
"Är det inte snart dags att gå upp?"
Kvällen kommer,
och jag är full av oro till gryningen.
5Min kropp är täckt av mask och skorv,
huden spricker och flyter av var.
6Mina dagar flög snabbare än vävarens skyttel,
i hopplöshet har de slutat.
7Minns att mitt liv är en vindfläkt,
aldrig mer får jag uppleva glädje.
8Den som ser mig nu skall aldrig se mig mer,
när din blick söker mig är jag borta.
9Molnet löses upp och försvinner,
den som går ner i dödsriket kommer inte åter,
10aldrig kommer han hem igen,
hans plats känner inte till honom mer.
11Därför lägger jag inte band på mig,
jag vill ge ord åt min smärta,
klaga i min bittra förtvivlan.

- ¹²Är jag kanske Havet eller Draken,
eftersom du låter bevaka mig?
¹³Om jag tänker: "Det lättar när jag lagt mig,
sömnen skall lindra min sorg",
¹⁴då skrämmer du mig med drömmar,
förfärrar mig med syner,
¹⁵så att jag hellre vill kvävas.
Hellre döden än denna plåga!
¹⁶Jag tynar bort, jag lever inte för evigt.
Lämna mig i fred, mitt liv är bara en vindil.

- ¹⁷Vad är en människa
att du gör så stor sak av henne
och bryr dig så mycket om henne,
¹⁸granskar henne varje morgon,
prövar henne var dag och stund.
¹⁹När skall du vända blicken från mig,
låta mig vara medan jag hämtar andan?
²⁰Om jag har syndat, vad gör det dig,
du människornas bevakare?
Varför gör du mig till mål för dina angrepp,
tröttar ut dig med att slå mig?
²¹Varför förlåter du inte min synd,
utplånar min skuld?
Snart vilar jag ändå i mullen,
söker du mig är jag borta.

Bildads första tal

- 8 ¹Bildad från Shuach sade:
²Hur länge skall du tala så där?
Dina ord är en vinande vind.
³Vränger Gud rättvisan?
Vränger den Väldige rätten?
⁴Dina barn syndade mot honom
och fick plikta för sina synder.
⁵Men om du själv vänder dig till Gud,
om du ber den Väldige om nåd
⁶och är ren och redbar,

- då griper han in för dig,
och du återfår din rättmätiga egendom.
- ⁷Din början var ringa,
men du slutar i storhet.
- ⁸Fråga tidigare slakten,
håll fast vid vad fäderna funnit.
- ⁹Själva är vi födda i går och vet ingenting,
som en skugga är våra dagar på jorden.
- ¹⁰Men de kan undervisa dig,
de kan tala till dig och förmedla sin insikt.
- ¹¹Växer papyrus hög där det inte är sankt,
skjuter säven i höjden utan vatten?
- ¹²Nej, den vissnar före allt annat gräs,
så snart den skjutit upp, innan den kan skäras.
- ¹³Så går det för alla som glömmer Gud,
den ogudaktiges hopp blir till intet.
- ¹⁴Hans tillförsikt är en sommartråd,
hans förtröstan som spindelväv.
- ¹⁵Stöder han sig mot den faller han,
håller han sig i den störtar han omkull.
- ¹⁶Han är ett lummigt träd i solen,
grenarna sträcker sig ut över trädgården,
- ¹⁷rötterna flätar sig in i röset,
söker fäste bland stenarna.
- ¹⁸Men när trädet tas bort
förnekas det av platsen där det stått:
"Jag har aldrig sett dig."
- ¹⁹Det är dömt att ruttna bort,
ett annat träd skjuter upp ur jorden.
- ²⁰Gud förkastar inte en oförvitlig,
han skänker inte de onda sitt stöd.
- ²¹Än en gång skall han låta dig skratta,
låta dig jubla av glädje.
- ²²Dina fiender skall kläs i skam,
de gudlösas hem förintas.

Jobs svar på Bildads första tal

9

¹Job sade:²Jag vet förvisso hur det är:

En människa kan inte få rätt mot Gud.

³Om han behagar föra talan mot henne
kan hon inte svara ens en gång på tusen.⁴Ingen, hur klok och stark han än var,
har oskadd kunnat trotsa honom,⁵han som flyttar berg innan de vet vad som sker
och vräker dem över ända i sin vrede,⁶han som skakar jorden så att den rubbas
och dess pelare svajar,⁷han som kan förbjuda solen att gå upp
och kan låsa inne stjärnorna,⁸han som ensam har spänt upp himlen
och betvingat Havet,⁹han som har gjort Stora Björn och Orion,
Sjustjärnorna och söderns stjärnbilder.¹⁰Han gör större ting än någon kan fatta,
fler under än någon kan räkna.¹¹Han kan korsa min väg utan att jag ser honom,
gå förbi mig utan att jag märker det.¹²När han griper sitt byte, vem kan hindra honom,
vem kan säga: "Vad gör du?"¹³Gud lägger inte band på sin vrede,
för honom hukar Rahavs anhang.¹⁴Hur skulle då jag våga svara honom,
finna ord att bemöta honom med?¹⁵Även om jag har rätt kan jag inte svara,
jag måste tigga min motpart om nåd.¹⁶Även om han skulle svara när jag ropar
tror jag inte att han skulle lyssna på mig.¹⁷Han krossar mig med sin storm
och ger mig utan orsak slag på slag.¹⁸Han låter mig inte dra efter andan
men mättar mig med bitter plåga.

- 19Gäller det makt är han starkast,
gäller det rätt — vem ställer honom till svars?
20Även om jag har rätt dömer mig min egen mun,
är jag oskyldig faller den mig.
21Jag är oskyldig!
Men mitt liv är meningslöst,
jag vill inte leva mer.
22Allt gör detsamma, därför säger jag:
Oskyldig och skyldig, han förgör dem båda.
23När olyckan plötsligt dödar
hånler han åt de oskyldigas undergång.
24Världen är utlämnad åt en brottsling,
han gör dess domare blinda.
Vem om inte han?
- 25Snabbare än löparen har mina dagar ilat,
de har flytt och såg ingen glädje.
26De for bort likt vassbåtar,
snabbt som örnen när den störtar mot bytet.
27Om jag tänkte: "Nu glömmer jag min sorg,
jag ändrar uppsyn och ser glad ut",
28skulle jag ändå frukta allt jag måste lida.
Jag vet att du aldrig frikänner mig.
29När jag ändå förklaras skyldig,
vad tjänar det till att jag anstränger mig?
30Om jag också tvättar mig med snö,
skrubbar mina händer i lut,
31doppar du mig i dyn,
så att mina kläder vämjes vid mig.
- 32Inte kan en människa som jag svara honom,
så att vi båda kunde mötas i rätten.
33Om ändå en medlare fanns mellan oss,
som vi båda måste böja oss för!
34Om han ändå slutade slå mig,
så att skräcken för honom släppte,
35då skulle jag tala utan att frukta honom.
Nu kan jag det inte.

10

- ¹Jag äcklas av livet.
Jag kan inte hålla tillbaka min klagan,
jag vill ge ord åt min bitterhet.
- ²Jag säger till Gud: Döm mig inte skyldig,
låt mig veta varför du söker sak med mig.
- ³Vad har du för glädje av att förtrycka,
att förkasta den du själv har skapat,
medan ditt ljus lyser över de gudlösa?
- ⁴Har du en människas ögon,
ser du som dödliga ser?
- ⁵Är din livstid en människas,
dina år en mans,
- ⁶eftersom du söker fel hos mig,
letar efter mina synder,
- ⁷fastän du vet att jag är oskyldig?
Det finns ingen räddning undan dig.
- ⁸Du som skapat mig med dina egna händer,
du störtar mig nu i fördärvet.
- ⁹Tänk på hur du formade mig som lera,
nu låter du mig bli till jord igen.
- ¹⁰Du hällde ut mig som mjölk
och lät mig stelna som ost.
- ¹¹Du klädde mig i hud och kött,
vävde mig samman med ben och senor.
- ¹²Du gav mig livet, du visade mig godhet,
din omsorg bevarade mig vid liv.
- ¹³Men vad du hade i sinnet var detta,
jag vet vilka planer du hyste:
- ¹⁴att vakta på om jag syndade
och aldrig fria mig från min skuld.
- ¹⁵Om jag är skyldig — ve mig!
Och är jag oskyldig går jag ändå inte fri
utan mättas av skam och elände.
- ¹⁶Om jag står på mig jagar du mig lik ett lejon,
jag får åter känna på hur underbart du handlar.
- ¹⁷Du skaffar ständigt nya vittnen mot mig
och eggas upp dig mot mig mer och mer.
Plåga och åter plåga blir min lott.

- 18Varför lät du mig lämna moderlivet?
 Jag borde ha fått dö innan någon sett mig.
 19Då hade det varit som om jag aldrig funnits,
 jag hade burits från modersskötet till graven.
 20Flyktiga är mina livsdagar,
 låt mig vara, unna mig en flyktig glädje,
 21innan jag går för att aldrig komma åter,
 bort till ett land av djupaste mörker,
 22landet där natt och kaos härskar,
 där ljuset är ogenomträngligt mörker.

Sofars första tal

11

¹Sofar från Naama sade:

- ²Skall detta ordsvall inte besvaras,
 skall en pratmakare få sista ordet?
³Ditt svammel förstummar alla,
 du smädar och ingen sätter dig på plats.
⁴Du tror att du kommer med sanningen
 och att du är fläckfri inför Gud.
⁵Om ändå Gud ville tala,
 ta till orda och svara dig!
⁶Han skulle kunna avslöja vishetens dolda djup
 — där finns klokhet i dubbelt mått.
 Då förstod du att Gud inte utkräver hela din skuld.

⁷Kan du tränga in i Guds hemligheter,
 in i den Våldiges fullkomlighet?

⁸Högre än himlen är den
 — vad kan du göra? —
 djupare än dödsriket
 — vad förstår du?

⁹Längre än jorden sträcker den sig,
 vidare än havet.

¹⁰Om han vill gripa och spärra in
 och kalla till rättgång,
 vem kan då hindra honom?

- ¹¹Han känner de lögnaktiga,
han känner igen synden när han ser den.
- ¹²Om fånen kan få förstånd,
då kan vildåsnan födas som människa!
- ¹³Men om du tar ditt förnuft till fånga
och lyfter dina händer i bön till honom,
- ¹⁴om du lägger bort allt som är syndigt
och inte låter någon ondska bo hos dig,
- ¹⁵då kan du fläckfri, med högburet huvud,
stå stark och utan fruktan.
- ¹⁶Du kan glömma ditt lidande,
minnas det som bortrunnet vatten.
- ¹⁷Din tillvaro blir ljus som den klaraste dag,
själva mörkret blir till morgon.
- ¹⁸Du kan vara full av tillförsikt och hopp,
du är beskyddad och kan sova tryggt.
- ¹⁹Ingen skall hota din vila,
många skall söka din gunst.
- ²⁰Men de gudlösa stirrar med tom blick,
berövade varje utväg.
Deras hopp är en vanmäktig suck.

Jobs svar på Sofars första tal

12

¹Job sade:

- ²Ja visst, ni är ju så kloka,
visheten dör nog ut med er!
- ³Men jag har förstånd lika väl som ni,
jag är inte dummare än ni.
Vad har ni som inte andra har?
- ⁴Jag har blivit till allmänt åtlöje,
en som ropade till Gud och fick svar,
en rättfärdig och oförvitlig — till åtlöje!
- ⁵En olycksdrabbad är värd förakt,
så tycker den trygge,
de som snavar får skylla sig själva.

- ⁶Men rövare bor i ostörd ro,
de som utmanar Gud går säkra,
fastän Gud har dem i sitt våld.
- ⁷Fråga djuren, de kan lära dig,
himlens fåglar kan ge dig svar.
- ⁸Fråga markens kryp, de kan lära dig,
havets fiskar kan upplysa dig.
- ⁹Finns det någon av dem som inte vet
att detta är Herrens verk?
- ¹⁰Han har alla varelsers liv i sin hand,
varje människas ande.
- ¹¹Örat prövar orden
som tungan prövar matens smak.
- ¹²Med hög ålder följer vishet,
långt liv skänker insikt.
- ¹³Hos Gud finns vishet och styrka,
han har beslutsamhet och insikt.
- ¹⁴När han river ner bygger ingen upp,
när han spärrar in släpps ingen ut.
- ¹⁵När han håller vattnet inne blir det torka,
när han låter det forsa förhärjas jorden.
- ¹⁶Hos honom finns kraft och klokhet,
han härskar över förledare och förledd.
- ¹⁷Rådsherrar för han barfota bort,
domare gör han till dårar.
- ¹⁸Han klär av kungar deras skrud
och binder ett skynke kring deras höfter.
- ¹⁹Präster för han barfota bort,
maktens män får han på fall.
- ²⁰Han tar talets gåva från de betrodde
och berövar de gamla deras vett.
- ²¹Han öser skam över stormän
och lossar de starkas bälte.
- ²²Mörkrets hemligheter blottar han
och för fram det dunkla i ljuset.

²³Han gör folken stora, och han förgör dem,
han skingrar dem, och han leder dem rätt.

²⁴Från folkets ledare tar han förståndet,
han för dem vilse i väglös ödemark.

²⁵De famlar i ett mörker utan ljus,
han låter dem ragla som druckna.

13

¹Jag har sett alltsammans,
jag har hört det och förstått.

²Det ni vet vet också jag,
jag är inte dummare än ni.

³Nu vill jag vända mig till den Väldige,
jag tänker försvara mig inför Gud.

⁴Ni ljuger och skönmålar,
kvacksalvare är vad ni är.

⁵Å, om ni ville tiga!
Det vore det klokaste ni kunde göra.

⁶Lyssna nu till mitt försvar,
hör på när jag för min talan.

⁷Är det för Guds skull ni far med lögn,
är det för hans skull ni ljuger?

⁸Skall ni vara partiska för honom,
uppträda som Guds advokater?

⁹Hur skall det gå om han prövar er?
Lurar ni honom som man lurar en människa?

¹⁰Nej, han kommer att straffa er
om ni är partiska i det fördolda.

¹¹Hans upphöjdhet slår er med skräck,
ni grips av fruktan för honom.

¹²Era visdomsord blir aska,
era gensagor skärvor.

¹³Tig, nu är det jag som skall tala!
Sedan må det gå mig hur det vill.

¹⁴Jag tar en dödlig risk,
jag sätter mitt liv på spel.

¹⁵Må han döda mig, jag väntar inget annat,
jag vill ändå försvara mig inför honom.

16Redan det borde bli min räddning,
ty en gudlös skulle inte träda fram inför honom.

17Hör på vad jag säger,
lyssna noga på mina ord!

18Jag lägger nu fram min sak,
och jag vet att jag har rätt.

19Kan någon överbevisa mig,
då skall jag tiga och dö.

20Blott två ting måste du skona mig för,
så att jag slipper gömma mig för dig:

21ta din tunga hand ifrån mig
och låt skräcken för dig släppa!

22För din talan, så skall jag svara,
eller ge mig ordet och bemöt mig sedan!

23Hur många är mina brott och synder?
Vad ont har jag gjort? Låt mig veta mitt brott!

24Varför döljer du ditt ansikte
och räknar mig som din fiende?

25Vill du skrämma ett virvlande löv,
jaga ett visset strå,

26eftersom du dömt mig till detta bittra öde
och låter mig plikta för ungdomssynder?

27Du sätter mig i stocken,
du bevakar alla mina vägar
och ger akt på varje steg jag tar,

28jag, en murknande träbit,
en maläten klädnad.

14

1Människan, av kvinna född,
lever en kort tid och mättas av oro.

2Hon växer som blomman och vissnar,
en skugga som snart är borta.

3Och en sådan skärskådar du
och drar inför rätta!

4Som om en oren kunde bli ren!

5Om nu människans dagar är fastställda
och hennes tid är utmätt av dig,
om du satt den gräns hon inte överskrider,

⁶vänd då blicken ifrån henne, låt henne vara,
tills daglönarens dag är slut.

⁷För ett träd finns det hopp:
om det fälls kan det växa upp igen
och skjuta nya skott.

⁸Även om rötterna åldras i jorden
och stubben multnar i mullen,

⁹spirar det på nytt när det anar vatten
och grenar sig som en ung planta.

¹⁰Men när en man dör är allt förbi.

När en människa gått bort, var finns hon då?

¹¹Om än vattnet tar slut i havet,
floderna sinar och torkar ut,

¹²reser sig aldrig en död igen.

Förr skall himlen rämna än han vaknar,
aldrig väcks han ur sin sömn.

¹³Om du ändå ville gömma mig i dödsriket,
hålla mig dold tills din vrede lagt sig,
glömma mig, men blott för en tid

¹⁴— kan en som har dött få liv igen? —
då skulle jag hålla ut på min post
tills min avlösning kom.

¹⁵Du skulle ropa på mig, och jag skulle svara,
du skulle längta efter den du skapat.

¹⁶Nu räknar du alla mina steg
och vaktar på om jag syndar.

¹⁷Mina brott förvarar du under sigill,
varje skuld finns bokförd.

¹⁸Liksom berget vittrar och rasar
och klippan rubbas från sin plats,

¹⁹liksom stenarna mals sönder av vattnet
och skyfall sköljer bort gruset,
så krossar du människans hopp.

²⁰Du besegrar henne i grund, och hon är borta,
vanställd, förvisad ur din åsyn.

²¹Hennes barn vinner ära, men hon vet det inte,
de ringaktas, men hon märker det ej.

²²Hon känner bara smärtan i sin egen kropp
och sorgen i sin egen själ.

Elifas andra tal

15

¹Elifas från Teman sade:

²Hur kan en vis tala så i vädret
och fylla lungorna med vind,

³försvara sig med gagnlöst prat,
med ord som är till ingen nytta?

⁴Du undergräver gudsfruktan,
du fördärvar fromheten.

⁵Din synd lägger orden i din mun,
så att du väljer detta försåtliga språk.

⁶Din egen mun dömer dig, inte jag,
dina läppar vittnar mot dig.

⁷Var du den första människa som föddes,
blev du till innan bergen fanns?

⁸Lyssnade du vid Guds rådslag
och tog all vishet för egen del?

⁹Vad vet du som inte vi vet,
har du någon insikt som vi inte har?

¹⁰Här finns gamla och grånade män,
ännu äldre än din far.

¹¹Är Guds tröst inte nog för dig,
ord som talas med mildhet?

¹²Varför tappar du besinningen
och stirrar vilt omkring dig?

¹³Du vänder din vrede mot Gud
och låter orden strömma.

¹⁴Hur skulle en människa kunna vara ren,
en av kvinna född ha rätt mot Gud?

¹⁵Inte ens sina heliga litar han på,
inte ens himlen är ren inför honom,

¹⁶långt mindre då något uselt och fördärvat,
människan, som dricker synd som vatten.

- 17Jag vill säga dig något, lyssna på mig,
vad jag har sett vill jag yppa,
18det som visa män kan berätta,
det som avslöjats av deras fäder,
19av dem som ensamma ägde landet,
då inga främlingar bodde bland dem:
20Den gudlöse ängslas alla sina dagar,
vårdsmannen alla de år han förunnas.
21Överallt hör han skrämmande ljud,
när han tror sig trygg är rövarena där.
22Han har inget hopp om att undkomma mörkret,
han är dömd att falla för svärdet.
23Han irrar omkring efter föda men finner ingen.
Han vet att mörkrets dag väntar honom,
24nöd och trångmål skrämmer honom,
ansätter honom som en kamplysten kung.
25Ty han lyfte sin hand mot Gud
och förhävde sig mot den Väldige,
26trotsigt stormade han fram mot honom
i skydd av sin välvda sköld.
27Hans ansikte sken av välmåga,
kroppen svällde av fetma.
28Nu håller han till i ödelagda städer,
i hus som ingen bor i,
som är dömda att bli ruiner.
29Ingen rikedom får han,
det han äger skall inte bestå.
Hans ax skall inte böja sig mot jorden.
30Han undslipper inte mörkret.
Han är en ranka som förbränns i hettan,
blommorna virvlar bort med vinden.
31Han borde inte lita på det som är tomhet,
då blir han bedragen och tomhet blir hans lön.
32Han vissnar i förtid,
hans krona blir aldrig grön.
33Han är en vinstock som tappar karten,
ett olivträd som faller sina blommor.
34Ja, ofruktsam är de gudlösas hop,
elden förtär mutkolvars hus.

³⁵De går havande med ofärd och föder olycka,
bedräglighet växer i deras buk.

Jobs svar på Elifas andra tal

¹Job sade:

²Sådant har jag hört så det räcker,
eländiga tröstare är vad ni är.

³Har du slutat prata i vädret,
eller har du mer på hjärtat?

⁴Jag skulle också kunna tala som ni,
om ni vore i mitt ställe,
hålla långa utläggningar
och skaka på huvudet.

⁵Jag skulle komma med stärkande fraser,
ge lindring med läpparnas tröst.

⁶Talar jag, lindras inte min smärta,
tiger jag, slipper jag den inte.

⁷Han har tömt mig på all min kraft,
så att alla omkring mig förfäras.

⁸Min skrumpnade hud har blivit ett vittne,
min tärda gestalt anklagar mig.

⁹Jag har blivit ett byte för hans rasande vrede,
han har visat tänderna mot mig
och genomborrat mig med hätska blickar.

¹⁰Man hångrinar mot mig,
skymfar mig och slår mig i ansiktet,
alla går emot mig i flock.

¹¹Gud har utlämnat mig åt brottslingar,
kastat mig i syndares händer.

¹²Mitt i min trygghet skakade han om mig,
grep mig i nacken och krossade mig.
Han gjorde mig till mål för sina pilar,

¹³hans skyttar omringade mig.
Skoningslöst genomborrade han mina njuror
och lät min galla rinna ut på marken.

¹⁴Han har slagit bräscher efter bräscher
och stormat fram mot mig som en kämpe.

- 15Säck har jag sytt till min skorviga kropp,
jag ligger maktlös i gruset.
16Ansiktet bränner av gråt,
det mörknar för min blick.
17Ändå har mina händer aldrig fläckats av våld,
och min bön har varit utan synd.
18Täck inte över mitt blod, o jord!
Låt dess rop aldrig tystna!

- 19Ja, i himlen har jag mitt vittne,
i höjden min förespråkare.
20Mina vänner hånar mig bara,
jag vänder mig till Gud med min gråt.
21Må han försvara en dödlig inför Gud,
så som en människa försvarar en annan.

- 22Mitt korta liv är snart förbi,
jag vandrar den väg som ingen går tillbaka.

17

- 1Min livskraft är bruten,
mina dagar är till ända,
graven väntar mig.
2Belackare omger mig,
deras fientlighet är allt jag ser.
3Lägg min pant i förvar hos dig,
någon annan säkerhet har jag inte.
4Du har stängt dem ute från vett och förnuft,
därför skall du inte låta dem triumfera.
5Om någon förråder vänner för pengar
får barnen lida för vad han gjort.

- 6Gud har gjort mig till en visa för hela världen,
jag har blivit en som man spottar i ansiktet.
7Sorgen har gjort mig skumög,
min kropp är bara en skugga.
8Detta får de rättrådiga att rysa,
den dygdige upprörs över den gudlöse.
9Den rättfärdige håller sig till sin väg,
den som har rena händer får ny styrka.

- 10 Men fortsätt ni bara, allesammans!
Jag finner ändå ingen klok bland er.
- 11 Min tid är till ända,
mina planer omintetgjorda,
alla mina önskningar.
- 12 Man vill kalla natten för dag,
man säger att mörkret viker för ljuset.
- 13 Finns det något hopp?
Dödsriket blir mitt hem,
jag bäddar åt mig i mörkret,
- 14 jag kallar graven "min far"
och maskarna "mor" och "syster".
- 15 Vad har jag då för hopp,
vem kan skönja någon lycka för mig?
- 16 Går hopp och lycka med mig till dödsriket,
skall de följa mig ner i mullen?

Bildads andra tal

18

- 1 Bildad från Shuach sade:
- 2 När skall denna ordström hejdas?
Sansa dig, sedan kan vi talas vid.
- 3 Varför betraktar du oss som nöt,
tror du att vi är dumma?
- 4 Du slits sönder av ditt eget raseri.
Skulle jorden läggas öde för din skull
och klippan rubbas från sin plats?
- 5 Dock, den gudlöses ljus slocknar,
elden brinner inte på hans härd.
- 6 Det blir mörkt i hans boning,
lampan slocknar för honom.
- 7 Hans raska framfart hejdas,
hans egna planer sätter krokben för honom.
- 8 Hans fötter fastnar i nätet,
fångstgropar lurar på hans väg.
- 9 Fällan slår igen om vristen,
och han sitter fast i saxen.

- ¹⁰Snaran ligger dold på marken,
på stigen väntar honom gillret.
- ¹¹Fasor ansätter honom från alla håll,
de är honom hack i häl.
- ¹²Det onda vill sluka honom,
olyckan väntar på att fälla honom.
- ¹³Hans hud förtärs av sjukdom,
hans lemmar av Dödens förstfödde.
- ¹⁴Han rycks bort från sitt trygga hem
och förs till Fasornas konung.
- ¹⁵Lilit intar hans hem,
svavel sprids över platsen där han bott.
- ¹⁶Nertill torkar hans rötter,
upptill vissnar hans krona.
- ¹⁷Hans minne försvinner från jorden,
på gator och torg nämns aldrig hans namn.
- ¹⁸Han störtas från ljuset till mörkret
och drivs ut från världen.
- ¹⁹Han får varken ättling eller arvinge i sitt folk,
ingen i hans hus överlever.
- ²⁰I väster väcker hans öde förfäran,
i öster grips man av skräck.
- ²¹Detta drabbar syndarens hem,
så går det där man inte vill veta av Gud.

Jobs svar på Bildads andra tal

19

¹Job sade:

- ²Hur länge skall ni plåga mig
och försöka krossa mig med era ord?
- ³Tio gånger om har ni skymfat mig,
utan att blygas kränker ni mig.
- ⁴Hade jag verkligen felat
skulle det vara min egen sak.
- ⁵Ni som nu mästrar mig
och vänder min förnedring mot mig,
- ⁶ni skall veta: Gud har gjort mig orätt,
han har kastat sitt nät över mig.

- 7Jag klagar över våldet men får inget svar,
jag ropar högt, men det finns ingen rättvisa.
- 8Min väg har han spärrat, jag kommer inte fram,
min stig har han lagt i mörker.
- 9Han har klätt av mig min värdighet,
berövat mig min ärekrans.
- 10Han bryter ner mig tills inget är kvar,
han drar upp mitt hopp med rötterna.
- 11Han låter sin vrede flamma mot mig
och räknar mig som sin fiende.
- 12Hans horder går till samlat angrepp,
de banar sig väg mot mig
och belägrar min hydda.
- 13Mina fränder har han skilt från mig,
alla jag kände vänder mig ryggen.
- 14Vänner och förtrogna har jag inga mer,
mitt husfolk har glömt mig,
- 15pigorna känns inte vid mig,
jag har blivit en främling för dem.
- 16Kallar jag på min tjänare svarar han inte,
jag måste tigga och be.
- 17Min andedräkt kväljer min hustru,
jag äcklar mina närmaste.
- 18Till och med barnen är vanvördiga,
tar jag till orda blir jag motsagd.
- 19Alla jag umgicks med visar sin avsky,
de jag har älskat vänder sig mot mig.
- 20Huden stramar över mina knotor
[---].
- 21Skona mig, skona mig, ni som är mina vänner,
ty Guds hand har slagit mig.
- 22Varför förföljer ni mig, ni liksom Gud?
Tröttnar ni aldrig på att slita mig i stycken?
- 23Om ändå mina ord skrevs ner,
om de ändå sattes på pränt,

²⁴höggs in i klippan för alltid
med järnstift och bly!

²⁵Jag vet att min befriare lever
och till sist skall träda fram på jorden.

²⁶[---]

Här, med min kropp, vill jag skåda Gud,

²⁷ja, honom vill jag skåda,
jag vill se honom med egna ögon,
inte som en främling.
Jag förtärs av längtan.

²⁸Ni som säger: "Vi skall ansätta honom,
hos honom finns roten till det onda" —

²⁹frukta svärdet,
ty vrede är en synd som straffas med svärd.
Ni skall veta: det finns en dom.

Sofars andra tal

20

¹Sofar från Naama sade:

²Jag blir så upprörd att jag måste svara,
min bestörtning tvingar mig.

³Jag får lyssna på kränkande klander,
du har svarat mig med prat i vädret.

⁴Vet du inte detta: Sedan urminnes tid,
sedan människan blev satt på jorden,

⁵varar de ondas jubel en kort stund,
den gudlöses glädje ett ögonblick.

⁶Om han också växer ända upp i himlen,
om hans huvud når till molnen,

⁷skall han ändå försvinna för alltid, som träck.

De som såg honom undrar: "Vart tog han vägen?"

⁸Som en dröm flyr han spårlöst bort,
drivs undan som en syn om natten.

⁹De ögon som sett honom ser honom inte mer,
platsen där han fanns återser honom aldrig.

¹⁰Hans söner måste gottgöra de fattiga,
hans barn återlämna hans rikedomar.

- 11 Även om hans kropp är full av ungdomskraft
måste den läggas i mulden.
- 12 Om än ondskan är söt för hans gom
och han gömmer den under tungan,
13 är rädd om den, sparar den,
håller den kvar i munnen,
14 förvandlas den när han svält den
och blir som huggormsetter i hans mage.
- 15 Det rika byte han slukat får han spy upp,
Gud tvingar det ut ur hans buk.
- 16 Det är ormgift han suger i sig,
och han dödas av huggormens tunga.
- 17 Aldrig får han skåda strömmar av olja,
floder av honung och grädde.
- 18 Lönen för sin möda får han inte behålla,
sin stora förtjänst får han ingen glädje av,
19 ty han har knäckt de svaga och övergett dem
och roffat åt sig hus som andra byggt.
- 20 Eftersom han inte får nog i sin lystnad
kan han aldrig rädda det han har kärt.
- 21 Hans glupskhet skonar ingen,
därför skall hans välstånd inte bestå.
- 22 Mitt i sitt överflöd råkar han i nöd,
med full kraft drabbar ofärden honom.
- 23 I sin lystnad får han mer än nog:
Gud släpper lös sin glödande vrede
och låter slagen hagla över honom.
- 24 Lyckas han fly från vapen av järn
genomborras han av kopparbågen.
- 25 Han drar ut pilen ur ryggen,
udden kommer ut ur hans lever.
Han grips av ångest,
- 26 djupaste mörker väntar honom.
Han förtärs av den eld som tänts för honom,
och ingen i hans hus slipper undan.
- 27 Himlen röjer hans brott,
jorden träder upp mot honom.

- ²⁸Hans hus spolats bort av floden,
av vattenmassor på vredens dag.
²⁹Detta är den lott som beskärs en gudlös,
den del som våldsmannen får av Gud.

Jobs svar på Sofars andra tal

- 21** ¹Job sade:
- ²Lyssna nu på vad jag säger,
unna mig den trösten.
- ³Ha tålamod medan jag talar,
när jag slutat kan ni håna mig igen.
- ⁴Men jag riktar inte min klagan mot människor,
nog har jag skäl att vara otålig.
- ⁵Se på mig, ni kommer att förfäras
och lägga handen för munnen.
- ⁶Jag blir rädd när jag tänker på detta,
jag skakar i hela kroppen:
- ⁷Varför får de onda leva?
Med åldern blir de bara mäktigare.
- ⁸Deras barn lever trygga hos dem,
de får se sina efterkommande växa upp.
- ⁹I deras hus har man ingenting att frukta,
Guds gissel träffar inte dem.
- ¹⁰Deras tjurar betäcker lyckosamt,
och korna kalvar i rättan tid.
- ¹¹Deras barn släpps lösa som lamm på ängen,
ungarna skuttar av glädje.
- ¹²De sjunger till lyra och tamburin
och festar till flöjters ljud.
- ¹³De slutar sina dagar i lycka
och stiger smärtfritt ner i dödsriket.
- ¹⁴Det är de som säger till Gud: "Låt oss vara!
Vi vill inte veta av dina vägar.
- ¹⁵Vem är den Våldige, varför skulle vi dyrka honom?
Vad tjänar vi på att bönfälla honom?"
- ¹⁶De tar ju lyckan i egna händer,
de gör upp planer utan att bry sig om Gud.

- 17 Hur ofta slocknar de ondas ljus?
Får de någonsin sitt straff?
Hur ofta får de sin del av Guds vredes slag?
- 18 Om de ändå blev som halmstrån för vinden,
agnar som stormen för bort!
- 19 Kanske sparar Gud olyckan åt hans barn?
Han borde själv få ett straff som känns,
20 uppleva sin egen undergång
och dricka den Vældiges vrede.
- 21 Vad rör hans efterlevande honom,
när hans utmäta tid är till ända?
- 22 Kan någon undervisa Gud,
han som är domare över de höga?
- 23 Den ene dör med sin kraft i behåll,
obekymrad och trygg.
- 24 Hans pung är stinn av sin mjölk,
hans kropp har saven kvar.
- 25 Den andre dör förgrämd,
utan att ha smakat någon lycka.
- 26 Båda två läggs i mullen
och täcks av maskar.
- 27 Jag vet vad ni tänker,
hur ni tror ni skall snärja mig.
- 28 Ni säger: "Var är nu stormannens hus,
var är de ondas boningar?"
- 29 Fråga bara dem som går vägen förbi
och lägg märke till deras vittnesbörd:
- 30 På olyckans dag blir den onde skonad,
han räddas på vredens dag.
- 31 Vem ställer honom till svars för hur han levat,
vem straffar honom för vad han gjort?
- 32 Han blir buren till graven,
man håller vakt vid hans grift,
- 33 han vilar mjukt i dalens mull.
Alla vill följa i hans spår,
otaliga har gått före honom.

³⁴Hur kan ni komma med er tomma tröst?
Era svar skorrar bara falskt.

Elifas tredje tal

22

¹Elifas från Teman sade:

- ²Kan en människa vara till gagn för Gud,
kan ens den klokaste vara honom till gagn?
- ³Vad har den Våldige för glädje av din rättfärdighet,
vad nyttar det honom att du är oförvitlig?
- ⁴Är det för din gudsfruktan han straffar dig
och går till rätta med dig?
- ⁵Nej, det är för att din ondska är så stor,
dina synder utan ände.
- ⁶Orättmätigt tog du pant av dina bröder,
berövade dem deras sista plagg.
- ⁷Aldrig gav du den törstande vatten,
den hungrige nekade du bröd.
- ⁸Det var den mäktige som ägde landet,
den förnämme fick bo där.
- ⁹Änkor visade du tomhänta bort,
och du var hård mot de faderlösa.
- ¹⁰Därför omges du nu av fällor,
drabbas av plötslig skräck.
- ¹¹Ljuset förmörkas, du kan inte se,
vattenmassor dränker dig.
- ¹²Gud är där ovan i himlen.
Se stjärnorna, så högt där uppe!
- ¹³Men du säger: "Vad vet väl Gud?
Kan han se att döma genom töcknet?"
- ¹⁴Han är gömd bakom moln och ser ingenting,
där han vandrar på himmlarunden."
- ¹⁵Du håller dig visst till syndarnas väg,
den som onda människor går,
¹⁶de som rycks bort i förtid,
när allt de byggt på dränks av en flod,
- ¹⁷de som sade till Gud: "Låt oss vara!
Vad kan den Våldige göra oss?"

- 18Och han som fyllt deras hus med välstånd!
Men de gjorde upp sina planer
utan att bry sig om honom.
- 19De rättfärdiga ser hur det går dem och gläds,
de oskyldiga hånlar åt deras öde:
- 20"Se hur våra motståndare förintas,
de som är kvar förtärs av elden."
- 21Försona dig med honom, så går allt väl
och lyckan skall stå dig bi.
- 22Ta emot hans undervisning
och lägg hans ord på hjärtat.
- 23Om du ödmjukt vänder åter till den Väldige
får du tillbaka vad du förlorat,
om du avlägsnar ondskan ur ditt hus,
- 24[---]
- 25då skall den Väldige bli ditt guld,
silver i överflöd för dig.
- 26Du skall ha din glädje i den Väldige
och kan frimodigt vända dig till Gud.
- 27När du ber till honom hör han din bön,
och du får infria dina löften.
- 28Vad du föresatt dig lyckas du med,
och solen lyser på din väg.
- 29Gud kväser dem som förhäver sig,
men de ödmjuka upprättar han.
- 30Han räddar den som är utan skuld,
ja, om du lever i renhet blir du räddad.

Jobs svar på Elifas tredje tal

23

¹Job sade:

- ²Än en gång blir min klagan bitter,
hans hand är tung, och jag suckar.
- ³Om jag visste var jag kunde finna honom!
Då skulle jag gå till hans domstol,
- ⁴jag skulle lägga fram min sak för honom
och rada upp mina argument.

- ⁵Jag skulle få höra vad han svarar,
få veta vad han har att säga mig.
⁶Skulle han visa sig maktfullkomlig?
Nej, han om någon skulle lyssna på mig.
⁷Då skulle hans motpart stå där rentvådd,
jag skulle bli frikänd för alltid av min domare.
⁸Men söker jag i öster är han inte där,
går jag åt väster ser jag honom inte,
⁹letar jag i norr syns han inte till,
vänder jag mig mot söder finner jag honom inte.

¹⁰Han känner den väg jag vandrar,
prövar han mig är jag ren som guld.

¹¹Troget har jag gått i hans spår,
följt hans väg utan att vika av.

¹²Buden han gett har jag aldrig brutit
utan gömt hans ord i mitt bröst.

¹³När han bestämt sig, vem kan hindra honom?
Han gör vad han behagar.

¹⁴Han genomför vad han beslutat om mig
— mycket av samma slag är att vänta.

¹⁵Därför bävar jag inför honom,
när jag tänker på honom känner jag skräck.

¹⁶Gud gör mig rädd,
den Väldige får mig att bäva.

¹⁷Men jag tiger inte inför mörkret,
inför honom som är höljd i töcken.

24

¹Den rätta tiden är inte dold för den Väldige,
men varför får hans trogna aldrig se honom handla?

²Gränsstenar flyttas,
rövade hjordar drivs i bet.

³Den faderlöses åsna leder man bort,
och änkans ko tas i pant.

⁴De fattiga tvingas ur vägen,
de svaga i landet måste gömma sig.

- ⁵De är som vildåsnor i öknen,
dit går de, där får de slita,
de söker föda i ödemarken,
mat åt sina barn.
- ⁶På skurkars åkrar samlar de ax,
plockar det sista i den gudlöses vingård.
- ⁷De ligger nakna om natten, de saknar kläder
och har inget att skylla sig med i kölden.
- ⁸Regnet i bergen gör dem genomvåta,
de trycker sig mot klippan för att få skydd.
- ⁹Den faderlöse rycker man från bröstet,
den fattiges spädbarn tas i pant.
- ¹⁰De måste gå nakna, utan kläder,
hungriga tvingas de bära kärvar,
- ¹¹[---]
törstande trampar de vinet i karen.
- ¹²Från staden hörs döendes jämmer,
sårade ropar i ångest.
Gud hör inte deras bön.
- ¹³Några gör uppror mot ljuset,
de känner inte dess vägar,
håller sig inte till dess stigar.
- ¹⁴När ljuset är borta går mördaren till verket
och dödar fattiga och värnlösa.
- ¹⁵Horkarlen inväntar skymningen,
han tänker: "Ingen får se mig!"
och döljer sitt ansikte.
På natten stryker tjuvar omkring.
- ¹⁶I mörkret bryter de sig in i husen,
om dagen stänger de sig inne.
De vill inte veta av ljuset.
- ¹⁷För alla dessa är mörkret som morgon,
med mörkrets fasor är de förtrogna.
- ¹⁸[---]
Förbannade är deras ägor i landet,
till deras vingård går ingen för att skörda.

- 19Smältvatten slukas av torka och hetta,
syndaren av dödsriket.
- 20Hans moders liv glömmer honom,
han äts av maskar.
Ingen minns honom mer,
ondskan knäcks som ett träd.
- 21Han handlade illa mot den barnlösa,
änkan gav han ingen hjälp.
- 22Men Gud som har makten släpar bort de starka,
när han reser sig fruktar alla för sitt liv.
- 23Han kan låta dem känna sig trygga och säkra
men vakar ändå över allt de gör.
- 24En stund står de stolta, så är de borta.
De böjs och lägger sig som grässtrån,
vissnar som de höga axen.
- 25Så är det. Vem vågar säga att jag ljuger?
Vederlägg mig, den som kan!

Bildads tredje tal

25

¹Bildad från Shuach sade:

- ²Makten är hans, han inger fruktan,
han som skapar sin ordning i himlarna.
- ³Hans skaror är utan tal,
alla nås av hans ljus.
- ⁴Hur kan då en människa ha rätt mot Gud,
en av kvinna född vara ren?
- ⁵Inte ens månen är vit i hans ögon,
inte ens stjärnorna är rena,
- ⁶än mindre människan, det krypet,
människobarnet, den masken!

Jobs svar på Bildads tredje tal

26

¹Job sade:

- ²Vilket stöd du är för den svage,
vilken hjälp för den kraftlöse!
- ³Vilka råd du ger den som saknar förstånd,
så frikostig du är med din visdom!

⁴Vem har ingett dig dessa ord,
vems ande talar genom dig?

⁵Underjordens skuggor bävar,
vattnet och de som bor där.

⁶Dödsriket ligger naket inför honom,
avgrunden är blottad.

⁷Gudaboningen har han rest över öde rymder,
jorden har han hängt över tomma intet.

⁸Han knyter in vattnet i molnen
utan att skyarna rämnar av tyngden.

⁹Han döljer sin tron,
sveper den i sina skyar.

¹⁰Runt havet har han dragit en gräns
där ljus och mörker möts.

¹¹Himlens pelare darrar,
skrämda av hans rytande.

¹²Havet rörde han upp med sin kraft,
med sin klokhets krossade han Rahav.

¹³Med sin vind blåste han himlen ren,
hans hand genomborrade den snabba ormen.

¹⁴Detta är bara en glimt av hans verk,
det vi hört är blott en viskning.
Vem kan fatta hans allmakts då?

27 ¹Job fortsatte sitt tal och sade:

²Så sant Gud lever, han som vägrar mig min rätt,
den Väldige, som fyllt mig med bitterhet:

³Så länge jag har liv i mig
och Gud låter mig andas

⁴skall jag aldrig ta en lögn i min mun,
aldrig låta falskhet komma över mina läppar.

⁵Aldrig att jag ger er rätt!
Till min död vidhåller jag min oskuld.

⁶Jag står fast vid min rättfärdighet
och vägrar att ge upp den,
jag har ingenting att förebrå mig.

- ⁷Må min fiende stå som den skyldige,
min motståndare röna syndarens öde!
- ⁸Var är den ogudaktiges hopp när döden kommer,
när Gud tar tillbaka hans liv?
- ⁹Kommer Gud att höra hans rop
när nöden drabbar honom?
- ¹⁰Kan han ha sin glädje i den Väldige,
anropa Gud var dag och stund?
- ¹¹Jag lär er vad Gud är i stånd till
och döljer inte hur den Väldige handlar.
- ¹²Ni har ju själva sett det,
varför då dessa tomma fraser?
- ¹³Detta är den lott som beskärs en gudlös,
den del som våldsmannen får av den Väldige:
- ¹⁴Har han många söner faller de för svärdet,
hans barn får aldrig äta sig mätta.
- ¹⁵De som undkommer, dem lägger pesten i graven,
och inga änkor håller dödsklagan.
- ¹⁶Om han också hopar silver som sand
och samlar dyrbara kläder på hög
- ¹⁷blir det den rättfärdige som bär dem,
den ostrafflige som tar hand om silvret.
- ¹⁸Huset han bygger är som ett fågelbo,
som den koja en väktare gör.
- ¹⁹Rik går han till sängs — en sista gång:
när han slår upp sina ögon är allt borta.
- ²⁰Han jagas av fasor på dagen,
om natten förs han bort av stormen.
- ²¹Östanvinden slungar i väg honom,
sveper bort honom från hans plats.
- ²²Han angrips utan förskoning
och tvingas ta till flykten.
- ²³Alla klappar hånfullt i händerna,
där han bodde visslar man åt honom.

¹Det finns gruvor med silver,
platser där man utvinner guld,

- ²Järn hämtas ur marken,
och stenar smälts till koppar.
- ³Människan får mörkret att vika
och tränger längst ner i djupen
till stenen som göms i svartaste natt.
- ⁴[---]
- ⁵Djupt under jorden som frambringar föda
förvandlas allt som av eld.
- ⁶Där nere är stenen safir
och gruset är guld.
- ⁷Stigen dit är okänd för örnen,
falkens öga har inte sett den,
- ⁸den trampas inte av stolta rovdjur,
lejonet går inte där.
- ⁹Människan ger sig på den hårda stenen
och vänder bergen ut och in.
- ¹⁰Hon hugger gångar in i klippan,
och alla slags dyrbarheter blottas för ögat.
- ¹¹Vattenådror täpper hon till,
och det som var dolt förs upp i ljuset.
- ¹²Men visheten, var finns den?
Var är den plats där insikten bor?
- ¹³Människan vet inte vägen till den,
man finner den inte i de levandes land.
- ¹⁴"Den är inte hos mig", säger Djupet,
och Havet säger: "Här finns den inte."
- ¹⁵Den kan inte köpas för guld,
inte betalas med silver,
- ¹⁶den förvärvas inte med guld från Ofir,
med dyrbar onyx och safir.
- ¹⁷Varken guld eller glas kan mäta sig med den,
den byter man inte mot gyllene klenoder,
- ¹⁸än mindre då mot kristall och koraller.
Att äga visheten är mer än att äga pärlor.
- ¹⁹Nubisk topas kan inte mäta sig med den,
den kan inte köpas med renaste guld.

- 20Visheten, varifrån kommer den?
Var är den plats där insikten bor?
- 21Den är dold för alla levande varelser,
inte ens himlens fåglar kan se den.
- 22Avgrunden och Döden säger:
"Vi har bara hört talas om den."
- 23Men Gud känner vägen till den,
han vet var visheten bor.
- 24Hans blick når till jordens ände,
allt under himlen ser han.
- 25När han bestämde vindens vikt
och vattnets mängd och mått,
26när han stadgade en lag för regnet
och fastställde åskvädrens bana,
27då såg han visheten och granskade den,
lärde känna den och utforskade den.
- 28Till människan sade han:
"Att frukta Herren, det är vishet,
att sky det onda är insikt."

29

- ¹Job fortsatte sitt tal och sade:
- ²Om det ändå vore som förr,
på den tiden Gud vakade över mig,
³när han lät sitt ljus skina över mitt huvud
och lyste mig väg genom mörkret,
⁴när jag var i min krafts dagar
och Gud beskyddade mitt hem,
⁵när den Väldige ännu var med mig
och jag var omgiven av söner!
⁶Då vadade jag i grädde,
ur min press rann floder av olja.
⁷Jag gick ut till stadporten
och intog min plats på torget.
⁸De unga steg tillbaka när de såg mig,
de gamla reste sig upp.
⁹Stormän höll inne sina ord
och satte handen för munnen,

- 10hövdingar tystnade
med tungan häftande vid gommen.
- 11Den som hörde mig tala prisade mig,
den som såg mig gav mig sitt bifall,
12ty jag räddade den fattige som ropade,
den faderlöse som ingen hjälpte.
- 13Den nödställde välsignade mig,
jag beredde änkan glädje.
- 14Rättfärdighet var den klädnad jag klädde mig i,
rättrådighet min mantel och huvudbonad.
- 15Jag var den blindes ögon,
jag var den lames fötter.
- 16För de fattiga var jag en far,
jag tog mig an den okändes rättssak.
- 17Jag krossade nidingens tänder
och ryckte bytet ur hans käftar.
- 18Jag tänkte: Jag skall dö i mitt eget bo,
mina dagar bli många som sandkornen.
- 19Mina rötter nådde till vattnet,
daggen vilade på mina grenar.
- 20Mitt anseende var alltid gott,
bågen i min hand behöll sin spänst.
- 21Man lyssnade förväntansfullt på mig
och avvaktade under tystnad mina råd.
- 22När jag hade talat sade ingen något mer,
varje ord sjönk in i dem.
- 23De väntade på mig som på regnet,
som man törstar efter ett vårregn.
- 24Log jag mot dem fattade de mod,
när mitt ansikte lyste sken de upp.
- 25Jag valde väg åt dem som deras hövding,
jag var som en kung i spetsen för sin här,
dit jag ledde dem gick de.
- 1Nu skrattar de åt mig,
dessa som är yngre än jag

- och vars fäder jag skulle ha ratat
som vallhundar åt mina får.
- ²Deras styrka hade jag ingen glädje av,
de saknade manlig kraft.
- ³[---]
- ⁴De plockar saltört bland snåren,
ginstens rötter är deras föda.
- ⁵De drivs bort från mänsklig gemenskap,
och man skriker efter dem som efter tjuvar.
- ⁶I dystra raviner håller de till,
i jordkulor och klippskrevor.
- ⁷Från snåren hörs deras tjut,
under tistelstånden skockas de,
- ⁸ dessa dårar och ärelösa
som jagats ut ur landet.
- ⁹Nu har jag blivit en visa för dem,
utsatt för skämt och hån.
- ¹⁰De föraktar mig och undviker mig,
de spottar mig rakt i ansiktet.
- ¹¹Gud har lossat min bågsträng och knäckt mig,
därför kastar de alla hänsyn.
- ¹²Spolingar sätter sig upp mot mig
och knuffar mig åt sidan.
De banar väg för ofärdens anlopp.
- ¹³De river upp min väg för att få mig att falla,
ingen hindrar dem från att rycka fram.
- ¹⁴De kommer som genom en bred bräsch
och väller fram i brak och dån,
- ¹⁵fasor störtar över mig.
Min värdighet förs bort av vinden,
min lycka upplöses som ett moln.
- ¹⁶Jag överväldigas av sorg,
plågan har mig i sitt grepp.
- ¹⁷Om natten brinner min kropp,
mina lemmar finner ingen vila.

18Med all sin kraft hugger han tag i min klädnad,
griper mig i kragen

19och kastar mig i dyn.

Jag är som stoft och aska.

20Jag ropar till dig men du svarar inte,
jag står här och du ser mig inte.

21Du har förvandlats till en grym fiende
och ansätter mig med all din styrka.

22Du slungar i väg mig i vinden
och upplöser mig i ett dån.

23Ja, jag vet att du för mig till döden,
till den plats där allt levande samlas.

24Man lyfter inte handen mot den arme
när han ropar på hjälp i sin nöd.

25Jag har ju gråtit över dem som haft det svårt
och bekymrat mig om den fattige.

26Men när jag hoppades på gott, kom ont,
när jag väntade på ljus, kom mörker.

27Mitt inre sjuder, jag får ingen ro,
onda dagar möter mig.

28Sörjande går jag, utan en strimma sol,
jag reser mig inför folket och ropar på hjälp.

29Jag har blivit schakalens broder,
jag är uvens like.

30Min hud svartnar och flagar,
kroppen glöder av feber.

31Min lyras klang har vänts i klagan,
flöjtens toner ljuder som gråt.

31

1Jag slöt ett avtal med mina ögon
att aldrig titta efter en flicka.

2Vilken lott är att vänta från Gud i höjden,
vilken lön från den Väldige därovan?

3Olycka väntar ju syndaren,
ofärd ogärningsmännen.

4Ser han då inte var jag går,
räknar han inte alla mina steg?

- ⁵Slog jag någonsin följe med falskhet
och skyndade fram på svekets väg?
⁶Låt Gud väga mig på riktig väg,
så skall han finna att jag är oförvitlig.
⁷Om mina steg vikit av från vägen,
om mitt hjärta förletts av mina ögon,
om mina händer fläckats av synd,
⁸då må andra äta det jag har sått,
min gröda ryckas upp med roten!
- ⁹Om jag låtit mig dåras av min nästas hustru
och stått på lur vid hans port,
¹⁰då må min egen hustru mala åt en annan,
då må andra lägga sig med henne!
¹¹Ty sådant är en skändlighet,
ett brott som förtjänar straff,
¹²en förtärande avgrundseld,
som skövlar allt vad man äger.
- ¹³Om jag kränkt min slavs eller slavinnas rätt
när de varit i tvist med mig,
¹⁴vad skulle jag då göra när Gud träder fram,
vad skulle jag säga när han ställer mig till svars?
¹⁵Han har ju skapat oss alla i moderlivet,
en och densamme formade oss i modersskötet.
¹⁶Har jag någonsin avvisat den fattiges bön
eller fått änkans blick att slockna,
¹⁷har jag ätit mitt bröd för mig själv
och inte delat det med den faderlöse?
¹⁸Nej, från min ungdom var jag som en far för honom,
för änkan var jag ett stöd från min första stund.
- ¹⁹Lät jag någonsin en stackare gå naken,
en fattig sakna kläder att skyla sig med?
²⁰Nej, hans kropp välsignade mig
när han värmdes av ull från mina lamm.
²¹Om jag lyft handen mot den faderlöse
för att jag såg mig ha medhåll i rätten,

- 22då må armen lossna från min skuldra,
brytas av från sitt fäste!
- 23Ja, jag skulle frukta ofärd från Gud
och inte kunna bestå inför hans höghet.
- 24Har jag någonsin satt mitt hopp till guld,
kallat gyllene skatter min trygghet?
- 25Gladdes jag någonsin över min stora rikedom,
över att jag förvärvat så mycket?
- 26När jag såg solen i dess glans,
såg månen skrida fram i prakt,
- 27lät jag mig då i hemlighet dåras
till att hylla dem och kasta kyssar?
- 28Också det hade varit ett brott som förtjänar straff,
det vore att förneka Gud i höjden.
- 29Gladdes jag någonsin åt min fiendes fall,
triumferade jag när olyckan slog honom?
- 30Nej, aldrig lät jag min tunga synda
genom att nedkalla död över honom.
- 31Mitt husfolk brukade säga:
"Han har aldrig låtit oss sakna kött att äta."
- 32Ingen främling behövde sova på gatan,
min dörr stod öppen för vandraren.
- 33Sökte jag någonsin som andra dölja mina brott
och gömma mina synder
- 34av fruktan för folkhopen
och rädsla för släktingars förakt,
så att jag teg och inte tordes gå ut?
- 35O att det fanns någon som hörde mig!
Jag har sagt mitt. Må den Väldige svara!
- Om min motpart skriver ner sin anklagelse
- 36skall jag bära den på mina händer,
jag vill binda den som en ärekrans åt mig.

³⁷Jag kan svara inför honom för varje steg jag tagit,
som en furste kan jag nalkas honom.

³⁸Om min jord har klagat över mig
och åkerns fåror gråtit,

³⁹om jag njutit dess gröda utan betalning
och fått ägarna att sucka i vanmakt,

⁴⁰då må törne växa i stället för vete,
stinkgräs i stället för korn!

Här slutar Jobs tal.

Elihus tal

32

¹De tre männen slutade tala med Job, eftersom han såg sig som rättfärdig. ²Men Elihu från Bus, Barakels son, av Rams släkt, greps av vrede. Han vredgades på Job som tyckte sig ha rätt mot Gud, ³och han vredgades på de tre vännerna för att de inte funnit något att säga som visade Jobs skuld. ⁴Elihu hade väntat medan de talade med Job, eftersom de var äldre än han. ⁵Men när han såg att de tre männen blev svarslösa fylldes han av vrede.

⁶Elihu från Bus, Barakels son, sade:

Jag är en yngling, ni är gamla män,
därför höll jag mig i bakgrunden
och vågade inte visa min kunskap.

⁷Jag tänkte: Åldern skall tala,
åren skall lära ut vishet.

⁸Men det är ju anden hos människan,
den Våldiges andedräkt, som ger insikt.

⁹Det är inte de som levt längst som är visast,
inte bara de gamla vet vad som är rätt.

¹⁰Därför säger jag: Hör på mig,
också jag vill visa min kunskap.

¹¹Jag väntade på vad ni hade att säga,
lyssnade efter kloka ord,
efter de skäl ni skulle dra fram.

- 12Jag följde uppmärksamt med,
men ingen av er vederlade Job,
ingen gav honom svar på tal.
- 13Säg inte: "Vi har kommit till klarhet:
Gud kan besegra honom, inte människor."
- 14Han riktade aldrig sina ord till mig,
jag tänker inte svara som ni.
- 15De är förkrossade och säger inget mer,
orden sviker dem.
- 16Skall jag vänta när de ingenting säger,
när de bara står där svarslösa?
- 17Nej, nu är det min tur att tala,
också jag vill visa min kunskap.
- 18Jag har mycket på hjärtat,
trycket inom mig växer.
- 19Det jäser i mig som av vin
som kan spränga också nya läglar.
- 20Nu måste jag tala, annars kvävs jag,
jag vill öppna munnen och ta till orda.
- 21Jag tar inte hänsyn till person
och fjäskar inte för någon
- 22— fjäsk ligger inte för mig —
då skulle min skapare rycka bort mig.

33

- 1Så hör vad jag har att säga, Job,
lyssna noga på mina ord!
- 2Nu vill jag öppna min mun
och låta min stämma höras.
- 3Av uppriktigt hjärta talar jag kunskapens ord,
mina läppar ger klara besked.
- 4Guds ande skapade mig,
den Vældiges andedräkt ger mig liv.
- 5Svara mig om du kan,
rusta dig till strid mot mig!
- 6Inför Gud är du och jag lika,
jag är formad av en lerklump också jag.
- 7Du behöver inte känna fruktan för mig,
jag skall inte trycka ner dig.

- 8Men jag hörde själv vad du sade,
dina ord undgick mig inte:
9"Jag är ren och utan skuld,
utan fläck och fri från synd.
10Men han söker sak med mig
och räknar mig som sin fiende.
11Han sätter mig i stocken,
han bevakar alla mina vägar."
- 12Nej, där har du inte rätt!
Jag säger dig: Gud är större än människor.
13Varför anklagar du honom
för att han inte svarar dem?
- 14På ett sätt talar Gud,
ja, på två sätt den Osynlige.
15I en dröm, en syn om natten,
när människor sover sin djupaste sömn,
när de slumrar på bädden,
16då får han människorna att lyssna,
han varnar och förskräcker dem
17för att avhålla dem från deras ogärningar
och stäcka deras högmot.
18Så räddar han dem från graven,
från att fara ner i dödsriket.
19Eller när en man tuktas av plågor på sin bädd,
med ständiga smärtor i kroppen:
20han får avsmak för mat,
saknar aptit för de läckraste rätter,
21han mister hullet och syns knappt mer,
kroppen är tärd intill osynlighet,
22han står på gravens rand,
han möter dödens makter.
23Om då en ängel kommer till honom,
ett av de tusende sändebuden,
och förklarar honom rättrådig,
24då har Gud förbarmat sig och sagt:
"Rädda honom från att sänkas i graven,
lösen är erlagd."

- ²⁵Hans kropp blir smidig som ynglingens,
han återfår sin ungdoms kraft.
²⁶När han ber till Gud blir han bönhörd,
han får träda fram inför honom med jubel.

Så blir människan återupprättad av Gud.
²⁷Jublande säger hon inför alla:

- ”Jag syndade och gjorde det raka krokigt
men slipper det straff jag förtjänat.
²⁸Han har räddat mig undan graven,
jag får leva och se ljuset.”
²⁹Allt detta gör Gud med människan,
två gånger, ja tre,
³⁰han för henne åter från graven
och låter livets ljus lysa över henne.

- ³¹Lyssna nu, Job, hör på mig,
var tyst, det är jag som talar.
³²Men har du något att säga, så gör det —
tala du, jag skall gärna ge dig rätt.
³³Om inte, är det du som skall höra på mig.
Var tyst, så skall jag lära dig vishet.

34 ¹Elihu sade:

- ²Ni visa, hör mina ord,
lyssna på mig, ni som har kunskap!
³Örat prövar orden
som tungan smakar på maten.
⁴Låt oss välja ut det rätta,
tillsammans ta reda på vad som är gott.
⁵Här säger Job: ”Jag är oskyldig,
men Gud ger mig inte min rätt.
⁶Han ljuger om min rättvisa sak,
skuldlös fick jag ett oläkligt sår.”
⁷Finns väl någon som Job,
som släcker törsten med hädelser,
⁸som slår följe med ogärningsmän
och ger sig i lag med syndare?

⁹Han säger:

”Inte hjälper det en människa
att hålla sig väl med Gud.”

¹⁰Därför, förståndiga män, hör på mig:

Gud gör sannerligen inte något ont,
den Vældige handlar aldrig orätt!

¹¹Han vedergäller en människa för vad hon gör,
behandlar henne efter hur hon lever.

¹²Sanna mina ord, Gud gör ingenting ont,
den Vældige vränger inte rätten.

¹³Vem satte honom att råda över jorden,
vem anförtrodde honom hela världen?

¹⁴Om han återtar sin ande,
tar tillbaka sin livsfläkt,

¹⁵då förgås allt levande på en gång,
och människan blir åter till jord.

¹⁶Hör här, om du har förstånd,
lyssna på vad jag säger.

¹⁷Kan en som hatar det rätta härska?
Han som är mäktig och rättfärdig,
dömer du honom skyldig,

¹⁸han som kan kalla en kung för skurk
och stormän för uslingar,

¹⁹som inte är partisk för furstar
och inte sätter den förnäme högre än den ringe?
Alla är de skapade av honom,

²⁰de kan dö när som helst, mitt i natten.
Han slår de förnäma, och de försvinner,
den starke rycks bort som av en osynlig hand.

²¹Han vakar över allt som människan gör
och ser varje steg hon tar.

²²Det finns inget mörker så djupt
att ogärningsmännen kan gömma sig där.

²³Gud behöver inte sätta ut en tid
då människan skall stå till svars inför honom,

²⁴utan rannsaking krossar han mäktiga män
och sätter andra i deras ställe.

²⁵Ja, han känner deras gärningar,
en natt störtar han dem, och de blir till intet.

²⁶Han straffar dem för deras ondska,
öppet, där alla kan se det,

²⁷därför att de vänt sig bort från honom
och inte förstått att följa hans vägar.

²⁸Så har de ringas rop nått fram till Gud,
han hör när de fattiga ropar.

²⁹Men om han tiger, vem kan döma honom?
Om han döljer sitt ansikte, vem kan blidka honom?

[---]

³⁰[---]

^{31/32}[---]

”Jag har misstagit mig, jag vill inte göra mer ont.
Lär mig du, så ser jag på,
och har jag handlat orätt, vill jag sluta med det.”

³³[---]

Du skall välja, inte jag.
Dela med dig av din kunskap!

³⁴Män med förstånd säger till mig,
kloka människor som hör mig:

³⁵”Job vet inte vad han talar om,
hans ord röjer ingen insikt.

³⁶Job prövas till det yttersta
för att han svarat som syndare gör.

³⁷Han lägger brott till brott
och hopar synder ibland oss.
Han upphör aldrig att tala mot Gud.”

35

¹Elihu sade:

²Tycker du detta är riktigt?

Du säger att du har rätt mot Gud,

³du frågar honom:

- "Vad har du för nytta av min rättfärdighet,
och vad gör det dig om jag syndar?"
- ⁴Jag vill ge dig svar,
dig och dina vänner.
- ⁵Vänd blicken mot himlen och se,
betrakta molnen högt ovanför dig!
- ⁶Om du syndar, vad gör det honom?
Är dina brott många, vad rör det honom?
- ⁷Om du är rättfärdig, vad ger det honom,
vad får han ta emot av dig?
- ⁸Din ondska berör bara människor,
din rättfärdighet bara dina likar.
- ⁹Man klagar över våld och förtryck,
man ropar på hjälp mot de mäktiga.
- ¹⁰Men ingen frågar: "Var är Gud, min skapare,
han som skänker styrka i natten,
¹¹han som gett oss mer kunskap än markens djur,
mer vishet än himlens fåglar?"
- ¹²Så klagar de men får inget svar,
ty de är onda och övermodiga.
- ¹³Gud lyssnar inte till tomma böner,
den Väldige bryr sig inte om sådant.
- ¹⁴Om du än säger att du inte ser honom
är det han som skall döma. Vänta på honom!
- ¹⁵Men så länge Gud inte straffar i sin vrede
och inte bryr sig så mycket om synden,
¹⁶kan Job hålla på med sitt prat
och låta sitt oförnuft flöda.

36

¹Elihu fortsatte:

- ²Vänta lite, jag skall ge dig besked,
det finns mer att säga till Guds försvar.
- ³Med min vittfamnande kunskap
skall jag visa att min skapare har rätt.
- ⁴Det är alls inga lögnar jag kommer med,
du står inför en som vet allt.

- ⁵Stor och mäktig är Gud,
han förkastar inte den som har rent hjärta,
⁶han låter inte de onda leva,
men de svaga ger han deras rätt.
⁷Han släpper inte de rättfärdiga med blicken,
han låter dem trona bland kungar
i evig ära.
⁸Men de som blir slagna i bojor
och fångas i eländets snara,
⁹dem vill han visa vad de har gjort,
hur de syndat i sin förhävelse.
¹⁰Han gör dem mottagliga för tuktan
och manar dem att vända om från det onda.
¹¹Om de lyssnar och lyder honom
får de framleva sina dagar i lycka,
sina år i behaglig ro.
¹²Men lyssnar de inte hamnar de i dödsriket
och förgås i sitt oförnuft.
¹³De gudlösa svarar med vrede
och ropar inte till Gud när han fjättrar dem.
¹⁴De dör i unga år,
de slutar sitt liv bland förtappade.
¹⁵Genom lidandet vill han rädda dem som lider,
genom plågan varnar han dem.

¹⁶Du förleddes av ditt övermod.
Du hade all frihet och såg inga hinder,
ditt bord dignade av feta rätter.
¹⁷Men du drev inte den fattiges sak
och hävdade inte den faderlöses rätt.
¹⁸Då tuktrade han dig,
för att överflödet inte skulle förleda dig
och stora mutor inte föra dig vilse.
¹⁹[---]
²⁰[---]
²¹Ta dig i akt, vänd dig inte till ondskan,
om du föredrar lycka framför olycka.

- 22Gud är upphöjd i sin makt,
vem är en läromästare som han?
- 23Vem kan bestämma vad han skall göra,
vem kan säga: "Du handlar orätt"?
- 24Kom ihåg att prisa hans verk,
som människor alltid besjungit.
- 25De kan beskådas av alla,
människan ser dem i fjärran.
- 26Ja, Gud är större än vi kan förstå,
hans år kan ingen räkna.
- 27Han samlar vattendropparna,
de silar ner som regn och når hans flöde.
- 28De strömmar ur skyarna
och faller på människor överallt.
- 29Kan någon fatta molnens flykt
eller dånet från hans boning?
- 30Han sveper sig i blixters sken,
han fyller haven med vatten.
- 31Så ger han folken föda,
skänker dem mat i överflöd.
- 32Han täcker himlavalvet med blixtar
och bestämmer målet för dem.
- 33Hans rytande vittnar om honom,
om hans vrede över det onda.

37

- 1Inför detta darrar jag i mitt innersta,
hjärtat hamrar i mitt bröst.
- 2Hör hans vreda stämman,
hör mullret från hans mun!
- 3Han låter det rulla över hela himlen,
och hans blixtar når ända till jordens hörn.
- 4Sedan hörs ett rytande,
hans mäktiga stämman dånar.
Han sparar inte på blixterna
när han låter sin stämman höras.
- 5Med sin dånande stämman gör Gud under,
större ting än vi kan förstå.

- ⁶Han säger till snön att falla på jorden,
till regnet att vräka ner.
- ⁷Människorna stänger han inne,
de skall veta att det är han som verkar.
- ⁸Djuren gömmer sig i sina bon
och stannar i sina hålor.
- ⁹Stormen släpps ut ur sin kammare
och kölden ur sitt förråd.
- ¹⁰När Gud andas bildas is
och vida vatten stelnar.
- ¹¹Han fyller molnen med väta,
från skyarna sprids hans blixтар.
- ¹²Ljungande, åt alla håll,
far de dit han vill,
de utför allt vad han befaller
kring hela jordens krets.
- ¹³Han låter dem nå sitt mål,
till straff eller gagn för jorden.
- ¹⁴Lyssna på detta, Job,
hejda dig och besinna Guds under!
- ¹⁵Förstår du hur Gud styr,
hur han får blixten att ljunga ur skyn?
- ¹⁶Förstår du molnens flykt,
den allvetandes underbara verk?
- ¹⁷När dina kläder bränner mot huden
och sunnanvinden får landet att domna,
- ¹⁸är det då du som har hjälpt honom
att hamra ut himlavalvet,
den hårda, blanka spegeln?
- ¹⁹Lär oss vad vi skall säga till honom,
vi har inget att anföra i vår förmörkelse.
- ²⁰Skulle jag be att få tala med honom —
vem begär väl sin egen undergång?
- ²¹Ingen kan se på solen
där den lyser klar
sedan vinden gjort himlen ren.

²²Från gudaboningen kommer ett gyllene sken,
glansen kring Gud väcker bävan.

²³Den Väldige når vi inte.

Han som är stor i makt och rätt
och upphöjd i rättfärdighet, han svarar inte.

²⁴Därför bävar människorna inför honom,
medan han inte ens ser åt de visa.

Herrens första tal: skapelsen och naturen

38

¹Herren svarade Job ur stormen:

²Vem är du som höljer min visa plan i mörker
med ord utan förnuft?

³Gör dig redo, var en man,
ge mig besked när jag frågar!

⁴Var var du när jag lade jordens grund?
Låt höra, om du vet och kan!

⁵Vem bestämde dess mått? Det vet du nog!
Vem spände mätsnöret över den?

⁶Var fick dess grundvalar fäste,
vem lade dess hörnsten,

⁷medan alla morgonens stjärnor sjöng
och gudasönerna jublade?

⁸Vem satte portar som spärr för havet?
När det bröt fram ur moderlivet

⁹och jag gav det molnen till kläder
och dimman till lindor,

¹⁰satte jag för det en gräns
och stängde med portar och bommar.

¹¹Jag sade: "Hit men inte längre,
här skall dina stolta vågor hejdas."

¹²Har du någonsin kallat fram morgonen,
har du visat gryningen dess plats,

¹³när den skall gripa om jordens hörn
och skaka bort de onda?

¹⁴[---]

- 15 De onda berövas sitt ljus,
de trotsiga krossas.
- 16 Har du varit framme vid havets källor
eller vandrat genom de dolda djupen?
- 17 Har du skådat dödens portar,
portarna till det yttersta mörkret?
- 18 Kan din tanke fatta jordens vidd?
Låt höra, om du vet allt detta!
- 19 Var går vägen till ljusets hem,
var är den plats där mörkret bor?
- 20 Du brukar väl föra dem till deras ort,
du känner väl vägen hem till dem?
- 21 Du vet säkert, du var nog född redan då,
du som har levat så länge!
- 22 Har du varit vid förråden med snö,
har du sett förråden med hagel,
- 23 som jag har sparat till nödens tid,
till krigets och drabbningens dag?
- 24 På vilken väg strålar ljuset ut,
hur sprider sig östanvinden över jorden?
- 25 Vem öppnar rännor för störtregnet
och bestämmer åskvädrets bana
- 26 och låter det regna över folktomt land,
över öknen där ingen människa bor,
- 27 så att öde trakter mättas med vatten
och gräset spirar ur den torra marken?
- 28 Har regnet någon far?
Vem avlar daggens droppar?
- 29 Ur vilket sköte kommer isen?
Vem föder himlens rimfrost?
- 30 Vattnet döljs av stenhårt täcke,
djupets yta stelnar.
- 31 Kan du knyta samman Sjustjärnorna
eller lossa Orions bälte?
- 32 Låter du aftonstjärnan gå upp i rätt tid,
leder du Stora Björn och hennes ungar?

- ³³Förstår du himlens lagar,
får du dess ordning att gälla på jorden?
³⁴Kan du ropa till molnen där uppe,
så att de svarar med floder av vatten?
³⁵Kan du kalla ut blixarna,
så att de svarar: "Till din tjänst"?
³⁶Vem lade ner vishet i det fördolda,
vem gav himlakropparna insikt?
³⁷Vem håller i sin vishet räkning på molnen,
vem tömmer ut himlens läglar,
³⁸när marken är hård som malm
och klumpad i kokor?

39

- ¹Fångar du bytet åt lejonen,
mättar du de unga lejonen,
²där de kryper ihop i sin kula
eller ligger på lur i snåren?
³Vem skaffar mat åt korpen
när dess ungar ropar till Gud
och skriker av hunger?
⁴Förstår du hur stengeten föder,
övervakar du hindens kalvning?
⁵Räknar du månaderna för deras dräktighet,
vet du när det är dags för dem att föda?
⁶De kröker ihop sig och föder fram sina ungar
och är genast kvitt sina plågor.
⁷Deras ungar blir starka och växer upp i det fria,
de ger sig i väg och kommer inte tillbaka.

⁸Vem gav vildåsnan hennes frihet,
vem löste henne från repen?
⁹Öknen gav jag henne till hem,
sin boplats fick hon på saltjord.
¹⁰Hon ler åt stadens larm
och hör ingen åsnedrivare hojta.
¹¹Hon söker efter bete i bergen
och letar upp varje grön fläck.

- 12Är vildoxen villig att tjäna dig
och stanna om natten vid din krubba?
- 13Kan du spänna honom för ploget,
får du honom att harva på slätten?
- 14Vågar du lita på hans väldiga styrka
och överlåta ditt slit på honom?
- 15Är du säker på att han för hem din säd
och lämnar den på din tröskplats?
- 16Höjer sig skrikfågeln på sina vingar,
är hennes vingar som hägerns och hökens?
- 17Hon lämnar sina ägg på marken,
låter dem värmas i sanden,
- 18glömsk av att någon kan trampa på dem
och att vilda djur kan krossa dem.
- 19Hon är hård mot sina ungar,
som om de inte var hennes egna.
Det rör henne inte om hennes möda är förgäves.
- 20Gud har förmenat henne klokhet,
inte gett henne något förstånd.
- 21Men plötsligt far hon upp
och kan skratta åt häst och ryttare.
- 22Är det du som ger hästen hans styrka,
har du klätt hans hals med fladdrande man?
- 23Får du honom att dåna fram som en gräshoppsvärm?
Hans stolta frustande väcker förfäran.
- 24På slagfältet skrapar han ivrigt med hoven
och spränger fram mot väpnade skaror.
- 25Han skrattar åt faran och darrar inte,
ryggar inte tillbaka för svärdet.
- 26Runt omkring honom viner pilar,
det blixtrar av spjut och sablar.
- 27Med dån och dunder stormar han fram,
han tredskas inte vid hornets ljud.
- 28När hornet ljuder gnäggar han högt,
på långt håll vädrar han strid,
kommandorop och härskrin.

²⁹Är det din vishet som får höken att flyga
och med utbredda vingar styra mot söder?

³⁰Befaller du örnen att stiga mot höjden
och bygga sitt näste högt uppe?

³¹På klippan har han sitt bo där han vilar,
högst uppe på branta klippan.

³²Däriifrån spanar han efter föda,
hans blick når vida omkring.

³³Hans ungar skall mättas med blodigt byte,
där de stupade ligger, där är han.

³⁴Herren svarade Job:

³⁵Du som tvistar med den Våldige, rätta mig nu,
och svara på detta, du som klandrar Gud!

Jobs svar

³⁶Job svarade Herren:

³⁷Jag är så liten, vad kan jag svara dig?
Jag sätter handen för munnen.

³⁸Gång på gång har jag talat,
nu säger jag inte mer.

Herrens andra tal: Behemot och Leviatan

40

¹Herren svarade Job ur stormen:

²Gör dig redo, var en man,
ge mig besked när jag frågar.

³Vill du sätta min rättvisa i fråga,
förklara mig skyldig för att själv bli frikänd?

⁴Är din arm lika mäktig som Guds,
kan din röst dundra som hans?

⁵Skruda dig då i makt och i ära,
klä dig i höghet och härlighet!

⁶Släpp loss din brinnande vrede,
se de övermodiga och kväs dem!

⁷Se de övermodiga och kuva dem,
trampa ner de onda på en enda gång!

⁸Göm dem i jorden allesammans,
låt dem försvinna i mörkret!

⁹Också jag skall prisa dig
när din styrka ger dig seger.

¹⁰Se på Behemot — honom har jag skapat liksom dig.
Han äter gräs som oxen.

¹¹Se vilken styrka i ländern,
vilken kraft i bukens muskler!

¹²Hans lem är mäktig som cedern,
lårens senor är som tvinnade rep.

¹³Benen i hans kropp är som rör av brons,
benstommen som stänger av järn.

¹⁴Han är den främsta bland Guds skapelser.
[---]

¹⁵[---]

¹⁶Under lotusträden ligger han,
dold i vass och dy.

¹⁷Lotusträden ger honom skugga,
strandens pilar gömmer honom.

¹⁸Hur än floden svallar
låter han sig inte bekomma,
han bevarar sitt lugn
om så en hel Jordan forsar mot hans gap.

¹⁹Vem kan fånga honom med ett grepp i ögonen
eller sticka håll i hans nos?

²⁰Kan du dra upp Leviatan med krok,
kan du lägga betsel i hans mun?

²¹Trär du en vidja genom hans nos,
sticker du en hake genom hans käft?

²²Tigger han dig om nåd,
vädjar han till dig med mjuka ord?

²³Ingår han avtal med dig,
tar du honom som slav för alltid?

²⁴Leker du med honom som med en fågel,
får dina flickor ha honom i band?

²⁵Köpslår handlare om honom,
delas han upp mellan krämare?

41

- 26 Kan du sätta en svärm av pilar i hans hud
och en harpun i hans huvud?
- 27 Anfall honom du —
den kampen glömmet du aldrig,
och du gör inte om det.
- 28 Där kan ingen hoppas på framgång,
vid blotta anblicken fälls man till marken.
- 1 Han är alltför grym,
ingen törs reta honom.
Vem kan hålla stånd inför honom?
- 2 Vem kan oskadd utmana honom,
vem under hela himlen?
- 3 [---]
- 4 Vem klär av honom hans hölje,
vem tränger genom hans dubbla pansar?
- 5 Vem öppnar gapets dörrar —
de blottade tänderna väcker fasa.
- 6 Hans rygg bär rader av sköldar,
sammanfogade som med sigill.
- 7 De sluter så tätt intill varandra
att ingen luft kommer emellan.
- 8 Den ena är fästad vid den andra,
de sitter ihop och kan inte skiljas åt.
- 9 Ljuset gnistrar när han fnyser,
hans blickar lågar likt gryningens öga.
- 10 Kvastar av eld far ut ur hans gap,
gnistor sprutar fram.
- 11 Ur hans näsborrar stiger rök
som från en kokande gryta på elden.
- 12 Hans andedräkt tänder glöd,
lågorna slår ut från hans gap.
- 13 Styrka bor i hans manke,
skräck löper framför honom.
- 14 Hans köttiga buk är inte slapp,
den är fast, som vore den gjuten.
- 15 Hans bringa är hård som sten,
hård som understenen i kvarnen.
- 16 När han reser sig darrar de mäktiga,
och havets bränningar ryggas tillbaka.

- 17 Angriparens svärd biter inte på honom,
ej heller spjut och lans och pil.
18 Järn är som halm för honom,
brons är som murket trä.
19 Pilar skrämmar honom inte på flykten,
mot honom är slungans stenar som boss.
20 Som ett halmstrå är klubban,
han skrattar åt skramlet av sablar.
21 Undertill har han vassa skärvor,
som en trösksläde glider han fram över dyn.
22 Djupet får han att koka som en kittel,
havet gör han till en sjudande brygd.
23 Bakom honom ett stråk av ljus,
havsdjupet tycks få silverhår.
24 Ingen på jorden råder över honom,
han är skapt utan fruktan.
25 De övermodiga bävar för honom,
alla stolta rovdjurs konung.

Jobs slutord

42

¹Job svarade Herren:

²Jag vet att du förmår allt,
inget du föresatt dig är omöjligt för dig.

³"Vem är du som döljer min visa plan
med ord utan förnuft?"

Ja, jag har talat om det jag inte begriper,
det som är för högt för mig,
det som jag inte vet något om.

⁴"Lyssna nu, så skall jag tala,
ge mig besked när jag frågar!"

⁵Förr hade jag bara hört om dig,
nu har jag sett dig med egna ögon.

⁶Jag är tillintetgjord och ångrar mig,
i stoft och aska.

Job återupprättas

⁷När Herren hade talat så till Job sade han till Elifas från Teman: "Jag är vred på dig och dina båda vänner. Ni har inte talat sanning om mig som min tjänare Job. ⁸Hämta därför sju tjurar och sju baggar och gå till min tjänare Job och offra dem som brännoffer för er själva. Min tjänare Job skall be för er, honom skall jag bönhöra, så att det inte händer er något ohyggligt för att ni inte har talat sanning om mig som min tjänare Job."

⁹Då gick Elifas från Teman, Bildad från Shuach och Sofar från Naama och gjorde som Herren hade befallt dem, och Herren bönhöorde Job. ¹⁰När Job bad för sina vänner återupprättade Herren honom och gav honom dubbelt så mycket som han hade ägt förut. ¹¹Jobs alla bröder och systrar och vänner från förr kom hem till honom och åt tillsammans med honom, de visade sin medkänsla och tröstade honom för alla de olyckor som Herren hade låtit drabba honom. Var och en gav honom en kesita och en guldring.

¹²Herren välsignade slutet av Jobs levnad mer än dess början: han fick 14 000 får, 6 000 kameler, 1 000 par oxar och 1 000 åsneston. ¹³Och han fick sju söner och tre döttrar. ¹⁴Den första gav han namnet Lillduvan, den andra Kanelblomman och den tredje Sminkdosan. ¹⁵I hela landet fanns inte skönare kvinnor än Jobs döttrar. Deras far lät dem få ärva tillsammans med bröderna. ¹⁶Job levde sedan 140 år till och fick se barn och barnbarn i fyra led. ¹⁷Så dog Job, gammal och mätt av år.

Psaltaren

FÖRSTA BOKEN

Psalm 1

¹Lycklig den som inte följer de gudlösa,
inte går syndares väg
eller sitter bland hädare

²utan har sin lust i Herrens lag
och läser den dag och natt.

³Han är som ett träd
planterat nära vatten —
det bär sin frukt i rätt tid,
aldrig vissnar bladen.
Allt vad han gör går väl.

⁴Inte så med de gudlösa —
de liknar agnar som vinden för bort.

⁵Därför döms de gudlösa där rätten råder
och syndarna i de rättfärdigas krets.

⁶Herren är med på de rättfärdigas väg,
men de gudlösas väg leder till intet.

Psalm 2

¹Varför är folken i uppror,
varför detta gagnlösa mummel?

²Jordens kungar reser sig
och furstarna gaddar sig samman
mot Herren och hans smorde.

³"Vi sliter sönder deras band
och kastar av oss deras bojor!"

⁴Han som tronar i himlen ler,
Herren ser på dem med löje.

⁵Nu talar han till dem i vrede,
han skrämmer dem i sin harm:

6"Jag har invigt min konung
på Sion, mitt heliga berg."

7Jag vill berätta vad Herren bestämt.
Han sade till mig: "Du är min son,
jag har fött dig i dag.

8Be mig, så ger jag dig folken som arv
och hela jorden som egendom.

9Du skall krossa dem med en spira av järn,
slå sönder dem som lerkärl."

10Konungar, besinna er,
ta varning, ni jordens härskare!

11Tjåna Herren i fruktan,
hylla honom i bävan!

12Annars vredgas han och ni gr under,
ty hans vrede kan lätt blossa upp.
Lyckliga de som flyr till honom.

Psalm 3

¹En psalm av David när han flydde fr sin son Absalom.

²Herre, mina fiender r många!
Många reser sig mot mig.

³Mnga säger om mig:
"Han fr ingen hjälp av Gud."

⁴Men du, Herre, r min sköld och min ra,
du är den som ger mig seger.

⁵Jag ropar högt till Herren,
och han svarar från sitt heliga berg.

⁶Jag lade mig ner, jag sov,
jag vaknade — Herren stder mig.

⁷Jag fruktar ej fr de tiotusen,
som ansätter mig från alla hll.

⁸Herre, grip in! Rädda mig, min Gud!

Du slår mina fiender på käken,
du krossar de gudlösas tänder.

⁹Hjälpen kommer från Herren.

Ge välsignelse åt ditt folk!

Psalm 4

¹För körledaren, till stränginstrument. En psalm av David.

²Svara mig när jag ropar,

Gud, du som skaffar mig rätt.

Du öppnar vägen när jag är trängd.

Visa mig nåd och hör min bön.

³Ni mäktiga,

hur länge skall ni skymfa min heder,

älska tomhet och bruka lögn?

⁴Ni skall veta att Herren har varit

förunderligt god mot mig,

han hör när jag ropar till honom.

⁵Upprörs ni, så synda inte.

Säg där ni ligger på er bädd: "Var stilla!"

⁶Ge rätta offer, förtrösta på Herren.

⁷Många säger: "Vem kan ge oss lycka?"

Herre, låt ditt ansikte lysa över oss.

⁸Av dig har jag fått en större glädje

än de som fått korn och vin i mängd.

⁹Jag lägger mig ner i frid och sover.

Du, Herre, låter mig bo i trygghet.

Psalm 5

¹För körledaren, till flöjtspel. En psalm av David.

²Lyssna på mig, Herre, hör mina suckar!

³Ge akt på mitt rop, min konung och Gud,

till dig går min bön.

⁴Herre, om morgonen skall du höra min röst,
då bereder jag mitt offer och väntar.

⁵Du är inte en Gud som kan tåla brott,
ingen ond får bo hos dig.

⁶De övermodiga skall skygga för din blick,
du hatar alla ogärningsmän.

⁷Du förgör lögnarna, Herre,
mördare och bedragare avskyr du.

⁸Men jag får gå in i ditt hus,
ty din godhet är stor.
Jag faller ner i vördnad,
vänd mot ditt heliga tempel.

⁹Herre, led mig rätt,
jag omges av fiender,
jämna din väg för mig.

¹⁰I deras mun finns ingen sanning,
deras inre är fördärv,
en öppen grav är deras strupe,
sin tunga gör de hal.

¹¹Låt dem stå med skuld, o Gud,
låt deras planer fälla dem!
Stöt bort dem för deras många synder —
de trotsar dig!

¹²Men alla som flyr till dig
skall fröjdas och alltid jubla,
du skyddar dem och de höjer glädjerop,
alla som älskar ditt namn.

¹³Du, Herre, välsignar den rättfärdige.
Din ynnest täcker honom som en sköld.

Psalm 6

¹För körledaren, till stränginstrument. En psalm av David.

²Herre, tukta mig inte i din vrede,
straffa mig inte i din harm!

- ³Förbarma dig, Herre, jag är kraftlös,
bota mig, Herre, min kropp tvinar bort
⁴och min själ är fylld av skräck —
o Herre, hur länge?
⁵Kom tillbaka, Herre, rädda mitt liv,
hjälp mig i din godhet,
⁶ty ingen åkallar dig bland de döda.
Vem lovsjunger dig i dödsriket?
⁷Jag är matt av mitt suckande.
Jag dränker min bädd i tårar var natt,
sängen dryper av gråt.
⁸Mina ögon är skumma av sorg,
mina fiender har fått dem att åldras.
- ⁹Gå bort från mig, ogärningsmän,
Herren har hört min gråt.
¹⁰Herren har hört min åkallan,
Herren har tagit emot min bön.
¹¹Mina fiender skall slås med skam och skräck,
ja, tvärt ta till flykten med skam.

Psalm 7

¹En klagosång av David, som han sjöng till Herren med anledning av benjaminiten Kush.

- ²Herre, min Gud, jag flyr till dig,
rädda mig från förföljarna, befria mig,
³så att ingen river min strupe som ett lejon
och släpar bort mig utan räddning.
⁴Herre, min Gud, om jag handlat fel,
om orätt fläckt mina händer,
⁵om jag lönat min vän med ont
och plundrat min ovän på allt,
⁶må då fienden hinna upp mig,
trampa mig till marken
och lägga min ära i mullen!

- ⁷Res dig, Herre, i din vrede,
kväs mina ovänners raseri!
Vakna upp, min Gud,
du som har kallat till dom.
- ⁸Låt folken samlas omkring dig!
Trona i höjden över dem!
- ⁹Det är Herren som dömer folken.
Fäll domen över mig, Herre!
Jag är rättfärdig, utan skuld.
- ¹⁰Gör slut på de ondas anslag,
låt den som har rätt stå fast!
Ty han som prövar hjärtan och njurar,
han är en rättfärdig Gud.
- ¹¹Gud håller min sköld,
de redbara räddar han.
- ¹²Gud är en rättvis domare,
en Gud som alltid kan vredgas.
- ¹³Om någon inte ger vika,
då slipar han sitt svärd,
spänner sin båge och siktar,
- ¹⁴håller dödens vapen redo
och gör sina pilar brinnande.
- ¹⁵Den mannen är dräktig med ondskan,
han går havande med ofärd,
och han föder lögn.
- ¹⁶Han gräver en grop och gör den djup
men faller i egen fälla.
- ¹⁷Ofärden drabbar honom själv,
våldet kommer över hans eget huvud.
- ¹⁸Jag vill tacka Herren för hans rättvisa dom
och lovsjunga Herrens, den Högstes, namn.

Psalm 8

¹För körledaren. En psalm av David.

²Herre, vår härskare,
våldigt är ditt namn över hela jorden.

- Jag vill besjunga din himmelska prakt
3med ett barns, ett dibarns mun.
Du har rest ett värn mot dina fiender
för att betvinga ovän och hämnare.
4När jag ser din himmel, som dina fingrar format,
månen och stjärnorna du fäste där,
5vad är då en människa att du tänker på henne,
en dödlig att du tar dig an honom?
6Du gjorde honom nästan till en gud,
med ära och härlighet krönte du honom.
7Du lät honom härska över dina verk,
allt lade du under hans fötter:
8får och oxar, all boskap,
och markens vilda djur,
9himlens fåglar och havets fiskar,
allt som vandrar havets stigar.
10Herre, vår härskare,
väldigt är ditt namn över hela jorden.

Psalm 9–10

1För körledaren. En psalm av David.

- 2Jag vill tacka dig, Herre, av hela mitt hjärta,
vittna om alla dina under.
3Jag vill jubla av glädje över dig
och lovsjunga ditt namn, du den Högste.
4Ty mina fiender vek tillbaka,
de vacklade och gick under för din blick.
5Du har dömt och skaffat mig rätt,
du satte dig på tronen, en rättvis domare.
6Du röt åt folken, förgjorde de onda,
du strök ut deras namn för evigt.
7Fienden är borta, krossad för alltid.
Du lade städerna öde, ingen minns dem.
8Herren regerar i evighet,
han har rest sin tron för att döma.

- ⁹Han råder rättvist över världen,
dömer folken med oväld.
- ¹⁰Herren är en borg för den förtrampade,
en borg i tider av nöd.
- ¹¹De som känner dig, Herre, litar på dig,
ty du sviker inte dem som kommer till dig.
- ¹²Lovsjung Herren som bor på Sion,
förkunna hans gärningar för folken!
- ¹³Han som hämnas blodsdåd minns,
han har inte glömt de förtrycktas klagan.
- ¹⁴Var barmhärtig, Herre,
se hur jag förtrycks av mina fiender,
du som kan lyfta mig bort från dödens portar,
- ¹⁵så att jag får sjunga ditt lov,
jubla över din hjälp i Sions portar.
- ¹⁶Folken föll i den grop de grävt,
de fastnade i snaran de gillrat.
- ¹⁷Herren gav sig till känna, han skipade rätt,
i sitt eget dåd blev den gudlöse snärjd.
- ¹⁸Ner i dödsriket skall de gudlösa fara,
alla de folk som glömmar Gud.
- ¹⁹Ty den fattige är ej för evigt glömd,
de förtrycktas hopp inte borta för alltid.
- ²⁰Herre, grip in! Låt inte människor ta makten!
Ställ folken inför din domstol!
- ²¹Herre, fyll dem med fruktan!
Låt folken veta att de är dödliga!
- ¹Varför, Herre, står du långt borta
och håller dig dold i tider av nöd?
- ²I övermod jagar de gudlösa den förtryckte.
Låt dem fastna i sina egna ränker.
- ³Den gudlöse prisar sin egen lystnad,
välsignar sin vinst, föraktar Herren.
- ⁴Han tänker i sitt övermod:
"Gud straffar inte, det finns ingen Gud."

- ⁵Den gudlöse har framgång i allt han gör,
dina domar rör honom inte.
Han fnyser åt sina fiender,
- ⁶han tänker: "Inget kan få mig att falla,
jag går med stadiga steg."
- ⁷Svek och våld fyller hans mun,
hans tunga gömmer ondska och ofärd.
- ⁸Han ligger på lur vid gårdarna
och mördar den oskyldige i lönnedom.
Hans ögon följer den värnlöse,
- ⁹han lurar som ett lejon i snåret,
han ligger på lur för att fånga den arme
och dra åt sitt nät.
- ¹⁰Han hukar till språng,
och den värnlöse fälls av hans kraft.
- ¹¹Han tänker: "Gud bryr sig inte om det,
han vänder sig bort, han ser det aldrig."
- ¹²Herre, grip in! Gud, höj din hand,
glöm inte de förtryckta!
- ¹³Varför får den gudlöse förakta Gud
och tänka: "Han straffar inte."
- ¹⁴Du ser det som tynger och plågar,
du märker det och ger med din hand.
Den värnlöse lämnar sin sak åt dig,
du är den faderlöses hjälpare.
- ¹⁵Krossa den gudlöses och ondes makt!
Straffa hans ondska, gör slut på den!
- ¹⁶Herren är konung för evigt,
de främmande folken är borta ur hans land.
- ¹⁷Herre, du hör vad de betryckta begär,
du lyssnar och stärker deras mod.
- ¹⁸Du skaffar rätt åt de kuvade och faderlösa,
så att ingen längre flyr landet i skräck.

Psalm 11

¹För körledaren. Av David.

Hos Herren tar jag min tillflykt.

Hur kan ni säga till mig:

"Fly som en fågel till bergen!"

²Se, de gudlösa spänner bågen,
de har lagt sin pil mot strängen
för att skjuta de rättrådiga i dunklet.

³När grundvalarna raseras,
vad kan den rättfärdige göra?

⁴Herren är i sitt heliga tempel,
Herrens tron är i himlen.
Hans ögon ser,
hans blickar prövar människan.

⁵Herren utväljer de rättfärdiga
men förkastar gudlösa och våldsmän.

⁶Han låter eldkol och svavel
regna över de onda,
en glödhet vind är vad de bjuds.

⁷Ty Herren är rättfärdig,
rättfärdiga gärningar älskar han.
De rättrådiga skall se hans ansikte.

Psalm 12

¹För körledaren. En psalm av David.

²Hjälp, Herre, de fromma är borta,
det finns inga trofasta människor kvar.

³Alla ljuger för varandra,
talar med hala tungor och falska hjärtan.

⁴Må Herren tysta alla hala tungor,
den mun som talar stora ord,

⁵alla som säger: "Vår tunga gör oss starka,
vi har ordet i vår makt, vem är herre över oss?"

⁶De svaga förtrycks och de fattiga klagar,
därför vill jag nu gripa in, säger Herren,
jag vill ge hjälp åt den som föraktas.

⁷Herrens ord är rena ord,
silver renat i degeln, guld sju gånger luttrat.

⁸Herre, bevara oss,
skydda oss alltid för detta släkte!

⁹De gudlösa finns överallt omkring oss,
stor är människors uselhet.

Psalm 13

¹För körledaren. En psalm av David.

²Hur länge skall du glömma mig, Herre?
Hur länge skall du dölja ditt ansikte?

³Hur länge skall tankarna mala,
mitt hjärta ängslas dag efter dag?
Hur länge skall min fiende triumfera?

⁴Se på mig, svara mig, Herre, min Gud!
Ge ny glans åt mina ögon,
låt mig inte somna in i döden,

⁵låt inte min fiende säga att han besekrat mig,
mina ovänner jubla över mitt fall.

⁶Jag litar på din godhet,
mitt hjärta skall jubla över din hjälp.
Jag vill sjunga till Herrens ära,
ty han är god mot mig.

Psalm 14

¹För körledaren. Av David.

Dårarna tänker: "Det finns ingen Gud."
De handlar fördärvligt och skändligt,
ingen gör det goda.

- ²Herren blickar ner från himlen,
han ser på människosläktet:
Finns det någon som är klok,
någon som söker sig till Gud?
- ³Men alla har avfallit, alla är fördärvade.
Ingen gör det goda, ingen enda.
- ⁴Har de ingenting lärt, dessa ogärningsmän,
som lever på mitt folk, äter det som bröd
och aldrig åkallar Herren?
- ⁵Så drabbas de av skräck,
ty Gud är hos de rättfärdiga.
- ⁶Era onda anslag mot den svage
skall göras om intet,
ty Herren är hans tillflykt.
- ⁷O att det från Sion kom räddning för Israel!
När Herren vänder sitt folks öde,
då skall Jakob glädja sig, Israel jubla!

Psalm 15

¹En psalm av David.

- Herre, vem får gästa ditt tält?
Vem får bo på ditt heliga berg?
- ²Den som lever oförvitligt och gör det rätta
och är sann i tal och tanke.
- ³Den som inte går med förtal,
inte vållar sin nästa skada
och inte smädar sin granne.
- ⁴Den som föraktar den förkastlige
men ärar dem som fruktar Herren.
Den som håller sin ed fast det står honom dyrt.
- ⁵Den som inte ger lån mot ränta
och inte kan mutas att fälla en oskyldig.
- Den som handlar så står alltid trygg.

Psalm 16

¹Ett kväde av David.

Skydda mig, Gud, jag flyr till dig.

²Jag säger till Herren: Min härskare,
mitt högsta goda är du.

Usla är de ³som hålls heliga i landet,
dessa väldiga vill jag inte veta av.

⁴Låt dem ha så många beläten de vill,
de som åtrår andra gudar —
jag tar inte del i blodsoffren åt dem,
jag tar inte deras namn i min mun.

⁵Herren är min andel, min bågare.
Du bestämmer mitt öde.

⁶En ljuvlig lott har tillfallit mig,
ja, min arvedel finner jag skön.

⁷Jag vill prisa Herren, han ger mig råd,
mitt inre förmanar mig om natten.

⁸Jag har alltid Herren inför mig,
när han står vid min sida vacklar jag inte.

⁹Därför gläds mitt hjärta och jublar,
min kropp är i trygghet,

¹⁰ty du lämnar mig inte åt dödsriket,
du låter inte din trogne se graven.

¹¹Du visar mig vägen till liv,
hos dig finns glädjens fullhet,
ständig ljuvlighet i din högra hand.

Psalm 17

¹En bön av David.

Hör min rättvisa sak, Herre, ge akt på mitt rop!
Lyssna till min bön, jag talar utan svek!

²Av dig väntar jag min rätt,
dina ögon ser vad som är sant.

³Du prövar mitt hjärta, rannsakar mig om natten,
du granskar mig men finner inget brott.

Inget ont kom över mina läppar

⁴trots allt vad människor gjorde.

Vid de ord du talat höll jag fast,
från budens stigar ⁵vek jag aldrig,
jag gick din väg utan att snubbla.

⁶Jag ropar och du svarar mig, Gud.

Lyssna på mig, hör mina ord,

⁷visa din underbara trofasthet,
du som med din starka hand
räddar dem som söker skydd hos dig
undan sina fiender.

⁸Bevara mig som din ögonsten,
göm mig i dina vingars skugga

⁹för de gudlösa som ansätter mig,
mina dödsfiender som omringar mig!

¹⁰De är förstockade,
de tar stora ord i sin mun.

¹¹Jag hör deras steg omkring mig,
de är ute efter att slå till marken.

¹²De liknar lejonet, redo att riva,
en best som ligger på lur.

¹³Herre, grip in! Ryck fram mot de onda!
Fäll dem, rädda mitt liv med ditt svärd!

¹⁴Herre, döda dem med din hand,
gör slut på dem, på deras andel i livet!
Men dina skyddslingar mättar du,
deras barn får vad de behöver
och lämnar kvar åt sina barn.

¹⁵Frikänd skall jag se ditt ansikte
och mättas av din åsyn när jag vaknar.

Psalm 18

¹För körledaren. Av Herrens tjänare David, som sjöng denna sång till Herren när Herren hade räddat honom från alla hans fiender och från Saul.

- ²Jag har dig kär, Herre, min styrka,
³Herre, min klippa, min borg och min räddare,
min Gud, berget som är min tillflykt,
min sköld och mitt starka värn, min fristad.
⁴Till Herren, den högtlovade, ropade jag,
och jag blev räddad från mina fiender.
⁵Dödens bränningar brusade kring mig,
förödelsens stormflod skrämde mig.
⁶Dödsrikets snaror omgav mig,
framför mig väntade dödens fällor.
⁷I min förtvivlan klagade jag för Herren,
ropade jag till min Gud,
och han hörde min röst i sitt tempel,
mitt rop nådde fram till hans öra.
- ⁸Då skakade jorden och skälvde,
bergens grundvalar darrade,
vacklade under hans vrede.
⁹Från hans näsborrar utgick ett rökmoln,
från hans mun förtärande eld.
Han sprutade glöd och brand.
¹⁰Himlen vek han undan och steg ner
med töcknet under sina fötter.
¹¹Han red på keruben, han flög,
han svävade fram på vindens vingar.
¹²Han dolde sig inne i mörkrets tält,
i molnens fuktiga massor.
¹³I glansen kring honom
for molnen fram,
hagel och gnistrande bränder.
¹⁴Herren dundrade i himlen,
den Högste lät höra sin röst.

- 15Han sköt sina pilar vida omkring,
han sände ljungande blixtar.
- 16Havets bädd kom i dagen
och jordens grundvalar blottades
för ditt rytande, Herre,
för din vredes stormvind.
- 17Från höjden fattade han min hand
och drog mig upp ur djupa vatten.
- 18Han räddade mig från mäktiga fiender,
från motståndare som var starkare än jag.
- 19De anföll mig på min olyckas dag,
men Herren kom till min hjälp.
- 20Han förde mig ut i frihet,
han räddade mig, ty han älskar mig.
- 21Herren lönade min rättfärdighet,
mitt rena och skuldlösa liv,
- 22ty jag har hållit mig till Herrens vägar
och inte avfallit från min Gud.
- 23Alla hans bud har jag haft för ögonen
och aldrig övergett hans lagar.
- 24Fläckfri var jag inför honom,
jag vaktade mig för att synda.
- 25Därför lönade Herren min rättfärdighet,
mitt rena liv inför honom.
- 26Mot den trogne är du trofast,
du är redlig mot den redlige.
- 27Den rene möter du med renhet,
den svekfulle med list.
- 28Du upprättar det förnedrade folket,
men de högmodiga kuvar du.
- 29Du låter min lampa lysa,
Herren, min Gud, gör mitt mörker till ljus.
- 30Med Guds hjälp störtar jag fram mot muren,
med dig stormar jag över vallen.
- 31Guds väg är utan brist,
Herrens ord är utan slagg.
Han är en sköld för alla som flyr till honom.

- 32 Vem är Gud utom Herren,
vem är en klippa utom vår Gud?
- 33 Gud rustar mig med styrka,
så att jag vandrar den rätta vägen.
- 34 Han gör mig snabbfotad som gasellen
och ger mig fotfäste på bergen.
- 35 Han lär mig krigets hantverk,
lär mig spänna kopparbågen.
- 36 Du gav mig din räddande sköld,
du stödde mig med din starka hand.
Du hörde min bön och min makt blev stor.
- 37 Du gjorde vägen fri framför mig
och gav stadga åt mina steg.
- 38 Jag förföljde mina fiender och hann upp dem,
jag vände inte förrän jag förintat dem.
- 39 Jag krossade dem.
De förmådde inte resa sig,
de låg där under mina fötter.
- 40 Du rustade mig med styrka för striden
och tvang angriparna på knä inför mig.
- 41 Mina fiender drev du på flykten,
deras motstånd kunde jag krossa.
- 42 De ropade, men ingen räddare fanns,
de ropade till Herren, men han svarade inte.
- 43 Jag malde dem till stoft i vinden,
jag trampade ner dem som smuts på gatan.
- 44 Du räddade mig från folkens angrepp.
Du satte mig till hövding över folken,
okända folkslag blev mina tjänare.
- 45 De lydde min minsta vink,
främlingar kröp för mig.
- 46 Främlingar bleknade
och kom darrande ut ur sina fästen.
- 47 Herren lever! Lovad vare han, min klippa,
och upphöjd min Gud, min räddare,
- 48 han som ger mig hämnd på mina fiender
och lägger folken under mina fötter!

- ⁴⁹Du låter mig undslippa fienden,
du rycker mig undan angriparen
och räddar mig från våldsmän.
⁵⁰Därför tackar jag dig, Herre, bland folken
och lovsjunger ditt namn.
⁵¹Stora segrar skänker Herren åt sin konung,
han handlar trofast mot sin smorde,
mot David och hans ätt för evigt.

Psalm 19

¹För körledaren. En psalm av David.

- ²Himlen förkunnar Guds härlighet,
himlavalvet vittnar om hans verk.
³Dag talar till dag därom
och natt undervisar natt.
⁴Det är inte tal, det är inte ljud,
deras röster kan inte höras,
⁵men över hela jorden når de ut,
till världens ände deras ord.
Där har han rest ett tält åt solen,
⁶den liknar en brudgum som lämnar sin kammare,
en hjälte som gläds åt att löpa sin bana.
⁷Den stiger vid himlens ena ände
och når i sitt kretslopp den andra.
Ingenting är gömt för dess glöd.
- ⁸Herrens lag är utan brist,
den ger liv på nytt.
Herrens lära är sann,
den gör den oerfarne vis.
- ⁹Herrens påbud är rätta,
de ger hjärtat glädje.
Herrens befallningar är klara,
de gör blicken ljus.
- ¹⁰Herrens ord är rena,
de skall alltid bestå.

- Herrens stadgar är sanna,
de är alla rättfärdiga,
¹¹mer åtråvärda än guld,
än rent guld i mängd,
och sötare än honung,
än självrunden honung.
¹²Genom dem blir din tjänare varnad,
att följa dem ger riklig lön.
¹³Vem känner sina fel?
Fria mig från synder jag inte vet om,
¹⁴men hindra mig också från öppet trots,
låt det inte få makt över mig!
Då är jag utan brist
och fri från svåra synder.
¹⁵Ta i nåd emot mina ord,
mitt hjärtas bön till dig,
Herre, min klippa, min hjälpare.

Psalm 20

¹För körledaren. En psalm av David.

- ²Må Herren svara dig på nödens dag,
må Jakobs Guds namn bli ditt värn.
³Må han sända dig hjälp från templet
och stödja dig från Sion.
⁴Må han minnas dina matoffer,
må han ta emot dina brännoffer.
⁵Må han ge dig vad du önskar
och låta dina planer lyckas.
⁶Då skall vi jubla över din seger
och triumfera i vår Guds namn.
Må Herren ge dig allt du ber om.

⁷Nu vet jag att Herren ger seger åt sin smorde.
Han svarar honom från sin heliga himmel
och räddar med sin starka hand.
⁸Andra litar till vagnar och hästar,
men vi litar till Herrens, vår Guds, namn.

⁹De segnar ner och faller,
vi reser oss, vi håller stånd.

¹⁰Herre, ge seger åt kungen,
svara oss då vi ropar!

Psalm 21

¹För körledaren. En psalm av David.

²Herre, kungen gläds åt din styrka,
han jublar över din hjälp.

³Vad han önskar ger du honom,
du vägrar ej det han ber om.

⁴Du kommer till honom med goda gåvor,
du sätter på hans huvud en krona av guld.

⁵Han ber dig om liv och du ger det,
oändligt många levnadsår.

⁶Din hjälp gör hans ära stor,
du skänker honom prakt och glans.

⁷Du ger honom välsignelser för evigt,
bereder honom glädje inför dig.

⁸Ty kungen förtröstar på Herren,
med den Högstes nåd står han säker.

⁹Din hand når alla dina fiender,
din starka arm når dem som hatar dig.

¹⁰Du sätter dem som i en brinnande ugn
när du visar dig.
Herren förtär dem i sin vrede,
elden slukar dem.

¹¹Deras avkomma utplånar du från jorden,
deras barn från människors ätt.

¹²De ville tillfoga dig ont,
de smidde planer, men förgäves.

¹³Du driver dem på flykten,
du siktar på dem med din båge.

¹⁴Herre, visa din höghet och styrka,
vi vill hylla din makt med sång och spel.

Psalm 22

¹För körledaren. En psalm av David.

²Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?

Jag ropar förtvivlat, men du är långt borta.

³Min Gud, jag ropar om dagen, men du svarar inte,

jag ropar om natten men finner ingen ro.

⁴Dock är du den Helige,

till din tron stiger Israels lovsång.

⁵På dig förtröstade våra fäder,

de litade på dig, och du kom dem till hjälp.

⁶De ropade till dig och blev räddade,

de litade på dig, och du svek dem aldrig.

⁷Men jag är en mask, inte en människa,

hånad och föraktad av envar.

⁸Alla som ser mig gör narr av mig,

de hånlar och skakar på huvudet:

⁹"Han har överlämnat sig åt Herren,

nu får Herren gripa in och rädda honom

— han är ju älskad av Herren."

¹⁰Du hjälpte mig ut ur min moders liv,

du lät mig vila trygg vid min moders bröst.

¹¹Från min födelsestund är mitt liv i din hand,

alltsedan jag blev till har du varit min Gud.

¹²Dröj inte långt borta, jag är i nöd,

och ingen finns som hjälper mig.

¹³Tjurar skockar sig runt mig,

jag är kringränd av bestar från Bashan.

¹⁴De spärrar upp sina gap

som rovlystna, rytande lejon.

¹⁵Jag rinner bort likt vatten som slås ut,

benen lossnar i min kropp,

mitt hjärta är som vax,

det smälter i mitt bröst.

¹⁶Min mun är torr som en lerskärva,

tungan klibbar vid gommen.

Du lägger mig i gravens mull.

- 17Hundar samlas runt mig,
jag omringas av en hord av våldsmän.
Händer och fötter är skrumpnade,
- 18jag kan räkna varje ben i min kropp.
De står där och stirrar på mig,
- 19de delar mina plagg emellan sig,
de kastar lott om mina kläder.
- 20Men du, Herre, dröj inte långt borta,
du min styrka, skynda till min hjälp!
- 21Rädda mig undan svärdet,
mitt liv ur hundarnas våld!
- 22Rädda mig ur lejonets gap,
mitt arma liv undan vildoxens horn!
- 23Då skall jag sjunga ditt lov för mina bröder,
i tempelskaran skall jag prisa dig.
- 24Ni som fruktar Herren, prisa honom,
ära honom, Jakobs ätt,
bäva för honom, Israels ätt!
- 25Ty han föraktade inte den svage
och vände inte ryggen åt hans nöd,
han dolde inte sitt ansikte
utan hörde hans rop om hjälp.
- 26Du är källan till min lovsång
i den stora tempelskaran.
Inför dem som fruktar Herren
får jag frambära de offer jag lovat.
- 27De betryckta får äta och bli mätta,
de som sökt sig till Herren får prisa honom.
— Må ni alltid vara fyllda av livsmod.
- 28Hela jorden skall minnas vad som skett
och vända om till Herren,
alla folk och stammar skall tillbe inför honom.
- 29Ty kungamakten är Herrens,
han härskar över folken.
- 30De som sover i mullen kan inte hylla honom,
de som vilar i jorden kan inte böja knä för honom.

- Men jag lever för honom,
³¹och mina barn skall tjäna honom.
De skall vittna för nya släktled om Herren,
³²förkunna hans rättfärdighet för ofödda släkten,
ty han grep in.

Psalm 23

¹En psalm av David.

- Herren är min herde,
ingenting skall fattas mig.
²Han för mig i vall på gröna ängar,
han låter mig vila vid lugna vatten.
³Han ger mig ny kraft
och leder mig på rätta vägar,
sitt namn till ära.
⁴Inte ens i den mörkaste dal
fruktar jag något ont,
ty du är med mig,
din käpp och din stav gör mig trygg.
⁵Du dukar ett bord för mig
i mina fienders åsyn,
du smörjer mitt huvud med olja
och fyller min bägare till brädden.
⁶Din godhet och nåd skall följa mig
varje dag i mitt liv,
och Herrens hus skall vara mitt hem
så länge jag lever.

Psalm 24

¹Av David, en psalm.

- Jorden är Herrens med allt den rymmer,
världen och alla som bor i den.
²Det är han som har lagt dess grund i havet
och fäst den över de strömmande vattnen.

- ³Vem får gå upp till Herrens berg,
vem får gå in i hans tempel?
⁴Den som har skuldlösa händer och rent hjärta,
som inte håller sig till falska gudar
och aldrig har svurit falskt.
⁵Han får välsignelse av Herren
och riklig lön av Gud, sin räddare.
⁶Här är det släkte som sökt sig till Herren,
som träder fram inför ditt ansikte, du Jakobs Gud.

⁷Portar, öppna er vida!
Höj er, uråldriga dörrar!
Låt ärans konung draga in!

⁸Vem är då ärans konung?
Det är Herren, den väldige hjälten,
Herren, väldig i strid.

⁹Portar, öppna er vida!
Höj er, uråldriga dörrar!
Låt ärans konung draga in!

¹⁰Vem är han, ärans konung?
Det är Herren Sebaot,
han är ärans konung.

Psalm 25

¹Av David.

Herre, jag sätter mitt hopp till dig, ²du min Gud,
jag förtröstar på dig: svik mig inte,
låt inte mina fiender triumfera!

³Den som hoppas på dig blir aldrig sviken,
men den trolöse skall stå där tomhänt.

⁴Herre, lär mig dina vägar,
visa mig dina stigar.

⁵Led mig i din sanning, lär mig,
du som är min Gud, min räddare,
ständigt hoppas jag på dig.

- ⁶Herre, kom ihåg din barmhärtighet,
den godhet du alltid har visat.
- ⁷Glöm min ungdoms synder, allt jag brutit,
tänk på mig i din trofasthet,
Herre, du som är god.
- ⁸Herren är pålitlig och god,
därför visar han syndarna vägen.
- ⁹Han leder de ödmjuka rätt,
de ödmjuka lär han sin väg.
- ¹⁰Allt vad Herren gör är nåd och trofasthet
mot dem som håller hans förbund och hans bud.
- ¹¹Herre, min synd är stor,
förlåt den, ditt namn till ära.
- ¹²Var och en som fruktar Herren
får veta vilken väg han skall välja.
- ¹³Själv får han leva i ro,
och hans barn skall ta landet i arv.
- ¹⁴De som fruktar Herren blir hans förtrogna,
hans förbund skall ge dem insikt.
- ¹⁵Min blick är ständigt fäst på Herren,
det är han som löser min fot ur snaran.
- ¹⁶Vänd dig till mig, var barmhärtig,
ty jag är ensam och betryckt.
- ¹⁷Lindra mitt hjärtas plåga,
för mig ut ur mitt trångmål.
- ¹⁸Tänk på mitt lidande och mitt betryck
och förlåt mig alla mina synder.
- ¹⁹Se på mina fiender — så många de är,
så hätska i sitt hat!
- ²⁰Rädda mitt liv, befria mig,
svik mig inte, jag flyr till dig.
- ²¹Låt oskuld och redlighet bevara mig,
ty jag hoppas på dig.
- ²²O Gud, befria Israel
från all dess nöd!

*Psalm 26*¹Av David.

Herre, skaffa mig rätt,
ty oförvitligt har jag levat.
På Herren förtröstar jag
utan att vackla.

²Granska mig, Herre, och pröva mig,
rannsaka hjärta och njurar!

³Jag har din godhet för ögonen,
och jag lever i din sanning.

⁴Jag sitter aldrig i lag med lögnare
och sluter mig inte till hycklarna.

⁵Jag hatar de ondas skara
och sitter inte i lag med gudlösa män.

⁶Jag sköljer i oskuld mina händer
och går runt ditt altare, Herre,

⁷jag låter tacksägelsen ljuda
och vittnar om alla dina under.

⁸Herre, jag älskar din boning,
den plats där din härlighet bor.

⁹Ryck inte bort mig med syndarna,
ge mig inte en mördares död.

¹⁰De är redo till lömska brott
och har handen full av mutor.

¹¹Men jag lever oförvitligt.
Befria mig, var barmhärtig!

¹²Jag står på säker mark.
I tempelskaran prisar jag Herren.

*Psalm 27*¹Av David.

Herren är mitt ljus och min räddning,
vem skulle jag frukta?
Herren är ett värn för mitt liv,
vem skulle jag bäva för?

²När de onda kommer emot mig
för att slita mig i stycken,
mina motståndare och fiender,
då skall de själva snava och falla.

³Om en krigshär hotar mig
känner jag ingen fruktan,
om kriget kommer
är jag ändå trygg.

⁴Ett enda ber jag Herren om,
detta begär jag:
att få vara i Herrens hus
varje dag i mitt liv
för att se Herrens ljuvlighet
och söka svar i hans tempel.

⁵Ty han gömmer mig i sin hydda
på olyckans dag,
han gömmer mig i sitt tält,
han räddar mig upp på klippan.

⁶Nu kan jag triumfera
över fienderna omkring mig.
Jag vill offra i hans tält,
offra med segerjubel.
Jag vill sjunga och spela till Herrens ära.

⁷Hör, Herre, när jag ropar,
visa mig nåd och svara mig.

⁸"Sök Herren", manar mitt hjärta.
Dig, o Herre, söker jag.

⁹Dölj inte ditt ansikte för mig,
visa inte bort din tjänare i vrede,
du som varit min hjälpare.
Stöt inte bort mig, överge mig inte,
min Gud, du som räddar mig.

¹⁰Om min far och min mor överger mig
skall Herren ta sig an mig.

¹¹Visa mig, Herre, din väg!

- Led mig på en jämn stig,
jag omges av fiender,
¹²låt inte mina ovänner sluka mig.
Menedare träder fram,
vittnen i våldets tjänst.
¹³Men jag är viss om att möta Herrens godhet
här i de levandes land.
- ¹⁴Hoppas på Herren!
Var stark, fatta mod
och hoppas på Herren!

Psalm 28

¹Av David.

- Till dig, Herre, ropar jag.
Min klippa, var inte stum!
Svara mig inte med tystnad,
då blir jag lik dem som lagts i graven.
- ²Hör hur jag bönfaller dig,
hur jag ropar till dig om hjälp
och sträcker mina händer mot ditt tempel,
mot det allra heligaste.
- ³Släpa inte bort mig
med gudlösa och ogärningsmän.
De säger sig vilja väl
men har ont i sinnet.
- ⁴Löna dem för vad de gjort,
för deras onda dåd!
Löna dem för deras handlingar,
låt deras gärningar drabba dem!
- ⁵De ger inte akt på Herrens verk,
på allt vad han har gjort.
Han skall riva ner dem,
inte bygga upp dem.
- ⁶Lovad vare Herren,
ty han har hört min bön.

⁷Herren är min styrka, min sköld,
på honom förtröstar jag.

Jag fick hjälp och mitt hjärta jublar,
hela min varelse tackar honom.

⁸Herren är sitt folks styrka,
sin smordes tillflykt och räddning.

⁹Rädda ditt folk
och välsigna din egendom.
Var deras herde, bär dem för evigt.

Psalm 29

¹En psalm av David.

Ära Herren, ni gudasöner,
ära Herrens majestät,

²ära Herrens höga namn,
fall ner inför Herren i helig skrud!

³Herrens röst över vattnen!
Ärans Gud dundrar,
Herren hörs över de stora vattnen.

⁴Herrens röst i sin kraft,
Herrens röst i sin prakt,

⁵Herrens röst knäcker cedrarna,
Herren knäcker Libanons cedrar.

⁶Han får Libanon att hoppa som en kalv,
Sirjons berg som en vildoxe.

⁷Herrens röst slår blixtar,

⁸Herrens röst får öknen att skälva,
Herren får Kadeshöknen att skälva.

⁹Herrens röst skrämmer hindarna att kalva,
lämnar träden nakna.

Allt i hans tempel ropar: "Ära!"

¹⁰Herren tronar ovan himmelshavet,
Herren tronar som konung för evigt.

¹¹Herren ger styrka åt sitt folk.
Herren välsignar sitt folk med fred.

Psalm 30

¹En psalm, en sång vid tempelinvigningen. Av David.

²Jag vill lovsjunga dig, Herre,
ty du drog mig upp ur djupet
och lät inte mina fiender triumfera.

³Herre, min Gud, jag ropade till dig
och du gjorde mig frisk.

⁴Herre, du förde mig upp ur dödsriket,
du gav mig liv, du räddade mig från graven.

⁵Sjung Herrens lov, ni hans trogna,
prisa hans heliga namn!

⁶Ofärd är i hans vrede,
men i hans nåd är liv.
Om kvällen är gråten min gäst
men om morgonen jublet.

⁷När det gick mig väl tänkte jag:
Jag skall alltid stå trygg.

⁸Herre, i din nåd ställde du mig på fasta berget.
Men du dolde ditt ansikte och jag blev förskräckt.

⁹Till dig, Herre, ropade jag,
Herren bad jag om förskoning.

¹⁰Vad har du för vinst av min död,
av att jag sänks i graven?
Kan mullen prisa dig?
Kan den förkunna din trofasthet?

¹¹Lyssna, Herre, skona mig,
Herre, bli min hjälpare!

¹²Du vände min dödsklagan i dans,
du tog av mig sorgens dräkt
och klädde mig i glädje.

¹³Därför skall jag sjunga ditt lov
och aldrig tystna.
Herre, min Gud, jag skall alltid prisa dig.

Psalm 31

¹För körledaren. En psalm av David.

²Till dig, Herre, tar jag min tillflykt,
svik mig aldrig!

Du som är trofast, rädda mig,

³lyssna på mig,
skynda till min hjälp.

Var min klippa dit jag kan fly,
borgen där jag finner räddning.

⁴Ja, du är min klippa och min borg.
Du skall leda och styra mig,
ditt namn till ära.

⁵Du skall lösa mig ur snaran de gillrat,
du är min tillflykt.

⁶Jag överlämnar mig i dina händer.
Du befriar mig, Herre, du sanne Gud.

⁷Du hatar dem som dyrkar falska gudar,
men jag litar på Herren.

⁸Jag vill jubla av glädje över din godhet,
du som såg mitt elände
och tog dig an mig när jag led.

⁹Du gav mig inte i fiendens våld,
du förde mig ut i frihet.

¹⁰Förbarma dig, Herre, jag är i nöd,
mina ögon är skumma av sorgen,
jag är matt till kropp och själ.

¹¹Mitt liv rinner bort i ängslan
och mina år i suckan.
I nöden sviker mig kraften
och benen murknar i min kropp

¹²för alla mina fienders skull.
Jag blir hånad,
jag är en börda för mina grannar,
en skräck för mina vänner,
de som ser mig på gatan viker undan.

- ¹³Jag är bortglömd som en död,
jag är som ett krossat kärll.
- ¹⁴Jag hör folkhopen viska.
Skräck från alla håll —
de gaddar sig samman
och smider planer mot mitt liv.
- ¹⁵Men jag förtröstar på dig, Herre,
jag säger: Du är min Gud.
- ¹⁶I din hand ligger mina dagar,
rädda mig ur mina fienders hand,
från dem som förföljer mig.
- ¹⁷Låt ditt ansikte lysa över mig,
hjälp din tjänare i din godhet!
- ¹⁸Herre, svik mig inte när jag ropar.
Låt de gudlösa stå med skam och tystna i döden,
- ¹⁹låt de läppar som ljuger förstummas,
deras fräcka tal mot den rättfärdige
i högmod och förakt.
- ²⁰Stor är din godhet,
som du sparar åt dina trogna
och som du ger i allas åsyn
åt dem som tar sin tillflykt till dig.
- ²¹Du håller dem gömda hos dig
undan människors ränker,
du bevarar dem i ditt hägn
undan elaka tungor.
- ²²Lovad vare Herren,
ty han var förunderligt god mot mig
i nödens tid.
- ²³Jag greps av oro och sade:
Jag är bortstött från dig.
Men du hörde hur jag bönföll dig,
hur jag ropade till dig om hjälp.
- ²⁴Älska Herren, ni hans trogna!
Herren bevarar de trofasta,
men de förmättna straffar han strängt.

²⁵Var starka, fatta mod,
alla ni som hoppas på Herren!

Psalm 32

¹Av David, en dikt.

Lycklig den vars brott har förlåtits
och vars synd har plånats ut!

²Lycklig den vars skuld har avskrivits av Herren
och vars sinne är utan svek!

³Så länge jag teg tynade jag bort.

Jag jämrade mig dagen lång,

⁴dag och natt låg din hand tung på mig,
jag blev som en åker i sommarens torra.

⁵Då erkände jag min synd för dig,
jag dolde inte min skuld.

Jag sade: Jag vill bekänna
mina brott för Herren.

Och du förlät min synd och skuld.

⁶Därför ber dina trogna till dig
i nödens tid.

När de stora vattnen stiger
når de inte dem.

⁷Du är min fristad,

du bevarar mig för nöden,

du låter jubel över räddningen ljuda omkring mig.

⁸Jag vill ge dig insikt och lära dig den väg du skall gå,
jag vill ge dig råd, min blick skall följa dig.

⁹Var inte som en häst eller mula utan förstånd —
med tygel och betsel måste de tämjas.

¹⁰Den gudlöse drabbas av många plågor,
men den som litar på Herren
skall omslutas av godhet.

¹¹Ni rättfärdiga, gläd er över Herren och jubla!
Alla rättrådiga, ropa av fröjd!

Psalm 33

- ¹Jubla över Herren, ni rättfärdiga!
De redbara skall sjunga hans lov.
- ²Tacka Herren till lyrans klang,
spela på tiosträngad harpa!
- ³Sjung till hans ära, sjung en ny sång,
jubla till strängarnas välljud!
- ⁴Herrens ord är att lita på,
han handlar alltid trofast.
- ⁵Rätt och rättfärdighet älskar han,
Herrens kärlek fyller hela jorden.
- ⁶Genom Herrens ord blev himlen till
och rymdens här på hans befallning.
- ⁷Som i en lägel samlade han havet
och lade djupens vatten i säkert förvar.
- ⁸Må hela jorden bäva inför Herren,
alla som bor där frukta honom.
- ⁹Han talade och allt blev till,
han befallde och det skedde.
- ¹⁰Herren gäcker folkens planer
och gör deras avsikter om intet.
- ¹¹Men Herrens plan står fast för evigt,
hans avsikter från släkte till släkte.
- ¹²Lyckligt det folk som har Herren till Gud,
det folk han valt till sin egendom!
- ¹³Från himlen blickar Herren ner
och ser på alla människor.
- ¹⁴Från sin tronsal betraktar han
alla dem som bor på jorden,
- ¹⁵han som ensam gett dem liv och tanke
och som följer alla deras gärningar.
- ¹⁶Stora härar räddar inte kungen,
stor styrka hjälper inte kampen,
- ¹⁷stridshästar säkrar inte segern,
de räddar ingen med all sin kraft.

- 18Men Herren vakar över dem som fruktar honom,
över dem som hoppas på hans nåd,
19han räddar dem från döden
och håller dem vid liv i hungertid.
- 20Vi sätter vårt hopp till Herren,
han är vår hjälp och vår sköld.
21I honom har våra hjärtan sin glädje,
vi förtröstar på hans heliga namn.
22Herre, låt din nåd vila över oss,
ty vi hoppas på dig.

Psalm 34

¹Av David, när han spelade vansinnig inför Avimelek, som drev bort honom.

- 2Jag vill alltid prisa Herren,
ständigt sjunga hans lov.
3Stolt ger jag Herren äran,
de betryckta hör det och gläds.
4Lova Herren med mig,
låt oss tillsammans ära hans namn!
- 5Jag sökte mig till Herren och han svarade mig,
han befriade mig från all fruktan.
6Se mot honom och stråla av glädje,
sänk inte blicken i skam.
7Jag eländige ropade, Herren hörde,
han räddade mig ur all min nöd.
8Herrens ängel håller vakt
kring hans trogna och räddar dem.
9Se och smaka Herrens godhet,
lycklig den som flyr till honom!
10Frukta Herren, ni hans heliga,
de som fruktar honom lider ingen brist.
11Lejon kan lida nöd och hungra,
de som sökt sig till Herren saknar ingenting.

- ¹²Kom, mina barn, lyssna på mig,
jag vill lära er att frukta Herren.
- ¹³Är du en som älskar livet
och vill se många lyckliga år?
- ¹⁴Bevara då din tunga från ont
och dina läppar från falska ord.
- ¹⁵Sky det onda och gör det goda,
sträva efter att hålla fred.
- ¹⁶Herrens ögon ser de rättfärdiga,
och hans öron hör deras rop.
- ¹⁷Herren inskrider mot dem som gör det onda,
han utplånar deras minne på jorden.
- ¹⁸De rättfärdiga ropar, och Herren hör
och räddar dem ur all nöd.
- ¹⁹Herren är nära de förtvylade,
han hjälper de modlösa.
- ²⁰Den rättfärdige drabbas av mycket ont,
men Herren räddar honom från allt.
- ²¹Han skyddar varje ben i hans kropp,
inte ett enda skall krossas.
- ²²Olyckan dödar den gudlöse,
den rättfärdiges fiender står med skuld.
- ²³Herren räddar sina tjänares liv,
de som flyr till honom är fria från skuld.

Psalm 35

¹Av David.

Herre, kämpa mot dem som kämpar mot mig!

Strid mot dem som strider mot mig!

²Tag rustning och sköld,
grip in till min hjälp!

³Höj spjut och lans
mot mina förföljare!

Säg till mig: Jag är din räddning.

⁴Skam och vanära må drabba dem
som står efter mitt liv.

- Låt dem som har ont i sinnet mot mig
vika tillbaka i smälek.
- ⁵Låt dem bli som agnar i vinden,
när Herrens ängel driver bort dem.
- ⁶Låt deras väg bli mörk och hal,
när Herrens ängel förföljer dem.
- ⁷Ty utan skäl lade de ut sitt nät
och grävde en grop åt mig.
- ⁸Låt fördärvet överraska dem,
låt nätet de lagt ut snärja dem själva
och låt dem falla i gropen de grävt.
- ⁹Jag skall jubla över Herren
och glädjas åt hans hjälp.
- ¹⁰Hela min vareelse ropar:
Herre, vem är som du?
Du räddar den svage från hans överman,
den svage och fattige från plundraren.
- ¹¹Falska vittnen träder fram.
Man förhör mig om det jag inte vet,
- ¹²man lönar mig med ont för gott,
jag är övergiven.
- ¹³När de var sjuka
klädde jag mig i säckväv,
jag späkte mig med fastor
och bad med huvudet sänkt,
- ¹⁴som för en vän, en bror.
Som i sorg efter en mor
gick jag svartklädd och böjd.
- ¹⁵Men när jag snubblade
gladdes de och gick samman,
de gick samman mot mig för att slå,
och jag anade ingenting.
De rev och klöste utan hejd.
- ¹⁶De hånar mig skamlöst,
de visar tänderna mot mig.

- 17Herre, hur länge skall du se på?
Befria mig från deras grymheter,
rädda mitt liv från lejonen!
- 18Då skall jag tacka dig i tempelskaran,
prisa dig bland allt folket.
- 19Låt inte mina lömska fiender glädjas,
låt inte dem som hatar mig utan grund
göra försmädliga miner.
- 20Ty deras ord skapar osämja,
och mot de stilla i landet
har de svekfulla planer.
- 21De öppnar sin breda mun
och skrattar hånfullt:
"Vad var det vi sa!"
- 22Du ser det, Herre, var inte tyst.
Herre, dröj inte långt borta.
- 23Vakna, res dig, skaffa mig rätt!
Ta dig an min sak, min Gud och härskare!
- 24Döm mig rättvist, Herre, min Gud.
Låt dem inte få glädjas,
- 25låt dem inte få tänka:
"Ha! Det blev som vi ville",
inte få säga: "Vi slukade honom!"
- 26Skam och smälek må drabba alla
som gläds åt min olycka.
Klä dem i skam och nesa,
de som triumferar över mig.
- 27Men låt dem som unnar mig min rätt
få jubla och glädja sig,
låt dem ständigt säga: "Herren är stor,
han unnar sin tjänare välgång."
- 28Jag skall vittna om din trofasthet
och prisa dig dagen lång.

Psalm 36

¹För körledaren. Av Herrens tjänare David.

²Synden viskar sitt ord i den gudlöses hjärta,
hos honom finns ingen fruktan för Gud.

³Synden smickrar honom till att tro
att hans ogärning aldrig röjs och blir avskydd.

⁴Hans ord är ondska och svek,
åt insikt och godhet vänder han ryggen.

⁵Han ligger på sin bädd och smider onda planer,
han har slagit in på orätt väg,
han skyr inte något ont.

⁶Herre, till himlen sträcker sig din nåd,
din trofasthet ända till skyarna.

⁷Din rättfärdighet är som väldiga berg,
din rättvisa som det djupaste hav.
Herre, du hjälper både människor och djur.

⁸Din nåd är dyrbar, o Gud,
i dina vingars skugga finner människor tillflykt.

⁹De får njuta överflödet i ditt hus,
i din glädjes strömmar stillas deras törst.

¹⁰Ty hos dig är livets källa,
i ditt ljus ser vi ljus.

¹¹Låt din nåd aldrig vika från de dina,
din rättfärdighet aldrig från de redbara.

¹²Låt inte de stolta trampa ner mig,
låt inte de onda driva bort mig.

¹³Där ligger de, ogärningsmännen,
slagna, reser sig aldrig.

Psalm 37

¹Av David.

Reta inte upp dig på de onda,
avundas inte dem som gör orätt!

- ²De torkar snabbt som gräset
och vissnar bort som grönskan.
- ³Förtrösta på Herren och gör det goda,
så får du bo i ditt land och leva trygg.
- ⁴Ha din glädje i Herren,
han ger dig allt vad ditt hjärta begär.
- ⁵Lägg ditt liv i Herrens hand.
Lita på honom, han kommer att handla.
- ⁶Han skall låta din rätt lysa som gryningsljuset,
din rättvisa sak som middagssolen.
- ⁷Var stilla inför Herren, vänta på honom.
Reta dig inte på den som har framgång,
den som når sina onda syften.
- ⁸Stilla din harm, låt din vrede slockna,
reta inte upp dig, det leder bara till ont.
- ⁹De som gör det onda skall drivas bort,
men de som hoppas på Herren får äga landet.
- ¹⁰En kort tid, och den gudlöse är inte mer,
du letar där han fanns, och han är borta.
- ¹¹Men de ödmjuka får äga landet
och njuta en ostörd fred.
- ¹²De gudlösa vill den rättfärdige ont,
och de visar tänderna mot honom.
- ¹³Herren ler åt dem,
han ser att deras stund kommer.
- ¹⁴De gudlösa drar sina svärd
och spänner sina bågar
för att fälla den fattige och förtryckte,
för att slakta den som handlar rätt.
- ¹⁵Men svärdet tränger in i deras eget hjärta,
och deras bågar bryts sönder.
- ¹⁶Bättre det lilla den rättfärdige har
än de gudlösas stora rikedom,
- ¹⁷ty de gudlösas makt skall brytas,
men Herren stöder de rättfärdiga.
- ¹⁸Herren tar sig an de frommas liv,
de behåller sin arvslott för alltid.

- ¹⁹De drabbas inte när olyckan kommer,
när svälten råder äter de sig mätta.
- ²⁰Men de gudlösa går under,
och som i en glödande ugn
försvinner Herrens fiender,
försvinner som rök.
- ²¹Den gudlöse lånar men betalar inte igen,
den rättfärdige är frikostig och givmild.
- ²²Ty de som Gud välsignat får äga landet,
men de han förbannat skall drivas bort.
- ²³Människans steg styrs av Herren,
han vill trygga hennes väg.
- ²⁴Snubblar hon faller hon inte omkull,
ty Herren håller hennes hand.
- ²⁵Ung har jag varit, gammal är jag,
men aldrig såg jag den rättfärdige övergiven
eller hans barn tigga om bröd.
- ²⁶Alltid lånar han frikostigt ut,
och hans barn blir välsignade.
- ²⁷Sky det onda och gör det goda,
så får du bo kvar för alltid.
- ²⁸Ty Herren älskar det rätta
och överger inte sina trogna.
Men syndarna skall förgöras för alltid
och de gudlösas barn drivas bort.
- ²⁹De rättfärdiga skall äga landet
och bo där för alltid.
- ³⁰Den rättfärdiges mun talar vist
och hans tunga säger det rätta.
- ³¹Han bär sin Guds lag i hjärtat,
han går utan att vackla.
- ³²Den gudlöse spejar på den rättfärdige
och söker tillfälle att döda honom.
- ³³Herren ger honom inte i den gudlöses våld
och låter honom inte bli fälld i rätten.
- ³⁴Hoppas på Herren och följ hans väg!
Han skall upphöja dig, du skall äga landet,
när de gudlösa drivs bort får du se på.

- ³⁵Jag såg en gudlös i hans kraft,
han stod hög som en ceder på Libanon.
- ³⁶Jag gick förbi och han var borta,
jag sökte honom och han fanns inte mer.
- ³⁷Ge akt på den fromme, se på den redbare,
fridens man har en framtid,
- ³⁸men syndarna går alla under,
de gudlösa berövas sin framtid.
- ³⁹De rättfärdigas räddning kommer från Herren,
han är deras värn i nödens tid.
- ⁴⁰Herren hjälper och befriar dem,
befriar dem från de gudlösa,
räddar dem när de flyr till honom.

Psalm 38

¹En psalm av David, till påminnelse.

- ²Herre, tukta mig inte i din vrede,
straffa mig inte i din harm!
- ³Dina pilar har trängt in i mig
och din hand vilar tung på mig.
- ⁴Ingenting är helt på min kropp
för din vredes skull,
ingenting är friskt i mig
för mina synders skull.
- ⁵Min skuld har växt mig över huvudet,
den är en börda, för tung för mig.
- ⁶Mina sår stinker och varas
för min dårskaps skull.
- ⁷Jag är krokig och böjd,
dagen lång går jag sörjande.
- ⁸Höfterna brinner av smärta,
ingenting är helt i min kropp.
- ⁹Jag är kraftlös och krossad,
jag skriker ut mitt hjärtas jämmer.

- ¹⁰Herre, du känner min längtan,
mina suckar når fram till dig.
- ¹¹Mitt hjärta bultar, mina krafter sviker,
mina ögons ljus har slocknat.
- ¹²Mina vänner och grannar skyr min plåga,
mina närmaste håller sig borta.
- ¹³De som står efter mitt liv gillrar fällor,
de som vill mig ont förtalar mig
och tänker ständigt på svek.
- ¹⁴Jag är lik en döv som ingenting hör,
en stum som inte öppnar sin mun.
- ¹⁵Jag är lik en man som inte hör,
en som inte kan svara.
- ¹⁶Men, Herre, jag hoppas på dig,
du skall svara mig, Herre, min Gud.
- ¹⁷Jag är rädd att de skall skratta åt mig,
de som hånar mig när jag snavar.
- ¹⁸Ty jag är nära att stupa,
jag är ständigt plågad.
- ¹⁹Jag bekänner min skuld,
jag sörjer över min synd.
- ²⁰Fiender utan orsak har jag många,
talrika är de som hatar mig utan skäl.
- ²¹De lönar gott med ont,
de är emot mig för att jag sökt det goda.
- ²²Överge mig inte, Herre,
min Gud, dröj inte långt borta!
- ²³Skynda till min hjälp,
Herre, du min räddning!

Psalm 39

¹För körledaren. En psalm av David.

²Jag tänkte: Jag skall ta mig i akt
och inte synda med min tunga,
jag skall sätta lås för min mun,
så länge gudlösa är inom hörhåll.

- ³Så höll jag mig tyst och blev stum,
jag teg, men till ingen nytta.
Min plåga blev bitter,
⁴hjärtat brände i mitt bröst,
jag stönade, det brann som eld.
Jag kunde inte tåga.
- ⁵Herre, lär mig inse att jag skall dö
och hur få mina tillmätta dagar är,
inse att jag är förgänglig.
⁶En handfull dagar är allt du ger mig,
för dig är min livstid ett intet.
Bara en vindfläkt är människan,
⁷som en skuggbild vandrar hon kring.
Bara en vindfläkt är skatterna hon hopar,
hon vet inte vems de en gång skall bli.
- ⁸Herre, vad har jag då att hoppas på?
Mitt hopp står till dig.
⁹Befria mig från alla mina synder,
låt mig slippa bli smäddad för dårskap.
¹⁰Jag tiger och öppnar inte min mun
— det är ju du som låtit detta ske.
¹¹Ta bort den plåga du lagt på mig!
Jag förgås under slagen av din hand.
¹²Du tuktar och straffar en man för hans synd,
likt malen förtär du allt han har kärt.
Bara en vindfläkt är människan.
- ¹³Herre, hör min bön och lyssna till mitt rop,
tig inte när jag gråter!
Ty en tid är jag gäst hos dig,
en främling som alla mina fäder.
¹⁴Vänd bort din blick, så kan jag glädjas
innan jag går bort och inte mer finns till.

Psalm 40

¹För körledaren. Av David, en psalm.

²Länge väntade jag på Herren,
och han böjde sig ner till mig
och hörde mitt rop.

³Han drog mig upp ur fördärvets grop,
ur slam och dy.

Han ställde mig på fast mark,
mina steg gjorde han trygga.

⁴Han lade en ny sång i min mun,
en lovsång till vår Gud.

Många skall se det och bäva
och sätta sin lit till Herren.

⁵Lycklig den som litar fast på Herren
och inte vänder sig till de trotsiga
och dem som avfaller till lögnens makter.

⁶Stora är de ting du har gjort,
dina under, Herre, min Gud,
och dina planer med oss.

Ingen kan mäta sig med dig.
Jag vill tala och berätta om dem,
men de är fler än jag kan räkna.

⁷Slaktoffer och matoffer önskar du inte,
du har lärt mig att lyssna.
Brännoffer och syndoffer begär du inte,

⁸därför säger jag: Jag är här.
I bokrullen står vad jag skall göra.

⁹Gärna gör jag din vilja, min Gud,
jag har din lag i mitt hjärta.

¹⁰Jag bär bud om din trofasta hjälp
till den stora tempelskaran.
Jag håller inte tillbaka mina ord,
det vet du, Herre.

¹¹Jag tiger inte om din hjälp,
att du är trofast och räddar förkunnar jag.

Jag döljer inte din godhet och trohet
för den stora tempelskaran.

¹²Du, Herre, håller inte tillbaka
din barmhärtighet mot mig,
din godhet och din trohet
skall alltid bevara mig.

¹³Jag hotas från alla håll
av olyckor utan tal.
Mina synder har hunnit upp mig,
jag förmår inte se dem.
De är fler än håren på mitt huvud,
och modet sviker mig.

¹⁴Jag ber dig, Herre, befria mig!
Herre, skynda till min hjälp!

¹⁵Skam och smälek må drabba alla
som vill beröva mig livet.
Låt dem vika tillbaka med vanära,
de som vill mig ont.

¹⁶Må de rysa av skam,
de som nu skrattar hånfullt åt mig.

¹⁷Men alla som kommer till dig
skall jubla av glädje över dig.
De som längtar efter din hjälp
skall alltid säga: "Herren är stor."

¹⁸Jag är betryckt och fattig.
Herre, skynda till mig!
Min hjälp och min räddare är du.
Min Gud, dröj inte!

Psalm 41

¹För körledaren. En psalm av David.

²Lycklig den som tar sig an den svage,
honom skall Herren rädda på olyckans dag.

³Herren bevarar honom och ger honom liv,
han prisas lycklig i landet.

Du låter inte fiender sluka honom.

⁴Herren stöder honom när han ligger sjuk.
På sjukbädden gör du honom frisk.

⁵Jag sade: "Herre, visa mig nåd,
gör mig frisk, jag har syndat mot dig."

⁶Mina fiender säger elakt om mig:
"När skall han dö och hans namn plånas ut?"

⁷De som besöker mig talar tomma ord,
de lägger allt ont på minnet,
går sedan ut och sprider det.

⁸Alla mina ovänner viskar om mig
och smider onda planer mot mig.

⁹"Något fruktansvärt har drabbat honom,
där ligger han och reser sig aldrig."

¹⁰Också min vän som jag litade på
och som delade mitt bröd, han trampar på mig.

¹¹Men du, Herre, visa mig nåd, hjälp mig upp,
så får jag ge dem vad de förtjänat!

¹²Om min fiende inte får triumfera
vet jag att jag är älskad av dig.

¹³Jag är utan skuld, därför stöder du mig,
du låter mig alltid vara dig nära.

*

¹⁴Lovad vare Herren, Israels Gud,
från evighet till evighet!
Amen, amen.

ANDRA BOKEN

Psalm 42–43

¹För körledaren. En dikt av Korachs ättlingar.

²Som hjorten längtar till bäckens vatten,
så längtar jag till dig, o Gud.

- ³Jag törstar efter Gud,
efter den levande Guden.
När får jag komma,
när får jag träda fram inför Gud?
- ⁴Tårar har blivit min föda
dag och natt.
Ständigt frågar man mig:
"Var är din Gud?"
- ⁵Jag överväldigas av sorg
när jag minns det som var,
hur jag gick i den Mäktiges hägn
upp till Guds hus,
med tacksägelse och glädjrop
i skaran som drog upp till högtid.
- ⁶Varför är du tyngd av sorg, min själ,
och full av oro?
Sätt ditt hopp till Gud!
Jag skall åter få tacka honom,
min räddare och min Gud.
- ⁷Min själ är tyngd av sorg,
därför går min tanke till dig
från Jordans och Hermons land,
från Misars berg.
- ⁸Djup ropar till djup
i dånet av dina forsar.
Alla dina brottsjöar
slår samman över mitt huvud.
- ⁹Om dagen skall Herren skänka sin nåd,
om natten skall jag sjunga till hans ära
och be till Gud som ger mig liv.
- ¹⁰Jag säger till Gud, min klippa:
Varför har du glömt mig?

Varför måste jag gå sörjande,
plågad av fiender?

¹¹Det skär mig in i mörkret
när mina fiender hånar mig,
när de ständigt frågar:
"Var är din Gud?"

¹²Varför är du tyngd av sorg, min själ,
och full av oro?
Sätt ditt hopp till Gud!
Jag skall åter få tacka honom,
min räddare och min Gud.

¹Skaffa mig rätt, o Gud,
ta dig an min sak!
Rädda mig från ett trolöst folk,
från falska, fördärvade människor!

²Du är min Gud, min tillflykt.
Varför har du stött bort mig?
Varför måste jag gå sörjande,
plågad av fiender?

³Sänd ditt ljus och din sanning!
Låt dem leda mig,
låt dem föra mig till ditt heliga berg
och till din boning,

⁴så att jag får komma till Guds altare,
till Gud, min glädje och fröjd,
och tacka dig till lyrans klang,
Gud, min Gud.

⁵Varför är du tyngd av sorg, min själ,
och full av oro?
Sätt ditt hopp till Gud!
Jag skall åter få tacka honom,
min räddare och min Gud.

Psalm 44

¹För körledaren. Av Korachs ättlingar, en dikt.

²Vi har hört, o Gud,

våra fäder har berättat för oss
om dina gärningar på deras tid,
dina dåd i forna dagar.

³Du fördrev andra folk men lät våra fäder slå rot,
folken kuvade du, men dem lät du växa till.

⁴De tog inte landet med sitt svärd,
deras egen kraft gav dem inte seger
men din hand, din kraft och din gunst,
ty du älskade dem.

⁵Du är min konung och min Gud,
du skänker Jakob seger.

⁶Med din hjälp skall vi slå ner våra motståndare,
i ditt namn trampa ner våra fiender.

⁷Jag litar inte till min båge,
mitt svärd ger mig inte seger.

⁸Nej, du gav seger över våra fiender,
du lät motståndarna stå där med skam.

⁹I Gud har vi alltid vår stolthet,
ditt namn prisar vi ständigt.

¹⁰Men nu har du stött bort och förnedrat oss,
du drar inte i fält med våra härar.

¹¹Du lät fienden driva oss på flykt,
och våra motståndare fick plundra.

¹²Du gjorde oss till slaktfår
och skingrade oss bland folken.

¹³Du sålde ditt folk för ingenting
och gjorde dig ingen förtjänst.

¹⁴Du gör oss till åtlöje för våra grannar,
till spott och spe för dem som bor omkring oss.

¹⁵Du gör oss till en visa bland folken,
ett mål för allas förakt.

¹⁶Ständigt känner jag min vanära,
jag måste rodna av skam,

- 17 när jag hör dem som smädar och hånar,
ser fienden som vill hämnas.
- 18 Vi utsätts för detta, fast vi inte glömt dig
och inte svikit förbundet med dig.
- 19 Vårt hjärta har inte vänt sig från dig,
våra steg har inte vikit från din väg.
- 20 Men du har krossat oss som du krossade draken
och höljt oss i djupaste mörker.
- 21 Om vi hade glömt vår Gud
och sträckt våra händer mot en avgud,
22 skulle då inte Gud ha märkt det,
han som vet vad som göms i vårt hjärta?
- 23 Det är din skuld att vi ständigt dödas,
att vi räknas som slaktfår.
- 24 Vakna! Varför sover du, Herre?
Res dig! Stöt inte bort oss för alltid!
- 25 Varför döljer du ditt ansikte
och glömmet vår nöd och plåga?
- 26 Vi har sjunkit ner i gruset,
vi ligger tryckta mot marken.
- 27 Grip in, kom till vår hjälp,
befria oss, du som är god!

Psalm 45

¹För körledaren. Av Korachs ättlingar, en dikt, en kärlekssång.

- ²Mitt hjärta brusar av härliga ord,
jag sjunger en sång till kungens ära,
min tunga är en snabb skrivares penna.
- ³Skönast är du bland människor,
ur din mun flödar ljuvligt tal.
Därför har Gud välsignat dig för evigt.
- ⁴Fäst svärdet vid din sida, o hjälte,
i höghet och majestät!
- ⁵Vinn seger! Dra ut för sanning och rätt!
Din starka hand skall utföra bragder.

- ⁶Folken stupar för dig,
dina vässade pilar sitter
i hjärtat på dina fiender, konung.
- ⁷Din tron, gudomlige, består i tid och evighet,
din kungaspira är rättens spira.
- ⁸Du älskar det rätta, du hatar orätt.
Därför har Gud, din Gud, smort dig
med glädjens olja mer än dina likar.
- ⁹Av myrra, aloe och kassia doftar dina kläder,
du gläds åt strängars klang från elfenbensgemaken.
- ¹⁰Kungadottern står bland dina skatter,
i Ofir-guld står bruden på din högra sida.
- ¹¹Hör, min dotter, lyssna och lär!
Glöm ditt folk och din släkt!
- ¹²Kungen åtrår din skönhet,
han är din herre, böj dig för honom!
- ¹³Dotter av Tyros, de rika bland folket
skall söka din gunst med gåvor.
- ¹⁴I all sin prakt träder kungadottern in,
av guldbrokad är hennes klänning.
- ¹⁵I lysande färger förs hon fram till kungen,
fram till dig, följd av tärnor, hennes väninnor.
- ¹⁶De förs fram under glädje och jubel,
de tågar in i kungens palats.
- ¹⁷Dina söner skall träda i dina fäders ställe,
du gör dem till furstar i hela världen.
- ¹⁸Jag vill föra ditt rykte till kommande släkten.
Ja, folken skall prisa dig nu och för evigt.

Psalm 46

¹För körledaren. Av Korachs ättlingar, en sång.

- ²Gud är vår tillflykt och vår styrka,
en hjälp i nöden, som aldrig svikit.
- ³Därför räds vi inte om än jorden skälver
och bergen störtar i havets djup,

⁴Om än vattnen brusar och skummar
och bergen darrar vid havets uppror.

⁵Här är en flod vars strömmar
ger glädje åt Guds stad,
som den Högste har helgat till sin boning.

⁶Därinne bor Gud, den skall aldrig falla,
den får hjälp av Gud när morgonen gryr.

⁷Folken larmar, riken vacklar.
Då hörs hans röst och jorden bävar.

⁸Herren Sebaot är med oss,
Jakobs Gud är vår borg.

⁹Kom och skåda Herrens gärningar,
som slår världen med skräck.

¹⁰Han gör slut på krigen över hela jorden,
han bryter bågen och bräcker spjutet,
sköldarna bränner han upp i eld.

¹¹Lugn! Besinna att jag är Gud,
upphöjd över folken, upphöjd över jorden.

¹²Herren Sebaot är med oss,
Jakobs Gud är vår borg.

Psalm 47

¹För körledaren. Av Korachs ättlingar, en psalm.

²Klappa händer, alla folk,
hylla Gud med jubelrop!

³Ty Herren, den Högste, är värd att frukta,
en stor konung över hela jorden.

⁴Han lägger länderna under oss,
lägger folken under våra fötter.

⁵Han väljer åt oss ett eget land,
hans älskade Jakobs stolthet.

- ⁶Gud har dragit upp under jubelrop,
Herren vid hornens klang.
⁷Spela och sjung till Guds ära!
Spela och sjung till vår konungs ära!
⁸Ja, Gud är all världens konung,
sjung en sång till hans ära!
⁹Gud är konung över folken,
Gud sitter på sin heliga tron.
¹⁰Folkens furstar samlas,
de är Abrahams Guds folk.
Jordens mäktiga tillhör Gud,
han är upphöjd över alla.

Psalm 48

¹En sång, en psalm av Korachs ättlingar.

- ²Stor är Herren, högt är han prisad
i vår Guds stad.
³Skönt reser sig hans heliga berg,
en fröjd för hela jorden,
Sions berg, gudaberget,
den store konungens stad.
⁴Gud bor i dess palats,
han har visat att han är vår tillflykt.
⁵Kungarna slöt sig samman,
gemensamt ryckte de fram.
⁶De såg, de häpnade,
de blev förskräckta och flydde.
⁷Där greps de av bävan,
vånda som hos en födande kvinna,
⁸som när östanvinden krossar
skeppen som seglar på Tarshish.

⁹Det vi hört om fick vi se
i Herren Sebaots stad,
i vår Guds stad,
den som Gud har grundat för evigt.

- ¹⁰Vi har besinnat din godhet, o Gud,
här i ditt tempel.
- ¹¹Liksom ditt namn, o Gud,
når ditt lov till jordens ändar.
Din hand skänker oss rätt och seger.
- ¹²Sions berg gläder sig,
Juda städer jublar
över dina domslut.
- ¹³Vandra runt Sion, gå omkring det,
räkna dess torn,
- ¹⁴ge akt på dess vallar,
betrakta dess palats,
så att ni kan berätta för kommande släkten
- ¹⁵att sådan är Gud,
vår Gud för tid och evighet.
Han skall leda oss.

Psalm 49

¹För körledaren. Av Korachs ättlingar, en psalm.

- ²Hör detta, alla folk!
Lyssna, alla som bor i världen,
³hög och låg,
rik som fattig.
- ⁴Vist är mitt tal,
mina tankar är kloka.
- ⁵Jag vill lyssna till visdomsord,
tyda min gåta vid lyrans klang.
- ⁶Varför skulle jag frukta i olyckans tid,
då bedragares ondska omger mig?
- ⁷De litar till sina ägodelar
och skryter med sin rikedom.
- ⁸Men ingen kan köpa sig fri
och betala lösen till Gud.
- ⁹Att köpa sig fri är dyrt,
man kan aldrig betala priset

- ¹⁰för att få leva evigt
och inte läggas i graven.
- ¹¹Man ser att de visa dör,
med dåren och narren går de bort
och lämnar sin egendom åt andra.
- ¹²Graven blir deras hem för evigt,
deras boning för alla tider,
fast de haft jordagods i sin ägo.
- ¹³Människan i all sin glans är utan förstånd,
hon liknar de oskälige djuren.
- ¹⁴Så går det för dårarna
och för dem som lockas av deras tal:
- ¹⁵likt får drivs de till dödsriket,
döden blir deras herde.
[---]
- ¹⁶Men mig skall Gud köpa fri,
han skall ta mig ur dödsrikets grepp.
- ¹⁷Oroa dig inte när någon blir rik
och välståndet växer i hans hus,
- ¹⁸ty ingenting får han med sig i döden,
hans rikedom följer honom inte dit ner.
- ¹⁹Fast han räknar sig som lycklig i livet
och prisas för att det gått honom väl,
- ²⁰går han ändå till sina fäder,
till dem som aldrig ser ljuset mer.
- ²¹Människan i all sin glans är utan förstånd,
hon liknar de oskälige djuren.

Psalm 50

¹En psalm av Asaf.

- Gud, Herren Gud, har tagit till orda,
han kallar på jorden från öster till väster.
- ²Från Sion, det fullkomligt sköna,
träder Gud fram i glans.
- ³Vår Gud kommer, han skall inte tuga.

Framför honom går förtärande eld
och kring honom rasar stormen.

⁴Han kallar på himlen därovan,
kallar på jorden, för att döma sitt folk:

⁵Samla inför mig mina trogna
som sluter förbund med mig genom offer.

⁶Himlen förkunnar hans rättfärdighet.
Gud är den som dömer.

⁷Hör, mitt folk, jag vill tala,
Israel, jag vill varna dig.
Jag är Gud, din Gud.

⁸På dina offer kan jag inte klaga,
dina brännoffer får jag dagligen.

⁹Men jag behöver inga tjurar från ditt stall,
inga bockar ur dina fållor,

¹⁰ty viltet i skogen är mitt,
alla djur bland de väldiga bergen.

¹¹Jag känner alla fåglar i skyn,
alla markens smådjur är mina.

¹²Vore jag hungrig sade jag det inte till dig,
ty min är världen och allt den rymmer.

¹³Skulle jag äta kött av tjurar
eller dricka bockars blod?

¹⁴Nej, låt tacksägelsen bli ditt offer åt Gud
och infria dina löften till den Högste!

¹⁵Ropa till mig när du är i nöd,
jag skall rädda dig, och du skall ära mig.

¹⁶Men till den gudlöse säger Gud:
Hur vågar du läsa upp mina bud
och nämna mitt förbund,

¹⁷du som hatar all fostran
och vänder ryggen åt mina ord?

¹⁸Ser du en tjuv slår du följe med honom,
med äktenskapsbrytare ger du dig i lag.

¹⁹Din mun sprider elakt tal,
din tunga spinner lögner.

- ²⁰Du talar illa om din bror,
du smutskastar din moders son.
- ²¹Skulle jag tåga när du handlar så?
Tro inte att jag är som du!
Nej, jag skall ställa dig till svars och straffa dig.
- ²²Betänk det, ni som glömmer Gud,
annars blir ni mitt rov utan hopp om räddning.
- ²³Den som offerar tacksägelse ärar mig,
den som följer min väg skall erfara Guds hjälp.

Psalm 51

¹För körledaren. En psalm av David ²när profeten Natan varit hos honom, sedan David varit tillsammans med Batseba.

- ³Förbarma dig, Gud, i din nåd,
stryk ut mina synder i din stora godhet.
- ⁴Gör mig fri från all min skuld
och rena mig från min synd.
- ⁵Jag vet vad jag har brutit,
min synd står alltid inför mig.
- ⁶Mot dig, bara mot dig har jag syndat,
jag har gjort det som är ont i dina ögon.
Du har rätt när du ställer mig till svars,
den dom du fäller är rättvis.
- ⁷I skuld är jag född,
i synd blev jag till i min moders liv.
- ⁸Du som älskar ett uppriktigt hjärta,
ge mig vishet i mitt innersta.
- ⁹Rena mig med isop från min synd,
tvätta mig vit som snö.
- ¹⁰Låt mig få höra glädjerop och lovsång,
låt den du har krossat få jubla.
- ¹¹Vänd bort din blick från mina synder,
stryk ut all min skuld.
- ¹²Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta,
ge mig ett nytt och stadigt sinne.

- ¹³Driv inte bort mig från din närhet,
ta inte ifrån mig din heliga ande.
- ¹⁴Låt mig åter glädjas över att du räddar,
håll mig uppe, ge mig ett villigt sinne.
- ¹⁵Jag skall visa syndarna dina vägar,
så att de vänder åter till dig.
- ¹⁶Skydda mig mot blodsdåd, Gud, min räddare.
Då skall jag jubla över din trofasthet.
- ¹⁷Herre, öppna min mun,
jag vill sjunga ditt lov.
- ¹⁸Slaktoffer vill du inte ta emot,
och ger jag dig brännoffer försmår du det.
- ¹⁹Det offer du begär är ett förkrossat hjärta,
en krossad och nedbruten människa
förkastar du inte, o Gud.
- ²⁰Låt i din godhet allt gå Sion väl,
bygg upp Jerusalems murar.
- ²¹Då skall du få njuta rätta offer,
brännoffer och heloffer,
då skall unga tjurar offras på ditt altare.

Psalm 52

¹För körledaren. En dikt av David ²när Doeg från Edom hade berättat för Saul att David tagit in hos Achimelek.

- ³Varför skryter du över det onda
och förhäver dig mot den fromme?
Ständigt ⁴tänker du ut fördärv,
din tunga är som en vässad kniv,
du är full av svek.
- ⁵Du älskar det onda mer än det goda,
kommer hellre med lögn än med sanning.
- ⁶Du älskar ord som gör skada
och svekfullt tal.

⁷Därför skall Gud krossa dig för alltid,
gripa dig, slita dig ur ditt tält,
rycka dig bort från de levandes land.

⁸De rättfärdiga skall se det och bäva,
och de skall le och säga:

⁹Där är en man
som inte gjorde Gud till sitt värn.
Han litade på sin rikedom,
han sökte skydd i vad han ägde.

¹⁰Men jag är som ett olivträd,
grönskande i Guds hus.
Jag litar på Guds godhet
nu och för evigt.

¹¹Jag skall alltid tacka dig för vad du gjort
och förkunna ditt namn för dina trogna,
ty det är gott.

Psalm 53

¹För körledaren. En dikt av David.

²Dårarna tänker: "Det finns ingen Gud."
De handlar fördärvligt och skändligt,
ingen gör det goda.

³Gud blickar ner från himlen,
han ser på människosläktet:
Finns det någon som är klok,
någon som söker sig till Gud?

⁴Men alla har avfallit, alla är fördärvade.
Ingen gör det goda, ingen enda.

⁵Har de ingenting lärt, dessa ogärningsmän,
som lever på mitt folk, äter det som bröd
och aldrig åkallar Gud?

⁶Så drabbas de av skräck
— en oväntad skräck —
ty Gud strör omkring de gudlösas ben.
De står där med skam,
ty Gud förkastar dem.

⁷O att det från Sion kom räddning för Israel!
När Gud vänder sitt folks öde,
då skall Jakob glädja sig, Israel jubla!

Psalm 54

¹För körledaren, till stränginstrument. En dikt av David ²när
männen från Sif hade talat om för Saul att David höll sig gömd
hos dem.

³Rädda mig, Gud, genom ditt namn,
skaffa mig rätt genom din kraft.

⁴Gud, hör min bön,
lyssna till mina ord.

⁵De övermodiga angriper mig,
våldsmän står efter mitt liv.
De räknar inte med Gud.

⁶Men Gud är min hjälpare,
Herren är mitt stöd.

⁷Vänd det onda mot mina motståndare,
förinta dem, du som är trofast.

⁸Gärna vill jag offra åt dig
och prisa ditt namn, Herre,
ty det är gott.

⁹Du befriar mig ur all nöd,
och jag skall se mina fienders fall.

Psalm 55

¹För körledaren, till stränginstrument. En dikt av David.

²Gud, lyssna till min bön,
dölj dig inte när jag ber,

³hör mig och ge mig svar.

Jag våndas i min oro,
jag får ingen ro ⁴för fiendens rop,
för de ondas skrän.

De öser sin ondska över mig,
de ansätter mig i sin vrede.

- ⁵Mitt hjärta grips av ångest,
dödsskräck faller över mig.
- ⁶Jag darrar av fruktan,
jag överväldigas av fasa.
- ⁷Om jag ändå hade duvans vingar!
Då flög jag bort för att finna ett bo.
- ⁸Långt bort skulle jag fly
och slå mig ner i ödemarken.
- ⁹Snabbt skulle jag söka ett skydd
mot vinande vind och storm.
- ¹⁰Herre, skapa förvirring i deras tal!
Våld och split ser jag i staden.
- ¹¹Dag och natt vandrar de runt den
uppe på murarna.
Därinne bor ondska och elände.
- ¹²Fördärv råder i staden,
våld och svek lämnar aldrig dess torg.
- ¹³Om jag smädades av en fiende,
då kunde jag bära det,
om jag förnedrades av en ovän,
då kunde jag dra mig undan,
- ¹⁴men du är ju min like,
min vän och min förtrogne —
- ¹⁵vi gladdes åt att gå sida vid sida
i skaran i Guds hus.
- ¹⁶Må de överrumplas av döden,
levande fara ner i dödsriket,
ty ondskan bor mitt ibland dem!
- ¹⁷Men jag ropar till Gud,
och Herren skall rädda mig.
- ¹⁸Morgon och kväll och mitt på dagen
suckar jag och klagar,
och han skall höra mig.
- ¹⁹Han gör mig fri och trygg
när fienderna rycker an
och söker strid med mig.

²⁰Gud skall höra mig och förödmjuka dem,
han som sedan urtiden sitter på tronen.
Ty de ändrar sig aldrig
och fruktar inte Gud.

²¹Han kränkte freden
och svek givna löften.

²²Hans ord är halare än smör,
men hans hjärta vill strid.
Hans tal är lenare än olja
och ändå ett blottat svärd.

²³Kasta din börda på Herren,
han skall sörja för dig.
Aldrig låter han den rättfärdige svikta.

²⁴Du, o Gud, skall störta dem ner
i avgrundens djup.
Mördare och bedragare
når inte ens livets mitt.
Men jag förtröstar på dig.

Psalm 56

¹För körledaren. Ett kväde av David när filisteerna hade gripit honom i Gat.

²Förbarma dig, Gud, jag är förföljd,
ständigt utsatt för angrepp.

³Fienderna förföljer mig ständigt,
många angriper mig och ser ner på mig.

⁴När jag är rädd förtröstar jag på dig.

⁵På Gud — jag prisar hans ord —
på Gud förtröstar jag och är inte rädd.
Vad kan dödliga göra mig då?

⁶Ständigt sårar de mig med sina ord,
de har ont i sinnet mot mig.

- ⁷De gaddar sig samman och ligger på lur,
de vaktar på mina steg,
de står efter mitt liv.
- ⁸Löna dem för deras ondska,
Gud, slå ner folken i din vrede!
- ⁹Du har mätt upp min oro.
Samla mina tårar i din lägel,
de är ju uppskrivna i din bok.
- ¹⁰Mina fiender skall vika
när jag ropar till dig.
Det vet jag: Gud är med mig.
- ¹¹På Gud — jag prisar hans ord —
på Herren — jag prisar hans ord —
- ¹²på Gud förtröstar jag och är inte rädd.
Vad kan människor göra mig då?
- ¹³Jag har gett mina löften till dig, o Gud,
jag skall infria dem med tackoffer,
- ¹⁴ty du har räddat mig från döden,
räddat mig från att falla.
Så kan jag vandra inför Gud
i livets ljus.

Psalm 57

¹För körledaren. Ett kväde av David när han var i grottan, på flykt undan Saul.

- ²Förbarma dig, Gud, förbarma dig!
Jag flyr till dig,
i dina vingars skugga tar jag min tillflykt
tills faran har dragit förbi.
- ³Jag ropar till Gud den Högste,
till Gud som gör gott mot mig.
- ⁴Han sänder mig hjälp från himlen
när mina förföljare smädar mig.
Gud visar sin godhet och trofasthet.

⁵Jag ligger mitt ibland lejon,
glupska på människokött.
Deras tänder är spjut och pilar,
deras tungor är skarpa svärd.
⁶Visa din höghet i himlen, o Gud,
och din härlighet över hela jorden!
⁷De lade ut ett nät för mina fötter
och en snara för min hals,
de grävde en grop åt mig
men föll själva däri.

⁸Mitt hjärta är redo, Gud,
mitt hjärta är redo,
jag vill sjunga och spela.
⁹Vakna, min själ,
vakna, harpa och lyra,
jag vill väcka morgonrodnaden.
¹⁰Jag vill tacka dig, Herre, bland folken,
jag vill sjunga ditt lov bland alla folk.
¹¹Ty till himlen når din godhet,
till skyarna din trofasthet.
¹²Visa din höghet i himlen, o Gud,
och din härlighet över hela jorden!

Psalm 58

¹För körledaren. Av David, ett kväde.

²Skipar ni verkligen rätt, ni mäktiga?
Dömer ni människorna rättvist?
³Nej, ni handlar med ont i sinnet,
ni sprider våld över jorden.

⁴De gudlösa är avfälliga sedan födseln,
från sin första stund går lögnarna vilse.
⁵Deras gift är som ormars gift,
de liknar en kobra som gör sig döv
⁶och inte hör ormtjusaren,
inte den förfarne besvärjaren.

- ⁷Gud, krossa tänderna i deras mun,
bryt lejonens käkar, Herre!
- ⁸Låt dem försvinna likt vatten som rinner bort,
likt gräs som trampas ner och vissnar,
- ⁹likt ett ofullgånget foster som löses upp,
en dödfödd som aldrig får se solen.
- ¹⁰Må han rycka bort dem i vrede,
innan de brett ut sig som törnsnår!
- ¹¹Den rättfärdige gläds när han skådar hämnden,
han skall vada i de gudlösas blod.
- ¹²Då skall människorna säga:
Den rättfärdige får sin lön,
ja, det finns en Gud som dömer på jorden.

Psalm 59

¹För körledaren. Ett kväde av David när Saul hade skickat män för att bevaka huset och döda honom.

- ²Rädda mig, min Gud, från mina motståndare,
för mig i säkerhet undan mina fiender!
- ³Rädda mig från ogärningsmännen,
hjälp mig undan mördarna!
- ⁴De ligger i försåt för mig,
grymma män angriper mig,
utan att jag syndat eller felat, Herre.
- ⁵Fast jag är oskyldig gör de sig redo.
Vakna, kom till mig och se!
- ⁶Du, Herre Gud Sebaot, Israels Gud,
res dig och straffa folken!
Skona ingen trolös usling!
- ⁷De kommer varje kväll,
de ylar som hundar
och stryker omkring i staden.
- ⁸Orden strömmar ur deras mun
och tungorna är som svärd,
de tror att ingen hör dem.

- ⁹Men du, Herre, ler åt dem,
du ser med löje på folken.
- ¹⁰Du är min styrka, jag lovsjunger dig,
Gud är min säkra borg.
- ¹¹Min Gud är trofast och kommer till min hjälp,
Gud låter mig se mina fienders fall.
- ¹²Döda dem inte — då kan mitt folk glömma.
Gör dem hemlösa med din makt,
störta ner dem, Herre, vår sköld!
- ¹³Varje ord ur deras mun är synd.
Låt dem fångas i sitt högmod
med sina förbannelser och lögner.
- ¹⁴Förgör dem i din vrede, förgör dem i grund!
Då skall alla inse att Gud härskar i Jakob,
ja, till jordens yttersta gräns.
- ¹⁵De kommer varje kväll,
de ylar som hundar
och stryker omkring i staden.
- ¹⁶De driver omkring och letar föda,
blir de inte mätta så gnyr de.
- ¹⁷Men jag skall sjunga om din styrka
och jubla var morgon över din trofasthet,
ty du blev en borg för mig,
dit jag flydde när jag var i nöd.
- ¹⁸Du är min styrka, jag lovsjunger dig,
Gud är min säkra borg,
min Gud är trofast.

Psalm 60

¹För körledaren. Att lära ut. Ett kväde av David ²när han låg i strid med arameerna i Naharajim och i Sova och Joav vände tillbaka och slog edomeerna i Saltdalen, tolv tusen man.

³Gud, du har förkastat och krossat oss.

Du var vred, upprätta oss igen.

⁴Du lät landet bäva och rämna.

Det störtar samman, gör det helt igen.

⁵Du lät ditt folk möta hårda öden,
du gav oss ett vin som fick oss att ragla.

⁶Res ett baner för dina trogna,
dit de kan fly undan pilbågen.

⁷Hjälp oss med din starka hand, bönhör mig,
så att de som du älskar blir räddade!

⁸Gud har talat i sin helgedom:
"I triumf skall jag utskifta Shekem
och mäta upp Suckotdalen.

⁹Mitt är Gilead, mitt är Manasse.
Efraim är min hjälm
och Juda min härskarstav.

¹⁰Moab är mitt tvättfat,
på Edom kastar jag min sko,
mot filisteerna höjer jag stridsrop."

¹¹Vem för mig till den befästa staden,
vem leder mig till Edom?

¹²Du, Gud, har ju förkastat oss,
du drog inte i fält med våra härar.

¹³Bistå oss nu mot fienden,
människors hjälp är ingenting värd.

¹⁴Med Gud skall vi utföra stora dåd.
Han trampar ner våra fiender.

Psalm 61

¹För körledaren, till stränginstrument. Av David.

²Gud, hör mitt rop,
lyssna till min bön!

³Från jordens ände ropar jag till dig
i min förtvivlan.

Rädda mig upp på en klippa
och ge mig trygghet!

⁴Du är min tillflykt,
mitt befästa torn mot fienden.

- ⁵Jag vill bo i ditt tält för alltid,
söka skydd under dina vingar.
⁶Du, Gud, har hört mina löften
och uppfyllt dina trognas önskningar.
⁷Du lägger år till kungens livslängd,
han skall leva när släktena skiftar.
⁸Må han evigt sitta på sin tron inför Gud,
må godhet och trohet bevara honom.
⁹Då skall jag alltid lovsjunga ditt namn
och infria mina löften dag efter dag.

Psalm 62

¹För körledaren. En psalm av David.

- ²Bara hos Gud finner jag ro,
från honom kommer min räddning.
³Han är klippan som räddar mig,
min borg där jag står trygg.
⁴Hur länge skall ni ansätta mig,
samfällt storma an
som mot en lutande vägg,
en fallfärdig mur?
⁵De har enats om att störta ner mig.
De älskar svek,
med munnen välsignar de,
men i sitt hjärta förbannar de.

⁶Bara hos Gud finner jag ro,
från honom kommer mitt hopp.
⁷Han är klippan som räddar mig,
min borg där jag står trygg.
⁸Från Gud kommer min hjälp och min ära,
Gud är min tillflykt, min starka klippa.
⁹Sätt alltid din lit till honom, du folk,
öppna ditt hjärta inför honom.
Gud är vår tillflykt.

¹⁰Bara en vindfläkt är människorna,
de dödliga endast ett bländverk.
Läggs de i vågskålen höjer den sig,
ja, de är lättare än luft.

¹¹Lita inte till våld,
sätt inte ert hopp till rövat gods.
Om än er rikedom växer,
förtrösta inte på den.

¹²Ett har Gud talat,
två ting har jag hört:
att Gud har makten,

¹³att du, Herre, är trofast.
Du lönar var och en
efter vad han har gjort.

Psalm 63

¹En psalm av David när han var i Juda öken.

²Gud, min Gud, dig söker jag,
min själ törstar efter dig,
min kropp längtar efter dig,
som ett kargt och uttorkat land.

³Då skådar jag dig i helgedomen,
jag ser din makt och din härlighet.

⁴Din nåd är mer värd än livet.
Min tunga skall prisa dig.

⁵Jag vill lova dig så länge jag lever
och åkalla dig med lyfta händer.

⁶Min hunger stillas som av feta rätter,
jag lovsjunger dig med jublande tunga.

⁷Jag minns dig när jag gått till vila,
jag tänker på dig i nattens timmar,

⁸ty du kom till min hjälp,
i dina vingars skugga jublar jag.

⁹Jag håller mig tätt intill dig,
din hand ger mig stöd.

- ¹⁰De som står efter mitt liv går under,
de skall fara ner i jordens djup.
¹¹De skall utlämnas åt svärdet
och bli schakalernas byte.
¹²Men kungen skall glädja sig över Gud
och hans edsvurna prisa sig lyckliga,
ty lögnarnas mun täpps till.

Psalm 64

¹För körledaren. En psalm av David.

- ²Hör mig, Gud, när jag klagar,
rädda mig, fienden fyller mig med skräck!
³Göm mig för de ondas hop,
för skocken av ogärningsmän.
⁴De vässar sina tungor som svärd,
de siktar med skarpa ord som pilar
⁵för att skjuta den oskyldige ur bakhåll —
plötsligt skjuter de, utan att tveka.
⁶De eggar varandra,
de rabblar förbannelser,
de gillrar snaror
och säger: "Ingen ser det."
⁷De tänker ut ogärningar
men döljer vad de tänkt ut —
en avgrund är människans hjärta.
⁸Men Gud skjuter sin pil,
den träffar dem plötsligt.
⁹Deras tunga får dem på fall,
alla som ser det förfäras.
¹⁰Alla människor grips av fruktan,
de förkunnar Guds verk,
de besinnar vad han har gjort.
¹¹Den rättfärdige gläder sig över Herren
och tar sin tillflykt till honom.
De redbara prisar sig lyckliga.

Psalm 65

¹För körledaren. En psalm av David, en sång.

²Lovsång tillkommer dig,
o Gud, på Sion.

Vi infriar våra löften till dig,

³du som hör bön.

Till dig kommer alla människor

⁴för att bekänna sina synder.

När vår skuld blir oss för tung
förlåter du oss.

⁵Lycklig den utvalde

som får komma dig nära

och vara på dina förgårdar.

Vi mättas av det goda i ditt hus,

av det heliga i ditt tempel.

⁶Förunderligt svarar du oss och ger seger,

Gud, du som räddar oss,

du tillflykt för hela jorden

och de fjärran haven,

⁷du som reste bergen med din styrka,

rustad med kraft,

⁸du som stillade havets brus,

vågornas brus och folkens larm!

⁹De som bor vid jordens ändar står häpna

inför dina mäktiga gärningar,

öster och väster fyller du med jubel.

¹⁰Du tar dig an jorden och ger den regn,

du gör den bördig och rik.

Guds flod är full av vatten.

Du får säden att växa,

du sörjer för jorden.

¹¹Du vattnar åkerns fåror

och jämnar ut dess tiltor.

Med regnskurar gör du jorden mjuk,

du välsignar det som växer.

¹²Du kröner året med goda gåvor,

där du går fram grov feta skördar.

- ¹³Ödemarkens beten frodas,
höjderna klär sig i jubel.
¹⁴Ängarna smyckas av fårhjordar
och dalarna höljer sig i säd.
Allt är jubel och sång.

Psalm 66

¹För körledaren. En sång, en psalm.

- Hylla Gud, hela världen,
²spela och ära hans namn,
ära honom med lovsång!
³Säg till Gud: Väldiga är dina verk!
För din makt kryper dina fiender,
⁴hela världen tillber dig,
spelar till din ära,
lovsjunger ditt namn.
- ⁵Kom och se Guds gärningar,
hans väldiga verk bland människor.
⁶Han förvandlade havet till torr mark,
de gick till fots genom floden.
Låt oss glädjas över honom.
⁷Han härskar för evigt i sin makt.
Hans ögon vakar över folken —
inga upprorsmän skall resa sig.
⁸Prisa vår Gud, alla folk,
låt lovsången ljuda!
⁹Han bevarar oss vid liv,
han låter inte våra fötter slinta.
¹⁰Du prövade oss, o Gud,
du renade oss som man renar silver.
¹¹Du lät oss fastna i nätet,
du slog oss i bojor,
¹²du lät människor rida fram över oss.
Vi gick genom eld och genom vatten,
men du förde oss ut i frihet.

- ¹³Jag kommer till ditt hus med brännoffer,
jag infriar mina löften till dig,
¹⁴de som kom från mina läppar,
ur min mun när jag var i nöd.
¹⁵Feta brännoffer bär jag fram till dig
och röken stiger från baggarna.
Jag offerar tjurar och bockar.
- ¹⁶Kom och lyssna, alla som fruktar Gud,
jag skall berätta vad han gjort för mig.
¹⁷Till honom ropade jag,
och lovsång låg redo på min tunga.
¹⁸Om jag burit ont i sinnet
skulle Herren inte ha hört mig.
¹⁹Men Gud hörde mig,
han lyssnade till min bön.
²⁰Lovad vare Gud,
som inte avvisade min bön,
inte vägrade mig sin nåd.

Psalm 67

¹För körledaren, till stränginstrument. En psalm, en sång.

- ²Gud, visa oss nåd och välsigna oss,
låt ditt ansikte lysa mot oss,
³så att hela jorden lär känna vad du gör
och alla folk får veta att du hjälper.
⁴Folken skall tacka dig, o Gud,
ja, alla folk skall tacka dig.
⁵Alla länder skall jubla av glädje,
ty du råder rättvist över folken
och leder länderna på jorden.
⁶Folken skall tacka dig, o Gud,
ja, alla folk skall tacka dig.
⁷Jorden har gett sin gröda.
Gud, vår Gud, välsignar oss.
⁸Gud välsignar oss,
och hela jorden skall frukta honom.

Psalm 68

¹För körledaren. Av David, en psalm, en sång.

²Gud reser sig, hans fiender skingras,
hans motståndare flyr undan.

³Som röken virvlar bort,
som vaxet smälter för elden
förgås de onda inför Gud.

⁴Men de rättfärdiga gläds inför Gud,
de fröjdar sig och jublar av glädje.

⁵Sjung till Guds ära, lova hans namn,
hylla honom som rider på molnen!
Herren är hans namn, jubla inför honom,

⁶de faderlösas fader, änkornas försvarare,
Gud i sin heliga boning.

⁷Gud ger de ensamma ett hem
och de fångna frihet och lycka,
men upprorsmännen får bo i öknen.

⁸Gud, när du drog ut i spetsen för ditt folk,
när du gick fram i ödemarken,

⁹då bävade jorden, då strömmade det från himlen,
inför Gud, Sinais herre,
inför Gud, Israels Gud.

¹⁰Ett ymnigt regn lät du falla, o Gud,
ditt kraftlösa land gav du styrka.

¹¹Där fick din skara bo,
du sörjde för de arma i din godhet, o Gud.

¹²Herren har sagt sitt ord,
en här av kvinnor sprider segerbudet.

¹³Kungar och härar flyr, de flyr,
husfrun fördelar bytet.

¹⁴Skall ni då ligga stilla i fållorna?
Duvans vingar är täckta av silver
och fjädrarna av rödaste guld.

¹⁵När den Väldige skingrade kungarna
föll det snö på Salmon.

- 16Mäktigt är Bashans berg,
höga toppar har Bashans berg.
- 17Ni höga toppar, varför ser ni med avund
på berget där Gud har valt att bo,
där Herren vill bo för evigt?
- 18Guds vagnar var tusen och åter tusen,
när Herren kom i helighet från Sinai.
- 19Du drog upp mot höjderna, du tog fångar,
du fick gåvor från människor,
också från upprorsmännen —
du, Herre Gud, skulle bo där.
- 20Lovad vare Herren dag efter dag!
Han bär vår börda, Gud är vår räddning.
- 21Vår Gud är en räddande gud,
Herren, vår härskare, för oss bort från döden.
- 22Ja, Gud krossar huvudet på sina fiender,
skallen på den som framhärddar i synd.
- 23Herren har sagt: Från Bashan skall jag hämta dem,
jag skall hämta dem från havets djup,
- 24så att du kan vada i fiendens blod
och hundarna får slicka i sig.
- 25Nu kommer ditt festtåg, o Gud,
min Guds och konungs festtåg i helgedomen.
- 26Främst går sångare, sedan musikanter
bland flickor som slår på tamburin.
- 27Lova Gud i tempelskaran,
lova Herren, Israels källa.
- 28Där är Benjamin, den yngste, som anför dem,
följet av Judas furstar,
Sebulons furstar, Naftalis furstar.
- 29Visa din makt, o Gud,
håll vid makt, o Gud, det du gjort för oss
- 30från ditt tempel i Jerusalem!
Till dig kommer kungar med gåvor.
- 31Kväs odjuret i vassen,
tjurhopen och folkens kalvar
[---].

- Skingra de folk som vill krig!
³²Man kommer med brons från Egypten,
man skyndar från Kush med gåvor till Gud.
³³Jordens riken, sjung Guds lov,
spela till Herrens ära!
³⁴Han som rider på himlen, urtidens himmel —
hör, han höjer sin röst, sin väldiga röst!
³⁵Ära Gud i hans makt,
han råder över Israel och härskar över skyarna.
³⁶Fruktansvärd är Gud i sin helgedom.
Israels Gud ger folket makt och styrka.
Lovad vare Gud!

Psalm 69

¹För körledaren. Av David.

- ²Rädda mig, Gud!
Vattnet når mig till halsen.
³Jag har sjunkit ner i bottenlös dy
och har inget foffäste.
Jag har kommit ut på djupt vatten,
strömmen vill dra ner mig.
⁴Jag har ropat mig trött,
min strupe är hes.
Mina ögon värker,
jag har väntat länge på min Gud.
⁵Flera än håren på mitt huvud
är de som hatar mig utan grund.
Många är de som vill förgöra mig,
som är mina fiender utan skäl.
Jag tvingas lämna tillbaka
det som jag aldrig stulit.

⁶Du känner min dårskap, Gud,
min skuld är inte dold för dig.
⁷Låt mig inte dra skam
över dem som hoppas på dig,
Herre Gud Sebaot.

Låt mig inte dra vanära
över dem som söker sig till dig,
du Israels Gud.

⁸Det är ju för din skull man hånar mig
och mitt ansikte rodnar av skam.

⁹Jag har blivit en utstött bland mina bröder,
en främling för min moders barn.

¹⁰Lidelsen för ditt hus har förtärt mig,
jag smädas av dem som smädar dig.

¹¹Jag grät och fastade,
då blev jag hånad.

¹²Jag klädde mig i säckväv,
då blev jag en visa för dem.

¹³De sladdrar om mig i stadsporten,
drinkare sjunger om mig.

¹⁴Jag kommer till dig med min bön,
må stunden vara den rätta.
Svara mig, Gud, i din stora godhet,
ge mig din trofasta hjälp.

¹⁵Rädda mig från att sjunka i dyn,
låt mig bli räddad från dem som hatar mig
och från det djupa vattnet.

¹⁶Låt inte strömmen dra ner mig
och djupet uppsluka mig,
låt inte graven sluta sitt gap om mig.

¹⁷Svara mig, Herre, i din trofasta godhet,
vänd dig till mig i din stora barmhärtighet.

¹⁸Dölj inte ditt ansikte för din tjänare,
jag är i nöd, skynda dig att svara.

¹⁹Kom till mig och gör mig fri,
befria mig från mina fiender.

²⁰Du vet hur jag blir smäddad,
hur jag lider hån och skam,
du ser ju alla mina ovänner.

²¹Deras hån har krossat mig,
mitt hjärta finner ingen bot.
Jag hoppades på medkänsla,
men förgäves,

- på någon som ville trösta mig,
men ingen fanns.
- 22 De förgiftade min mat,
i min törst fick jag ättika att dricka.
- 23 Må deras bord bli en fälla för dem
och deras offermåltid en snara.
- 24 Må det mörkna för deras ögon
så att de inte kan se.
Låt deras lemmar mista sin stadga.
- 25 Ös ut din vrede över dem,
låt din glödande harm hinna upp dem.
- 26 Må deras läger bli öde
och ingen mer bo i deras tält.
- 27 De förföljer ju den du har slagit,
ökar plågan för den du har sargat.
- 28 Lägg fram brott efter brott,
låt dem aldrig bli friade.
- 29 Må de strykas ur de levandes bok
och inte stå skrivna bland de rättfärdiga.
- 30 Men jag är betryckt och plågad,
rädda mig, Gud, och för mig i säkerhet.
- 31 Jag vill prisa Guds namn med sång
och tacka och lova honom.
- 32 Det behagar Herren mer än tjurar,
offerdjur med horn och klövar.
- 33 De betryckta skall se det och glädjas,
ni som söker er till Gud skall få nytt mod,
- 34 ty Herren lyssnar till de fattiga
och föraktar inte de fångna.
- 35 Himlen och jorden skall prisa honom,
haven och allt som rör sig i dem.
- 36 Gud skall rädda Sion
och bygga upp Juda städer.
Där skall de bo, de skall äga landet.
- 37 Det skall gå i arv till hans tjänares barn,
de som älskar hans namn skall bo där.

Psalm 70

¹För körledaren. Av David, till påminnelse.

²Gud, befria mig!

Herre, skynda till min hjälp!

³Skam och smälek må drabba dem
som står efter mitt liv.

Låt dem vika tillbaka med vanära,
de som vill mig ont.

⁴Må de ta till flykten i skam,
de som nu skrattar hånfullt.

⁵Men alla som kommer till dig
skall jubla av glädje över dig,
och de som längtar efter din hjälp
skall alltid säga: "Gud är stor."

⁶Jag är betryckt och fattig.

Gud, skynda till mig.

Min hjälp och min räddare är du.

Herre, dröj inte!

Psalm 71

¹Till dig, Herre, tar jag min tillflykt,
svik mig aldrig!

²Du som är trofast, hjälp mig, befria mig,
lyssna på mig och rädda mig.

³Var min klippa dit jag kan fly,
borgen där jag finner räddning.

Ja, du är min klippa och min borg.

⁴Befria mig, Gud, ur de ondas grepp,
rädda mig undan gudlösa våldsmän.

⁵Du är mitt hopp, o Herre, min Gud,
min trygghet ända från min ungdom.

⁶Från min första stund har du varit mitt stöd,
från moderlivet min styrka,
jag sjunger ständigt ditt lov.

⁷Jag har blivit ett tecken för många
i min fasta förtröstan på dig.

- ⁸Min strupe fylls av lovsång till dig,
dagen lång vill jag sjunga till din ära.
- ⁹Stöt inte bort mig på min ålderdom,
överge mig inte när krafterna sviker.
- ¹⁰De som står mig efter livet smider planer,
mina fiender säger om mig:
- ¹¹"Gud har övergett honom.
Sätt efter honom, grip honom,
han är räddningslöst förlorad!"
- ¹²Gud, dröj inte långt borta!
Min Gud, skynda till min hjälp!
- ¹³Skam och vanära må drabba dem som hotar mig,
hölj dem som vill mig ont med smålek och skymf.
- ¹⁴Själv vill jag alltid hoppas på dig,
åter och åter sjunga ditt lov.
- ¹⁵Jag vill vittna om din trofasthet,
ständigt vittna om den hjälp du ger,
fast jag aldrig förmår det till fullo.
- ¹⁶Jag vill besjunga dina storverk, Herre, min Gud,
den trofasthet som endast du kan visa.
- ¹⁷Gud, från min ungdom har du fostrat mig,
och ännu förkunnar jag dina under.
- ¹⁸Överge mig inte, o Gud,
när jag är gammal och mitt hår har grånat,
låt mig förkunna din kraft för nya slakten.
- Din makt ¹⁹och trofasthet, o Gud, når upp till skyarna.
Du som gör stora ting,
Gud, vem är som du?
- ²⁰Svåra öden har du låtit drabba mig,
men du skall ge mig liv på nytt
och åter dra mig upp ur djupen.
- ²¹Ge mig min storhet tillbaka,
låt mig bli trygg igen.
- ²²Då skall jag prisa dig till harpa
för din trofasthet, min Gud.
Jag skall lovsjunga dig till lyra,
du Israels Helige.

- ²³När jag spelar till din ära
stiger jublet från mina läppar,
ty du har befriat mig.
- ²⁴Dagen lång skall jag vittna om din trofasthet.
Men de som ville mig ont
skall drabbas av skam och smälek.

Psalm 72

¹Av Salomo.

- Gud, ge kungen dina lagar,
kungasonen din rättvisa ordning,
²så att han rättrådigt dömer ditt folk
och låter dina betryckta få sin rätt.
- ³Låt berg och höjder bära fredens frukter
åt folket genom rättfärdighet.
- ⁴Må han värna de armas rätt,
rädda de fattiga, krossa förtryckaren.
- ⁵Låt honom leva så länge solen finns
och månen lyser, släkte efter släkte.
- ⁶Han skall komma som regn över grödan,
ett stilla regn som vattnar jorden.
- ⁷Låt rättvisa grönska i alla hans dagar
och fred och välgång råda,
tills ingen måne lyser mer.
- ⁸Må han härska från hav till hav,
från floden till världens ände.
- ⁹Hans motståndare skall böja sig för honom,
hans fiender kräla i stoftet.
- ¹⁰Kungar från Tarshish och fjärran kuster
skall komma med gåvor,
kungar från Saba och Seba
skall bära fram sin tribut.
- ¹¹Honom skall alla kungar hylla,
alla folk skall tjäna honom.

- 12Han räddar den fattige som ropar,
den arme som ingen hjälper.
- 13Han förbarmar sig över de svaga och fattiga,
räddar de fattigas liv.
- 14Han befriar dem från våld och förtryck,
deras liv är dyrbart i hans ögon.
- 15Må han leva och hyllas med guld från Saba.
Må man ständigt be för honom
och välsigna honom dagen lång.
- 16Må säden växa rikligt i landet,
vaja på bergens toppar.
Må landet bli fruktbart som Libanon,
åkers kärvar stå tätt som gräs.
- 17Må hans namn leva för alltid,
föras vidare så länge solen lyser.
Den som välsignar skall nämna hans namn,
alla folk skall prisa honom lycklig.

*

- 18Lovad vare Herren, Israels Gud,
han som ensam gör under.
- 19Eviggt lovat vare hans härliga namn,
må hans ära uppfylla världen.
Amen, amen.

20Här slutar bönerna av David, Jishajs son.

TREDJE BOKEN

Psalm 73

¹En psalm av Asaf.

Ja, Gud är god mot den rättrådige,
mot den vars hjärta är rent.

²Ändå var jag nära att snava,
jag höll på att tappa fotfästet.

- ³Jag fylldes av avund mot de högmodiga,
jag såg att det gick de gudlösa väl.
- ⁴De vet inte av några hinder,
deras hull är fett och frodigt.
- ⁵De råkar inte i nöd som andra,
de lider inte som människor gör.
- ⁶Därför är högfärden deras halskedja
och våldet den dräkt de bär.
- ⁷Deras ögon tittar fram ur fetman,
deras inbilskhet är utan gräns.
- ⁸De hånar och talar ondsint,
överlägset och hotfullt.
- ⁹De öppnar sitt gap mot himlen,
deras tunga far fram över jorden.
- ¹⁰Därför kommer folket till dem
och suger i sig deras ord.
- ¹¹De säger: Gud, vad vet han?
Inte vet den Högste vad vi gör!
- ¹²Sådana är de gudlösa,
i lugn och ro ökar de sin rikedom.
- ¹³Förgäves höll jag mitt hjärta rent
och sköljde i oskuld mina händer.
- ¹⁴Jag fick lida dagen i ända,
var morgon blev jag tuktrad på nytt.
- ¹⁵Hade jag sagt: Jag vill tala som de,
då hade jag svikit dina trogna.
- ¹⁶Jag grubblade och sökte förstå,
men det blev mig för svårt.
- ¹⁷Men så kom jag till Guds helgedom
och insåg hur det går med dem.
- ¹⁸Du för dem ut på hala vägar,
du störtar dem i fördärvet.
- ¹⁹Plötsligt blir de till intet,
de går under och förgås i skräck,
- ²⁰liksom drömmen är borta när man vaknar,
en bild som är glömd då man stiger upp.

- ²¹När mitt sinne var bittert
och det sved i mitt hjärta,
²²då var jag utan förstånd,
som ett oskäligt djur inför dig.
²³Men nu är jag alltid hos dig,
du håller mig vid handen.
²⁴Du leder mig efter din vilja,
du för mig på härlighetens väg.
²⁵Äger jag dig i himlen
önskar jag ingenting på jorden.
²⁶Min kropp och mitt mod må svika,
men jag har Gud, han är min klippa för evigt.
²⁷De som är fjärran från dig går under,
du förintar alla som är otrogna mot dig.
²⁸Men jag har min lycka i att nalkas Gud,
jag tar min tillflykt till Herren, min Gud,
och skall vittna om allt du har gjort.

Psalm 74

¹En dikt av Asaf.

- Varför, o Gud, har du stött bort oss för alltid?
Varför flammar din vrede mot fåren i din hjord?
- ²Tänk på din menighet,
den som du en gång förvärvade,
det folk som du friköpt, din egendom,
tänk på Sions berg, där du tog din boning.
- ³Styr dina steg mot det som lagts i ruiner.
Allt har fienden förött i helgedomen.
- ⁴Dina ovänner skrånade i ditt hus,
de ställde upp sina tecken där.
- ⁵De högg som när man låter yxan gå
i täta skogen.
- ⁶Ornamenten slog de sönder
med bila och bräckjärn.
- ⁷De satte eld på din helgedom,
skändade och rev ner ditt namns boning.

- ⁸De tänkte: Vi skall kuva dem alla!
De brände ner alla gudshus i landet.
- ⁹Vi ser inte våra egna tecken,
här finns inga profeter mer —
ingen av oss vet hur länge det varar.
- ¹⁰Hur länge, o Gud, skall fienden få smäda?
Får han förakta ditt namn för alltid?
- ¹¹Varför håller du tillbaka din högra hand,
varför gömmer du den i manteln?
- ¹²Gud, min konung från urtiden,
du som vinner segrar på jorden!
- ¹³Du delade havet med din makt,
du klöv drakarnas huvuden på vattnet.
- ¹⁴Du krossade Leviatans huvuden
och gav honom som föda åt öknens djur.
- ¹⁵Du lät källor och bäckar springa fram,
du fick vattenrika floder att sina.
- ¹⁶Din är dagen och din är natten,
du satte månen och solen i deras banor.
- ¹⁷Du stakade ut alla gränser på jorden,
sommar och vinter är ditt verk.
- ¹⁸Herre, tänk på hur fienden smädar
och hur ett folk av dårar föraktar ditt namn.
- ¹⁹Lämna inte åt vilddjuren den som prisar dig,
glöm inte dina hjälplösa för alltid!
- ²⁰Kom ihåg ditt förbund!
Landets mörka hörn är våldets boningar.
- ²¹Låt inte de hjälplösa gå besvikna bort,
låt de förtryckta och fattiga prisa ditt namn!
- ²²Grip in, o Gud, hävda din rätt,
tänk på hur du ständigt smädas av dårar!
- ²³Glöm inte ropen från dina fiender,
dina ovänners larm som ständigt hörs!

Psalm 75

¹För körledaren. En psalm av Asaf, en sång.

²Vi tackar dig, Gud,
vi tackar dig och åkallar ditt namn,
vi berättar om dina under.

³Jag väljer min tid,
jag fäller en rättvis dom.

⁴Om jorden bävar med alla som bor där,
är det jag som ger dess pelare stadga.”

⁵Jag säger till de övermodiga: Hejda ert övermod!
och till de gudlösa: Lyft inte hornen!

⁶Lyft inte era horn så högt,
tala inte styvnackat och fräckt.

⁷Ty inte från öster och inte från väster
och inte från öknen kommer upphöjelsen.

⁸Nej, Gud är den som dömer,
han förnedrar den ene, upphöjer den andre.

⁹Herren har i sin hand en bägare
med jäsande kryddat vin.
Han räcker den åt var och en —
alla gudlösa i landet måste dricka,
också dräggen måste de svälja.

¹⁰Detta skall jag ständigt förkunna,
jag vill lovsjunga Jakobs Gud.

¹¹Alla gudlösas horn skall huggas av,
den rättfärdiges horn skall höjas.

Psalm 76

¹För körledaren, till stränginstrument. En psalm av Asaf, en sång.

²Gud är känd i Juda,
hans namn är stort i Israel.

- ³I Salem står hans hydda,
på Sion hans boning.
- ⁴Där bröt han sönder de blixtrande pilarna,
sköldar och svärd, alla krigets redskap.
- ⁵Fruktansvärd är du,
väldigare än de uråldriga bergen.
- ⁶Modiga män blev plundrade,
de hade fallit i sömn,
ingen krigare kunde lyfta sin hand.
- ⁷Vid ditt rytande, Jakobs Gud,
föll häst och ryttare i dvala.
- ⁸Fruktansvärd är du,
vem kan hålla stånd mot din vrede?
- ⁹Ditt domslut förkunnar du från himlen,
jorden förfäras och tystnar,
- ¹⁰när Gud reser sig till dom
för att rädda alla betryckta på jorden.
- ¹¹Du stävjar människors vrede,
kuvar den vrede som återstår.
- ¹²Ge löften åt Herren, er Gud, och infria dem,
må alla grannfolk ge gåvor i fruktan.
- ¹³Han slår ner furstarnas mod,
fruktansvärd är han för jordens kungar.

Psalm 77

¹För körledaren. Av Asaf, en psalm.

- ²Jag ropar till Gud med hög röst,
jag ropar till Gud, må han höra mig.
- ³I nödens stund söker jag Herren,
hela natten sträcker jag ut mina händer
utan att tröttna.
Ingenting ger mig tröst.
- ⁴Jag tänker på Gud och suckar.
Jag grubblar och krafterna sviker.
- ⁵Du låter mig inte sluta ögonen,
jag är utan ro, finner inga ord.

- 6Jag tänker på forna dagar,
minns längesedan gångna år.
- 7Tankarna mal om natten,
jag grubblar och söker förstå.
- 8Förkastar Herren för alltid,
skall han aldrig mer visa nåd?
- 9Är hans trofasthet slut för all framtid,
är hans löfte upphävt för evigt?
- 10Är Gud inte längre god mot oss,
står vreden i vägen för hans barmhärtighet?
- 11Jag tänker: Det är detta som plågar mig,
att den Högste inte handlar som förr.
- 12Men jag minns Herrens gärningar,
jag minns dina forna under.
- 13Jag tänker på allt vad du gjort
och begrundar dina stora verk.
- 14I helighet, Gud, går du fram.
Vilken gud är så stor som du, o Gud?
- 15Du är den Gud som gör under,
du visade folken din kraft.
- 16Med stark arm befriade du ditt folk,
Jakobs och Josefs ättlingar.
- 17Vattnen såg dig, o Gud,
vattnen såg dig och skälvde,
djupen bävade.
- 18Från skyarna strömmade vatten,
åskmolnen mullrade
och dina pilar flög.
- 19Din åskas vagnshjul dånade,
blixterna lyste upp världen,
jorden darrade och skälvde.
- 20Genom havet gick din väg,
din stig gick genom stora vatten —
du lämnade inga spår.
- 21Du ledde ditt folk som en hjord,
dess herdar var Mose och Aron.

Psalm 78

¹En dikt av Asaf.

Lyssna, mitt folk, till min undervisning,
hör vad jag har att säga!

²Jag vill yppa visdomsord
och tyda det förgångna.

³Vad vi har hört och lärt känna,
vad våra fäder berättade för oss,

⁴vill vi inte dölja för våra barn.
Vi skall berätta för kommande släkten
om Herrens ära och hans makt
och om de under han gjort.

⁵Han gav sina bud åt Jakob,
stiftade en lag åt Israel,
där han befallde våra fäder
att undervisa sina barn,

⁶så att det blev känt för kommande släkten.
Och barnen som föddes
skulle berätta det för sina barn.

⁷De skulle sätta sin lit till Gud
och aldrig glömma hans gärningar
utan hålla hans bud

⁸och inte bli som sina fäder,
ett trotsigt och upproriskt släkte,
ett opålitligt släkte
utan trohet mot Gud.

⁹Efraimiterna var beväpnade med båge
men flydde när striden kom.

¹⁰De höll inte förbundet med Gud
och vägrade följa hans lag.

¹¹De glömde hans gärningar
och de underverk han låtit dem se.

¹²Han gjorde under inför deras fäder
i Egypten, på Soanslätten.

¹³Han klöv havet och förde dem igenom,
han lät vattnet stå som en mur.

- 14Om dagen ledde han dem med ett moln
och natten igenom med lysande eld.
- 15Han klöv klippan i öknen
och gav dem vatten ur djupen att dricka.
- 16Han lät källor bryta fram ur stenen,
lät floder av vatten strömma ner.
- 17Men de fortsatte att synda mot honom,
att trotsa den Högste i öknen.
- 18Med vett och vilja satte de Gud på prov
när de krävde att få mat.
- 19De klandrade Gud och sade:
"Kan Gud duka ett bord i öknen?"
- 20Han slog på klippan
så att vatten strömmade fram
och bäckar flödade,
men kan han också ge oss bröd
och skaffa kött åt sitt folk?"
- 21Herren hörde det och vredgades.
Elden slog upp mot Jakob,
vreden bröt fram mot Israel,
- 22eftersom de inte litade på Gud
och inte trodde på hans hjälp.
- 23Han gav sin befallning åt molnen därovan
och öppnade himlens dörrar,
- 24han lät manna regna över dem,
säd från himlen gav han dem.
- 25Människor fick äta änglars bröd.
Han sände dem föda och de blev mätta.
- 26Från himlen lät han östanvinden blåsa,
han drev fram sunnanvinden med sin kraft.
- 27Han lät kött falla ner likt ett stoftregn,
fåglar talrika som havets sand.
- 28Han lät dem falla mitt i lägret,
runt omkring deras tält.
- 29De åt och blev mycket mätta,
han lät dem få sitt lystmäte.
- 30Men innan de stillat sin lystnad,
när de ännu hade maten i munnen,
- 31bröt Guds vrede fram över dem.

- Han dräpte många av de starkaste
och fällde Israels unga män.
- ³²Ändå fortsatte de att synda,
de trodde inte, trots hans under.
- ³³Han lät deras liv sluta i intet
och deras år i skräck.
- ³⁴När han dräpte sökte de sig till honom,
de vände sig åter till Gud.
- ³⁵De mindes att Gud var deras klippa,
att Gud den Högste var deras befriare.
- ³⁶Men deras ord var hyckleri,
vad de sade till honom var lögn.
- ³⁷De höll inte fast vid honom,
de var inte trogna mot hans förbund.
- ³⁸Men han är barmhärtig,
han förlåter synder och vill ingens fördärv.
Han håller ofta sin vrede tillbaka,
låter inte all sin harm bryta fram.
- ³⁹Han tänkte på att de bara var människor,
en vind som far förbi och är borta.
- ⁴⁰Hur ofta trotsade de honom inte i öknen
och bedrövade honom i ödemarken!
- ⁴¹Gång på gång satte de Gud på prov
och kränkte Israels Helige.
- ⁴²De mindes inte den makt han visade
då han befriade dem från fienden,
- ⁴³då han gjorde tecken i Egypten
och under på Soanslätten.
- ⁴⁴Han förvandlade deras floder till blod,
de kunde inte dricka ur bäckarna.
- ⁴⁵Han sände flugsvärmar som åt dem
och grodor som plågade dem.
- ⁴⁶Han gav deras grödor till gräshoppor,
deras skördar till skadedjur.
- ⁴⁷Han förstörde deras vinstockar med hagel
och deras sykomorer med skyfall.
- ⁴⁸Han prygav boskapen åt sjukdomar
och husdjuren åt pest.

- 49Han sände sin glödande vrede mot dem,
harm och förbittring och nöd,
ett följande av olycksänglar.
- 50Han gav sin vrede fritt lopp.
Han skonade dem inte från döden
utan prisgav dem åt pesten.
- 51Han dräpte allt förstfött i Egypten,
de först avlade i Hams hyddor.
- 52Han förde ut sitt folk som en fårflock
och ledde dem som en hjord genom öknen.
- 53Han ledde dem tryggt, de var utan fruktan.
Havet höljde deras fiender.
- 54Han förde dem till sitt heliga land,
till det berg som han själv gjort till sitt.
- 55Han drev bort folken framför dem,
han skiftade ut deras land
och lät Israels stammar bo i deras hus.
- 56Men de trotsade Gud den Högste
och satte honom på prov,
de höll inte hans bud.
- 57De avföll trolöst som sina fäder,
de svek som en slak båge.
- 58De kränkte honom med sina offerplatser,
gjorde honom svartsjuk med sina gudabilder.
- 59Gud hörde dem och vredgades,
han förkastade Israel.
- 60Han övergav sin boning i Shilo,
det tält som han rest bland människor.
- 61Han lät sin kraft föras bort i fångenskap
och sin härlighet komma i fiendehand.
- 62Han prisgav sitt folk åt svärdet,
han vredgades på sin egendom.
- 63De unga männen förtärdes av eld,
flickorna blev utan bröllopssång.
- 64Prästerna föll för svärdet,
änkorna fick inte hålla dödsklagan.

- 65Då vaknade Herren som om han sovit,
som när krigaren vaknar ur ruset.
- 66Han slog tillbaka sina fiender
och utlämnade dem åt evig vanära.
- 67Han förkastade Josefs ätt,
han utvalde inte Efraims stam.
- 68Men han utvalde Juda stam
och Sions berg som han älskade.
- 69Han byggde sin helgedom hög som himlen
och fast som jorden, som han grundlagt för evigt.
- 70Han utvalde David, sin tjänare,
och tog honom från fårfallorna.
- 71Han hämtade honom från tackorna
att valla Jakob, hans folk,
Israel, hans egendom.
- 72Och han vallade dem med hängivet hjärta
och ledde dem med förfaren hand.

Psalm 79

¹En psalm av Asaf.

Hedningar har trängt in i ditt land, o Gud,
de har skändat ditt heliga tempel
och lagt Jerusalem i grus.

²De lämnar dina tjänares lik
som föda åt himlens fåglar
och dina trognas kroppar åt vilda djur.

³De utgjuter deras blod som vatten
runt om Jerusalem, ingen begraver dem.

⁴Vi har blivit till åtlöje för våra grannar,
till spott och spe för dem som bor omkring oss.

⁵Hur länge, Herre, skall din vrede vara
och din lidelse brinna som eld?

⁶Töm din vrede över de andra folken,
de som inte känner dig,

- över de riken
 som inte åkallar dig,
⁷ty de har slukat Jakob,
 lagt hela landet öde.
⁸Lasta inte oss för våra fäders synder,
 låt snart din barmhärtighet möta oss,
 ty vårt elände är stort.
⁹Hjälp oss, Gud, vår räddare,
 så att ditt namn blir förhärligat.
 Befria oss och förlåt våra synder,
 ditt namn till ära.
¹⁰Varför skall folken få säga:
 "Var är deras Gud?"
 Låt oss se på när folken får känna
 hur du hämnas dina tjänares blod.
¹¹Låt fångarnas jämmer nå fram till dig.
 Befria med din starka arm
 dem som är dömda att dö.
¹²Ge våra grannar sjufalt igen
 för att de smädat dig, Herre!
¹³Då skall vi, ditt folk,
 fåren i din hjord,
 tacka dig för evigt
 och från släkte till släkte sjunga ditt lov.

Psalm 80

¹För körledaren. Av Asaf, en psalm.

- ²Lyssna, Israels herde,
 du som leder Josef som en fårhjord,
 du som tronar på keruberna,
 träd fram i glans
³inför Efraim, Benjamin och Manasse!
 Väck din styrka till liv
 och kom till vår hjälp!
⁴Gud, upprätta oss,
 låt ditt ansikte lysa så att vi räddas!

- ⁵Herre Gud Sebaot,
hur länge skall ditt folks böner
mötas av rykande vrede?
- ⁶Du har låtit oss äta tårarnas bröd,
gett oss tårar att dricka i övermått.
- ⁷Du utsätter oss för våra grannars förakt,
vi hånas av våra fiender.
- ⁸Gud Sebaot, upprätta oss,
låt ditt ansikte lysa så att vi räddas!
- ⁹En vinstock tog du från Egypten,
du drev undan folken och planterade den.
- ¹⁰Du röjde mark och den slog rot
och uppfyllde landet.
- ¹¹Bergen täcktes av dess skugga
och mäktiga cedrar av dess grenar.
- ¹²Den sträckte ut sina rankor till havet
och sina skott ända till Eufrat.
- ¹³Varför rev du ner muren omkring den
så att alla som går förbi kan plocka?
- ¹⁴Vildsvin från skogen kan skövla den,
markens smådjur kan äta den kal.
- ¹⁵Gud Sebaot, vänd tillbaka,
blicka ner från himlen och se!
Ta dig an denna vinstock,
- ¹⁶den ranka din hand har planterat.
- ¹⁷De har huggit ner den och bränt den —
låt dem gå under för din straffande blick!
- ¹⁸Håll din hand över mannen vid din högra sida,
över honom som du har fostrat.
- ¹⁹Vi viker inte bort från dig.
Låt oss leva, så skall vi åkalla dig.
- ²⁰Herre Gud Sebaot, upprätta oss,
låt ditt ansikte lysa så att vi räddas!

Psalm 81

¹För körledaren. Av Asaf.

- ²Jubla inför Gud, vår styrka,
höj hyllningsrop till Jakobs Gud!
³Stäm upp musik, slå på tamburin,
spela ljuvligt på lyra och harpa!
⁴Stöt i horn vid nymåne
och vid fullmåne på vår högtidsdag!
⁵Ty det är en stadga för Israel,
en rättighet för Jakobs Gud,
⁶en lag som han gav åt Josef
när han drog ut ur Egypten.

Jag hör en okänd stämma.

- ⁷Jag lyfte bördan från hans axlar,
hans händer slapp bära korgen.
⁸När du ropade i nöden räddade jag dig,
jag svarade, dold i åskan,
jag prövade dig vid Merivas vatten.
⁹Hör, mitt folk, jag vill varna dig!
Om du ändå ville höra mig, Israel!
¹⁰Ingen främmande gud får finnas hos dig,
en utländsk gud får du inte tillbe.
¹¹Jag är Herren, din Gud,
som förde dig ut ur Egypten.
Öppna din mun så skall jag fylla den!
¹²Men mitt folk hörde inte på mig,
Israel ville inte veta av mig.
¹³Då lät jag dessa förstockade hållas,
de fick följa sina egna planer.
¹⁴Om ändå mitt folk ville höra mig,
om Israel ville följa min väg!
¹⁵Då skulle jag genast kväsa deras fiender,
gripa in mot deras motståndare,

- ¹⁶så att de som hatar Herren måste krypa för honom,
fyllda av skräck för evigt.
¹⁷Då skulle jag ge dem finaste vete,
mätta dem med honung ur klippan.

Psalm 82

¹En psalm av Asaf.

- Gud står i gudaförsamlingen,
i gudarnas krets håller han dom.
²Hur länge skall ni döma orättfärdigt
och ta parti för de skyldiga?
³Ge de svaga och faderlösa deras rätt,
låt de hjälplösa och fattiga få rättvisa,
⁴rädda de arma och svaga,
befria dem ur de ondas våld!
- ⁵De vet ingenting, förstår ingenting,
de vandrar i mörker.
Jordens grundvalar vacklar.
- ⁶Jag säger: Ni är gudar,
alla är ni den Högstes söner,
⁷men ni skall dö som människor dör
och falla som furstar faller."
⁸Gud, grip in, håll dom över jorden,
ty alla folk är din egendom.

Psalm 83

¹En sång, en psalm av Asaf.

- ²Gud, var inte tyst,
tig inte, Gud, var inte stum.
³Hör, dina fiender larmar
och dina motståndare reser sig.
⁴Mot ditt folk smider de lömska planer,
de stämplrar mot dem du beskyddar.

- ⁵De säger: Kom, vi gör slut på detta folk,
så att ingen längre minns Israels namn!
- ⁶De är överens om sin plan,
de sluter förbund mot dig —
- ⁷Edoms stammar, ismaeliterna,
Moab och hagareerna,
- ⁸Geval och Ammon och Amalek,
filisteerna och de som bor i Tyros.
- ⁹Också Assyrien förenar sig med dem
och ger stöd åt Lots ättlingar.
- ¹⁰Gör med dem som du gjorde med Midjan
och med Sisera och Javin vid Kishonbäcken,
- ¹¹de som förintades vid En-Dor
och blev till gödsel på marken.
- ¹²Låt det gå deras furstar som Orev och Seev
och deras hövdingar som Sevach och Salmunna,
- ¹³ty de säger: "Guds betesmarker
vill vi göra till våra."
- ¹⁴Min Gud, låt dem bli som tisteldun,
som agnar i vinden!
- ¹⁵Som när elden bränner ner skogen
och lågorna sveder bergen,
- ¹⁶så må du jäga dem med din storm
och förskräcka dem med ditt oväder!
- ¹⁷Låt dem stå där med skam,
så att de söker sig till dig, Herre.
- ¹⁸Må de känna blygsel och skräck för evigt
och gå under i smäleik,
- ¹⁹så att de inser att du ensam,
du vars namn är Herren,
är den Högste, mäktig över hela jorden!

Psalm 84

¹För körledaren. Av Korachs ättlingar, en psalm.

²Ljuvlig är din boning, Herre Sebaot!

³Jag förtärdes av längtan
till Herrens förgårdar.

- Nu jublar min själ och min kropp
mot den levande Guden.
- ⁴Sparven har funnit ett rede
och svalan ett bo för sina ungar:
dina altaren, Herre Sebaot,
min konung och min Gud.
- ⁵Lyckliga de som bor i ditt hus
och alltid kan sjunga ditt lov.
- ⁶Lyckliga de som har sin styrka i dig,
de som gärna drar upp till templet.
- ⁷När de går genom Bakaträdens dal
blir den en flödande källa,
höstregnet fyller den med välsignelse.
- ⁸De går genom port efter port,
tills de möter Gud på Sion.
- ⁹Herre Gud Sebaot, hör min bön,
lyssna, du Jakobs Gud!
- ¹⁰Ge akt på vår sköld, o Gud,
se i nåd till din smorde!
- ¹¹En dag på dina förgårdar är bättre
än tusen dagar där hemma.
Jag står hellre vid tröskeln i min Guds hus
än jag bor i de gudlösas tält.
- ¹²Herren Gud är sol och sköld.
Herren ger nåd och ära,
dem som lever ostraffligt
vägrar han ingenting gott.
- ¹³Herre Sebaot,
lycklig den som förtröstar på dig.

Psalm 85

¹För körledaren. Av Korachs ättlingar, en psalm.

²Herre, förr var du god mot ditt land,
du vände Jakobs öde.

³Du tog bort ditt folks skuld
och förlät all deras synd.

⁴Du drog tillbaka din vrede,
lät den glödande harmen slockna.

⁵Upprätta oss, Gud, vår räddare,
låt din ovilja mot oss fara!

⁶Skall du vredgas på oss för alltid,
skall din vrede vara från släkte till släkte?

⁷Vill du inte ge oss liv igen,
så att ditt folk kan glädjas över dig?

⁸Herre, visa oss din godhet
och ge oss din hjälp!

⁹Jag vill höra vad Gud säger.
Herren förkunnar välgång
för sitt folk och sina trogna
och för de redbara.

¹⁰De som fruktar honom har nära till hans hjälp,
hans härlighet bor i vårt land.

¹¹Godhet och trofasthet möts,
fred och rättvisa omfamnar varandra.

¹²Trofasthet spirar ur jorden,
rättvisa blickar ner från himlen.

¹³Herren själv ger allt gott,
vårt land ger sin gröda.

¹⁴Rättvisa går framför honom,
fred och välgång i hans spår.

Psalm 86

¹En bön av David.

Hör mig, Herre, och svara mig,
jag är hjälplös och fattig.

²Beskydda mig, jag är trogen,
rädda din tjänare, som förtröstar på dig.
Du är min Gud, ³förbarma dig, Herre,
jag ropar till dig hela dagen.

⁴Låt din tjänare glädjas,
Herre, jag sätter mitt hopp till dig.

⁵Ja, Herre, du är god, du förlåter,
rik på kärlek till alla som åkallar dig.

⁶Herre, lyssna till min bön,
hör mig när jag ber.

⁷I nödens stund ropar jag till dig,
och du svarar mig.

⁸Herre, bland gudarna är ingen som du,
inga gärningar är som dina.

⁹Alla de folk du har skapat
skall komma och tillbe inför dig, Herre,
och de skall ära ditt namn.

¹⁰Ty du är stor, du gör under,
du ensam är Gud.

¹¹Visa mig, Herre, din väg,
så att jag kan vandra i din sanning.
Lär mig att helhjärtat vörda ditt namn.

¹²Jag vill tacka dig, Herre, min Gud,
av allt mitt hjärta
och alltid ära ditt namn,

¹³ty din godhet mot mig är stor,
du räddar mig ur dödsrikets djup.

¹⁴Gud, de övermodiga angriper mig,
en skara våldsmän står efter mitt liv.
De räknar inte med dig.

¹⁵Men du, Herre, är en barmhärtig och nådig Gud,
sen till vrede och rik på kärlek och trofasthet.

¹⁶Vänd dig till mig, var barmhärtig.
Ge din tjänare kraft,
rädda din tjänarinns son.

¹⁷Ge mig ett tecken på din godhet,
och låt mina ovänner se det och blygas.
Du, Herre, hjälper och tröstar mig.

Psalm 87

¹Av Korachs ättlingar, en psalm, en sång.

Han har lagt dess grund
på de heliga bergen.

²Herren älskar Sions portar
mer än andra boningar i Jakob.

³Han säger härliga ting om dig,
du Guds stad:

⁴"Till mina bekännare räknar jag
Rahav och Babylonien,
Filisteen, Tyros och Kush.
Alla är de födda här."

⁵Ja, om Sion skall det heta:
"Här är alla födda."

Det är den stad som den Högste har grundat.

⁶Herren skriver i listan över folken:
"Alla är de födda här."

⁷Överallt sång och dans,
alla besjunger dig.

Psalm 88

¹En sång, en psalm av Korachs ättlingar. För körledaren. En dikt av Heman, esrachiten.

²Herre, min Gud, om dagen ropar jag på hjälp,
om natten stiger mitt klagoskri till dig.

³Låt min bön nå fram,
lyssna till min klagan.

⁴Mitt liv är fyllt av elände,
jag står vid dödsrikets rand.

⁵Jag räknas till dem som lagts i graven,
jag är en man som har mist sin kraft.

⁶Jag multnar bland de döda,
likt de fallna som vilar i graven,
dessa som du inte längre minns
och som är avskurna från dig.

- ⁷Du har störtat mig ner i graven,
i det mörkaste djupet.
- ⁸Tung vilar din vrede på mig,
du låter dina bränningar slå över mig.
- ⁹Du har drivit bort mina förtrogna,
du har fyllt dem med avsky för mig.
Jag är inspärrad, jag kan inte komma ut.
- ¹⁰Mitt lidande gör blicken skum.
Varje dag ropar jag till dig, Herre,
jag sträcker mina händer mot dig.
- ¹¹Gör du under med de döda?
Kan skuggorna resa sig och prisa dig?
- ¹²Talar man i graven om din godhet,
i avgrunden om din trofasthet?
- ¹³Blir dina under kända i mörkret,
din rättfärdighet i glömskans land?
- ¹⁴Jag ropar till dig, Herre,
om morgonen stiger min bön till dig.
- ¹⁵Varför stöter du bort mig, Herre,
och döljer ditt ansikte för mig?
- ¹⁶Från min ungdom var jag plågad intill döden,
du fyller mig med skräck, min kraft är slut.
- ¹⁷Din vrede går fram över mig,
fasorna gör mig till intet.
- ¹⁸De sluter sig om mig som vatten,
de omger mig ständigt.
- ¹⁹Du har drivit bort mina vänner och fränder,
mina förtrogna tar du ifrån mig.

Psalm 89

¹En dikt av Etan, esrachiten.

²Om Herrens nåd vill jag alltid sjunga,
för alla tider göra din trofasthet känd.

³Jag säger: Din nåd är befäst för evigt,
i himlen består din trofasthet.

- 4"Jag slöt ett förbund med min utvalde,
min tjänare David gav jag min ed:
5Din ätt skall bestå för evigt,
för alla tider befäster jag din tron."
- 6Herre, himlen prisar dina under,
de heligas församling din trofasthet.
7Ty vem i skyn kan mäta sig med Herren,
vem av gudasönerna är Herrens like?
8Fruktansvärd är Gud i de heligas råd,
stor och fruktad mer än alla omkring honom.
9Herre, härskarornas Gud, vem är som du?
Nåd och trofasthet omger dig.
10Du råder över det trotsiga havet,
du tvingar dess mäktiga vågor till ro.
11Du krossade Rahav, slog honom till döds,
du skingrade dina fiender med din starka arm.
12Din är himlen och din är jorden,
du har grundlagt världen och allt den rymmer.
13Du skapade norr och söder.
Tabor och Hermon jublar över dig.
14Din arm är full av kraft,
din hand är segerrik och stark.
15På rätt och rättfärdighet vilar din tron,
nåd och trofasthet finns hos dig.
16Lyckligt det folk som vet att hylla dig,
Herre, de får vandra i ditt ansiktes ljus.
17De gläder sig ständigt över ditt namn
och jublar över din rättfärdighet,
18ty du är deras styrka och glans.
Genom din ynnest vinner vi seger,
19ty vår sköld tillhör Herren,
vår kung tillhör Israels Helige.
- 20Du talade en gång i en syn,
du sade till dina trogna:
"Jag kröner en hjälte,
jag upphöjer en yngling ur folket.

- 21Jag har funnit David, min tjänare,
och smort honom med min heliga olja.
- 22Min hand skall vara hans fasta stöd,
min arm skall ge honom styrka.
- 23Ingen fiende skall överrumpla honom,
ingen våldsman skall kuva honom.
- 24Jag skall krossa alla fiender i hans väg
och slå ner dem som hatar honom.
- 25Min trofasthet och nåd skall följa honom,
i mitt namn vinner han seger.
- 26Jag skall lägga havet under hans hand,
floderna under hans välde.
- 27Han skall säga: Du är min fader,
min Gud och min räddande klippa.
- 28Han skall vara min förstfödde,
den högste bland jordens kungar.
- 29För evigt skall jag visa honom nåd,
mitt förbund med honom skall stå fast.
- 30Hans ätt skall jag låta bestå för alltid,
hans tron så länge himlen är till.
- 31Om hans söner överger min lag
och inte följer mina bud,
- 32om de kränker mina stadgar
och inte gör vad jag befallt,
- 33då skall jag straffa deras synd med ris,
deras brott med hårda slag.
- 34Men jag skall inte ta tillbaka min nåd
och inte svika min trofasthet,
- 35jag skall inte kränka mitt förbund
och inte ändra det jag har sagt.
- 36Detta har jag svurit vid min helighet:
David skall jag aldrig svika,
- 37hans ätt skall råda för evigt.
Hans tron skall bestå som solen,
- 38finnas för evigt som månen,
det trovärdiga vittnet i skyn."

39Men nu har du stött bort din smorde
och förkastat honom i vrede.

40Du har brutit förbundet med din tjänare,
du har trampat hans krona i stoftet.

41Du har rivit alla hans murar
och lagt hans borgar i grus.

42Han plundras av alla som kommer förbi,
han blir hånad av sina grannar.

43Du låter hans motståndare triumfera,
alla hans fiender glädja sig.

44Du hejdar hans skarpa svärd
och ger honom inte styrka i striden.

45Du har släckt hans glans,
störtat hans tron till marken.

46Du har förkortat hans ungdoms dagar
och höljt honom i skam.

47Hur länge, Herre, skall du hålla dig dold
och låta din vrede brinna som eld?

48Tänk på hur kort min livstid är,
hur förgängliga du skapat alla människor.

49Vem bland de levande skall inte se döden?
Vem räddar sitt liv undan dödsrikets makt?

50Herre, var är nu din nåd från förr,
som du i trofasthet lovade David?

51Herre, tänk på din tjänares vanära,
på de smädelser jag får utstå från folken.

52Dina fiender hånar mig, Herre,
de hånar din smorde var han går fram.

*

53Lovad vare Herren i evighet.
Amen, amen.

FJÄRDE BOKEN

Psalm 90

¹En bön av gudsmannen Mose.

Herre, du har varit vår tillflykt
från släkte till släkte.

²Du fanns innan bergen föddes,
innan jorden och världen blev till.
Du är Gud från evighet till evighet.

³Du låter människan bli mull igen,
du säger: Bli vad du en gång var!

⁴Tusen år är i dina ögon
som den dag som förgick i går,
som en av nattens timmar.

⁵Människorna sveper du bort,
de är som morgonsömnens.
De förgås som gräset.

⁶Fast det frodas om morgonen är det förgängligt:
mot kvällen vissnar det och torkar bort.

⁷Din harm förtär oss,
vi slås av skräck när du vredgas.

⁸Du granskar våra synder,
allt vi dolt ligger öppet för din blick.

⁹Våra dagar rinner bort under din vrede,
våra år försvinner som en suck.

¹⁰Sjuttio år varar vårt liv,
åttio, om krafterna står bi.
De flyende åren är möda och slit,
snart är allt förbi, och vi är borta.

¹¹Vem känner styrkan i din vrede,
vem inser hur tungt den drabbar?

¹²Lär oss hur få våra dagar är,
då vinner vårt hjärta vishet.

¹³Kom tillbaka, Herre! Hur länge skall du vredgas?
Förbarma dig över dina tjänare!

- ¹⁴Mätta oss var morgon med din nåd,
så får vi jubla av glädje i alla våra dagar.
¹⁵Gläd oss lika länge som du plågat oss,
lika många år som vi har lidit.
¹⁶Visa din makt för oss som tjänar dig,
visa din härlighet för våra barn.
¹⁷Herre, vår Gud, låt oss känna din ljuvlighet.
Låt allt vi gör krönas med framgång!

Psalm 91

- ¹Den som bor i den Högstes skydd
och vilar i den Vädiges skugga,
²han säger: "Herren är min tillflykt och min borg,
min Gud som jag förtröstar på."

³Han räddar dig från jägarens nät
och från den förhärjande pesten.
⁴Han täcker dig med sina vingar,
under dem finner du tillflykt,
hans trofasthet är en sköld och ett bålverk.
⁵Du behöver inte frukta nattens fador
eller pilen som flyger om dagen,
⁶inte pesten som smyger i dunklet
eller farsoten som härjar i middagshettan.
⁷Tusen kan falla bredvid dig,
ja, tiotusen vid din sida,
men du skall inte drabbas.
⁸Du skall själv få bevittna
hur de gudlösa får sitt straff.
⁹Din tillflykt är Herren,
du har gjort den Högste till ditt värn.
¹⁰Inget ont skall drabba dig,
ingen olycka komma nära ditt hus.
¹¹Han skall befalla sina änglar
att skydda dig var du än går.
¹²De bär dig på sina händer,
så att du inte stöter foten mot någon sten.

- ¹³Över lejon och ormar går du fram,
du trampar på vilddjur och drakar.
- ¹⁴Han håller fast vid mig, och jag räddar honom,
jag skyddar honom, ty han känner mitt namn.
- ¹⁵Han åkallar mig, och jag svarar honom,
jag är med honom i nöden,
jag befriar honom och ger honom ära.
- ¹⁶Jag skall mätta honom med ett långt liv
och låta honom erfara min hjälp.

Psalm 92

¹En psalm, en sång för sabbatsdagen.

- ²Det är gott att tacka Herren
och att lovsjunga ditt namn, du den Högste,
- ³att var morgon förkunna din nåd
och var natt din trofasthet
- ⁴till toner av tiosträngad harpa,
till lyrans klang.
- ⁵Dina gärningar, Herre, ger mig glädje,
jag jublar över vad du har gjort.
- ⁶Herre, vilken storhet i ditt verk,
vilket djup i dina planer!
- ⁷Den enfaldige kan inte förstå det,
en dåre fattar inte detta:
- ⁸om än de gudlösa växer som gräs
och ogärningsmännen blomstrar,
skall de ändå förgöras för alltid.
- ⁹Men du, Herre, är upphöjd i evighet.
- ¹⁰Ja, dina fiender, Herre,
dina fiender skall gå under
och ogärningsmännen skingras.
- ¹¹Du gör mig lik vildoxen med lyfta horn,
du svalkar mig med uppfriskande olja.
- ¹²Jag får se hur mina fiender går under,
höra hur de onda angriparna förgås.

- ¹³De rättfärdiga grönskar som palmer,
växer höga som cedrar på Libanon.
¹⁴De är planterade i Herrens hus
och grönskar på vår Guds förgårdar.
¹⁵Ännu i hög ålder skjuter de skott,
de är fulla av sav och kraft
¹⁶och vittnar om att Herren är rättvis,
min klippa — i honom finns ingen orätt.

Psalm 93

- ¹Herren är konung! Han har klätt sig i höghet.
Herren har klätt sig i makt, spänt om sig sitt bälte.
Världen står fast, den kan inte rubbas.
²Din tron står fast sedan urminnes tid,
du är till från evighet.
³Floderna höjde, o Herre,
floderna höjde sin röst,
höjde sin dånande röst.
⁴Väldigare än de stora vattnens brus,
väldigare än havets bränningar,
ja, väldig är Herren i höjden.
⁵Dina bud skall bestå,
ditt hus skall vara heligt,
Herre, för alltid.

Psalm 94

- ¹Herre, du hämndens Gud,
du hämndens Gud, träd fram!
²Res dig, du jordens domare,
straffa de högmodiga som de förtjänar!
³Herre, hur länge,
hur länge skall de gudlösa få jubla,
⁴deras tal flöda av fräckhet,
alla ogärningsmän förhäva sig?
⁵Herre, de krossar ditt folk,
de förtrycker din egendom.
⁶De dödar änkor och främlingar
och mördar de faderlösa.

- 7"Herren ser det inte", säger de,
"Jakobs Gud märker det inte."
- 8Ni oförnuftiga i vårt folk, tänk efter,
ni dårar, när skall ni få förstånd!
- 9Skulle han som gett er öron inte höra,
han som skapat ögat inte se?
- 10Skulle han som fostrar folken inte straffa,
han som undervisar människorna inte veta?
- 11Herren känner människornas planer,
han vet att de är idel tomhet.
- 12Lycklig den som du, Herre, fostrar
och undervisar genom din lag.
- 13Du ger honom ro i onda dagar,
medan graven grävs åt de gudlösa.
- 14Ty Herren förskjuter inte sitt folk,
han överger inte sin egendom.
- 15Den rättfärdige skall få sin rätt
och alla redbara ha en framtid.
- 16Vem försvarar mig mot de onda,
vem tar mitt parti mot ogärningsmän?
- 17Om inte Herren kom till min hjälp
skulle jag snart få bo i tystnaden.
- 18När jag är rädd att tappa fotfästet
håller din godhet mig uppe, Herre.
- 19När mitt hjärta är fullt av bekymmer
gör din tröst mig glad.
- 20Partiska domare har inte ditt stöd,
dessa som gör orätt i lagens namn.
- 21De gaddar sig samman mot den rättfärdige
och dömer den oskyldige till döden.
- 22Men Herren är min trygga borg,
min Gud är min klippa och min tillflykt.
- 23Han skall straffa dem för deras brott
och krossa dem för deras ondska.
Herren, vår Gud, skall krossa dem.

Psalm 95

- ¹Kom, låt oss jubla till Herrens ära
och hylla vår klippa, vår räddning!
²Låt oss träda fram inför honom och tacka,
hylla honom med sång och spel!
³Ty en stor Gud är Herren,
en stor konung över alla gudar.
⁴I hans hand är jordens djup,
och bergens toppar är hans.
⁵Hans är havet, som han har gjort,
och fasta landet, som hans händer format.
⁶Kom, låt oss falla ner och tillbe,
knäböja inför Herren, vår skapare,
⁷ty han är vår Gud
och vi hans folk, fåren i hans hjord.

- Om ni ändå ville lyssna till honom i dag!
⁸Förhärda er inte som vid Meriva,
som den gången vid Massa i öknen,
⁹där era fäder satte mig på prov,
prövade mig fast de sett vad jag gjort.
¹⁰I fyrtio år var jag led på det släktet
och sade: Detta folk far vilse,
de känner inte mina vägar.
¹¹Och jag svor i min vrede:
Aldrig skall de nå fram till min viloplats.

Psalm 96

- ¹Sjung till Herrens ära, sjung en ny sång,
sjung till Herrens ära, hela världen!
²Sjung till Herrens ära, prisa hans namn,
ropa ut hans seger dag efter dag!
³Förkunna hans ära bland folken,
bland alla människor hans under!
⁴Ty stor är Herren, högt är han prisad,
värd att frukta mer än alla gudar.

- ⁵Folkens alla gudar är avgudar,
men Herren har gjort himlen.
⁶Han omges av prakt och glans,
av makt och härlighet i sitt tempel.
- ⁷Ära Herren, alla folkslag,
ära Herrens majestät,
⁸ära Herrens höga namn!
Kom till hans förgårdar, kom med offer,
⁹fall ner inför Herren i helig skrud!
Darra inför honom, hela jorden!
¹⁰Förkunna bland folken: Herren är konung!
Världen står fast, den kan inte rubbas.
Han dömer folken med oväld.
- ¹¹Må himlen fröjdas och jorden jubla,
havet brusa och allt det rymmer,
¹²marken och allt den bär må glädja sig.
Då skall alla träd i skogen jubla
¹³inför Herren — se, han kommer,
se, han kommer för att råda över jorden,
råda rättvist över världen,
råda trofast över folken.

Psalm 97

- ¹Herren är konung! Må jorden jubla,
de fjärran kusterna glädja sig.
²Moln och töcken omger honom,
på rätt och rättfärdighet vilar hans tron.
³Eld går framför honom
och förbränner alla hans fiender.
⁴Hans blixtar lyser upp hela världen,
jorden ser dem och skälver.
⁵Bergen smälter som vax inför Herren,
inför hela jordens härskare.
⁶Himlen förkunnar hans rättfärdighet,
hans härlighet skådas av alla folk.

- ⁷Avgudadyrkarna står med skam,
de som skryter med sina maktlösa gudar.
Alla gudar faller ner inför honom.
- ⁸Sion hör och gläder sig,
Juda städer jublar
över dina domslut, Herre.
- ⁹Ty du, Herre, är den Högste,
upphöjd över jorden,
högt över alla gudar.
- ¹⁰Herren älskar dem som hatar det onda,
han bevarar sina trognas liv
och räddar dem ur de gudlösas våld.
- ¹¹Ljus bryter fram för de rättfärdiga
och glädje för de redbara.
- ¹²Ni rättfärdiga, gläd er över Herren
och prisa hans heliga namn.

Psalm 98

¹En psalm.

Sjung till Herrens ära, sjung en ny sång,
ty han har gjort underbara ting.
Han vann seger med sin starka hand,
med sin heliga arm.

²Herren har visat att han räddar,
folken fick skåda hans seger.

³Med godhet och trofasthet
har han tänkt på Israels folk.
Hela jorden har sett att vår Gud räddar.

⁴Hylla Herren, hela världen,
brist ut i jubel och sång!

⁵Sjung till lyra för Herren,
låt lyrans strängar klinga!

⁶Blås i trumpeter och horn,
hylla konungen, Herren!

- ⁷Havet skall brusa och allt det rymmer,
världen och alla som bor i den.
⁸Floderna skall klappa händer,
bergen skall jubla tillsammans
⁹inför Herren: se, han kommer
för att råda över jorden,
råda rättvist över världen,
råda med oväld över folken.

Psalm 99

- ¹Herren är konung! Folken bävar,
han tronar på keruberna, jorden skälver.
²Herren är stor i Sion
och upphöjd över alla folk.
³De prisar ditt namn,
det stora och fruktade.
Helig är han.
- ⁴Mäktig är konungen som älskar det rätta:
du håller rättvisan vid makt,
du fäller rättfärdiga domar i Jakob.
⁵Ära Herren, vår Gud,
fall ner inför hans fotapall.
Helig är han.
- ⁶Mose och Aron var bland hans präster,
Samuel bland dem som åkallade honom.
De ropade till Herren, och han svarade.
⁷Ur molnpelaren talade han till dem,
och de höll hans bud,
den lag som han gav dem.
⁸Herre, vår Gud, du svarade dem,
du var en Gud som förlät dem
men också hämnades deras gärningar.
⁹Ära Herren, vår Gud,
fall ner inför hans heliga berg.
Helig är Herren, vår Gud.

Psalm 100

¹En tacksägelsepsalm.

Hylla Herren, hela världen,
²tjäna Herren med glädje,
träd fram inför honom med jubelrop!
³Besinna att Herren är Gud,
han har gjort oss och vi är hans,
hans folk, fåren i hans hjord.
⁴Gå in genom hans portar med tacksägelse,
kom till hans förgårdar med lovsång.
Tacka honom, prisa hans namn,
⁵ty Herren är god,
evigt varar hans nåd,
från släkte till släkte hans trofasthet.

Psalm 101

¹Av David, en psalm.

Om godhet och rätt vill jag sjunga,
Herre, jag vill sjunga till din ära.
²Jag vill lära mig att leva oförvitligt
— när kommer du till min hjälp?

Med oförvitligt sinne
skall jag leva i mitt hus.
³Det som vållar fördärv
skall inte vara mitt mål.
Jag avskyr dem som gör orätt,
med dem har jag inget att skaffa.
⁴Den falske visar jag bort,
de onda vill jag inte kännas vid.
⁵Den som baktalar sin nästa,
honom skall jag krossa.
Den som är övermodig och uppblåst,
honom kan jag inte tåla.
⁶Mina ögon vilar på de trofasta i landet,
de skall vara nära mig.

Den som lever oförvitligt,
han skall få tjäna mig.
7Den som är svekfull
får inte vistas i mitt hus,
den som far med lögn
består inte provet inför mig.
8Varje ny dag skall jag krossa
de brottsliga i landet
och utrota alla ogärningsmän
i Herrens stad.

Psalm 102

¹En bön av en betryckt, som är modlös och utgjuter sin sorg inför Herren.

²Herre, hör min bön,
låt mitt rop nå fram till dig.
³Dölj inte ditt ansikte för mig
när jag är i nöd.
Lyssna till mig,
skynda att svara när jag ropar.
⁴Mina dagar svinner bort som rök,
och mitt inre glöder som en ugn,
⁵mitt livsmod är brutet, vissnat som gräs.
Jag är för matt för att äta,
⁶jag har magrat av min suckan,
är bara skinn och ben.
⁷Jag liknar en uggla i öknen,
är som en uv bland ruiner.
⁸Jag måste vaka,
är som en ensam fågel på taket.
⁹Mina fiender hånar mig dagen lång,
de gör narr av mig,
brukar mitt namn i förbannelser.
¹⁰Jag äter aska som bröd
och blandar min dryck med tårar
¹¹för din häftiga vredes skull,
du som tog mig och kastade bort mig.

- 12 Min levnad är som aftonskuggan,
jag vissnar som gräset.
- 13 Men du, Herre, härskar för evigt,
och släkte efter släkte åkallar dig.
- 14 Du skall gripa in och förbarma dig över Sion,
det är tid att visa det nåd.
Ja, stunden är inne,
- 15 ty dina tjänare älskar Sions stenar,
lider av att se det ligga i grus.
- 16 Folken skall frukta Herrens namn
och jordens alla kungar hans härlighet,
- 17 när Herren har byggt upp Sion
och visat sig i sin härlighet.
- 18 Han har hört de utblottades bön,
deras bön har han inte föraktat.
- 19 Detta skall skrivas ner för kommande tider,
och nya släkten skall prisa Herren,
- 20 när han ser ner från sin heliga höjd,
när Herren från himlen blickar mot jorden,
- 21 lyssnar till fångarnas jämmer
och friger dem som är dömda att dö.
- 22 Herrens namn blir ärat i Sion,
man sjunger hans lov i Jerusalem,
- 23 när folk och riken samlas
för att tjäna Herren.
- 24 Han bröt i förtid min kraft,
han förkortade mina dagar.
- 25 Jag säger: Min Gud,
ryck inte bort mig i livets mitt,
du vars år varar från släkte till släkte.
- 26 En gång lade du jordens grund,
och himlen är ett verk av din hand.
- 27 De skall förgås, men du består,
de är plagg som slits ut,
du byter ut dem som kläder
och de är borta.

- ²⁸Men du är densamme,
dina år har inget slut.
²⁹Dina tjänares barn skall bo här
och deras barn leva trygga hos dig.

Psalm 103

¹Av David.

- Lova Herren, min själ,
hela mitt jag vill prisa hans heliga namn!
²Lova Herren, min själ,
minns allt det goda han gör:
³han förlåter alla mina synder
och botar alla mina sjukdomar,
⁴han räddar mig från graven
och kröner mig med nåd och barmhärtighet,
⁵han fyller mitt liv med allt gott,
och jag blir ung på nytt som en örn.
- ⁶Herren handlar rättfärdigt
och ger de förtryckta deras rätt.
⁷Mose fick lära känna hans gärningar,
Israels folk hans verk.
⁸Barmhärtig och nådig är Herren,
sen till vrede och rik på kärlek.
⁹Han går inte ständigt till rätta med oss,
hans vrede varar inte för evigt.
¹⁰Han handlar inte mot oss som vi förtjänat,
han ger oss inte våra synders lön.
¹¹Ty så hög som himlen välver sig över jorden,
så väldig är hans nåd över dem som fruktar honom.
¹²Så långt som öster är från väster,
så långt från oss förvisar han vår synd.
¹³Som en far visar ömhet mot barnen,
så visar Herren ömhet mot dem som fruktar honom.
¹⁴Ty han vet hur vi är skapade,
han minns att vi är mull.

- ¹⁵Människans dagar är som gräset:
hon spirar som blomman på marken,
¹⁶så sveper vinden fram, och den är borta,
platsen där den stod är tom.
¹⁷Men evigt varar Herrens nåd
mot dem som fruktar honom.
Hans trofasthet når till kommande slakten,
¹⁸när man håller hans förbund
och minns vad han befallt och lyder.
- ¹⁹Herren har rest sin tron i himlen,
allt är underlagt hans välde.
²⁰Lova Herren, ni hans änglar,
starka hjältar, som gör vad han befallt!
²¹Lova Herren, hela hans härskara,
ni som tjänar honom och gör hans vilja!
²²Lova Herren, alla hans verk,
överallt i hans välde!
Lova Herren, min själ!

Psalm 104

- ¹Lova Herren, min själ!
Mäktig är du, Herre, min Gud,
i höghet och härlighet är du klädd,
²du sveper dig i ljus som i en mantel.
Himlen har du spänt ut som ett tält,
³ovan skyn har du timrat din sal.
Du gör molnen till din vagn
och far på vindens vingar.
⁴Du gör vindar till dina sändebud
och eldslågor till dina tjänare.
⁵Jorden har du ställt på stadig grund,
den kan aldrig i evighet rubbas.
⁶Urhavet täckte den som en klädnad,
vattnet stod högt över bergen.
⁷Det flydde för ditt rytande,
när du dundrade tog det till flykten,

- ⁸Uppför bergen, ner i dalarna,
och stannade där du bestämt.
- ⁹Du satte en gräns för vattnet:
aldrig mer skall det täcka jorden.
- ¹⁰Du låter källor rinna upp och bli till strömmar
som forsar fram mellan bergen.
- ¹¹De ger vatten åt alla markens djur,
vildåsnor släcker där sin törst.
- ¹²Vid dem häckar himlens fåglar
och sjunger bland täta löv.
- ¹³Du vattnar bergen från din sal,
jorden mättas av allt vad du ger.
- ¹⁴Du låter gräs växa för boskapen
och örter till människans tjänst.
Så frambringas föda ur jorden
- ¹⁵och vin, som gör människan glad,
olja, som ger hennes ansikte glans,
och bröd, som ger henne styrka.
- ¹⁶Libanons cedrar släcker sin törst,
Herrens träd, som han planterat.
- ¹⁷Där har fåglar sina reden,
i deras kronor har hägern sitt bo.
- ¹⁸De höga bergen är stengetens hem,
klyftorna ger klippgrävlingen skydd.
- ¹⁹Du gjorde månen, som visar årets tider,
och solen, som vet när den skall gå ner.
- ²⁰Du sänder mörker, och det blir natt.
Då myllrar alla djur i skogen fram,
- ²¹de unga lejonerna ryter efter rov
och begär sin föda av Gud.
- ²²Solen går upp, och de drar sig undan
och lägger sig ner i sina hålor.
- ²³Människan går ut till sina sysslor
och arbetar tills kvällen kommer.

- ²⁴Otaliga är dina verk, o Herre!
Med vishet har du gjort dem alla,
jorden är full av vad du skapat.
- ²⁵Där är havet, det väldiga, vida,
med en myllrande skara utan tal
av djur både stora och små.
- ²⁶Där stävar skeppen fram, där är Leviatan,
som du skapat till att tumla om i djupet.
- ²⁷Alla sätter sitt hopp till dig,
du skall ge dem föda i rätt tid.
- ²⁸Du ger dem, och de tar emot,
du öppnar din hand, och de äter sig mätta.
- ²⁹Du döljer ditt ansikte, och de blir förskräckta,
du tar ifrån dem deras ande, och de dör
och blir åter till mull.
- ³⁰Du sänder din ande, då skapas liv.
Du gör jorden ny.
- ³¹Må Herrens ära bestå för evigt,
må Herren glädja sig över sina verk.
- ³²När han ser på jorden skälver den,
rör han vid bergen börjar de ryka.
- ³³Jag vill sjunga till Herrens ära så länge jag lever,
lovsjunga min Gud så länge jag är till.
- ³⁴Må min bön behaga Herren,
må jag få glädjas över honom.
- ³⁵Må syndarna försvinna från jorden,
de onda inte längre finnas till.
Lova Herren, min själ!

Halleluja!

Psalm 105

- ¹Tacka Herren, åkalla honom,
berätta för folken om hans verk!
- ²Sjung och spela till hans ära,
tala om alla hans under!

- ³Prisa stolt hans heliga namn,
de som söker Herren må glädja sig.
- ⁴Sök er till Herren och hans makt,
träd ständigt fram inför honom.
- ⁵Tänk på de under han har gjort,
hans tecken och hans domslut,
- ⁶ni barn till Abraham, hans tjänare,
söner till Jakob, hans utvalde.
- ⁷Han är Herren, vår Gud,
över hela jorden når hans domar.
- ⁸För evigt minns han sitt förbund,
i tusen släktled det bud han gav,
- ⁹förbundet han slöt med Abraham
och sin ed till Isak.
- ¹⁰Han gav det till Jakob som en stadga,
till Israel som ett evigt förbund:
- ¹¹"Åt dig skall jag ge Kanaans land
till arv och egendom."
- ¹²Fastän de var så få,
en liten skara främlingar
- ¹³som vandrade från folk till folk,
från det ena riket till det andra,
- ¹⁴lät han inte någon förtrycka dem.
Han tuktrade kungar för deras skull:
- ¹⁵"Rör inte mina smorda,
skada inte mina profeter!"
- ¹⁶Han sände hungersnöd över landet,
tog deras bröd ifrån dem.
- ¹⁷Före dem hade han sänt en man,
Josef, som blev såld till slav.
- ¹⁸Man satte hans fötter i bojor
och fjättrade honom med halsjärn,
- ¹⁹tills det han hade sagt slog in
och Herrens ord gav honom rätt.
- ²⁰Kungen lät frige honom,
folkens härskare släppte honom fri.
- ²¹Han gjorde honom till herre över sitt hus,
till härskare över allt han ägde,

- 22 för att stormännen skulle fostras efter hans vilja
och de äldste skolas i vishet.
- 23 Israel kom till Egypten,
i Hams land fick Jakob bo.
- 24 Sitt folk gjorde Herren fruktsamt,
han lät dem bli flera än deras fiender.
- 25 Han fick egypterna att hata hans folk
och handla listigt mot hans tjänare.
- 26 Han sände sin tjänare Mose
och Aron som han hade utvalt.
- 27 I Egypten gjorde han sina tecken,
i Hams land sina under.
- 28 Han sände mörker och allt blev mörkt,
men de trotsade hans ord.
- 29 Han förvandlade vattnet till blod
och dödade all deras fisk.
- 30 Deras land vimlade av grodor,
ända in i kungagemaken.
- 31 Han befallde, och flugsvärmar kom,
myggor över hela deras rike.
- 32 Han gjorde regnet till hagel
och sände eldslågor över landet.
- 33 Han slog ner deras vinstockar och fikonsträd,
knäckte träden i deras rike.
- 34 Han befallde, och gräshoppor kom,
gräshoppsyngel utan tal.
- 35 De slukade allt grönt i landet,
förstörde markens gröda.
- 36 Han dräpte allt förstfött i deras land,
det först avlade bland dem.
- 37 Han lät Israel dra ut med silver och guld,
i dess stammar sviktade ingen.
- 38 Egypterna gladde sig när de drog bort,
ty de hade gripits av skräck för dem.
- 39 Han bredde ut ett moln till skydd
och sände en eld att lysa om natten.
- 40 De bad, och han skickade vaktlar
och mättade dem med bröd från himlen.

- ⁴¹Han öppnade klippan, och vatten flödade,
det rann som en ström i det torra landet.
⁴²Ty han tänkte på sitt heliga löfte
till sin tjänare Abraham
⁴³och lät sitt folk dra ut med fröjd,
sina utvalda dra ut med jubel.
⁴⁴Han gav dem andra folks länder,
de övertog frukten av deras möda,
⁴⁵för att de skulle hålla hans bud
och lyda hans lagar.

Halleluja!

Psalm 106

¹Halleluja!

- Tacka Herren, ty han är god,
evigt varar hans nåd.
²Vem kan beskriva Herrens storverk,
vem kan prisa allt han har gjort?
³Lyckliga de som ger akt på det rätta
och alltid handlar rättfärdigt.
⁴Tänk på mig, Herre,
när du visar nåd mot ditt folk,
ta dig an mig
när du räddar dem.
⁵Låt mig känna dina utvaldas lycka
och dela ditt folks glädje,
vara stolt att höra till dina egna.
⁶Vi har syndat som våra fäder,
vi har handlat orätt och brottsligt.

⁷Våra fäder i Egypten
förstod inte dina under,
de tänkte inte på allt gott du gjort
utan trotsade den Högste vid Sävhavet.
⁸Han räddade dem, sitt namn till ära,
för att uppenbara sin makt.

- ⁹Han röt åt Sävhavet, och det blev torr mark,
han förde dem genom djupen som genom en öken.
- ¹⁰Han räddade dem från deras motståndare,
befriade dem från deras fiender.
- ¹¹Vattnet dränkte deras förföljare,
inte en enda blev kvar.
- ¹²Då trodde de på hans ord
och sjöng hans lov.
- ¹³Men de glömde snart vad han gjort
och litade inte på hans plan.
- ¹⁴De greps av lystnad i öknen
och satte Gud på prov i ödemarken.
- ¹⁵Han gav dem vad de begärde,
han sände dem föda som stillade hungern.
- ¹⁶De fylldes av avund mot Mose i lägret
och mot Aron som var helgad åt Herren.
- ¹⁷Jorden öppnade sig och slukade Datan,
slöt sig över Avirams män.
- ¹⁸Eld slog upp mot deras anhang,
lågorna förbrände de skyldiga.
- ¹⁹De gjorde en kalv vid Horeb
och tillbad en gjuten bild.
- ²⁰De bytte bort den som var deras ära
mot bilden av en gräsätande tjur.
- ²¹De glömde Gud, sin räddare,
som hade gjort stora ting i Egypten,
- ²²underbara verk i Hams land,
märkliga dåd vid Sävhavet.
- ²³Han tänkte förinta dem,
men Mose, hans utvalde,
ställde sig i vägen
för att hindra hans vrede att förgöra dem.
- ²⁴De försmådde det ljuvliga landet
och litade inte på hans ord.
- ²⁵De knotade i sina tält
och ville inte lyssna på Herren.
- ²⁶Då lyfte han handen och svor
att han skulle låta dem falla i öknen,

- 27skingra deras efterkommande bland folken,
sprida ut dem över alla länder.
- 28De slöt sig till Baal-Pegor
och åt av offren till gudar utan liv.
- 29De väckte Herrens vrede med sina gärningar,
och en hemsökelse bröt ut.
- 30Pinechas trädde fram och skipade rätt,
och hemsökelsen upphörde.
- 31Därför har han räknats som rättfärdig
i alla tider, från släkte till släkte.
- 32De väckte Guds harm vid Merivas vatten,
och Mose fick lida för deras skull,
- 33ty de gjorde honom så förbittrad
att han talade tanklösa ord.
- 34De utplånade inte folken,
som Herren hade befallt dem.
- 35De beblandade sig med främmande folk
och lärde sig deras seder.
- 36De tjänade deras avgudar
och lät sig snärjas av dem.
- 37Sina söner och döttrar
offrade de åt demonerna.
- 38De utgöt oskyldigt blod
— blodet av sina söner och döttrar,
som de offrade åt Kanaans avgudar —
och landet blev vanhelgat av blodet.
- 39De blev orena genom sina gärningar
och var otrogna i allt de gjorde.
- 40Då blev Herren vred på sitt folk
och kände avsky mot sin egendom.
- 41Han utlämnade dem åt andra folk,
deras fiender härskade över dem.
- 42Motståndarna förtryckte dem,
och de fick böja sig för deras makt.
- 43Gång på gång räddade han dem,
men de trotsade hans planer
och gick under genom sin synd.

- 44 Han såg till dem i deras nöd,
när han hörde dem ropa.
45 Han tänkte på sitt förbund med dem
och ändrade sig i sin stora godhet.
46 Han lät dem möta barmhärtighet
hos alla som fört dem i fångenskap.

- 47 Rädda oss, Herre, vår Gud,
hämta hem oss från folken,
så att vi får prisa ditt heliga namn
och tacka och lova dig.

*

- 48 Lovad vare Herren, Israels Gud,
från evighet till evighet.
Hela folket skall säga: Amen.

Halleluja!

FEMTE BOKEN

Psalm 107

- 1 Tacka Herren, ty han är god,
evigt varar hans nåd.
2 Så skall de befriade säga,
de som Herren befriat ur nöden
3 och som han har hämtat hem från alla länder,
från öster och väster, norr och söder.
4 Några gick vilse i öde öknar,
de fann ingen väg till bebodda städer.
5 De var hungriga och törstiga,
och deras krafter sinade.
6 Då ropade de till Herren i sin nöd,
och han räddade dem ur deras trångmål.
7 Han lät dem finna den rätta vägen
till en stad där människor bodde.

⁸De skall tacka Herren för hans godhet,
hans underbara gärningar mot människor.

⁹Han ger de törstande att dricka
och mättar de hungriga med allt gott.

¹⁰Andra satt i djupaste mörker,
fångna i fjättrar av järn.

¹¹De hade trotsat Guds befallningar
och förkastat den Högstes råd.

¹²De var modlösa av vedermodor,
de stapplade utan att få hjälp.

¹³Då ropade de till Herren i sin nöd,
och han hjälpte dem ur deras trångmål.

¹⁴Han förde dem ut ur det djupa mörkret
och bröt sönder deras bojor.

¹⁵De skall tacka Herren för hans godhet,
hans underbara gärningar mot människor.

¹⁶Han krossar kopparportarna,
järnbommarna slår han sönder.

¹⁷Andra var sjuka för sina synders skull
och fick lida för sina brott.

¹⁸De ville inte se åt någon föda
och närmade sig dödens portar.

¹⁹Då ropade de till Herren i sin nöd,
och han hjälpte dem ur deras trångmål.

²⁰Han gav en befallning och botade dem
och räddade dem från graven.

²¹De skall tacka Herren för hans godhet,
hans underbara gärningar mot människor,

²²de skall frambära tackoffer
och berätta om hans verk med jubel.

²³Andra for på skepp över havet
och drev handel på de stora vattnen.

²⁴De såg Herrens verk,
hans under i havets djup.

²⁵Han befallde, och en storm blåste upp,
som fick vågorna att gå höga.

- 26De kastades mot himlen och mot djupen,
modet svek dem i faran.
- 27De vinglade och raglade som druckna,
deras färdighet var till ingen nytta.
- 28Då ropade de till Herren i sin nöd,
och han förde dem ut ur deras trångmål.
- 29Han stillade stormen,
och vågorna tystnade.
- 30De gladdes när det blev lugnt,
han lät dem nå hamnen de ville till.
- 31De skall tacka Herren för hans godhet,
hans underbara gärningar mot människor,
- 32de skall lovsjunga honom i tempelskaran
och prisa honom i de äldstes krets.
- 33Han förvandlar floder till öken
och vattenkällor till torr mark,
- 34fruktbart land till saltjord
för invånarnas onskas skull.
- 35Han förvandlar öknen till sjö
och det torra landet till vattenkällor.
- 36Han låter de hungrande slå sig ner där
och bygga sig en stad att bo i.
- 37De sår sina åkrar och planterar vingårdar,
och de får riklig skörd.
- 38Han välsignar dem, och de förökar sig,
och deras boskap blir talrik.
- 39Om de blir få och tyngs ner
av förtryck, av olycka och bekymmer,
- 40öser han förakt över furstarna
och leder dem vilse i väglös ödemark.
- 41Men de fattiga lyfter han ur deras betryck
och gör familjerna stora som hjordar.
- 42De rättrådiga ser det och gläder sig,
all ondska tvingas till tystnad.
- 43Den som är vis skall ge akt på detta
och besinna Herrens godhet.

Psalm 108

¹En sång, en psalm av David.

²Mitt hjärta är redo, Gud,
jag vill sjunga och spela.
Vakna, min själ,

³vakna, harpa och lyra,
jag vill väcka morgonrodnaden.

⁴Jag vill tacka dig, Herre, bland folken,
jag vill sjunga ditt lov bland alla folk.

⁵Ty högre än himlen når din godhet,
till skyarna din trofasthet.

⁶Visa din höghet i himlen, o Gud,
och din härlighet över hela jorden!

⁷Hjälp oss med din starka hand, bönhör mig,
så att de som du älskar blir räddade!

⁸Gud har talat i sin helgedom:
"I triumf skall jag utskifta Shekem
och mäta upp Suckotdalen.

⁹Mitt är Gilead, mitt är Manasse.
Efraim är min hjälm
och Juda min härskarstav.

¹⁰Moab är mitt tvättfat,
på Edom kastar jag min sko,
mot filisteerna höjer jag stridsrop."

¹¹Vem för mig till den befästa staden,
vem leder mig till Edom?

¹²Gud, du har ju förkastat oss,
du drog inte i fält med våra härar.

¹³Bistå oss nu mot fienden,
människors hjälp är ingenting värd.

¹⁴Med Gud skall vi utföra stora dåd.
Han trampar ner våra fiender.

Psalm 109

¹För körledaren. Av David, en psalm.

Gud, som jag prisar, var inte tyst!

²De gudlösa och svekfulla anklagar mig
och ljuger öppet för mig.

³Jag omges av deras hatfulla ord,
de angriper mig utan skäl.

⁴De lönar min kärlek med fiendskap,
fast jag inte gjort dem illa.

⁵De ger mig ont för gott
och hat för min kärlek.

⁶Utse åt honom en orättfärdig domare,
och låt en åklagare träda upp mot honom.

⁷Låt honom prövas och dömas skyldig,
låt hans bön vara fåfång.

⁸Må hans liv bli kort
och en annan överta hans syssla.

⁹Må hans barn bli faderlösa
och hans hustru bli änka.

¹⁰Må hans barn stryka runt som tiggare,
fördrivna från ett hem i ruiner.

¹¹Må fordringsägarna ta allt han har
och främlingar plundra hans egendom.

¹²Må ingen visa honom vänlighet
och ingen bry sig om hans faderlösa barn.

¹³Må hans efterkommande utrotas
och deras namn utplånas i nästa släktled.

¹⁴Må Herren minnas hans faders skuld,
inte utplåna hans moders synd,

¹⁵må den alltid stå för Herrens ögon.
Må hans minne försvinna från jorden,

¹⁶eftersom han inte ville visa mildhet
utan förföljde de hjälplösa och fattiga
och de förtvvlade för att döda dem.

- 17 Han älskade att förbanna,
må förbannelsen drabba honom,
han ville inte välsigna,
må välsignelsen fly honom.
- 18 Han klädde sig i förbannelse som i en dräkt,
må den tränga in i hans inre som vatten
och som olja in i hans ben.
- 19 Må den hölja honom som en klädnad,
vara som ett bälte han ständigt bär.
- 20 Låt dem som anklagar mig lönas så av Herren,
dessa som talar ont om mig.
- 21 Men du, Herre, min härskare,
gör väl mot mig, ditt namn till ära,
befria mig i din trofasta godhet.
- 22 Jag är hjälplös och fattig,
och mitt hjärta är fyllt av ångest.
- 23 Jag försvinner som aftonskuggan,
jag skakas bort som en gräshoppa.
- 24 Mina knän är svaga av fasta,
min kropp är mager och torr.
- 25 Jag är utsatt för deras hån,
de skakar på huvudet när de ser mig.
- 26 Rädda mig, Herre, min Gud,
hjälp mig i din godhet.
- 27 Låt dem inse att det är ditt verk,
att det är du, Herre, som handlar.
- 28 Må du välsigna när de förbannar,
må mina motståndare stå med skam
men din tjänare glädjas.
- 29 Låt dem som anklagar mig kläs i vanära
och höljas i sin skam som i en mantel.
- 30 Jag vill tacka och lova Herren,
prisa honom i den stora skaran,
- 31 ty han står vid den fattiges sida
och räddar honom från dem som dömer.

Psalm 110

¹Av David, en psalm.

Så lyder Herrens ord till min härskare:

Sätt dig på min högra sida,
så skall jag lägga dina fiender
som en pall under dina fötter.

²Din kungaspira sträcker Herren ut från Sion:
härska nu bland dina fiender!

³Villigt samlas ditt folk
i dag då makten blir din.
På heliga berg har jag fött dig
som dagg ur gryningens sköte.

⁴Herren har svurit en ed
som han inte skall bryta:
Du är präst för evigt
i Melkisedeks efterföljd.

⁵Herren är vid din sida,
han krossar kungar på sin vredes dag,

⁶han dömer bland folken i sitt majestät,
han krossar hövdingar vida kring jorden.

⁷Han dricker ur bäcken vid vägen.
Så lyfter han huvudet högt.

Psalm 111

¹Halleluja!

Jag vill tacka Herren av hela mitt hjärta
i de rättrådigas krets, i menigheten.

²Stora är Herrens verk,
de begrundas av alla som älskar dem.

³Höga och majestätiska är hans gärningar,
hans rättfärdighet varar för alltid.

⁴Han låter oss minnas sina under.
Nådig och barmhärtig är Herren,

⁵han ger föda åt dem som fruktar honom,
han minns för evigt sitt förbund.

- ⁶Han visade sin makt för sitt folk
när han gav dem andra folks arvedel.
⁷I alla sina gärningar är han trofast och rättvis.
Allt han bestämt är orubbligt
⁸och står fast för evig tid,
det förverkligas i rättrådighet och sanning.
⁹Han befriade sitt folk,
slöt för evigt sitt förbund.
Heligt är hans namn och värt att frukta.
¹⁰Att frukta Herren är vishetens begynnelse,
insikt vinner de som gör hans vilja.
För alltid ljuder hans lov.

Psalm 112

¹Halleluja!

- Lycklig den som fruktar Herren
och finner sin glädje i hans bud.
²Hans barn skall bli mäktiga i landet,
ja, de rättrådigas släkte blir välsignat.
³Välstånd och rikedom bor i hans hus,
hans lycka varar för alltid,
⁴för de rättrådiga bryter ljus fram i mörkret.
Den rättfärdige är nådig och barmhärtig,
⁵det går väl för den som gärna ger lån
och är redlig i allt han gör.
⁶Han bringas aldrig på fall,
den rättfärdiges minne skall alltid bestå.
⁷Olycksbud behöver han inte frukta,
hans hjärta är tryggt, han förtröstar på Herren.
⁸Hans hjärta är lugnt, han är utan fruktan,
han får se sina fienders fall.
⁹Han strör gåvor över de fattiga,
hans lycka varar för alltid,
han blir upphöjd och ärad.
¹⁰Den gudlöse ser det med grämlelse,
han skär tänder och tynar bort.
De gudlösas hopp blir till intet.

Psalm 113

¹Halleluja!

Prisa Herren, ni hans tjänare,
prisa Herrens namn!

²Lovat vare Herrens namn
nu och för evigt!

³Från öster till väster
skall Herrens namn bli prisat.

⁴Herren är upphöjd över alla folk,
högre än himlen når hans härlighet.

⁵Vem är som Herren, vår Gud,
han som tronar så högt,

⁶han som ser så djupt ner —
vem i himlen, vem på jorden?

⁷Den hjälplöse reser han ur gruset,
den fattige lyfter han ur dyn.

⁸Han ger dem rum bland furstar,
bland furstarna i sitt folk.

⁹Han ger den ofruktsamma ett hem
som lycklig mor till söner.

Halleluja!

Psalm 114

¹När Israel drog ut ur Egypten,

Jakobs släkt från främlingars land,

²då blev Juda Guds heliga egendom,
Israel hans välde.

³Havet såg det och flydde,
Jordans vatten vek undan,

⁴bergen hoppade som baggar
och höjderna som lamm.

⁵Hav, vad fick dig att fly?
Jordan, varför vek du undan?

⁶Berg, varför hoppar ni som baggar,
och ni höjder som lamm?

⁷Bäva för Härskaren, du jord,
bäva för Jakobs Gud,
⁸han som gör klippan till sjö
och flintan till källsprång.

Psalm 115

¹Inte oss, Herre, inte oss
utan ditt namn skall du ge ära,
du som är god och trofast!
²Varför skall folken få säga:
"Var är deras Gud?"
³Vår Gud är i himlen,
allt vad han vill, det gör han.
⁴Deras gudar är silver och guld,
verk av människohänder.
⁵Mun har de men kan inte tala,
ögon men kan inte se.
⁶Öron har de men kan inte höra,
näsa men känner ingen lukt.
⁷De har händer men kan inte gripa
och fötter men kan inte gå.
Ur deras strupe kommer inga ljud.
⁸De som gjort dem skall bli som de,
ja, alla som sätter sin lit till dem.

⁹Israel, förlita dig på Herren,
han är er hjälp och er sköld.
¹⁰Arons släkt, förlita dig på Herren,
han är er hjälp och er sköld.
¹¹Ni gudfruktiga, förlita er på Herren,
han är er hjälp och er sköld.
¹²Herren har tänkt på oss och välsignar,
han välsignar Israels släkt,
han välsignar Arons släkt.
¹³Han välsignar dem som fruktar honom,
både mäktiga och ringa.
¹⁴Må Herren göra er talrika,
er och era barn.

- ¹⁵Må ni välsignas av Herren,
han som har gjort himmel och jord.
¹⁶Himlen är Herrens,
men jorden gav han åt människorna.
¹⁷De döda prisar inte Herren,
de som farit ner i tystnaden.
¹⁸Men vi skall lova Herren
nu och för evigt.

Halleluja!

Psalm 116

- ¹Jag älskar Herren, ty han har hört
min bön om förskoning.
²Han lyssnade till mig
när jag ropade.
³Dödens snaror omgav mig,
dödsrikets fador nådde mig,
jag var i nöd och förtvivlan.
⁴Jag åkallade Herren:
Herre, rädda mitt liv!
⁵Herren är nådig och rättfärdig,
vår Gud är barmhärtig.
⁶Herren bevarar de oskyldiga,
jag var hjälplös, och han räddade mig.
⁷Kom till ro, min själ,
Herren har varit god mot mig.
⁸Han räddade mig från döden,
mitt öga från tårar,
min fot från att snava.
⁹Jag får vandra inför Herren
i de levandes länder.
¹⁰Jag trodde att jag skulle gå under,
jag plågades svårt
¹¹och tänkte i min oro:
Alla människor sviker.
¹²Hur skall jag återgälda Herren
alla hans välgärningar mot mig?

- ¹³Jag lyfter räddningens bägare
och åkallar Herren.
- ¹⁴Jag vill infria mina löften till Herren
inför hela hans folk.
- ¹⁵De trognas liv
är dyrbart i Herrens ögon.
- ¹⁶Herre, jag är din tjänare,
bara din tjänare, din tjänarinnas son,
du har lossat mina bojour.
- ¹⁷Jag vill frambära tackoffer åt dig,
jag vill åkalla Herren.
- ¹⁸Jag vill infria mina löften till Herren
inför hela hans folk
- ¹⁹på förgårdarna till Herrens tempel,
inne i Jerusalem.

Halleluja!

Psalm 117

- ¹Prisa Herren, alla folk,
lova honom, alla länder!
- ²Väldig är hans godhet mot oss,
Herrens trofasthet är evig.

Halleluja!

Psalm 118

- ¹Tacka Herren, ty han är god,
evigt varar hans nåd.
- ²Sjung, du Israels folk:
evigt varar hans nåd.
- ³Sjung, du Arons ätt:
evigt varar hans nåd.
- ⁴Sjung, ni som fruktar Herren:
evigt varar hans nåd.
- ⁵Jag ropade till Herren i mitt trångmål.
Herren svarade, han förde mig ut i frihet.

- ⁶Herren är med mig — jag har ingenting att frukta:
vad kan människor göra mig?
- ⁷Herren är med mig, han hjälper mig,
jag skall triumfera över mina fiender.
- ⁸Det är bättre att ty sig till Herren
än att lita på människors hjälp.
- ⁹Det är bättre att ty sig till Herren
än att lita på mäktiga män.
- ¹⁰Jag var kringränd av främmande folk,
men jag höll dem från livet med Herrens hjälp.
- ¹¹Jag var kringränd på alla sidor,
men jag höll dem från livet med Herrens hjälp.
- ¹²De kringrände mig som en bisvärm
men slocknade som eld i törne.
Jag höll dem från livet med Herrens hjälp.
- ¹³De trängde mig hårt, jag var nära att falla,
men Herren kom mig till hjälp.
- ¹⁴Herren är min kraft och mitt värn,
han blev min räddning.
- ¹⁵Hör hur segerropen skallar,
jubel stiger från de trognas läger:
Herrens hand har visat sin kraft.
- ¹⁶Herrens hand är höjd till seger,
Herrens hand har visat sin kraft.
- ¹⁷Jag skall inte dö, jag skall leva
och vittna om Herrens gärningar.
- ¹⁸Hårt har Herren tuktat mig,
men han gav mig inte i dödens våld.
- ¹⁹Öppna för mig rättfärdighetens portar!
Jag vill gå in och tacka Herren.
- ²⁰Här är Herrens port,
här får hans trogna gå in.
- ²¹Jag tackar dig för att du hörde min bön
och blev min räddning.
- ²²Stenen som husbyggarna ratade
har blivit en hörnsten.
- ²³Detta är Herrens eget verk,
det står för våra ögon som ett under.

- 24 Detta är dagen då Herren grep in.
Låt oss jubla och vara glada!
- 25 Herre, hjälp oss!
Herre, ge framgång!
- 26 Välsignad den som kommer i Herrens namn!
Vi välsignar er från Herrens hus.
- 27 Herren är Gud. Han gav oss ljus.
Ordna er till procession, med kvistar i händerna,
ända till altarets horn!
- 28 Du är min Gud, jag vill tacka dig.
Min Gud, jag vill höja ditt lov.
- 29 Tacka Herren, ty han är god,
evigt varar hans nåd.

Psalm 119

- 1 Lycklig den vars liv är fläckfritt,
den som följer Herrens lag.
- 2 Lycklig den som lyder hans lagbud
och helhjärtat vänder sig till honom,
- 3 som aldrig gör något orätt
utan lever efter hans ord.
- 4 Du har gett dina befallningar,
de skall följas noga.
- 5 Om jag bara kunde stå fast i min strävan
att hålla dina stadgar!
- 6 Då behövde jag inte blygas
när jag betraktar alla dina bud.
- 7 Jag tackar dig av hjärtat
när jag lär mig dina rättfärdiga lagar.
- 8 Dina stadgar skall jag hålla.
Överge mig aldrig!
- 9 Hur kan en ung man bevara sitt liv rent,
så att han håller sig till ditt ord?
- 10 Helhjärtat vänder jag mig till dig,
låt mig aldrig villas bort från dina bud.
- 11 Vad du har sagt bevarar jag i mitt hjärta,
så att jag aldrig syndar mot dig.

- 12Herre, lovad vare du!
Lär mig dina stadgar.
- 13Jag förkunnar alla de lagar
som har utgått från dig.
- 14Jag gläds åt att följa dina lagbud,
så som man gläder sig åt rikedom.
- 15Jag skall begrundade dina befallningar,
jag skall ge akt på dina vägar.
- 16I dina stadgar har jag min lust,
aldrig glömmar jag ditt ord.
- 17Förinna din tjänare att få leva
och villigt lyda ditt ord.
- 18Öppna mina ögon, låt mig skåda
det underbara i din lag.
- 19Jag är en främling i ditt land,
dölj inte dina bud för mig.
- 20Längtan efter dina lagar
förtär mig dag och natt.
- 21Du kväser de fräcka,
förbannad är den som viker från dina bud.
- 22Lyft av mig vanära och förakt,
jag har följt dina lagbud.
- 23Om än furstar sammansvärjer sig mot mig,
så begrundar din tjänare dina stadgar.
- 24Jag har min lust i dina lagbud,
de är mina rådgivare.
- 25Jag ligger nedtryckt i stoftet,
skänk mig liv, som du har sagt.
- 26Jag berättar hur jag levt och du ger mig svar,
lär mig dina stadgar.
- 27Låt mig förstå den väg du befallt,
så kan jag begrundade dina under.
- 28Jag är bedrövad och gråter,
res mig upp, som du har sagt.
- 29Låt mig aldrig slå in på lögnens väg,
och ge mig i nåd din lag.

- 30Sanningens väg har jag valt,
dina lagar har jag för ögonen.
- 31Jag håller mig till dina lagbud,
svik mig inte, o Herre.
- 32Jag löper den väg dina bud visar,
ty du har vidgat min insikt.
- 33Visa mig, Herre, dina stadgars väg,
och jag skall följa den till slutet.
- 34Ge mig förstånd att lyda din lag,
att hålla den helt och fullt.
- 35Led min vandring efter dina bud,
den stigen går jag med glädje.
- 36Vänd min håg till dina lagbud
och inte till snöd vinning.
- 37Vänd min blick från det meningslösa,
skänk mig liv, som du har sagt.
- 38Håll ditt löfte till din tjänare,
så kan jag leva i gudsfruktan.
- 39Ta bort vanäran som skrämmer mig,
dina lagar är alltid goda.
- 40Jag längtar till dina befallningar,
låt din rättfärdighet skänka mig liv.
- 41Herre, låt mig få del av din kärlek
och den räddning du lovat mig.
- 42Jag kan ge mina smädare svar,
ty jag litar på dina ord.
- 43Ryck inte sanningens ord ifrån mig,
jag hoppas på dina domslut.
- 44Din lag vill jag alltid hålla,
nu och för evigt.
- 45I frihet kan jag vandra,
ty jag fördjupar mig i dina befallningar.
- 46Jag kungör dina lagbud för kungar
och behöver inte blygas.
- 47Jag har min lust i dina bud,
ja, jag älskar dem.

- 48 Jag sträcker mina händer mot dig
och begrundar dina stadgar.
- 49 Minns vad du sagt till din tjänare,
du har ju gett mig hopp.
- 50 Det tröstar mig i mitt elände
att ditt löfte skänker liv.
- 51 De fräcka hånar mig grovt,
men jag viker inte från din lag.
- 52 Jag minns dina urgamla lagar,
Herre, de ger mig tröst.
- 53 Brinnande vrede fyller mig
när de gudlösa överger din lag.
- 54 Dina stadgar är min lovsång
var jag än befinner mig.
- 55 Om natten tänker jag på ditt namn,
Herre, jag håller din lag.
- 56 Det har blivit mig förunnat
att följa dina befallningar.
- 57 Min andel är Herren,
jag lovar att lyda dina ord.
- 58 Jag vädjar till dig av hela mitt hjärta,
visa mig nåd, som du har lovat.
- 59 Jag tänker på hur jag levt mitt liv
och söker mig till dina lagbud.
- 60 Utan dröjsmål skyndar jag
att lyda dina bud.
- 61 De gudlösas snaror omger mig,
men jag glömmer inte din lag.
- 62 Mitt i natten stiger jag upp
för att tacka dig för dina rättfärdiga lagar.
- 63 Alla som fruktar dig är mina vänner,
de som lyder dina befallningar.
- 64 Din kärlek, Herre, fyller hela jorden,
lär mig dina stadgar.
- 65 Du har varit god mot din tjänare,
Herre, som du har sagt.

- 66Ge mig klokhet och kunskap,
ty jag litar på dina bud.
- 67Innan jag fick lida for jag vilse,
men nu håller jag mig till ditt ord.
- 68Du är god och vad du gör är gott,
lär mig dina stadgar.
- 69De fräcka svärtar ner mig med lögnar,
men jag lyder villigt dina befallningar.
- 70Deras sinne är trögt som fett,
men jag har min lust i din lag.
- 71För mig var lidandet till gagn,
då lärde jag mig dina stadgar.
- 72För mig är den lag du förkunnat
mer värd än mängder av guld och silver.
- 73Dina händer har gjort mig och format mig,
ge mig förstånd att lära dina bud.
- 74De gudfruktiga ser mig och gläds,
ty jag sätter mitt hopp till ditt ord.
- 75Jag vet att dina domslut är rättfärdiga, Herre,
i din trofasthet lät du mig lida.
- 76Låt din kärlek bli min tröst,
så som du har lovat din tjänare.
- 77Låt mig få möta din barmhärtighet och leva,
ty din lag är min lust.
- 78Låt de fräcka stå med skam, de ljuger om mig,
men jag skall begrunda dina befallningar.
- 79De som fruktar dig skall vända sig till mig
och lära känna dina lagbud.
- 80Må jag obrottsligt följa dina stadgar,
så att jag aldrig står med skam.
- 81Längtan efter din hjälp förtär mig,
jag sätter mitt hopp till ditt ord.
- 82Jag längtar efter att se det du lovat.
När skall du trösta mig?
- 83Jag är som en vinsäck, skrumpnad i rök,
men dina stadgar glömmar jag inte.

- 84Din tjänares dagar är få,
när skall du döma dem som förföljer mig?
- 85De fräcka gräver fallgropar för mig,
de följer inte din lag.
- 86Alla dina bud är sanna.
Hjälp mig, de förföljer mig med lögner.
- 87De har nästan gjort slut på mig,
men jag viker inte från dina befallningar.
- 88Skänk mig liv i din kärlek,
då skall jag följa de lagbud du gett.
- 89Herre, för evigt
står ditt ord fast i himlen.
- 90I alla tider gäller vad du har sagt.
Du skapade jorden, och den blev till.
- 91Enligt dina lagar består den ännu,
allting tjänar dig.
- 92Om inte din lag vore min lust
skulle jag förgås i mitt lidande.
- 93Dina befallningar skall jag aldrig glömma,
du skänker mig liv genom dem.
- 94Jag är din, rädda mig,
ty jag fördjupar mig i dina befallningar.
- 95De gudlösa väntar på att förgöra mig,
men jag vill ge akt på dina lagbud.
- 96Jag har sett att allting har ett slut,
men dina bud är utan gränser.
- 97Vad jag älskar din lag!
Jag begrundar den dagen lång.
- 98Dina bud gör mig visare än min fiende,
de finns alltid hos mig.
- 99Jag äger mer vishet än alla mina lärare,
ty jag begrundar dina lagbud.
- 100Jag är klokare än de gamla,
ty jag följer dina befallningar.
- 101Det ondas väg beträder jag aldrig,
jag vill lyda ditt ord.

- 102 Jag viker inte från dina lagar,
ty du ger mig undervisning.
- 103 Vad ditt löfte är ljuvt för min gom,
det smakar sötare än honung!
- 104 Av dina befallningar får jag förstånd,
därför hatar jag lögnens alla vägar.
- 105 Ditt ord är en lykta för min fot,
ett ljus på min stig.
- 106 Jag har svurit och hållit min ed
att följa dina rättfärdiga lagar.
- 107 Svårt har jag plågats,
skänk mig liv, Herre, som du har sagt.
- 108 Herre, ta emot min sång som ett offer,
och lär mig dina lagar.
- 109 Mitt liv är ständigt i fara,
men jag glömmer aldrig din lag.
- 110 De gudlösa gillrar fällor för mig,
men jag villas inte bort från dina befallningar.
- 111 Dina lagbud är min egendom för alltid,
de är mitt hjärtas glädje.
- 112 Jag har föresatt mig att följa dina stadgar,
alltid, ända till slutet.
- 113 Jag hatar vankelmod
men älskar din lag.
- 114 Du är mitt skydd och min sköld,
jag sätter mitt hopp till ditt ord.
- 115 Gå bort från mig, ni som är onda,
jag vill hålla min Guds bud.
- 116 Stöd mig, som du har lovat, så att jag får leva,
låt inte mitt hopp bli sviket.
- 117 Styrk mig, så att jag blir räddad
och ständigt kan betrakta dina stadgar.
- 118 Du förkastar dem som viker av från dina stadgar,
deras svek leder till intet.
- 119 Jordens alla gudlösa räknar du som slagg,
därför älskar jag dina lagbud.

- 120 Jag ryser av fruktan för dig,
jag räds för dina domar.
- 121 Jag har gjort vad som är rätt och rättfärdigt,
lämna mig inte åt mina förtryckare.
- 122 Ge ditt ord som säkerhet för mitt bästa,
låt inte de fräcka förtrycka mig.
- 123 Jag längtar efter att se din hjälp,
den räddning som du har lovat.
- 124 Visa kärlek mot din tjänare
och lär mig dina stadgar.
- 125 Jag är din tjänare, ge mig förstånd,
så att jag lär känna dina lagbud.
- 126 Tiden är inne för Herren att handla,
man har brutit din lag.
- 127 Därför älskar jag dina bud
mer än guld, ja, renaste guld.
- 128 Därför rättar jag mig efter dina befallningar,
jag hatar lögnens alla vägar.
- 129 Underbara är dina lagbud,
därför lyder jag dem.
- 130 När dina ord öppnar sig ger de ljus,
åt de oerfarna ger de förstånd.
- 131 Jag lyssnar begärligt, med öppen mun,
ty jag längtar efter dina bud.
- 132 Vänd dig till mig och visa mig nåd,
som du gör med dem som älskar ditt namn.
- 133 Led mina steg, som du har lovat,
låt ingen ondska få makt över mig.
- 134 Befria mig från människors förtryck,
så att jag kan följa dina befallningar.
- 135 Låt ditt ansikte lysa över din tjänare
och lär mig dina stadgar.
- 136 Tårar strömmar från mina ögon,
för att man inte håller din lag.
- 137 Rättfärdig är du, Herre,
och rättvisa dina lagar.

- 138 Dina lagbud ger du i rättfärdighet
och i stor trofasthet.
- 139 Jag förtärs av lidelse och harm
när mina fiender glömmar dina ord.
- 140 Ditt löftesord är fritt från slagg
och din tjänare älskar det.
- 141 Jag är ringa och föraktad,
men jag glömmar inte dina befallningar.
- 142 Din rättfärdighet är en evig rätt
och din lag är sanning.
- 143 Nöd och elände drabbar mig,
men dina bud är min lust.
- 144 Dina lagbud är rättfärdiga för evigt,
ge mig förstånd så att jag får leva.
- 145 Jag ropar av all min kraft, svara mig, Herre,
jag vill hålla dina stadgar.
- 146 Jag ropar till dig, rädda mig,
så att jag kan lyda dina lagbud.
- 147 När morgonen gryr ropar jag,
jag hoppas på ditt ord.
- 148 När natten bryter in vakar jag
och begrundar dina löften.
- 149 Herre, hör mitt rop i din kärlek,
skänk mig liv, som dina lagar lovar.
- 150 Mina skändliga förföljare närmar sig,
de är fjärran från din lag.
- 151 Men du, Herre, är nära,
och alla dina bud är sanna.
- 152 Sedan länge vet jag genom dina lagbud
att de stadgats av dig för evigt.
- 153 Se min nöd och rädda mig,
ty jag har inte glömt din lag.
- 154 Ta dig an min sak och befria mig,
skänk mig liv, som du har lovat.
- 155 För de gudlösa är hjälpen långt borta,
de frågar inte efter dina stadgar.

- 156Herre, stor är din barmhärtighet,
skänk mig liv, som dina lagar lovar.
- 157Mina förföljare och fiender är många,
men jag viker inte från dina lagbud.
- 158Jag vämjes när jag ser de trolösa,
de lyder inte dina ord.
- 159Se hur jag älskar dina befallningar,
Herre, låt din kärlek skänka mig liv.
- 160Summan av ditt ord är sanning,
dina rättfärdiga lagar består för evigt.
- 161Furstar förföljer mig utan skäl,
men mitt hjärta fruktar blott dina ord.
- 162Jag gläds åt ditt löfte
likt den som vunnit rikt byte.
- 163Jag hatar och avskyr lögn,
men din lag älskar jag.
- 164Sju gånger om dagen prisar jag dig
för dina rättfärdiga lagar.
- 165De som älskar din lag är fullkomligt trygga,
inget kan få dem att falla.
- 166Herre, jag hoppas på din hjälp
och uppfyller dina bud.
- 167Jag följer dina lagbud,
och jag älskar dem högt.
- 168Jag följer dina befallningar och lagbud,
ty allt jag gör kan du se.
- 169Herre, låt mitt rop tränga fram till dig,
ge mig förstånd, som du har sagt.
- 170Låt min bön nå fram till dig,
rädda mig, som du har lovat.
- 171Över mina läppar skall lovsång flöda,
ty du lär mig dina stadgar.
- 172Min mun skall besjunga ditt ord,
ty alla dina bud är rättfärdiga.
- 173Låt din hand bli mig till hjälp,
ty jag har valt dina befallningar.

- 174 Jag längtar efter din räddning, Herre,
din lag är min lust.
- 175 Låt mig leva för att prisa dig,
låt dina lagar vara min hjälp.
- 176 Jag har gått vilse som ett bortsprunget får.
Sök rätt på din tjänare,
ty jag har inte glömt dina bud.

Psalm 120

¹En vallfartssång.

Till Herren ropade jag i min nöd,
och han svarade mig.

²Rädda mig, Herre, från lögnarna,
från deras svekfulla tungor.

³Må Herren straffa dig,
nu och framgent,
du svekfulla tunga,

⁴med krigarens vässade pilar
och med glödande ginstkol.

⁵Ve mig, som måste bo i Meshek
och leva bland Kedars tält.

⁶Alltför länge har jag bott
bland dem som hatar freden.

⁷Så snart jag talar om fred
är de redo till krig.

Psalm 121

¹En vallfartssång.

Jag ser upp emot bergen:
varifrån skall jag få hjälp?

²Hjälpen kommer från Herren,
som har gjort himmel och jord.

³Han låter inte din fot slinta,
han vakar ständigt över dina steg.

⁴Han sover aldrig, han vakar ständigt,
han som beskyddar Israel.

⁵Herren bevarar dig,
i hans skugga får du vandra,
han går vid din sida.

⁶Solen skall inte skada dig om dagen,
inte månen om natten.

⁷Herren bevarar dig från allt ont,
från allt som hotar ditt liv.

⁸Herren skall bevara dig
i livets alla skiften,
nu och för evigt.

Psalm 122

¹En vallfartssång av David.

Jag blev glad när man sade till mig:
Kom, vi skall gå till Herrens tempel.

²Nu står vi i dina portar, Jerusalem.

³Jerusalem, du välbyggda stad,
där husen står tätt tillsammans!

⁴Dit går stammarna upp,
Herrens stammar.

Det är en plikt för Israel
att prisa Herrens namn.

⁵Där finns domarsäten,
troner för Davids ätt.

⁶Be om välgång för Jerusalem!

Må de som älskar dig leva i trygghet.

⁷Må välgång råda inom dina murar,
trygghet i dina palats.

⁸För mina bröders och vänners skull
vill jag önska dig välgång.

⁹För templets skull, Herrens, vår Guds, tempel,
vill jag söka ditt bästa.

Psalm 123

¹En vallfartssång.

Jag lyfter blicken mot dig,
du som bor i himlen.

²Som tjänaren ser
mot sin herres hand,
som tjänarinnan ser
mot sin husmors hand,
så ser vi mot Herren, vår Gud,
och hoppas på hans nåd.

³Förbarma dig, Herre, förbarma dig,
vi har fått nog av förakt.

⁴Vi har fått nog av de självsäkras hån,
av de högmodigas förakt.

Psalm 124

¹En vallfartssång av David.

Om inte Herren stått på vår sida
— så skall Israel säga —

²om inte Herren stått på vår sida
när människor anföll oss,

³då hade de slukat oss levande
i sin brinnande vrede mot oss,

⁴då hade vattnet ryckt bort oss,
en ström hade sköljt över oss,

⁵då hade det brusande vattnet
sköljt över oss.

⁶Lovad vare Herren,
han lät oss inte bli ett rov för deras käftar.

⁷Vi kom undan som en fågel
ur jägarens nät.

Nätet gick sönder
och vi kom undan.

⁸Vår hjälp finns hos Herren,
som har gjort himmel och jord.

Psalm 125

¹En vallfartssång.

De som litar på Herren är som Sions berg,
det rubbas inte, det står fast för evigt.

²Liksom bergen omger Jerusalem,
så omger Herren sitt folk
nu och för evigt.

³De gudlösas spira får inte sträckas
över de rättfärdigas land,
ty då kan de rättfärdiga gripa till orätt.

⁴Herre, var god mot de goda,
mot dem som har ett redbart sinne.

⁵Men de som slår in på avvägar,
dem må Herren föra bort
tillsammans med alla ogärningsmän.

Må det gå Israel väl!

Psalm 126

¹En vallfartssång.

När Herren vände Sions öde,
då var allt som om vi drömde:

²vi skrattade, vi sjöng av glädje,
och jublet steg från våra läppar.

Då sade man bland folken:
Herren har gjort stora ting med dem!

³Ja, Herren gjorde stora ting med oss,
och därför var vi glada.

⁴Herre, vänd vårt öde,
liksom du ger liv åt bäckarna i Negev.

⁵De som sår under tårar
skall skörda med jubel.

⁶Gråtande går de
och sår sin säd.
Jublande kommer de
och bär sina kärvar.

Psalm 127

¹En vallfartssång av Salomo.

Om inte Herren bygger huset
är byggarnas möda förgäves.
Om inte Herren vaktar staden
är väktarens vaka förgäves.

²Förgäves stiger ni tidigt upp
och går sent till vila,
ni som sliter för ert bröd.
Men sina vänner ger Herren framgång.

³Barn är en gåva från Herren,
livsfrukt är en lön.

⁴Som pilar i krigarens hand
är söner födda då man är ung.

⁵Lycklig den vars koger
är fyllt med dem.
De kommer inte till korta
inför motparten i rätten.

Psalm 128

¹En vallfartssång.

Lycklig den som fruktar Herren
och vandrar på hans vägar.

²Du skall njuta frukten av din möda.
Lycklig du! Det skall gå dig väl.

³Som en vinstock som bär frukt
är hustrun i ditt hus,
som plantor av olivträd
är barnen kring ditt bord.

⁴Så blir den man välsignad
som fruktar Herren.

⁵Må Herren välsigna dig från Sion,
så att du får se Jerusalems lycka

i alla dina dagar
6och får se barn till dina barn.

Må det gå Israel väl!

Psalm 129

¹En vallfartssång.

Hårt har de ansatt mig ända från min ungdom
— så skall Israel säga —
²hårt har de ansatt mig ända från min ungdom,
men de har inte besekrat mig.
³De plöjde min rygg
och drog långa fåror.
⁴Men Herren är rättfärdig,
han skar av de gudlösas rep.
⁵Alla som hatar Sion
skall vika tillbaka med skam.
⁶De skall bli som gräset på taken,
som vissnar innan det spirat.
⁷Den som skördar får inte handen full,
den som binder får inte en kärve.
⁸Ingen som går förbi
skall önska dem Herrens välsignelse.

Vi välsignar er i Herrens namn.

Psalm 130

¹En vallfartssång.

Ur djupen ropar jag till dig, Herre.
²Herre, hör mitt rop,
lyssna när jag bönfaller dig!
³Om du lade synder på minnet,
Herre, vem kunde då bestå?
⁴Men hos dig finns förlåtelse,
och därför fruktar man dig.

⁵Jag väntar på Herren,
jag längtar,
jag hoppas få höra hans ord.
⁶Jag längtar efter Herren
mer än väktarna efter morgonen,
än väktarna efter morgonen.

⁷Hoppas på Herren, Israel,
ty hos Herren finns nåd
och makten att befria.
⁸Han skall befria Israel
från alla synder.

Psalm 131

¹En vallfartssång av David.

Herre, jag är inte övermodig,
har inga stolta later.
Jag ägnar mig inte åt stora ting,
åt det som övergår mitt förstånd.
²Nej, jag har lugnat och stillat min själ,
jag är som ett litet barn,
som barnet i moderns famn.

³Hoppas på Herren, Israel,
nu och för evigt.

Psalm 132

¹En vallfartssång.

Kom ihåg David, Herre,
tänk på allt han fick utstå,
²han som gav Herren sin ed,
ett löfte åt Jakobs Mäktige:
³"Jag skall inte gå in i mitt hus
och inte lägga mig på min bädd,

- ⁴inte unna mig någon sömn,
inte ge mig någon ro,
⁵förrän jag funnit en plats åt Herren,
en boning åt Jakobs Mäktige.”
- ⁶Vi hörde om arken i Efrata,
vi fann den på Jaars fält.
⁷Låt oss gå till hans boning,
falla ner inför hans fotapall.
⁸Kom, Herre, till din viloplats,
du och din mäktiga ark.
⁹Må dina präster vara klädda i rättfärdighet,
må dina trogna jubla.
¹⁰För din tjänare Davids skull —
avvisa inte din smorde!
- ¹¹Herren gav David sin ed,
ett ord han aldrig skall svika:
”Ättlingar till dig
skall jag sätta på din tron.
¹²Om dina söner håller mitt förbund
och de bud jag lär dem,
skall också deras söner
för alltid sitta på din tron.”
- ¹³Ty Herren har utvalt Sion,
där vill han ha sin boning.
¹⁴”För evigt är detta min viloplats,
här vill jag bo, det är min önskan.
¹⁵Rikt skall jag välsigna Sion med föda
och mätta de fattiga med bröd.
¹⁶Dess präster skall jag klä i seger,
de trogna skall jubla högt.
¹⁷Där låter jag Davids ätt växa i makt,
jag har tänt en lampa åt min smorde.
¹⁸Hans fiender skall jag klä i skam,
men på hans huvud skall kronan stråla.”

Psalm 133

¹En vallfartssång av David.

Vad det är gott och ljuvligt
att bröder är tillsammans!

²Det är som när den fina oljan på huvudet
rinner ner i skägget, i Arons skägg,
som faller ner över dräktens linning.

³Det är som när Hermons dagg
faller över Sions berg.
Där skänker Herren välsignelse,
liv i alla tider.

Psalm 134

¹En vallfartssång.

Kom, lova Herren,
alla ni Herrens tjänare,
ni som står i Herrens tempel natt efter natt.

²Lyft era händer mot helgedomen
och lova Herren.

³Må Herren välsigna dig från Sion,
han som har gjort himmel och jord.

Psalm 135

¹Halleluja!

Prisa Herrens namn,
prisa Herren, ni hans tjänare,
²ni som står i Herrens tempel,
på förgårdarna till vår Guds hus.

³Prisa Herren, ty han är god,
lovsjung hans namn, ty det är ljuvligt.

⁴Jakob har Herren utvalt åt sig,
Israel är hans dyrbara egendom.

⁵Jag vet att Herren är stor,
vår härskare är större än alla gudar.

- ⁶Allt vad Herren vill, det gör han
i himlen och på jorden,
i haven och de stora djupen.
- ⁷Han får regnmoln att stiga vid världens ände,
han låter blixtar ljunga och regnet falla
och sänder ut vindar från sina förråd.
- ⁸Han dödade de förstfödda i Egypten,
både människor och boskap.
- ⁹Han sände tecken och under
inne i Egypten
mot farao och alla hans män.
- ¹⁰Han besegrade många folk
och dräpte mäktiga kungar:
- ¹¹Sichon, amoreernas kung,
och Og, kungen av Bashan,
och alla Kanaans kungadömen.
- ¹²Han gav deras land som egendom,
som egendom åt sitt folk Israel.
- ¹³Herre, ditt namn är evigt,
Herre, i alla tider skall man åkalla dig.
- ¹⁴Herren skaffar rätt åt sitt folk
och förbarmar sig över sina tjänare.
- ¹⁵Folkens gudar är silver och guld,
verk av människohänder.
- ¹⁶Mun har de men kan inte tala,
ögon men kan inte se.
- ¹⁷Öron har de men ingen hörsel,
ingen andedräkt finns i deras mun.
- ¹⁸De som har gjort dem skall bli som de,
ja, alla som sätter sin lit till dem.
- ¹⁹Israels släkt, lova Herren,
Arons släkt, lova Herren!
- ²⁰Levis släkt, lova Herren,
ni gudfruktiga, lova Herren!
- ²¹Lovad vare Herren från Sion,
han som bor i Jerusalem.

Halleluja!

Psalm 136

- ¹Tacka Herren, ty han är god,
evigt varar hans nåd.
- ²Tacka gudarnas Gud,
evigt varar hans nåd.
- ³Tacka herrarnas Herre,
evigt varar hans nåd.
- ⁴Han ensam gör under,
evigt varar hans nåd.
- ⁵Han skapade himlen med vishet,
evigt varar hans nåd.
- ⁶Han bredde ut jorden på vattnen,
evigt varar hans nåd.
- ⁷Han gjorde de stora ljusen,
evigt varar hans nåd,
- ⁸solen till att härska över dagen,
evigt varar hans nåd,
- ⁹måne och stjärnor till att härska över natten,
evigt varar hans nåd.
- ¹⁰Han slog Egypten, dräpte de förstfödda,
evigt varar hans nåd.
- ¹¹Han förde Israel ut därifrån,
evigt varar hans nåd,
- ¹²med stark hand, med lyftad arm,
evigt varar hans nåd.
- ¹³Sävhavet klöv han mitt itu,
evigt varar hans nåd,
- ¹⁴och lät Israel gå rakt igenom,
evigt varar hans nåd.
- ¹⁵Han vräkte farao och hans här i havet,
evigt varar hans nåd.
- ¹⁶Han ledde sitt folk i öknen,
evigt varar hans nåd.
- ¹⁷Han fällde stora kungar,
evigt varar hans nåd,
- ¹⁸han dräpte väldiga kungar,
evigt varar hans nåd,

- ¹⁹Sichon, amoreernas kung,
evigt varar hans nåd,
²⁰och Og, kungen av Bashan,
evigt varar hans nåd.
²¹Han gav deras land åt Israel,
evigt varar hans nåd,
²²som egendom åt Israel, sin tjänare,
evigt varar hans nåd.
²³Han tänkte på oss i vår förnedring,
evigt varar hans nåd,
²⁴och ryckte oss ur våra fienders grepp,
evigt varar hans nåd.
²⁵Han ger bröd åt allt levande,
evigt varar hans nåd.
²⁶Tacka himlens Gud,
evigt varar hans nåd.

Psalm 137

- ¹Vid Babylons floder
satt vi och grät,
när vi tänkte på Sion.
²I pilträden som växte där
hade vi hängt våra lyror.
³De som höll oss fångna
bad oss att sjunga,
de som släpat bort oss
bad om glada visor:
"Sjung för oss en sång från Sion!"
⁴Men hur kunde vi sjunga Herrens sånger
i ett främmande land?
⁵Om jag glömmer dig, Jerusalem,
må min högra hand förlamas.
⁶Må min tunga fastna vid gommen
om jag inte tänker på dig,
om jag inte sätter Jerusalem
högre än all annan glädje.
⁷Herre, tänk på Jerusalems olycksdag,
hur edomeerna ropade:

"Riv ner, riv ner till grunden."

⁸Babylon, du förstörerska,
lycklig den som får vedergälla
vad du har gjort mot oss.

⁹Lycklig den som får ta dina späda barn
och krossa dem mot klippan.

Psalm 138

¹Av David.

Jag vill tacka dig av hela mitt hjärta,
inför gudarna sjunga ditt lov.

²Jag faller ner, vänd mot ditt heliga tempel,
och prisar ditt namn, du som är god och trofast.
Du har gjort långt mer än du lovat.

³Du svarade mig när jag ropade,
du fyllde mig med kraft.

⁴Alla jordens kungar skall tacka dig, Herre,
ty de har hört dina ord.

⁵De skall sjunga om Herrens vägar,
ty stor är Herrens härlighet.

⁶Hög är Herren, men han ser de låga,
upphöjd och fjärran känner han allt.

⁷När jag drabbas av nöd
bevarar du mitt liv.
Mot mina fienders vrede
sträcker du ut din hand,
din starka hand räddar mig.

⁸Herren skall fullborda vad han gör för mig.
Herre, din godhet varar för evigt.
Upphör inte med ditt verk!

Psalm 139

¹För körledaren. Av David, en psalm.

Herre, du rannsakar mig och känner mig.

²Om jag står eller sitter vet du det,
fast du är långt borta vet du vad jag tänker.

- ³Om jag går eller ligger ser du det,
du är förtrogen med allt jag gör.
- ⁴Innan ordet är på min tunga
vet du, Herre, allt jag vill säga.
- ⁵Du omger mig på alla sidor,
jag är helt i din hand.
- ⁶Den kunskapen är för djup för mig,
den övergår mitt förstånd.
- ⁷Var skulle jag komma undan din närhet?
Vart skulle jag fly för din blick?
- ⁸Stiger jag upp till himlen, finns du där,
lägger jag mig i dödsriket, är du också där.
- ⁹Tog jag morgonrodnadens vingar,
gick jag till vila ytterst i havet,
- ¹⁰skulle du nå mig även där
och gripa mig med din hand.
- ¹¹Om jag säger: Mörker må täcka mig,
ljuset omkring mig bli natt,
- ¹²så är inte mörkret mörkt för dig,
natten är ljus som dagen,
själva mörkret är ljus.
- ¹³Du skapade mina inälvor,
du vävde mig i moderlivet.
- ¹⁴Jag tackar dig för dina mäktiga under,
förunderligt är allt du gör.
Du kände mig alltigenom,
- ¹⁵min kropp var inte förborgad för dig,
när jag formades i det fördolda,
när jag flätades samman i jordens djup.
- ¹⁶Du såg mig innan jag föddes,
i din bok var de redan skrivna,
de dagar som hade formats
innan någon av dem hade grytt.
- ¹⁷Dina tankar, o Gud, är för höga för mig,
väldig är deras mångfald.
- ¹⁸Vill jag räkna dem är de flera än sandkornen,
när jag till slutet är jag ännu hos dig.

- ¹⁹Döda de onda, Gud!
Låt mördarna försvinna,
²⁰de som trotsar dig med sina ränker
och fåfängt höjer sin röst mot dig.
²¹Skulle jag inte hata dem som hatar dig, Herre,
och avsky dem som reser sig mot dig?
²²Jag hatar dem med glödande hat,
mina fiender har de blivit.
²³Rannsaka mig, Gud, och känn mina tankar,
pröva mig och känn min oro,
²⁴se om min väg för bort från dig,
och led mig på den eviga vägen.

Psalm 140

¹För körledaren. En psalm av David.

- ²Rädda mig, Herre, från onda människor,
skydda mig mot våldsmän,
³de som har ont i sinnet
och alltid vållar strid.
⁴De gör sin tunga vass som ormens,
de har etter på sina läppar.
⁵Bevara mig, Herre, för de gudlösa,
skydda mig mot våldsmän
som försöker få mig att falla.
⁶De högmodiga gillrar fällor för mig,
de illvilliga lägger ut sina nät,
längs vägen sätter de snaror för mig.
⁷Jag säger till Herren: Du är min Gud,
hör, Herre, när jag bönfaller dig.
⁸Herre, min härskare, min starke hjälpare,
du skyddar mitt huvud på stridens dag.
⁹Uppfyll inte de gudlösas önsknningar,
Herre, låt inte deras planer lyckas.
¹⁰Låt inte dem som omringar mig triumfera,
låt deras hotfulla tal drabba dem själva.

- 11Låt glödande kol regna över dem,
låt dem falla i gropar de inte kan ta sig ur.
12Den som sprider förtal får inte leva i landet,
vårdsmännen skall jagas av olyckor, slag på slag.
13Jag vet att Herren tar sig an de hjälplösa sak
och skaffar de fattiga rätt.
14De rättfärdiga skall tacka dig,
de redbara bo i din närhet.

Psalm 141

¹En psalm av David.

Herre, jag ropar till dig, skynda till min hjälp,
lyssna på mig när jag ropar.

²Låt min bön vara rökelse för dig,
mina lyfta händer ett kvällsoffer.

³Herre, sätt en vakt för min mun,
en dörrvakt för mina läppar.

⁴Låt mig inte få lust till onda ord
och utföra gudlösa handlingar
tillsammans med ogärningsmän.
Deras läckerheter vill jag inte smaka.

⁵De rättfärdiga kan slå mig,
i kärlek kan de tukta mig,
men de gudlösa får inte gjuta olja på mitt huvud.

[---]

⁶[---]

⁷[---]

⁸Herre, min härskare, mot dig vänder jag blicken,
hos dig söker jag min tillflykt.

Låt inte mitt liv gå till spillo!

⁹Bevara mig för fällorna de lägger ut,
för ogärningsmännens snaror.

¹⁰Låt de gudlösa snärjas i sina egna nät
medan jag går oskadd förbi.

Psalm 142

¹En dikt av David när han var i grottan. En bön.

²Med hög röst ropar jag till Herren,
med hög röst bönfaller jag Herren.

³Jag utgjuter mina bekymmer för honom,
till honom bär jag fram min nöd.

⁴När modet sviker mig
vet du hur jag har det ställt.
På den väg jag vandrar
gillar de fällor för mig.

⁵Jag ser mig omkring,
men ingen bryr sig om mig.
Ingenstans kan jag fly,
ingen vill veta av mig.

⁶Jag ropar till dig, Herre,
jag säger: Du är min tillflykt,
min lott i de levandes land.

⁷Lyssna till min klagan,
ty jag står utan hjälp.
Rädda mig från förföljarna,
ty de är starkare än jag.

⁸För mig ut ur mitt fångelse,
så att jag kan prisa ditt namn.
De rättfärdiga samlas kring mig,
ty du är god mot mig.

Psalm 143

¹En psalm av David.

Herre, hör min bön,
lyssna till mitt rop, du som håller ord,
svara mig, du som är rättfärdig.

²Ställ inte din tjänare inför din domstol,
ingen människa kan få rätt mot dig.

³Fienden förföljer mig,
han har krossat mig

och låter mig bo i mörker
som de sedan länge döda.

⁴Modet sviker mig,
hjärtat förlamas i bröstet.

⁵Jag minns förgångna tider
och tänker på allt du har gjort,
jag begrundar vad din hand förmått.

⁶Jag sträcker mina händer mot dig,
öppnar mig som törstig jord.

⁷Herre, skynda att svara mig,
jag orkar inte mer.
Dölj inte ditt ansikte för mig,
då blir jag lik dem som lagts i graven.

⁸Låt mig var morgon möta din trofasthet,
ty jag förtröstar på dig.
Visa mig den väg jag skall gå,
jag sätter mitt hopp till dig.

⁹Herre, rädda mig från mina fiender,
jag flyr till dig.

¹⁰Lär mig att göra din vilja,
ty du är min Gud.
Må din goda ande leda mig
på jämn mark.

¹¹Herre, bevara mitt liv, ditt namn till ära,
tag mig ur nöden, du som är rättfärdig.

¹²Förinta mina fiender, du som är trofast,
förgör dem som står efter mitt liv,
ty jag är din tjänare.

Psalm 144

¹Av David.

Lovad vare Herren, min klippa,
han som övat min arm för krig
och lärt min hand att strida,

²min klippa och min borg,
min fristad och min räddare,

- min sköld, min tillflykt,
han som lägger folken under mina fötter.
- ³Herre, vad är en människa
att du bryr dig om henne,
en dödlig att du räknar med honom?
- ⁴Människan är som en vindfläkt,
hennes levnad en flyktig skugga.
- ⁵Herre, vik undan din himmel, stig ner,
rör vid bergen så att de ryker.
- ⁶Låt blixtar ljunga vida omkring,
skjut dina pilar, låt dem vina.
- ⁷Räck ut din hand från höjden,
befria mig och rädda mig
ur djupa vatten,
undan främlingar,
- ⁸som har munnen full av lögner
och med lyftad hand svär falska eder.
- ⁹Gud, jag vill sjunga en ny sång till din ära,
spela på tiosträngad harpa,
- ^{10/11}du som ger seger åt kungar
och befriar din tjänare David.
Rädda mig från det grymma svärdet,
befria mig från främlingar,
som har munnen full av lögner
och med lyftad hand svär falska eder.
- ¹²Våra söner är som växande plantor,
i blomman av sin ålder.
Våra döttrar är som pelare,
skulpterade för palats.
- ¹³Våra förråd är fulla,
de rymmer föda av alla slag.
Fåren förökar sig tusenfalt,
ja, tiotusenfalt, på ängarna,
- ¹⁴och våra kor är feta.
Ingen anfaller oss, ingen fördriver oss,
på våra gator hörs ingen klagan.

- ¹⁵Lyckligt det folk som har det så,
lyckligt det folk som har Herren till Gud.

Psalm 145

¹En lovsång av David.

- Jag sjunger om din storhet, Gud, min konung,
nu och för evigt prisar jag ditt namn.
- ²Dag efter dag vill jag prisa dig,
nu och för evigt sjunga ditt lov.
- ³Stor är Herren, högt är han prisad,
ingen kan fatta hans storhet.
- ⁴Släkte efter släkte skall hylla dina verk
och vittna om dina väldiga gärningar.
- ⁵De skall tala om din härlighet, ditt höga majestät,
och de under som du gör vill jag besjunga.
- ⁶De skall prisa din fruktansvärda makt,
och din storhet vill jag förkunna.
- ⁷De skall ropa ut din stora godhet
och jubla över din trofasthet.
- ⁸Nådig och barmhärtig är Herren,
sen till vrede och rik på kärlek.
- ⁹Herren är god mot alla,
barmhärtig mot allt han har skapat.
- ¹⁰Herre, allt du har skapat skall tacka dig,
dina trogna skall lovsjunga dig.
- ¹¹De skall tala om ditt rikes ära
och förkunna din väldiga kraft,
- ¹²så att alla lär känna din makt,
ditt rikes ära och härlighet.
- ¹³Ditt rike står i alla tider,
ditt välde från släkte till släkte.
- ^{13b}Gud håller sina löften,
kärleksfull i allt han gör.
- ¹⁴Herren stöder dem som vacklar,
han rätar krökta ryggar.

- ¹⁵Allas ögon är vända mot dig,
och du ger dem föda i rätt tid.
- ¹⁶Du öppnar din hand
och stillar allt levandes hunger.
- ¹⁷Rättfärdig är Herren i alla sina gärningar,
kärleksfull i allt han gör.
- ¹⁸Herren är nära alla som ropar,
alla som av hjärtat ropar till honom.
- ¹⁹Herren gör vad de fromma begär,
han hör deras rop och räddar dem.
- ²⁰Herren skyddar dem som älskar honom,
men alla de onda förgör han.
- ²¹Herrens lov vill jag sjunga,
allt som lever skall prisa hans heliga namn
nu och för evigt.

Psalm 146

¹Halleluja!

- Prisa Herren, min själ!
- ²Jag vill prisa honom så länge jag lever,
lovsjunga min Gud så länge jag är till.
- ³Lita aldrig på mäktiga män,
människor som ingen hjälp kan ge.
- ⁴De ger upp andan och blir jord igen,
då går deras planer om intet.
- ⁵Lycklig den som har sitt stöd i Jakobs Gud
och sätter sitt hopp till Herren, sin Gud.
- ⁶Han som har gjort himmel och jord och hav
och allt vad som finns i dem,
han sviker aldrig sina löften.
- ⁷Han ger de förtryckta deras rätt,
han ger de svältande bröd.
Herren befriar de fångna,
- ⁸Herren öppnar blinda ögon,
Herren rätar krökta ryggar,
Herren älskar de trogna,

⁹Herren ger främlingar skydd,
stöder faderlösa och änkor
men korsar de ondas planer.

¹⁰Herren härskar för evigt,
din Gud, o Sion, från släkte till släkte.

Halleluja!

Psalm 147

¹Halleluja!

Det är gott att sjunga vår Guds lov,
lovsång är skön och ljuvlig.

²Herren bygger upp Jerusalem
och samlar det skingrade Israel.

³Han ger läkedom åt de förtvivalade,
han helar deras sår.

⁴Han bestämmer stjärnornas antal
och ger dem deras namn.

⁵Vår Herre är stor, hans kraft är väldig,
hans vishet är utan gräns.

⁶Herren stöder de svaga,
de gudlösa slår han till marken.

⁷Tacka Herren med sång,
lovsjung vår Gud till lyra,

⁸han som täcker himlen med moln,
som skänker regn åt jorden
och låter gräset gro på bergen,

⁹han som ger föda åt djuren,
åt korpens skrikande ungar.

¹⁰Han gläder sig inte åt stridshästarnas kraft
och soldaternas snabba steg.

¹¹Nej, Herren älskar de gudfruktiga,
dem som hoppas på hans nåd.

- ¹²Lova Herren, Jerusalem,
Sion, prisa din Gud.
- ¹³Han gör bommarna för dina portar starka
och välsignar ditt folk där inne.
- ¹⁴Han ger fred och välgång åt ditt land
och mättar dig med finaste vete.
- ¹⁵Han sänder sitt bud till jorden,
snabbt löper hans ord.
- ¹⁶Han låter snö falla som ull,
rimfrost strör han ut som aska.
- ¹⁷Han kastar ner hagel som smulor,
hans köld får vattnet att frysa.
- ¹⁸Han sänder sitt ord, och isen smälter,
han andas, och vattnet strömmar.
- ¹⁹Han förkunnar sitt ord för Jakob,
sina stadgar och lagar för Israel.
- ²⁰Så har han inte gjort för andra folk,
de känner inte hans lagar.

Halleluja!

Psalm 148

¹Halleluja!

- Prisa Herren i himlen,
prisa honom i höjden.
- ²Prisa honom, alla hans änglar,
prisa honom, hela hans här.
- ³Prisa honom, sol och måne,
prisa honom, alla strålande stjärnor.
- ⁴Prisa honom, du himlarnas himmel,
du vatten ovanför himlen.
- ⁵De skall prisa Herrens namn,
ty han befallde och de skapades.
- ⁶Han gav dem deras plats för evig tid,
bestämde en ordning som aldrig förgår.

- ⁷Prisa Herren på jorden,
havsdjur och väldiga djup,
⁸blixt och hagel, snö och dimma,
du stormvind som gör vad han befaller,
⁹alla höjder och berg,
alla fruktträd och cedrar,
¹⁰vilda djur och boskap,
kräddjur och flygande fåglar,
¹¹alla jordens kungar och folk,
alla dess furstar och domare,
¹²yinglingar och flickor,
gamla och unga.
¹³De skall prisa Herrens namn,
hans namn är det enda upphöjda,
över jord och himmel är hans majestät.
¹⁴Han har gjort sitt folk mäktigt,
till ära för alla sina trogna,
för Israel, det folk som står honom nära.

Halleluja!

Psalm 149

¹Halleluja!

- Sjung till Herrens ära, sjung en ny sång,
sjung hans lov i de trognas församling.
²Israel skall glädjas över sin skapare,
Sions folk skall jubla över sin konung.
³Med dans skall de prisa hans namn,
till tamburin och lyra skall de sjunga hans lov.
⁴Ty Herren älskar sitt folk
och skänker de maktlösa seger.
⁵I triumf skall de trogna jubla
och höja glädjrop om natten.
⁶Ur deras strupar stiger lovsång till Gud,
i deras hand är ett skarpslipat svärd.
⁷De skall ta hämnd på folken,
straffa främmande folkslag,

- ⁸binda deras kungar med kedjor,
deras stormän med bojor av järn.
⁹De skall verkställa den dom som är fälld.
Det är en ära för alla hans trogna.

Halleluja!

Psalm 150

¹Halleluja!

- Prisa Gud i hans helgedom,
prisa honom i hans höga himmel.
²Prisa honom för hans mäktiga gärningar,
prisa honom för hans väldiga storhet.
³Prisa honom med hornstötter,
prisa honom med harpa och lyra,
⁴prisa honom med tamburin och dans,
prisa honom med strängospel och flöjt,
⁵prisa honom med klingande cymbaler,
prisa honom med jublande cymbaler.
⁶Allt som lever och andas skall prisa Herren.

Halleluja!

Ordspråksboken

FÖRSTA SAMLINGEN (kap. 1–9)

Inledning

1

¹Ordspråk av Salomo, Davids son, Israels konung.

- ²De ger vishet och fostran,
så att man förstår de klokas ord
³och låter sig fostras till insikt,
till rättfärdighet, rätt och redbarhet.
⁴De ger de oerfarna vett,
de unga kunskap och rådighet.
⁵Den vise hör dem och ökar sitt vetande,
de vägleder den kloke.
⁶De gör att man förstår tänkespråk och liknelser,
de visas ord och gåtor.
⁷Gudsfruktan är kunskapens begynnelse,
dåren föraktar vishet och fostran.

Varning för onda människor

- ⁸Lyssna till din fars förmaningar, min son,
förkasta inte din mors undervisning.
⁹De är en skön krans för ditt huvud
och en kedja som pryder din hals.
¹⁰Min son, följ inte syndare
som lockar dig ¹¹och säger:
"Kom, vi lägger oss i bakhåll och dödar,
vi skall roa oss med att lura på oskyldiga.
¹²Som dödsriket slukar vi dem levande,
som graven tar vi dem med hull och hår.
¹³Alla slags dyrbarheter kommer vi över,
vi skall fylla våra hus med byte.
¹⁴Du får vara med och dela,
vi har en gemensam penningpung."

- ¹⁵Min son, slå inte följe med dem,
sätt aldrig din fot på deras väg.
- ¹⁶De skyndar till allt som är ont
och är snara att utgjuta blod.
- ¹⁷Fåglar är inte hjälpta av att se
när fångstnätet gillras,
- ¹⁸och dessa män ligger i bakhåll för sig själva,
det är sitt eget liv de lurar på.
- ¹⁹Så går det den som girigt roffar åt sig:
det kostar honom hans eget liv.

Visheten talar

- ²⁰Visheten ropar högt på gatan,
på torget ljuder hennes röst.
- ²¹Mitt i larmet ropar hon,
i stadens portar tar hon till orda:
- ²²Hur länge, ni okunniga, skall ni älska okunnigheten,
hur länge skall smädarna njuta av att smäda
och dårarna hata kunskap?
- ²³Vänd om och lyd mina tillrättavisningar!
Jag skall visa er min vilja
och låta er höra mina ord.
- ²⁴Jag ropade och ni vägrade lyssna,
jag varnade och ni brydde er inte om det,
- ²⁵ni trotsade alla mina råd
och ville inte veta av mina tillrättavisningar.
- ²⁶Därför skall jag skratta när olyckan drabbar er,
jag skall hånle när det fasansfulla kommer,
- ²⁷när det fasansfulla kommer över er som ett oväder
och olyckan som en storm,
när nöd och ångest drabbar er.
- ²⁸Då skall de ropa till mig utan att få svar,
de skall söka mig utan att finna mig.
- ²⁹De försmådde kunskap
och avvisade gudsfruktan,
- ³⁰de ville inte veta av mina råd
utan föraktade mina tillrättavisningar.

- 31Därför får de äta sina gärningars frukt,
de skall mättas av sina onda planer.
32Ty avfallet kostar de okunniga livet,
och dårens sorglöshet blir hans död.
33Men den som lyssnar till mig bor trygg
och behöver inte frukta något ont.

Visheten som värn mot det onda

2

- 1Min son, om du tar emot mina ord
och bevarar mina bud inom dig,
2så att du lyssnar till visheten
och öppnar ditt hjärta för insikten,
3om du ropar på klokheden
och kallar på insikten,
4om du söker henne som man söker silver,
letar som efter en skatt,
5då skall du förstå vad gudsfruktan är
och vinna kunskap om Gud.
6Ty det är Herren som skänker vishet,
från hans mun kommer kunskap och insikt.
7Han har framgång i beredskap åt den redlige,
han är den oförvitliges sköld,
8han vakar över det rättas vägar
och skyddar sina trognas stigar.
9Då skall du inse vad rättfärdighet, rätt och redbarhet är,
det godas alla vägar.
10Visheten skall fylla ditt hjärta
och kunskapen ge dig glädje,
11klokheden skall värna dig
och insikten beskydda dig.
12Hon skall rädda dig från det ondas väg,
från dem som förvränger sanningen,
13som lämnar den rätta vägen
och vandrar på mörkrets stigar,
14som gör det onda med glädje
och finner nöje i allt ont och förvänt,
15som följer slingriga stigar
och går på villovägar.

- 16Hon skall rädda dig från den främmande kvinnan,
från henne som talar så förföriskt,
17som har övergett sin ungdoms vän
och glömt förbundet med sin Gud.
18Hennes hus sjunker ner i dödsriket,
hennes väg för till skuggornas boning.
19Den som går till henne kommer aldrig åter,
han finner aldrig livets vägar.
20Håll dig därför till de godas väg
och följ de rättfärdigas stigar.
21Ty de rättrådiga skall bo i landet,
de oförvitliga får stanna där.
22Men de onda skall utrotas ur landet,
de trolösa ryckas bort därifrån.

Vishet och gudsfruktan

3

- 1Min son, glöm inte vad jag har lärt dig,
bevara mina bud i ditt hjärta.
2Hög ålder och ett långt liv,
frid och välgång skall de ge dig.
3Låt godhet och sanning förbli hos dig.
Bind dem kring din hals,
skriv dem på ditt hjärtas tavla.
4Då blir du uppskattad för din klokhet
av både Gud och människor.
5Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta
och lita inte till ditt eget förstånd.
6Tänk på honom var du än går,
så skall han jämna vägen för dig.
7Tyck inte att du själv är vis,
frukta Herren och fly det onda.
8Det ger hälsa åt din kropp,
kraft åt alla dess ben.
9Ära Herren med allt du äger
och med det första av din skörd.
10Då skall dina lador fyllas av säd
och presskaren flöda över av vin.

- 11Förkasta inte Herrens fostran, min son,
känn inte avsky för hans tuktan,
12ty Herren tuktar den han älskar
och agar den son han har kär.

Vishetens välsignelser

- 13Lycklig den som funnit vishet,
den som nått fram till insikt.
14Ty visheten är mer värd än silver,
den vinst hon ger är bättre än guld.
15Hon är dyrbarare än pärlor,
inga skatter går upp mot henne.
16I sin högra hand har hon långt liv,
i sin vänstra rikedom och ära.
17Hennes vägar är ljuvliga att gå,
alla hennes stigar är trygga.
18För dem som håller sig till henne
är hon ett livets träd —
lycklig den som håller fast vid henne.
19Med vishet lade Herren jordens grund,
han spände upp himlen med insikt.
20Hans kunskap öppnade djupets flöden
och fick molnen att fälla sin dagg.

21Bevara omdöme och klokhed, min son,
släpp dem inte ur sikte.
22De skall skänka dig liv
och bli ett smycke för din hals.
23Då kan du vandra trygg,
du kommer inte att snava.
24Du kan gå till vila utan fruktan,
lägga dig och sova lugnt
25utan rädsla för den oväntade fasan,
stormen som drabbar de onda.
26Ty Herren skall ge dig tillförsikt
och bevara din fot för snaran.

Godhet mot medmänniskan

- ²⁷Neka ingen en skälig gåva
när det står i din makt att hjälpa.
- ²⁸Om du har något, svara då inte din broder:
"Kom tillbaka i morgon, då skall du få."
- ²⁹Anstifta inget ont mot din broder,
som tror sig bo trygg i din närhet.
- ³⁰Twista inte med någon utan fog,
med en som inte har gjort dig något ont.
- ³¹Avundas inte våldsverkaren,
slå inte in på de vägar han går.
- ³²Herren avskyr den som är falsk,
men de rättrådiga har hans vänskap.
- ³³Herren förbannar den ondes hus,
men de rättfärdigas hem välsignar han.
- ³⁴Smädare smädar han,
men de ödmjuka visar han nåd.
- ³⁵Ära vinner de visa,
dårarna hopar skam.

Maning till vishet

4

- ¹Hör er fars förmaningar, barn,
lyssna och kom till insikt.
- ²God är den lärdom jag ger er,
glöm inte min undervisning.
- ³När jag själv var ett barn hos min far,
en liten pojke, min mors ende son,
⁴lärde han mig: Håll fast vid mina ord,
följ mina bud så får du leva.
- ⁵Förvärva vishet, förvärva insikt,
glöm aldrig vad jag sagt och vik inte av från det.
- ⁶Överge inte visheten, hon skall bevara dig,
älska henne, hon skall skydda dig.
- ⁷Vishet är viktigast, förvärva vishet,
ge allt du äger för att förvärva insikt.
- ⁸Håll henne högt, så upphöjer hon dig,
omfamna henne, så ger hon dig ära.

⁹Hon skall kröna dig med sin sköna krans,
skänka dig en ståtlig krona.

¹⁰Lyssna, min son, ta emot mina ord,
så får du leva länge.

¹¹Vishetens väg lär jag dig,
jag leder dig på rätta stigar.

¹²Där kan du gå utan att möta hinder,
springa utan att snava.

¹³Håll alltid fast vid den fostran du fått,
ta vara på den, ty den är ditt liv.

¹⁴Följ inte de ondas väg,
slå inte in på de gudlösas stig,

¹⁵undvik den, gå den inte,
vik åt sidan och gå förbi.

¹⁶De kan inte sova om de inte gjort något ont,
sömnen flyr dem om de inte fått någon på fall.

¹⁷De äter brottets bröd
och dricker våldets vin.

¹⁸De rättfärdigas stig är som gryningens ljus,
som växer tills dagen är full,

¹⁹men de ondas väg är som mörkret,
de vet inte var de kan snava.

²⁰Min son, lyssna till vad jag säger,
hör noga på mina ord.

²¹Släpp dem aldrig ur sikte,
bevara dem djupt i ditt hjärta.

²²Ty de ger liv åt den som finner dem
och läkedom åt hela hans kropp.

²³Mer än allt annat — vakta ditt hjärta,
ty hjärtat styr ditt liv.

²⁴Låt aldrig din mun tala falska ord,
avhåll din tunga från svek.

²⁵Rikta blicken rakt framåt,
se på det som ligger framför dig.

²⁶Ge akt på var du sätter foten,
så vandrar du alltid på fast mark.

²⁷Vik inte av åt höger eller vänster,
håll dig borta från det onda.

Varning för den främmande kvinnan

5

- ¹Min son, hör på min vishet
och lyssna till min insikt,
²så att du vinnlägger dig om klokhet
och kunskap får prägla dina ord.
³Den främmandes läppar är söta som honung,
lenare än olja hennes tunga,
⁴men till slut blir hon bitter som malört,
vass som ett tveeggat svärd.
⁵Hennes vandring går mot döden,
ner till dödsriket för hennes steg.
⁶Hon ger inte akt på livets väg,
hon märker inte att hon går vilse.
⁷Hör därför på mig, mina barn,
och följ alltid mina ord.
⁸Håll dig långt ifrån henne,
närma dig inte hennes dörr.
⁹Annars får du ge din kraft åt andra
och dina år åt en hård husbonde,
¹⁰främlingar drar nytta av din styrka,
och du får slita i en annans hus.
¹¹Du stönar när slutet kommer,
när din kropp tynar bort:
¹²"Varför avskydde jag fostran
och föraktade tillrättavisning?
¹³Varför hörde jag inte på mina lärare
utan slog dövörat till för deras ord?
¹⁴Snart befann jag mig i stort elände
inför den samlade menigheten."

¹⁵Drick vatten ur din egen brunn,
friskt vatten ur din egen källa.
¹⁶Skall dina källflöden rinna ut på gatan
och strömma ut över torget?

- 17Nej, de skall tillhöra dig ensam,
dela dem inte med andra!
- 18Må din källa vara välsignad.
Gläds åt din ungdoms hustru,
- 19den älskliga hinden, den vackra gasellen.
Må hennes bröst alltid vara din lust,
hennes kärlek alltid berusa dig.
- 20Varför skulle du berusas av en annan kvinna
och famna en främmande, min son?
- 21Herren ser var människan går,
han ger akt på alla hennes steg.
- 22Den onde fångas av sina egna brott
och fastnar i sina synders snara.
- 23Han dör för att han försmådde fostran
och berusades av sin stora dårskap.

Vishet i det dagliga livet

6

- 1Min son, om du har gått i borgen för en vän
och gett ditt handslag åt en främling,
- 2då är du snärjd av dina egna ord,
fångad av vad du själv har sagt.
- 3Gör så här, min son, för att befria dig
när du har råkat i en annans våld:
skynda i väg och bestorma honom,
- 4unna dig ingen sömn,
ge dig inte någon ro.
- 5Rädda dig som gasellen undan jägaren,
som fågeln ur fågelfångarens hand.
- 6Gå till myran, du late,
se hur hon gör och bli vis.
- 7Hon har ingen härskare över sig,
ingen fogde eller furste,
- 8ändå skaffar hon föda om sommaren,
samlar sin mat vid skördetiden.
- 9Hur länge skall du ligga, du late,
när skall du vakna och stiga upp?

- ¹⁰Sov lite till, slumra lite till,
vila lite till med armarna i kors —
¹¹och fattigdomen är över dig som en rånare,
armodet som en beväpnad man.

- ¹²En ond människa, en illasinnad man,
talar med kluven tunga,
¹³blinkar med ögonen, skrapar med foten,
gör tecken med fingrarna.
¹⁴Han är falsk i sinnet, smider ränker
och vållar ständigt tvister.
¹⁵Därför skall olyckan överraska honom,
han krossas plötsligt och ohjälpligt.

- ¹⁶Sex ting är det som Herren hatar,
sju är det han avskyr:
¹⁷stolta ögon, falsk tunga,
händer som utgjuter oskyldigt blod,
¹⁸ett hjärta som smider onda planer,
fötter som skyndar till allt som är ont,
¹⁹menedaren som vittnar falskt
och den som vållar tvist mellan bröder.

Varning för äktenskapsbrott

- ²⁰Lev efter din fars bud, min son,
förkasta inte din mors undervisning.
²¹Bär dem alltid vid ditt hjärta
och bind dem kring din hals.
²²Då skall de leda dig när du går,
vaka över dig när du sover
och tala till dig när du vaknar.
²³Ty budet är en lampa och undervisningen ett ljus,
och fostrande tillrättavisning är vägen till livet.
²⁴De bevarar dig för din nästas hustru,
för den främmande kvinnans lena tunga.
²⁵Ha inte begär till hennes skönhet,
låt henne inte fånga dig med sina ögonkast.

- ²⁶En hora kan kosta dig din sista brödbit,
men den gifta kvinnan är ute efter ditt liv.
- ²⁷Kan man bära glöd i mantelvecket
utan att kläderna tar eld?
- ²⁸Kan man gå på glödande kol
utan att bränna fötterna?
- ²⁹Likadant om man ligger med en annans hustru:
den som rör henne får sitt straff.
- ³⁰Ingen föraktar en tjuv
som stjal för att stilla sin hunger,
- ³¹men när han ertappas får han betala sjufalt
och lämna ifrån sig allt han äger.
- ³²Vettlös är den som begår äktenskapsbrott,
han störtar sig själv i fördärvet.
- ³³Han drabbas av skam och skada,
hans vanära utplånas aldrig.
- ³⁴Ty mannen rasar i sin svartsjuka,
och hans hämnd blir skoningslös,
- ³⁵ingen gottgörelse tar han emot,
inga aldrig så stora mutor.

7

- ¹Min son, håll fast vid mina ord
och bevara mina bud inom dig.
- ²Håll mina bud så får du leva,
bevara min lära som din ögonsten.
- ³Bind dem om dina fingrar,
skriv dem på ditt hjärtas tavla.
- ⁴Kalla visheten din syster
och insikten din vän:
- ⁵de bevarar dig för den främmande kvinnan,
för henne som talar så förföriskt.
- ⁶När jag stod vid fönstret i mitt hus
och såg ut genom gallret
- ⁷såg jag bland de oerfarna
en oförståndig yngling.
- ⁸Han kom gående vid hennes gathörn
i riktning mot hennes hus

- ⁹på kvällen då skymningen föll,
då nattens mörker bröt in.
- ¹⁰Då kom honom kvinnan till mötes,
klädd som en hora och med sluga planer.
- ¹¹Rastlös och ostyrig är hon,
kan aldrig hålla sig hemma —
- ¹²än på gatan, än på torget,
på pass i varje gathörn.
- ¹³Hon grep tag i honom och kysste honom
och sade med skamlös uppsyn:
- ¹⁴”Jag var skyldig ett gemenskapsoffer
och har nu infriat mitt löfte.
- ¹⁵Därför gick jag ut för att möta dig,
jag sökte dig och fann dig.
- ¹⁶Min säng står bäddad med täcken
av färgat egyptiskt linne,
- ¹⁷jag har bestänkt min bädd
med myrra, aloe och kanel —
- ¹⁸kom, låt oss berusa oss med kärlek
och njuta dess vällust ända till morgonen.
- ¹⁹Min man är inte hemma,
han är på resa och långt härifrån,
- ²⁰han tog med sig penningpungen,
först vid fullmånen kommer han hem.”
- ²¹Hon övertalar honom med sitt prat
och förleder honom med sin lena tunga.
- ²²Han går genast med henne,
lik en oxe som leds till slakt,
lik en hjort som hoppar i snaran
- ²³och får levern genomborrad av en pil,
lik en fågel som flyger mot fällan —
han anar inte att hans liv står på spel.
- ²⁴Hör därför på mig, mina barn,
och lyssna till mina ord.
- ²⁵Låt dig inte lockas med på hennes vägar,
förirra dig inte in på hennes stigar,

- ²⁶ty många har fallit för hennes hand,
otaliga är hennes offer.
²⁷Från hennes hus går vägen till dödsriket,
till dödens boning för den ner.

Visheten talar om sig själv

- ¹Hör, visheten ropar,
insikten låter höra sin röst.
²Hon står uppe på höjderna,
vid alla vägar och vägskäl.
³I portarna ljuder hennes rop,
vid ingången till staden:
- ⁴Människor, jag ropar till er,
jag vänder mig till alla och envar.
⁵Ni oerfarna, förvärva klokhet!
Ni dåraktiga, förvärva förstånd!
⁶Lyssna, ty det jag säger är rätt,
sanna ord kommer över mina läppar.
⁷Min mun säger sanningen,
mina läppar skyr det onda.
⁸Alla mina ord är rättfärdiga,
i dem finns inget falskt eller förvänt.
⁹De övertygar den insiktsfulle,
den som nått kunskap vet att de är riktiga.
¹⁰Ta emot min fostran hellre än silver,
kunskap hellre än rent guld,
¹¹ty visheten är mer värd än pärlor,
inga skatter går upp emot henne.
¹²Jag, visheten, är granne med klokheten,
hos mig finns kunskap och omdöme.
¹³Att frukta Herren är att hata det onda.
Jag hatar högfärd och övermod,
onda handlingar och falska ord.
¹⁴Jag ger råd och skänker framgång,
hos mig finns insikt, hos mig finns kraft.
¹⁵Genom mig regerar kungar
och skipar härskare rätt,

- ¹⁶genom mig härskar furstar och stormän,
alla som styr rättfärdigt.
- ¹⁷Jag älskar dem som älskar mig,
och de som söker mig skall finna mig.
- ¹⁸Hos mig finns rikedom och ära,
varaktigt välstånd och framgång.
- ¹⁹Mina gåvor är bättre än finaste guld,
mina frukter förmer än rent silver.
- ²⁰Jag går det rättas väg,
rättfärdighetens stigar.
- ²¹Jag lönar rikt dem som älskar mig
och fyller deras förråd.
- ²²Herren skapade mig som det första,
som begynnelsen av sitt verk, för länge sedan.
- ²³I urtiden formades jag,
i begynnelsen, innan jorden fanns.
- ²⁴Innan djupen blev till föddes jag,
när det ännu inte fanns källor med vatten,
- ²⁵innan bergen fått sin grund,
innan höjderna fanns föddes jag,
- ²⁶när han ännu inte gjort land och fält
eller mullen som täcker jorden.
- ²⁷När han spände upp himlen var jag där,
när han välvde dess kupa över djupet,
- ²⁸när han fyllde molnen däruppe med kraft
och lät djupets källor bryta fram,
- ²⁹när han satte en gräns för havet
och vattnet stannade där han befallt,
när han lade jordens grundvalar,
- ³⁰då var jag som ett barn hos honom.
Jag var hans glädje dag efter dag
och lekte ständigt inför honom,
- ³¹jag lekte i hela hans värld
och gladde mig med människorna.
- ³²Hör nu på mig, mina barn.
Lyckliga de som följer min väg.

- ³³Lyssna till mina förmaningar och bli visa,
förkasta dem inte.
- ³⁴Lycklig den människa som hör på mig,
som vakar vid min dörr dag efter dag
och väntar vid min tröskel.
- ³⁵Ty den som finner mig finner livet
och vinner Herrens välbehag.
- ³⁶Men den som försmår mig skadar sig själv,
de som hatar mig älskar döden.

Vishetens inbjudan

9

- ¹Visheten har byggt sig ett hus,
hon har huggit ut sina sju pelare.
- ²Hon har ställt till med slakt,
blandat vinet och dukat bordet.
- ³Hon har sänt ut sina tjänsteflickor
att ropa från höjderna i staden:
- ⁴"Du som är okunnig — kom!"
Till de oförståndiga säger hon:
- ⁵"Kom! Ät mitt bröd
och drick vinet jag har blandat.
- ⁶Överge enfalden så får ni leva,
följ förståndets väg."
- ⁷Den som tillrättavisar en hädare blir skymfad,
den som klandrar en syndare möter hån.
- ⁸Klandra inte hädaren, då hatar han dig —
klandra den vise, då älskar han dig.
- ⁹Ge åt den vise, så blir han ännu visare,
undervisa den rättfärdige, så blir han klokare.
- ¹⁰Att frukta Herren är början till vishet,
att känna den Helige är insikt.
- ¹¹Genom mig når du hög ålder
och får ett långt liv.
- ¹²Är du vis blir din vishet dig till nytta,
hädar du går det ut över dig själv.

Dårskapens inbjudan

- ¹³Dårskapen är en rastlös kvinna,
lätsizsig, utan allt vett.
- ¹⁴Hon sitter vid dörren till sitt hus,
hon tronar högt uppe i staden
- ¹⁵och ropar till dem som kommer förbi,
som går sin väg rakt fram:
- ¹⁶"Du som är okunnig — kom!"
Till den oförståndige säger hon:
- ¹⁷"Stulet vatten smakar gott,
bröd i lönnedom är läckert."
- ¹⁸Han vet inte att där är skuggornas boning,
att hennes gäster hamnar i dödsrikets djup.

ANDRA SAMLINGEN (10:1–22:16)

10

¹Salomos ordspråk.

- En klok son är sin fars glädje,
en dåraktig son blir sin mors sorg.
- ²Orätt vinning gagnar föga,
men rättfärdighet räddar från döden.
- ³Herren låter inte den rättfärdige hungra,
men de ondas krav avvisar han.
- ⁴Lat hand gör fattig man,
flitig hand gör rik.
- ⁵En duglig son samlar in om sommaren,
odågan sover i skördetiden.
- ⁶Rikt välsignad blir den rättfärdige,
de ondas ord gömmer ofärd.

- ⁷Den rättfärdiges minne välsignas,
den ondes namn förmultnar.
- ⁸En klok man lyssnar på förmaningar,
den som pratar strunt går det illa.
- ⁹Trygg går den som går rätta vägar,
den som viker av råkar illa ut.
- ¹⁰Försmädliga miner sårar,
rättfram kritik skapar fred.
- ¹¹Den rättfärdiges ord är en källa till liv,
de ondas ord gömmer ofärd.
- ¹²Hat vållar fejd,
kärlek skyler alla fel.
- ¹³Vishet finns på den klokes läppar,
dårens rygg skall ha ris.
- ¹⁴De visa sparar sin kunskap,
av dårens ord kommer strax fördärv.
- ¹⁵Den rikes välstånd är hans fasta borg,
fattigdomen den ringes fördärv.
- ¹⁶Den rättfärdiges lön ger liv,
den ondes vinst leder till synd.
- ¹⁷Den som tar emot fostran visar vägen till liv,
den som undviker tuktan leder vilse.
- ¹⁸En hycklare är den som döljer sitt hat,
en dåre den som går med skvaller.
- ¹⁹Den talträngde undgår inte synd,
klok den som tyglar sin tunga.

- 20 Rent silver är den rättfärdiges tal,
de ondas tankar är utan värde.
- 21 Den rättfärdiges ord vägleder många,
dåren leds i döden av sitt oförnuft.
- 22 Herrens välsignelse ger rikedom,
egen möda lägger ingenting till.
- 23 Skändligheter är dårens nöje,
den klokes att handla vist.
- 24 Den onde drabbas av det han fruktar,
den rättfärdiges önskan blir uppfylld.
- 25 Då stormen kommer sveps den onde bort,
men den rättfärdige kan aldrig rubbas.
- 26 Som syra för tänderna och rök för ögonen
är den late för dem som skickar honom.
- 27 Gudsfruktan ger långt liv,
de ondas tid blir kort.
- 28 De rättfärdigas hopp växer,
de ondas förväntningar slår fel.
- 29 Herren är den oförvitliges värn
men ogärningsmannens olycka.
- 30 Den rättfärdige skall ingen rubba,
men de onda får inte bo i landet.
- 31 Den rättfärdiges tal flödar av vishet,
men den falskes mun täpps till.
- 32 Den rättfärdige vet att lägga sina ord,
men de ondas tal är idel falskhet.

11

- ¹Herren avskyr fusk med vågen,
rätt vikt behagar honom.
- ²Övermod har skam i släptåg,
vishet finns hos de saktmodiga.
- ³Den ärlige leds av sin redbarhet,
den svekfulles falskhet blir hans fall.
- ⁴Föga gagnar rikedom på vredens dag,
men rättfärdighet räddar från döden.
- ⁵Den redbares rättfärdighet jämnar hans väg,
den onde faller på sin ondska.
- ⁶Den ärlige räddas av sin rättfärdighet,
den svekfulle snärjs av sina begär.
- ⁷När mannen dör är hoppet ute,
av hans kraft är inget mer att vänta.
- ⁸Den rättfärdige räddas ur trångmål,
den onde drabbas i hans ställe.
- ⁹Med ord förgör den gudlöse sin broder,
den rättfärdiges kunskap ger räddning.
- ¹⁰De rättfärdigas framgång väcker glädje i staden,
när de onda förgås höjs jubelrop.
- ¹¹De rättrådigas välsignelser bygger upp en stad,
de ondas ord river ner den.
- ¹²Dåren visar sin broder förakt,
en klok man tiger.
- ¹³Den lösmynte röjer en hemlighet,
den pålitlige bevarar ett förtroende.

- 14 Utan ledarskap går ett rike under,
med många rådgivare kan det räddas.
- 15 Att gå i borgen för en främling slutar illa,
den som aldrig ger handslag är trygg.
- 16 En älsklig kvinna vinner ära,
den driftige vinner rikedom.
- 17 Den godhjärtade gör sig själv gott,
den som är hård skadar sig själv.
- 18 Den onde gör en bedräglig vinst,
men redbar sådd ger säker skörd.
- 19 Att hålla fast vid det rätta ger liv,
att jaga efter det onda för till döden.
- 20 Herren avskyr den som är falsk,
den som lever oförvitligt behagar honom.
- 21 Den gudlöse undgår aldrig sitt straff,
men alla rättfärdiga går fria.
- 22 Som en guldring i trynet på en gris
är skönhet hos en kvinna utan vett.
- 23 Den rättfärdiges önskan leder till lycka,
de ondas förhoppningar till ilska.
- 24 Den ene är rundhänt men får bara mer,
den andre snålar och har ändå inget.
- 25 En givmild människa får rikt igen,
den som mättar andra blir själv mättad.
- 26 Den som låser in säden förbannas av folket,
men välsignad blir den som vill sälja.

²⁷Den som söker det goda strävar efter bifall,
den som vill det onda drabbas själv därav.

²⁸Den som förtröstar på rikedom, han faller,
men de rättfärdiga grönskar som löven.

²⁹En försumlig husbonde ställs på bar backe,
den dåraktige får slava åt den kloke.

³⁰Den rättfärdiges verk blir ett livets träd,
men våld utsläcker liv.

³¹Den rättfärdige får sin lön här i världen —
hur mycket mer då den onde och syndige!

12

¹Att älska fostran är att älska kunskap,
enfaldig är den som skyr tuktan.

²Den gode vinner Herrens behag,
ränksmidaren fälls av hans dom.

³Ondskan ger inget fotfäste,
men den rättfärdige är fast rotad.

⁴En driftig hustru är sin mans krona,
en dålig är som röta i hans ben.

⁵De rättfärdigas mål är det rätta,
de ondas syfte är svek.

⁶De ondas ord rymmer dödligt försåt,
de rätträdigas tal ger räddning.

⁷De onda vräks omkull och är borta,
men den rättfärdiges hus står kvar.

⁸Som man har förstånd blir man prisad:
förakt är den dummes lott.

- ⁹Bättre vara ringaktad och ha en dräng
än spela fin och sakna bröd.
- ¹⁰Den rättfärdige sörjer för sina djur,
men den ondes omsorg är grymhet.
- ¹¹Den som odlar sin jord får äta sig mätt,
den som jagar efter tomhet är en dåre.
- ¹²Syndarens lust är att fånga det onda,
men den rättfärdige är orubbligt rotad.
- ¹³Den gudlöse snärjs i sitt syndiga tal,
den rättfärdige går oskadd ur faran.
- ¹⁴Vad munnen talar mättar mannen,
vad händerna gör får han tillbaka.
- ¹⁵Dåren tycker sig handla rätt;
klok den som lyssnar på råd.
- ¹⁶Dåren låter genast sin vrede märkas,
den förståndige låtsas inte om en skymf.
- ¹⁷Ett ärligt vittne säger sanningen,
en menedare bedrar.
- ¹⁸Tanklösa ord kan såra som svärd,
men den vises tal ger läkedom.
- ¹⁹Sanna ord består för alltid,
falskt tal bara ett ögonblick.
- ²⁰I ränksmidarens hjärta bor svek,
glädje får den som har gott i sinnet.
- ²¹Inget ont drabbar den rättfärdige
men alla olyckor syndaren.

- ²²Herren avskyr lögnare,
de sannfärdiga behagar honom.
- ²³Den förståndige döljer sin kunskap,
dåren skriker ut sin enfald.
- ²⁴Flitig hand får makt,
lättja leder till trältjänst.
- ²⁵Bekymmer gör hjärtat tungt,
ett vänligt ord muntrar upp.
- ²⁶Den rättfärdige undkommer det onda,
syndarnas väg för vilse.
- ²⁷Lättja fångar inget byte,
men den flitige får rika skatter.
- ²⁸Rättfärdighet leder till liv,
avfalllets väg för till döden.
- 13** ¹En klok son älskar fostran,
den trotsige lyssnar inte på klander.
- ²Vad munnen talar kan ge god näring,
men de svekfullas näring är våld.
- ³Den som vaktar sin tunga räddar livet,
den lösmynte råkar i fördärvet.
- ⁴Den late är lysten men får ingenting,
den flitiges önskan blir rikligt uppfylld.
- ⁵Den rättfärdige hatar lögn,
den onde handlar skamligt och fräckt.
- ⁶Rättfärdighet skyddar den oförvitlige,
ondska blir syndarens fall.

- ⁷Den ene spelar rik men har ingenting,
den andre låtsas fattig men är förmögen.
- ⁸Den rike får betala lösen för sitt liv,
den fattige hör inte av några hotelser.
- ⁹Den rättfärdiges ljus strålar klart,
men den ondes lampa slocknar.
- ¹⁰Tölpens övermod ställer till gräl,
vishet finns hos dem som tar råd.
- ¹¹Lättvunnen rikedom krymper ihop,
det som långsamt sparas växer.
- ¹²Utdragen väntan gör hjärtat sjukt,
uppfylld önskan är ett livets träd.
- ¹³Den som föraktar råd råkar illa ut,
den som lyder förmaningar får sin lön.
- ¹⁴Vad den vise lär ut är en källa till liv,
en hjälp att undgå dödens snaror.
- ¹⁵Gott förstånd ger uppskattning,
trolöshet leder i fördärvet.
- ¹⁶Den förståndige gör allt med insikt,
dåren sprider dumhet omkring sig.
- ¹⁷En dålig budbärare ställer till olycka,
ett pålitligt sändebud ger läkedom.
- ¹⁸Att försmå fostran ger fattigdom och skam,
men den som låter sig tuktas blir ärad.
- ¹⁹Uppfylld önskan gör själen gott,
dåren hatar att avstå från det onda.

- ²⁰Den som vistas bland kloka blir klok,
den som umgås med dårar går det illa.
- ²¹Syndaren förföljs av olycka,
lycka blir den rättfärdiges lön.
- ²²Den gode lämnar arv åt barn och barnbarn,
men syndarens rikedom går till den rättfärdige.
- ²³Processer tär på den fattiges teg,
allt han äger sopas bort då rättvisa saknas.
- ²⁴Den som spar på riset hatar sin son,
den som älskar honom fostrar i tid.
- ²⁵Den rättfärdige äter och blir mätt,
den ondes mage är tom.

14

- ¹Visheten bygger sitt hus,
dårskapen river det med egna händer.
- ²Den gudfruktige går sin väg rakt fram,
den som föraktar Herren vandrar krokiga vägar.
- ³Dårens ord blir ris för hans rygg,
de klokas tunga är deras skydd.
- ⁴Starka oxar ger foder i krubban,
med kraftiga stutar blir skörden rik.
- ⁵Ett sannfärdigt vittne ljuger inte,
vad menedaren vittnar är lögn.
- ⁶Förgäves söker hädaren vishet,
för den kloke är kunskapen lätt att nå.
- ⁷Gå ur vägen för en dåraktig man,
av honom får du inte ett vettigt ord.

- ⁸Den klokes vishet är att känna rätta vägen,
bedrägeri är dårens dumhet.
- ⁹I hädarens hus bor skuld
men hos de rättrådiga nåd.
- ¹⁰Hjärtat är ensamt om sin sorg,
och ingen kan dela dess glädje.
- ¹¹Den ondes hus läggs öde,
den rättrådiges hydda blomstrar.
- ¹²En väg som tycks vara den rätta
kan ändå föra till döden.
- ¹³Också när man skrattar kan hjärtat värka,
och glädjen kan sluta i sorg.
- ¹⁴Den opålitlige får vad han förtjänar,
en god man likaså.
- ¹⁵Den oerfarne tror allt som sägs,
den kloke ger akt på varje steg.
- ¹⁶Den vise fruktar och skyr det onda,
dåren trampar självsäkert på.
- ¹⁷En hetsig man begår dumheter,
den besinningsfulle blir ärad.
- ¹⁸Enfald är den oerfarnes smycke,
den kloke bär kunskapens krona.
- ¹⁹Den onde måste buga för den gode,
syndaren vid den rättfärdiges dörr.
- ²⁰Den fattige avskys även av sin like,
men en rik man har många vänner.

- 21 Den som föraktar sin broder är en syndare,
lycklig den som tar sig an en nödställd.
- 22 Ränksmidaren går alltid vilse,
den som vill gott möter trofast kärlek.
- 23 All möda ger vinst,
prat bara förlust.
- 24 Rikedom är den vises krona,
dårens krans är enfald.
- 25 Ett sannfärdigt vittne räddar liv,
en menedare bedrar.
- 26 Den som fruktar Herren har ett tryggt värn,
och barnen får en säker tillflykt.
- 27 Gudsfruktan är en källa till liv,
en hjälp att undgå dödens snaror.
- 28 Talrik befolkning är kungens ära,
brist på folk blir furstens fall.
- 29 Den tålmodige är full av insikt,
den hetsige ökar sin dårskap.
- 30 Sinnesfrid ger kroppen hälsa,
lidelse är röta i benen.
- 31 Att förtrycka de ringa är att smäda deras skapare,
ärar honom gör den som hjälper de fattiga.
- 32 Syndaren slås omkull av sin ondska,
den rättfärdige skyddas av sin redbarhet.
- 33 I den klokes bröst finner visheten ro,
men bland dårar far hon illa.

15

³⁴Rättfärdighet ger landet ära,
synd vanhedrar ett folk.

³⁵En duktig tjänare vinner kungens gunst,
en oduglig drabbas av hans vrede.

¹Mjukt svar stillar vrede,
hårda ord väcker harm.

²Den vises tal flödar av kunskap,
ur dårens mun strömmar enfald.

³Herrens blick når överallt,
den följer onda och goda.

⁴Läkande ord är ett livets träd
men svekfulla knäcker lusten att leva.

⁵Dåren förkastar sin fars fostran,
klok den som låter sig tuktas.

⁶I den rättfärdiges hus samlas rika skatter,
vad den onde tjänar förfars.

⁷Den vises ord sprider kunskap,
dårens tankar går vilse.

⁸Den ondes offer väcker Herrens avsky,
den rättrådiges bön behagar honom.

⁹Herren avskyr syndigt leverne,
strävan efter rättfärdighet älskar han.

¹⁰För den avfällige är fostran ett ont,
men den som skyr tuktan måste dö.

¹¹Dödsriket och avgrunden ligger öppna för Herren,
hur mycket mer då människors hjärtan!

- 12Hädaren ogillar klander,
han söker sig ej till de visa.
- 13Glatt hjärta ger ljus uppsyn,
sorg skapar modlöshet.
- 14En klok man söker kunskap,
dåren ägnar sig åt dumt prat.
- 15Den fattige har det alltid svårt,
men gott lynne ger ständig fest.
- 16Bättre knapphet och gudsfruktan
än överflöd och oro.
- 17Bättre en tallrik kål med kärlek
än en mör oxstek med hat.
- 18En hetlevrad man vållar gräl,
den tålmodige stillar trätan.
- 19Den lates väg är spärrad av törne,
den redbare färdas på banad väg.
- 20En klok son är sin fars glädje,
men dåren föraktar sin mor.
- 21Den vettlöse har sin glädje i dårskap,
den insiktsfulle håller rak kurs.
- 22Utan överläggning går en plan om intet,
med många rådgivare lyckas den.
- 23Glad blir den som kan ge svar —
vad är bättre än ett ord i rättan tid!
- 24Den kloke vandrar uppåt på livets väg
för att undvika dödsrikets djup.

- 25 Den högmodiges hus river Herren ner,
men ankans gränssten låter han ingen rubba.
- 26 För Herren är de gudlösas planer vidriga,
men vänliga ord är rena.
- 27 Den som roffar åt sig drar olycka över sitt hus,
den som skyr mutor får långt liv.
- 28 Den rättfärdige tänker innan han svarar,
men ur syndarens mun strömmar ondska.
- 29 Herren är fjärran från de onda,
men han hör den rättfärdiges bön.
- 30 Vänliga blickar gör hjärtat glatt,
god nyhet ger kroppen styrka.
- 31 Den som tar emot hälsosam tuktan
får tillträde till de visas krets.
- 32 Den som försmår fostran förkastar sig själv,
att ta emot tuktan ger insikt.
- 33 Gudsfruktan fostrar till vishet,
ödmjukhet är vägen till ära.
- 16 ¹Tankar tar form hos människan,
men Herren lägger ord på hennes tunga.
- ²Människan tycker sig vara felfri,
men sinnelaget prövas av Herren.
- ³Lägg allt du gör i Herrens hand,
så kommer dina planer att lyckas.
- ⁴Allt som Herren skapat har ett syfte,
den onde är till för olyckans dag.

- ⁵Herren avskyr alla högmodiga,
aldrig undgår de sitt straff.
- ⁶Trofast kärlek sonar skuld,
genom gudsfruktan undviks det onda.
- ⁷Den som lever till Herrens behag
får fred också med sin ovän.
- ⁸Bättre äga litet med rättfärdighet
än tjäna mycket med orätt.
- ⁹Människan tänker ut sin väg,
men stegen styrs av Herren.
- ¹⁰Kungens ord är gudsord,
han felar inte då han dömer.
- ¹¹Riktig våg är Herrens sak,
alla vikter är hans verk.
- ¹²Kungar avskyr onda gärningar,
ty rättfärdighet befäster tronen.
- ¹³Rättfärdigt tal behagar kungen,
den sannfärdige älskar han.
- ¹⁴Kungens vrede bådardöd,
men en klok man kan stilla den.
- ¹⁵Ljus uppsyn hos kungen betyder liv,
hans gunst är som ett vårregn.
- ¹⁶Att vinna vishet är bättre än guld,
vinna insikt mer värt än silver.
- ¹⁷De redligas väg leder bort från det onda,
den som ger akt på sina steg räddar livet.

- 18Övermod följs av nederlag,
högmod går före fall.
- 19Bättre vara ödmjuk bland de ringa
än dela byte med de högmodiga.
- 20Den som villigt lär har framgång,
lycklig den som förtrostar på Herren.
- 21En insiktsfull man kallas vis,
och vältalighet övertygar.
- 22Den som äger insikt har en källa till liv,
men dårens straff är hans dårskap.
- 23Den vises tankar gör hans tal klokt
och hans ord övertygande.
- 24Vänliga ord är som honung —
smakar sött och gör kroppen frisk.
- 25En väg som tycks vara den rätta
kan ändå föra till döden.
- 26Arbetarens hunger får honom att arbeta,
magen låter honom aldrig vila.
- 27En ondsint man ställer till skada,
hans ord är förtärande eld.
- 28En falsk man vållar strid,
baktalaren skiljer vänner åt.
- 29En ogärningsman lockar andra med sig
och leder dem på orätta vägar.
- 30Kisande ögon vittnar om lömska planer,
hopknipna läppar om utfört dåd.

³¹Vitt hår är en ärekrans,
man vinner den med rättfärdigt liv.

³²Bättre en tålmodig man än en hjälte,
bättre behärska sig själv än inta en stad.

³³Lotten kastas i knät,
men hur den faller bestämmer Herren.

17

¹Bättre en torr brödkant i lugn och ro
än huset fullt med kalasmat och bråk.

²Duglig slav blir herre över oduglig son
och får dela arvet med hans bröder.

³Silver prövas i degeln och guld i ugnen,
men hjärtat prövas av Herren.

⁴Uslingen lyssnar på onda tungor,
lögnaren är idel öra för elakt prat.

⁵Att håna en fattig är att smäda hans skapare,
den skadeglade undgår inte straff.

⁶Barnbarn är de gamlas krona,
sönernas stolthet är deras fäder.

⁷Stora ord anstår inte odågan,
än mindre lögner en ädel man.

⁸Den som ger mutor tror sig ha ett trollspö,
vart han kommer har han framgång.

⁹Den som söker vänskap överser med ett fel,
den som ältar det driver bort sin vän.

¹⁰Klander biter bättre på den kloke
än hundra piskrapp på dåren.

- 11 Den gudlöse vill bara göra uppror,
men en grym budbärare sänds mot honom.
- 12 Hellre möta en björn som mist sina ungar
än en dåre i hans varvett.
- 13 Den som lönar gott med ont
blir själv aldrig kvitt det onda.
- 14 Börja gräl är som att öppna dammluckor;
sluta innan striden bryter lös!
- 15 Att fria en skyldig, att fälla en oskyldig —
bådadera väcker Herrens avsky.
- 16 Vad gagnar pengar i dårens hand,
kan han köpa vishet, han som saknar vett?
- 17 En vän visar alltid kärlek,
en broder är till för att hjälpa i nöden.
- 18 Utan vett är den som ger sitt handslag
och går i borgen för sin nästa.
- 19 Den som älskar gräl älskar synd,
den som gör porten hög inbjuder olyckan.
- 20 Fördärvat sinne finner ingen lycka,
lögnaktig tunga bringar på fall.
- 21 Att ha en dåre till son är en sorg,
ingen glädje får odågans far.
- 22 Glatt hjärta ger god hälsa,
modlöshet suger märtgen ur benen.
- 23 Den onde tar mutor ur mantelvecket
för att hindra rättvisans gång.

- ²⁴Den kloke har visheten för ögonen,
dåren spanar mot världens ände.
- ²⁵En dåraktig son får sin far att grämas
och bedrövar henne som fött honom.
- ²⁶Bötfälla en oskyldig är illa nog,
prygla den ädle strider mot all rätt.
- ²⁷Den förståndige spar sina ord,
den kloke håller huvudet kallt.
- ²⁸Även dåren anses vis om han tiger
och klok så länge han håller mun.

18

- ¹Särlingen söker sak
och går till storms mot allt vettigt.
- ²Dåren bryr sig inte om insikt,
han vill bara lufta egna åsikter.
- ³Ondska för med sig förakt,
med skändlighet följer smälek.
- ⁴Människors ord är som djupt vatten
men vishetens källa en strömmande bäck.
- ⁵Illa är att ta parti för en skyldig
och vägra en oskyldig hans rätt.
- ⁶Dårens ord leder till strid,
hans mun tigger stryk.
- ⁷Dårens mun blir hans fördärv,
hans ord en fälla för honom själv.
- ⁸Baktalarens ord är som läckerheter,
de slinker ner i människans inre.

- ⁹Den som försummar sitt arbete
är vandalens like.
- ¹⁰Ett befäst torn är Herrens namn,
den rättfärdige flyr dit och får skydd.
- ¹¹Den rikes välstånd är hans fasta borg,
en hög mur till hans värn.
- ¹²Hjärtats högmod går före fall,
ödmjukhet är vägen till ära.
- ¹³Att svara innan man lyssnat
är en dårskap och en skam.
- ¹⁴Med mod uthärdar man sjukdom,
men missmod, vem uthärdar det?
- ¹⁵Den kloke samlar kunskap,
den vise lyssnar och lär.
- ¹⁶Gåvor öppnar dörrar
och ger företräde hos höga herrar.
- ¹⁷Den som först för sin talan har rätt —
tills han möter motpartens frågor.
- ¹⁸Lotten bilägger tvister
och skiljer mellan mäktiga män.
- ¹⁹En kränkt vän är som en befäst stad,
tvister är som bommen för en borg.
- ²⁰Vad munnen talar mättar magen,
det som går över läpparna ger mättnad.
- ²¹Tungan har makt över liv och död,
de som kan tygla den får njuta dess frukt.

²²Den som finner en hustru finner lycka,
han har vunnit Herrens behag.

²³Den fattige ber bevekande,
den rike svarar bryskt.

²⁴Vissa vänner skadar varandra,
men en verklig vän är mer tillgiven än en bror.

19 ¹Bättre fattig och oförvitlig
än rik med svekfullt tal.

²Okunnig iver är ett ont,
den som rusar på trampar fel.

³Människans dårskap förstör hennes liv,
men mot Herren vänds hennes vrede.

⁴Välstånd ger allt fler vänner,
den fattige mister den vän han har.

⁵Ett falskt vittne får sitt straff,
en menedare går inte fri.

⁶Den mäktige smickras av många,
den frikostige har allas vänskap.

⁷Den fattige undviks av sina vänner,
till och med hans bröder avskyr honom.

⁸Den som vill sitt eget bästa ökar sitt vett,
att ta vara på insikt ger lycka.

⁹Ett falskt vittne får sitt straff,
en menedare går under.

¹⁰Överdåd anstår inte dåren,
än mindre skall slaven härska över stormän.

- ¹¹Förstånd gör en man fördragsam,
han sätter en ära i att förlåta.
- ¹²Som lejonets rytande är kungens vrede,
hans gunst är som dagg över gräset.
- ¹³En dåraktig son är sin fars olycka,
en hustrus gnat ett evigt takdropp.
- ¹⁴Gods och guld ärvs från fäderna,
men en duglig hustru är en skänk från Herren.
- ¹⁵Lättja försänker i dvala,
maklighet ger tom mage.
- ¹⁶Den som håller buden behåller sitt liv,
den som inte ger akt på sin vandel skall dö.
- ¹⁷Den som tar sig an de fattiga lånar åt Herren
och skall få sin lön av honom.
- ¹⁸Fostran din son medan det finns hopp;
du vill ju inte att han skall dö.
- ¹⁹Den som förgår sig skall ha sitt straff,
friar du honom gör du saken värre.
- ²⁰Lyssna på råd och ta emot fostran,
då blir du vis till sist.
- ²¹Människan gör upp många planer,
men det är Herrens vilja som sker.
- ²²Girighet vanhedrar människan;
bättre fattig än falsk.
- ²³Gudsfruktan ger människan liv,
hon får vila mätt, skonad från olyckor.

- 24 Den late sticker handen i skålen
men ids inte föra den till munnen.
- 25 Slå hädaren och den oerfarne tar lärdom,
klandra den kloke och han vinner insikt.
- 26 En skamlös och vanartig son
krossar sin far och driver modern ur huset.
- 27 En son som slutar lyssna på förmaningar
irrar bort från den kunskap han fått.
- 28 Ett ondsint vittne smädar rättvisan,
ur syndarens mun strömmar ondska.
- 29 Straffet väntar hädaren
och prygel dårens rygg.

20

- 1 Vinet är en hädare, ölet en gaphals,
vettlös är den som raglar av rus.
- 2 Som lejonets rytande är kungens raseri,
den som väcker hans vrede förverkar sitt liv.
- 3 Heder åt den som undviker strid,
det är bara dårar som börjar gräl.
- 4 Den late plöjer inte om hösten
och finner ingenting i skördetiden.
- 5 Människors avsikter är som djupt vatten,
men en klok man öser upp dem.
- 6 Många ordar om sin trofasthet,
men var finns en man att lita på?
- 7 Den rättfärdige lever oförvitligt —
lyckliga hans efterkommande!

- ⁸Kungen som sitter i domarsätet
sållar med blicken bort de gudlösa.
- ⁹Vem kan säga: Mitt samvete är rent,
jag är fri från min synd.
- ¹⁰Dubbla vikter, dubbla mått —
bådadera väcker Herrens avsky.
- ¹¹Redan den unge visar i handling
om hans liv är rent och ärligt.
- ¹²Örat som hör, ögat som ser —
bådadera har Herren skapat.
- ¹³Älskar du sömn blir du utblottad,
vakna upp, så får du äta dig mätt.
- ¹⁴”Bara skräp”, säger köparen,
men går belåten därifrån.
- ¹⁵Guld och pärlor finns i mängd,
men visa ord är en sällsynthet.
- ¹⁶Ta manteln från den som borgat för en främling,
kräv pant då det gäller en okänd.
- ¹⁷Lögnens bröd smakar gott,
men sedan blir munnen full av grus.
- ¹⁸Planer lyckas om man rådslår,
för inte krig utan överläggning.
- ¹⁹Den lösmynte röjer hemligheter,
undvik den som pratar för mycket.
- ²⁰Om någon förbannar sin far eller mor
skall hans lampa slockna då mörkret faller.

- ²¹Plötsligt vunnen rikedom
ger i längden ingen lycka.
- ²²Säg inte: Jag skall hämnas oförrätten!
Lita på Herren, han skall hjälpa dig.
- ²³Herren avskyr dubbla vikter,
fusk med vågen är orätt.
- ²⁴Människans steg styrs av Herren,
vad vet hon själv om sin väg?
- ²⁵Farligt är att snabbt ge heliga löften
och först efteråt tänka sig för.
- ²⁶En vis kung sållar bort de onda,
han låter tröskhjulet gå över dem.
- ²⁷Herren vakar över människans livsande
och ser in i hennes innersta.
- ²⁸Godhet och trohet är kungens värn,
med rättfärdighet tryggar han tronen.
- ²⁹Styrkan är de ungas stolthet,
vitt hår de gamlas ära.
- ³⁰Svidande sår renar från ondskan,
prygel gör rent på djupet.
- ¹Herren leder kungens tankar som vattenflöden,
han styr dem vart han vill.
- ²Människan tycker sig handla rätt,
men hjärtat prövas av Herren.
- ³Att handla rätt och rättfärdigt
är mer värt för Herren än offer.

- ⁴Stolta ögon, högmodigt hjärta —
de ondas löftesoffer är synd.
- ⁵Flit och förutseende ger vinst,
hastverk bara förlust.
- ⁶Skatter som vunnits med lögn
är flyktig dunst och dödlig snara.
- ⁷De onda snärjs av sina egna dåd
när de vägrar göra det rätta.
- ⁸Slingrig är brottslingens bana,
den rene går ärligt till väga.
- ⁹Bättre bo i en vrå på taket
än dela hus med en grälsjuk hustru.
- ¹⁰Syndaren hungrar efter ont,
ingen misskund visar han sin broder.
- ¹¹Straffas hädaren blir den oerfarne klok,
undervisas den kloke tar han lärdom.
- ¹²Den rättfärdige ger akt på den ondes hus,
han störtar de onda i fördärvet.
- ¹³Den som gör sig döv för den fattiges rop
skall själv få ropa utan att bli hörd.
- ¹⁴Gåva i lönnedom stillar vrede,
en dusör i mantelvecket bittraste harm.
- ¹⁵Att rätt skipas är den rättfärdiges glädje
men ogärningsmannens fasa.
- ¹⁶Den som irrar bort från insiktens väg
hamnar i skuggornas skara.

- 17 Utblottad blir den som älskar fest,
den som älskar vin och oljor blir aldrig rik.
- 18 Den onde blir lösen för den rättfärdige,
den svekfulle träder i den ärliges ställe.
- 19 Bättre bo ute i öknen
än med en ilsken och grälsjuk hustru.
- 20 I den vises hus finns en åtråvärd skatt,
men dåren förlösar allt.
- 21 Den som strävar efter rättfärdighet och trohet
skall finna liv och ära.
- 22 En vis man kan storma en stad av hjältar
och bryta ner deras säkra fäste.
- 23 Den som håller tand för tunga
håller sig undan bekymmer.
- 24 Hädare kallas den övermodigt fräcke
som handlar i måttlöst övermod.
- 25 Den lates lust blir hans död,
ty hans händer vägrar att arbeta.
- 26 Dåren är ständigt full av lystnad,
den rättfärdige ger utan att snåla.
- 27 Den ondes offer väcker avsky,
särskilt när det frambärs med slug beräkning.
- 28 Den som vittnar falskt kommer till korta,
den vederhäftige vinner gehör.
- 29 Den onde sätter upp en fräck min,
den rättfärdige går sin väg rakt fram.

22

- ³⁰Vishet, insikt, kloka råd —
de är ingenting inför Herren.
- ³¹Hästen sadlas för stridens dag,
men Herren är den som ger seger.
- ¹Gott rykte är mer värt än stor rikedom,
aktning bättre än silver och guld.
- ²Fattig och rik lever sida vid sida,
Herren har skapat dem båda.
- ³Den kloke ser faran och tar skydd,
den oerfarne trampar på och får sitt straff.
- ⁴Lönen för ödmjukhet och gudsfruktan
är rikedom, ära och liv.
- ⁵Törnen och fällor finns på den falskes väg,
den som är rädd om livet aktar sig för dem.
- ⁶Led den unge in på den väg han bör gå,
så följer han den även som gammal.
- ⁷Den rike är den fattiges herre,
den som lånar blir långivarens slav.
- ⁸Den som sår orätt skördar ofärd,
och käppen gör slut på hans övermod.
- ⁹Den godhjärtade blir välsignad,
ty han delar sitt bröd med den fattige.
- ¹⁰Kör ut bråkmakaren, så tar grälet slut
och bråk och skällsord upphör.
- ¹¹Älskad blir den som har rena tankar,
den som talar väl får kungen till vän.

- ¹²Herrrens blick vakar över kunskapen,
bedragarens ord gör han om intet.
- ¹³Den late säger: Det är ett lejon på gatan,
jag blir dödad om jag går ut.
- ¹⁴Den främmande kvinnans mun är en djup grop,
den Herren vredgas på faller däri.
- ¹⁵Dårskapen sitter djupt hos pojken,
men det fostrande riset driver ut den.
- ¹⁶Att utsuga den fattige kan ge vinst,
att ge åt den rike vållar bara förlust.

TREDJE SAMLINGEN (22:17–24:22)

¹⁷De visas ord.

Lyssna noga och hör mina ord,
ta emot min kunskap.

- ¹⁸Ljuvt är att bära dem inom sig
och ständigt ha dem alla på läpparna.
- ¹⁹För att du skall förtrösta på Herren
undervisar jag dig om hans väg.
- ²⁰Jag har skrivit trettio regler,
insiktsfulla råd till dig,
- ²¹för att lära dig sanningens ord,
så att du kan ge besked åt dem som sänt dig.
- ²²Plundra inte den fattige i hans fattigdom,
krossa inte den hjälplöse i domstolen,
- ²³ty Herren tar sig an hans sak
och berövar rövorna livet.
- ²⁴Ge dig inte i lag med en hetlevrad man,
med den argsinte skall du inte umgås,

25ty du kan ta efter hans sätt
och gillra en fälla för dig själv.

26Var inte en sådan som ger handslag
och går i borgen för lån;

27om du inte har så att du kan betala
tar de ju sängen du ligger på.

28Flytta inte en uråldrig gränssten
som dina förfäder rest.

29Ser du en som är skicklig i sitt arbete —
kungar skall han tjäna,
inte vanligt folk.

23

1Sitter du till bords med en härskare,
tänk på vem du har framför dig,

2och sätt kniven mot din strupe
om du är alltför hungrig.

3Var inte lysten på hans läckerheter,
den maten är förrädisk.

4Ansträng dig inte för att bli rik,
var förståndig nog att avstå.

5Knappt har du skymtat rikedomens
förrän den är försvunnen,
den har fått vingar
och flyger mot himlen som örnen.

6Ät inte den ogines mat,
var inte lysten på hans läckerheter.

7Det är som att få ett hårstrå i halsen:
"Ät och drick", säger han till dig,
men han menar det inte.

8Det lilla du ätit får du spy upp,
och dina vänliga ord är förspillda.

9Tala inte till en dåre,
han föraktar dina kloka ord.

10 Flytta inte en uråldrig gränssten,
gör inte intrång på de faderlösas mark,
11 ty de har en mäktig försvarare,
han skall föra deras talan mot dig.

12 Öppna ditt hjärta för fostran
och dina öron för kunskapens ord.

13 Undanhåll inte pojken fostran,
agar du honom slipper han dö.

14 Det är du som skall ge honom aga
och rädda honom från dödsriket.

15 Min son, om ditt hjärta fylls av vishet
skall mitt hjärta fyllas av glädje.

16 Jag jublar i mitt innersta
när jag hör dig säga det rätta.

17 Låt inte syndare väcka din avund,
sträva alltid efter gudsfruktan.

18 Då finns en framtid för dig,
ditt hopp skall inte stäckas.

19 Lyssna, min son, och bli vis,
låt dina tankar gå rätta vägar.

20 Bli inte en sådan som dricker vin
och som frossar på kött,

21 ty drinkare och frossare blir utblottade,
dåsandet klär dem i trasor.

22 Lyssna till din far, som gett dig livet,
se inte ner på din gamla mor.

23 Förvärva sanning, sälj den inte,
förvärva vishet, fostran och insikt.

24 Högt jublar den rättfärdiges far,
att ha en vis son är en glädje.

25 Låt din far och mor få glädjas,
låt henne som fött dig få jubla.

- ²⁶Min son, ha tillit till mig,
se hur jag lever och följ mig.
- ²⁷En hora är en djup grop,
den främmande kvinnan en trång brunn.
- ²⁸Hon ligger på lur som efter rov,
lockar fler och fler till otrohet.
- ²⁹Vem jämrar och stönar?
Vem grälar och bråkar?
Vem skaffar sig onödiga sår
och får simmiga ögon?
- ³⁰Den som blir sittande vid glaset,
den som kommer för att smaka det kryddade vinet.
- ³¹Se inte på vinet som skimrar rött,
som glittrar i bägaren
och rinner ner så lätt.
- ³²Till slut biter det som en orm,
hugger som en giftorm.
- ³³Då ser du underliga syner
och får befängda idéer:
- ³⁴än ligger du mitt ute i havet,
än högt uppe i mastkorgen.
- ³⁵"De slog mig men det gjorde inte ont,
jag fick stryk men märkte det inte.
När skall jag vakna?
Jag vill ha mer!"

24

- ¹Avundas inte gudlösa människor,
sök inte deras sällskap.
- ²De tänker bara på våld,
allt de säger vållar olycka.
- ³Med vishet byggs huset,
insikt ger det stadga,
- ⁴genom kunskap fylls rummen
med vackra och dyrbara ting.
- ⁵Den som är vis har styrka,
en man med kunskap är full av kraft.

⁶Utan överläggning kan du inte föra krig,
med många rådgivare vinner du seger.

⁷Visheten är för hög för dåren,
i rådslag kan han inte öppna munnen.

⁸Den som gör upp onda planer
kallar man ränksmidare.

⁹Dårens ränker är synd,
smädaren avskys av alla.

¹⁰Förlorar du modet i nödens stund
har du också förlorat din kraft.

¹¹Rädda dem som släpas i väg för att dö,
undsätt dem som förs bort för att mördas.

¹²"Vi visste ingenting", säger du,
men han som prövar hjärtan ser,
han som vakar över ditt liv vet,
och han ger alla deras gärningars lön.

¹³Ät honung, min son, det är gott,
jungfruhonung är söt för tungan.

¹⁴Så är insikt och vishet för din själ,
finner du dem finns en framtid för dig
och ditt hopp skall inte stäckas.

¹⁵Lura inte ondsint vid den rättfärdiges hem,
ödelägg inte hans boning.

¹⁶Sju gånger kan den rättfärdige falla och resa sig igen,
men de onda stupar för olyckan.

¹⁷Gläd dig inte åt din fiendes fall,
jubla inte när han störtar omkull.

¹⁸Det kan väcka Herrens misshag
så att han vänder sin vrede från honom.

¹⁹Förarga dig inte på uslingar,
avundas inte de onda.

²⁰För den gudlöse finns ingen framtid,
den ondes lampa slocknar.

²¹Frukta Herren, min son, och frukta kungen,
men ha inget med uppsatta män att göra.

²²De kan överraskas av olyckan
och när som helst mista sin ställning.

TILLÄGG TILL TREDJE SAMLINGEN (24:23–34)

²³Detta är också de visas ord:

Att vara partisk när man dömer är illa.

²⁴Den som förklarar den skyldige skuldfri
förbannas och fördöms av alla,

²⁵men den som dömer rätt går det väl
och han blir rikt välsignad.

²⁶Som en kyss på munnen
är ett ärligt svar.

²⁷Uträtta arbetet på åkern,
sköt dina sysslor där ute.
Sedan kan du bygga ditt hus.

²⁸Vittna inte mot din broder utan fog.
Inte skall du låta dina ord bedra?

²⁹Säg inte: "Jag skall göra mot honom
som han har gjort mot mig,
jag ger honom vad han förtjänar."

³⁰Jag kom förbi en lat mans mark,
en oförnuftigs vingård.

³¹Där växte tistlar överallt,
marken var täckt av nässlor,
stenmuren hade rasat.

³²Jag tog intryck av denna syn
och drog lärdom av vad jag såg.

- ³³Sov lite till, slumra lite till,
vila lite till med armarna i kors —
³⁴och fattigdomen är över dig som en rånare,
armodet som en beväpnad man.

FJÄRDE SAMLINGEN (kap. 25–29)

25

¹Också detta är ordspråk av Salomo, samlade av Hiskias, Judakung, män.

²Guds ära ligger i att dölja,
kungens i att utforska.

³Himlens höjd och jordens djup
och kungens tankar — ingen kan utforska dem.

⁴Bort med slaggen ur silvret,
så lyckas silversmeden med sitt kär!.

⁵Bort med de onda från kungens närhet,
så befäster rättfärdighet hans tron.

⁶Förhäv dig inte inför kungen,
ställ dig inte på de mäktigas plats.

⁷Det är bättre att han säger: "Stig hit fram!"
än att du får träda tillbaka för en storman.

Vad du sett med dina ögon
⁸skall du inte genast sprida ut,
ty vad skall du sedan göra,
om din broder visar att du tog fel?

⁹Gör upp med din broder,
men röj inte en annans hemlighet,

¹⁰ty den som hör det kommer att klandra dig,
och ditt skvaller kan inte kallas åter.

¹¹Som guldäpplen i silverinfattning
är ord som yttras i rättan tid.

- 12Som en ring av guld, som ett gyllene smycke
är den vises förmaning i ett uppmärksamt öra.
- 13Som svalkande snö en dag i skörden
är ett pålitligt bud för den som skickar honom.
Han ger sin herre friska krafter.
- 14Moln och vind men inget regn,
så är skryt om gåvor man aldrig ger.
- 15Tålmod beveker härskare,
mild tunga bräcker ben.
- 16Hittar du honung, så ät inte mer än lagom,
får du för mycket kräks du.
- 17Besök inte din vän för ofta,
får han för mycket av dig tål han dig inte.
- 18En klubba, ett svärd, en vass pil
är den som vittnar falskt mot sin vän.
- 19En ruttnande tand, en snubblande fot
är förtröstan på en svekfull i nödens stund.
- 20Som att hälla syra i sår
är det att sjunga för ett sorgset hjärta.
- 21Är din fiende hungrig, ge honom bröd,
är han törstig, ge honom vatten.
- 22Då samlar du glödande kol på hans huvud
och Herren skall ge dig din lön.
- 23Nordanvind för med sig regn
och vredgad uppsyn förstuckna ord.
- 24Bättre bo i en vrå på taket
än dela hus med en grälsjuk hustru.
- 25Som friskt vatten för en torr strupe
är goda nyheter från fjärran land.

²⁶En källa som grumlas, en brunn som förorenas
är en rättfärdig som ger vika för en syndare.

²⁷För mycket honung är inte nyttigt;
var sparsam med berömmande ord.

²⁸Som en stad med nedrivna murar
är en man utan självbehärskning.

26

¹Som snö om sommaren och regn vid skörden,
lika illa passar ära för dåren.

²Som den flaxande sparven, som svalan i flykt
är en grundlös förbannelse som far förbi.

³Piska åt hästen, betsel åt åsnan
och ris åt dårens rygg!

⁴Svara inte dåren på hans eget dumma sätt,
då kan du själv bli likadan.

⁵Svara dåren på hans eget dumma sätt,
annars kan han tro att han är klok.

⁶Den som sänder bud med en dåre
hugger benen av sig och utmanar olyckan.

⁷Kraftlösa som den lames ben
blir ordspråk i dårens mun.

⁸Som att binda fast stenen i slungan
är det att ge dåren ära.

⁹Som en törntag i handen på den druckne
blir ordspråk i dårens mun.

¹⁰En skytt som sårar alla som går förbi
är den som lejer dåren och drinkaren.

¹¹Hunden vänder om till sin spya,
och dåren gör om sin dumhet.

¹²Ser du en man som tror att han är klok —
det är mer hopp om dåren än om honom.

¹³Den late säger: "Det är ett vilddjur på vägen,
det är ett lejon på gatan!"

- 14Dörren vänder sig på gångjärnet,
den late vänder sig på sängen.
- 15Den late sticker handen i skålen
men orkar inte föra den till munnen.
- 16Den late tror att han är klokare
än sju som ger vettiga svar.
- 17Som att dra en hund i örat
är det att brusa upp vid andras gräl.
- 18Lik en galning som skickar i väg
bränder och pilar och död
- 19är den som lurar sin vän
och sedan säger: Jag skämtade bara!
- 20När veden är slut slocknar elden,
när baktalaren gått dör grälet ut.
- 21Kol för glöden, ved för elden
och en grälmakare för att striden skall flamma.
- 22Baktalarens ord är som läckerheter,
de slinker ner i människans inre.
- 23Som glasyr över lera
är smicker på tungan och ondska i hjärtat.
- 24Ovännen har hycklande ord på läpparna,
i sitt inre gömmer han svek.
- 25Han talar så vackert, men tro honom inte!
Sjufaldig vidriighet finns i hans hjärta.
- 26Han kan förställa sig och dölja sitt hat,
men hans ondska skall bli uppenbar för alla.
- 27Den som gräver en grop faller själv däri,
den som vältrar upp en sten får den över sig.
- 28Lögnaren hatar dem han skadar,
smickraren vållar fördärv.

- ¹Yvs inte över morgondagen,
du vet inte vad den bär i sitt sköte.
- ²Låt en annan prisa dig, inte din egen mun,
en främmande, inte dina egna läppar.
- ³Stenen är tung, sanden en börda,
men tyngre att bära är dårens ilska.
- ⁴Vreden är grym, raseriet en stormflod,
men vem håller stånd mot svartsjukan?
- ⁵Bättre öppen kritik
än dold kärlek.
- ⁶Vännens örfil är ärligt menad,
fiendens kyssar vill bedra.
- ⁷Den mätte ratar den finaste honung,
den hungrige finner det beska sött.
- ⁸Lik en fågel långt från sitt bo
är en människa långt från sitt hem.
- ⁹Olja och rökelse gör hjärtat glatt,
vänskapens sötma ger själen kraft.
- ¹⁰Överge inte din och din fars vän,
gå inte till din bror när du själv är i nöd.
Bättre nära granne än fjärran frände.
- ¹¹Bli vis, min son, så gör du mig lycklig,
och jag kan ge mina belackare svar på tal.
- ¹²Den kloke ser faran och tar skydd,
den oerfarne trampar på och får sitt straff.
- ¹³Ta manteln från den som borgat för en främling,
kräv pant då det gäller en okänd.

- 14Välsignar man någon högljutt
tidigt om morgonen,
tas det som en förbannelse.
- 15Som evigt takdropp en regnig dag,
så är en gnatig hustru.
- 16Att hejda henne är som att hejda vinden,
som att gripa olja med handen.
- 17Järn ger skärpa åt järn,
människa åt människa.
- 18Den som vårdar fikonträdet får äta dess frukt,
den som sköter om sin herre blir ärad.
- 19Som anletsdragen präglar det yttre,
så präglar hjärtat människan.
- 20Dödsriket och avgrunden är omättligen,
och omättligen är människans ögon.
- 21Silver prövas i degeln och guld i ugnen,
och människan döms efter sitt rykte.
- 22Stöt dåren i morteln,
krossa honom bland kornen —
dårskapen går inte ur honom.
- 23Håll reda på hur fåren har det,
ta väl hand om dina hjordar.
- 24Inte består skatter för evigt
eller rikedom släktled efter släktled.
- 25Men när nytt gräs kommer upp efter slåttarna
och fodret samlas in från bergen,
- 26då har du lamm som ger kläder
och bockar så att du kan köpa mark
- 27och getmjölk nog till föda åt dig själv,
till föda åt din familj
och till dina pigors uppehälle.

- ¹Den onde flyr fast ingen jagar honom,
den rättfärdige är orädd som ett lejon.
- ²Ett land i uppror får många härskare,
den kloke och erfarne skapar varaktig ordning.
- ³En storman som förtrycker de svaga
är ett slagregn som fördärvar grödan.
- ⁴De som överger lagen prisar syndaren,
de som håller fast vid lagen bekämpar honom.
- ⁵Gudlösa människor inser inte vad det rätta är,
men de som söker Herren har insikt i allt.
- ⁶Bättre fattig och oförvitlig
än rik på orätt väg.
- ⁷En förståndig son håller fast vid lagen,
den som sitter bland rumlare skämmer ut sin far.
- ⁸Den som ökar sin rikedom genom ocker och räntor
samlar åt den som hjälper de fattiga.
- ⁹När en man vägrar lyssna till lagen
blir även hans bön något avskyvärt.
- ¹⁰Den som lurar de redliga vilse,
han faller i sin egen grop;
det goda tillfaller den oförvitlige.
- ¹¹Den rike tycker att han är klok,
en fattig med insikt genomskådar honom.
- ¹²De rättfärdigas triumf firas med prakt och glans,
när de onda tar makten håller folk sig undan.
- ¹³Att dölja sina brott ger ingen framgång,
den som bekänner och ångrar sig blir benådad.

- ¹⁴Lycklig den som alltid fruktar,
den som förhärskar sig störtar i olycka.
- ¹⁵Som ett rytande lejon, en slående björn
är en ond härskare över ett svagt folk.
- ¹⁶En oförståndig furste ökar förtrycket,
den som skyr rofferi får leva länge.
- ¹⁷Den som tyngs av blodskuld
skall vara på flykt intill döden:
ingen får hjälpa honom.
- ¹⁸Den oförvitlige kan vandra trygg,
den som tar orätta vägar faller i gropen.
- ¹⁹Den som odlar sin jord får äta sig mätt,
den som jagar efter tomhet mättas med fattigdom.
- ²⁰En pålitlig man blir rikt välsignad,
den som snabbt vill bli rik får sitt straff.
- ²¹Att vara partisk är aldrig rätt,
men somliga gör orätt för en brödbit.
- ²²Den girige ränner efter rikedom,
han vet inte att nöden hinner upp honom.
- ²³Den som tillrättavisar uppskattas mer
än den som bara kommer med smicker.
- ²⁴Den som plundrar sin far och mor
och säger: "Det är inget brott!"
han är en dråpares like.
- ²⁵Snikenhet skapar tvist,
att lita på Herren ger rik lön.

²⁶En dåre är den som litar på eget förnuft,
den som följer visheten går säker.

²⁷Den som ger åt de fattiga skall ingenting sakna,
den som vänder bort blicken förbannas av många.

²⁸När de onda tar makten gömmer sig folk,
när de faller blir de rättfärdiga många.

29

¹Den som tuktas ofta och ändå är stursk
skall krossas plötsligt och ohjälpligt.

²När de rättfärdiga är många gläder sig folket,
när de onda härskar suckar folket.

³Den som älskar vishet ger sin far glädje,
den som går till horor gör av med förmögenheten.

⁴Med rättvisa bygger kungen upp landet,
den som ökar pålagorna ödelägger det.

⁵Den som smickrar sin nästa
lägger ut ett nät för hans fötter.

⁶Den gudlöse snärjs i sin synd,
men den rättfärdige kan glädjas och jubla.

⁷Den rättfärdige sörjer för de svagas rätt,
den onde saknar all insikt.

⁸Hädare hetsar upp hela staden,
de visa får vreden att lägga sig.

⁹När den vise drar dåren inför rätta
blir det skrik och skratt och ingen ordning.

¹⁰De blodtörstiga hatar den oskyldige,
men de rättrådiga skyddar hans liv.

- 11Dåren ger luft åt sin vrede,
den vise behärskar sig.
- 12En härskare som lyssnar på lögner
får idel skurkar i sin tjänst.
- 13Fattig och förtryckare lever sida vid sida,
åt båda ger Herren ögonens ljus.
- 14När kungen dömer de svaga rättvist
skall hans tron bestå för alltid.
- 15Tuktan med käppen ger vishet,
men en ouppfostrad pojke är en skam för sin mor.
- 16När de onda frodas, frodas synden,
men de rättfärdiga skall se deras fall.
- 17Tukta din son, så gör han dig nöjd
och fyller dig med välbehag.
- 18Utan profeter förvildas folket,
lycklig den som håller lagen.
- 19Ord fostrar ingen slav,
han förstår men lyder inte.
- 20Ser du en som pratar i tid och otid —
det är mera hopp om en dåre.
- 21Om en slav skäms bort från ungdomen
blir han uppstudsigt med tiden.
- 22En argsint man vållar gräl,
den hetlevrade förbryter sig ofta.
- 23Högmod leder till förödmjukelse,
men den ödmjuka vinner ära.

- ²⁴Hälaren är sin egen fiende,
han hör förbannelsen men tiger.
- ²⁵Fruktan för människor blir en snara,
men den som litar på Herren får skydd.
- ²⁶Många söker företräde hos härskaren,
men av Herren får var man sin rätt.
- ²⁷Missdådaren är vidrig för de rättfärdiga,
den redbare är vidrig för de onda.

FEMTE SAMLINGEN (kap. 30)

- 30** ¹Ord av Agur, Jakes son, från Massa.

Så talar den man som inte Gud är med:

Jag är trött och uppgiven, Gud.

²Jag är som ett oskäligt djur,
mänskligt förstånd fattas mig.

³Jag har inte förvärvat vishet,
kunskap om den Helige saknar jag.

⁴Vem har stigit upp till himlen och kommit ner igen?

Vem har fångat vinden i sina kupade händer?

Vem har knutit in vattnet i sin mantel?

Vem har märkt ut jordens gränser?

Vad heter han, vad heter hans son —
vet du det?

⁵Alla Guds ord är utan slagg,
han är en sköld för dem som flyr till honom.

⁶Lägg ingenting till hans ord,
så att han inte kan anklaga dig för lögn.

⁷Två saker ber jag dig om,
neka mig dem aldrig till min död:

- ⁸Håll falskhet och lögn ifrån mig,
och gör mig varken fattig eller rik.
Ge mig bara mitt beskärda bröd,
⁹gör mig varken så mätt att jag förnekar dig
och säger: "Vem är Herren?"
eller så utblottad att jag stjälar
och kränker min Guds namn.
- ¹⁰Förtala inte slaven hos hans herre,
då förbannar han dig och du får ditt straff.
- ¹¹Det finns de som förbannar sin far
och inte välsignar sin mor.
- ¹²Det finns de som tror sig vara rena
men inte har tvättat av sig sin smuts.
- ¹³Det finns de som har stolta ögon
och kastar högmodiga blickar.
- ¹⁴Det finns de som har svärd till tänder
och knivar till käftar,
de vill äta de svaga ur landet,
de fattiga från deras jord.
- ¹⁵Blodigeln har två döttrar: Mer! och Mer!
Tre ting är omättligen,
fyra säger aldrig: Nog!
- ¹⁶Dödsriket, det ofruktsamma skötet,
jorden som aldrig blir mätt på vatten
och elden som aldrig säger: Nog!
- ¹⁷Den som ser hånfullt på sin far
och vägrar att lyda sin mor,
hans ögon skall ravinens korpar hacka ut
och örnens ungar äta upp.
- ¹⁸Tre ting övergår mitt förstånd,
fyra kan jag inte fatta:
- ¹⁹Örnens väg över himlen,
ormens väg över klippan,

skeppets väg över havet
och mannens väg i kvinnan.

²⁰Så gör äktenskapsbryterskan:
äter, torkar sig om munnen
och säger: Jag har inget ont gjort.

²¹Tre är det som får jorden att bäva,
fyra kan den inte uthärda:

²²en slav som blir kung,
en odåga som lever gott,

²³en förskjuten kvinna som blir gift
och en piga som tar sin matmors plats.

²⁴Fyra är det som är små på jorden
och ändå visast bland de visa:

²⁵myran är utan styrka
men samlar sin föda om sommaren,

²⁶klippgrävlingen är utan kraft
men bygger sitt bo i klyftorna,

²⁷gräshoppan har ingen kung
men rycker fram i slutna led,

²⁸ödlan kan fångas med händerna,
ändå finns den i kungens palats.

²⁹Tre är det som rör sig ståtligt,
fyra som har ståtlig gång:

³⁰lejonet, starkast bland djuren,
som inte viker för någon,

³¹den kråmande tuppen och bocken
och kungen i spetsen för sin här.

³²Har du förhävt dig, tanklöst
eller med avsikt — sätt handen för munnen!

³³Ty som ost pressas fram ur mjölk
och blod pressas fram ur näsan,
så pressas fejd ur vrede.

SJÄTTE SAMLINGEN (31:1-9)

- 31 ¹Ord till Lemuel, kung av Massa,
med vilka hans mor förmanade honom:
- ²Nej, min son, nej, mitt skötes son,
nej, mina löftens son!
- ³Ge inte din kraft åt kvinnor,
hänge dig inte åt dem som är kungars fördärv.
- ⁴Kungar anstår det inte, Lemuel,
kungar anstår det inte att dricka vin,
furstar inte att trakta efter rusdrycker,
⁵så att de dricker och glömmar lagen
och vränger rätten för de nödställda.
- ⁶Ge vin åt dem som har det svårt,
ge de bedrövade att dricka,
⁷så att de glömmar sin fattigdom
och inte tänker på sitt elände mer.
- ⁸Höj din röst för den stumme,
till försvar för alla som sviktar.
- ⁹Höj din röst och döm rättfärdigt,
försvara de fattiga och svaga.

Den goda hustrun

- ¹⁰Att finna en driftig hustru, vem förunnas det —
långt mer än pärlor är hon värd.
- ¹¹Blint litar hennes man på henne,
och vinsten uteblir inte.
- ¹²Dagligen är hon honom till nytta,
aldrig till skada.
- ¹³Efter att ha skaffat ull och lin
arbetar hon med flinka händer.
- ¹⁴Från avlägsna trakter hämtar hon förråd,
hon är som köpmannens skepp.
- ¹⁵Gryningen är inte inne när hon stiger upp,
sätter fram mat åt familjen
och ger pigorna deras portioner.

- 16Hon ser ut en åker och köper den,
planterar en vingård för det hon själv har tjänat.
- 17Ivrigt går hon till verket
och hugger i med starka armar.
- 18Kan hon märka att affärerna går bra
får hennes lampa brinna hela natten.
- 19Lätt hanterar hon sländtrissan
och håller sländan i handen.
- 20Mot de svaga räcker hon ut handen,
hon öppnar sin famn för de fattiga.
- 21När snön kommer ängslas hon inte:
hela familjen har kläder av ylle.
- 22Också täcken väver hon själv,
hon är klädd i linne och purpur.
- 23På hennes man ser alla med aktning,
där han sitter bland de äldste i porten.
- 24Rockar av linne syr hon och säljer,
handlaren förser hon med bälten.
- 25Styrka och värdighet utstrålar hon
och ser leende framtiden an.
- 26Talar gör hon med klokhets,
vänliga förmaningar delar hon ut.
- 27Uppmärksamt följer hon allt i huset,
aldrig äter hon lättjans bröd.
- 28Välsignad blir hon av sina barn,
och hennes man lovprisar henne:
- 29Åtskilliga duktiga kvinnor har jag sett,
men du överträffar dem alla! —
- 30Älsklighet kan bedra, skönhet förgår,
för sin gudsfruktan skall en hustru prisas.
- 31Överlämna åt henne hennes mödas lön,
må hon prisas i portarna för sina verk.

Predikaren

1 Ord av Predikaren, son till David och kung i Jerusalem.

Ingenting nytt under solen

²Tomhet, idel tomhet,
säger Predikaren,
tomhet, idel tomhet,
allt är tomhet.

³Vad får människan ut
av all sin möda under solen?

⁴Släkte går och släkte kommer,
jorden är evigt densamma.

⁵Solen går upp och solen går ner,
så skyndar den tillbaka
till platsen för sin uppgång.

⁶Vinden blåser åt söder,
så slår den om mot norr,
ständigt slår vinden om,
slår om och vänder igen.

⁷Alla floder flyter mot havet,
men havet blir aldrig fullt.
Dit floderna har vandrat
vandrar de alltid på nytt.

⁸Inga ord räcker till,
ingen kan utsäga allt.
Ögat blir aldrig mätt på att se,
örat får aldrig nog av att höra.

⁹Vad som har varit kommer att vara,
vad som har skett skall ske igen.
Det finns ingenting nytt under solen.

¹⁰Säger man om något: "Det här är nytt!"
så har det ändå funnits före oss,
alltsedan urminnes tid.

¹¹Ingen minns de släkten som gått,
och framtida släkten skall glömmas
av dem som följer efter.

Olika livsvägar prövas

¹²Jag, Predikaren, var kung över Israel i Jerusalem. ¹³Jag föresatte mig att med vishet utforska och undersöka allt som sker under himlen. Tungt är det arbete Gud har lagt på människan.

¹⁴Jag betraktade allt som sker under solen: allt var tomhet, ett jagande efter vind.

¹⁵Krokigt kan inte bli rakt.

Vad man inte har kan man inte räkna.

¹⁶Jag tänkte: Jag har samlat större visdom än någon som före mig har härskat över Jerusalem. Jag har trängt djupt i vishet och vetande. ¹⁷Jag föresatte mig att förstå vad vishet och vetande är, vad dumhet och dårskap är, men jag har insett att också detta är ett jagande efter vind.

¹⁸Stor visdom, stor sorg.

Mer kunskap, mer plåga.

2

¹Jag tänkte: Nåväl, då vill jag pröva på glädjen och njuta livets goda. Men även detta var tomhet.

²Det är dåraktigt, sade jag om skrattet,
och om glädjen: Vad tjänar den till?

³Jag beslöt mig för att njuta av vin men ändå låta visheten råda i mitt hjärta. Jag ville ägna mig åt dårskap för att se vad som är bäst för människor att göra under himlen, de dagar livet varar.

⁴Jag grep mig an med stora företag: jag byggde hus åt mig och planterade vingårdar. ⁵Jag anlade trädgårdar och parker med fruktträd av alla slag. ⁶Jag byggde dammar för att bevattna en skog av grönskande träd. ⁷Jag skaffade mig slavar och slavinnor, och nya slavar föddes i mitt hus. Mina hjordar av oxar och får blev större än vad någon haft före mig i Jerusalem. ⁸Jag hopade silver och guld, rika skatter från kungar och provinser. Jag skaffade mig sångare och sångerskor och det som är människens lust: kvinnor och åter kvinnor. ⁹Så överträffade jag alla som varit före mig i Jerusalem. Och min visdom svek mig inte. ¹⁰Allt vad mina ögon begärde lät jag dem få, ingen glädje

nekade jag mig. I allt mitt arbete fann jag glädje, den lönen fick jag för min möda. ¹¹Men så vände jag blicken mot allt jag hade utfört, mot all den möda jag haft. Och allt var tomhet, ett jagande efter vind. Det fanns ingen vinst under solen.

¹²Så vände jag blicken mot visheten, dumheten och dårskapen. — Vad kan den göra som kommer efter kungen? Bara det som man förut gjort! — ¹³Jag såg att visheten är bättre än dårskapen, liksom ljuset är bättre än mörkret.

¹⁴Den vise har ögon att se med,
dåren vandrar i mörker.

Men jag vet att samma öde drabbar dem båda. ¹⁵Jag tänkte: Dårens öde drabbar också mig. Vad har då all min vishet tjänat till? Och jag sade mig: Även detta är tomhet. ¹⁶Ty minnet av den vise lever inte evigt, inte längre än minnet av dåren. Inom kort är båda glömda. Och den vise dör liksom dåren.

¹⁷Då hatade jag livet, ty det som sker under solen var mig en plåga. Allt är tomhet, ett jagande efter vind.

¹⁸Jag hatade också allt som jag med möda förvärvat under solen: det måste jag lämna till den som kommer efter mig. ¹⁹Vem vet om han är vis eller dåraktig? Ändå skall han råda över allt vad jag med möda och klokhets har förvärvat under solen. Även detta är tomhet.

²⁰Då greps jag av förtvivlan över all min möda under solen. ²¹Ty också den som har strävat med klokhets, insikt och framgång måste lämna vad han äger åt en som inte lagt ner någon möda på det. Även detta är tomhet och ett stort elände.

²²Vad får då människan ut av all sin möda, av all sin mödosamma strävan under solen?

²³Var dag är en smärta,
var syssla en plåga.

Inte ens om natten finner hjärtat ro.

Även detta är tomhet.

²⁴Det finns för människan ingenting gott utom att äta och dricka och finna glädje mitt i all sin möda. Jag har insett att detta är en Guds gåva. ²⁵Ty vem äter och vem gläder sig Gud förutan? ²⁶Han ger vishets, kunskap och glädje åt den som behagar honom, men syndaren ger han arbetet med att samla och lägga på hög — och sedan lämnar han alltsammans åt den som behagar honom. Även detta är tomhet, ett jagande efter vind.

Allt har sin tid

3

- ¹Allt har sin tid,
 det finns en tid för allt som sker under himlen:
²en tid för födelse, en tid för död,
 en tid att plantera, en tid att rycka upp,
³en tid att dräpa, en tid att läka,
 en tid att riva ner, en tid att bygga upp,
⁴en tid att gråta, en tid att le,
 en tid att sörja, en tid att dansa,
⁵en tid att kasta stenar, en tid att samla stenar,
 en tid att ta i famn, en tid att avstå från famntag,
⁶en tid att skaffa, en tid att mista,
 en tid att spara, en tid att kasta,
⁷en tid att riva sönder, en tid att sy ihop,
 en tid att tiga, en tid att tala,
⁸en tid att älska, en tid att hata,
 en tid för krig, en tid för fred.

⁹Vad får då den strävsamme ut av all sin möda? ¹⁰Jag har sett vilket arbete Gud har lagt på människan. ¹¹Allt vad Gud har gjort är skönt i rätta stunden. Han låter människor urskilja ett sammanhang, men aldrig kan de fatta Guds verk från början till slut. ¹²Jag insåg att för människan finns ingenting gott utom att glädja sig och njuta livets goda. ¹³Att äta och dricka och finna glädje mitt i all sin möda — det är en gåva från Gud.

¹⁴Jag vet att vad Gud gör består för alltid,
 ingen kan lägga något därtill,
 ingen kan dra något därifrån.
 Så handlar Gud för att man skall bäva inför honom.

¹⁵Det som är har redan varit,
 det som kommer har redan funnits.
 Gud letar åter fram det flydda.

Livets intighet och ondsk

¹⁶Vidare såg jag under solen:
 orätt satt på rättens plats,
 orätt satt på rättfärdighetens plats.

¹⁷Jag tänkte: Gud dömer både rättfärdiga och orättfärdiga. För allt som sker, för varje handling finns en tid.

¹⁸Jag tänkte: Det sker för människornas skull, för att Gud skall pröva dem och de själva inse att de är djuren lika. ¹⁹Människans öde och djurens är ett och detsamma: hon dör som de. Samma livsande bor i dem båda. Människan är inte förmer än djuren. Allting är tomhet.

²⁰Allt går mot samma mål:

allt har kommit av jord,

och allt blir jord igen.

²¹Vem vet om människornas livsande stiger uppåt, mot höjden, medan djurens sjunker neråt, mot jorden?

²²Jag insåg att det inte finns något gott för människan utom glädjen i arbetet; det är hennes beskärda del. Vem visar människan vad som kommer efter henne?

¹Vidare såg jag alla de våldsdåd som begås under solen:

de förtryckta gråter

men ingen tröstar dem,

förtryckaren övar våld mot dem

men ingen hjälper dem.

²Jag sade: De döda, som redan gått bort, är lyckligare än de levande, som ännu är kvar i livet. ³Men lyckligast är den som ännu inte är till, den som sluppit se allt det onda som sker under solen.

⁴Jag såg att all strävan och all framgång bottnar i den enes avund mot den andre. Även detta är tomhet, ett jagande efter vind.

⁵Dåren sitter med händerna i kors

och tär på sitt eget hull.

⁶Bättre en handfull i lugn och ro

än två händer fulla och mycket möda,

ett jagande efter vind.

⁷Jag såg ännu mer av tomheten under solen: ⁸en man står helt ensam, har varken son eller bror. Ändå är det ingen måtta på hans möda, och han spanar alltid lika girigt efter rikedom. "Men för vem sliter jag och nekar mig livets goda?" Även detta är tomhet och ett eländigt arbete.

⁹Bättre två än en, de får riklig lön för sin möda. ¹⁰Om de faller kan de hjälpa varandra upp. Men ve den som är ensam!

Om han faller finns det ingen som hjälper honom upp. ¹¹Lika-så: om två sover tillsammans har de det varmt, men hur skall den ensamme hålla sig varm?

¹²Där en blir övermannad kan två hålla stand, och tredubbel tråd brister inte så snart.

¹³Bättre en pojke, fattig och förständig,
än en kung som är gammal och dåraktig,
en som inte längre har vett att ta varning.

¹⁴Ty från fängelsehålan steg han till kungatronen, fast han föddes fattig i sitt rike. ¹⁵Jag såg allt levande som vandrar under solen sluta upp kring den unge tronföljaren, som skulle träda i den andres ställe. ¹⁶Oändligt stor var den skara han ledde. Ändå är han inte till någon glädje för senare släkten. Även detta är tomhet, ett jagande efter vind.

Vakta din tunga!

¹⁷Tänk dig för när du går till Guds hus. Att gå dit för att lyssna är bättre än att offra som dårarna gör; i sin okunnighet handlar de illa.

5

¹Var inte för snar att tala, säg ingenting förhastat inför Gud — han är i himlen och du på jorden. Låt därför dina ord vara få.

²Drömmar föds av mycket arbete,
dåraktighet av mycket prat.

³När du ger Gud ett löfte, så dröj inte att infria det, han har inget fördrag med dårar: håll alltså vad du lovar! ⁴Bättre ingenting lova än lova och ingenting hålla. ⁵Låt inte din tunga förleda dig till synd, och säg inte till Guds sändebud: "Det var ett misstag!" Låt inte dina ord dra Guds vrede över dig, så att han förstör allt vad du har gjort. ⁶Mitt i alla drömmar, all tomhet, alla ord: Frukta Gud!

⁷Om du i din del av landet ser den fattige förtryckas och lag och rätt förtrampas, bli inte förvånad: den ene makthavaren bevakar den andre, och över dem sitter flera med makt. ⁸[---]

Gods och guld

⁹Den som älskar pengar blir aldrig mätt på pengar, och den som älskar rikedom får aldrig nog. Även detta är tomhet. ¹⁰Ju

större förmögenhet, desto fler som tär på den. Vilken glädje ger den ägaren annat än ögats glädje? ¹¹God är arbetarens sömn, han må äta litet eller mycket, men den rikes överflöd ger honom ingen ro att sova.

¹²Jag har sett något ont och plågsamt under solen: hopsparrad rikedom blir sin ägares olycka. ¹³Trots hans tunga arbete går rikedomens förlorad, och får han då en son har han inget att ge honom. ¹⁴Lika naken som han kom till världen går han åter bort: så som han kom, så skall han gå. Ingenting får han ta med sig på färden av allt vad han med möda har förvärvat. ¹⁵Ja, detta är något ont och plågsamt: sådan han kom får han gå härifrån. Vad har han för glädje av sin strävan efter vind? ¹⁶Alla hans dagar är mörker och sorg, djupaste missmod, sjukdom och förbittring.

¹⁷Jag har också sett något annat: det är gott och skönt för människan att äta och dricka och finna glädje mitt i all sin möda under solen, de dagar som Gud har gett henne att leva. Det är hennes beskärda del. ¹⁸När Gud ger en människa gods och guld och förmåga att njuta av det, ta ut sin del och vara glad under sin möda, då är det en gåva från Gud. ¹⁹Hon tänker knappt på hur livsdagen förrinner, ty hon har fullt upp med den glädje Gud ger.

6 ¹Det finns ett ont som jag har sett under solen, och tungt vilalar det på människan: ²det är då Gud har gett någon gods och guld och ära, så att ingenting fattas av allt som han åtrår, men inte låter honom njuta av det; det får i stället en främling göra. Detta är tomhet och en svår plåga.

³En man kan få hundra barn och leva otaliga år, men om han aldrig blir tillfredsställd i livet, hur länge han än lever, och kanske inte ens får en grav, då säger jag: Ett dödfött barn är lyckligare! ⁴Förgäves kom det till världen, in i mörkret går det, och i mörker höljs dess namn. ⁵Det har inte sett solen och det anar ingenting, men dess ro är djupare än hans. ⁶Om han än lever i tusen år, två gånger om, får han ändå aldrig njuta livets goda. Alla kommer ju till en och samma plats.

⁷Människan sliter ständigt för bröd,
men hungern blir aldrig stillad.

⁸Vilken fördel har den vise framför dåren? Vad hjälper det den fattige att veta hur man möter livet?

⁹Bättre vad ögonen ser
än vad åtrån söker.

Även detta är tomhet, ett jagande efter vind.

Lycka och olycka

¹⁰Allt som finns till har redan fått sitt namn, och människans lott är bestämd. Hon kan inte gå till rätta med den som är starkare. ¹¹Ju fler ord, desto större tomhet. Vad gagnar det människan?

7

¹Vem vet vad som är gott för människan i livet, de dagar det tomma livet varar, de dagar hon lever lik en skugga? Och vem kan säga en människa vad som kommer efter henne under solen?

²Gott rykte är bättre än rökelse
och dödsdagen bättre än födelsens dag.

³Bättre gå till sorgehus än till gästabud.

Vad som är slutet för envar
må alla levande betänka.

⁴Bekymmer är bättre än skratt.

Fast minen är mörk kan sinnet vara ljusst.

⁵De visa är helst i sorgens hus,
dårarna i glädjens.

⁶Bättre klandras av en vis
än lovsjungas av en dåre.

⁷Ty som törnrisets knastrande under kitteln,
så är dårens skratt.

Även detta är tomhet.

⁸Hot fördummar den vise,
förståndet förmörkas av mutor.

⁹Slutet är bättre än början,
tålmod bättre än högmod.

¹⁰Var inte snar till vrede,
vreden bor i dårars bröst.

¹¹Säg inte: "Varför var det bättre förr?" Det är inte av vishet man frågar så.

¹²Vishet är lika bra som förmögenhet,
en förmån för dem som ser solen.

¹³Vishet ger skydd liksom pengar ger skydd,
men att äga vishet ger mer:
den räddar den vises liv.

¹⁴Se på vad Gud har gjort:
vem kan göra rakt vad han har gjort krokigt?

¹⁵På lyckans dag skall du vara lycklig,
och på olyckans dag skall du tänka så:
Gud har gjort även denna dag,
och människan har inget att klandra honom för.

¹⁶I detta flyktiga liv har jag sett
att rättfärdiga går under trots sin rättfärdighet,
att onda lever länge trots sin ondska.

¹⁷Var inte alltför rättfärdig, och visa dig inte alltför klok. Varför skulle du vålla ditt eget fördärv? ¹⁸Var inte alltför ond, och var inte dåraktig. Varför skulle du dö i förtid? ¹⁹Bäst är att hålla fast vid det ena utan att släppa det andra: den som fruktar Gud lyckas med bådadera.

²⁰För den vise är visheten ett bättre värn
än tio mäktiga män i staden.

²¹Men det finns ingen rättfärdig på jorden som alltid gör det goda och aldrig syndar.

²²Bry dig inte om allt som sägs. Då hör du inte när din tjänare förbannar dig. ²³Många gånger — det vet du själv — har också du förbannat andra.

²⁴Allt detta har jag provat med vishetens hjälp. Jag sade: Jag vill vinna vishet — men den låg långt utom räckhåll.

²⁵Utom räckhåll ligger det som varit,
djupt, djupt — vem kan finna det?

²⁶Jag föresatte mig nu att undersöka och utforska, att söka visheten och meningen. Jag insåg att ondska är oförnuft och dåraktiga handlingar vanvett.

27Detta har jag funnit:
bittrare än döden är kvinnan,
hon är en snara,
hennes hjärta är ett nät,
hennes armar är bojor.
Den som behagar Gud kommer undan,
men syndaren blir hennes fånge.

28Se här vad jag har funnit,
säger Predikaren,
då jag har lagt det ena till det andra
för att finna meningen.

29Något sökte jag ständigt förgäves:
en enda människa fann jag bland tusen,
men aldrig var det en kvinna.

30Detta är vad jag kom fram till:
Gud gjorde människan enkel och rak,
men hon hittar på alla möjliga konster.

8

1Vem är som den vise,
vem förstår att tyda tingen?
Vishet får människans ansikte att lysa,
mildrar hennes hårda uppsyn.

2/3Lyd kungens befallningar,
svär ingen förhastad ed inför Gud.
Kungen gör vad han behagar,
lämna honom därför i fred
och driv inte en dålig sak.

4Kungens ord är lag,
till honom kan ingen säga: "Vad gör du?"

5Den som lyder hans befallning råkar inte illa ut.
Den vise vet när man bör handla och hur.

6För allting finns det en tid och ett sätt.
Det onda vilar tungt på människan.

7Hon vet inte vad som skall hända,
vem kan säga henne vad som skall ske?

8Ingen har makt över vinden,
ingen kan hejda vinden.

Ingen råder över dagen för sin död,
ingen slipper undan i striden.

Ondskan räddar aldrig sin man.

⁹Allt detta såg jag när jag betraktade vad som sker under solen, i en tid då människa har makt över människa, till hennes olycka. ¹⁰Sedan såg jag de onda [--]. Även detta är tomhet.

¹¹Eftersom det onda inte får sin dom med ens uppmuntras människor att göra orätt. ¹²Så begår syndaren hundratals brott och får ändå sin frist. Nog vet jag att det skall gå väl för de gudfruktiga, ty de fruktar Gud, ¹³och illa för de onda — de lever kort, flyktiga som skuggan — ty de fruktar inte Gud. ¹⁴Men tomhet är också detta som sker på jorden, att rättfärdiga drabbas av det öde som de onda förtjänat och onda får den lott de rättfärdiga förtjänat. Jag tänkte: även detta är tomhet.

¹⁵Då prisade jag glädjen, ty för människan finns inte något gott under solen utom att äta, dricka och vara glad. Detta står henne till buds i livets möda, de dagar som Gud ger henne under solen.

¹⁶Så föresatte jag mig att bli förtrogen med visheten, och jag såg hur människor arbetar överallt, både dag och natt, utan att få en blund i ögonen. ¹⁷Då insåg jag vad som gäller om hela Guds verk: människan kan inte fatta det som sker under solen. Hur hon än strävar och söker fattar hon det inte, ja, även om den vise säger sig förstå fattar han ändå aldrig.

Människans lott

¹Allt detta har jag begrundat, allt detta har jag insett: de rättfärdiga och de visa och allt vad de gör vilar i Guds hand. Om en människa går kärlek eller hat till mötes, det vet hon inte. Allt som väntar henne är tomhet.

²Samma öde drabbar alla,
den rättfärdige och den orättfärdige,
den gode och den onde,
den rene och den orene,
den som offrar och den som inte offrar.
Det går den gode och syndaren lika,
den som svär eden och den som vägrar.

³Det är ett ont det som sker under solen, att alla går samma öde till mötes. Människornas hjärtan är fulla av ondska, dårskap bor i dem livet igenom, och till sist skall de samlas till de döda.

⁴Den som tillhör de levandes skara har ännu något hopp.

Bättre en levande hund

än ett dött lejon.

⁵De levande vet att de skall dö, men de döda vet ingenting. De har ingen lön att vänta, minnet av dem är borta. ⁶Det är slut med deras kärlek, deras hat och avund, aldrig mer tar de del i det som sker under solen.

⁷Ät ditt bröd med glädje

och drick ditt vin med glatt hjärta —

Gud har redan sagt ja till vad du gör.

⁸Klä dig alltid i vitt,

låt oljan flöda över ditt huvud.

⁹Njut livet med den kvinna du älskar,

alla dagar i ditt flyktiga liv,

det som Gud har gett dig under solen,

ditt flyktiga liv.

Det är din lott i livet,

ditt mödosamma liv under solen.

¹⁰Allt vad du kan göra skall du göra med kraft,

ty i dödsriket, dit du går,

finns varken handling eller mening,

vetande eller vishet.

Tid och öde

¹¹Vidare såg jag under solen:

det är inte de snabba som vinner loppet,

det är inte de tappra som vinner striden,

det är inte de visa som får bröd,

inte de kloka som blir rika,

inte de kunniga som har framgång:

allt är tillfällighet och slump.

¹²Människan vet inte när stunden är inne.

Liksom fisken fångas i olycksnätet

och fågeln fastnar i snaran,

så blir människorna snärjda
när olyckan plötsligt drabbar dem.

¹³Jag såg också hur det kan gå med den största vishet under solen. ¹⁴Det var en liten stad med få invånare. Mot den tågade en stor konung. Han omringade den och byggde väldiga belägringsverk. ¹⁵Nu fanns det i staden en man, fattig men vis, och han kunde ha räddat staden med sin vishet. Men ingen kom att tänka på den fattige. ¹⁶Då sade jag:

Vishet är bättre än styrka,
men den fattiges vishet föraktas,
och ingen lyssnar på hans ord.

¹⁷De visas stilla tal är starkare
än skränet från dårarnas hövding.

¹⁸Vishet är bättre än vapen.

Ett enda fel fördärvar mycket gott.

¹Död fluga får parfymen att stinka och jäsa,
ett uns av dårskap väger mer än vishet och ära.

²Den vises förstånd bringar lycka,
dårens förstånd bringar olycka.

³Var han än går kommer dårens förstånd till korta, han röjer sin dårskap för alla.

⁴Om fursten rasar mot dig skall du inte lämna din post:
lugn behärskning hindrar stora misstag.

⁵Här är något ont jag har sett under solen, ett missgrepp som beror av den som har makten:

⁶dårskapen får sitta i högsätet,
de rika på undanskymd plats.

⁷Jag har sett slavar till häst och furstar till fots som slavar.

⁸Den som gräver en grop faller själv däri,
den som river en mur blir biten av en orm,

⁹den som bryter sten blir skadad av sten,
den som hugger ved kan göra sig illa.

¹⁰Om yxan är slö och eggen inte slipas
får man bruka desto större kraft.

Man vinner på att gå till verket med vishet.

¹¹Om ormen hugger före besvärjelsen
gör ormtjusaren ingen förtjänst.

¹²Den vises ord banar väg till framgång,
men dårens tunga blir hans fördärv.

¹³Början av hans tal är dårskap
och slutet renaste vanvett.

¹⁴Dåren pratar och pratar.

Ingen människa vet vad som skall ske,
ingen kan säga henne vad som skall hända,
när hon en gång är borta.

¹⁵Dårens möda tröttar ut honom,
han hittar inte ens vägen till staden.

¹⁶Ve det land där en tjänare är kung
och där furstar börjar festa redan på morgonen.

¹⁷Lyckligt det land där en ädling är kung
och där furstar håller fest i rätt tid,
med manlig måtta och utan rus.

¹⁸Där slapphet bor sjunker taket in,
lata händer lämnar huset otätt.

¹⁹Gästabud gör man för nöjes skull,
vin gör livet glatt,
för pengar får man allt.

²⁰Förbanna inte kungen ens för dig själv,
inte den rike ens i ditt sovrum.
En fågel kan viska i någons öra,
ditt ord kan bäras vidare på vingar.

11

¹Sänd ditt bröd över vattnet,
en dag får du det åter.

²Fördela vad du har på flera händer —
du vet aldrig vilka olyckor som kan drabba landet.

³När molnen är fyllda
tömmer de regnet på jorden,
och ett träd som faller, mot norr eller söder,
ligger på den plats där det föll.

⁴Den som vaktar på vinden får ingenting sått,
den som blickar mot molnen får ingenting skördat.

⁵Ingen vet hur livsanden kommer in i fostret hos den havande, lika litet förstår du hur Gud handlar, han som gör allt.

⁶Så ut din säd på morgonen,
och låt inte armen vila på kvällen.

Du vet inte vad som lyckas bäst, det ena eller det andra, eller om båda blir lika bra.

Ungdom och ålderdom

⁷Ljuvligt är ljuset,
det är skönt för ögonen att se solen.

⁸Om människan lever i många år
skall hon glädja sig åt dem alla
och minnas att mörkrets dagar blir många.
Allt som kommer är tomhet.

⁹Gläd dig, yngling, medan du är ung,
njut i fulla drag av din ungdom.
Följ ditt hjärtas vägar,
gå dit ögat leder dig.
Men tänk på att för allt du gjort
skall du ställas till ansvar av Gud.

¹⁰Undvik allt som pinar ditt hjärta,
allt som plågar din kropp:
ungdom och blomning är snart förbi.

¹Tänk på din skapare i din ungdom,
innan de onda dagarna nalkas,
de år som ingen glädje har att ge,
²då solen och ljuset slocknar
och månen och stjärnorna,
då regnet följs av nya moln.

- ³Det är den dag då husets väktare darrar
och de starka männen sviktar,
då malerskorna slutat mala — de är för få —
då det mörknar för dem som ser ut genom fönstren,
⁴då dörrarna mot gatan stängs till,
då ljudet från kvarnen dämpas,
stämman blir tunn som en fågels
och sångrösten mister sin klang,
⁵då man bävar för en backe
och för fasorna på vägen,
då mandelträdet lyser vitt,
gräshoppan släpar sig fram
och kaprisfrukten mist sin kraft,
då människan går till sitt eviga hem
och gråtarna väntar på gatan,
⁶ja, innan silvertråden slits av
och guldsålen brister,
kruset krossas vid källan
och brunnshjulet går i bitar;
⁷då stoftet återvänder till jorden, sitt ursprung,
och livsanden återvänder till Gud, som gav den.

⁸Tomhet, idel tomhet,
säger Predikaren,
allt är tomhet.

Slutord

⁹Predikaren var inte bara en vis man, han gav också folket del av sin kunskap. Han vägde och granskade och ordnade många ordspråk. ¹⁰Predikaren sökte ge sina ord en tilltalande form och rättframt uttrycka sanningen. ¹¹De visas ord är som oxpikar, och samlade tänkespråk som väl islagna spikar. De kommer från en och samme herde.

- ¹²För övrigt, min son, ta varning:
det myckna bokskrivandet tar aldrig slut,
och flitiga studier gör kroppen trött.

¹³Nu har du hört allt, och detta är summan: frukta Gud och håll hans bud. Det gäller alla människor. ¹⁴Ja, för varje gärning skall Gud kräva räkenskap, också för allt som är dolt, gott som ont.

Höga visan

1 ¹Sångernas sång, av Salomo.

Hon ²Kyssar vill jag dricka ur hans mun!
— Din kärlek är ljuvare än vin.

³Ljuvligt doftar din balsam,
som Turak-balsam är ditt namn,
och kvinnorna älskar dig.

⁴Ta mig med, låt oss skynda,
för mig, konung, till ditt rum.
Vi skall jubla och glädjas över dig
och prisa din kärlek högre än vin.
Med rätta älskar de dig.

⁵Jag är svart och skön,
ni Jerusalems döttrar,
svart som Kedars tält,
som Shalmas hyddor.

⁶Bry er inte om att jag är svart,
att solen har bränt mig.
Min mors söner grälade på mig,
de satte mig att vakta vingårdarna.
Min egen vingård vaktade jag inte.

⁷Säg mig, min käraste,
var du vallar din hjord
och var du rastar vid middagstid,
så att jag inte förrirrar mig
till dina vänners hjordar.

Han ⁸Vet du inte det,
du skönaste bland kvinnor,
så följ bara fårens spår
och låt dina killingar beta
vid herdarnas läger.

⁹Vid ett sto i faraos spann
vill jag likna dig, min älskade.

¹⁰Dina vackra kinder smyckas av hängen,
din hals av pärlor.

¹¹Hängen av guld skall vi göra åt dig
med kulor av silver.

Hon ¹²När kungen ligger på sin bädd
sprider min nardus sin doft.

¹³Min vän är som knytet med myrra,
som vilar mellan mina bröst.

¹⁴Min vän är en klase hennablom
i En-Gedis vingårdar.

Han ¹⁵Vad du är skön, min älskade,
vad du är skön!
Dina ögon är duvor.

Hon ¹⁶Vad du är skön, min vän,
ja, du är ljuvlig!
Grönskande är vårt läger,

¹⁷cedrarna är bjälkar i vårt hus,
cypresserna vårt tak.

2

¹Jag är en vildros på Sharons slätt,
en lilja i dalen.

Han ²Som en lilja bland tistlar
är min älskade bland flickor.

Hon ³Som ett äppelträd i skogen
är min vän bland de unga männen.
Jag njuter av att sitta i dess skugga,
dess frukt är söt för min gom.

⁴Han för mig till vinhuset
under sin kärleks fana.

⁵Styrk mig med druvkakor,
vederkvick mig med äpplen,
jag är sjuk av kärlek.

⁶Mitt huvud vilar på hans vänstra arm,
hans högra omfamnar mig.

⁷Jag besvär er, Jerusalems döttrar,
vid fältens gaseller och hindar:
stör inte kärleken, väck den inte,
förrän den själv vill.

⁸Hör, min vän kommer!
Där är han,
han springer över bergen,
dansar fram över höjderna.

⁹Min vän är lik en gasell,
lik en ung hjort.
Där står han vid vår gavel,
spanar genom fönstret,
tittar in genom gallret.

¹⁰Min vän säger till mig:

Han Kom, min älskade,
min vackra flicka, kom ut!

¹¹Vintern är över,
regntiden är förbi.

¹²Marken täcks av blommor,
sångens tid är inne,
turturduvan hörs i vårt land.

¹³Fikonträdet får kart,
vinstocken går i doftande blom.
Kom, min älskade,
min vackra flicka, kom ut!

¹⁴Min duva bland bergets klyftor,
i klipphyllans gömsle,
låt mig se dig,
låt mig höra din röst!
Din röst är ljuv,
din gestalt så skön.

Kör ¹⁵Fånga rävarna åt oss,
de små rävarna,

som härjar i vingårdarna,
våra vingårdar som går i blom.

Hon 16Min vän är min och jag är hans,
han som vallar sin hjord bland liljor.
17Tills vinden vaknar
och skuggorna flyr,
ströva omkring, min vän,
som en gasell, som en ung hjort
på de kryddoftande bergen.

3

1På min bädd om natten
söker jag den jag har kär.
Jag söker men finner honom inte.
2Jag vill stiga upp och gå runt i staden,
på gatorna och över torgen,
och söka den jag har kär.
Jag söker men finner honom inte.
3Väktarna finner mig,
de som går runt i staden.
"Har ni sett den jag har kär?"
4Knappt har jag lämnat dem
förrän jag finner den jag har kär.
Jag tar fatt honom och släpper honom inte
förrän jag fört honom till min mors hus,
till kammaren hos henne som fött mig.
5Jag besvär er, Jerusalems döttrar,
vid fältens gaseller och hindar:
stör inte kärleken, väck den inte,
förrän den själv vill.

Kör 6Vem är hon som kommer ur öknen
i en pelare av rök,
omvärvd av myrra och rökelse
och kryddhandlarens alla dofter?

⁷Se, där är Salomos bärstol!

Sextio kämpar omger den,
sextio av Israels kämpar,

⁸alla beväpnade med svärd

och övade i strid,

var och en med sitt svärd vid höften
mot nattens fasor.

⁹Sin bärstol lät kung Salomo bygga

av trä från Libanon,

¹⁰med stolpar av silver,

ryggstöd av guld,

säte av purpurtyg

och insidan klädd med ebenholts.

Jerusalems döttrar, ¹¹kom ut,

Sions döttrar, skåda kung Salomo

och kronan hans mor har krönt honom med

på hans bröllopsdag,

på hans glädjedag.

4 Han

¹Vad du är skön, min älskade,

vad du är skön!

Dina ögon är duvor

bakom din slöja.

Ditt hår är som en flock getter

som strömmar utför Gileads berg.

²Dina tänder är som en flock tackor

som stiger ur badet för att klippas,

alla har tvillingar,

ingen är utan lamm.

³Som ett klarrött band är dina läppar,

din mun är ljuvlig.

Som ett kluvet granatäpple

skimrar din tinning bakom slöjan.

⁴Som Davids torn är din hals

med rader av stenar,

där tusen sköldar hänger

och kämparnas alla koger.

- ⁵Dina bröst är som två hjortkalvar,
som gasellens tvillingkid,
betande bland liljor.
- ⁶Tills vinden vaknar
och skuggorna flyr
vill jag besöka myrraberget,
välluktens kulle.
- ⁷Allt hos dig är skönt, min älskade,
hos dig finns ingen brist.
- ⁸Kom, min brud, från Libanon,
kom från Libanon, kom hit!
Stig ner från Amanas topp,
från toppen av Senir och Hermon,
från lejonens hålor,
från leopardernas berg.
- ⁹Du har fångat mitt hjärta, min syster och brud,
med en enda blick har du fångat mitt hjärta,
med en enda länk av din halskedja.
- ¹⁰Vad din kärlek är skön,
min syster och brud,
din kärlek är ljuvare än vin,
din balsam ljuvare än alla dofter.
- ¹¹Av sötma dryper dina läppar, min brud,
din tunga gömmer honung och mjölk,
dina kläder doftar som Libanon.
- ¹²En inhägnad trädgård är min syster och brud,
en inhägnad trädgård, en förseglad källa.
- ¹³I din lustgård växer
granatträd med härliga frukter,
henna och nardus,
- ¹⁴nardus och saffran, kalmus och kanel,
alla slags doftrika träd,
myrra och aloe
och finaste kryddor.

¹⁵Du är trädgårdens källa,
en brunn med friskt vatten,
bäckar från Libanon.

Hon ¹⁶Vakna, nordanvind! Sunnanvind, kom!
Blås genom min trädgård,
så att dess vällukter flödar!
Må min vän komma till sin trädgård
och njuta dess härliga frukter!

5 *Han* ¹Jag kommer till min trädgård,
min syster och brud.
Jag plockar min myrra och mina kryddor,
jag smakar mina bikakor och min honung,
jag dricker mitt vin och min mjölk.

Kör Ät, ni älskande, och drick!
Berusa er av kärlek!

Hon ²Jag sov, men mitt hjärta var vaket.
Hör, min vän knackar på:
"Öppna för mig, min syster, min älskade,
min duva, min fulländade!
Mitt hår är fuktigt av dagg,
mina lockar våta av nattens droppar."

³Jag har tagit av mig linnet,
skall jag ta på det igen?
Jag har tvättat mina fötter,
skall jag smutsa ner dem igen?

⁴Min vän sticker handen genom gluggen
och får mitt inre att skälva.

⁵Jag stiger upp för att öppna för min vän,
och mina händer dryper av myrra.
Från fingrarna rinner myrra
över dörrens regel.

⁶Jag öppnar för min vän,
men min vän har gått.
Jag blir utom mig, han är borta,
jag söker honom men finner honom inte,
jag ropar, men han svarar inte.

⁷Väktarna finner mig,
de som går runt i staden.
De slår mig, de gör mig illa.
Murarnas väktare sliter av mig sjalen.

⁸Jag besvär er, Jerusalems döttrar:
om ni finner min vän,
tala om för honom
att jag är sjuk av kärlek!

Kör ⁹Vad skiljer din vän från andra,
du skönaste bland kvinnor,
vad skiljer din vän från andra,
vad får dig att besvärja oss så?

Hon ¹⁰Min vän är röd och glänsande,
ypperst bland tiotusen.
¹¹Hans huvud är finaste guld,
hans lockar liknar dadelklasar,
svarta som korpen.
¹²Hans ögon är som duvor
vid strömmande vatten,
de badar i mjölk,
de sitter vid fullhetens rand.
¹³Hans kinder är som kryddsängar,
där doftande örter växer.
Hans läppar är liljor,
de dryper av flytande myrra.
¹⁴Hans armar är stavar av guld,
besatta med krysoliter,
hans mage en skiva av elfenben,
överströdd med safirer.
¹⁵Hans lår är pelare av alabaster
på socklar av guld.
Hans gestalt är som Libanon,
ståtlig som dess cedrar.
¹⁶Hans gom är sötma,
allt hos honom är begärligt.

Sådan är min vän,
sådan är min käraste,
ni Jerusalems döttrar.

- 6** *Kör* ¹Vart har din vän gått,
du skönaste bland kvinnor,
vart har din vän tagit vägen?
Låt oss hjälpa dig att söka!
- Hon* ²Min vän har gått ner till sin trädgård,
till kryddsängarna.
Där vallar han sin hjord
och plockar liljor.
- ³Jag är min väns och han är min,
han som vallar sin hjord bland liljor.
- Han* ⁴Du är skön som Tirsas, min älskade,
ljuvlig som Jerusalem,
skrämmande som stjärnernas här.
- ⁵Vänd bort din blick,
den gör mig förvirrad.
Ditt hår är som en flock getter
som strömmar utför Gilead.
- ⁶Dina tänder är som en flock tackor
som stiger ur badet,
alla har tvillingar,
ingen är utan lamm.
- ⁷Som ett kluvet granatäpple
skimrar din tinning bakom slöjan.
- ⁸Sextio är drottningarna,
åttio är bihustrurna
och oräkneliga de unga kvinnorna.
- ⁹Men hon är en enda,
min duva, min fulländade,
den enda för sin mor,
fullkomlig för den som fött henne.
Flickorna ser henne och prisar henne lycklig,
hon hyllas av drottningar och bihustrur:

10"Vem är hon som strålar som morgonrodnaden,
skön som den vita månen,
fullkomlig som den heta solen,
skrämmande som stjärnornas här?"

11Jag gick ner till valnötslunden
för att se det knoppas i dalen,
för att se om vinstocken skjutit skott,
om granatträden gått i blom.

12[---]

Kör 13Vänd dig, vänd dig, flicka från Shulem,
vänd dig, vänd dig, så att vi ser dig!

Hon Varför vill ni se på flickan från Shulem,
där hon dansar mellan leden?

7 *Han* 1Dina sandalklädda fötter
är så vackra, du furstedotter!
Dina höfters rundning är som ett smycke,
smitt av konstnärshänder.

2Ditt sköte är en kupad skål
— må vinet aldrig saknas!
Din mage är en hög av vete,
omgärdad av liljor.

3Dina bröst är som två hjortkalvar,
som gasellens tvillingkid.

4Din hals är ett elfenbenstorn,
dina ögon som Heshbons dammar
vid porten mot Bat-Rabbim.
Din näsa är som Libanontornet,
som vetter mot Damaskus.

5Ditt huvud höjer sig som Karmel,
hårsvallet skimrar som purpur,
en kung är fångad i lockarna.

6Vad du är skön och ljuvlig,
min älskade, min vällust.

7Din växt liknar palmens,
dina bröst är som klasar.

⁸Jag tänker: Jag vill upp i den palmen,
gripa tag i dess krona.
Dina bröst skall vara som druvklasar,
din andedräkt som doften av äpplen,
⁹din mun som det finaste vin,
som flödar över i min
och fuktar läppar och tänder.

Hon ¹⁰Jag är min väns,
till mig står hans lust.

¹¹Kom, min vän,
låt oss gå ut på fälten
och övernatta bland hennabuskarna.

¹²Låt oss tidigt gå ut i vingårdarna
och se om vinstocken skjutit skott,
om knopparna har öppnat sig,
om granatträden gått i blom.
Där skall jag ge dig min kärlek.

¹³Kärleksäpplena doftar,
vid vår dörr finns härliga frukter,
nya och gamla.
Dem har jag sparat åt dig, min vän.

8

¹Om du ändå var min bror,
som ammats vid min mors bröst!
Då kysste jag dig om vi möttes på gatan,
och ingen skulle ta illa upp.

²Då förde jag dig till min mors hus,
hem till henne som fostrat mig.
Jag skulle ge dig kryddat vin
och saft från mina granatäpplen.

³Mitt huvud vilar på hans vänstra arm,
hans högra omfamnar mig.

⁴Jag besvär er, Jerusalems döttrar:
stör inte kärleken, väck den inte,
förrän den själv vill.

Kör 5Vem är hon som kommer ur öknen,
lutad mot sin vän?

Hon Under äppelträdet väckte jag dig,
där din mor blev havande med dig,
där hon som födde dig blev havande.

6Bär mig som ett sigill vid ditt hjärta,
som ett sigill vid din arm.

Stark som döden är kärleken,
lidelsen obeveklig som graven.

Dess pilar är flammande eld,
en ljungande låga.

7Mäktiga vatten kan inte släcka kärleken,
floder kan inte svepa bort den.

Om en man gav allt han ägde för kärleken,
vem skulle ringakta honom?

Kör 8Vi har en liten syster
som ännu inte har fått bröst.
Vad skall vi göra med vår syster
den dag då friare kommer?

9Är hon en mur
bygger vi ett silverkrön på den,
men är hon en dörr
bommar vi för den med en cederplanka.

Hon 10Jag är en mur,
och mina bröst är som torn.
Men inför honom
måste jag ge mig.

Han 11Salomo hade en vingård
i Baal Hamon.
Han lämnade vingården åt väktare.
Tusen siklar silver
skulle frukten inbringa.

12Men min vingård har jag här.
Behåll dina tusen, Salomo,
och ge tvåhundra åt väktarna!

¹³Du som är i trädgården,
vännerna lyssnar efter din röst,
låt mig höra dig säga:

¹⁴"Skynda, min vän,
som en gasell eller en ung hjort
till de doftande bergen."

Jesaja

1 Detta är de syner om Juda och Jerusalem som Jesaja, Amos son, såg när Ussia, Jotam, Achas och Hiskia regerade i Juda.

Herren anklagar sitt folk

²Hör, himmel, och lyssna, jord!

Herren talar.

Barn har jag fostrat och vårdat,
men nu har de brutit med mig.

³Oxen känner sin husbonde
och åsnan sin herres krubba,
men Israel känner inte sin herre,
mitt folk har inget förstånd.

⁴Ve detta syndiga folk,
tyngt av skuld,
detta onda släkte, dessa vanartade barn.
De har övergivit Herren,
visat förakt för Israels Helige
och vänt honom ryggen.

⁵Har ni inte fått nog med slag
eftersom ni fortsätter att trotsa?
Huvudet är sönderslaget,
hjärtat sönderkrossat.

⁶Från huvud till fot finns inget helt —
bulor, skråmor, öppna sår,
inte urkramade, inte förbundna,
inte baddade med olja.

⁷Ert land är förött, era städer brända.
Era åkrars gröda ser ni främlingar äta.
En förödelse är det, som när Sodom lades öde.

⁸Bara Sion är kvar
som en hydda i vingården,

ett vaktskjul på gurkfältet
— en beskyddad stad.

⁹Om inte Herren Sebaot
lämnat en spillra av oss,
då vore vi som Sodom,
Gomorra skulle vi likna.

¹⁰Lyssna till Herrens ord,
sodomfurstar!
Hör vad vår Gud har att säga,
gomorrafolk!

¹¹Vad skall jag med alla era slaktoffer?
säger Herren.
Jag är mätt på brännofferbaggar
och gödkalvars fett,
jag vill inte ha blodet
från tjurar och lamm och bockar.

¹²Vem har begärt detta av er
när ni träder fram inför mig,
ni som trängs på mina förgårdar?

¹³Kom inte med era meningslösa gåvor,
jag avskyr offerröken.
Nymånad, sabbat, högtidssamling —
jag tål inte falskhet och fest.

¹⁴Jag hatar era högtider och nymånadsfester,
de har blivit en börda för mig,
som jag inte orkar bära.

¹⁵När ni lyfter era händer i bön
vänder jag bort blicken.
Hur mycket ni än ber
lyssnar jag inte.
Ni har blod på händerna.

¹⁶Tvätta er, rena er!
Låt mig slippa se era illdåd.
Sluta göra det onda

¹⁷och lär er göra det goda.
Sträva efter rättvisa,
stöd den förtryckte.

För den faderlöses talan,
skaffa änkan rätt.

- ¹⁸Låt oss gå till rätta med varandra,
säger Herren.
När era synder är scharlakansröda,
kan de då bli vita som snö?
När de är röda som purpur,
kan de då bli vita som ull?
- ¹⁹Om ni villigt lyder mig
skall ni få njuta det goda i landet,
²⁰men om ni trotsar och vägrar
skall ni bli svärdets byte.
Herren har talat.

Klagosång över Sion

- ²¹Ack, en sköka har hon blivit,
den trofasta staden,
hon som var uppfylld av rätt,
en boning för rättfärdighet —
nu bor det mördare där.
- ²²Ditt silver har blivit slagg,
ditt vin är utspätt med vatten.
- ²³Dina sturska stormän är tjuvars kumpaner.
Alla älskar de mutor,
ständigt försöker de sko sig.
De för inte den faderlöses talan,
änkans sak tar de inte upp.
- ²⁴Därför säger Härskaren Herren Sebaot,
Israels Mäktige:
Ve dem!
Jag skall utkräva hämnd på mina fiender,
jag skall vedergälla mina ovänner.
- ²⁵Jag skall lyfta min hand mot dig.
Jag skall bränna bort allt orent i smältugnen
och avlägsna din slagg.
- ²⁶Jag skall ge dig sådana domare som du hade förr
och rådgivare som i forna tider.

Då skall du kallas "rättfärdighetens borg",
"den trofasta staden".

- ²⁷Genom rätt skall Sion räddas,
genom rättfärdighet de som bor där.
²⁸Men brottslingar och syndare skall krossas,
de som överger Herren skall förgås.

- ²⁹Då skall ni känna skam över terebinterna
som förut var er lust,
besvikelse över lundarna
som ni älskade så högt.
³⁰Ni skall bli som en terebint med vissnad krona,
som en lund där vattnet sinat.
³¹Den starke skall bli till blånor
och hans verk till en gnista.
Tillsammans skall de brinna i en eld
som ingen kan släcka.

Sions framtid

2

¹Detta är det ord om Juda och Jerusalem som uppenbarades
för Jesaja, Amos son.

²Den dag skall komma
då berget med Herrens tempel
står där orubbligt fast,
högst av bergen, överst bland höjderna.
Alla folk skall strömma dit,

³folkslag i mängd skall komma,
och de skall säga:
"Låt oss gå upp till Herrens berg,
till Jakobs Guds tempel.
Han skall lära oss sina vägar,
hans stigar vill vi följa."
Ty från Sion skall lag förkunnas,
från Jerusalem Herrens ord.

⁴Han skall döma mellan folken,
skipa rätt bland alla folkslag.

De skall smida om sina svärd till plogbillar
och sina spjut till vingårdsknivar.
Folken skall inte lyfta svärd mot varandra
och aldrig mer övas för krig.

⁵Kom, alla av Jakobs ätt,
låt oss vandra i Herrens ljus!

Herrens dag

⁶Du har övergivit Jakobs ätt, ditt folk,
ty det var fullt av Österns spåmän,
fullt av teckentydare som Filisteer —
överallt folk av främmande börd!

⁷Landet var fullt av silver och guld,
tallösa var dess skatter.
Landet var fullt av hästar,
tallösa var dess vagnar.

⁸Landet var fullt av gudabilder,
man föll ner inför ting som människor gjort,
som de tillverkat med egna händer.

⁹Därför kuvades människan,
därför tvangs hon på knä.
— Förlåt dem inte!

¹⁰Fly in i klippan, göm dig i jorden,
för Herrens fruktansvärda makt,
för hans höga majestät.

¹¹De stolta måste sänka blicken,
människans högmod skall kuvas.
Herren ensam triumferar
den dagen.

¹²Ty Herren Sebaot har bestämt en dag
med dom över allt som är övermodigt och stolt,
över allt som skjuter i höjden och yvs,

¹³över alla Libanons cedrar,
de höga och mäktiga,
och alla Bashans ekar,

- 14över alla höga berg
och alla mäktiga höjder,
15över alla stolta torn
och alla branta murar,
16över alla långfärdsskepp
och alla praktfulla fartyg.
17Då skall människans stolthet kuvas,
hennes högmod kväsas.
Herren ensam triumferar
den dagen.
18Avgudarna skall utplånas.
- 19Fly in i klippgrottor och jordkulor
för Herrens fruktansvärda makt,
för hans höga majestät,
när han reser sig och slår jorden med skräck.
20Den dagen skall människorna kasta bort
sina gudar av silver och guld
som de gjort med egna händer
och sedan fallit ner inför,
kasta dem åt råttor och fladdermöss
21och fly in i bergsklyftor och klippskrevor
för Herrens fruktansvärda makt,
för hans höga majestät,
när han reser sig och slår jorden med skräck.
- 22Vänta inget av människan,
denna flyktiga varelse.
Vad är hon värd?

Anarki i Juda

3

- 1Se, Härskaren Herren Sebaot
skall beröva Jerusalem och Juda
stöd och stöttepelare:
all tillgång på mat, all tillgång på vatten,
2kämpar och krigare, domare och profeter,
spåmän och äldste,

³befäl och betrodda,
rådgivare, teckentydare och besvärjare.

⁴Jag skall ge dem pojkar till ledare,
lynniga barn skall styra dem.

⁵Alla skall hunsas varandra,
unga sätta sig upp mot gamla,
ringa mot ansedda.

⁶Om man då får fatt på någon i hans fädernehem och säger:
"Du äger en mantel, du får bli vår furste och härska över detta
vacklande rike", ⁷då skall han svara: "Jag är ingen ledare. Jag
har inte bröd i huset och ingen mantel. Gör inte mig till furste
över folket!"

⁸Ja, Jerusalem vacklar, Juda faller.
I ord och handling utmanar de Herren
och trotsar öppet hans höghet.

⁹Deras partiska domar vittnar mot dem,
de ropar ut sin synd liksom Sodom,
de döljer den inte.
Ve dem!

De drar olycka över sig.

¹⁰Lycklig den rättfärdige, han är god
och får njuta sina gärningars lön.

¹¹Ve den orättfärdige, han är ond
och får igen vad han har gjort.

¹²Förtryckare skinnar mitt folk,
ockrare härskar över det.
Mitt folk, de som leder dig för dig vilse
och gör dig osäker om vägen.

¹³Herren träder fram med sin anklagelse,
han står redo att döma sitt folk.

¹⁴Herren går till rätta
med sitt folks äldste och styresmän.
"Det är ni som har skövlats vingården,
rov från de fattiga finns i era hus.

¹⁵Med vilken rätt krossar ni mitt folk
och mal de fattiga till stoft?"
säger Herren Gud Sebaot.

Dom över Sions döttrar

¹⁶Herren sade:

Därför att Sions döttrar är så högfärdiga
och går där med näsan i vädret,
kastar blickar omkring sig
och trippar fram så kokett,

¹⁷därför skall Herren raka deras hjässor
och blotta deras blygd.

¹⁸Den dagen skall Herren ta ifrån dem hela härligheten: ankelringar, solsmucken och månsmycken, ¹⁹droppsmucken och armringar, slöjor ²⁰och turbaner, fotlänkar och gördlar, amuletter och talismaner, ²¹fingerringar och näsringar, ²²festkläder och kåpor, sjalar och kappor, ²³flätade bälten och linneplagg, sjaletter och flor.

²⁴I stället för parfym blir det stank,
i stället för gördel rep,
i stället för lockar skallighet,
i stället för festkläder säcktyg om livet,
ja, i stället för skönhet skam.

²⁵Dina män skall falla för svärd,
dina kämpar stupa i strid.

²⁶Dina portar skall sörja och klaga,
övergiven skall du sitta på marken.

4

¹Sju kvinnor skall den dagen
gripa tag i samme man och ropa:
"Vi skaffar själva vår mat
och håller oss själva med kläder,
om vi bara får tillhöra dig!
Befria oss från vår vanära!"

En framtid för de räddade

²Den dagen skall det som Herren låter växa vara en prydning och en heder för dem i Israel som räddats, och landets gröda skall vara deras stolthet och ära. ³Och den som är kvar i Sion, den som sparats i Jerusalem, skall kallas helig, var och en i Jerusalem som är skriven bland dem som skall leva. ⁴Men först

skall Herren med domens ande och reningens ande tvätta bort Sions döttrars smuts och skölja Jerusalem rent efter dess blodsdåd. ⁵Över hela Sions berg och festförsamlingen där skall Herren skapa ett moln om dagen och en rök och ett flammande eldsken om natten. Ja, över allt skall hans härlighet vara en skärm, ⁶ett tak som ger skugga under dagens hetta, tillflykt och skydd mot regn och skyfall.

Sången om vingården

5

¹Jag vill sjunga en sång om min älskade vän,
en sång om min vän och hans vingård.

Högt uppe på en bördig sluttning
hade min vän en vingård.

²Han luckrade upp den och plockade sten
och planterade ädelt vin.

Han byggde ett vaktorn,
han högg ut ett presskar.

Han väntade sig söta druvor,
men vingården gav honom sura.

³Döm nu, Jerusalems män och Judas folk,
döm mellan mig och min vingård!

⁴Vad mer kunde göras för min vingård,
som jag inte redan har gjort?

Jag väntade söta druvor —
varför gav den mig sura?

⁵Nu skall jag låta er veta
vad jag tänker göra med min vingård.

Jag skall ta bort stängslet,
så att den blir skövlad,
jag skall riva muren,
så att den blir nertrampad.

⁶Jag skall låta den förfalla:
där skall inte beskäras, inte hackas,
tistel och törne skall ta överhand.
Och molnen skall jag förbjuda
att fälla sitt regn över den.

⁷Herren Sebaots vingård är Israel,
Judas folk hans älskade plantering.
Han väntade oväld men fann våld,
väntade rätt men fann orättvisa.

Verop

- ⁸Ve er som samlar hus efter hus
och lägger åker till åker,
tills ingen mark finns kvar
och ni ensamma äger landet!
- ⁹Detta har Herren Sebaot uppenbarat för mig:
Sannerligen, de många husen skall stå öde,
stora och ståtliga, men tomma.
- ¹⁰En vingård på tio plogland
skall ge en enda lägel vin,
en hel tunna utsäde
skall ge en enda skäppa korn.
- ¹¹Ve dem som störtar upp i ottan
för att få sig ett rus
och blir sittande långt fram på kvällen
heta av vin!
- ¹²Där hörs lyra och harpa, tamburin och flöjt,
medan vinet flödar på deras fester.
Men Herrens verk ser de inte,
vad han gör märker de inte.
- ¹³Därför skall mitt folk föras bort,
ty de saknar förstånd.
Stormännen skall dö av hunger,
den larmande hopen försmäkta av törst.
- ¹⁴Därför öppnar dödsriket sitt gap,
spärrar upp sina breda käftar,
och stadens förnäma skall störta dit ner,
hela den högljudda, larmande hopen,
de som nu festar i staden.

- 15Därför kuvades människan,
därför tvangs hon på knä,
och de stolta tvangs att sänka blicken.
- 16Men Herren Sebaot visade sig i sin storhet
när han fällde sin dom,
Gud, den Helige, framstod i sin helighet
när rättvisa skipades.
- 17Där skall lammen vallas som på en äng,
bland de dräptas ruiner skall killingar beta.
- 18Ve dem som drar till sig straffet med lögnens rep
och straffdomen med falskhetens lina,
- 19de som säger:
"Må han skynda sig,
må han snart utföra sitt verk,
så att vi får se det.
Må det komma, må det ske,
det som Israels Helige har bestämt,
så att vi får uppleva det."
- 20Ve dem som kallar ont för gott och gott för ont,
som gör mörker till ljus och ljus till mörker,
surt till sött och sött till surt!
- 21Ve dem som är visa i egna ögon
och anser sig själva kloka!
- 22Ve dem som är hjältar i att dricka
och mästare i att blanda sitt vin!
- 23De friar den skyldige för mutor
och vägrar den oskyldige hans rätt.
- 24Men som halmstrån förtärs av lågan
och hö sjunker samman i elden
skall deras rot murkna
och löven virvla bort som stoft.
De har förkastat Herren Sebaots lag,
Israels Heliges ord har de föraktat.

²⁵Därför vredgades Herren på sitt folk,
han lyfte handen och slog det.
Då bävade bergen
och liken låg på gatorna som avskräde.
Ändå lade sig inte hans vrede,
hans hand är alltjämt lyft.

Fienden från fjärran

²⁶Han skall höja fälttecknet för ett folk i fjärran,
locka det hit från jordens ände.
I rasande fart skall det komma,
²⁷ingen är trött eller snubblar,
ingen dåsar, ingen sover.
Inget bälte lossnar,
ingen skorem brister.
²⁸Deras pilar är vässade,
bågarna spända.
Hästarnas hovar är hårda som flinta,
vagnshjulen virvlar som vinden.
²⁹Deras rytande är som lejonets,
de ryter som unga lejon.
Morrande griper de bytet
och släpar i väg det,
och ingen kan rädda det.

³⁰Den dagen skall man höra ett rytande
som när havet ryter.
Blickar man ut över landet
råder mörker och nöd,
ljuset förmörkas av töcken.

Herren kallar Jesaja till profet

6

¹Det år då kung Ussia dog såg jag Herren. Han satt på en hög och upphöjd tron, och hans mantelsläp fyllde templet. ²Serafer stod ovanför honom, var och en med sex vingar: med två vingar skylde de ansiktet, med två skylde de kroppen och med två flög de. ³Och de ropade till varandra:

Helig, helig, helig
är Herren Sebaot!

Hela jorden är full av hans härlighet.

⁴Ropet kom trösklarna att skaka i sina fästen, och templet fylldes av rök. ⁵Jag sade:

Ve mig! Jag är förlorad,
ty jag har orena läppar
och jag bor bland ett folk med orena läppar,
och mina ögon har sett
Konungen, Herren Sebaot.

⁶En av seraferna flög fram till mig med ett glödande kol som han hade tagit från altaret med en tång. ⁷Med det vidrörde han min mun och sade: "När detta vidrör dina läppar blir din skuld borttagen och din synd sonad." ⁸Och jag hörde Herrens röst. Han sade: "Vem skall jag sända, vem vill vara vår budbärare?" Jag svarade: "Jag, sänd mig!" ⁹Då sade han:

"Gå och säg till detta folk:
'Ni skall höra men ingenting förstå,
ni skall se men ingenting fatta.'

¹⁰Förstocka detta folk,
täpp till deras öron,
täck för deras ögon,
så att de ingenting ser,
ingenting hör,
ingenting förstår
och inte vänder om och blir botade."

¹¹Jag frågade: "Hur länge, Herre?" Han svarade:
"Tills städerna ligger i ruiner
och ingen bor i dem,
tills husen står tomma
och åkrarna ligger övergivna."

¹²Herren skall föra människorna långt bort,
och landet skall lämnas öde.

¹³När en tiondel ännu är kvar
skall också den tillintetgöras,
så som man bryter upp stubben
efter en terebint eller ek.

— Ett heligt släkte är den stubben.

Budskap till kung Achas

7

¹På den tid då Achas, son till Jotam, son till Ussia, var kung över Juda angrep Arams kung Resin Jerusalem tillsammans med Israels kung Pekach, Remaljas son, men de lyckades inte erövra staden. ²När man vid hovet fick veta att arameerna stod i Efraim skakades kungen och hans folk som när skogens träd skakas av stormen. ³Då sade Herren till Jesaja: "Ta med dig din son Shear Jashuv, 'En rest vänder om', och gå ut och möt Achas vid slutet av kanalen från Övre dammen, på vägen till Valkarfältet, ⁴och säg till honom: Se till att du bevarar ditt lugn! Var inte rädd, förlora inte modet inför dessa båda rykande vedpinnar, Resin med arameerna och Remaljas son, hur de än må rasa. ⁵Arameerna har gjort upp planer mot dig, tillsammans med efraimiterna och Remaljas son, och sagt ⁶att de skall anfalla Juda. De vill sätta skräck i landet, betvinga det och göra Taveals son till kung.

⁷Men så säger Herren Gud:

Det skall inte lyckas,
det skall inte ske.

⁸Aram behärskas av Damaskus
och Damaskus av Resin.
Sextiofem år till,
och Efraim blir utplånat som folk.

⁹Efraim behärskas av Samaria
och Samaria av Remaljas son.
Om inte er tro består,
skall inte ni bestå."

Immanuelstecknet

¹⁰Vidare sade Herren till Achas: ¹¹"Begär ett tecken av Herren, din Gud, nerifrån dödsriket eller uppifrån höjden." ¹²Men Achas svarade: "Nej. Jag vill inte sätta Herren på prov." ¹³Då sade Jesaja: "Lyssna nu, Davids ätt! Är det inte nog att ni misstror människors förmåga, skall ni också misstro min Guds förmåga? ¹⁴Då skall Herren själv ge er ett tecken: Den unga kvinnan är havande och skall föda en son, och hon skall ge honom namnet Immanu El, 'Gud med oss'. ¹⁵Grädde och honung skall han leva av när han har lärt sig att förkasta det onda och

välja det goda. ¹⁶Ty innan pojken har lärt sig att förkasta det onda och välja det goda skall det land vars båda kungar du farsar för lämnas öde. ¹⁷Herren skall låta dig och ditt folk och din faders ätt drabbas av sådana tider som det inte har varit sedan Efraim lösgjorde sig från Juda — kungen av Assyrien.”

Krigets förödelse

¹⁸Den dagen skall Herren locka hit flugorna längst bort vid Egyptens floder och bina i Assyrien.

¹⁹Hela svärmen skall komma och slå ner i bäckraviner och klippskrevor, bland törnen och snår.

²⁰Den dagen skall Herren med den lejda kniven från andra sidan Euftrat — kungen av Assyrien — raka av håret från huvud och kön, även skägget skär den bort.

²¹Den dagen skall var och en hålla en ko och två får. ²²Ändå skall man få så mycket mjölk att man kan leva av grädde. Ja, av grädde och honung skall alla leva som är kvar i landet.

²³Den dagen skall den jord som nu har tusen vinstockar och värderas till tusen siklar silver bli full av tistel och törne. ²⁴Med pil och båge skall man gå dit, ty landet blir fullt av tistel och törne. ²⁵De berg där man nu arbetar med hacka skall man hålla sig borta från på grund av tistel och törne. Där skall korna släppas på bete och fåren trampa ner.

Profetens barn som tecken från Herren

¹Herren sade till mig: ”Tag en stor tavla och rista med outplånlig skrift: Maher shalal hash bas, ’Snart rov strax byte’.” ²Jag skaffade mig pålitliga vittnen: prästen Uria och Sakarja, Jeverekjas son. ³Sedan var jag tillsammans med profetissan, och hon blev havande och födde en son. Herren sade till mig: ”Ge honom namnet Maher shalal hash bas. ⁴Ty innan pojken kan säga pappa och mamma skall Damaskus rikedomar och bytet från Samaria bäras fram inför kungen av Assyrien.”

⁵Åter talade Herren till mig och sade: ⁶"Detta folk förkastar Siloas vatten, som flyter så stilla, och tappar modet inför Resin och Remaljas son. ⁷Därför skall Herren låta Eufkrat skölja över dem med sitt väldiga vattenflöde — kungen av Assyrien med hela hans makt. Det skall bli en flod som stiger över alla bräddar och går över alla vallar, ⁸den skall välla fram över Juda och svepa fram som en stormflod tills vattnet når upp till halsen. — Hans utbredda vingar skall täcka ditt land i hela dess vidd, Immanu El."

⁹Folk, slut er samman
— ni skall ändå krossas.
Lyssna, alla länder i fjärran!
Rusta er — ni skall krossas,
rusta er — ni skall krossas.

¹⁰Smid planer — de skall slå fel,
ge order — de skall inte utföras.
Ty Gud är med oss.

¹¹Detta är vad Herren sade till mig när han grep tag i mig och varnade mig för att följa samma väg som detta folk: ¹²"Kalla inte allt för stämpling som detta folk kallar stämpling. Frukta inte det som de fruktar, bäva inte för det. ¹³Inse att det är Herren Sebaot som stämplar mot er — honom skall ni frukta, honom skall ni bäva för. ¹⁴Ja, han stämplar mot Israels båda folk, han skall bli en sten som de snavar på och en klippa som de stöter emot, och för Jerusalems invånare skall han bli en snara och en fälla. ¹⁵Många skall snava på den, falla och krossas, snärjas och fångas."

¹⁶Jag vill knyta in min undervisning, jag vill gömma mitt budskap under sigill i mina lärjungar. ¹⁷Jag vill vänta på Herren, som döljer sitt ansikte för Jakobs folk, och sätta mitt hopp till honom. ¹⁸Se, jag och barnen som Herren har gett mig har blivit tecken och förebud i Israel från Herren Sebaot som bor på Sions berg.

^{19/20}Man säger till er: "Fråga de dödas andar och spådoms-andarna, de som väser och stönar!" — Ja, skall inte ett folk fråga sina gudar, be de döda om budskap och undervisning

för de levandes skull? — Så talar de för vilka ingen gryning finns.

²¹Plågade och hungrande skall de ströva omkring i landet, och i sin hunger skall de gripas av raseri och förbanna sin kung och sina gudar. De må vända sig upp mot höjden ²²eller se ut över jorden, överallt råder nöd och mörker, en ångestens natt, töcken utan någon ljusning.

¹Men natten skall vika där ångest nu råder.

Om den förste slog bara lätt mot Sebulons land och Naftalis land, så har den siste slagit med full kraft västerut, mot landet på andra sidan Jordan, mot de främmande folkens område.

Fredsfursten

²Det folk som vandrar i mörkret
ser ett stort ljus,
över dem som bor i mörkrets land
strålar ljuset fram.

³Du låter jublet stiga,
du gör glädjen stor.
De gläds inför dig
som man gläds vid skörden,
som man jublar när bytet fördelas.

⁴Oket som tyngde dem,
stången på deras axlar,
förtryckarens piska
bryter du sönder,
som den dag då Midjan besegrades.

⁵Stöveln som bars i striden
och manteln som fläckats av blod,
allt detta skall brännas, förtäras av eld.

⁶Ty ett barn har fötts,
en son är oss given.
Väldet är lagt på hans axlar,
och detta är hans namn:
Allvis härskare,
Gudomlig hjälte,
Evig fader,
Fredsfurste.

⁷Väldet skall bli stort,
fredens välsignelser utan gräns
för Davids tron och hans rike.
Det skall befastas och hållas vid makt
med rätt och rättfärdighet
nu och för evigt.
Herren Sebaots lidelse
skall göra detta.

Det obotfärdiga Israel

- ⁸Herren sände ett ord mot Jakob,
hans ord drabbade Israel.
⁹Hela folket fick erfara det,
Efraim och Samarias invånare.
Men i stolthet och övermod sade de:
¹⁰"Murar av tegel har fallit,
då bygger vi nya med huggen sten.
Bjälkar av sykomor har knäckts,
då tar vi ceder i stället."
¹¹Herren lät deras motståndare triumfera
och hetsade deras fiender mot dem,
¹²arameerna från öster, filisteerna från väster,
glupskt högg de in på Israel.
Ändå lade sig inte hans vrede,
hans hand är alltjämt lyft.
- ¹³Men folket vände inte om till honom som slog,
Herren Sebaot sökte de inte.
¹⁴Då högg Herren av Israel huvud och svans,
stam och strå på samma dag.
¹⁵De äldste och de betrodda är huvudet,
profeterna som visar fel väg är svansen.
¹⁶De som ledde detta folk förde det vilse,
de som blev ledda villades bort.
¹⁷Därför skonade inte Herren deras unga män,
hade inget förbarmande med faderlösa och änkor.

Gudlösa och nidingar var de alla,
vettlöst var allt deras tal.

Ändå lade sig inte hans vrede,
hans hand är alltjämt lyft.

- ¹⁸Ondskan brann som en eld
och förtärde tistel och törne.
Den satte snårskogen i brand
och röken steg mot skyn.
- ¹⁹Av Herren Sebaots vrede brändes landet,
och folket blev som det elden förtär,
den ene skonade inte den andre.
- ²⁰Man högg för sig till höger
utan att bli mätt,
man rev åt sig till vänster
men var lika hungrig.
Alla högg in på varandra:
- ²¹Manasse på Efraim, Efraim på Manasse,
och båda tillsammans på Juda.
Ändå lade sig inte hans vrede,
hans hand är alltjämt lyft.

10

- ¹Ve dem som stiftar orättfärdiga lagar
och skriver förtryckande stadgar!
- ²De förvägrar de svaga rättvisa,
berövar de fattiga i mitt folk deras rätt.
Änkor blir deras offer,
faderlösa plundrar de.
- ³Vad skall ni göra på räfstens dag,
när förödelsen kommer från fjärran?
Till vem skall ni fly för att få hjälp
och var skall ni göra av era skatter?
- ⁴Då återstår bara att kröka ryggen bland de fångna
eller att falla bland de dräpta.
Ändå lade sig inte hans vrede,
hans hand är alltjämt lyft.

Assur verktyg för Herrens vrede

- ⁵Ve Assur, min vredes käpp,
min rasande vredes piska!
- ⁶Mot ett gudlöst folk sänder jag honom,
mot dem som har väckt min vrede,
för att han skall röva och plundra
och trampa ner dem som gatans modd.
- ⁷Men han förstår det inte så,
hans tanke är en annan.
Vad han vill är att förhärja
och att utplåna folk efter folk.
- ⁸Han säger:
"Är inte alla mina hövdingar kungar?"
- ⁹Det gick ju Kalno som Karkemish,
Hamat som Arpad,
Samaria som Damaskus.
- ¹⁰Jag betvingade avgudarikena, och ändå var deras gudar för-
mer än Jerusalems och Samarias. ¹¹Skulle jag inte kunna göra
med Jerusalem och dess avgudabilder så som jag gjorde med
Samaria och dess beläten?"
- ¹²När Herren fullbordar sitt verk på Sions berg och i Jerusa-
lem skall den assyriske kungen ställas till svars för det han
gjort i sitt övermod och för sin stolthet och förhävelse, ¹³då han
säger:
- "Detta gjorde jag av egen kraft,
i min oändliga vishet.
Jag flyttade folkens gränser
och plundrade deras förråd,
allsmäktig störtade jag härskare från tronen.
- ¹⁴Som man sträcker handen mot fågelboet,
så sträckte jag mig efter folkens skatter,
och som man samlar de övergivna äggen,
samlade jag alla jordens länder.
Ingen så mycket som slog med vingen
eller öppnade näbben och pep."
- ¹⁵Skall yxan förhäva sig mot den som hugger?
Är sågen förmer än den som sågar?

Som om käppen håller sin bärare,
som om staven bär den som inte är av trä!

¹⁶Därför skall Härskaren Herren Sebaot
sända tvinsot på hans kraftiga karlar,
under ett ståtligt yttre
skall det brinna som en brännande eld.

¹⁷Israels Ljus skall bli till en eld,
dess Helige bli till en flamma
som bränner och förtär hans törne och tistel,
allt på en enda dag.

¹⁸Hans praktfulla skogar och trädgårdar
skall han förstöra i grund.
Det skall bli som när en sjuk tynar bort.

¹⁹De träd som blir kvar i hans skog
är så få att ett barn kan räkna dem.

²⁰Den dagen skall Israels rest, Jakobs skonade skara, inte längre förlita sig på honom som slog dem utan fast förlita sig på Herren, Israels Helige. ²¹En rest skall vända om, Jakobs rest, till Gud, Hjälden. ²²Om än ditt folk, Israel, vore som havets sand, skall bara en rest vända om. Förintelse är beslutad, en rättvisans stormflod. ²³Herren Gud Sebaot fullbordar den beslutade förödelsen över hela jorden.

²⁴Så säger Herren Gud Sebaot: "Du mitt folk som bor på Sion, frukta inte Assur när han slår dig med käppen och lyfter staven mot dig, på samma sätt som Egypten. ²⁵Snart, om en liten tid, fullbordas straffet, och min vrededom över jorden verkställs. ²⁶Då skall Herren Sebaot svänga sin piska över honom, som när Midjan besegrades vid Orevklippan, och lyfta sin stav mot havet, på samma sätt som i Egypten. ²⁷Den dagen skall Assurs börda lyftas från dina axlar och oket på din nacke knäckas.

Fienden rycker fram mot Jerusalem

Han drar ut från Pene-Shemen,

²⁸rycker fram mot Ajat,

- går genom Migron,
lämnar trossen i Mikmas.
- ²⁹Han passerar genom passet,
tar nattkvarter i Geva.
Rama bävar,
Sauls Giva flyr.
- ³⁰Ropa, Gallim!
Lyssna, Lajsha!
Svara henne, Anatot!
- ³¹Madmena tar till flykten,
folket i Gevim sätter sig i säkerhet.
- ³²Redan i dag skall han stå i Nov,
beredd att slå mot Sions berg,
mot Jerusalems höjd.
- ³³Men då:
Härskaren Herren Sebaot hugger av
trädens kronor med skrämmande kraft,
de resliga fälls,
de höga huggs ner.
- ³⁴Snårskogen röjs med yxan,
Libanons väldiga skog mejas ner.

Den rättrådige härskaren

- 11** ¹En gren skall växa ur Jishajs avhuggna stam,
ett skott skall skjuta upp ur hans rot.
- ²Han är fylld av Herrens ande,
vishetens och insiktens ande,
kloketens och kraftens ande,
kunskapens och gudsfruktans ande.
- ³Han dömer inte efter skenet,
skipar inte rätt efter rykten.
- ⁴Rättvist dömer han de svaga,
med oväld skipar han rätt åt de fattiga i landet.
Hans ord är en käpp på våldsmännens rygg,
de ondas liv blåses ut av hans tal.
- ⁵Rättvisan är hans bälte,
troheten bär han kring livet.

- ⁶Då skall vargen bo med lammet,
pantern ligga vid killingens sida.
Kalv och lejon går i bet
och en liten pojke vallar dem.
- ⁷Kon och björnen betar tillsammans,
deras ungar ligger sida vid sida.
Lejonet äter hö som oxen.
- ⁸Spädbarnet leker vid ormens håla,
ett barn sticker handen i kobrans bo.
- ⁹Ingenstans på mitt heliga berg
skall ske något ont eller vrångt,
ty kunskap om Herren skall uppfylla landet,
liksom havet är fyllt av vatten.
- ¹⁰Den dagen skall folken söka sig till Jishajs rot, till honom
som står som ett fälttecken för alla folk, och platsen där han
tronar skall bli ärad.

Herren låter sitt folk komma hem

- ¹¹Den dagen skall Herren åter lyfta sin hand för att friköpa
dem som är kvar av hans folk, dem som är kvar i Assyrien och
Egypten, Patros och Kush, Elam och Shinar, Hamat och kust-
länderna.
- ¹²Han skall höja ett fälttecken för folken,
förena de skingrade av Israel
och samla de kringspredda av Juda
från jordens fyra hörn.
- ¹³Då skall Efraims avund upphöra
och Judas fiendskap ta slut.
Efraim skall inte avundas Juda
och Juda inte hysa fiendskap mot Efraim.
- ¹⁴De skall slå mot filisteernas sluttning i väster,
tillsammans plundra folket i öster.
Edom och Moab skall falla i deras händer,
ammoniterna bli deras lydfolk.
- ¹⁵Herren skall torrlägga Egyptens havsvik,
han skall slå mot Eufrat med sin våldsamma vind,
han skall dela floden i sju bäckar
och föra dem torrskodda över.

¹⁶Det skall bli en banad väg
 för dem som är kvar av hans folk,
 dem som är kvar i Assyrien,
 så som det var för Israel
 den gång de drog ut ur Egypten.

Tackpsalm

12

¹Den dagen skall du säga:

Jag tackar dig, Herre.

Du var vred på mig,
 men din vrede lade sig
 och du gav mig tröst.

²Ja, Gud är min räddning,
 jag är trygg och utan fruktan.

Min kraft och mitt värn är Herren,
 han räddade mig.

³Jublande skall ni ösa vatten
 ur räddningens källor.

⁴Den dagen skall ni säga:
 Tacka Herren, åkalla honom,
 berätta för folken om hans verk,
 förkunna hans upphöjda namn!

⁵Lovsjung Herren för hans väldiga gärningar,
 gör dem kända över hela jorden!

⁶Höj jubelrop,
 ni som bor på Sion,
 ty stor är han mitt ibland er,
 Israels Helige.

Herrens dag och Babyioniens undergång

13

¹Budskap om Babylon som Jesaja, Amos son, mottog i sina syner.

²Höj ett fälttecken på det kala berget,
 ropa till dem,
 ge tecken till samling vid furstarnas portar.

³Jag bådard upp mina invigda
 att verkställa min vredesdom,

- jag kallar mina kämpar,
mina stolta, jublande skaror.
- ⁴Hör! Vilket larm på bergen,
larmet från en stor här.
Hör! Vilket brus av folk,
de strömmar samman från alla riken.
Herren Sebaot mönstrar sin krigshär.
- ⁵De kommer från fjärran land,
långt bortifrån himlaranden,
Herren och hans vredes verktyg.
De skall ödelägga hela jorden.
- ⁶Jämra er, ty Herrens dag är nära,
den kommer med våld från den Väldige.
- ⁷Då förlamas alla händer,
allt mod rinner bort.
- ⁸De grips av skräck,
av ångest och smärta,
som en kvinna i barnsnöd.
Rådlösa ser de på varandra,
deras ansikten bleknar.
- ⁹Skoningslös kommer Herrens dag
med vrede och glödande harm.
Jorden skall läggas öde,
syndarna skall han förinta.
- ¹⁰Himlavalvets alla stjärnor
skall sluta att lysa.
Mörk skall solen gå upp,
månen skall mista sitt sken.
- ¹¹Jag skall straffa jorden för dess ondska,
de gudlösa för deras synd.
De fräckas högmod skall jag kväsa,
kuva tyrannernas stolthet.
- ¹²Människor blir mer sällsynta än guld,
ovanligare än guld från Ofir.
- ¹³Ja, himlen skall skälva
och jorden skakas ur sitt läge
genom Herren Sebaots raseri
på hans flammande vredes dag.

- ¹⁴Som skrämnda gaseller
eller får som ingen håller samman
skall de fly, var och en till sitt eget folk,
var och en till sitt eget land.
- ¹⁵Den som blir fångad skall stickas ner,
den som hinns upp skall falla för svärdet.
- ¹⁶Spädbarnen krossas inför deras ögon,
husen plundras, kvinnorna våldtas.
- ¹⁷Jag skall egga upp mederna mot dem.
De bryr sig inte om silver
och lockas inte av guld.
- ¹⁸Deras bågar faller de unga.
De har inget förbarmande med barnen,
de skonar inte de små.
- ¹⁹Med Babylonien, kronan bland riken,
kaldeernas prydnad och stolthet,
skall det gå som när Gud
ödelade Sodom och Gomorra.
- ²⁰Ingen skall mer slå sig ner där,
obebott skall det ligga från släkte till släkte.
Där skall ingen beduin slå upp sitt tält,
inga herdar låta hjordarna vila.
- ²¹Men ökendjur skall vila där,
husen fyllas av hyenor.
Där skall uvar ha sitt tillhåll
och gatar hoppa omkring.
- ²²Vilda hundar skall bo i palatsen,
schakaler i de praktfulla salarna.
Stunden är inne för Babylonien,
dess dagar är räknade.

- 14** ¹Herren skall förbarma sig över Jakob, på nytt utvälja Israel.
Han skall låta folket bo på sin egen mark. Främlingarna som
bor där skall sluta sig till dem och förena sig med Jakobs folk.
²Folken skall föra dem tillbaka hem, och där, på Herrens mark,
skall israeliterna göra dem till sin egendom, till slavar och slav-
innor. Deras fångvaktare skall bli deras fångar, de skall bli her-
rar över sina förtryckare.

Smädesång om kungen av Babylonien

³När Herren låter dig vila från din möda och oro och från den hårda slavtjänst du har tvingats till, ⁴då skall du håna kungen av Babylonien med denna sång:

Ack, det är slut med tyrannen,
slut med hans vilda framfart!

⁵Herren har brutit de gudlösas stav
och härskarnas spira,

⁶den som i vrede slog folken
med slag på slag,
den som härskade över dem med grymhet
och skoningslöst förföljde dem.

⁷Hela världen har fått ro
och alla brister ut i jubel.

⁸Också cypresserna gläds åt ditt öde
och Libanons cedrar:
"Nu när du ligger där
kommer ingen hit för att fälla oss."

⁹Nere i dödsriket blir det rörelse
när man ser dig komma.
Skuggorna väcks ur sin dvala,
jordens härskare.

Folkens alla kungar
måste resa sig från sina troner.

¹⁰Alla hälsar de dig med dessa ord:
"Nu har också du mist din kraft
och blivit som vi.

¹¹Ner till dödsriket störtade din ståt
och dina klingande harpor.
Maskar blir din bädd,
likmaskar ditt täcke."

¹²Ack, fallit har du från himlen,
lysande stjärna, gryningens son,
du har krossats mot jorden,
du som betvingade folken.

¹³Det var du som sade till dig själv:

”Upp till himlen skall jag stiga.

Ovan Guds stjärnor

skall jag resa min tron

och ta säte på gudaberget

längst uppe i norr.

¹⁴Jag skall stiga upp ovan molnen,

jag skall bli som den Högste.”

¹⁵Men ner till dödsriket störtas du,

längst ner i avgrundens djup.

¹⁶De som ser dig skärskådar dig,

de granskar dig noga:

”Är detta den man som skakade världen

och fick riken att vackla,

¹⁷förvandlade jorden till öken

och lade städer i ruiner,

han som aldrig frigav sina fångar?

¹⁸Folkens alla kungar ligger nu ärade,

var och en i sitt vilorum,

¹⁹men du ligger utslängd utan grav,

ett vämjeligt kadaver,

täckt av män som stupat för svärdet.

De skall läggas i gravrum av sten,

men du är ett lik som man trampar på,

²⁰du får inte vila i graven med de andra,

ty du har förött ditt land och dödat ditt folk.

Aldrig mer skall man nämna

denna onda ätt.”

²¹Gör slaktbänken klar för hans söner,

de skall straffas för fädernas synd.

Aldrig skall de erövra världen

och fylla jorden med skräck.

²²Jag skall komma över dem, säger Herren Sebaot, och utplåna
Babylons namn och folk för tid och evighet, säger Herren.

²³Jag skall göra staden till sumpmark, till en boplats för rördrom.
Jag skall låta den försvinna i dyn, säger Herren Sebaot.

Assyrierna krossas i Herrens land

- ²⁴Herren Sebaot har svurit och sagt:
 Det jag har bestämt skall ske,
 det jag har beslutat skall fullbordas.
- ²⁵Assyrierna skall krossas i mitt land,
 på mina berg skall jag trampa ner dem.
 Då skall oket lyftas av mitt folk,
 bördan lyftas från deras axlar.
- ²⁶Detta är beslutet som drabbar hela världen,
 detta är den hand som är lyft mot alla folk.
- ²⁷Herren Sebaot har fattat beslutet,
 vem kan upphäva det?
 Han har lyft sin hand,
 vem kan hejda honom?

Filisteernas undergång

- ²⁸Det är då kung Achas dog kom detta budskap:
²⁹Gläd dig inte, Filisteen,
 över att staven som slog dig är bruten.
 Ty av ormens rot skall en kobra komma,
 den skall föda en flygande drake.
- ³⁰De fattiga skall finna bete på mina ängar,
 de svaga skall vila i trygghet.
 Men er skall han utrota genom svält,
 dräpa till sista man.
- ³¹Klaga, port! Jämra dig, stad!
 Låt hoppet fara, Filisteen!
 Ty från norr kommer förtryckaren,
 ingen i hans uppbåd tar till flykten.
- ³²Vad skall man svara främlingarnas sändebud?
 "Sion är grundat av Herren,
 hans arma folk finner där sin tillflykt."

Moabs undergång

- ¹Budskap om Moab.
 I ödeläggelsens natt
 lades Ar Moab i ruiner.

Ja, i ödeläggelsens natt
lades Kir-Moab i ruiner.

²Divons folk går upp
till offerplatserna för att gråta.
På Nebo och Medeva
ljuder Moabs klagan.

Ja, varje hjässa är rakad
och varje skägg är avklippt.

³På gatorna går de i säcktyg,
på tak och torg ljuder klagan,
tårarna strömmar.

⁴Heshbon och Elale klagar,
ända till Jahas hörs deras rop.
Därför skakar Moab av skräck
och förlorar modet.

⁵Mitt hjärta vill skrika för Moabs skull.
Flyktingarna kommer till Soar och Eglat Shelishia.
Uppför sluttningen mot Luchit
går folket gråtande.
På vägen mot Horonajim
höjs klagorop över förödelsen.

⁶Nimrims vatten blir ökenmark,
gräset torkar, ängen vissnar,
inget grönt blir kvar.

⁷Allt de har sparat, alla förråd,
bär de nu över Pilträdsbäcken.

⁸Runt hela Moab ljuder klagan,
jämmerropen hörs till Eglajim,
ja, ända till Beer Elim.

⁹Dimons vatten fylls av blod.
Nya plågor skall jag sända över Dimon,
ett lejon mot dem som har skonats i Moab,
mot det som är kvar av Adma.

16 ¹Sänd ett lamm från härskaren i landet,
från klippan i öknen till Sions berg.

— ²Likt skrämnda fåglar som flyr ur redet
skall Moabs döttrar komma
till Arnons vadställen. —

³”Ge oss råd, visa en väg!
Låt din skugga mitt på dagen
bli som nattens skyddande mörker.
Göm de skingrade, röj inte de flyende!

⁴Låt Moabs skingrade folk
få en fristad hos dig.
Var deras skydd mot skövlar.”
”När våldet upphör
och skövlandet är slut,
när den som förtrycker landet är borta,
⁵då skall av nåd en tron bli rest,
och genom Guds trofasthet
skall en domare regera i Davids borg,
en som söker rättvisan
och vet vad rätten kräver.”

⁶Vi har sett Moabs högmod,
det måttlösa,
hans övermod, högmod och fräckhet.
Skamlöst är hans skrävel.

⁷Därför jämrar sig moabiterna,
de jämrar sig alla över Moab.
Förkrossade tänker de
på Kir-Haresets druvkakor.

⁸Ty förstörda är Heshbons terrasser,
förtorkade Sivmas vinrankor,
vars ädla druvor
betvingade folkens härskare.
Rankorna nådde ända till Jaser,
slingrade sig ut i öknen
och sträckte sig ut över havet.

⁹Därför vill jag gråta med Jaser
över Sivmas vinrankor,
jag vill låta mina tårar strömma
över er, Heshbon och Elale.

Ty då ni bärgade er frukt och er säd
överböras ni av skövlare.

¹⁰Trädgården tömdes på glädje och fröjd,
ingen sjunger och ropar i vingården.
Ingen trampar vin i pressarna,
skörderopen har upphört.

¹¹Därför klagar mitt hjärta över Moab som en lyra,
min själ klagar över Kir-Heres.

¹²När moabiterna mödar sig på offerplatsen och går till sin helgedom för att be, åstadkommer de ingenting.

¹³Detta var det ord som Herren talade till Moab den gången.
¹⁴Nu säger Herren så: Om tre år, som skall vara som en daglönares år, skall Moab med hela sitt myller av folk bli förödmjukat. Bara en obetydlig liten rest blir kvar.

Damaskus och Efraims undergång

17

¹Budskap om Damaskus.

Damaskus skall utplånas som stad
och bli en ruinhög, ²övergiven för alltid.
Dess lydstäder lämnas åt boskapshjordar,
som kan vila ostörda där.

³Efraim skall förlora sin borg,
Damaskus sitt kungavälde.
Med det som blir kvar av Aram
skall det gå som med Israels glans.
Detta är Herren Sebaots ord.

⁴Den dagen bleknar Jakobs glans
och all hans frodighet förtvinar.

⁵Det blir som vid skörden:
man tar ett knippe med handen
och skär av axen.
Det blir som när man plockar ax
i Refaimdalen.

⁶En efterskörd är allt som blir kvar,
som när man slår ner oliver:

ett par tre frukter uppe i toppen,
fyra fem på trädets grenar.
Detta är Herrens, Israels Guds, ord.

⁷Den dagen skall människorna vända sig till sin skapare och rikta sina blickar mot Israels Helige. ⁸De skall inte vända sig till altarna, som de själva har byggt, inte rikta sina blickar mot det som de gjort med egna händer, asherapålarne och rökelse-altarna.

⁹Den dagen skall dina städer ligga lika övergivna som de städer som amoreerna och hiveerna övergav när israeliterna kom. Allt skall bli öde.

¹⁰Du har glömt Gud, din räddning,
inte tänkt på klippan, din tillflykt.

Därför:

du kan göra planteringar åt den ljuvlige,
så frön till rankor åt den främmande,

¹¹du kan få plantorna att växa höga
samma dag du sätter dem
och låta det du sår
spira redan på morgonen —
ändå slår skörden fel på plågans dag,
ingen lindring finns för smärtan.

Herren skingrar Israels fiender

¹²Vilket dån från tallösa folk,
ett dån som när havet dånar!
Vilket brus av folk,
ett brus som när väldiga vatten brusar!

¹³Men när Herren ryter mot dem,
flyr de bort i fjärran
som agnar jagade av vinden över bergen,
som tisteldun i stormen.

¹⁴På kvällen råder skräck,
i gryningen är de borta.
Detta blir plundrarnas lott,
skövlarnas öde.

Sändebuden från Kush

18

- ¹Du land som surrar av flygfän
— land bortom floderna i Kush —
- ²du som skickar sändebud över havet,
i papyrusskepp ut på vattnet!
Ge er av, snabba budbärare,
till ert resliga, svartglänsande folk,
som är fruktat vida omkring,
det starka och segerrika folket,
vars land är genomskuret av floder.
- ³Alla ni som bygger och bor på jorden,
ge akt när fälttecknet höjs på bergen,
lyssna när hornet ljuder!
- ⁴Så säger Herren till mig:
"Lugnt ser jag på från min boning
medan luften dallrar i solvärmen
och daggen faller rikt i skördetiden."
- ⁵Ty innan säden ännu skördats,
när vinrankans blomma fallit av
och druvan börjar mogna,
då skär man av skotten med kniv
och hugger bort revorna.
- ⁶Allt skall lämnas åt rovfåglarna i bergen
och åt markens djur.
Det räcker både sommar och vinter
för fåglarna och markens alla djur.

⁷När den tiden kommer skall tribut till Herren Sebaot lämnas
av det resliga, svartglänsande folket, som är fruktat vida omkring,
det starka och segerrika folket, vars land är genomskuret
av floder, den skall lämnas på platsen för Herren Sebaots
namn, Sions berg.

Herren sänder förvirring över Egypten

19

- ¹Budskap om Egypten.
Herren rider på snabba skyar,
han kommer till Egypten.

Egyptens avgudar darrar inför honom,
egypterna skälver av skräck.

²"Jag hetsar Egypten mot Egypten,
så att alla strider mot alla,
stad mot stad, rike mot rike.

³Egypterna mister sans och vett,
jag gör deras planer om intet.
De måste fråga avgudar och gengångare,
de dödas andar och spådomsandar.

⁴Jag skall lämna egypterna
i en hård herres våld,
en grym kung skall råda över dem."
Detta är Härskaren Herren Sebaots ord.

⁵Vattnet skall ta slut i Nilen,
floden sina och torka ut.

⁶Kanalerna skall stinka,
Nildeltat tömmas på vatten.
Säv och rör skall svartna,

⁷vassruggarna vid Nilens mynning.
Allt som såtts längs floden
torkar, virvlar bort och försvinner.

⁸Alla fiskare sörjer och klagar,
de som lägger ut rev i floden.
De som kastar ut sina nät
grips av vanmakt.

⁹Linodlarna ger upp hoppet,
häcklerskor och vävare bleknar,

¹⁰lärfthmakarna står betryckta,
alla daglönare förlorar modet.

¹¹Rena dårar är furstarna i Soan,
de visa ger farao enfaldiga råd.
Hur kan ni säga till farao:
"Vi är söner av visa män,
vi stammar från forntidens kungar."

¹²Var är de nu, dina visa?
Må de berätta och låta dig veta
vad Herren Sebaot beslutat om Egypten.

¹³Soans furstar handlar som dårar,
Memfis furstar låter sig luras,
stamhövdingarna leder Egypten vilse.

¹⁴Herren har fyllt dem med förvillelse,
därför får de egypterna att ragla
vad de än tar sig för,
som en drucken raglar i sina spyor.

¹⁵Ingenting skall lyckas för Egypten,
varken för huvud eller svans,
stam eller strå.

¹⁶Den dagen skall egypterna bli som kvinnor, de skall darra och bäva när Herren Sebaot lyfter handen mot dem. ¹⁷Juda land skall bli en fasa för egypterna. När de hör det namnet nämnas skall de bäva inför det beslut som Herren Sebaot har fattat om dem.

Herren välsignar folken

¹⁸Den dagen skall det i Egypten finnas fem städer där man talar Kanaans språk och där man svär vid Herren Sebaot. En av dem skall heta Ir Haheres.

¹⁹Den dagen skall det finnas ett altare åt Herren mitt inne i Egypten och en stod åt Herren vid landets gräns. ²⁰Detta skall i Egypten vara tecken och vittnesbörd om Herren Sebaot. När de ropar till Herren och klagar över sina förtryckare skall han sända en befriare som kämpar för dem och räddar dem. ²¹Herren skall göra sig känd för egypterna, och egypterna skall lära känna Herren den dagen. De skall frambära slaktoffer och matoffer, de skall avge löften till Herren som de också skall få infria. ²²Herren skall slå egypterna, slå men också bota. När de omvänder sig till Herren skall han bönhöra dem och bota dem.

²³Den dagen skall det finnas en banad väg från Egypten till Assyrien, och assyrierna skall komma till Egypten och egypterna till Assyrien, och egypterna skall frambära offer tillsammans med assyrierna.

²⁴Den dagen skall Israel vara jämställt med Egypten och Assyrien och bli en välsignelse på jorden, ²⁵när Herren Sebaot välsignar jorden och säger:

Välsignat är Egypten, mitt folk,
Assyrien, mitt eget verk,
Israel, min egendom.

Tecken om Egypten och Kush

20

¹Det är då den assyriske kungen Sargon sände sin överbefälhavare till Ashdod och han angrep och intog staden, ²då talade Herren genom Jesaja, Amos son. Han sade: "Lägg av säcktyget du bär om livet och ta av sandalerna du har på fötterna." Jesaja gjorde så och gick naken och barfota.

³Herren sade: "Liksom min tjänare Jesaja har gått naken och barfota i tre år som ett tecken och förebud om Egypten och Kush, ⁴så skall både unga och gamla gå nakna och barfota när den assyriske kungen för egypterna i fångenskap och driver kushiterna i landsflykt. De skall få gå med baken bar, Egypten är blottat. ⁵Då skall alla stå där förkrossade och besvikna på det Kush de satte sitt hopp till och det Egypten de var så stolta över."

⁶Den dagen skall de som bor vid denna kust säga: "Så gick det med dem vi hoppades på, dem vi sökte hjälp hos för att bli räddade från den assyriske kungen! Hur skall då vi komma undan?"

Babylons fall

21

¹Från öknen. Ett budskap.

Som stormen drar genom Negev,
så kommer det från öknen,
från det skrämmande landet.

²En grym syn har uppenbarats för mig:

Förrädare förräder,
härjare härjar.

"Framåt, Elam!

Till anfall, Medien!

Jag gör slut på all jämmer."

³Därför skälver jag i hela kroppen
och våndas som en födande kvinna.

Jag skakas av vad jag hör,
fasar för vad jag ser.

⁴Jag grips av svindel,
jag överväldigas av skräck.
Skymningen jag längtade till
skrämmar mig nu.

⁵Det dukas ett bord,
dynor läggs ut,
man äter och dricker.
"Res er, furstar!
Smörj era sköldar!"

⁶Så sade Herren till mig:
Ställ ut en vaktpost,
som skall kungöra vad han ser.

⁷Ser han vagnar dragna av hästar,
ryttare på åsnor, ryttare på kameler,
då skall han lyssna,
lyssna noga.

⁸Och spejaren ropade:
"Dagarna i ända håller jag vakt,
Herre, natt efter natt står jag på post.

⁹Se! Nu kommer män
på vagnar dragna av hästar."

Då sade han:

"Det har fallit, Babylon har fallit!
Alla dess gudabilder
ligger krossade på marken!"

¹⁰Du mitt söndertröskade folk,
vad jag har hört från Herren Sebaot,
Israels Gud,
det har jag kungjort för er.

Duma, Dedan, Kedar

¹¹Budskap om Duma.

Ett rop når mig från Seir:
 "Väktare, när tar natten slut?
 Väktare, när tar natten slut?"

¹²Väktaren svarar:

"Morgonen har kommit,
 ändå är det natt.
 Vill ni fråga mer,
 kom tillbaka igen."

¹³I ödemarken. Ett budskap.

Bland snåren i ödemarken
 skall ni övernatta,
 karavaner från Dedan.

¹⁴Gå ut till de törstande med vatten,

ni som bor i Tema,
 möt de flyende med bröd!

¹⁵Ty de flyr undan svärdet,
 det skarpa svärdet,
 undan den spända bågen,
 undan krigets gissel.

¹⁶Så säger Herren till mig: Om ett år, som skall vara som en
 daglönares år, är Kedars storhet slut. ¹⁷Av Kedars skickliga
 bågskyttar blir bara ett litet fåtal kvar. Herren, Israels Gud, har
 talat.

Synernas dal

¹Synernas dal. Ett budskap.

Vad tar det åt dig,
 varför går alla upp på taken,
²du stad full av rop och larm,
 du stad i glädjeyra?
 Dina fallna föll inte för svärd,
 de stupade inte i strid.

³Alla dina furstar tog till flykten
undan den spända bågen,
dina tappra kämpar flydde långt bort.

⁴Därför säger jag:
Låt mig vara,
jag måste få gråta.
Försök inte trösta mig
när mitt folk går under.

⁵Detta var Herren Gud Sebaots dag,
en dag av skräck och tumult och förvirring.
I Synernas dal bröts muren ner,
på berget hördes rop och klagan.

⁶Elams skyttar tog sina koger,
krigarna från Kir grep sina sköldar.

⁷Dina sköna dalar
fylldes av vagnar och hästar.
De ansatte stadens portar

⁸och blottade Judas värn.

Den dagen tänkte du bara
på vapnen i Skogshuset.

⁹Ni såg att dammarna var många
i Davids stad,
och ni förde dit Nedre dammens vatten.

¹⁰Ni räknade husen i Jerusalem,
ni rev hus och förstärkte muren.

¹¹Mellan murarna byggde ni en bassäng
för vattnet från Gamla dammen.
Men ni tänkte inte på honom som gjort detta,
ni såg inte honom som skapat det för länge sedan.

¹²Herren Gud Sebaot
påbjöd den dagen gråt och klagan,
räkat huvud och säcktyg om livet.

¹³I stället blev det glädje och fest,
här slaktades oxar och lamm,
här åts det kött, här dracks det vin.
"Ät och drick, i morgon skall vi dö!"

- 14Herren Sebaot har uppenbarat för mig:
Denna er skuld skall inte bli sonad
så länge ni lever,
säger Herren Gud Sebaot.

Förvaltarna Shevna och Eljakim

- 15Så sade Herren Gud Sebaot:
Gå till den där förvaltaren,
till Shevna, kungens minister, och säg:
16Vad och vem ger dig rätt
att här hugga ut en grav åt dig,
du som hugger ut din grav högt uppe,
gör dig en boning i klippan?
17Herren skall skaka lössen av dig,
som man skakar kläder.
18Han skall knyckla ihop dig till en boll
och slunga dig bort till ett vidsträckt land.
Där skall du dö
och där skall dina praktvagnar hamna.
Du är en skamfläck för din herres hus.
- 19Jag skall beröva dig ditt ämbete,
störta dig från din ställning.
20Den dagen skall jag kalla på min tjänare,
på Eljakim, Hilkias son.
21Jag skall klä honom i din dräkt,
spänna om honom ditt bälte
och ge honom den makt som du har nu.
Han skall bli en fader
för Jerusalems invånare och Judas folk.
22I hans vård skall jag lämna
nyckeln till Davids kungahus.
Där han öppnar skall ingen stänga,
där han stänger skall ingen öppna.
23Jag skall driva in honom som en spik
som sitter stadigt på sin plats,
och hans ämbetes tyngd
skall sprida glans över hans släkt.

²⁴Men hans släkt skall hänga sig på honom med hela sin tyngd, telningar och ätteläggjar, alla slags småkärl och skålar och krus av alla de slag. ²⁵Den dagen, säger Herren Sebaot, skall spiken som satt så stadigt lossna; den bryts av och faller ner, och allt som hängde på den går i kras. Herren har talat.

Tyros och Sidon läggs öde

23

¹Budskap om Tyros.

Klaga, Tarshish-skepp,
er trygga hamn ligger öde!
När de kom åter från kitteernas land
fick de veta vad som hänt.

²Förstummas, ni som bor vid kusten,
köpmän från Sidon,
staden vars utsända for ³över vida vatten.
Med Shichors säd, Nillandets skördar,
drev de handel bland folken
och fick så sin bärkning.

⁴Vilken skam, o Sidon,
du havets fästning,
som måste säga:
"Jag har inga barn,
jag föder inte mer,
ser inga pojkar växa upp
och fostrar inga flickor."

⁵När egypterna får höra detta
bävar de som när de hörde om Tyros.

⁶Dra bort till Tarshish!
Klaga, ni som bor vid kusten!

⁷Är detta er glada stad
som stått sedan urminnes tid
och vars folk for vida omkring
och bodde i främmande land?

⁸Vem har beslutat detta
om Tyros, drottningen,

vars köpmän var furstar,
vars krämare var stormän på jorden?

⁹Herren Sebaot har beslutat detta
för att kväsa allt stolt och ståttligt
och kuva jordens stormän.

¹⁰Odling ditt land,
ty för Tarshish-skeppen
finns inte mer någon hamn.

¹¹Han sträckte ut sin hand över havet,
han fick riken att vackla.
Herren gav befallning
att Kanaans fästen skulle krossas.

¹²Han sade:

”Det är slut med all din glädje,
Sidon, du misshandlade jungfru.
Drar du bort till kitteernas land
skall du inte heller där finna ro.”

¹³[---]

¹⁴Klaga, Tarshish-skepp,
er trygga hamn ligger öde!

¹⁵När den tiden kommer skall Tyros ligga bortglömt i sjuttio
år, motsvarande en konungs tid. Då sjuttio år har gått skall det
bli med Tyros som med horan i visan:

¹⁶”Ta din lyra och dra runt i staden,
gamla bortglömda hora!
Spela vackert och sjung dina sånger,
så att de minns dig igen.”

¹⁷Då sjuttio år har gått skall Herren ta sig an Tyros. Hon skall
åter tjäna sitt uppehälle genom att hora med all världens riken,
över hela jorden. ¹⁸Men det hon förtjänar som hora skall vara
helgat åt Herren, inte samlas i skattkamrarna. Förtjänsten skall
tillfalla dem som bor inför Herren, så att de har att äta i över-
flöd och kan klä sig praktfullt.

Dom över jorden

24

- ¹Herren skall föröda jorden,
han skall ödelägga den,
härja hela dess yta,
skingra dess inbyggare.
- ²Då går det prästen som folket,
husbonden som slaven,
matmodern som pigan,
köparen som säljaren,
långgivaren som låntagaren,
borgenären som gäldenären.
- ³Öde och förödd blir jorden,
skövlad och plundrad.
Detta är vad Herren har talat.
- ⁴Jorden sörjer och vissnar,
hela världen förtorkar och vissnar,
jordens höjder förtorkar.
- ⁵Jorden har vanhelgats av dem som bor där:
de har överträtt lagarna,
kränkt rätten,
brutit det eviga förbundet.
- ⁶Därför fräter förbannelse jorden
och de som bor där får bära sitt straff.
Därför blir jordens invånare färre,
bara en liten rest blir kvar.
- ⁷Vinet sörjer,
vinstocken vissnar,
de förr så glada suckar.
- ⁸Borta är tamburinernas muntra ljud,
det är slut med fest och glam,
borta är lyrans muntra toner.
- ⁹Ingen sjunger vid dryckeslag,
vinet har en bitter smak.
- ¹⁰Staden ligger skövlad och öde,
alla hus har bommats till.
- ¹¹Där ute hörs klagoskrin, vinet är slut.

Glädjen har slocknat,
all fröjd har flytt ur landet.

¹²Bara förödelsen är kvar i staden,
porten är slagen i spillror.

¹³Ty det skall bli på jorden, bland folken,
som när oliverna skördats
och de sista druvorna plockats.

¹⁴De höjer glädjerop
och jublar över Herrens majestät,
de ropar högt i väster.

¹⁵Ära Herren också i öster,
ära i kustländerna
Herrens, Israels Guds, namn!

¹⁶Från jordens ände hör vi lovsång,
en hyllning till den rättfärdige.

Jag sade:

”Ve mig, jag förgås, ve mig!”
Förräderi! Förrädare förräder!
Förrädare förräder!

¹⁷Fara, fallgrop och fälla
väntar er som bor på jorden.

¹⁸Den som flyr för faran
skall falla i gropen,
och den som tar sig upp ur gropen
skall fastna i fällan.

Dammluckorna i höjden öppnas,
jordens grundvalar skälver.

¹⁹Jorden brister och skakar,
den skakar och skälver,
den skälver och rister.

²⁰Jorden raglar som en drucken,
svajar som ett fallfärdigt ruckel.
Den dignar under sin skuld,
faller och reser sig aldrig mer.

²¹Den dagen skall Herren hålla räfst i höjden med höjdens här
och på jorden med jordens kungar. ²²De skall samlas ihop och

kastas i fängelsehålan, de skall hållas inspärrade bakom lås och bom, och när en lång tid har gått kommer räfssten. ²³Då skall månen blygas och solen blekna, ty nu är Herren Sebaot konung på Sions berg och i Jerusalem, och de äldste får möta hans härlighet.

Herren gör slut på sitt folks förnedring

25

- ¹Herre, du är min Gud,
jag vill lova dig och prisa ditt namn.
Du har utfört dina allvisa planer,
dina löften från fordom står orubbligt fast.
- ²Du har gjort en stenhög av staden,
en ruin av fästningen.
Främlingarnas borg är förstörd
och skall aldrig mer byggas upp.
- ³Därför skall starka folk ära dig,
grymma hedningar frukta dig.
- ⁴Du blev en tillflykt för den svage,
en tillflykt för den fattige i hans nöd,
skydd mot slagregn, skugga i hetta.
Våldsmännens raseri är som ett iskallt slagregn
- ⁵och som hettan i öknen.
Du gör slut på främlingarnas larm
och tystar våldsmännens sång.
- ⁶Herren Sebaot skall på detta berg
hålla gästabud för alla folk,
ett gästabud med feta rätter och starkt vin,
med feta, mustiga rätter och starkt, klart vin.
- ⁷På detta berg skall han utplåna
den slöja som höljer alla folk,
det dok som skyler alla folkslag.
- ⁸Han skall utplåna döden för alltid.
Herren Gud skall torka tårarna från alla kinder
och göra slut på sitt folks förnedring
överallt på jorden.
Herren har talat.

- ⁹Den dagen skall man säga:
Se, detta är vår Gud,
den räddare vi hoppades på.
Detta är Herren som vi hoppades på,
låt oss jubla av glädje,
han kom till vår räddning.
- ¹⁰Herren håller sin hand över detta berg.

Moab skall trampas ner
som halm i en dyngpöl.

- ¹¹Där skall han sträcka ut sina armar
som simmaren gör.
Herren skall kväsa hans stolthet.
[---]

- ¹²Han bryter ner dina höga fästningsmurar,
störtar dem till marken,
förvandlar dem till grus.

26

- ¹Den dagen skall man sjunga denna sång i Juda:

Staden är vår styrka,
till skydd har han skänkt den
vallar och värn.

- ²Slå upp portarna,
låt det rättfärdiga folket dra in,
ett folk som förblir troget.

- ³Den som är ståndaktig
skänker du trygghet,
på dig förtröstar han.

- ⁴Förtrösta alltid på Herren,
ty Herren är en evig klippa.

- ⁵Han störtar ner dem som bor där uppe
i den otillgängliga staden,
han jämnar den med marken,
förvandlar den till grus,

- ⁶så att de fattiga och de svaga
kan trampa den under fötterna.

- ⁷Den rättfärdiges stig är rak,
du gör vägen jämn för honom,
⁸dina rättvisa domars väg.
Herre, till ditt namn står vårt hopp,
vår längtan är att få åkalla dig.
- ⁹Min själ längtar efter dig om natten,
min ande söker dig.
När dina rättvisa domar upplyser jorden
lär sig världens folk det rätta.
- ¹⁰Skonas de onda lär de sig aldrig det rätta,
och rättvisan kränks av våldsmän,
de ser inte Herrens majestät.
- ¹¹Herre, din hand är lyft,
men de ser det inte.
Låt dem stå där med skam
när de ser din lidelse för folket.
Låt eld förtära dina fiender.
- ¹²Herre, ge oss välgång,
allt vad vi gör är ditt verk.
- ¹³Herre, vår Gud,
har vi haft andra härskare än dig?
Endast ditt namn vill vi bekänna.
- ¹⁴De döda får inte liv igen,
skuggorna uppstår inte.
Så har du straffat och förgjort dem
och utplånat minnet av dem.
- ¹⁵Herre, åter och åter har du gjort
mäktiga gärningar för ditt folk.
[---]
- ¹⁶[---]
- ¹⁷Som en kvinna som skall föda
och krystar och skriker av smärta,
så lät du oss bli, o Herre.
- ¹⁸Vi var havande, vi krystade,
men vi födde vind.

Vi har ingen hjälp för landet.

[---]

¹⁹Dina döda skall få liv igen,
deras kroppar skall uppstå.
Vakna och jubla, ni som vilar i mullen!
Ty din dagg är en ljusets dagg,
du låter den falla över skuggornas land.

²⁰Mitt folk, gå in i era kamrar
och stäng dörren om er.
Göm er en kort stund,
tills vreden har dragit förbi.

²¹Ty Herren drar ut från sin boning
för att straffa jordens folk för deras synd,
och jorden skall blotta det blod som spillts,
inte längre dölja de dräpta.

27

¹Den dagen skall Herren med sitt svärd,
sitt hårda, väldiga, skarpa svärd,
slå Leviatan, den snabba ormen,
Leviatan, den ringlande ormen,
han skall dräpa draken i havet.

Herrens vingård

²Sjung den dagen om den härliga vingården!

³Jag, Herren, har vård om den.

Träget vattnar jag den,
jag vårdar den natt och dag,
så att den inte drabbas av något ont.

⁴Jag hyser ingen vrede mot den,
men ger den mig tistel och törne,
då går jag till angrepp mot den
och sätter eld på alltsammans.

⁵Eller också tar man sin tillflykt till mig
och söker fred med mig,
ja, söker fred med mig.

Herren skall samla sitt folk

- ⁶När den tiden kommer skall Jakob slå rot,
Israel skall blomstra och frodas
och frukterna uppfylla världen.
- ⁷Blev de slagna som den som slog dem,
dräpta som de som dräpte dem?
- ⁸Nej, du gick till rätta med folket
genom att skrämma upp och jaga bort dem,
du svepte bort dem med din storm,
din heta östanvind.
- ⁹Därför kan Jakobs skuld sonas,
och detta är den lösen som tar bort hans synd:
att han låter altarnas stenar bli till flisor,
att asherapålar och rökelsealtaren
aldrig reses mer.
- ¹⁰Den befästa staden ligger öde,
en övergiven boplatz,
folktom som öknen.
Där betar kalvar,
där ligger de och vilar.
- ¹¹När grenarna är torra
kommer kvinnorna och bryter dem
och gör upp eld.
Detta är ett folk utan förstånd,
därför har deras skapare ingen misskund,
han som gjort dem visar ingen nåd.
- ¹²Den dagen skall Herren klappa kornen ur axen,
från Euftrat ända till Egyptens gränsflod,
och en efter en skall ni plockas samman,
alla ni israeliter.
- ¹³Den dagen skall det stora hornet ljuda,
och alla skall komma,
de som gick förlorade i Assyrien,
de som skingrades i Egypten,
och de skall tillbe Herren
på Jerusalems heliga berg.

Dom över Samaria

28

¹Ve Efraims drinkares stolta krona,
den härliga prydnadens vissnande blomster
som kröner de vintyngdas hjässa!

²Se, Herren är stark och väldig,
lik en hagelby, en förhärjande storm,
lik skyfall och översvämning.
Med handen slår han till marken,

³med fötterna trampar han ner
Efraims drinkares stolta krona.

⁴Med den härliga prydnadens vissnande blomster
som kröner hjässan över den bördiga dalen
går det som med ett försommarfikon:
så snart någon får se det
blir det plockat och uppätet.

⁵Den dagen skall Herren Sebaot bli till en härlig krona och en ärekrans för dem som är kvar av hans folk. ⁶Han skall ge en rättens ande åt dem som skipar rätt och styrka åt dem som driver fienden ut genom porten.

Mot de styrande i Jerusalem

⁷Men också här raglar man av vin,
vinglar man av öl.

Präster och profeter raglar av öl,
är omtöcknade av vin.

De vinglar av öl,
de raglar när de har sina syner,
vacklar när de fäller sina domar.

⁸Borden är täckta av spyor,
ingenstans finns en ren fläck.

⁹"Vem vill han undervisa,
för vem vill han tolka budskapet?
För barn som nyss blivit avvanda,
som just har tagits från bröstet?

¹⁰Abra kadabra, abra kadabra,
lite här, lite där!"

- ¹¹Ja, på obegripligt språk
och främmande tungomål
skall Herren tala till detta folk,
- ¹²han som sade till dem:
"Här är viloplatsen, låt den trötta vila!
Här är vederkvickelse."
Men de ville inte lyssna.
- ¹³För dem blir Herrens ord
abrakadabra, abrakadabra,
lite här, lite där.
Då skall de snava och falla omkull,
de skall krossas, snärjas och fångas.
- ¹⁴Hör därför Herrens ord,
ni som tar munnen så full,
ni som härskar över detta folk i Jerusalem.
- ¹⁵Ni säger: "Vi har slutit fördrag med döden,
ett avtal med dödsriket:
när stormfloden kommer
skall den inte nå oss.
Vi har gjort lögn till vårt värn,
bländverk till vår tillflykt."
- ¹⁶Därför säger Herren Gud:
Se, jag lägger en grundsten på Sion,
en sten som håller provet,
en utvald hörnsten som säker grund.
Den som har tro förhastar sig inte.
- ¹⁷Jag skall göra rätten till mätsnöre
och rättfärdigheten till sänklod.
Hagel skall utplåna lögnens värn,
er tillflykt spolas bort av vattenmassor.
- ¹⁸Då upphävs ert fördrag med döden,
ert avtal med dödsriket gäller inte mer.
När stormfloden kommer
slår den er till marken.
- ¹⁹Var gång den kommer
drar den er med sig.

Morgon efter morgon kommer den,
ja, dag och natt.
Att förstå budskapet blir en fasa.

²⁰Bädden är för kort när man sträcker ut sig,
täcket för smalt när man kryper ihop.

²¹Herren skall resa sig som på Perasims berg,
visa sin vrede som i Givons dal.
Han skall utföra sin gärning, en underlig gärning,
fullborda sitt verk, ett säreget verk.

²²Sluta upp att ta munnen så full,
så att inte era bojor stramas åt.
Ty jag har hört om en förödelse över hela jorden,
beslutad av Herren Gud Sebaot.

Liknelse från bondens liv

²³Vänd er hit och hör när jag talar,
lyssna, hör mina ord!

²⁴Bereder bonden ständigt sin åker,
plöjer och harvar han bara?

²⁵Sår han inte när han fått marken jämn?
Han sprider svartkummin, strör ut spiskummin,
sår vete och hirs, korn och emmer.

²⁶Hans Gud lär honom rätta sättet,
det är han som vägleder honom.

²⁷Ingen tröskar svartkummin med släde
eller spiskummin med tröskvagn.
Svartkummin klappar man ut med käppen,
spiskummin med staven.

²⁸Och brödsäden, skall den krossas?
Bonden tröskar den inte i det oändliga,
låter inte vagnshjulen rulla över den,
krossar inte den utbredda säden.

²⁹Även detta kommer från Herren Sebaot.
Underbara är hans beslut,
stor hans visdom.

Ve över Ariel

29

- ¹Ariel, Ariel, ve dig,
stad som David belägrade!
Foga år till år,
låt högtid följa på högtid!
- ²Jag skall gå till storms mot Ariel,
och där skall bli gråt och jämmer.
Ariel blir min altarahärd.
- ³Jag skall som David belägra dig,
omringa dig med belägringstorn
och kasta upp vallar mot dig.
- ⁴Krälande i stoftet talar du då,
dina ord är en viskning ur gruset.
Spöklikt hörs din röst från jorden,
ur gruset stönar du fram dina ord.
- ⁵Stoft blir då hela din sturska hop,
agnar i vinden hopen av våldsmän.
Snabbt och plötsligt skall det ske:
- ⁶Herren Sebaot skall själv gripa in mot staden
med dunder och dån och larm,
med piskande storm och förtärande eld.
- ⁷Men som en dröm, en syn om natten,
blir då hela den hop av folk
som dragit i strid mot Ariel,
alla belägringstorn och vallar
och de som gått till storms mot staden.
- ⁸Som när den hungrige drömmer att han äter
men vaknar och känner att magen är tom,
som när den törstige drömmer att han dricker
men vaknar matt och med torr strupe,
så skall det bli med hela den hop av folk
som drog i strid mot Sions berg.
- ⁹Förstummas av häpnad!
Famla i blindo,
druckna, fast inte av vin,
raglande, fast inte av öl!
- ¹⁰Herren har låtit er falla i dvala.

Han har slutit era ögon
— det gäller profeterna —
och täckt över era huvuden
— det gäller siarna.

¹¹För er har all profetia blivit som orden i en förseglad bokrulle: ger man den till en som är läskunnig och ber honom läsa, så svarar han: "Det kan jag inte, den är förseglad." ¹²Och ger man den till en som inte är läskunnig och ber honom läsa, så svarar han: "Jag kan inte läsa."

¹³Herren sade:

Detta folk nalkades mig med ord,
deras läppar ärade mig,
men deras hjärtan var långt ifrån mig,
deras gudsfruktan var inlärda människobud.

¹⁴Därför skall jag än en gång
slå detta folk med förundran
genom förunderliga gärningar.
Då är det slut med de visas vishet,
de förnuftigas förnuft är borta.

¹⁵Ve dem som i dolda djup
vill gömma sina planer undan Herren
och utför sina gärningar i mörkret,
dem som säger:
"Ingen ser oss, ingen vet!"

¹⁶Ni vänder allting upp och ner!
Är leran jämställd med krukmakaren?
Skall verket säga om mästaren:
"Han har inte gjort mig"?
Skall det som formats av lera
säga om honom som formade det:
"Han kan ingenting"?

Den kommande förvandlingen

¹⁷Snart, om en liten tid,
skall Libanon bli till en trädgård
och trädgårdar räknas som skog.

- ¹⁸Den dagen skall de döva höra
när man läser ur bokrullen,
och de blindas ögon skall se,
fria från dunkel och mörker.
- ¹⁹De förtryckta skall ständigt glädjas över Herren,
de fattigaste jubla över Israels Helige.
- ²⁰Ty då är det slut med tyrannerna,
borta är de hänsynslösa,
utplånade alla som hade ont i sinnet,
²¹de som anklagade oskyldiga inför domstolen,
snärjde dem som förde rättvisans talan
och med lögnery fällde den som var utan skuld.
- ²²Så säger Herren till Jakobs folk,
han som räddade Abraham:
Nu skall Jakob slippa att blygas,
nu skall han inte mer rodna av skam.
- ²³När han — hans barn — ser vad jag utför bland dem
skall de hålla mitt namn heligt.
Jakobs Helige skall de hålla helig,
bäva för Israels Gud.
- ²⁴De förvillade skall få insikt,
de missnöjda lära sig en läxa.

Egypten kan inte ge hjälp

30

- ¹Ve er, trotsiga söner,
säger Herren.
Ni genomför planer mot min vilja,
ni sluter fördrag mot min önskan.
Så hopar ni synd på synd.
- ²Utan att rådfråga mig
far ni ner till Egypten
för att söka stöd hos faraon,
beskydd från Egypten.
- ³Men faraos stöd blir er till skam,
Egyptens beskydd till nesa.

⁴När stormännen kommer till Soan
och sändebuden når fram till Hanes,
⁵kommer de alla att stå där besvikna
över ett folk som inte kan hjälpa,
inte kan bli dem till nytta och hjälp,
bara till skam och besvikelse!

⁶Djuren i Negev. Ett budskap.

Genom farans och skräckens land,
bland rytande lejon,
ormar och flygande drakar,
för de sina skatter på åsnans rygg,
sina gåvor på kamelens puckel,
till ett folk som inte kan hjälpa,
⁷till Egypten, vars hjälp är luft och vind.
Därför kallar jag det
"Rahav, den kvästa".

Folket vägrar att lyssna till Herren

⁸Gå och skriv ner det på en tavla inför dem,
pränta det i en bokrulle,
så att det bevaras för kommande dagar
som ett vittnesbörd för all framtid.

⁹Ty detta är ett motsträvigt folk,
barn som är trolösa,
som vägrar att lyda vad Herren befallt.

¹⁰Till siarna säger de:
"Sluta upp med era syner!"
och till profeterna:
"Sluta predika det rätta för oss!
Förkunna något behagligt,
profetera förföriskt!

¹¹Vik av från leden,
lämna vägen!
Låt oss slippa Israels Helige!"

- ¹²Därför säger Israels Helige:
Eftersom ni har förkastat detta ord,
stött er på våld och falskhet
och satt er lit till sådant,
¹³skall denna er synd
bli som sprickan i en hög mur:
den går allt djupare och vidgar sig,
tills plötsligt hela muren rasar.
¹⁴Det blir som när en kruka krossas
och går i tusen bitar,
så att man inte kan finna en skärva
stor nog att krasa ut glöd från härden
eller skopa upp vatten ur dammen.

Lugn och tillit ger styrka

- ¹⁵Så sade Herren Gud, Israels Helige:
Vänd om och var stilla,
då kan ni räddas,
genom lugn och tillit
vinner ni styrka.
— Men ni ville inte.
¹⁶Ni sade:
"Nej, på hästar skall vi flyga fram."
Ja, hastig blir er flykt.
"På snabba springare skall vi rida."
Ja, snabba skall era förföljare vara.
¹⁷Tusen skall darra för en endas härskri,
när fem höjer härskri skall ni fly,
tills det som är kvar av er
blir som baneret på bergets krön,
som fälttecknet uppe på höjden.

Herren välsignar sitt folk

- ¹⁸Nu väntar Herren på att få visa er nåd, nu vill han uppenbara sin höghet genom att förbarma sig över er. Ty Herren är en rättvis Gud, lyckliga de som sätter sitt hopp till honom!
¹⁹Sions folk, du som bor i Jerusalem, gråt inte mer. Han skall visa dig nåd när du ropar till honom, så snart han hör din bön

skall han svara. ²⁰Herren har låtit dig leva på svältkost, men nu skall du inte vänta förgäves på höstregnet mer. — Nej, du skall rikta blicken mot dina lärare ²¹och lyssna på dina vägvisare som säger: "Här är vägen, följ den!" när ni vill vika av åt höger eller vänster. ²²Silvret och guldets som du har täckt dina snidade och gjutna gudabilder med, det skall du behandla som orent, du skall kasta ut det som något besudlat och kalla det träck. — ²³Han skall ge dig regn när du sår på din åker, och markens gröda skall bli rik och frodig. Dina hjordar skall den dagen få beta på vidsträckta ängar. ²⁴Oxarna och åsnorna, dina arbetsdjur, skall få äta surfoder av säd som rensats med vanna och skovel. ²⁵På alla berg och höjder skall vattenströmmar välla fram på den stora slaktens dag, dagen när torn skall falla. ²⁶Månen skall lysa som solen, och solens ljus bli sju gånger starkare, som sju dagars ljus. Så skall det bli den dag då Herren förbinder sitt sargade folk och läker såren efter slagen det fått.

Assyrierna drabbas av Herrens vrede

²⁷Se, Herrens namn kommer från fjärran,
hans vrede brinner, tung faller hans dom.
Harm strömmar från hans läppar,
hans tunga är som förtärande eld.

²⁸Hans andedräkt är som en strid flod
som når människorna till halsen.

Han skakar folken i ofärdens säll,
lägger betsel i deras mun och för dem vilse.

²⁹Men ni skall få sjunga, så som man sjunger under en natt då man helgar sig till högtid, ni skall få glädja er som när man med flöjtspel går upp till Herrens berg, till honom som är Israels klippa. ³⁰Herren låter höra sin majestätiska stämma, man ser hans arm slå med rasande vrede — förtärande eld, skyfall, slagregn och hagel. ³¹Herrens stämma sätter skräck i assyrierna, han slår dem med sin stav. ³²[---] ³³Tofet ligger redo sedan länge, ja, det väntar på kungen. Herren har gjort eldstaden djup och vid och fyllt den med ved. Som en svavelström skall hans andedräkt sticka bålet i brand.

Herren hjälper, inte människor

31 ¹Ve dem som drar ner till Egypten efter hjälp!

De sätter sin lit till hästar,
förtröstar på stridsvagnarnas mängd
och den väldiga hopen av vagnskämpar.
Till Israels Helige vänder de sig inte,
de söker inte Herrens hjälp.

²Han är den som är vis.

Han låter ofärden komma
och ändrar inte det han har sagt,
han griper in mot de ondas anhang
och mot dem som hjälper ogärningsmän.

³Egypterna är människor, inte gudar,

deras hästar är kött, inte ande.
När Herren lyfter sin hand
vacklar den som skulle hjälpa
och faller den som sökte hjälp.
Båda går under på samma gång.

⁴Så sade Herren till mig:

Som lejonet morrande vakar över sitt byte
och inte skräms av ropen,
inte kryper ihop för skriken
när herdarnas uppbåd kommer,
så skall Herren Sebaot vara
när han stiger ner för att strida
mot Sions berg, mot Sions höjd.

⁵Likt en svävande fågel

skall Herren Sebaot skydda Jerusalem,
skydda och hjälpa,
skona och rädda.

⁶Vänd om till honom som Israel så svekfullt avföll från! ⁷Den dagen skall alla förkasta gudarna av silver och guld, dem som ni har gjort åt er i synd.

- ⁸Assyrien skall falla för svärdet,
 men inte en människas svärd,
 bli till byte för ett svärd
 som inte bärs av en dödlig.
 De skall fly för svärdet,
 de unga männen skall tvingas till slavtjänst.
- ⁹Den de litade på förgås av skräck,
 deras furstar flyr från fälttecknet.
 Detta är ett ord från Herren,
 han som har en eld på Sion,
 en ugn i Jerusalem.

När rättfärdigheten råder

32

- ¹Rättvist skall en gång en konung regera,
 furstar härska med rättfärdighet.
- ²Alla skall de vara som värn mot stormen
 och skydd mot slagregn.
 De skall vara som bäckar i öknen,
 som klippblockets skugga i solpinat land.
- ³Då skall de seendes ögon inte slutas,
 de hörandes öron skall lyssna.
- ⁴De obetänksamma skall få förstånd,
 de stammande tala flytande och klart.
- ⁵Dåren skall inte mer kallas ädel,
 skurken inte kallas storsint.
- ⁶Dårens ord är idel dårskap
 och alla hans avsikter onda.
 Han handlar gudlöst
 och talar förvänt om Herren.
 Den hungrige låter han svälta,
 den törstande vägrar han vatten.
- ⁷Onda är skurkens vapen,
 skändliga är hans planer,
 när hans lögnar faller den hjälplöse,
 hans ord den fattige i rätten.
- ⁸Men den ädles planer är ädla,
 han träder upp för allt som ädelt är.

Dom och räddning för Jerusalem och Israel

- ⁹Sorglösa kvinnor, hör mina ord,
ni obekymrade, lyssna till mig.
- ¹⁰En dag skall ni darra, ni obekymrade,
när skördetiden är förbi
och ingenting har bärgats.
- ¹¹Bäva, ni sorglösa,
darra, ni obekymrade,
klä av er nakna,
bind säcktyg om livet.
- ¹²Klaga över åkrarna, de härliga åkrarna,
över de dignande vingårdarna,
- ¹³klaga över mitt folks marker,
där törne och tistel skall ta överhand,
ja, över husen där glädjen bor
i den jublande staden.
- ¹⁴Palatset skall ligga övergivet,
den brusande staden bli tom.
Ofelhöjden och tornet blir öde fält för alltid,
en tummelplats för vildåsnor,
en betesplats för hjordar —
- ¹⁵tills ande från ovan utgjuts över oss.
- Då skall öknen bli till en trädgård
och trädgårdar räknas som skog.
- ¹⁶Rätten skall bo i öknen,
rättfärdighet i trädgården.
- ¹⁷Rättfärdighetens verk är fred och välstånd,
dess frukt beständig ro och trygghet.
- ¹⁸Mitt folk skall få bo i ett fredligt land,
i hem där de känner sig trygga
och får vila sorglösa.
- ¹⁹Men skogen skall fällas
och staden jämnas med marken.
- ²⁰Lyckliga ni som kan så vid alla vatten
och låta oxar och åsnor ströva fritt!

Herren träder fram i sin höghet

33

- ¹Ve dig som härjar
men inte själv har härjats!
Ve dig som förråder
utan att själv ha blivit förrådd!
När du härjat nog skall du själv härjas,
när du slutat förråda blir du själv förrådd.
- ²Herre, förbarma dig över oss,
till dig står vårt hopp.
Var vårt stöd varje ny dag,
vår hjälp i nödens stund!
- ³Folken flyr för det väldiga dånet,
inför din höghet skingras de alla.
- ⁴Plundrare går fram som gräshoppor,
som en gräshoppsvärm går de lös på allt.
- ⁵Upphöjd är Herren som bor i himlen,
han fyller Sion med rätt och rättfärdighet.
- ⁶[---]
En skatt som ger räddning är vishet och insikt,
gudsfruktan är hans rikedom.
- ⁷Hör, på Ariels gator klagar folket,
fredsbudbärarna gråter bittert.
- ⁸Vägarna ligger öde,
där färdas ingen.
Fördrag har brutits,
vittnena frågar man inte efter,
och en människa räknas som intet.
- ⁹Landet sörjer och förtvinar,
Libanon blygs och svartnar,
Sharon har blivit som en öken,
Bashan och Karmel ligger kala.
- ¹⁰Nu träder jag fram i min höghet, säger Herren,
nu visar jag mig i min makt.
- ¹¹Ni är havande med hö, ni föder halm,
min andedräkt skall förtära er som eld.

- ¹²Folken skall brännas till aska,
eldas upp som avhugget törne.
¹³De som är fjärran får höra vad jag gjort,
de som är nära förnimmer min makt.

¹⁴Syndarna bävar i Sion,
de gudlösa grips av skräck:
"Vem kan bo vid en förtärande eld,
vid ständigt brinnande lågor?"

¹⁵Den som lever rättfärdigt
och talar sanning,
den som skyr vad som vinnas med våld
och slår ifrån sig när han erbjuds mutor,
den som inte vill höra talas om dråp
och inte vill se åt det som är ont.

¹⁶Han får bo på höjderna,
klippfästet skall vara hans tillflykt,
han skall ha nog med bröd
och aldrig sakna vatten.

Återkomsten till Sion

¹⁷Du skall få skåda en konung i all hans glans,
du skall se det fjärran landet.

¹⁸Då minns du skräckens tid —
var är nu han som räknade,
var är nu han som vägde?
Var är nu han som räknade tornen?

¹⁹Det grymma folket ser du inte mer,
folket som talade så underligt,
ett främmande, obegripligt språk.

²⁰Se, här är Sion, våra högtiders stad!
Du får skåda Jerusalem, en trygg boplats,
ett tält som aldrig skall rivas,
vars pluggar aldrig rycks upp,
vars linor inte slits av.

²¹Nej, där är Herren vår väldige Gud.

Där flyter strömmar, breda floder,
men inga roddarfartyg går där fram,
inga ståtliga krigsskepp.

²²Herren är vår härskare,
Herren vår hövding,
Herren vår konung,
han är den som räddar oss.

²³Slaka hänger dina tåg,
masten är inte fäst,
seglet inte spänt.

Då kan den blinde ta rikt byte
och den halte vara med och plundra.

²⁴Ingen i staden skall säga: "Jag är sjuk",
ty folkets synd är förlåten.

Dom över Edom

34

¹Kom, alla folk, och lyssna,
hör på, alla länder!
Må världen och allt den rymmer lyssna,
jorden och allt den frambragt.

²Herren rasar mot alla folk,
hans vrede flammar mot hela skaran.
Han viger dem åt förintelse,
lämnar dem att slaktas.

³De som stupat skall bli liggande
och stanken stiga från liken,
bergen skall dränkas i blod.

⁴Himlens stjärnor skall falna,
himlen rullas ihop som en bokrulle,
alla dess stjärnor vissnar och faller
som vissna löv från vinrankan,
som skruppna fikon från trädet.

- 5" På himlen syns mitt svärd,
nu far det ner över Edom
för att straffa det folk jag vigt åt förintelse."
- 6 Herrens svärd dryper av blod,
det dryper av fett,
av blod från lamm och bockar,
fett från baggars njurar.
Ty Herren håller offerfest i Bosra,
en stor slakt i Edoms land.
- 7 Även vildoxar faller,
unga tjurar och väldiga bestar.
Landet mättas med blod
och marken göds av fett.
- 8 Det är en hämndens dag för Herren,
ett vedergällningens år för Sions försvarare.
- 9 Edoms bäckar förvandlas till tjära
och myllan till svavel,
hela landet blir brinnande tjära.
- 10 Natt och dag skall det brinna,
oupphörligt skall röken stiga.
Från släkte till släkte skall landet ligga öde,
aldrig i evighet skall någon sätta sin fot där.
- 11 Pelikaner och rördrommar skall överta det,
ugglor och korpar skall bo där.
Mätsnöret skall spännas över landet
och stenlodet sänkas,
allt blir öde och tomt.
- 12 Ingen kung skall koras där,
inga furstar finnas mer.
- 13 I palatsen växer törne,
tistlar och snår fyller borgarna.
Där stryker schakaler omkring,
där har uvar sina bon.
- 14 Det blir ett tillhåll för ökendjur och hyenor,
en plats där gastar möts.
Där håller också Lilit till
och finner en plats att vila.

¹⁵Där bygger skriktrastar bo och lägger ägg,
ruvar och kläcker tryggt sina ungar.
Där samlas också glador i flockar.

¹⁶Sök i Herrens bok, läs och se efter:
ingen av dem har uteblivit,
ingen enda saknas.
Ty Herren själv har så befallt,
hans ande för dem samman.

¹⁷Han utskiftar deras lott,
med mätsnöre mäter han ut deras del.
De skall äga landet för alltid,
bo där från släkte till släkte.

Vägen tillbaka till Sion

35

¹Öknen och ödemarken skall jubla,
det förtorkade landet glädjas och blomma.
Som en äng med liljor ²skall öknen blomma,
den skall glädjas och fröjda sig.
Libanons glans skall skänkas den,
Karmels och Sharons härlighet,
och folket får skåda Herrens glans,
vår Guds härlighet.

³Ge styrka åt kraftlösa armar,
stadga åt skälvande knän!

⁴Säg till de förskrämda:
"Fatta mod, var inte rädda!
Se, er Gud är här,
hämnden kommer,
Guds vedergällning.
Han kommer själv för att rädda er."

⁵Då skall de blindas ögon öppnas
och de dövas öron höra.

⁶Då skall den lame hoppa som en hjort
och den stumme brista ut i jubel.
Vatten bryter fram i öknen,
bäckar i ödemarken.

⁷Förbränt land skall bli till sjö,
 törstande mark till källsprång.
 Där nu schakalerna ligger och vilar
 skall säv och papyrusgräs växa.

⁸Där skall gå en banad väg,
 den skall kallas den heliga vägen.
 Ingen oren får beträda den.

[--]

⁹Där finns inga lejon,
 där kommer inga rovdjur.
 Men de återlösta vandrar där,

¹⁰de som Herren friköpt vänder åter.
 De kommer till Sion med jubel,
 krönta med evig glädje.
 Fröjd och glädje följer dem,
 sorg och suckan flyr.

Assyriens kung Sanherib angriper Juda och Jerusalem

- 36** ¹Under Hiskias fjortonde regeringsår angrep den assyriske kungen Sanherib alla de befästa städerna i Juda och intog dem. ²Från Lakish skickade han sin stabschef i spetsen för en stor här mot kung Hiskia i Jerusalem. Stabschefen stannade vid kanalen från Övre dammen, på vägen till Valkarfältet. ³Eljakim, Hilkias son, kungens förste minister, gick ut till honom tillsammans med kungens sekreterare Shevna och kanslern Joach, Asafs son. ⁴Då sade den assyriske stabschefen åt dem att framföra detta budskap till Hiskia: "Så säger den store konungen, Assyriens konung: Hur kan du känna dig så säker? ⁵Tror du att munväder är lika mycket värt i krig som klokhet och styrka? Vem är det du hoppas på, när du sätter dig upp mot mig? ⁶Du litar förstås på stöd av Egypten, denna brutna stav som tränger in i handen och genomborrar den när man stöder sig på den. Sådan är farao, kungen av Egypten, för alla som hoppas på honom. ⁷Men du kanske svarar mig: Vi litar på Herren, vår Gud! — Var det inte hans offerplatser och altaren som Hiskia avskaffade när han befallde Juda och Jerusalem att tillbe vid altaret här? — ⁸Ingå nu ett vad med min herre konungen: han ger dig 2 000 hästar om du kan skaffa ryttare till dem.

⁹Hur skulle du kunna stå emot en enda av min herres obetydligaste tjänare? Och du sätter din lit till vagnar och hästar från Egypten! ¹⁰Dessutom har jag inte kommit för att angripa och förhärja detta land mot Herrens vilja: Herren har själv befallt mig att angripa detta land och förhärja det."

¹¹Eljakim, Shevna och Joach svarade då den assyriske stabschefen: "Tala till oss på arameiska, herre — vi förstår det språket — tala inte hebreiska till oss när folket på muren hör på."

¹²Stabschefen svarade: "Tror du det är till din herre och till dig som min herre har skickat mig med detta budskap? Nej, det är till dem som sitter här på muren och som kan bli tvungna att äta sin avföring och dricka sin urin — de lika väl som ni."

¹³Och stabschefen stod kvar och ropade högt på hebreiska: "Hör detta budskap från den store konungen, Assyriens konung. ¹⁴Så säger konungen: Låt inte Hiskia bedra er, han kan inte rädda er. ¹⁵Låt inte Hiskia övertala er att hoppas på Herren och inbilla er att Herren kommer att rädda er och att denna stad inte kommer att falla i den assyriske kungens våld. ¹⁶Lyssna inte på Hiskia! Så säger konungen: Gör upp i godo med mig och ge er åt mig, så får var och en av er äta frukten från sin vinstock och sitt fikonträd och dricka vattnet från sin brunn. ¹⁷Sedan kommer jag och hämtar er till ett land som är likt ert eget, ett land med säd och vin, ett land med bröd och vingårdar. ¹⁸Låt inte Hiskia lura er med sitt 'Herren skall rädda oss!' Har de andra folkens gudar räddat sina länder ur den assyriske kungens våld? ¹⁹Var är nu Hamats och Arpads gudar och var är Sefarvajims gudar? Och fanns det några gudar som räddade Samaria ur mitt våld? ²⁰Vilken av dessa länders alla gudar har räddat sitt land ur mitt våld eftersom ni tror att Herren skulle rädda Jerusalem?" ²¹Men de teg och svarade inte ett ord. Kungen hade nämligen förbjudit dem att svara honom.

²²Nu kom Eljakim, Hilkias son, kungens förste minister, sekreteraren Shevna och kanslern Joach, Asafs son, till kungen med kläderna sönderrivna. De berättade vad den assyriske stabschefen hade sagt. ¹När kung Hiskia hörde det rev också han sönder sina kläder, svepte sig i säcktyg och gick till Herrens hus. ²Sedan sände han sin förste minister Eljakim, sekreteraren Shevna och prästernas äldste, klädda i säcktyg, till profe-

ten Jesaja, Amos son, ³med denna hälsning: "Så säger Hiskia: Detta är en dag av plåga, tuktan och skam. Fostren är fullgångna, men kraften att föda saknas. ⁴Kanske har Herren, din Gud, hört vad den assyriske stabschefen sade, när hans herre, kungen av Assyrien, skickade honom för att smäda den levande Guden. Och kanske straffar Herren, din Gud, honom för detta som han hört. Be därför en bön för den rest som är kvar."

⁵När kung Hiskias män kom till Jesaja ⁶fick de följande svar med sig tillbaka: "Så säger Herren: Låt dig inte skrämmas av de smädelser mot mig som du hörde av den assyriske kungens män. ⁷På en ingivelse från mig kommer han att lyssna till ett rykte som får honom att återvända till sitt land. Där skall jag låta honom falla för svärd."

⁸Den assyriske stabschefen vände tillbaka. Han hade fått veta att kungen av Assyrien brutit upp från Lakish och fann honom nu i färd med att belägra Livna. ⁹Sanherib nåddes av underrättelsen att Tirhaka, kungen av Kush, hade dragit i fält mot honom.

Än en gång skickade den assyriske kungen sändebud till Hiskia och befallde dem: ¹⁰"Så här skall ni säga till Hiskia, kungen av Juda: Låt inte din Gud, som du sätter din lit till, förleda dig att tro att Jerusalem skall slippa falla i händerna på den assyriske kungen. ¹¹Du har ju själv hört hur de assyriska kungarna ödelagt alla länder. Varför skulle då du bli räddad? ¹²De folk som mina fäder förgjorde, Gosan, Harran, Resef, Edens folk i Telassar — blev de räddade av sina gudar? ¹³Var är kungen av Hamat och kungen av Arpad? Var är kungarna av Lair, Sefarvajim, Hena och Avva?"

¹⁴Hiskia tog emot brevet av sändebuden och läste det. Sedan gick han till Herrens hus och bredde ut det inför Herren ¹⁵och bad: ¹⁶"Herre Sebaot, Israels Gud, du som tronar på keruberna, du ensam är Gud och råder över alla riken på jorden. Du har gjort himmel och jord. ¹⁷Hör mig, Herre, och lyssna till min bön, öppna dina ögon och se. Hör hur Sanherib smädar den levande Guden i brevet han har skickat. ¹⁸Det är sant, Herre: Assyriens kungar har skövlut alla länder ¹⁹och kastat deras gudar i elden. Men de var inga gudar, bara människo- verk av trä och sten. Därför kunde de förstöras. ²⁰Rädda oss

nu, Herre, vår Gud, ur hans våld, så att alla riken på jorden får veta att du ensam är Herren.”

Jesajas profetia mot Sanherib

²¹Då skickade Jesaja, Amos son, detta budskap till Hiskia: "Så säger Herren, Israels Gud, som du har bett till när det gäller Sanherib, Assyriens kung. ²²Detta är de ord Herren riktar mot honom:

Jungfrun Sion föraktar och hånar dig.

Jerusalem, den unga flickan, skakar på huvudet åt dig.

²³Vem är det du har smädat och skymfat,
mot vem har du höjt din röst
och kastat stolta blickar?

Mot Israels Helige!

²⁴Genom dina tjänare har du smädat Herren:

Du sade: 'Med mina många vagnar
har jag utfört stora bedrifter.

Jag drog fram över bergens krön,
det fjärran Libanons höjder.

Jag fällde dess högsta cedrar,
dess yppersta cypresser.

Jag nådde dess bortersta höjder,
där skogen står tät.

²⁵Jag grävde efter vatten
och drack ur okända flöden.
Egyptens alla floder torkade ut
där min fot hade trampat.'

²⁶Har du då inte hört
att jag för länge sedan planlagt detta,
skapat det i en fjärran urtid?
Nu har jag låtit det komma:
det blev din lott att förvandla
befästa städer till ruiner.

²⁷Invånarna stod där handfallna,
förkrossade och uppgivna.
De var som örter på marken,
som den spirande grönskan,

som gräset på taken
under den brännande östan.

²⁸Du må stå eller sitta,
du må gå eller komma
— jag vet vad du gör.

²⁹Du rasar mot mig,
och jag märker ditt övermod.
Därför skall jag sätta en krok i din näsa
och betsel i din mun
och leda dig tillbaka samma väg du kom.

³⁰Och detta är det tecken du får: I år skall ni äta det självsådda och nästa år det som växer vilt. Men det tredje året skall ni så och skörda, plantera vingårdar och äta deras frukt. ³¹Den rest av Juda som räddas skall på nytt slå rot och bära frukt. ³²Ty en rest skall komma från Jerusalem, en skonad skara från Sions berg. Herren Sebaots brinnande kärlek skall utföra detta.

³³Därför säger Herren så om kungen av Assyrien: Han skall inte komma in i denna stad, inte skjuta någon pil mot den, inte lyfta sin sköld mot den och inte kasta upp någon belägringsvall. ³⁴Den väg han kom skall han vända tillbaka. I denna stad kommer han inte in, säger Herren, ³⁵ty jag skall värna denna stad och rädda den för min och för min tjänare Davids skull."

Jerusalem räddas och Sanherib får sitt straff

³⁶Herrens ängel drog ut och tillintetgjorde 185 000 man i det assyriska lägret; nästa morgon låg de där alla, döda.

³⁷Kung Sanherib av Assyrien bröt upp och vände tillbaka till Nineve och stannade där. ³⁸En gång när han tillbad i sin gud Nisroks tempel högg hans söner Adrammelek och Sareser ner honom med svärd, varefter de flydde till landet Ararat. Sanheribs son, Assarhaddon, blev kung efter honom.

Hiskias sjukdom

38

¹Vid denna tid blev Hiskia allvarligt sjuk, och profeten Jesaja, Amos son, kom till honom och sade: "Så säger Herren: Se om ditt hus. Du ligger för döden, du kommer inte att överleva."

²Då vände Hiskia ansiktet mot väggen och bad: ³"Herre, tänk

på att jag troget och av hela mitt hjärta har hållit mig till dig. Jag har gjort det som är gott i dina ögon." Och han grät häftigt.

⁴Herrens ord kom till Jesaja: ⁵"Gå och säg till Hiskia: Så säger Herren, din fader Davids Gud: Jag har hört din bön och sett dina tårar. Jag lägger ytterligare femton år till ditt liv, ⁶och jag skall rädda dig och denna stad ur den assyriske kungens hand, ja, jag skall värna denna stad." ²¹Sedan lät Jesaja ta fram en kaka fikon att lägga på såret, så att Hiskia skulle bli frisk. ²²Hiskia frågade: "Vad är då tecknet på att jag skall få gå upp till Herrens hus?" ⁷Jesaja sade: "Detta är tecknet Herren ger dig på att han skall göra vad han har lovat: ⁸Jag låter skuggan på trappan gå tillbaka de tio steg som solen redan låtit den tillryggalägga på Achas trappor." Och solen gick tillbaka tio steg som den redan hade tillryggalagt på trappan.

Hiskias psalm

⁹Ett kväde av kung Hiskia av Juda när han hade varit sjuk och blivit frisk från sjukdomen.

¹⁰Jag sade:

Mitt i livet går jag bort,
bakom dödsrikets port förblir jag
de återstående åren.

¹¹Jag sade:

Jag får inte mer skåda Herren
i de levandes land,
aldrig se människor mer
bland dem som bor i världen.

¹²Min boning flyttas,

bärs bort som en herdes tält.
Du rullar ihop mitt liv som en väv
och skär ner mig från varpen.

Innan dagen blir natt gör du slut på mig,

¹³innan morgonen kommer är jag gjord till intet.

Som ett lejon krossar du alla mina ben.

¹⁴Som svalans gälla skri hörs min röst,

som duvans klagande läte.

Gråtande ser jag mot höjden:

Herre, jag är hårt ansatt,
grip in till min hjälp!

¹⁵Vad kan jag säga till honom?

Det är ju han som har gjort detta.

Sömnen flyr mig
i min bittra plåga.

¹⁶[---]

Herre, gör mig frisk, låt mig få leva!

¹⁷Min bittra plåga blev mig till välsignelse.

Du skonade mitt liv
och räddade mig från förintelsens avgrund,
du kastade alla mina synder bakom dig.

¹⁸Dödsriket prisar dig inte,

de döda sjunger inte ditt lov,
de som har lagts i graven
hoppas inte på din trofasthet.

¹⁹De levande prisar dig, de levande,

så som jag gör i dag.
Fäder undervisar söner
om din trofasthet.

²⁰Herren kommer till min räddning,

låt oss slå an strängarna
och spela vid Herrens hus
i alla våra livsdagar.

Sändebuden från Babylonien

39

¹När kungen av Babylonien, Merodak-Baladan, Baladans son, hörde att Hiskia varit sjuk men blivit återställd skickade han ett brev och en gåva till honom. ²Hiskia glädde sig åt sändebudens ankomst och visade dem sitt förrådshus med silver och guld, kryddor och välluktande oljor samt hela sin rustkammar och allt som rymdes i hans skattkammrar. Det fanns inte något i palatset eller i hela riket som han inte visade dem. ³Då kom profeten Jesaja till kung Hiskia och frågade honom vad männen hade sagt och varifrån de kom. "De har kommit till mig från ett fjärran land", svarade Hiskia, "från Babylonien." — ⁴"Vad fick de se i ditt palats?" frågade Jesaja. Hiskia sade:

"Allt som finns i mitt palats. Det finns inte något i mina skattkammrar som jag inte visade dem." ⁵Då sade Jesaja: "Hör Herren Sebaots ord: ⁶Det kommer en dag då allt som finns i ditt palats skall föras bort till Babylonien, allt som dina fäder har samlat fram till nu. Ingenting skall lämnas kvar, säger Herren. ⁷Bland de söner som kommer att födas åt dig, ditt eget kött och blod, skall några tvingas till hovtjänst i den babyloniske kungens palats." ⁸Hiskia svarade: "Det är ett gott ord som du har kommit med från Herren." Han tänkte att så länge han själv levde skulle det råda fred och trygghet.

Tröstande ord till Guds folk

¹Trösta, trösta mitt folk,
säger er Gud.

²Ge nytt mod åt Jerusalem,
kungör att hennes trældom är över,
att hennes skuld är sonad,
att Herren straffat henne dubbelt
för alla hennes synder.

³En röst ropar:

Bana väg för Herren genom öknen,
gör en jämn väg i ödemarken för vår Gud!

⁴Alla dalar skall höjas,
alla berg och höjder sänkas.
Oländig mark skall jämnas
och branter bli till slätt.

⁵Herrens härlighet skall uppenbaras,
och alla människor skall se det.
Herren har talat.

⁶En röst sade: Förkunna!

Jag frågade: "Vad skall jag förkunna?"
Människan är som gräset,
förgänglig som blomman på ängen.

⁷Gräset torkar, blomman vissnar,
när Herrens vind går fram.
Ja, folket är gräs.

⁸Gräset torkar, blomman vissnar,
men vår Guds ord består i evighet.

⁹Gå upp på ett högt berg
med ditt glädjebud, Sion,
ropa ut ditt glädjebud
med hög röst, Jerusalem.

Ropa, var inte rädd,
säg till Judas städer:
Er Gud kommer!

¹⁰Herren Gud kommer i all sin styrka,
han härskar med mäktig arm.
Sin segerlön har han med sig,
de han vunnit går framför honom.

¹¹Som en herde vallar han sin hjord.
Han tar upp lammen i sin famn
och bär dem i sina armar,
han driver tackorna varligt.

Guds storhet

¹²Vem mäter upp havet i sin kupade hand
och himlens vidd med sina fingrar?
Vem håller jordens mull i ett mått,
väger bergen och höjderna på våg?

¹³Vem kan styra Herrens tankar,
vem ger honom råd och kunskap?

¹⁴Vem rådgör han med, vem kan ge honom vishet
och lära honom den rätta vägen,
skänka honom kunskap
och leda honom till insikt?

¹⁵Folken är som droppar ur ett ämbar,
som dammkorn i en vågskål.
Fjärran länder väger lätt som stoft.

¹⁶Libanons skog räcker inte till ved,
dess djur förslår inte till brännoffer.

¹⁷Alla folk är som intet för honom,
som mindre än intet räknar han dem.

- 18Med vem vill ni jämföra Gud,
vad vill ni likna honom vid?
- 19En gudabild som konstnären gjuter,
som guldsmeden täcker med guld
och förser med kedjor av silver?
- 20[---]
Man väljer trä som inte murknar
och anlitar en skicklig konstnär,
som kan ställa upp sin gudabild stadigt.
- 21Förstår ni inte, hör ni inte?
Har det inte sagts er från begynnelsen,
har ni inte vetat det sedan jordens grund blev lagd?
- 22Han tronar ovan jordens rund,
de som bor på den är som myror.
Han breder ut himlen som en duk,
spänner upp den som ett tält att bo i.
- 23Han gör furstar till intet,
utplånar jordens härskare.
- 24Knappt har de såtts, knappt planterats,
knappt har de hunnit slå rot,
så andas han på dem och de vissnar,
stormen för bort dem som boss.
- 25Med vem vill ni jämföra mig,
vem är min like? säger den Helige.
- 26Lyft blicken mot skyn och se:
Vem har skapat allt detta?
Han som mönstrar stjärnornas här
och låter dem tåga fram,
han som ropar upp dem alla.
Så väldig är hans makt och hans styrka
att ingen av dem uteblir.
- 27Jakob, hur kan du tala så,
Israel, hur kan du säga:
"Jag vandrar osedd av Herren,
min Gud tar sig inte an min sak."
- 28Har du inte förstått, inte hört?
Herren är en evig Gud,
han har skapat hela jorden.

- Han blir inte trött, han mattas inte.
 Ingen pejlar djupet av hans vishet.
²⁹Han ger den trötte kraft,
 den svage får ny styrka.
³⁰Unga män kan bli trötta och mattas,
 ynglingar snava och falla,
³¹men de som litar till Herren får ny kraft,
 de får vingar som örnar.
 De springer utan att bli trötta,
 vandrar utan att mattas.

Herren har kallat Kyros

41

- ¹Var tysta inför mig, ni fjärran länder,
 lägg handen för munnen, alla folk!
 Må de stiga fram och få ordet.
 Låt oss mötas till rättgång.
²Vem har från öster manat fram
 den man som segrar vart han går?
 Vem lämnar folken i hans våld
 och låter honom störta kungar?
 Hans svärd gör dem till stoft,
 hans båge gör dem till boss i vinden.
³Han förföljer dem och drar oskadd fram,
 hans fötter snuddar knappt vid marken.
⁴Vems verk är detta, vem har gjort det?
 Han som i begynnelsen kallade fram släkterna,
 jag, Herren, som var den förste
 och som ännu för de sista är densamme.
⁵Fjärran länder ser det och bävar,
 hela jorden darrar.
 De har kommit samman.
⁶Alla hjälper varandra
 och sporrar sina kamrater.
⁷Guldsmeden sporras av gjutaren,
 klensmeden av den som hamrar.

Han berömmar lödningen
och spikar fast gudabilden,
så att den står stadigt.

Tröst och löften till Israel

- ⁸Israel, du min tjänare,
Jakob, som jag har utvalt,
ättling till Abraham, min vän,
⁹du som jag hämtade från jordens ände,
kallade från dess bortersta hörn —
till dig sade jag: Du är min tjänare,
jag har utvalt dig, jag förskjuter dig inte.
¹⁰Var inte rädd, jag är med dig.
Ängslas inte, jag är din Gud.
Jag ger dig styrka och hjälper dig,
stöder och räddar dig med min hand.
¹¹Alla som vänder sin vrede mot dig
får blygas och stå med skam.
De män som ligger i fejd med dig
skall bli till intet och förgås.
¹²De män som har slagits med dig
skall du söka men inte finna.
De män som fört krig mot dig
skall bli till intet, ett ingenting.
¹³Ty jag är Herren, din Gud,
jag tar dig vid handen
och säger till dig:
Var inte rädd, jag hjälper dig.

¹⁴Var inte rädd, Jakob, lilla kryp,
Israel, du stackars mask.
Jag hjälper dig, säger Herren,
Israels Helige är din befriare.
¹⁵Jag gör dig till en skarpeggad trösksläde,
en ny med vassa taggar.
Du skall tröska bergen till stoft,
höjderna till agnar.

- ¹⁶Du skall vanna dem, vinden skall ta dem,
en stormvind skall skingra dem.
Men du skall glädjas över Herren,
över Israels Helige får du jubla.
- ¹⁷De fattiga och svaga söker vatten — förgäves.
Tungan torkar av törst.
Jag, Herren, hör deras bön,
Israels Gud sviker dem inte.
- ¹⁸Floder skall rinna fram på kala höjder,
källor springa upp på slätten.
Jag gör öknen rik på vatten,
gör det torra landet till oaser.
- ¹⁹Ceder planterar jag i öknen,
akacia, myrten och vildoliv,
jag sätter cypresser i ödemarken
tillsammans med almar och pinjer.
- ²⁰Så skall alla se och veta,
besinna och förstå,
att Herrens hand har utfört detta,
att Israels Helige skapat det.

Herrens överlägsenhet över avgudarna

- ²¹Lägg fram er sak, säger Herren,
anför era bevis, säger Jakobs konung.
- ²²Må de stiga fram och förklara för oss
allt som sker.
Förklara det förflutna,
så att vi kan begrunda det
och förstå det som har skett.
Eller tala om för oss vad som skall hända,
- ²³berätta vad som skall ske härnäst,
så att vi förstår att ni är gudar.
Gör något, gott eller ont,
så att vi alla kan se och skåda.
- ²⁴Nej, ni är ingenting,
det ni gör är mindre än intet.
Avskyvård är den som väljer er.

- ²⁵Jag manade fram en man från norr,
från öster kallade jag honom.
Han trampar på furstar som på jord,
som en krukmakare trampar sin lera.
- ²⁶Vem berättade det i förväg, så att vi visste,
förutsade det, så att vi såg att det slog in?
Ingen förutsade, ingen förkunnade,
inte ett ord hördes från er.
- ²⁷Jag är den förste som säger det till Sion,
jag sänder en glädjebudbärare till Jerusalem.
- ²⁸Jag ser mig omkring, men ingen är här,
jag talar, men ingen vet råd,
ingen kan svara på mina frågor.
- ²⁹Nej, de är ingenting, de utträttar intet.
Dessa beläten är luft och tomhet.

Herrens tjänare och hans uppgift

42

- ¹Detta är min tjänare som jag ger kraft,
min utvalde som jag har kär.
Jag låter min ande komma över honom,
han skall föra ut rätten till folken.
- ²Han ropar inte, han höjer inte rösten,
hans stämma hörs inte på gatorna.
- ³Det knäckta strået bryter han inte av,
den tynande lågan släcker han inte.
Trofast skall han föra ut rätten.
- ⁴Han skall inte tyna bort eller knäckas,
innan han fört rätten till seger på jorden.
Fjärran länder väntar på hans undervisning.
- ⁵Så säger Gud, Herren,
han som har skapat himlen och spänt upp den,
brett ut jorden med allt vad den alstrar,
han som gett liv åt människorna där,
livsande åt dem som vandrar på jorden:
- ⁶Jag, Herren, har i min trohet kallat dig,
jag tar dig vid handen och skyddar dig.

Genom dig ingår jag ett förbund med mitt folk
till ett ljus för de andra folken.

⁷Du skall öppna de blindas ögon
och befria de fångna ur fångelset,
ur fångelsehålan dem som sitter i mörkret.

⁸Jag är Herren, detta är mitt namn.
Jag delar inte min ära med någon,
inte min berömmelse med gudabilder.

⁹Det som förut var är förbi,
nu förkunnar jag något nytt.
Innan det ännu spirat
kungör jag det för er.

Herren kämpar och segrar

¹⁰Sjung till Herrens ära, sjung en ny sång,
sjung hans lov över hela jorden.
Må havet brusa och allt det rymmer,
fjärran länder jubla och de som bor där.

¹¹Må öknen och dess städer ropa,
byarna där Kedar bor.
Må folket i Sela glädjas,
höja jubelrop från bergens krön.

¹²Ge Herren äran,
lovprisa honom i fjärran länder!

¹³Herren drar ut som en kämpe,
som en krigare, upptänd av stridslust,
han utstöter härskrin
och visar fienden sin styrka.

¹⁴Länge har jag tigit,
varit tyst och behärskat mig.
Nu vrålar jag som en födande kvinna,
flämtar, drar efter andan.

¹⁵Jag förhärjar berg och höjder,
allt som växer där skall torka bort.
Floder förvandlar jag till torra fåror,
jag låter sjöarna torka ut.

- 16Jag skall leda de blinda på vägen,
föra dem längs okända stigar.
Mörkret framför dem gör jag till ljus,
oländig mark blir jämn.
Det jag nu har sagt skall jag göra,
jag viker inte från det.
- 17I djupaste skam tar de till flykten,
de som förtröstar på gudabilder
och säger till beläten: "Ni är våra gudar."

Herrens blinde och döve tjänare

- 18Ni döva, lyssna!
Ni blinda, se!
- 19Vem är blind om inte min tjänare,
vem är så döv som budbäraren jag sänder?
Vem är lika blind som min utsände,
lika döv som Herrens tjänare?
- 20Han ser mycket, men bryr sig inte om det,
hans öron är öppna, men han lyssnar inte.
- 21Herren är rättfärdig, därför vill han visa
att hans lag är härlig och stor.
- 22Men detta är ett plundrat och skövlad folk.
Alla hölls fångna i hålor,
i fångelser gömdes de undan.
De skövlades och ingen hjälpte dem,
de plundrades och ingen sade: "Ge tillbaka!"
- 23Vem av er hör detta,
ger akt och lyssnar hädanefter?
- 24Vem utlämnade Jakob åt skövling,
Israel åt plundrare?
Det gjorde Herren, han som vi syndat mot.
De vägrade följa hans vägar,
lyssnade inte till hans lag.
- 25Då tömde han sin brinnande vrede över dem,
lät dem drabbas av krig och våld.
De omvärvdes av eld men kom inte till insikt,
brändes av lågor men tog inte varning.

Herrens befrielse av Israel

43

- ¹Nu säger Herren,
han som har skapat dig, Jakob,
han som har format dig, Israel:
Var inte rädd, jag har friköpt dig,
jag har gett dig ditt namn, du är min.
- ²När du går genom vatten är jag med dig,
vattenmassorna skall inte dränka dig.
När du går genom eld skall du inte bli svedd,
lågorna skall inte bränna dig.
- ³Jag är Herren, din Gud,
Israels Helige är den som räddar dig.
Jag lämnar Egypten som lösen för dig,
jag ger Kush och Seba i utbyte.
- ⁴Du är dyrbar för mig,
jag ärar och älskar dig.
Därför ger jag människor i utbyte mot dig,
andra folk som betalning för ditt liv.
- ⁵Var inte rädd, jag är med dig.
Från öster för jag hem dina barn,
från väster samlar jag er alla.
- ⁶Till norden säger jag: Ge mig dem!
och till södern: Släpp dem!
För hem mina söner från fjärran
och mina döttrar från jordens ände,
- ⁷alla som bär mitt namn
och som jag har skapat,
format och gjort till min ära.

Endast Herren kan ge räddning

- ⁸För fram dem som är blinda fast de har ögon,
döva fast de fått öron.
- ⁹Alla folk har samlats, folkslagen möts.
Vem bland dem kunde förutsäga detta
eller förkunna vad som förut skett?

Låt dem kalla sina vittnen, så att de får rätt
och de som lyssnar blir övertygade.

¹⁰Men ni är mina vittnen, säger Herren,
min tjänare, den som jag har utvalt,
för att ni skall få insikt och tro mig,
förstå att jag är Gud.

Ingen gud har blivit till före mig,
ingen skall komma efter mig.

¹¹Jag, jag är Herren,
ingen annan än jag kan ge räddning.

¹²Det var jag som förutsade och förkunnade,
ingen främmande gud ibland er.

Ni är mina vittnen, säger Herren.
Jag är Gud,

¹³också i framtiden är jag densamme.
Ingen kan rycka något ur min hand,
det jag gör kan ingen göra om intet.

Herrens nya underverk

¹⁴Så säger Herren,
er befriare, Israels Helige:
För er skull har jag sänt bud till Babylon.
Jag skall slå sönder portarnas regler,
från skeppen hörs kaldeernas klagorop.

¹⁵Jag är Herren, er Helige,
Israels skapare, er konung.

¹⁶Så säger Herren,
han som gjorde en väg genom havet,
en stig genom mäktiga vatten,

¹⁷han som lät hästar och vagnar
och starka kämpar rycka ut:
där ligger de och reser sig inte mer,
utsläckta, som en slocknad veke.

¹⁸Men glöm det som förut var,
tänk inte på det förgångna.

- ¹⁹Nu gör jag något nytt.
Det spirar redan,
märker ni det inte?
Jag gör en väg genom öknen,
stigar i ödemarken.
- ²⁰Vilda djur, schakal och struts, skall prisa mig,
för att jag frambringar vatten i öknen,
floder i ödemarken,
så att mitt folk, det utvalda, får dricka,
- ²¹det folk som jag har skapat åt mig.
De skall sjunga mitt lov.

Israels rättmätiga straff

- ²²Du åkallade inte mig, Jakob,
tröttade inte ut dig för min skull, Israel.
- ²³Du gav mig inte får som brännoffer,
ärade mig inte med slaktoffer.
Jag betungade dig inte med matoffer,
tröttade dig inte med krav på rökelse.
- ²⁴Du köpte inte kalmus åt mig,
mättade mig inte med dina slaktoffers fett.
Tvärtom betungade du mig med dina synder
och tröttade mig med dina förbrytelser.
- ²⁵Jag, jag är den som utplånar dina brott,
för min egen skull,
jag minns inte mer dina synder.
- ²⁶Stäm mig! Låt oss processa!
För din talan, så att du får rätt.
- ²⁷Din stamfader syndade,
dina talesmän satte sig upp mot mig.
- ²⁸Därför förnedrade jag de heliga furstarna,
jag lät Jakob vigas åt förintelse,
lät Israel skymfas.

Välsignelse över Israel

- 1Men lyssna nu, Jakob, min tjänare,
Israel, som jag har utvalt.
- 2Så säger Herren, din skapare,
han som formade dig i moderlivet,
han som hjälper dig:
Var inte rädd, min tjänare Jakob,
Jeshurun, som jag har utvalt.
- 3Jag skall gjuta vatten över törstande mark,
floder av vatten över torrt land,
och jag skall utgjuta min ande över dina barn,
min välsignelse över dina ättlingar.
- 4De skall skjuta upp som grönskande popplar,
som pilträäd vid vattenströmmar.
- 5En skall säga att han tillhör Herren,
en skall bära Jakobs namn,
en skall skriva att han är Herrens
och hedras med namnet Israel.

Herren är den ende Guden

- 6Så säger Herren, Israels konung,
han som friköper dem, Herren Sebaot:
Jag är den förste, jag är den siste.
Det finns ingen annan Gud än jag.
- 7Vem är som jag? Må han ge sig till känna,
förklara och bevisa det för mig.
Vem har i förväg kungjort det som händer?
Låt dem berätta för oss vad som skall ske.
- 8Var inte förfärad, hys ingen fruktan!
Kungjorde och berättade jag det inte i förväg?
Ni är mina vittnen.
Finns det någon annan Gud än jag,
någon klippa som jag inte vet om?

Avgudamakarnas fåfänga verk

- 9Avgudamakarna är ingenting,
deras älskade bilder ger ingen hjälp.

- Deras vittnen varken ser eller förstår
och får stå där med skam.
- ¹⁰Vem vill göra en gud, gjuta en gudabild,
som inte ger någon hjälp?
- ¹¹Alla hans anhängare står med skam,
hantverkarna är bara människor.
Må de alla samlas och träda fram,
de skall fyllas av skam och skräck.
- ¹²Smeden arbetar fram sitt verk vid härden,
med hammare formar han det
och bearbetar det med starka armar.
Han låter bli att äta och blir trött,
han dricker inget och blir kraftlös.
- ¹³Snickaren sträcker sitt måttband,
märker ut bilden med krita
och hugger ut den med stämjärn.
Han märker ut måtten med passare
och ger bilden mänsklig form,
en praktfull gestalt som skall bo i ett tempel.
- ¹⁴Man fäller cederträd,
man tar en stenek eller en ek,
som får växa sig stor bland skogens träd,
eller planterar ett lagerträd,
som regnet ger växtkraft.
- ¹⁵Virket skall folk ha till bränsle,
man har det att värma sig med
och göra upp eld för att baka.
Man tillverkar också en gud som man tillber,
gör en gudabild och faller på knä för den.
- ¹⁶Hälften gör man en brasa av,
där steker man kött,
man äter sin stek och blir mätt,
och man värmer sig och säger:
"Vilken härlig brasa!"
- ¹⁷Av resten gör man en gud, en bild
som man faller på knä för och tillber
och riktar sina böner till:
"Rädda mig, du som är min gud!"

- ¹⁸De har inget vett, inget förstånd,
deras ögon är tillslutna så att de inte ser,
deras hjärtan så att de ingenting fattar.
- ¹⁹Ingen tänker sig för,
har vett och förstånd att säga:
"Hälften gör jag en brasa av,
jag bakar bröd på glöden
och steker en köttbit och äter —
skall jag nu göra resten till en vidrig avgud
och falla på knä för en träklabb?"
- ²⁰Den som tyr sig till stoft och aska lurar sig själv.
Han kan inte rädda sitt liv,
inte säga: "Jag har litat på en lögn."

Herrens storhet som skapare

- ²¹Minns detta, Jakob,
Israel, du som är min tjänare.
Jag har format dig, du skall tjäna mig.
Israel, jag skall aldrig glömma dig.
- ²²Jag plånar ut dina synder som ett moln,
dina brott som en sky.
Vänd tillbaka till mig,
jag har friköpt dig.
- ²³Jubla, du himmel,
över vad Herren har gjort!
Ropa av glädje, jordens djup!
Brist ut i jubel, ni berg,
du skog med alla dina träd!
Ty Herren har friköpt Jakob,
genom Israel visar han sin härlighet.
- ²⁴Så säger Herren, din befriare,
han som formade dig i moderlivet:
Jag är Herren, som har skapat allt.
Jag ensam spände upp himlen,
jag bredde ut jorden utan hjälp.

- 25 Jag sätter orakelprästernas tecken ur spel
och gör spåmännen till narrar,
de visa kommer till korta,
jag gör deras klokhed till dårskap.
- 26 Mina tjänares ord låter jag slå in,
jag förverkligar det mina utsända förkunnat.
Jag säger: Jerusalem skall bli bebott
och Judas städer byggas upp,
staden skall jag resa ur ruinerna.
- 27 Jag säger till havsdjupet: Sina!
Dina flöden torkar jag ut.
- 28 Jag säger: Kyros är min herde,
han skall förverkliga allt jag vill.
Han skall säga: Jerusalem skall byggas upp,
templet få en fast grund.

Kyros som Herrens utvalda redskap

45

- 1 Så säger Herren till sin smorde,
till Kyros, vars högra hand han har fattat
för att lägga folken under honom
och beröva kungarna deras svärd,
för att dörrarna skall öppnas för honom
och inga portar förbli stängda:
- 2 Jag går framför dig och jämnar ut bergen,
kopparportarna krossar jag,
järnbommarna slår jag sönder.
- 3 Jag ger dig skatter, dolda i mörkret,
gömnda rikedomar,
för att du skall inse att jag är Herren,
att han som gett dig ditt namn är Israels Gud.
- 4 För min tjänare Jakobs skull,
för Israel, min utvalde,
har jag gett dig ditt namn, ditt hedersnamn,
fastän du inte känner mig.
- 5 Jag är Herren, ingen annan finns,
ingen är Gud utom jag.
Jag rustar dig till strid,
fastän du inte känner mig,

⁶för att alla i öst och i väst skall inse
att det inte finns någon mer än jag.

Jag är Herren, ingen annan finns.

⁷Jag ger ljus och skapar mörker,
jag bringar lycka och skapar ofärd.

Jag, Herren, gör allt detta.

⁸Må det flöda från himlen därovan,
må rättfärdighet strömma ur molnen.

Må jorden öppna sig,

räddningen spira

och rättfärdigheten slå ut i blom.

Jag, Herren, har skapat det.

⁹Ve den som tvistar med sin skapare
— en skärva bland skärvor på marken.

Skall lera säga till krukmakaren:

”Vad gör du? Du har inget handlag.”

¹⁰Ve den som säger till en far: ”Vad har du avlat?”

och till en kvinna: ”Vad har du fött?”

¹¹Så säger Herren, Israels Helige,

han som formar framtiden:

Ställer ni frågor till mig om mina barn,

ger ni mig order om mina händers verk?

¹²Det är jag som har skapat jorden

och gjort människorna där.

Jag har spänt upp himlen med egna händer

och ger order till hela dess här.

¹³Jag har i min trohet manat fram en man,

vart han går jämnar jag hans väg.

Han skall bygga upp min stad

och släppa mitt bortförda folk

utan betalning och utan lön,

säger Herren Sebaot.

Herrens överhöghet över alla folk

¹⁴Så säger Herren:

Det rika Egypten,

det välmående Kush

och Sebas resliga folk
skall tillfalla dig och bli ditt.
De skall gå bakom dig, komma i bojor.
De faller ner inför dig
och ber med orden:
"Bara hos dig finns Gud,
ingen annan finns,
ingen annan är Gud."

- ¹⁵Du är sannerligen en dold gud,
Israels Gud, som ger räddning.
¹⁶Alla får blygas och känna skam,
nesa blir avgudamakarnas lott.
¹⁷Men Israel räddas av Herren för evigt.
Aldrig skall ni känna blygsel och skam,
aldrig i evighet.

- ¹⁸Så säger Herren,
han som skapat himlen
— han är Gud —
han som format och frambragt jorden
— han gav den en fast grund —
han skapade den inte till att ligga tom
utan gjorde den till att vara bebodd:
Jag är Herren, ingen annan finns.
¹⁹Jag har aldrig talat i det fördolda,
någonstans i ett mörkt land,
aldrig uppmanat Jakobs ättlingar
att söka mig i tomheten.
Jag är Herren, mina ord är sanna,
det jag säger är att lita på.

- ²⁰Kom hit, samlas här,
träd fram, ni som skonats bland folken!
Utan insikt är de som bär på träbeläten
och ber till en gud som inte kan hjälpa dem.
²¹Berätta, kom med ert svar,
överlägg tillsammans!

- Vem förutsade detta,
berättade om det i förväg?
Det gjorde jag, Herren.
Det finns ingen annan Gud än jag,
ingen trofast Gud som hjälper utom jag.
²²Vänd er till mig, folk från hela jorden,
så skall ni bli hjälpta.
Jag är Gud, ingen annan finns.
²³Jag svär vid mig själv,
det jag säger är sant,
mitt ord står fast:
För mig skall alla böja knä,
alla skall svära mig trohet.
²⁴Blott hos Herren, skall det heta,
finns seger och styrka.
Alla som vänt sin vrede mot honom
skall komma till honom i skam.
²⁵Genom Herren skall alla Israels ättlingar
vinna seger och ära.

Herren ger hjälp, inte avgudarna

46

- ¹Bel faller, Nebo sviktar.
Gudabilderna lastas
på dragdjur och boskap,
de som burits av er lyfts nu upp
och blir burna av trötta ök.
²De sviktar båda och faller.
Ingenting kan de bära och rädda,
de förs själva bort i fångenskap.
³Hör på mig, Jakobs ätt,
ni som är kvar av Israel,
och som jag lyft ända sedan ni föddes,
burit från er första stund.
⁴Ännu när ni blir gamla är jag densamme,
ännu när ni grånat skall jag bära på er.
Jag har skapat er,
jag skall lyfta, bära och rädda er.

- ⁵Vem vill ni jämföra mig med
och göra till min like?
Vem vill ni ställa vid min sida
som kan jämföras med mig?
- ⁶Man håller ut guld ur pungen
och väger upp silver på vågen,
lejer en guldsmed som gör en gud,
och man faller på knä och tillber.
- ⁷Man lyfter upp den på axeln,
bär i väg den och ställer den på plats.
Där står den och rör sig inte ur fläcken.
Hur man än ropar svarar den inte
och räddar inte i nöden.

- ⁸Tänk på detta med sorg,
besinna det, ni syndare!
- ⁹Tänk på det som förut var, för länge sedan.
Jag är Gud, ingen annan finns.
Gud är jag, och ingen är min like.
- ¹⁰Jag berättar i förväg vad som skall ske,
förutsäger det som ännu inte hänt.
Jag säger: Mina planer står fast,
allt jag vill, det gör jag.
- ¹¹Jag kallar på en rovfågel från öster,
från fjärran land en man som genomför min plan.
Det jag har sagt, det låter jag ske,
det jag bestämt, det gör jag.
- ¹²Hör på mig, ni modfällda,
ni som är så långt från räddningen!
- ¹³Jag låter räddningen komma närmare,
den är inte långt borta,
min hjälp skall inte dröja.
I Sion skall jag skänka hjälp,
jag skall ge min härlighet åt Israel.

Babylons kommande olycka

- 47** ¹Stig ner och sätt dig i stoftet,
du arma jungfru Babylon!

Ner från tronen, sätt dig på marken,
arma Kaldeen!

Aldrig mer skall du kallas
den bortskämda och fina.

²Hämta kvarnen och mal mjöl,
ta av dig slöjan.

Dra upp kjolarna och blotta benen,
vada genom vattnet.

³Ditt sköte skall blottas,
din skam bli sedd.

Jag vill ta hämnd,
ingen kan hindra mig.

⁴Han som friköper oss,
hans namn är Herren Sebaot,
Israels Helige.

⁵Sitt tyst, försvinn i mörkret,
arma Kaldeen!

Aldrig mer skall du kallas
rikenas drottning.

⁶Jag blev vred på mitt folk,
försköt min egendom
och lämnade dem i ditt våld.
Du visade inget förbarmande,
ditt ok tyngde även de gamla.

⁷Du sade: "Jag är drottning för tid och evighet."

Du gjorde dig inga bekymmer,
tänkte inte på hur det kunde sluta.

⁸Hör nu på, du som lever i överdåd,
som tronar så säker och tänker:
"Ingen är som jag!

Aldrig skall jag sitta som änka
eller mista mina barn."

⁹Bådadera skall drabba dig.

Samma dag, på ett ögonblick
blir du både barnlös och änka.

- I fullt mått drabbar det dig,
trots alla dina trollkonster
och dina besvärjelsers kraft.
- ¹⁰Du kände dig säker i din ondska,
du tänkte: "Ingen ser mig."
Din klokhet och kunskap ledde dig vilse,
och du tänkte:
"Ingen är som jag!"
- ¹¹Men en olycka skall drabba dig
som du inte kan besvärja,
ett ont skall hemsöka dig
som du inte förmår avvärja.
Plötsligt drabbas du av en förödelse
som du aldrig kunnat ana.
- ¹²Fortsätt bara med dina besvärjelser
och alla de där trollkonsterna
som du har hängett dig åt från din ungdom.
Kanske gör de nytta,
kanske kan du skrämma bort olyckan.
- ¹³Du är trött av alla rådslag.
Må nu himlaskådarna komma till din hjälp,
stjärntydarna som varje månad förkunnar
vad som skall hända dig.
- ¹⁴Nej, de är som boss,
elden förtär dem.
De kan inte rädda sig undan lågorna.
Det blir ingen värmande glöd,
ingen brasa att sitta vid.
- ¹⁵Så går det med dina trollkarlar,
som du har hängett dig åt från din ungdom.
De irrar bort åt olika håll.
Ingen räddar dig.

Israels tidigare trolöshet

- ¹Hör detta, Jakobs ätt,
ni som bär namnet Israel
och härstammar från Juda,

- ni som svär vid Herrens namn
och prisar Israels Gud,
men utan ärlighet och trohet.
- ²De uppkallar sig efter den heliga staden
och stöder sig på Israels Gud,
vars namn är Herren Sebaot.
- ³Det som en gång hände hade jag förutsagt,
jag förkunnade det och gav det till känna.
Plötsligt handlade jag, och det skedde.
- ⁴Jag vet att du är hård,
din nacke av järn,
din panna av brons.
- ⁵Därför förutsade jag det,
förkunnade det innan det skedde,
för att du inte skulle säga:
"Det var min gudabild som gjorde det,
mitt gjutna beläte som befallde det."
- ⁶Här ser du allt detta som du har hört.
Berätta nu om det!
Nu förkunnar jag något nytt för dig,
något förborgat som du inte känner till.
- ⁷Det skapades just nu, inte för länge sedan,
du har inte hört om det förrän i dag,
för att du inte skulle säga:
"Det visste jag."
- ⁸Du fick inget höra, inget veta,
inget blev yppat för dig i förväg.
Jag vet ju att du är trolös,
du heter avfälling alltsedan du föddes.
- ⁹För mitt namns skull behärskar jag min vrede,
för min äras skull har jag tålmod med dig
och utplånar dig inte.
- ¹⁰Jag har smält dig, men inte för att få silver,
prövat dig i lidandets ugn.
- ¹¹För min skull, för min egen skull handlar jag —
mitt namn skall inte vanhelgas.
Jag delar inte min ära med någon.

Herren har tagit Kyros i sin tjänst

- ¹²Hör på mig, Jakob,
Israel, som jag har kallat!
Jag är Gud,
jag är den förste och jag är den siste.
- ¹³Min hand lade jordens grund,
min högra hand spände ut himlen.
När jag kallade på dem stod de där.
- ¹⁴Samlas nu alla och lyssna!
Vem av de andra förkunnade detta,
att den som Herren älskar
skall utföra det han vill
mot Babylon och Kaldeens folk?
- ¹⁵Jag, jag sade det,
jag kallade honom, jag sände honom
och gav honom framgång.
- ¹⁶Kom hit till mig och hör detta:
Sedan allt började har jag talat öppet,
när något skedde fanns jag där.

Nu har Herren Gud sänt mig,
och hans ande ...

Israels lydriad och lycka

- ¹⁷Så säger Herren, din befriare,
Israels Helige:
Jag är Herren, din Gud,
som ger dig nyttig undervisning
och leder dig den väg du skall gå.
- ¹⁸Om du ändå lydrie mina bud!
Då skulle din lycka bli som en flod,
som havets vågor din framgång.
- ¹⁹Din avkomma skulle bli som sanden,
dina ättlingar som sandkornen.
Ditt namn skulle inte utplånas
utan alltid stå inför mig.

Hem från Babylon

²⁰Lämna Babylon,
fly från Kaldeen!
Berätta det med jubel, förkunna det
och låt det bli känt över hela jorden
att Herren har befriat sin tjänare Jakob.

²¹De behövde inte törsta
när han förde dem genom ödemarken.
Han lät vatten flöda ur klippan,
han klöv klippan, så att vatten strömmade fram.

²²De gudlösa får aldrig någon lycka,
säger Herren.

Herrens tjänares uppgift

¹Hör på mig, ni fjärran länder,
lyssna, ni avlägsna folk!
Herren kallade mig
redan i moderlivet,
han nämnde mig vid namn
redan i min mors sköte.

²Han gjorde min tunga till ett skarpt svärd
och gömde mig under sin skyddande hand,
han gjorde mig till en vass pil,
som han förvarade i sitt koger.

³Han sade till mig:
Du är min tjänare, Israel,
genom dig skall jag visa min härlighet.

⁴Jag tänkte:
Förgäves har jag ansträngt mig,
fruktlöst och fåfängt förött min kraft.
Ändå skall Herren ge mig min rätt,
min lön finns hos min Gud.

⁵Nu har Herren talat,
han som skapade mig till sin tjänare
redan i moderlivet,
för att jag skulle föra Jakob tillbaka
och låta Israel samlas hos honom.

Så skulle jag vinna ära inför Herren
och min Gud vara min styrka.

⁶Han säger:

Det är inte nog att du är min tjänare,
som upprättar Jakobs stammar
och för tillbaka Israels överlevande,
jag skall göra dig till ett ljus för andra folk,
för att min räddning skall nå över hela jorden.

Herren räddar sitt folk

⁷Så säger Herren,

Israels befriare, Israels Helige,
till den som är föraktad och avskydd av alla,
till härskarnas tjänare:
Kungar skall se det och resa sig,
furstar se det och falla på knä,
därför att Herren är trofast,
Israels Helige som utvalde dig.

⁸Så säger Herren:

Jag bönhör dig när nådens tid är inne,
jag hjälper dig på räddningens dag.
Jag skyddar dig,
och genom dig ingår jag ett förbund med mitt folk.
Landet skall bli upprättat
och de övergivna jordlotterna utskiftas.

⁹Till de fångna säger jag: "Gå ut!"

och till dem som sitter i mörkret: "Kom fram!"
De skall finna bete längs vägarna,
alla kala höjder skall bli betesmark.

¹⁰De skall inte hungra eller törsta,
ökenvind och sol skall inte bränna dem.

Han som förbarmar sig över dem skall leda dem
och föra dem till flödande källor.

¹¹Jag förvandlar alla berg till väg,
bygger vägarna högt däruppe.

¹²Se, de kommer från fjärran,
från norr och väster
och från Assuans land.

¹³Jubla, himmel, och gläd dig, jord,
brist ut i jubel, alla berg!
Ty Herren tröstar sitt folk,
han förbarmar sig över de plågade.

Sions kommande upprättelse

¹⁴Sion sade:

”Herren har övergett mig,
Gud har glömt mig.”

¹⁵Glömmer en kvinna sitt lilla barn,
bryr hon sig inte om den hon själv har fött?
Och även om hon skulle glömma,
glömmer jag aldrig dig.

¹⁶Nej, ditt namn är skrivet i mina händer,
jag tänker ständigt på dina murar.

¹⁷De som skall bygga upp dig kommer skyndande,
de som rev ner och förstörde drar bort.

¹⁸Lyft blicken och se dig omkring!
Alla samlas och kommer till dig.
Så sant jag lever, säger Herren,
du skall bära dem som smycken,
snöra dem om dig som en brudgördel.

¹⁹Du ligger i ruiner, ödelagd,
landet är förhärjat.
Men nu blir du för trång att bo i,
skövlarna är borta.

²⁰Barnen från din barnlöshets tid
skall du få höra säga:
”Här är för trångt för mig.
Flytta på dig, så att jag får plats.”

²¹Då skall du säga för dig själv:
”Vem har fött dessa åt mig?
Jag var ju barnlös och ofruktsam.
Jag var förvisad och förskjuten,
vem fostrade dem?
Jag var lämnad ensam,
var fanns de då?”

²²Så säger Herren Gud:

Jag ger tecken till folken,
höjer mitt baner för länderna,
och de skall komma med dina söner i famnen,
bära hit dina döttrar på ryggen.

²³Kungar skall vårda dem

och drottningar amma dem.
De skall falla ner på sina ansikten inför dig
och kyssa dammet av dina fötter.
Då skall du inse att jag är Herren.
De som hoppas på mig blir inte svikna.

²⁴Kan man rycka bytet från den starke,
kan fången räddas undan den grymme?

²⁵Så säger Herren:

Ja, fången skall ryckas från den starke,
bytet räddas undan den grymme.
Jag skall strida mot den som strider mot dig,
jag skall rädda dina barn.

²⁶Dina förtryckare skall äta sitt eget kött och blod,
berusa sig som på vin.

Då skall allt levande inse
att jag, Herren, är den som räddar dig,
att Jakobs Mäktige befriar dig.

50

¹Så säger Herren:

Var är skilsmässobrevet
genom vilket jag försköt er mor?

Vem stod jag i skuld till,
så att jag måste sälja er?

Nej, för era synder blev ni sålda,
för era brott blev er mor förskjuten.

²Varför fann jag ingen när jag kom,
varför svarade ingen när jag ropade?

Är min arm för svag för att befria er,
saknar jag kraft att ge räddning?

Jag ryter åt havet och det torkar ut,
floder förvandlas till öken.

Fiskarna ruttnar när vattnet försvinner,
alla dör de av törst.

³Jag klär himlen i svart,
jag höljer den i sorgdräkt.

Herrens tjänares plågor och upprättelse

⁴Herren Gud har gett mig en lärjunges tunga,
så att jag kan inge den trötte mod.

Varje morgon gör han mitt öra villigt
att lyssna på lärjungars vis.

⁵När Herren Gud öppnade mina öron
gjorde jag inte motstånd,
drog mig inte undan.

⁶Jag lät dem prygla min rygg
och slita mig i skägget,
jag gömde inte ansiktet
när de skymfade mig och spottade på mig.

⁷Herren Gud hjälper mig,
därför känner jag inte skymfen,
därför gör jag mitt ansikte hårt som flinta,
jag vet att jag inte blir sviken.

⁸Han som skaffar mig rätt är nära.
Vem söker sak med mig?
Låt oss mötas inför rätta.
Vem vågar vara min motpart?
Må han stiga fram.

⁹Ja, Herren Gud hjälper mig,
vem kan då få mig fälld?
De blir som utslitna kläder,
malen skall äta upp dem.

¹⁰Vem bland er fruktar Herren
och lyssnar på hans tjänare,
som vandrar i mörker
utan en strimma av ljus
men sätter sin lit till Herrens namn
och förtröstar på sin Gud?

¹¹Alla ni som gör upp eld
och tänder brandpilar,
gå genom er flammande eld
och bland era brinnande pilar!
Det är jag som låter detta drabba er,
ni blir liggande i plågor.

Herrens löfte till Israel

- 51 ¹Hör på mig, ni som strävar efter rättfärdighet,
ni som söker Herren.
Tänk på klippan ni är huggna ur,
på schaktet ni har hämtats från.
- ²Tänk på Abraham, er far,
och Sara, som födde er.
En enda var han när jag kallade honom,
men genom min välsignelse blev han många.
- ³Herren tröstar Sion,
ger tröst åt hennes ruiner.
Han gör hennes öken lik Eden,
hennes ödemark lik Herrens trädgård.
Fröjd och glädje skall råda där,
lovsångens toner ljuda.
- ⁴Lyssna på mig, alla folk,
ni folkslag, hör noga på!
Från mig skall lagen utgå,
min rätt skall bli ett ljus för folken.
Snabbt ⁵nalkas min rättfärdighet,
min hjälp är på väg,
med mäktig arm skipar jag rätt bland folken.
Fjärran länder väntar på mig,
de sätter sitt hopp till min makt.
- ⁶Lyft blicken mot himlen,
betrakta jorden därunder.
Himlen skall lösas upp som rök,
jorden slitats ut som en klädnad
och dess invånare dö som flugor.

Men min hjälp varar i evighet,
min rättfärdighet går aldrig om intet.

⁷Hör på mig, ni som vet vad rättfärdighet är,
du folk som bär min lag i hjärtat.

Var inte rädda för människors hån,
frukta inte deras smädelser.

⁸Malen skall äta upp dem som kläder,
larverna skall äta dem som ylle.

Men min rättfärdighet varar i evighet,
min hjälp i släkte efter släkte.

Herrens makt som skapare och befriare

⁹Vakna upp, vakna upp,
klä dig i makt och styrka, Herre!

Vakna upp som i forna dagar,
som i gången tid.

Det var du som högg ner Rahav,
du som genomborrade draken.

¹⁰Det var du som torkade ut havet,
vattnet i det stora djupet,
du som gjorde havsbotten till en väg,
där de befriade kunde tåga fram.

¹¹De som Herren har friköpt vänder åter.

De kommer till Sion med jubel,
krönta med evig glädje.

Fröjd och glädje följer dem,
sorg och suckan flyr.

¹²Jag, jag är den som tröstar er.

Varför fruktar du människor,
de dödliga, som är som gräset?

¹³Varför glömmmer du Herren, din skapare,

han som har spänt upp himlen
och lagt jordens grund?

Du lever i ständig skräck
för förtryckarens vrede.

- Han står redo att förgöra dig,
 men vad blir det av förtryckarens vrede?
- ¹⁴Snart skall den fjättrade befrias,
 han skall inte läggas i graven,
 och aldrig skall han sakna bröd.
- ¹⁵Jag är Herren, din Gud,
 som rör upp havet i dånande vågor,
 han vars namn är Herren Sebaot.
- ¹⁶Jag lade mina ord i din mun
 och gömde dig under min skyddande hand,
 jag spände upp himlen
 och lade jordens grund,
 jag sade till Sion: "Du är mitt folk."

Israel slipper Herrens vredes bägare

- ¹⁷Vakna, vakna!
 Res dig, Jerusalem,
 du som ur Herrens hand
 fått hans vredes bägare att dricka,
 du som måste tömma kalken i botten,
 bägaren som får dig att ragla.
- ¹⁸Av alla de söner hon fött
 är det ingen som leder henne,
 av alla de söner hon fostrat
 är det ingen som tar henne vid handen.
- ¹⁹Dubbelt drabbad är du
 — vem ömkar dig?
 Våld och förödelse, svält och svärd
 — vem tröstar dig?
- ²⁰Dina söner ligger hjälplösa i gathörnen,
 som antiloper i fångstnät,
 berusade av Herrens vrede,
 av din Guds raseri.
- ²¹Hör därför detta, du plågade,
 du som är drucken, fast inte av vin.
- ²²Så säger din härskare,
 Herren, din Gud, som kämpar för sitt folk:

Bägaren som får dig att ragla
tar jag nu ur din hand,
kalken, min vredes bägare,
skall du inte mer dricka.

²³Jag räcker den till dem som plågat dig,
som sade till dig:
"Lägg dig ner, vi skall gå här!"
och tvang dig att göra din rygg till mark,
till en gata att gå på.

Sions kommande lycka och Herrens återkomst

¹Vakna upp, vakna upp,
klä dig i din styrka, Sion,
klä dig i din högtidsskrud,
Jerusalem, heliga stad.
Ingen oomskuren och oren
skall mer komma in i dig.

²Skaka dammet av dig,
res dig, du fångna Jerusalem,
lös bojorna kring din hals,
du fångna dotter Sion.

³Så säger Herren:
Ni blev sålda för ingenting,
och utan betalning skall ni friköpas.

⁴Så säger Herren Gud: Mitt folk begav sig för länge sedan till Egypten för att bo där en tid. Sedan förtrycktes de orättfärdigt av Assyrien. ⁵Men vad sker här? säger Herren. Mitt folk har förts bort för ingenting, de som härskar över dem jublar, säger Herren. Mitt namn smädas hela tiden. ⁶Men mitt folk skall få lära känna mitt namn, den dagen skall de inse att jag är den som talar. Jag är här.

⁷Härligt är att höra budbärarens steg
när han kommer över bergen,
han som bär bud om seger,

som ropar ut goda nyheter,
bär bud om räddning
och säger till Sion:
"Din Gud är konung!"

⁸Hör, dina väktare ropar och jublar.

Med egna ögon ser de
hur Herren vänder åter till Sion.

⁹Brist ut i jubel, Jerusalems ruiner,
Herren tröstar sitt folk
och friköper Jerusalem.

¹⁰Herren visar sin makt och helighet
inför alla folk,
hela jorden skall se
hur vår Gud räddar oss.

¹¹Bort, bort! Dra ut därifrån,
rör inte vid något orent!
Håll er rena när ni drar ut,
ni som bär Herrens kärlek.

¹²Ni drar ju inte ut i hast,
ni är inte på flykt,
ty Herren går framför er,
Israels Gud går sist i ert tåg.

Herrens lidande tjänare

¹³Min tjänare skall ha framgång,
han skall bli upphöjd, mäktig och ärad.

¹⁴Många förfärades över honom,
så vanställt var hans yttre,
så föga mänskligt hans utseende.

¹⁵Men nu får han många folk att häpna,
och kungar förstummas inför honom,
ty de ser något de aldrig hört talas om,
bevittnar något de aldrig anat.

¹Vem av oss trodde på det vi hörde,
för vem var Herrens makt uppenbar?

- ²Som en späd planta växte han upp inför oss,
som ett rotskott ur torr mark.
Han hade inget ståtligt yttre
som drog våra blickar till sig,
inget utseende som tilltalade oss.
- ³Han var föraktad och övergiven av alla,
en plågad man, van vid sjukdom,
en som man vänder sig bort ifrån.
Han var föraktad, utan värde i våra ögon.
- ⁴Men det var våra sjukdomar han bar,
våra plågor han led,
när vi trodde att han blev straffad,
slagen av Gud, förnedrad.
- ⁵Han blev pinad för våra brott,
sargad för våra synder,
han tuktades för att vi skulle helas,
hans sår gav oss bot.
- ⁶Vi gick alla vilse som får,
var och en tog sin egen väg,
men Herren lät vår skuld drabba honom.
- ⁷Han fann sig i lidandet,
han öppnade inte sin mun.
Han var som lammet som leds till slakt
eller tackan som är tyst när hon klipps,
han öppnade inte sin mun.
- ⁸Han blev fängslad och dömd och fördes bort,
men vem ägnade hans öde en tanke?
Han blev utestängd från de levandes land,
straffad för sitt folks brott.
- ⁹Han fick sin grav bland de gudlösa,
fick vila bland ogärningsmän,
fastän han aldrig hade gjort något orätt,
aldrig tagit en lögn i sin mun.
- ¹⁰Men Herren tog sig an den han sargat,
botade den som gjort sig till ett skuldoffer.
Han skall få ättlingar och ett långt liv,
och Herrens vilja skall förverkligas genom honom.

- ¹¹När hans elände är över skall han se ljuset
och bli mättad av insikt.
Min tjänare, den rättfärdige,
ger rättfärdighet åt många
och bär deras skuld.
- ¹²Jag skall ge honom hans andel bland de stora,
låta honom dela byte med de mäktiga,
för att han var beredd att dö
och blev räknad som syndare,
när han bar de mångas skuld
och bad för syndarna.

Sions upprättelse

54

- ¹Jubla, du ofruktsamma,
som aldrig har fått barn,
brist ut i jubelrop,
du som aldrig har fött!
Den övergivna skall få fler barn
än den gifta kvinnan,
säger Herren.
- ²Gör mer plats åt ditt tält,
spänn ut dina tältdukar,
snåla inte,
gör linorna längre,
slå ner pluggarna stadigt.
- ³Åt söder och norr skall du utbreda dig,
dina ättlingar skall fördriva de främmande folken
och bosätta sig i de övergivna städerna.
- ⁴Var inte rädd, du skall inte behöva skämmas,
blygs inte, du skall inte förödmjukas.
Nej, du skall glömma din ungdoms skam,
inte mer minnas änketidens smälek.
- ⁵Ty din man är han som har skapat dig,
han vars namn är Herren Sebaot,
din befriare är Israels Helige,
han som kallas hela jordens Gud.
- ⁶Herren kallar på dig,
övergivna och olyckliga kvinna.

Inte sviker man sin ungdoms hustru,
säger din Gud.

⁷Ett kort ögonblick övergav jag dig,
men i stor kärlek tar jag dig åter.

⁸Jag dolde mitt ansikte för dig
i häftig vrede ett ögonblick,
men evigt trofast visar jag dig nu min kärlek,
säger din befriare, Herren.

⁹Det är som på Noas tid,
då jag svor att Noas flod
aldrig mer skulle dränka jorden.
Så svär jag nu att inte mer vredgas
och inte mer rasa mot dig.

¹⁰Om än bergen rubbas
och höjderna vacklar,
skall min trohet mot dig inte rubbas
och mitt fredsförbund inte vackla,
säger han som älskar dig, Herren.

Det nya Jerusalems härlighet

¹¹Du plågade, härjade,
du som ingen tröstar,
jag låter dina stenar vila på spetsglans,
jag lägger grunden med safirer,

¹²jag gör dina tinnar av granater,
dina portar av beryller
och hela staden av ädla stenar.

¹³Alla dina barn skall fostras av Herren,
i fred och välgång skall dina barn leva.

¹⁴Rättfärdighet skall vara din grund.
Du skall vara långt från förtrycket
— du har inget att frukta —
långt från fördärvet
— det skall inte nå dig.

¹⁵Om någon går till angrepp
är det inte jag som vållat det,
och vem som än angriper dig
skall falla för din hand.

- ¹⁶Det är jag som skapar smeden,
han som blåser på kolelden
och formar vapnen för deras värv,
jag skapar förgöraren som skall förinta.
- ¹⁷Men inget vapen som smids mot dig
skall ha framgång,
alla som för talan mot dig
skall du få fällda.
Detta är Herrens tjänares lott,
jag ger dem segern,
säger Herren.

Herrens förbund består

55

- ¹Kom, alla ni som törstar,
kom hit och få vatten,
kom, även om ni inte har pengar!
Förse er med säd, så att ni får äta!
Kom och få säd utan pengar,
vin och mjölk utan att betala!
- ²Varför lägger ni pengar på det som inte är bröd,
er lön på sådant som inte mättar?
Lyssna till mig, så får ni äta gott
och njuta av feta rätter.
- ³Kom till mig och hör noga på,
lyssna, så får ni liv.
Jag sluter ett evigt förbund med er,
den nåd jag visat David skall bestå.
- ⁴Honom gjorde jag till ett vittne för folken,
till furste och härskare över dem.
- ⁵Du skall kalla på folkslag du inte känner,
folkslag som inte känner dig skyndar till
för Herrens, din Guds, skull,
Israels Helige, som skänkt dig härlighet.

Maning att lita på Herrens ord

- ⁶Sök Herren medan han låter sig finnas,
åkalla honom medan han är nära.

- ⁷Må den gudlöse överge sin väg,
den ondskefulle sina planer.
Må han vända om till Herren,
så skall han förbarma sig över honom,
vända om till vår Gud,
som alltid vill förlåta.
- ⁸Mina planer är inte era planer
och era vägar inte mina vägar,
säger Herren.
- ⁹Liksom himlen är högt över jorden,
så är mina vägar högt över era vägar,
mina planer högt över era planer.
- ¹⁰Liksom regn och snö faller från himlen
och inte vänder tillbaka dit
utan vattnar jorden,
får den att grönska och bära frukt,
och ger säd att så och bröd att äta,
- ¹¹så är det med ordet
som kommer från min mun:
det vänder inte fruktlöst tillbaka
utan gör det jag vill
och utför mitt uppdrag.
- ¹²I glädje skall ni tåga ut
och ledas hem i trygghet.
När ni kommer
brister berg och höjder ut i jubel,
markens alla träd klappar händer.
- ¹³I stället för törne skall det växa cypresser,
i stället för nässlor myrten.
Det skall vara ett äreminne åt Herren,
ett evigt, oförgängligt tecken.

Herrens tempel är öppet för alla

- ¹Så säger Herren:
Håll er till det som är rätt
och handla rättfärdigt,

ty min hjälp kommer snart,
min rättfärdighet skall segra.

²Lycklig den som handlar så,
den människa som håller fast vid detta:
att iaktta sabbaten och inte vanhelga den
och att avhålla sig från allt ont.

³Främlingen som sluter sig till Herren
skall inte säga:
"Herren håller mig skild från sitt folk",
och den snöpte skall inte säga:
"Jag är ett förtorkat träd."

⁴Ty så säger Herren:
Snöpta som iakttar mina sabbater,
som gärna gör min vilja
och håller fast vid mitt förbund,
⁵de skall i mitt hus, inom mina murar,
få ett namn, ett äreminne
som är bättre än söner och döttrar.
Ett evigt, oförgängligt namn skall jag ge dem.

⁶Främlingar som sluter sig till Herren
och vill göra tjänst hos honom,
älska Herrens namn och vara hans tjänare,
ja, alla som iakttar sabbaten och inte vanhelgar den
och håller fast vid mitt förbund

⁷får komma till mitt heliga berg
och glädjas i mitt bönehus,
och deras brännoffer och slaktoffer
skall jag ta emot på mitt altare.
Mitt hus skall kallas
ett bönens hus för alla folk.

⁸Detta är Herren Guds ord,
han som samlar det skingrade Israel:
Ännu fler skall jag samla
till dem som redan är samlade.

Folkets försumliga ledare

⁹Kom, alla vilda djur, och ät,
kom, alla djur i skogen!

- ¹⁰Väktarna är alla blinda,
de märker ingenting.
Stumma hundar är de,
som inte kan skälla,
de ligger och dåsar,
de älskar att sova.
- ¹¹Men det är glupska hundar,
de blir aldrig mätta.
Skall de vara herdar,
de som inget förstår?
Alla går sina egna vägar,
varenda en vill roffa åt sig.
- ¹²"Kom, jag tar fram vin,
vi tar oss ett rus!
Och i morgon blir det som i dag,
ja, ännu bättre."

57

- ¹Den rättfärdige går under,
och ingen bryr sig om det,
de trogna rycks bort,
och ingen märker det.
Ansatt av ondskan rycks den rättfärdige bort,
- ²men han skall få frid.
De som fört ett rättrådigt liv
skall få gå till vila.

Varningsord till avgudadyrkarna

- ³Kom hit, ni barn av en trollpacka,
avlade i otukt och hor!
- ⁴Vem gör ni er lustiga över?
Varför gör ni grimaser
och räcker ut tungan?
Ni är själva brottets barn,
lögnens avkomma,
- ⁵ni som brinner av brunst bland terebinterna,
under alla grönskande träd,
ni som slaktar era barn i ravinerna,
djupt inne i klippornas skrevor.

- ⁶Bland ravinens stenblock hör du hemma,
det är där du har din plats.
Åt dem utgjuter du dryckesoffer
och bär fram matoffer.
Skall jag finna mig i detta?
- ⁷På ett högt berg gör du dig en bädd
och går dit upp för att offra.
- ⁸Du ställer ditt tecken
innanför dörr och dörrpost.
Du lämnar mig, du blottar dig
och gör plats i bädden,
du tar för dig av dem,
du älskar att ligga med dem,
lystet ser du på deras kön.
- ⁹Du slösar olja på Melek
och är frikostig med dina salvor.
Du sänder dina budbärare till fjärran land,
ja, ända ner i dödsriket.
- ¹⁰Du blir trött av allt du håller på med
men säger aldrig att det är lönlöst.
Du finner ny styrka och mattas inte.
- ¹¹Vem är du rädd för,
vem fruktar du,
eftersom du bedrar mig,
glömmer mig och inte tänker på mig?
Jag har ju tigit och varit dold,
mig fruktar du inte.
- ¹²Men nu förklarar jag:
Dina rättfärdiga gärningar
kommer inte att hjälpa dig.
- ¹³Må din gudahop rädda dig
när du ropar på hjälp!
Nej, vinden tar dem allesammans,
en vindfläkt för bort dem.
Men den som tar sin tillflykt till mig,
han skall få landet som egendom
och ta mitt heliga berg i besittning.

Tröstande ord till de modlösa

¹⁴Han säger:

Bryt väg, bana väg,
röj undan hindren för mitt folk!

¹⁵Så säger han som är hög och upphöjd,
han som tronar i evighet
och vars namn är heligt:
Jag tronar upphöjd och helig
men finns hos den modlöse och försagde.
Jag ger de försagda mod,
ger de modlösa kraft.

¹⁶Jag skall inte ständigt hålla räfst,
inte vredgas för evigt —
då skulle livsanden förgås,
de levande väsen jag skapat.

¹⁷Jag blev vred över deras syndiga girighet,
jag straffade dem och dolde mig i vrede,
men de fortsatte att trolöst följa sin egen väg.

¹⁸Jag har sett vad de hållit på med,
men jag skall bota dem,
leda dem och ge dem tröst.
Hos de sörjande ¹⁹skapar jag lovsång.
Frid och lycka åt alla, fjärran och nära,
säger Herren,
jag skall bota dem.

²⁰Men de gudlösa är som ett upprört hav,
det blir aldrig stilla,
dess vågor rör upp dy och slam.

²¹De gudlösa får aldrig någon lycka,
säger min Gud.

Rätt fasta och sabbat

¹Ropa ut det så högt du kan,
låt din röst ljuda som en hornstöt,
förkunna för mitt folk deras brott,
för Jakobs ätt deras synd.

²Dag efter dag söker de mig
och vill lära sig följa mina vägar.

Likt ett folk som handlar rättfärdigt
och inte har övergett sin Guds lag
ber de mig om regler för vad som är rätt
och älskar att nalkas Gud.

³"Ser du inte att vi fastar?

Märker du inte hur vi späker oss?"

Ni sköter era sysslor på fastedagen,
ni driver på era drängar,

⁴ni fastar under bråk och gräl
och skändliga slagsmål.

Som ni fastar i dag
blir inte er bön hörd i höjden.

⁵Är det en sådan fasta jag vill se:
en dag då man späker sig,
hänger med huvudet som ett strå,
ligger i säck och aska?

Kallar du det fasta,
en dag som behagar Herren?

⁶Nej, detta är den fasta jag vill se:
att du lossar orättfärdiga bojor,
sliter sönder okets rep,
befriar de förtryckta,
krossar alla ok.

⁷Dela ditt bröd med den hungrige,
ge hemlösa stackare husrum,
ser du en naken så klä honom,
vänd inte dina egna ryggen!

⁸Då bryter gryningsljuset fram för dig,
och dina sår skall genast läkas.
Din rättfärdighet skall gå framför dig
och Herrens härlighet gå sist i ditt tåg.

⁹Då skall Herren svara när du kallar,
när du ropar säger han: "Här är jag."

Om du gör slut på allt förtryck hos dig,
hot och hån och förtal,

¹⁰om du räcker ditt bröd åt den hungrige
och mättar den som lider nöd,

- då skall ljus bryta fram för dig i mörkret,
din natt bli strålande dag.
- ¹¹Herren skall alltid leda dig,
han mättar dig i ödemarken
och ger styrka åt benen i din kropp.
Du skall bli som en vattenrik trädgård,
en oas där vattnet aldrig sinar.
- ¹²Dina uråldriga ruiner skall byggas upp,
gångna släktens grunder skall du sätta i stand.
Du kommer att kallas
"den som murar igen rämnorna",
"den som gör det nedrivna beboeligt".
- ¹³Om du inte kränker sabbaten,
inte sköter dina sysslor på min helgdag,
om du kallar sabbaten en fröjd,
helgad åt Herren och värd att ära,
om du ärar den och inte utför det du brukar,
inte ägnar dig åt dina sysslor och tomt prat,
- ¹⁴då skall du få fröjdas över Herren,
jag skall föra dig fram över landets höjder
och låta dig leva av din fader Jakobs egendom.
Herren har talat.

Folkets synder

59

- ¹Herrens arm är inte för svag för att rädda,
hans öra inte för dövt för att höra.
- ²Det är era synder som skiljer er från er Gud,
era brott får honom att vända sig bort
och inte höra.
- ³Era händer är fläckade av blod,
era fingrar av synd,
era läppar uttalar lögn,
på era tungor finns svek.
- ⁴Ingen anklagar någon rättvist,
ingen fäller en ärlig dom.
De förtröstar på tomhet,
deras ord är falska,

de går havande med ofärd
och föder olycka.

⁵De kläcker ormägg
och väver spindelväv.

Den som äter deras ägg dör,
en giftorm kläcks om de krossas.

⁶Deras väv duger inte till kläder,
deras verk inte att skylla sig med.
Deras gärningar bringar olycka,
våldsdåd förövar de.

⁷De skyndar till allt som är ont
och är snara att utgjuta oskyldigt blod.
Deras planer bringar olycka,
våld och förödelse kantar deras väg.

⁸Vägen till lycka känner de inte,
där de går finns ingen rätt.
De slår in på orätta vägar,
den som vandrar där finner ingen lycka.

Klagan och syndabekännelse

⁹Därför är rätten långt ifrån oss,
rättfärdigheten når oss inte.
Vi hoppas på ljus men mörker råder,
på solens glans men vandrar i dunkel.

¹⁰Vi famlar längs väggen som blindas,
famla som om vi saknade ögon,
mitt på dagen snavar vi som när det skymmer,
mitt i livet är vi som de döda.

¹¹Alla brummar vi som björnar,
klagar som duvor.
Vi väntar på vår rätt, men förgäves,
på räddningen, men den är långt ifrån oss.

¹²Många är våra brott, det vet du,
våra synder vittnar mot oss.
Vi tänker på våra brott
och vet att vi har felat.

¹³Vi har avfallit och förnekat Herren,
vänt oss bort från vår Gud.

Våld och falskhet har vi förkunnat,
viskat lögnerna vi själva tänkt ut.

- ¹⁴Rätten trängs tillbaka,
rättfärdigheten stannar på avstånd,
ärligheten snubblar på torget,
redbarheten kan inte komma fram.
- ¹⁵Ärligheten har gått förlorad,
den som skyr det onda blir plundrad.

Herrens hjälp till de botfärdiga

Herren såg med misshag
att det inte fanns någon rätt.

- ¹⁶Han såg att ingen trädde fram
och häpnade över att ingen ingrep.
Då gav hans styrka honom seger,
hans rättfärdighet var hans stöd.
- ¹⁷Han klädde sig i rättfärdighetens harnesk
och satte segerens hjälm på sitt huvud,
klädde sig i hämndens dräkt
och svepte sig i harmens mantel.
- ¹⁸Med vrede lönar han sina fiender
för vad de har gjort,
han vedergäller sina ovänner,
vedergäller fjärran länder.
- ¹⁹Från öst till väst skall man frukta
Herrens namn och hans härlighet,
när han kommer likt en våldsamt flod
som Herrens vind driver fram.
- ²⁰Han kommer till Sion som befriare,
till dem i Jakob som upphör med sina brott,
säger Herren.

²¹Detta är mitt förbund med dem, säger Herren: Min ande som fyller dig och mina ord som jag har lagt i din mun skall alltid bli kvar hos dig och dina barn och dina barns barn, säger Herren, nu och för evigt.

Jerusalems kommande härlighet

60

- ¹Res dig, stråla i ljus!
Ditt ljus är här,
Herrens härlighet går upp över dig.
- ²Jorden är höljd i mörker,
töcken omger folken,
men över dig skall Herren stråla,
över dig skall hans härlighet visa sig.
- ³Folken skall vandra mot ditt ljus,
kungar mot glansen av din soluppgång.
- ⁴Lyft blicken och se dig omkring!
Alla samlas och kommer till dig.
Dina söner kommer från fjärran,
dina döttrar bär man i famnen.
- ⁵När du ser det skall du stråla av lycka,
ditt hjärta skall bäva och bulta,
när havets skatter kommer i din ägo
och folkens rikedomar blir dina.
- ⁶Kameler i mängd skall fylla ditt land,
dromedarer från Midjan och Efa.
Från Saba kommer de alla
med last av guld och rökelse,
och de förkunnar Herrens ära.
- ⁷Kedars fårhjordar samlas hos dig,
baggar från Nevajot står till din tjänst.
Jag skall ta emot dem som offer på mitt altare
och öka mitt tempels härlighet.
- ⁸Vad är det som kommer flygande som moln,
som duvor till ett duvslag?
- ⁹Det är kustländernas fartyg som samlas
med Tarshish-skepp i täten
för att hämta dina söner från fjärran land
med allt deras silver och guld,
till ära för Herren, din Gud,
Israels Helige, som skänker dig härlighet.
- ¹⁰Främlingar skall bygga upp dina murar
och deras kungar stå till din tjänst.

Jag straffade dig i min vrede
men visar dig barmhärtighet i min kärlek.

¹¹Dina portar skall aldrig stängas,
de skall stå öppna dag och natt,
så att folkens rikedomar kan föras till dig
och deras kungar ledas dit in.

¹²Det folk och det rike som inte tjänar dig skall gå under —
folken skall förintas.

¹³Libanons prakt skall föras till dig,
cypress, alm och pinje,
för att skänka härlighet åt min helgedom.
Jag skall ära platsen där mina fötter vilar.

¹⁴Bugande skall dina förtryckare komma till dig,
de som föraktat dig skall knäfalla vid dina fötter.
De skall kalla dig "Herrens stad",
"Sion som tillhör Israels Helige".

¹⁵Du var övergiven och försmådd,
ingen besökte dig,
men jag skall låta dig bli till evig stolthet,
en glädje för alla slakten.

¹⁶Du skall dia folkens mjölk,
dia kungars bröst.
Då skall du inse
att jag, Herren, är den som räddar dig,
att Jakobs Mäktige befriar dig.

¹⁷Jag ger dig guld i stället för koppar,
ger dig silver i stället för järn,
koppar i stället för trä,
järn i stället för sten.
Freden skall vara din överhet,
rättfärdigheten din fogde.

¹⁸Man skall inte mer se våld i ditt land,
förtryck och förödelse inom dina gränser.
Dina murar skall du kalla "räddning",
dina portar "lovsång".

¹⁹Solen skall inte mer vara ditt ljus om dagen
och månen inte lysa dig med sitt sken.
Nej, Herren skall vara ditt eviga ljus,
din Gud skall vara din härlighet.

- ²⁰Din sol skall aldrig gå ner
och din måne aldrig avta,
ty Herren är ditt eviga ljus,
din sorgetid är förbi.
- ²¹Alla i ditt folk skall vara rättfärdiga,
och de skall för evigt äga landet.
De är skott som jag har planterat,
jag har skapat dem för att visa min härlighet.
- ²²Av den minste blir det en skara på tusen,
den ringaste blir till ett mäktigt folk.
Jag, Herren, skall låta det ske snabbt,
när tiden är inne.

Nådens år

- 61 ¹Herren Guds ande fyller mig,
ty Herren har smort mig.
Han har sänt mig
att frambära glädjebud till de betryckta
och ge de förkrossade bot,
att förkunna frihet för de fångna,
befrielse för de fjättrade,
- ²att förkunna ett nådens år från Herren,
en hämndens dag från vår Gud,
att trösta alla som sörjer
- ³och ge de sörjande i Sion
huvudprydnad i stället för aska,
glädjens olja i stället för sorgdräkt,
lovsång i stället för modlöshet.
De skall kallas "rättfärdighetens träd",
som Herren planterat för att visa sin härlighet.
- ⁴De uråldriga ruinerna skall byggas upp,
det sedan länge förfallna sättas i stånd,
man skall på nytt bygga upp förstörda städer,
som legat öde släkte efter släkte.
- ⁵Främlingar skall valla hjordarna åt er,
era åkrar och vingårdar skötas av utlänningar.
- ⁶Ni själva skall kallas Herrens präster,
vår Guds tjänare skall ni heta.

Ni skall leva av folkens rikedomar,
deras skatter skall tillfalla er.

⁷De har fått dubbelt upp av skam,
spott och spe har kommit dem till del,
därför skall de få dubbel lott i sitt land,
evig glädje skall de få.

⁸Ty jag är Herren, som älskar rättvisa
och hatar plundring och brott.
Jag är trofast och skall löna dem,
sluta ett evigt förbund med dem.

⁹Deras barn skall aktas bland folken,
deras ättlingar bland alla folkslag.
Alla som ser dem skall märka
att de är ett släkte som Herren välsignat.

¹⁰Min glädje har jag i Herren,
jag jublar över min Gud,
ty han har klätt mig i segerns dräkt
och skrudat mig i rättfärdighetens mantel,
som när brudgummen sätter på sig turbanen
och bruden pryder sig med sina smycken.

¹¹Liksom jorden får grödan att spira
och trädgården låter sådden skjuta upp,
så låter Herren Gud rättfärdigheten spira
och äran växa inför alla folk.

Jerusalems upprättelse

62

¹För Sions skull skall jag inte tystna,
för Jerusalems skull inte tiga,
förrän upprättelsens morgon gryr
och hennes räddning lyser som ett bloss.

²Folken skall se din upprättelse,
alla kungar se din härlighet.
Du skall få ett nytt namn,
som Herren själv förkunnar,

³du blir en praktfull krona i Herrens hand,
ett kungligt diadem i din Guds händer.

⁴Du skall inte längre kallas "den övergivna",
ditt land inte längre kallas "den förskjutna",
utan du skall heta "hon som jag har kär"
och ditt land "den äkta makan".

Ty Herren har dig kär
och ditt land skall äktas av honom.

⁵Som när en ung man äktar en flicka,
så skall han som bygger upp dig ta dig till äkta,
och som brudgummen gläds åt sin brud,
så skall din Gud glädjas över dig.

⁶På dina murar, Jerusalem, ställer jag väktare.
De skall aldrig tystna, varken dag eller natt.
Ni som ropar till Herren, ge er ingen ro!

⁷Och ge honom ingen ro,
förrän han upprättar Jerusalem
och hela jorden sjunger dess lov.

⁸Herren svär vid sin högra hand,
vid sin starka arm:
Aldrig mer skall jag ge din säd
som föda åt dina fiender,
främlingar skall inte dricka ditt vin,
det som du har arbetat med.

⁹Nej, de som bärgar säden skall äta den,
och de skall prisa Herren,
de som skördar vinet skall dricka det
på mina heliga förgårdar.

¹⁰Fram, fram genom portarna!
Bana väg för folket!
Bryt väg, bryt väg,
röj undan alla stenar!
Höj ett fälttecken för folken!

¹¹Herren förkunnar över hela jorden:
Säg till dotter Sion:
Se, din räddare kommer.
Sin segerlön har han med sig,
de han vunnit går framför honom.

¹²De skall kallas "det heliga folket",
"de som Herren befriat",
och du skall heta "den man söker sig till",
"staden som aldrig blir övergiven".

Herrens hämnd på de främmande folken

63

¹"Vem är han som kommer från Edom,
från Bosra i röda kläder,
som praktfull i sin dräkt
går fram med väldig kraft?"
Jag är den som förkunnar rättfärdighet,
den som har makt att rädda.

²"Varför är din dräkt så röd,
dina kläder som en vintrampares?"

³Jag har ensam trampat vinpressen,
ingen från folken hjälpte mig.

Jag trampade dem i min vrede,
stampade dem i min harm.

Saften stänkte på mina kläder,
hela min dräkt blev fläckad.

⁴Jag hade bestämt en hämnings dag,
befrielsens år var inne.

⁵Jag såg mig om, men ingen kom till hjälp,
jag häpnade över att ingen gav mig stöd.
Då gav min styrka mig seger,
min vrede blev mitt stöd.

⁶Jag trampade folken i min vrede,
krossade dem i min harm.

Jag lät deras blod flyta på marken.

Herrens godhet mot Israel i forna dagar

⁷Jag vill förkunna Herrens kärlek,
prisa Herren för allt han gjort för oss,
allt det goda han gjort för Israels folk
i sin barmhärtighet och sin stora kärlek.

⁸Han sade: De är ju mitt folk,
barn som aldrig sviker.

- Därför blev han deras räddare ⁹i all nöd.
Det var inget sändebud, ingen ängel
utan han själv som räddade dem,
det var han som befriade dem
av kärlek och medömkan.
Alltid i gångna tider
lyfte han upp dem och bar dem.
- ¹⁰Men de trotsade honom
och bedrövade hans heliga ande.
Han förvandlades till deras fiende,
och han stred mot dem.
- ¹¹Då tänkte hans folk på gångna tider:
Var är han som drog upp ur vattnet
herden för sin hjord?
Var är han som ingöt
sin heliga ande i hans bröst,
- ¹²han som lät sin härliga makt
gå vid Moses högra sida,
han som klöv havet framför dem
och skapade sig ett evigt namn,
- ¹³han som förde dem genom djupen?
Som hästen på heden
gick de fram utan att snava.
- ¹⁴Likt boskap på väg ner i dalen
fördes de av Herrens ande.
Så ledde du ditt folk
och skapade dig ett härligt namn.

Israels klagan

- ¹⁵Blicka ner från himlen,
från din heliga och härliga boning.
Var är din lidelse och din kraft?
Din ömhet och barmhärtighet vägrar du mig.
- ¹⁶Du är ju vår fader,
Abraham vill inte veta av oss,
Israel erkänner oss inte.
Du, Herre, är vår fader,
alltid har du hetat vår befriare.

- 17Varför låter du oss gå vilse
och överge dina vägar, Herre,
varför gör du våra hjärtan hårda,
så att vi inte fruktar dig?
Ändra dig för dina tjänares skull,
de stammar som är din egendom.
- 18Varför får gudlösa beträda din helgedom,
våra fiender trampa omkring i ditt tempel?
- 19Det är som om du aldrig varit vår härskare,
som om ditt namn inte hade utropats över oss.

Bön och syndabekännelse

64

- 1O att du slet itu himlen och steg ner,
så att bergen bävade inför dig,
2som när elden bränner upp riset,
som när elden får vattnet att koka!
Fienden skulle lära känna ditt namn
och folken darra inför dig
3när du utförde underverk
som vi inte väntade oss
4och aldrig förr hade hört om.
Inget öra har hört, inget öga har sett
någon annan gud än dig gripa in
för dem som hoppas på honom.
- 5Du tar dig an dem som med glädje gör det rätta,
dem som följer dig och tänker på dig.

Fast du vredgades syndade vi.

[---]

- 6Vi har alla blivit som något orent,
en nersölad dräkt är all vår rättfärdighet.
Vi vissnar alla som löv,
och likt vinden sveper våra synder bort oss.
- 7Ingen åkallar ditt namn,
ingen vaknar upp och håller sig till dig.
Du har dolt ditt ansikte för oss
och utlämnat oss åt våra synder.

- 8Men du, Herre, är vår fader.
 Vi är leran och du har format oss,
 vi är alla ett verk av din hand.
- 9Låt inte din vrede rasa, Herre,
 minns inte för evigt våra synder.
 Se på oss, vi är alla ditt folk.
- 10Dina heliga städer har blivit öken,
 Sion har blivit öken,
 Jerusalem ligger öde.
- 11Vårt heliga och härliga tempel,
 där våra fäder prisade dig,
 har förtärts av eld,
 det käraste vi hade är skövlut.
- 12Kan du ändå vara överksam, Herre,
 skall du tiga och plåga oss så?

Avgudadyrkarnas straff

- 65
- 1Jag hade svar åt dem som inte frågade mig,
 lät mig finnas av dem som inte sökte mig.
 "Här är jag, här är jag!" sade jag
 till ett folk som inte åkallade mitt namn.
- 2Ständigt har jag räckt ut händerna
 mot ett treskande folk,
 som vandrar den orätta vägen
 och följer sina egna planer,
- 3det folk som öppet kränker mig hela tiden.
 De förrättar offer i trädgårdar
 och tänder offereld på tegelaltaren.
- 4De håller till i gravkamrar
 och tillbringar natten på lönnliga platser,
 de äter fläsk och lagar soppa på orent kött.
- 5De säger: "Håll dig undan, rör mig inte,
 min helighet kan smitta!"
 Sådana är som rök i min näsa,
 som en ständigt brinnande eld.
- 6Det står upptecknat inför mig,
 jag tiger inte förrän jag har vedergällt dem
- 7för deras och deras faders synder, säger Herren.

De tände offereld på bergen
och smädade mig på kullarna.
Nu får de plikta för vad de gjort,
vedergällningen skall drabba dem.

De trognas lön och de trolösas straff

⁸Så säger Herren:

Så länge det finns saft i druvorna säger man:
"Kasta dem inte, det finns kvar av det goda!"
Likadant skall jag göra med mina tjänare,
jag skall inte förkasta dem alla.

⁹Jag skall låta Jakob få ättlingar
och ge Juda en arvinge till mina berg.
Mina utvalda skall äga landet,
mina tjänare får bo där.

¹⁰För mitt folk som söker mig
skall Sharon bli till betesmark för fåren
och Akors dal till viloplats för boskap.

¹¹Men ni som överger Herren
och glömmer mitt heliga berg,
ni som dukar bordet för Gad
och blandar vinet åt Meni,

¹²er skall jag utlämna åt svärdet,
ni måste alla böja knä för att slaktas.
Ty jag kallade men ni svarade inte,
jag talade men ni lyssnade inte,
ni gjorde det som var ont i mina ögon,
valde det som misshagade mig.

¹³Ja, så säger Herren Gud:

Mina tjänare skall äta, ni skall hungra,
mina tjänare skall dricka, ni skall törsta,
mina tjänare skall glädjas, ni skall blygas,

¹⁴mina tjänare skall jubla av lycka,
men ni skall gråta av sorg
och jämra er i förtvivlan.

¹⁵Det namn ni lämnar efter er
skall mina utvalda bruka som en förbannelse,
när de önskar att Herren Gud skall döda någon.

Men mina tjänare skall få ett nytt namn,
 16och den som önskar sig välsignelse i landet
 skall bruka det som en välsignelse.
 Den som svär en ed i landet
 skall svära vid Gud, den trofaste.

Löfte om förlåtelse och framtida lycka

- De lidanden som varit är glömda,
 jag ser dem inte längre.
- 17Nu skapar jag en ny himmel och en ny jord.
 Det som varit skall man inte mer minnas,
 inte längre tänka på.
- 18Nej, gläd er och jubla för evigt
 över det som jag skapar.
 Jag skapar om Jerusalem till jubel
 och dess folk till glädje.
- 19Jag skall jubla över Jerusalem
 och glädjas över mitt folk.
 Där skall inte mer höras gråt och klagan,
 20där skall aldrig mer ske att spädbarn dör
 eller att gamla inte får leva sin tid ut.
 Den dör ung som dör hundraårig,
 den som inte blir hundra anses förbannad.
- 21De skall bygga hus och bo i dem,
 odla vingårdar och äta deras frukt.
- 22Det de byggt skall inte bebos av andra,
 det de odlat inte ätas av andra.
 Alla i mitt folk skall bli gamla som träden,
 mina utvalda får njuta frukten av sin möda.
- 23De skall inte arbeta förgäves
 och föda barn till en snar död,
 ty de är ett släkte som Herren välsignat,
 de och deras ättlingar.
- 24Då skall detta ske:
 Innan de ropar svarar jag dem,
 medan de ännu talar bönhör jag dem.
- 25Vargen och lammet betar tillsammans,
 lejonet äter hö som oxen.

Och jord är ormens föda.
 Ingenstans på mitt heliga berg
 sker något ont eller vrångt,
 säger Herren.

Sann och falsk gudsdyrkan

66

¹Så säger Herren:

Himlen är min tron
 och jorden min fotapall.
 Vad för ett hus kan ni bygga åt mig,
 vad för en viloplats?

²Allt detta har mina händer gjort,
 allt detta är mitt, säger Herren.

Den ödmjuke och förkrossade tar jag mig an,
 den som bekymrar sig om mitt ord.

³Man slaktar tjurar och dräper människor,
 man offerar får och bryter nacken av hundar,
 man skänker matoffer och frambär svin,
 offerar rökelse och hyllar avgudar.

De har valt att gå sina egna vägar
 och njuter av sina vidrigheter.

⁴Därför har jag valt att gå hårt fram
 och låter dem drabbas av det de fruktar.

Ty jag ropade men ingen svarade,
 jag talade men de lyssnade inte,
 de gjorde det som var ont i mina ögon,
 valde det som misshagade mig.

Herrens räddning och vedergällning

⁵Hör Herrens ord,

ni som bekymrar er om hans ord.
 Era bröder som hatar er
 och stöter ut er för mitt namns skull,
 de säger:

”Må Herren visa sin makt,
 så att vi får se er glädjas.”

Men de skall stå där med skam.

- ⁶Hör larmet från staden,
hör dånet från templet,
dånet när Herren vedergäller
sina fiender för vad de gjort.
- ⁷Innan värkarna kommit föder hon,
innan smärtorna börjat får hon en son.
- ⁸Vem har hört något sådant,
vem har sett något liknande!
Kan ett land födas på en dag,
ett folk bli till på ett ögonblick?
Ja, Sion föder sina barn
så snart som värkarna börjar.
- ⁹Skulle jag låta fostret tränga fram
och sedan hindra födelsen? säger Herren.
Skulle jag som låter födelsen ske
stänga moderlivet? säger din Gud.
- ¹⁰Gläds med Jerusalem,
jubla över henne,
alla som älskar henne.
Dela hennes glädje,
alla som har sörjt över henne.
- ¹¹Då kan ni dia er mätta
och finna tröst i hennes famn,
suga och njuta
hennes tunga bröst.
- ¹²Så säger Herren:
Jag leder lycka till henne som en flod,
folkens skatter som en forsande ström.
Hennes barn skall bli burna i famnen
och bli gungade på knäet.
- ¹³Som en mor tröstar sitt barn,
så skall jag trösta er.
I Jerusalem skall ni finna tröst.
- ¹⁴När ni ser det skall era hjärtan glädjas,
era kroppar få nytt liv som det friska gräset.
Herrens tjänare skall lära känna hans makt,
fienderna hans vrede.

¹⁵Se, Herren kommer i eld,
hans vagnar är som en stormvind.
Han släpper lös sin glödande vrede,
straffar med lågor av eld.

¹⁶Ja, med eld och svärd
straffar Herren alla människor,
många skall dräpas av Herren.

¹⁷De som helgar och renar sig
för att gå in i trädgårdarna,
[---]
de som äter svinkött, kräldjur och råttor,
de skall alla gå under, säger Herren.

Alla folk skall samlas i Jerusalem

¹⁸Jag kommer för att samla alla folk och alla språk. De skall komma och se min härlighet. ¹⁹Jag skall göra ett tecken bland dem och sända dem som överlevt till de andra folken, till Tarshish, Put och Lud, till Meshek, Tuval, Javan och de fjärran kustländerna, som inte har hört om mig och inte har sett min härlighet. De skall förkunna min härlighet bland de andra folken. ²⁰Och de skall föra alla era bröder från folken som en offergåva till Herren, på hästar och vagnar, i kärror, på mulåsnor och kameler, till mitt heliga berg, Jerusalem, säger Herren, så som Israels folk för sina offergåvor i rena kärl till Herrens tempel. ²¹Även bland dem skall jag välja några till präster och leviter, säger Herren.

²²Liksom den nya himmel och den nya jord
som jag skapar skall bestå inför mig,
säger Herren,
så skall er ätt och ert namn bestå.

²³Nymånadsdag efter nymånadsdag,
sabbat efter sabbat
skall alla människor komma och tillbe mig,
säger Herren.

24Man skall gå ut och beskåda liken
efter dem som förbröt sig mot mig:
maskarna i dem skall aldrig dö
och elden aldrig slockna.
Den synen blir en fasa för alla.

Jeremia

1¹ Detta är Jeremias ord. Han var son till Hilkia, en av prästerna i Anatot i Benjamins land. ² Herrens ord kom till honom då Josia, Amons son, var kung över Juda, i hans trettonde regeringsår, ³ och då Jojakim, Josias son, var kung över Juda, och ända till slutet av det elffte året som Sidkia, Josias son, var kung över Juda. Det var det året, i den femte månaden, som Jerusalems befolkning fördes bort i fångenskap.

Profetens kallelse och uppdrag

⁴ Herrens ord kom till mig:

⁵ Innan jag formade dig i moderlivet
utvalde jag dig,
innan du kom ut ur modersskötet
gav jag dig ett heligt uppdrag:
att vara profet för folken.

⁶ Men jag svarade: "Nej, Herre, min Gud, jag duger inte till att tala — jag är för ung!" ⁷ Då sade Herren till mig:

Säg inte att du är för ung
utan gå dit jag sänder dig
och säg det jag befäller dig!

⁸ Låt dem inte skrämma dig,
ty jag är med dig
och jag skall rädda dig,
säger Herren.

⁹ Och Herren sträckte ut handen, rörde vid min mun och sade:

Jag lägger mina ord i din mun.

¹⁰ I dag ger jag dig makt
över folk och riken.

Du skall rycka upp och vräka omkull,
förstöra och bryta ner,
bygga upp och plantera.

¹¹Herrens ord kom till mig: "Vad ser du, Jeremia?" Jag svarade: "Jag ser en gren av ett mandelträd." ¹²Herren sade: "Du har sett rätt: jag vakar över mitt ord tills det bär frukt."

¹³Herrens ord kom till mig för andra gången: "Vad ser du?" Jag svarade: "Jag ser en kokande gryta i norr, den lutar hitåt."

¹⁴Då sade Herren:

Från norr skall olyckan välla in
över alla som bor i landet,

¹⁵ty nu bådär jag upp
alla stammar från rikena i norr,
säger Herren.

De skall komma och ställa sina troner
framför Jerusalems portar,
kring stadens murar
och kring alla städer i Juda.

¹⁶Jag skall gå till rätta med mitt folk
för all deras ondska, för att de övergav mig.
De tände offereld åt andra gudar
och tillbad ting de själva gjort.

¹⁷Fäst upp dina kläder,
res dig och säg till dem
allt vad jag befäller dig!
Var inte förskräckt för dem,
ty då slår jag dig med skräck inför dem.

¹⁸Se, jag gör dig i dag
till en befäst stad,
en pelare av järn, en mur av koppar,
som håller stånd mot hela landet,
mot Judas kungar och dess stormän,
mot prästerna och folket i landet.

¹⁹De skall angripa dig,
men de skall inte besegra dig,
ty jag är med dig,
säger Herren,
och jag skall rädda dig.

Herren anklagar sitt folk för avfall och trolöshet

¹Herrens ord kom till mig: ²Gå och förkunna för Jerusalem: Så säger Herren:

Jag minns hur hängiven du var som ung,
hur du älskade mig som brud,
hur du följde mig genom öknen,
genom landet där ingen sår.

³Israel var helgat åt Herren,
det första av hans skörd.
Alla som åt av det ådrog sig skuld,
olyckan drabbade dem,
säger Herren.

⁴Lyssna till Herrens ord,
Jakobs ätt, Israels alla släkter!

⁵Så säger Herren:

Vad hade era fäder att förebrå mig,
eftersom de gick bort från mig,
följde det som var intet
och själva blev till intet?

⁶De frågade inte: "Var är Herren,
han som förde oss ut ur Egypten,
som ledde oss genom öknen,
det öde och oländiga landet,
torkans och mörkrets land,
landet där ingen färdas,
där ingen människa bor?"

⁷Jag förde er till ett bördigt land
att njuta dess frukter och allt dess goda.
Men när ni kom dit gjorde ni mitt land orent
och min egendom till något avskyvärt.

⁸Prästerna frågade inte:

"Var är Herren?"

Lagens förvaltare ville inte veta av mig.
De styrande satte sig upp mot mig,
profeterna profeterade i Baals namn
och följde gudar som ingen hjälp kunde ge.

- ⁹Därför fortsätter jag att ställa er till svars,
säger Herren,
ja, även era barnbarn skall jag ställa till svars.
- ¹⁰Far bort till kitteernas kuster och se,
sänd någon till Kedar att undersöka
om något sådant har skett:
- ¹¹har ett folk någonsin bytt ut sina gudar?
— Och de är ju ändå inga gudar. —
Men mitt folk har bytt bort sin ära
mot det som ingen hjälp kan ge.
- ¹²Häpna, himmel, över detta,
rys och bäva, säger Herren.
- ¹³Ty mitt folk har begått en dubbel synd:
de har övergett mig,
källan med det friska vattnet,
och huggit ut cisterner,
cisterner som spricker
och inte håller vatten.
- ¹⁴Är Israel en träl,
är han född i slaveri?
Varför blev han ett villebråd?
- ¹⁵Lejonen ryter och morrar mot honom.
De har lagt hans land öde
och hans städer är nerbrända,
ingen kan bo i dem.
- ¹⁶Ja, män från Memfis och Tachpanches
skall beta din hjässa kal.
- ¹⁷Detta har drabbat dig
för att du övergav Herren, din Gud.
- ¹⁸Men vad tjänar det till att du far till Egypten
för att dricka av Nilens vatten?
Vad tjänar det till att du far till Assyrien
för att dricka av Eufrats vatten?
- ¹⁹Din ondska skall dra straff över dig,
din trolöshet skall döma dig.
Besinna hur bitter din plåga blir
när du överger Herren, din Gud,

och inte fruktar mig längre,
säger Herren Gud Sebaot.

- ²⁰För länge sedan bröt du sönder ditt ok,
slet av dina band
och sade: "Jag vill inte tjäna."
På alla höga kullar
och under alla grönskande träd
skrevade du och horade.
- ²¹Jag planterade dig som ett ädelt vin,
en ranka av yppersta slag.
Hur kunde du förvandlas
till en usel och främmande vinstock?
- ²²Om du så tvättar dig med lut
och slösar med såpa,
förblir du smutsig av synd inför mig,
säger Herren Gud.
- ²³Hur kan du säga: "Jag är inte oren,
jag har inte följt baalsgudarna"?
Betänk hur du bar dig åt i dalen,
inse vad du har gjort!
Du är ett ystert kamelsto
som löper kors och tvärs,
- ²⁴som ger sig av ut i öknen
flåsande av brunst.
Vem kan tämja hennes begär?
Ingen behöver springa sig trött efter henne,
i parningstiden är hon lätt att finna.
- ²⁵Akta dig, så att du inte sliter ut sulorna
och din strupe blir torr!
Men du svarade: "Lönlöst!
Jag älskar främmande gudar
och dem vill jag följa."
- ²⁶Som en tjuv tagen på bar gärning
skall Israel stå där med skam,
dess kungar och stormän,
dess präster och profeter,
- ²⁷de som säger till trästycket: "Du är min fader"
och till stenen: "Du födde mig."

- Mot mig har de vänt ryggen,
inte ansiktet,
men i olyckan ropar de:
"Kom och rädda oss!"
- ²⁸Var finns då de gudar du gjort åt dig?
Låt dem komma till din räddning i olyckan om de kan!
Dina gudar har blivit lika talrika
som dina städer, Juda.
- ²⁹Varför går ni till rätta med mig?
Ni har ju alla satt er upp mot mig,
säger Herren.
- ³⁰Förgäves har jag slagit era söner,
de har inte tagit varning.
Som rovlystna lejon
dräpte era svärd profeterna.
- ³¹Har jag blivit till en öken för Israel,
till ett mörkrets land?
Varför säger mitt folk: "Vi går vart vi vill,
vi kommer aldrig tillbaka till dig!"
- ³²Inte glömmer en ung kvinna sina smycken
eller en brud sin gördel?
Men mitt folk har glömt mig
i alla tider.
- ³³Du är skicklig att hitta vägen
när du är ute efter kärlek!
Till och med slinkorna
har lärt av dig.
- ³⁴Din mantelfåll är fläckad
av blod från fattiga som var utan skuld;
de ertappades inte vid inbrott.
[---]
- ³⁵Ändå säger du: "Jag är frikänd,
hans vrede mot mig har upphört."
Men jag skall ställa dig till svars
för att du påstår dig vara utan synd.
- ³⁶Tror du att du så lätt
kan välja en annan väg?

Även Egypten kommer att svika dig,
som Assyrien svek dig en gång.

³⁷Också därifrån måste du gå
med händerna över huvudet.
Herren har förkastat dem du litat på,
av dem har du ingenting att vinna.

¹Om en man skiljer sig från sin hustru
och hon lämnar honom
och gifter sig med en annan,
kan han sedan gå tillbaka till henne?
Blir då inte landet vanhelgat?
Och du som har horat med många män,
skulle du få komma tillbaka till mig?
säger Herren.

²Lyft blicken mot de kala höjderna och se:
var har du inte vältrat dig i otukt?
Vid vägarna satt du och väntade
som en arab i öknen.
Du vanhelgade landet
med ditt horande och din ondska.

³Regnskurarna hölls tillbaka
och inget vårregn föll,
men du var fräck som en hora
och vägrade skämmas.

⁴Ändå ropar du nu till mig: "Fader!
Du var min vän när jag var ung!

⁵Kan en vän vredgas för all framtid,
kan hans raseri vara för evigt?"
Så säger du, men du gjorde det onda
— och det med framgång.

Israel och Juda — två trolösa systrar

⁶På kung Josias tid sade Herren till mig: Har du sett vad Israel,
den avfälliga, har gjort? Hon gick upp på alla höga berg och in
under alla grönskande träd och horade där. ⁷Jag trodde att hon
skulle vända tillbaka till mig när hon hade gjort allt detta, men

hon vände inte tillbaka. Detta såg hennes syster Juda, den trolösa. ⁸Hon såg också att jag försköt Israel, den avfälliga, och gav henne skilsmässobrev på grund av hennes äktenskapsbrott. Ändå blev den trolösa systemen Juda inte avskräckt utan började också hon bedriva hor; ⁹hon vanhelgade landet med sitt otuktiga lättsinne och var otrogen med beläten av sten och trä. ¹⁰Trots detta vände hennes trolösa syster Juda inte tillbaka till mig på allvar utan låtsades bara, säger Herren.

¹¹Herren sade till mig: Israel, den avfälliga, har visat sig mindre skyldig än Juda, den trolösa. ¹²Gå och ropa ut detta budskap mot norr:

Vänd tillbaka, Israel, du avfälliga,
säger Herren,
jag skall inte se på er med ovilja,
ty jag visar mildhet, säger Herren.
Min vrede varar inte för evigt.

¹³Men du måste inse din skuld,
du har satt dig upp mot Herren, din Gud,
och löpt hit och dit efter främmande gudar
under alla grönskande träd
och inte lyssnat till mig,
säger Herren.

¹⁴Vänd tillbaka, ni trolösa barn, säger Herren. Ty det är jag som är er herre, och jag skall hämta er, en från varje stad och två från varje släkt, och föra er till Sion. ¹⁵Jag skall ge er herdar efter mitt sinne, och de skall leda er med kunskap och visdom. ¹⁶Och när ni då förökar er och är fruktsamma i ert land, säger Herren, skall ingen längre nämna Herrens förbundsark; ingen skall tänka på den eller minnas den, ingen skall sakna den eller göra någon ny. ¹⁷När den tiden kommer skall Jerusalem kallas Herrens tron, och där skall alla folk samlas för att dyrka Herren i Jerusalem. De skall inte längre lyda sina onda och hårda hjärtan. ¹⁸Då skall Judas folk slå följe med Israels folk, och tillsammans skall de komma från landet i norr till det land jag gav era fäder som egendom.

Maning till bot och bättring

- ¹⁹Jag ville gärna behandla dig som en son
och ge dig ett ljuvligt land som egendom,
skönare än de andra folkens.
Jag trodde att du skulle kalla mig din fader
och aldrig vända dig bort från mig.
- ²⁰Men som en kvinna är otrogen mot sin man,
så var du, Israel, otrogen mot mig,
säger Herren.
- ²¹Det hörs rop på de kala höjderna,
gråt och böner från Israels folk.
De har slagit in på villovägar
och glömt Herren, sin Gud.
- ²²Vänd tillbaka, ni trolösa barn,
jag skall bota er från er trolöshet.

”Nu kommer vi till dig,
ty du, Herre, är vår Gud.

- ²³Fåfång var vår dyrkan på kullarna,
fåfångt vårt larm på bergen.
Endast hos Herren, vår Gud,
finns räddning för Israel.
- ²⁴Sedan vår ungdom har skamguden slukat
allt vad våra fäders arbete gav,
deras fårfloccar och boskapshjordar,
deras söner och döttrar.
- ²⁵Låt skammen bli vår bädd
och vanäran vårt täcke,
ty mot Herren, vår Gud, har vi syndat,
vi och våra fäder,
från vår ungdom till denna dag,
och vi har inte lyssnat till Herren, vår Gud.”

- 4 ¹Om du vänder tillbaka, Israel,
säger Herren,
skall du få komma tillbaka till mig,
och om du tar bort dina vidriga avgudar ur min åsyn
skall du slippa att irra omkring.

²Då skall du svära vid Herren
uppriktigt, rätt och ärligt,
och folken skall välsigna sig med hans namn
och lovsjunga honom.

³Ty så säger Herren
till männen i Juda och till Jerusalem:
Bryt er ny mark,
så inte bland törnen.

⁴Omskär er för Herren,
skär bort era hjärtans förhud,
ni män i Juda och invånare i Jerusalem.
Annars flammar min vrede upp
likt en eld som ingen kan släcka,
för era onda gärningars skull.

Herrens straffdom: angrepp från norr

⁵Kungör detta i Juda,
ropa ut det i Jerusalem,
stöt i horn över hela landet,
kalla samman ett uppbåd:
Låt oss samlas i de befästa städerna!

⁶Höj fälttecknet! Till Sion!
Sätt er i säkerhet! Stanna inte!
Ty jag låter olyckan komma från norr
med stor förödelse.

⁷Lejonet har lämnat sitt snår,
folkens förhärjare är på marsch,
han har brutit upp från sitt tillhåll
för att lägga ditt land öde.
Dina städer skall bli till ruiner
där ingen kan bo.

⁸Så klä er i säcktyg,
klaga och jämra er!
Herrens flammande vrede
har inte vänt sig från oss.

⁹Den dagen, säger Herren,
skall modet svika konung och stormän,

prästerna skall slås av skräck,
profeterna stå förstummade.

¹⁰De skall säga: "Herre, vår Gud,
du har bedragit
detta folk och Jerusalem:
du lovade oss fred och trygghet —
och nu har vi svärdet mot strupen!"

¹¹När den tiden kommer
skall detta folk och Jerusalem få höra:
En brännhet vind från öknens kala höjder
sveper ner mot mitt folk.
I den kan ingen rensa säd,

¹²den vind jag låter komma är starkare än så.
Nu går jag till rätta med dem.

¹³Se, som ovädersmoln skockar sig fienden,
hans vagnar är som en stormvind,
hans hästar snabbare än örnar.
Ve oss, vi är förlorade!

¹⁴Gör ditt hjärta rent från ondskan, Jerusalem,
så att du kan bli räddad.
Hur länge skall onda tankar
bo kvar i ditt bröst?

¹⁵Hör, ett budskap har kommit från Dan,
ett olycksbud från Efraims berg!

¹⁶Förkunna för folket,
låt Jerusalem höra:
Fiender kommer från fjärran land,
deras stridsrop skallar mot städerna i Juda.

¹⁷Som vakterna kring ett fält
omringar de henne från alla håll,
ty mig har hon trotsat,
säger Herren.

¹⁸Ditt liv och dina gärningar
är skuld till detta,
allt kommer av din ondskan,
allt bittert som träffar dig rakt i hjärtat.

¹⁹Mitt bröst, mitt bröst! Jag vrider mig i smärta!
Hjärtat vill sprängas, mitt inre är i uppror.
Jag kan inte tåga.

Jag hör hornstötter och stridsrop.

²⁰Katastrof på katastrof,
hela landet blir härjat:
plötsligt är mina hus raserade,
tälten förintade på ett ögonblick.

²¹Hur länge måste jag se fälttecknen
och höra hornen larma?

²²Mitt folk är dårar,
de vill inte veta av mig.
De är barn utan allt förnuft.
De begriper sig på att göra det onda,
men att göra det rätta förstår de inte.

²³Jag ser på jorden — den är öde och tom,
på himlen — där finns inget ljus.

²⁴Jag ser på bergen — de skälver
och alla höjder skakar.

²⁵Jag ser — där finns inte en människa,
alla himlens fåglar har flytt.

²⁶Jag ser — det bördiga landet har blivit öken,
alla dess städer ruiner.
Detta är Herrens verk,
hans flammande vredes verk.

²⁷Ty så säger Herren:
Hela landet skall läggas öde,
jag skall förinta det.

²⁸Därför sörjer jorden
och himlen svartnar därovanför.
Jag har talat och tar inte tillbaka,
beslutat och ändrar mig inte.

²⁹För ryttarnas och bågskyttarnas larm
tar hela landet till flykten,
man gömmer sig bland snåren
och uppe bland klipporna.

Alla städer är övergivna,
inte en människa finns kvar där.

³⁰Vad tjänar det då till
att du klär dig i scharlakansrött,
pryder dig med gyllene smycken,
gör ögonen stora med smink?
Förgäves gör du dig vacker:
dina älskare föraktar dig,
de står efter ditt liv.

³¹Jag hör stön som från en kvinna i födslosmärtor,
skrik som från en förstföderska.
Det är Sion — flämtande sträcker hon ut sina händer:
Ve mig! Vanmäktig är jag inför dråparna.

Herrens dom över folkets synder

¹Gå ut på Jerusalems gator
och se er noga omkring!
Sök på torgen
och se om ni kan finna någon,
om det finns en enda som handlar rätt
och försöker leva hederligt —
då skall jag förlåta staden.

²Också när de svär vid Herren
svär de falskt.

³Herre, dina ögon vill se ärlighet.
Du slog dem, men de kände ingen smärta,
du krossade dem, men de vägrade ta varning.
De gjorde sina ansikten hårdare än sten
och vägrade vända tillbaka.

⁴Jag tänkte: De är bara enkelt folk,
de bär sig dåraktigt åt,
de känner inte Herrens vilja,
inte sin Guds krav.

⁵Nu skall jag gå till de mäktiga
och tala med dem,
de känner Herrens vilja,
sin Guds krav.

Men också dessa hade brutit oket
och slitit alla band.

⁶Därför slår dem skogens lejon,
därför härjar ökenvargen bland dem,
leoparden lurar vid deras städer,
den som vågar sig ut blir sliten i stycken,
ty deras synder är många,
gång på gång har de avfallit.

⁷Varför skulle jag förlåta dig?
Dina söner har övergett mig
och svurit vid gudar som inte är gudar.
Fastän jag gav dem vad de behövde
var de otrogna
och skockades i horhuset.

⁸De är brunstiga, kåta hingstar,
de frustar efter andras hustrur.

⁹Skall jag inte straffa dem för detta?
säger Herren.
Skall jag inte utkräva hämnd
på ett sådant folk?

¹⁰Upp på vinbergets terrasser!
Skövla och fördärva allt!
Riv bort deras rankor,
ty de är inte Herrens.

¹¹De har svikit mig,
både Israel och Juda,
säger Herren.

¹²De har förnekat Herren
och avvisat honom:
"Inget ont skall drabba oss,
svärd och svält skall vi slippa.

¹³Profeternas tal blir till luft,
Guds ord finns inte hos dem."

¹⁴Därför säger Herren, härskarornas Gud:
Eftersom de säger sådant
gör jag nu mina ord i din mun till eld,
och detta folk skall bli veden som förtärs.

- 15Mot er, israeliter, sänder jag
ett folk långt bortifrån,
säger Herren,
ett urgammalt folk,
ett folk som funnits från äldsta tid,
ett folk vars språk du inte förstår,
vars tal du inte begriper.
- 16Deras koger är gapande gravar,
alla är de tappra krigare.
- 17De skall sluka dina skördar och ditt bröd,
sluka dina söner och dina döttrar,
sluka dina får och dina kor,
sluka dina vinstockar och fikonträd.
Med svärd skall de förstöra de befästa städer
som du förlitar dig på.

18Men när den tiden kommer, säger Herren, skall jag inte förgöra er helt. 19Och om de frågar: "Varför har Herren, vår Gud, gjort oss allt detta?" skall du svara dem: "Eftersom ni övergav mig och tjänade främmande gudar i ert eget land, skall ni nu få tjäna främlingar i ett land som inte är ert."

- 20Kungör detta för Jakobs folk,
ropa ut det i Juda:
- 21Hör detta, du dåraktiga folk
som saknar förstånd,
som har ögon men inte ser,
som har öron men inte hör.
- 22Skall ni inte frukta mig,
säger Herren,
skall ni inte darra inför mig
som gjorde sanden till en gräns för havet,
en evig spärr som inte kan genombrytas:
bränningarna dånar, men förgäves,
vågorna brusar, men hejdas där.
- 23Men detta folk är vrångt och trotsigt,
de lämnade mig och gick.

- 24De tänkte aldrig:
"Vi måste frukta Herren, vår Gud,
han som ger regn i rätt tid,
både höstregn och vårregn,
och tryggar våra skördetider."
- 25Nu har era brott rubbat denna ordning,
era synder har berövat er detta goda.
- 26Ty i mitt folk finns onda män,
som fågelfångare binder de sina nät
och gillrar fållor
för att fånga människor.
- 27Som korgen fylls av fåglar
är deras hus fyllda av svek.
Därför har de blivit mäktiga och rika,
- 28skinande feta.
Det finns ingen gräns för deras ondska,
de dömer inte rättvist,
de driver inte den faderlöses sak till seger
och hävdar inte den fattiges rätt.
- 29Skall jag inte straffa dem för detta?
säger Herren.
Skall jag inte utkräva hämnd
på ett sådant folk?
- 30Fasansfulla och skrämmande ting
sker i landet.
- 31Profeterna profeterar lögner,
och prästerna styr efter deras råd.
Och så vill mitt folk ha det.
Men vad skall ni göra
när det blir slut på detta?
- 6 1Sätt er i säkerhet, Benjamins stam,
bort från Jerusalem!
Stöt i horn i Tekoa,
tänd en vårdkase vid Bet-Hackerem!
Olyckan hotar från norr
och stor förödelse.
- 2Sion, du vackra och bortskämda dotter,
du drabbas av ödeläggelse.

³Mot henne kommer herdarna med sina hjordar.

De slår upp sina tält omkring henne,
tar var sitt stycke mark till bete.

⁴Invig er till strid mot henne!

Kom, vi anfaller i middagssol!
För sent! Dagen är redan förbi,
kvällsskuggorna blir längre.

⁵Kom, vi anfaller om natten
och förstör hennes borgar!

⁶Ty så säger Herren Sebaot:
Hugg ner träd och bygg
en stormningsramp mot Jerusalem!

Ve denna lögnens stad!

Den är full av förtryck,

⁷som brunnen flödar av vatten
så flödar den över av ondska.
Den genljuder av våld och plundring,
plågor och sår ser jag ständigt.

⁸Ta varning, Jerusalem,

annars vänder jag dig ryggen,
annars gör jag dig till en öde trakt,
ett land där ingen bor.

⁹Så säger Herren Sebaot:

Skörda en andra gång,
som från en vinstock,
dem som är kvar av Israel!

Plocka rankorna rena
som druvplockarna gör!

¹⁰Till vem skall jag tala,
vem lyssnar på min varning?

Deras öron är tillslutna
så att de inte kan höra.
För Herrens ord har de bara förakt,
de vill inte veta av det.

¹¹Av Herrens vrede är jag fylld,

jag orkar inte hålla den tillbaka.
Töm ut den över barnen på gatan
och över de unga som samlas där!

- Man och kvinna skall drabbas,
gamla och ålderstigna.
- ¹²Andra skall överta deras hus,
deras åkrar och hustrur.
Ty jag lyfter min hand
mot dem som bor i landet,
säger Herren.
- ¹³Alla, hög som låg,
vill girigt roffa åt sig.
Alla, profet som präst,
handlar svekfullt.
- ¹⁴De botar skadan hos mitt folk,
men bara på ytan.
De säger "Allt är väl, allt är väl!"
men allt är inte väl.
- ¹⁵De handlar skamligt och avskyvärt —
ändå känner de ingen skam,
har inte vett att blygas.
Därför skall de falla bland de fallna.
De skall störta till marken
i hemsökelsens stund,
säger Herren.
- ¹⁶Så sade Herren:
Slå in på vägarna från fordom,
fråga efter de gamla stigarna,
efter den rätta vägen.
Ta den vägen, och ni skall finna vila.
Men de svarade: "Det vill vi inte."
- ¹⁷Jag satte väktare över er —
lystra när hornet ljuder!
Men de svarade: "Det vill vi inte."
- ¹⁸Lyssna därför, alla folk,
lägg noga märke till vad som sker med dem!
- ¹⁹Lyssna, jord:
Jag låter olyckan drabba detta folk,
en följd av deras onda anslag,
ty de har inte brytt sig om mina ord
och min lag har de förkastat.

²⁰Vad skall jag med rökelse från Saba,
finaste kalmus från fjärran land?
Era brännoffer tar jag inte emot,
era slaktoffer behagar mig inte.

²¹Därför säger Herren:
Se, jag lägger framför detta folk
stenar som de skall snava på,
far och son, granne och vän,
alla skall de gå under.

²²Så säger Herren:
Se, ett folk kommer från ett land i norr,
ett väldigt rike reser sig
vid världens bortersta hörn.

²³De bär båge och sabel,
de är grymma och utan förbarmande.
Med ett larm likt havets då
drar de fram till häst,
rustade för strid
mot dig, arma Sion.

²⁴Ryktet når oss
och våra händer förlamas.
Vi grips av ångest
som en kvinna i födslosmärtor.

²⁵Gå inte ut på öppna fältet,
vandra inte längs vägarna,
där härskar fiendens svärd
— skräck från alla håll!

²⁶Mitt arma folk, klä dig i säcktyg,
kräla i aska!
Håll dödsklagan som över ende sonen,
en bitter sorggehögtid.
Ty plötsligt är förhärjaren över oss.

Profeten skall pröva folket

²⁷Jag har satt dig att pröva mitt folk
som man prövar silver,
du skall granska och pröva deras liv.

²⁸Alla är de treskande avfällingar,
de går med förtal,
alla är de fördärvade.

²⁹Blåsbälgen flåsar,
men ur elden flyter bara bly.
Smältarens arbete är förgäves:
de onda kan inte skiljas ut.

³⁰Värdelöst silver kallas de,
ty för Herren är de utan värde.

Jeremias tempelpredikan

7

¹Detta ord kom till Jeremia från Herren: ²Ställ dig i porten till Herrens hus. Där skall du ropa ut detta budskap:

Hör Herrens ord alla från Juda som går in genom dessa portar för att tillbe Herren! ³Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Ändra era liv och era gärningar, så skall jag bo bland er på denna plats. ⁴Lita inte på lögnen som "Här är Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel." ⁵Men om ni verkligen ändrar era liv och era gärningar, om ni handlar rätt mot varandra, ⁶om ni inte förtrycker invandraren, den faderlöse och änkan, inte låter oskyldigt blod flyta på denna plats och inte skadar er själva genom att följa andra gudar, ⁷då skall jag bo bland er på denna plats, i det land som jag gav åt era fäder från urminnes tid och för all framtid. ⁸Men ni litar på lögnen som inte är till hjälp. ⁹Tror ni att ni kan stjäla och dräpa och begå äktenskapsbrott och svära falskt och tända offereld åt Baal och följa andra gudar som ni inte känner ¹⁰och sedan träda fram inför mig i detta hus, som mitt namn är utropat över, och säga "Vi är räddade", och sedan fortsätta med alla dessa vidrigheter? ¹¹Detta hus, som mitt namn är utropat över, tar ni det för ett rövarnäste? Det är det också i mina ögon, säger Herren.

¹²Gå till min helgedom i Shilo, där jag förr lät mitt namn bo, och se vad jag gjorde med den på grund av mitt folk Israels ondska. ¹³Och nu har ni gjort allt detta, säger Herren. Gång på gång har jag talat till er, men ni har inte lyssnat, jag har ropat på er, men ni har inte svarat. ¹⁴Detta hus, som mitt namn är utropat över och som ni förlitar er på, och denna plats, som jag gett åt er och era fäder, skall jag därför behandla så som jag be-

handlade Shilo. ¹⁵Jag skall kasta er bort ur min åsyn så som jag kastade bort alla era bröder, hela Efraims släkte.

Falsk och sann gudsdyrkan

¹⁶Du skall inte be för detta folk, inte komma med klagan och förböner och inte vädja till mig, jag kommer inte att lyssna på dig. ¹⁷Ser du inte vad de gör i Judas städer och på Jerusalems gator? ¹⁸Barnen samlar ved, fäderna tänder eld och kvinnorna knådar deg för att baka offerkakor åt Himladrottningen, och de utgjuter dryckesoffer åt andra gudar för att förtreta mig. ¹⁹Men är det till förtret för mig? säger Herren. Är det inte till förtret för dem, till skam för dem själva? ²⁰Därför säger Herren Gud: Se, min vrede och mitt raseri skall välla ut över denna plats, över människor och djur, över markens träd och jordens frukt; den skall brinna utan att slockna.

²¹Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Lägg era brännoffer till era slaktoffer och ät köttet! ²²Ty när jag förde era fäder ut ur Egypten gav jag dem inte någon befallning eller något bud om brännoffer och slaktoffer. ²³Vad jag befalldes dem var detta: Lyssna till mig, så skall jag vara er Gud och ni skall vara mitt folk. Vandra alltid den väg jag befäller er att vandra, så skall det gå er väl. ^{24/25}Men de ville inte lyssna, inte höra på mig. Era fäder lydde sina onda och hårda hjärtan. Från den dag de lämnade Egypten ända till denna dag har de gått bakåt och inte framåt. Gång på gång sände jag mina tjänare profeterna till dem, ²⁶men de ville inte lyssna till mig, inte höra på mig. De var styvnackade och bar sig värre åt än sina fäder.

²⁷Du skall säga allt detta till dem, men de kommer inte att höra på dig; du skall ropa till dem, men de kommer inte att svara dig. ²⁸Säg då till dem: Detta är det folk som inte vill lyssna till Herren, sin Gud, och inte ta varning. Sanningen har försvunnit, den hörs inte mer från deras mun.

²⁹Klipp av dig dina lockar och kasta bort dem,
 stäm upp en klagosång på de kala höjderna.
 Herren har förkastat och övergivit
 det släkte som väcker hans vrede.

³⁰Ty folket i Juda har gjort det som är ont i mina ögon, säger Herren. De har ställt upp sina vidriga avgudar i det hus som

mitt namn är utropat över, de har gjort det orent. ³¹De har byggt Tofets offerplats i Ben-Hinnoms dal. Där bränner de sina söner och döttrar. Något sådant har jag aldrig befallt och aldrig tänkt.

³²Därför skall det komma en tid, säger Herren, då det inte längre heter Tofet och Ben-Hinnoms dal utan Dråpdalen, och man skall gräva gravar i Tofet tills där inte längre finns någon plats kvar. ³³Ja, detta folks döda kroppar skall bli till föda åt himlens fåglar och markens djur, ty ingen finns som kan jaga bort dem. ³⁴Och i Judas städer och på Jerusalems gator skall jag tysta alla glada röster, jubelrop och bröllopsglädje. Ja, landet skall läggas öde.

8

¹När den tiden kommer, säger Herren, skall Juda kungars ben och dess stormäns ben, prästernas och profeternas ben och alla Jerusalems invånares ben hämtas fram ur gravarna ²och spridas ut under solen, månen och himlens hela härskara, som de älskat och tjänat och följt, som de vänt sig till och dyrkat. De skall inte samlas ihop och begravas, de skall bli till gödsel på marken. ³Alla överlevande, de som blir kvar av detta onda släkte på alla de platser dit jag fördrivit dem, skall föredra döden framför livet, säger Herren Sebaot.

Avfall och dom

⁴Du skall säga till dem:

Så säger Herren:

Om någon faller, reser han sig igen.

Om någon tar fel väg, vänder han tillbaka.

⁵Men detta avfälliga folk —
varför framhärdar de?

De håller fast vid sitt svek,
de vägrar att vända tillbaka.

⁶Jag har lyssnat och hört efter:
de talar inte sanning.

Ingen ångrar sin ondska
och säger: "Vad har jag gjort!"

De rusar alla blint i väg
som hästen spränger fram i striden.

- ⁷Till och med hägern i skyn
vet sin bestämda tid,
turturduvan och svalan
vet när de skall återvända.
Men mitt folk känner inte till
vad Herren kräver.
- ⁸Hur kan ni säga: "Vi är visa,
hos oss finns Herrens lag."
Ja, men förgäves har pennan präntat,
förgäves skrivarna!
- ⁹De visa står där med skam,
skräckslagna fångas de i snaran.
De har förkastat Herrens ord
— vad är det för slags vishet?
- ¹⁰Därför skall jag ge deras hustrur åt andra
och deras åkrar åt erövrare.
Alla, hög som låg,
vill girigt roffa åt sig.
Alla, profet som präst,
handlar svekfullt.
- ¹¹De botar skadan hos mitt folk,
men bara på ytan.
De säger "Allt är väl, allt är väl!"
men allt är inte väl.
- ¹²De handlar skamligt och avskyvärt —
ändå känner de ingen skam,
har inte vett att blygas.
Därför skall de falla bland de fallna.
De skall störta till marken
i hemsökelsens stund,
säger Herren.
- ¹³När jag vill skörda dem, säger Herren,
bär vinstocken inga druvor,
fikonträdet ingen frukt,
bladen har vissnat.
- ¹⁴Varför sitter vi här?
Låt oss samlas i de befästa städerna
och möta vår undergång där!

- Herren, vår Gud, låter oss gå under,
han ger oss förgiftat vatten att dricka,
ty vi har syndat mot Herren.
- ¹⁵Vi hoppas på fred och välgång
men lyckan uteblir,
vi hoppas på en tid av läkedom
men möter skräck.
- ¹⁶Från Dan hörs hans hästar gnägga,
när hans hingstar frustar
darrar hela landet.
De kommer, de slukar
landet och allt vad där finns,
städerna och alla som bor i dem.
- ¹⁷Se, jag sänder ormar mot er,
giftiga ormar,
som ingen besvärjelse hjälper mot.
De skall bita er, säger Herren.

Profetens klagan över folkets ondskas

- ¹⁸Obotlig är min smärta,
mitt hjärta är tungt.
- ¹⁹Hör hur mitt arma folk
ropar från fjärran land:
"Är inte Herren på Sion?
Är inte Konungen där?"
Varför väckte de min vrede med sina bildstoder,
med sina främmande beläten?
- ²⁰Skörden är över, sommaren förbi,
men vi blev inte räddade.
- ²¹Jag är förkrossad för att mitt folk är krossat,
jag är mörk av sorg, skräcken har gripit mig.
- ²²Finns ingen balsam i Gilead,
finns ingen läkare där?
Varför läker inte såren
hos mitt arma folk?
- ¹O om mitt huvud vore en källa
och mitt öga en brunn med tårar,

då skulle jag gråta dag och natt
över de fallna i mitt folk.

²O om jag kunde finna

ett rastställe i öknen,
om jag kunde lämna mitt folk
och gå bort ifrån dem!

Alla är de äktenskapsbrytare,
en samling trolösa.

³En spänd pilbåge är deras tunga.

Lögn, inte sanning,
härskar i landet.

De går från illdåd till illdåd
och mig vill de inte veta av,
säger Herren.

⁴Var på vakt mot era vänner,

lita inte ens på en bror!
En bror bedrar sin bror,
vänner går med förtal.

⁵Den ene lurar den andre,

de talar inte sanning.
Deras tunga är tränad i lögn.
I sin förvändhet kan de inte ⁶vända om.
Övergrepp på övergrepp, svek på svek.
De vill inte veta av mig,
säger Herren.

⁷Därför säger Herren Sebaot:

Jag smälter ner dem och prövar dem.
Vad skall jag ta mig till med mitt folks ondskas?

⁸En skarpslipad pil är deras tunga,

svek är orden i deras mun.
Den ene talar vänligt med den andre,
men i sitt hjärta lägger han försåt.

⁹Skall jag inte straffa dem för detta?

säger Herren.
Skall jag inte utkräva hämnd
på ett sådant folk?

Klagosång över Jerusalem och Juda

¹⁰Jag bryter ut i gråt och klagan över bergen,
i sorgesång över utmarkernas beten.
Ty de är förbrända, ingen färdas där,
ingen boskap hörs råma.
Himlens fåglar och de vilda djuren,
alla har flytt och är borta.

¹¹Jag gör Jerusalem till en ruinhög,
ett tillhåll för schakaler.
Städerna i Juda gör jag till en ödemark
där ingen kan bo.

¹²Vem är så vis att han begriper detta? Vem har fått ta emot
Herrens ord och kan förklara detta? Varför är landet fördärvat,
förbränt som en öken där ingen färdas?

¹³Herren svarade: Därför att de har övergett min lag, som
jag har förelagt dem. De har inte lyssnat till mig och inte följt
min lag ¹⁴utan lytt sina hårda hjärtan, de har följt baalsgudar-
na, så som deras fäder lärt dem. ¹⁵Därför säger Herren Sebaot,
Israels Gud: Jag skall ge dem malört att äta och förgiftat vatten
att dricka. ¹⁶Jag skall skingra dem bland folkslag som varken
de eller deras fäder känt till, och jag skall låta svärdet härja
bland dem tills jag har förintat dem.

¹⁷Kalla på gråterskor, sänd dem hit!
Hämta kunniga kvinnor, sänd dem hit!

¹⁸Låt dem genast komma
och stämma upp klagosång över oss,
så att våra ögon fylls av gråt
och tårarna strömmar!

¹⁹Hör, klagosång stiger från Sion:
"Allt är förött,
vår skam är stor.
Vi måste lämna vårt land,
vi har drivits bort från våra hem."

²⁰Kvinnor, lyssna på Herrens ord,
ta emot dem från hans läppar.
Lär era döttrar en klagosång,
lär varandra ett sorgeskväde:

²¹Döden stiger in genom våra fönster,
tränger in i våra borgar,
den rycker bort barnen från gatorna
och de unga från torgen,

²²lik av människor ligger
som gödsel på åkrarna,
som mejad säd efter slåtterkarlen,
och ingen samlar upp.

Den sanna stoltheten

²³Så säger Herren:

Den vise skall inte vara stolt över sin vishet,
den starke inte över sin styrka,
den rike inte över sin rikedom.

²⁴Den som vill vara stolt skall vara stolt över detta:
att han har insikt och kunskap om mig,
om att jag, Herren, verkar i kärlek,
i rätt och rättfärdighet på jorden,
ty däri har jag min glädje,
säger Herren.

Yttre och inre omskärelse

²⁵Det skall komma en tid, säger Herren, då jag skall straffa alla
som är omskurna: ²⁶Egypten, Juda, Edom, ammoniterna, Mo-
ab och alla ökenborna med håret klippt vid tinningarna. Ty al-
la hednafolk är oomskurna, och hela Israels folk har oomskur-
na hjärtan.

Herren och avgudarna

¹Hör det ord som Herren talar till er, Israels folk.

²Så säger Herren:

Ta inte efter andra folk,
bli inte skrämnda av tecknen på himlen,
som skrämmer de andra folken.

³De gudar folken skräms av är tomhet,
stockar man huggit i skogen.

- Hantverkare har yxat till dem
4och prytt dem med silver och guld.
De måste fästas med hammare och spik
för att inte ramla omkull.
- 5De liknar fågelskrämmor på ett gurkfält,
de kan inte tala,
de måste bäras, de kan inte gå.
Frukta dem inte,
de kan inte göra något ont —
och något gott kan de heller inte göra.
- 6Ingen är som du, Herre,
du är stor, stort och mäktigt är ditt namn.
- 7Vem måste inte frukta dig, folkens konung,
ty fruktan tillkommer dig.
Bland folkens alla visa,
bland alla deras kungar
finns ingen som du.
- 8Alla är de enfaldiga dårar,
fostrade av tomheter — idel trä,
9hamrat silver, skeppat från Tarshish,
och guld från Ufas,
alltihop ett verk av snickare och guldsmeder,
skrudat i violett och purpurrött,
tillverkat av konstförfarna män.
- 10Men Herren är en verklig Gud,
en levande Gud, en evig konung.
För hans vrede bävar jorden,
folken uthärdar inte hans raseri.
- 11Så skall ni säga till dem: De gudar som inte gjort himmel och
jord skall försvinna från jorden, och de skall inte finnas kvar
under himlen.
- 12Han har gjort världen med sin kraft,
grundat jorden med sin visdom
och med sin klokhets spänt upp himlen.
- 13När hans stämma ljuder brusar himlens vatten,
han får regnmoln att stiga vid världens ände,
han låter blixtrar ljunga och regnet falla
och sänder ut vindar från sina förråd.

- 14Alla står där i sin enfald, de förstår ingenting,
guldsmeden har svikits av sin gudabild:
hans beläten är bländverk,
det finns inget liv i dem.
- 15De är tomhet, löjeväckande ting.
I hemsökelsens stund förintas de.
- 16Sådan är inte han, Jakobs andel,
ty det är han som har skapat allt,
och Israel är hans egen stam,
Herren Sebaot är hans namn.

Förödelse och fångenskap hotar

- 17Tag era bylten! Bort ur landet,
ni som bor i en belägrad stad!
- 18Ty så säger Herren:
Denna gång slungar jag i väg
dem som bor i landet.
Jag skall ta itu med dem
och krama musten ur dem.
- 19Ve mig, jag är krossad,
mitt sår kan inte läkas.
Och jag trodde att detta
var en plåga jag kunde bära.
- 20Mitt tält är förstört,
alla mina tältlinor avslitna.
Mina barn har lämnat mig,
de finns inte mer.
Ingen finns kvar att resa mitt tält
och spänna upp mina tältdukar.
- 21Herdarna var enfaldiga,
de sökte inte Herren.
Därför har de misslyckats
och hela deras hjord är skingrad.
- 22Något hörs. Det kommer närmare!
Ett väldigt då från landet i norr.

Judas städer skall läggas öde,
de skall bli tillhåll för schakaler.

En bön av profeten

- ²³Jag vet, Herre, att människan
inte bestämmer över sin väg,
att vandraren själv inte styr sina steg.
²⁴Tukta oss, Herre, men med rättvisa,
inte i vredesmod, så att du förgör oss.
²⁵Töm din vrede över de andra folken,
de som inte känner dig,
över de stammar
som inte åkallar dig,
ty de har slukat Jakob och förintat honom,
lagt hela landet öde.

Det brutna förbundet

11

¹Detta ord kom till Jeremia från Herren: ²Tala till männen i Juda och invånarna i Jerusalem. ³Säg till dem: Så säger Herren, Israels Gud: Förbannelse över den som inte lyder de förbundsvillkor ⁴som jag ålade era fäder då jag förde dem ut ur Egypten, ut ur smältugnen. Jag sade: Ni skall lyda mig och rätta er efter allt det som jag befäller er. Då skall ni vara mitt folk och jag skall vara er Gud, ⁵och då skall jag hålla den ed jag svor: att ge era fäder ett land som flödar av mjölk och honung, det land som i dag är ert.

Jag svarade: Det skall ske, Herre.

⁶Herren sade till mig: Förkunna allt detta i Judas städer och på Jerusalems gator: Lyd förbundsvillkoren och rätta er efter dem! ⁷Gång på gång, från den dag jag förde era fäder ut ur Egypten och ända till denna dag, har jag varnat dem och sagt: Lyd mig! ⁸Men de ville inte lyssna och hörde inte på mig; alla följde de sina onda och hårda hjärtan. Då lät jag dem drabbas av allt det jag sagt i dessa förbundsvillkor, som de vägrat uppfylla trots min befallning.

⁹Herren sade till mig: Jag vet att männen i Juda och invånarna i Jerusalem har sammansvurit sig. ¹⁰De har återfallit i sina förfäders synd, de som vägrade att lyssna till mina ord. De har

följt andra gudar och tjänat dem. Israels folk och Judas folk har brutit det förbund jag slöt med deras fäder.

¹¹Därför säger Herren: Se, jag låter dem drabbas av en olycka som de inte kan undkomma, och när de då ropar till mig skall jag inte lyssna på dem. ¹²De som bor i Judas städer och i Jerusalem kommer att vända sig till de gudar som de tänker offereld åt och ropa till dem, men de har ingen räddning att ge i olyckans stund. ¹³Dina gudar har blivit lika talrika som dina städer, Juda, och ni har rest lika många offeraltaren åt Baal som det finns gator i Jerusalem, altaren åt skamguden. ¹⁴Du skall inte be för detta folk, inte komma med klagan och förböner, ty jag kommer inte att lyssna när de ropar till mig om sin olycka.

¹⁵Vad har min älskade i mitt hus att göra,
hon som handlat så skändligt?
Kan fettstycken och offerkött
avvända olyckan från dig?
Tror du att de kan rädda dig?

¹⁶Ett grönskande, praktfullt olivträd —
så kallade Herren dig.
Nu sätter han lövverket i brand,
och med ett väldigt dån
brinner dina grenar.

¹⁷Herren Sebaot, som planterade dig, har uttalat olycksdomen över dig på grund av det onda som Israels folk och Judas folk har bedrivit: de väckte min vrede genom att tända offereld åt Baal.

Mordplaner mot profeten

¹⁸Herren lät mig veta det, och då förstod jag. Ja, du lät mig se deras handlingar. ¹⁹Själv var jag som ett fogligt lamm som leds till slakt. Jag insåg inte att det var mot mig de smidde sina planer: "Låt oss fördärva trädet medan det har sav, låt oss utplåna honom ur de levandes land, så att ingen längre minns hans namn!"

²⁰Herre Sebaot, rättvise domare,
 du som prövar njurar och hjärtan,
 låt mig få se dig ta hämnd på dem,
 ty dig har jag anförtrott min sak.

²¹Därför säger Herren om de män från Anatot som står efter ditt liv och som hotar att dräpa dig om du inte slutar profetera i Herrens namn, ²²om dem säger Herren Sebaot så: Se, jag hemsöker dem; de unga männen skall dö för svärd, deras söner och deras döttrar skall dö av svält. ²³Ingenting skall bli kvar av dem, ty jag låter olyckan drabba männen från Anatot när hemsökelsens år är inne.

Profetens klagan och Herrens svar

12

¹Herre, du skulle få rätt
 om jag tvistade med dig.
 Ändå vill jag ställa dig till svars:
 varför har den gudlöse framgång,
 varför lever bedragaren i trygghet?

²Du planterar dem och de slår rot,
 de växer upp och bär frukt.
 Du är ständigt på deras läppar
 men fjärran från deras hjärtan.

³Men, Herre, du ser mig och känner mig,
 du har prövat mitt hjärta, min trohet mot dig.
 Skilj ut dem som får till slakten,
 invig dem till offerdagen.

⁴Hur länge skall jorden sörja
 och markens gräs vissna bort?
 Boskap och fåglar går under,
 ty de som bor där är onda, de tänker:
 "Han ser inte vad vi har för oss."

⁵Du som inte orkar hålla jämna steg med fotfolk,
 hur skulle du kunna tävla med hästar?
 Du som bara känner dig trygg i en fredlig trakt,
 hur skulle du klara dig bland Jordandalens täta snår?

⁶Till och med dina bröder och släktingar sviker dig, till och med de bådar upp folk bakom ryggen på dig. Lita inte på dem och deras fagra ord.

Herren klagar över sitt folk

⁷Jag har lämnat mitt hus,
övergett min egendom.

Min älskade har jag utlämnat åt hennes fiender.

⁸Hon, min egendom, har vänt sig mot mig
som ett lejon i skogen,
hon har höjt rösten mot mig.

Därför har jag förskjutit henne.

⁹Har mitt land blivit en hyenas näste
med rovfåglar kretsande ovanför?
Kom hit, alla vilda djur,
samlas här och kalasa!

¹⁰Herdar i mängd har härjat min vingård,
trampat ner min åker.
Min ljuvliga åker
har de gjort till en öde öken.

¹¹De har ödelagt den,
sörjande och öde ligger den framför mig,
hela landet är förött,
ty ingen bryr sig om det.

¹²Över öknens kala höjder
rycker förhärjare fram.

Ett Herrens svärd förtär allt från den ena änden av landet till den andra; inget levande kommer undan.

¹³De sådde vete men skördade tistlar,
de tröttade ut sig till ingen nytta,
besvikna står de där med sin gröda
för Herrens flammande vredes skull.

Israel och dess grannar

¹⁴Så säger Herren om alla de onda grannfolk som förgripit sig på den egendom han gett åt sitt folk Israel: Jag skall rycka upp dem ur deras mark, och Judas folk skall jag rycka upp från dem. ¹⁵Men sedan jag ryckt upp dem, skall jag åter förbarma

mig över dem och låta dem komma tillbaka, var och en till sin egendom, var och en till sitt land. ¹⁶Och om de lär sig att göra som mitt folk och svär vid mitt namn, "så sant Herren lever", så som de lärde mitt folk att svära vid Baal, då skall de få leva vidare bland mitt folk. ¹⁷Men det folk som inte vill lyssna skall jag rycka upp och förgöra, säger Herren.

Det förstörda höftskynket

13 ¹Så sade Herren till mig: Gå och köp dig ett höftskynke av linne och sätt på dig det, men låt det inte komma i vatten. ²Jag köpte höftskynket som Herren hade sagt och satte på mig det. ³Då kom Herrens ord till mig en andra gång: ⁴Tag höftskynket som du köpte och som du bär om livet och gå till Euftrat. Där skall du gömma det i en bergskreva. ⁵Jag gick bort och gömde det i Euftrat, så som Herren hade befallt mig. ⁶En lång tid därefter sade Herren till mig: Gå till Euftrat och hämta höftskynket som jag befallde dig att gömma där. ⁷Jag gick till Euftrat och letade fram höftskynket där jag hade gömt det. Men då var det förstört och dög inte till någonting. ⁸Då kom Herrens ord till mig: ⁹Så säger Herren: På samma sätt skall jag göra slut på Judas och Jerusalems stora övermod. ¹⁰Detta onda folk, som vägrar att lyssna till mig, som lyder sina hårda hjärtan och följer andra gudar, tjänar dem och tillber dem, skall bli som detta höftskynke, som inte duger till någonting. ¹¹Ty liksom höftskynket knyts kring en mans höfter, så knöt jag hela Israels folk och hela Judas folk till mig, säger Herren, för att de skulle vara mitt folk, min berömmelse, min ära och min prydnad. Men de lyssnade inte.

De krossade vinkrusen

¹²Säg detta till dem: Så säger Herren, Israels Gud: Vinkrus fyller man med vin. När de då svarar: "Som om vi inte visste att man fyller vinkrus med vin!" ¹³skall du säga till dem: Så säger Herren: Jag skall fylla alla som bor här i landet med vin så att de blir druckna, kungarna som sitter på Davids tron, prästerna, profeterna och alla som bor i Jerusalem. ¹⁴Jag skall krossa dem mot varandra, både föräldrar och barn, säger Herren. Jag

skall förgöra dem utan förskoning, utan medlidande, utan förbarmande.

Varning och straff

¹⁵Lyssna! Hör på! Var inte för stolta,
ty Herren själv talar.

¹⁶Ge Herren, er Gud, ära
innan han låter mörkret falla,
innan ni snavar i skymningen bland bergen.
Det ljus ni väntar
skall han vända i djupaste mörker
och förvandla till töcken.

¹⁷Men om ni inte lyssnar till detta,
måste jag gråta i det fördolda
över ert högmod och fälla tårar.
Ur mina ögon skall tårarna strömma
när Herrens hjord förs bort i fångenskap.

¹⁸Säg till kungen och kungamodern:
Stig ner från er höga plats,
ty den praktfulla kronan
har fallit från era huvuden.

¹⁹Städerna i Negev är stängda,
ingen kan öppna dem.
Hela Juda är bortfört i fångenskap,
bortfört till sista man.

²⁰Lyft blicken och se
dem som kommer från norr:
var är nu fåren du fick om hand,
den hjord som var din stolthet?

²¹Vad kommer du att säga
när de som du gjorde till nära vänner
sätts till härskare över dig?
Kommer du då inte att plågas
likt en födande kvinna?

²²Och du skall fråga dig:
"Varför hände detta mig?"

- För dina många synders skull
drogs dina kjolar upp
och din kropp blev skändad.
- ²³Kan nubiern ändra sin hudfärg
eller leoparden sina fläckar?
Då skulle också ni kunna göra det goda,
ni som vant er vid att göra det onda.
- ²⁴Jag skall skingra er som boss
som virvlar bort för ökenvinden.
- ²⁵Detta skall bli din lott,
den del jag mäter ut åt dig, säger Herren,
du som glömde mig
och förlitade dig på lögn.
- ²⁶Jag drar själv upp dina kjolar
över ansiktet på dig
så att du blottas i all din skam.
- ²⁷Din frustande otukt!
Ditt skamlösa horande!
På kullarna och på fälten
har jag sett dina vidrigheter.
Ve dig, Jerusalem!
Skall du aldrig någonsin bli ren?

Den svåra torkan. Klagan, bön och Herrens svar

14

¹Detta är Herrens ord till Jeremia om torkan.

- ²Juda sörjer,
städernas portar sjunker samman,
lutar mot jorden i sorg,
ett klagoskri stiger från Jerusalem.
- ³Stormännen skickar sina drängar efter vatten,
men när de kommer till dammen
finner de inget vatten.
De återvänder med tomma kärl.
Besvikna och vanmäktiga
täcker de sina huvuden.
- ⁴Marken spricker,
ty inget regn har fallit i landet.
Därför täcker bönderna besvikna sina huvuden.

- ⁵Också hinden på fältet
överger sin nyfödda kalv
då det inte finns något grönt.
- ⁶Vildåsnorna står på de kala höjderna
och flämtar som schakaler.
Deras ögon är matta,
ty det finns inget gräs.
- ⁷Fastän våra brott vittnar mot oss —
grip in, Herre, ditt namn till ära!
Ja, vår trolöshet är stor,
mot dig har vi syndat.
- ⁸Du Israels hopp,
dess räddare i nödens tid,
varför är du som en främling i landet,
en vandrare som stannar en enda natt?
- ⁹Varför står du lamslagen,
lik en kämpe som inte kan segra?
Du finns ju mitt ibland oss, Herre,
och ditt namn är utropat över oss,
överge oss inte!

¹⁰Så säger Herren om detta folk: De älskar att driva omkring, de har svårt att hålla fötterna i styr. Herren vill inte veta av dem; nu minns han deras skuld och straffar deras synder.

¹¹Herren sade till mig: "Du skall inte be om välgång för detta folk. ¹²När de fastar skall jag inte höra deras rop, och när de offerar brännoffer och matoffer vill jag inte veta av dem. Med svärd och svält och pest skall jag göra slut på dem." ¹³Då sade jag: "Herre, min Gud, profeterna säger till dem att de inte skall drabbas av svärd eller svält, eftersom du skall ge dem fred och trygghet på denna plats."

¹⁴Herren svarade mig: Profeterna profeterar lögn i mitt namn. Jag har inte sänt dem och inte gett dem något uppdrag och inte talat till dem. Lögnsyner, tomma spådomskonster och bedrägliga påfund är vad dessa profeter kommer med. ¹⁵Därför säger jag, Herren, om de profeter som profeterar i mitt namn fastän jag inte har sänt dem, de som säger att varken svärd eller svält skall drabba detta land: Genom svärd och svält skall dessa profeter gå under. ¹⁶Och människorna som de

profeterar för skall bli liggande på Jerusalems gator, offer för svält och svärd, och ingen skall begrava dem — män och hustrur, söner och döttrar. Så skall jag låta deras egen ondska drabba dem.

¹⁷Detta skall du säga till dem:

Tårar strömmar från mina ögon
natt och dag, utan avbrott.
Ty mitt folk, min arma dotter,
har drabbats av ett förkrossande slag,
av ett oläkligt sår.

¹⁸Går jag ut på fälten

ser jag dem som stupat för svärd,
går jag in i staden
ser jag svältens härjningar.
Även präster och profeter
irrar omkring i landet, rådlösa.

¹⁹Har du helt förkastat Juda?

Känner du avsky för Sion?
Varför har du slagit oss,
gett oss oläkliga sår?
Vi hoppas på fred och välgång
men lyckan uteblir,
vi hoppas på en tid av läkedom
men möter skräck.

²⁰Herre, vi erkänner vår ondska,

våra fäders skuld,
ja, vi har syndat mot dig.

²¹För ditt namns ära: förskjut oss inte,

förnedra inte din härlighets tron!
Kom ihåg ditt förbund med oss, bryt det inte!

²²Kan någon av folkens falska gudar ge regn?

Kan himlen själv låta skurar falla?
Endast du kan det, Herre, vår Gud,
du är vårt hopp.

Ty du är den som gjort allt detta.

¹Herren sade till mig: Inte ens om Mose och Samuel stod här inför mig skulle jag ha någon medkänsla med detta folk. Driv bort dem ur min åsyn, låt dem gå sin väg! ²Och när de frågar dig vart de skall gå skall du svara dem: Så säger Herren:

Till pesten de som hör pesten till,
till svärdet de som hör svärdet till,
till svälten de som hör svälten till,
till fångenskapen de som hör fångenskapen till.

³Fyra olika plågor bådagar jag upp mot dem, säger Herren: svärdet som skall döda, hundarna som skall släpa bort, himlens fåglar och markens djur som skall äta och sönderslita. ⁴Jag skall göra dem till en skräckbild för alla riken på jorden på grund av allt vad Judas kung Manasse, Hiskias son, har gjort sig skyldig till i Jerusalem.

Jerusalems öde

⁵Vem har medlidande med dig, Jerusalem,
vem visar deltagande?

Vem gör sig besvär att fråga
hur det går för dig?

⁶Det var du som övergav mig, säger Herren,
du som vände mig ryggen.

Jag lyfte min hand mot dig och krossade dig.

Jag är trött på att visa förbarmande.

⁷Alla som bodde i städerna
kastade jag med kastskovel.

Jag gjorde dem barnlösa, lät mitt folk gå under —
de vek inte av från sin väg.

⁸Deras änkor blev talrikare
än sandkornen på stranden.

Jag sände mot dem inkräktare
som härjade mitt på ljusa dagen.

Skräck och förfäran
lät jag plötsligt drabba dem.

⁹Hon som har fött sju söner
sjunker samman i vanmakt.

Hennes sol gick ner medan det ännu var dag,
hon berövades sin ära.

Dem som är kvar av folket
skall jag prisge åt fiendens svärd,
säger Herren.

Profetens klagan och Herrens svar

¹⁰Ve mig, min mor, att du födde mig,
en man som ständigt råkar i tvist och träta
med hela världen!

Jag står inte i skuld till någon
och ingen står i skuld till mig.
Ändå förbannar de mig alla.

¹¹Sannerligen, Herre, dig har jag tjänat
med deras bästa för ögonen.

Jag har bett till dig för mina fiender
i olyckans och nödens tid,
det vet du, Herre.

¹²Kan man bryta sönder järn,
järn från norr, och koppar?

¹³Din rikedom och dina skatter
skall jag utlämna till plundring
som straff för alla de synder
du begått överallt i ditt land.

¹⁴Jag skall göra dig till slav åt dina fiender
i ett land du inte känner.

Ty min vrede har tänt en eld,
den brinner för alltid.

¹⁵Herre, tänk på mig och ta dig an mig,
ge mig hämnd på mina förföljare!
Låt inte ditt tålmod bli mitt fall!
Tänk på hur jag smutskastas för din skull

¹⁶av dem som föraktar dina ord.

Krossa dem, så att ditt ord
kan fylla mitt hjärta med glädje!
Ty ditt namn är utropat över mig,
Herre, härskarornas Gud.

- ¹⁷Aldrig får jag skratta
tillsammans med glada vänner.
Jag sitter ensam, tyngd av din hand,
ty din vrede uppfyller mig.
- ¹⁸Varför måste jag ständigt plågas,
varför är mitt sår obotligt?
Det vill inte läka.
En sinande bäck har du blivit för mig,
ett vatten som sviker.

- ¹⁹Och nu säger Herren:
Om du vänder tillbaka
skall jag låta dig komma tillbaka
och bli min tjänare.
Om ditt tal är lödigt och utan slagg
skall du få bli min mun.
Människorna skall komma tillbaka till dig,
men du skall inte komma tillbaka till dem.

- ²⁰Mot detta folk gör jag dig
till en ointaglig mur av koppar.
De skall angripa dig,
men de skall inte besegra dig,
ty jag är med dig,
jag skall komma till din hjälp
och rädda dig, säger Herren.

- ²¹Jag skall rädda dig ur de ondas hand
och befria dig ur våldsmännens grepp.

Profetens liv ett tecken för folket

¹Herrens ord kom till mig: ²Du skall inte ta dig någon hustru eller skaffa dig söner och döttrar på denna plats. ³Ty så säger Herren om de söner och döttrar som föds här, om mödrarna som föder dem och om fäderna som avlar dem i detta land: ⁴De skall dö av svåra sjukdomar, de skall inte begråtas och inte begravas; de skall bli till gödsel på marken. För svärd och svält skall de gå under, och deras döda kroppar skall bli till föda åt himlens fåglar och markens djur.

⁵Så säger Herren: Deltag inte i någon sorgeshögtid, inte i någon dödsklagan, visa dem inget medlidande, ty jag har tagit bort min fred från detta folk, säger Herren, och min kärlek och barmhärtighet. ⁶Stora och små skall dö i detta land, och de skall inte begravas. Ingen dödsklagan skall hållas över dem. Ingen skall rista sig blodig eller raka sitt huvud för deras skull. ⁷Ingen skall bryta bröd till tröst för den som sörjer en död eller räcka tröstebägaren åt den som förlorat sin far eller sin mor. ⁸Gå inte heller på någon fest för att sitta tillsammans med dem och äta och dricka. ⁹Ty så säger Herren Sebaot, Israels Gud: I er livstid, inför era egna ögon, skall jag på denna plats tysta alla glada röster, jubelrop och bröllopsglädje.

¹⁰När du nu berättar allt detta för folket kommer de att fråga dig: "Varför hotar Herren oss med dessa svåra olyckor? Vad har vi gjort för ont? Vilken synd har vi begått mot Herren, vår Gud?" ¹¹Då skall du svara dem: "Era fäder övergav mig, säger Herren, de följde andra gudar, de tjänade dem och tillbad dem, men mig övergav de och min lag höll de inte. ¹²Och ni har burit er ännu värre åt än era fäder. Var och en av er har följt sitt onda och hårda hjärta utan att lyssna till mig. ¹³Jag skall kasta ut er ur detta land, till ett land som varken ni eller era fäder har känt till. Där får ni tjäna andra gudar dag och natt. Jag tänker inte visa er något förbarmande."

Löften och varningar

¹⁴Därför skall det komma en tid, säger Herren, då man inte längre säger "Så sant Herren lever, han som förde israeliterna ut ur Egypten" ¹⁵utan "Så sant Herren lever, han som förde israeliterna ut ur Nordlandet och alla andra länder dit han fördrivit dem." Ty jag skall låta dem återvända till den mark som jag gav åt deras fäder.

¹⁶Nu sänder jag bud efter många fiskare, säger Herren, och de skall fiska dem. Sedan skall jag sända bud efter många jägare, och de skall jaga dem ner från varje berg och varje höjd och ut ur klyftorna. ¹⁷Ty jag håller ögonen på allt vad de gör. De kan inte gömma sig för mig, och deras brott kan inte döljas för mina blickar. ¹⁸Först skall jag vedergälla dem dubbelt för deras synd och skuld, för att de har vanhelgat mitt land med sina

vidriga as till gudar och fyllt min egendom med sina skändligheter.

- ¹⁹Herre, min styrka och mitt värn,
 min tillflykt på nödens dag,
 till dig skall folken komma
 från jordens ändar och säga:
 "Lögn och tomhet var våra fäders arv,
 gudar som ingen hjälp kan ge."
²⁰Kan människan själv göra sig gudar?
 Då är de inga gudar.
²¹Därför skall jag visa dem,
 en gång för alla skall jag visa dem
 min styrka och min makt.
 De skall inse att mitt namn är Herren.

Judas synd

- ¹Judas synd är upptecknad med järnstift,
 ristad med diamantspets på deras hjärtas tavla
 och på deras altarens horn
²till ett vittnesbörd mot dem.

Deras altaren och asherapålar står vid grönskande träd, på
 de höga kullarna ³och i bergstrakterna.

Din rikedom och alla dina skatter
 skall jag utlämna till plundring
 som straff för alla de synder
 du begått överallt i ditt land.

- ⁴Den egendom jag givit dig
 skall du tvingas avstå från.
 Jag skall göra dig till dina fienders slav
 i ett land som du inte känner.
 Ty min vrede har tänt en eld,
 den brinner för alltid.

Falsk och sann trygghet

- ⁵Så säger Herren:
 Förbannad den man
 som sätter sin lit till människor,

som stöder sig på mänsklig kraft
och vänder sig bort från Herren.

⁶Han blir som en buske i ödemarken
och får aldrig se det goda komma.
Han skall leva i förbrända trakter,
på saltjord där ingen kan bo.

⁷Välsignad den man
som sätter sin lit till Herren,
som litar helt till Herren.

⁸Han blir som ett träd
planterat nära vatten.
Det sträcker sina rötter mot bäcken.
Det har inget att frukta av hettan,
bladen är alltid gröna.
Det ängslas inte under torra år,
upphör inte att bära frukt.

⁹Hjärtat är bedrägligast av allt,
det är oförbätterligt — vem kan förstå det?

¹⁰Jag, Herren, rannsakar hjärtat
och prövar njurarna
och lönar var och en för vad han gjort,
så som hans gärningar förtjänar.

¹¹En raphöna ruvande på ägg
som hon aldrig får kläcka
är den som ohederligt samlat rikedomar:
mitt i livet måste han lämna dem
och står där till slut som ett fån.

Israels hopp

¹²En härlighetens tron, upphöjd sedan begynnelsen,
är platsen för vår helgedom.

¹³Herre, Israels hopp,
alla som överger dig skall stå där med skam,
de som avfaller från dig skall utrotas ur landet,
ty de har övergivit Herren,
källan med det friska vattnet.

En bön av profeten

¹⁴Bota mig, Herre, och jag är botad!

Rädda mig, och jag är räddad!

Du är min lovsång.

¹⁵De säger till mig:

"Vad blir det av Herrens ord?

Skall det inte slå in?"

¹⁶Jag har aldrig bestormat dig

och bett dig sända olycka,

jag har aldrig önskat ofärdens dag.

Du känner allt som gått över mina läppar,

allt jag sagt har du hört.

¹⁷Bli inte till fördärv för mig,

du är min tillflykt på olyckans dag.

¹⁸Må mina förföljare stå där med skam,

inte jag,

må de bli skräckslagna,

inte jag.

Låt olyckans dag drabba dem,

krossa dem och krossa dem igen!

Sabbatsbudet

¹⁹Så sade Herren till mig: Gå och ställ dig i Medborgarporten, där Judas kungar går in och går ut, och i alla andra portar i Jerusalem ²⁰och säg till dem: Hör Herrens ord, ni Judas kungar, Judas folk och alla invånare i Jerusalem, ni som går in genom dessa portar. ²¹Så säger Herren: Ta er noga i akt för att bära någon börda på sabbatsdagen eller föra in den genom Jerusalems portar. ²²Bär inte ut någon börda ur era hus på sabbatsdagen och utför inget arbete utan håll sabbatsdagen helig, så som jag befälde era fäder. ²³De ville inte lyda, inte höra på, utan vägrade styvnackat att lyssna och ta varning. ²⁴Men om ni lyder mig, säger Herren, och inte för in någon börda genom denna stads portar på sabbatsdagen utan håller sabbaten helig och inte utför något arbete den dagen, ²⁵då skall kungar som sitter på Davids tron och som har hästar och vagnar färdas genom denna stads portar, följda av sina stormän, av männen i Juda och invånarna i Jerusalem. Och denna stad skall sedan

alltid vara bebodd. ²⁶Människor skall komma från städerna i Juda, från Jerusalems omgivningar, från Benjamins land, från Låglandet, från bergsbygden och från Negev, och de skall bära fram brännoffer och slaktoffer, matoffer och rökelse och offra tackoffer i Herrens hus. ²⁷Men om ni inte lyder min befallning att hålla sabbatsdagen helig och inte bära någon börda när ni går in genom Jerusalems portar på sabbatsdagen, då skall jag sätta eld på dess portar och branden skall härja Jerusalems borgar, och den skall inte släckas.

Leran i krukmakarens händer

18 ¹Detta ord kom till Jeremia från Herren: ²Gå ner till krukmakarens hus. Där skall jag låta dig höra mina ord.

³Då gick jag ner till krukmakarens hus och fann honom i arbete vid drejskivan. ⁴Ibland misslyckades lerkärlet som krukmakaren formade med sina händer, och då gjorde han om det till ett nytt kärl, så som han ville ha det.

⁵Herrens ord kom till mig: ⁶Skulle jag inte kunna göra med er, Israels folk, så som denne krukmakare gör, säger Herren. Som leran i krukmakarens händer, så är ni i mina händer, Israels folk. ⁷Ena gången hotar jag att rycka upp, vräka omkull och förstöra ett folk och ett rike. ⁸Men om det folk jag hotat vänder om från sin ondska, ångrar jag mig och gör inte det onda jag tänkt tillfoga dem. ⁹En annan gång lovar jag att bygga upp och plantera ett folk och ett rike. ¹⁰Men om de gör det som är ont i mina ögon och inte lyder mig, ångrar jag mig och gör inte det goda jag lovat dem.

¹¹Säg nu till männen i Juda och invånarna i Jerusalem: Så säger Herren: Som krukmakaren formar leran, så skapar jag en olycka åt er och tänker ut en plan mot er. Lämna er onda väg! Ändra era liv och era gärningar! ¹²Men de kommer att svara: "Lönlöst! Vi följer våra egna planer och handlar var och en efter sitt eget onda och hårda hjärta."

Israels avfall och Guds dom

¹³Därför säger Herren så:

Ställ den frågan till folken:

Vem har hört något sådant?

- Fasansfullt är det
som jungfrun Israel har gjort.
- ¹⁴Kan stenarna försvinna från åkern
eller snön från Libanons berg?
Kan strömmande vatten sina
eller flödande källor?
- ¹⁵Ändå har mitt folk glömt mig
och tänder offereld åt falska gudar,
som fått dem att snubbla på vägen,
den urgamla vägen,
och slå in på obanade stigar.
- ¹⁶Så skall deras land läggas öde
och ständigt bli utsatt för hån.
Alla som har sin väg förbi
skall bestörta skaka på huvudet.
- ¹⁷Som östanvinden skall jag skingra dem
inför fienden.
Ryggen, inte ansiktet, skall jag vända mot dem
på deras olyckas dag.

Profetens bön om hämnd

¹⁸De sade: "Vi måste tänka ut ett sätt att komma åt Jeremia. Vi får ändå vägledning från prästerna, råd från de visa, gudsord från profeterna. Vi smutskastar honom, så behöver vi inte bry oss om vad han säger."

- ¹⁹Lyssna till mig, Herre,
och hör vad mina motståndare säger.
- ²⁰Skall gott lönas med ont?
De har grävt en grop åt mig.
Tänk på hur jag stod inför dig
och vädjade för dem
och bad dig vända din vrede från dem.
- ²¹Utlämna därför deras barn åt svälten
och prisge dem åt svärdet.
Gör deras kvinnor till barnlösa änkor,
låt männen bli pestens offer,
låt de unga huggas ner i strid.

²²Låt kiagoskrik stiga från deras hus
när du släpper lös rövarhopar mot dem.
Ty de har grävt en grop för att fånga mig
och gillrat snaror för mina fötter.

²³Men du, Herre, känner till
alla deras mordplaner mot mig.
Förlåt inte deras brott,
utplåna inte deras synd!
Låt dem ligga där slagna inför dig!
Grip in mot dem på din vredes dag.

Den krossade lerkrukan

19 ¹Så sade Herren: Gå och köp en kruka av lergods. Ta med dig några av folkets och prästernas äldste ²och gå ut till Ben-Hinnoms dal mitt emot Lerskärvsporten. Där skall du förkunna de ord jag talar till dig. ³Du skall säga: Hör Herrens ord, ni kungar av Juda och ni invånare i Jerusalem! Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Jag skall låta en sådan olycka drabba denna plats att det kommer att skrälla i öronen på alla som får höra det. ⁴De har övergivit mig, de har gjort denna plats främmande och tänt offereld här åt andra gudar, som varken de eller deras fäder eller Judas kungar kände, och de har fyllt denna plats med oskyldigas blod. ⁵De har byggt offerplatser där de bränner sina barn som offer åt Baal. Något sådant har jag aldrig befallt, aldrig talat om och aldrig tänkt.

⁶Därför skall det komma en tid, säger Herren, då denna plats inte längre kallas Tofet eller Ben-Hinnoms dal utan Dråpdalen. ⁷På denna plats skall jag spräcka Judas och Jerusalems planer. Jag skall låta dem stupa för sina motståndares svärd och för sina dödsfienders hand. Deras döda kroppar skall jag ge till föda åt himlens fåglar och markens djur. ⁸Jag skall ödelägga denna stad och den skall bli utsatt för hån: alla som har sin väg förbi skall bestörta dra efter andan när de ser förödelsen där. ⁹Jag skall tvinga dem att äta sina söners och döttrars kött. De skall äta varandras kött under den fruktansvärda nöd som deras motståndare och dödsfiender vållar dem.

¹⁰Sedan skall du krossa krukan inför ögonen på dem som gått med dig. ¹¹Och du skall säga till dem: Så säger Herren Sebaot: Jag skall krossa detta folk och denna stad som man krossar en lerkruka så att den aldrig mer går att laga. Och i Tofet skall människor begravas tills där inte längre finns någon plats att begrava på. ¹²Så skall jag göra med denna plats, säger Herren, och med dem som bor här, jag skall göra denna stad lik Tofet. ¹³Husen i Jerusalem och Juda kungars hus skall bli som Tofet — alla dessa orena hus på vilkas tak man tänt offereld åt hela den himmelska hären och utgjutit dryckesoffer åt andra gudar.

Jeremia och Pashchur

¹⁴När Jeremia återvände från Tofet, dit Herren hade sänt honom att profetera, ställde han sig på förgården till Herrens hus och sade till folket: ¹⁵Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Se, över denna stad och dess lydstäder skall jag sända alla de olyckor som jag hotat med, eftersom de styvnackat har vägrat att lyssna till mina ord.

¹Prästen Pashchur, Immers son, som var överuppsyningsman i Herrens hus, hörde Jeremia uttala denna profetia. ²Då lät han prygla profeten Jeremia och sätta honom i stocken vid Övre Benjaminporten in till Herrens hus. ³När Pashchur dagen därpå befriade honom ur stocken sade Jeremia till honom: "Herren kallar dig inte Pashchur utan Magor Missaviv, Skräck från alla håll. ⁴Ty så säger Herren: Jag skall göra dig till en skräck för dig själv och för alla dina vänner. Du skall med egna ögon se dem falla för sina fienders svärd. Hela Juda skall jag ge i den babyloniske kungens våld, och han skall deportera dem till Babylon och döda dem med svärd. ⁵Denna stads alla rikedomar, all egendom och alla dyrbarheter, Juda kungars alla skatter, skall jag ge i fiendernas våld. De skall ta det som byte och föra det till Babylon. ⁶Och du själv, Pashchur, och alla som bor i ditt hus skall föras bort i fångenskap. Till Babylon skall du komma; där skall du dö och där skall du begravas, du och alla dina vänner för vilka du har profeterat dina lögner."

Profetens klagan

- ⁷Du förledde mig, Herre, och jag lät mig förledas.
Du blev mig för stark, du fick övertaget.
Jag har blivit till ständigt åtlöje,
alla gör narr av mig.
- ⁸Ty varje gång jag talar måste jag ropa,
måste jag skrika: "Våld och förtryck!"
Ja, mig har Herrens ord
vållat ständigt spott och spe.
- ⁹Men tänker jag: "Jag bryr mig inte om honom,
aldrig mer skall jag tala i hans namn",
då blir det i mitt bröst som brann där en eld,
instängd i mitt innersta.
Jag försöker stå emot
men förmår det inte.
- ¹⁰Ja, jag hör folkhopen viska:
"Skräck från alla håll!
Ange honom! Vi skall ange honom!"
Alla som stod mig nära
väntar nu på mitt fall:
"Kanske låter han lura sig,
så att vi får övertaget
och kan ta hämnd på honom."
- ¹¹Men Herren står på min sida,
stark och fruktansvärd.
Därför skall mina förföljare snava,
de skall komma till korta
och stå där med skam,
de skall inte ha framgång —
en smälek som aldrig skall glömmas.
- ¹²Herre Sebaot, du som prövar rättvist,
du som rannsakar njurar och hjärtan,
låt mig få se dig ta hämnd på dem,
ty dig har jag anförtrött min sak.
- ¹³Sjung till Herrens ära!
Prisa Herren!

Ty han räddar den fattige
ur nidingars våld.

- ¹⁴Förbannad den dag då jag föddes!
Olycksaliga dag då min mor gav mig livet!
- ¹⁵Förbannad den man
som kom med bud till min far:
"Du har fått en son!"
och gjorde honom glad.
- ¹⁶Må det gå den mannen som det gick de städer
som Herren ödelade utan förskoning.
Låt honom höra klagoskrik om morgonen
och stridsrop mitt på dagen,
- ¹⁷för att han inte dräpte mig i moderlivet,
så att min mor fick bli min grav
och hennes livmoder havande för alltid.
- ¹⁸Varför måste jag lämna moderlivet
för att möta elände och sorg
och sluta mina dagar i skam?

Den oundvikliga domen

¹Detta är det ord som kom till Jeremia från Herren, när kung Sidkia hade sänt till honom Pashchur, Malkias son, och prästen Sefanja, Maasejas son. De sade: ²"Fråga Herren för vår räkning, ty Nebukadnessar, kungen av Babylonien, har börjat krig mot oss. Kanske gör Herren ett under som han så ofta har gjort och får honom att dra sig tillbaka." ³Jeremia svarade dem att de skulle säga till Sidkia: ⁴"Så säger Herren, Israels Gud: De vapen med vilka ni strider utanför muren mot den babyloniske kungen och kaldeerna som belägrar er, dem skall jag vrida ur era händer och samla ihop inne i denna stad. ⁵Och jag skall själv strida mot er med lyftad hand och stark arm, i vrede, ursinne och vilt raseri. ⁶Jag skall dräpa dem som bor i denna stad, både människor och djur; i en svår pest skall de dö. ⁷Och därefter, säger Herren, skall jag utlämna Sidkia, kungen av Juda, och hans hov och alla andra i denna stad som överlever pesten, svärdet och svälten. Jag skall utlämna dem åt Nebukadnessar, kungen av Babylonien, åt deras motståndare och

dödsfiender. Han skall hugga ner dem med svärd, utan medlidande, utan förskoning, utan förbarmande.”

⁸Och till detta folk skall du säga: Så säger Herren: Jag låter er välja mellan livets väg och dödens väg. ⁹Den som stannar kvar i denna stad skall dö genom svärd och svält och pest. Men den som går över till kaldeerna som belägrar er, han kommer undan med livet. ¹⁰Ty jag har vänt mig mot denna stad för att bringa den olycka och inte lycka, säger Herren. Den skall falla i den babyloniske kungens händer, och han skall bränna ner den.

Dom över kung och folk

¹¹Till kungahuset i Juda:

Hör Herrens ord, ¹²du Davids ätt!

Så säger Herren:

Döm med rättvisa var morgon,

rädda den utplundrade ur förtryckarens våld.

Annars flammar min vrede upp

likt en eld som ingen kan släcka,

för era onda gärningars skull.

¹³Nu vänder jag mig mot dig,

du som tronar i dalen,

du klippa på slätten,

säger Herren,

mot er som säger: "Vem kan överfalla oss?

Vem kan tränga in där vi bor?"

¹⁴Jag skall straffa er

så som era gärningar förtjänar,

säger Herren.

Jag skall tända en skogsbrand,

elden skall sprida sig och förtära allt.

Herrens varningar

22

¹Så sade Herren: Gå bort till judakungens palats och tala där dessa ord: ²Hör Herrens ord, du Judas konung, som sitter på Davids tron, du och ditt hov och ditt folk, de som går in genom dessa portar. ³Så säger Herren: Handla rättvist och rättfärdigt och rädda den utplundrade ur förtryckarens våld.

Kränk inte invandraren, den faderlöse och änkan, bruka inte våld mot dem. Låt inte oskyldigt blod flyta på denna plats!

⁴Om ni rättar er efter denna befallning skall kungar som sitter på Davids tron och som har hästar och vagnar färdas genom portarna till detta palats, följda av sitt hov och sitt folk. ⁵Men om ni inte lyder dessa befallningar, så svär jag vid mig själv, säger Herren, att detta palats skall läggas i ruiner. ⁶Ty så säger Herren om judakungens palats:

Du är för mig som Gilead,
som berget Libanons krön,
men jag skall göra dig till ödemark,
till städer där ingen bor.

⁷Jag inviger män
till att förhärja dig med sina yxor.
De skall hugga ner dina yppersta cedrar
och kasta dem i elden.

⁸Folk från många länder skall ha sin väg förbi denna stad, och när de undrar varför Herren handlat så mot denna stora stad ⁹skall svaret bli: Därför att folket övergav förbundet med Herren, sin Gud, och föll ner för andra gudar och dyrkade dem.

Om Shallum

¹⁰Gråt inte över den döde,
sörj honom inte.
Gråt i stället över den som vandrar bort,
ty han skall aldrig återvända
och se det land där han föddes.

¹¹Ty så säger Herren om Shallum, Josias son, kungen av Juda, som efterträdde sin far Josia och som fördes bort från denna plats: Han skall aldrig återvända hit. ¹²Han skall dö på den plats dit han förvisats, och han skall aldrig återse detta land.

Om Jojakim

¹³Ve den som bygger sitt hus med orättfärdighet
och murar övervåningen med orätt,
som låter sin nästa arbeta utan betalning
och inte ger honom lön,

- ¹⁴den som säger: "Jag skall bygga ett väldigt hus
med rymlig övervåning,
förse det med fönster
och paneler av cederträ
och måla det lysande rött!"
- ¹⁵Är det att vara konung,
att pråla med cederträ?
Tänk på din far: han åt och drack
och gjorde det som var rätt och riktigt —
då gick allt honom väl.
- ¹⁶Han värnade den svages och fattiges rätt —
då gick allt väl.
Är inte det att känna mig?
säger Herren.
- ¹⁷Du har inte ögon för annat,
inte tanke på annat,
än att roffa åt dig,
att låta oskyldigt blod flyta
och hänge dig åt våld och tyranni.
- ¹⁸Därför säger Herren så om Jojakim, Josias son, kungen av
Juda:
Ingen skall hålla dödsklagan över honom:
"Ack, min broder! Ack, syster!"
Ingen skall hålla dödsklagan över honom:
"Ack, herre! Ack, all din prakt!"
- ¹⁹Han skall få en åsnebegravning, han skall släpas bort och
slängas utanför Jerusalems portar.

Om Jerusalem

- ²⁰Stig upp på Libanon och ropa,
låt din röst ljuda i Bashan,
ropa högt från Avarim,
ty alla dina älskare är krossade.
- ²¹Jag talade till dig när du levde i trygghet,
men du svarade: "Jag vill inte lyssna."
Sådan har du varit sedan din ungdom:
du har inte lyssnat på mig.

²²Dina herdar skall vallas av vinden,
 dina älskare föras bort i fångenskap.
 Du skall stå där skamsen och förödmjukad
 för all din ondskas skull.

²³Du som bor på ett Libanon
 och har byggt ditt näste bland cedrarna,
 du skall stöna när värkarna kommer över dig,
 du skall plågas som en födande kvinna!

Om Jojakin

²⁴Så sant jag lever, säger Herren, även om du, Konja, Jojakims son, Judas konung, vore en sigillring på min högra hand, skulle jag slita bort den. ²⁵Jag skall utlämna dig åt dina dödsfiender, åt dem du fruktar, åt kung Nebukadnessar av Babylonien och åt kaldeerna. ²⁶Dig själv och din mor som födde dig skall jag slunga bort till ett annat land, ett land där ni inte är födda. Och där skall ni dö. ²⁷Till det land dit de längtar skall de aldrig återvända.

²⁸Är då denne Konja ett kasserat kärll som skall krossas, en kruka som ingen vill ha? Varför kastas han och hans barn bort och slungas i väg till ett land de inte känner?

²⁹Land, land, land, hör Herrens ord! ³⁰Så säger Herren: Uppteckna denne man som barnlös, en som aldrig lyckats med något i livet. Ty ingen av hans efterkommande skall lyckas bestiga Davids tron och åter regera i Juda.

Löften om ett rättfärdigt styre

¹Ve de herdar som låter fåren i min hjord gå vilse och skingras, säger Herren. ²Därför säger Herren, Israels Gud, om de herdar som vallar mitt folk: Det är ni som har skingrat mina får och drivit bort dem. Ni har inte tagit hand om dem, men nu skall jag ta hand om er och straffa era onda gärningar, säger Herren. ³Jag skall själv samla dem som finns kvar av mina får från alla de länder dit jag fördrivit dem och föra dem tillbaka till deras betesmarker. Där skall de bli fruktsamma och föröka sig. ⁴Och jag skall ge dem nya herdar, som skall valla dem så att de inte längre behöver vara ängsliga eller rädda, och ingen av dem skall komma bort, säger Herren.

⁵Det skall komma en tid, säger Herren,
då jag skall låta ett rättfärdigt skott
växa ur Davids stam.

Han skall vara konung och härska med vishet
och skapa rätt och rättfärdighet i landet.

⁶Under hans tid skall Juda vara skyddat
och Israel leva i trygghet.

Detta är det namn han skall bära:
Herren vår rättfärdighet.

⁷Därför skall det komma en tid, säger Herren, då man inte
längre säger "Så sant Herren lever, han som förde israeliterna
ut ur Egypten" ⁸utan "Så sant Herren lever, han som förde Is-
raels ättlingar ut ur Nordlandet och hämtade hem dem från
alla andra länder dit han fördrivit dem, för att låta dem bo i
deras eget land."

Dom över falska profeter

⁹Om profeterna.

Mitt hjärta slits sönder,
hela min kropp skakar.
Jag har blivit som en drucken,
som en man berusad av vin,
på grund av Herren,
på grund av hans heliga ord.

¹⁰Landet är fullt av äktenskapsbrytare,
för deras skull sörjer jorden
och utmarkernas beten vissnar.
Deras strävan är ondska,
deras styrka det orätta.

¹¹Både profeter och präster är gudlösa,
ja, i mitt eget hus möter jag deras ondska,
säger Herren.

¹²Därför skall deras väg
bli slipprig och hal,
de skall knuffas ut i mörkret
och falla omkull där.

Ty jag låter olyckan drabba dem
när hemsökelsens år är inne,
säger Herren.

¹³Hos profeterna i Samaria

såg jag motbudande ting:
de profeterade i Baals namn
och förde mitt folk Israel vilse.

¹⁴Men hos profeterna i Jerusalem

ser jag fasansfulla ting:
de begår äktenskapsbrott och far med lögn.
De ger ogärningsmän sitt stöd
så att ingen omvänder sig från sin ondska.
För mig är de alla som Sodom,
folket har blivit som Gomorra.

¹⁵Därför säger Herren Sebaot om profeterna:

Jag skall ge dem malört att äta
och förgiftat vatten att dricka.
Ty Jerusalems profeter har spritt
gudlöshet över hela landet.

¹⁶Så säger Herren Sebaot:

Lyssna inte till vad profeterna säger
när de profeterar för er.
De väcker tomma förhoppningar,
de predikar syner de själva hittat på,
de talar inte på Herrens uppdrag.

¹⁷De säger till dem som föraktar Herrens ord:

"Det skall gå er väl"
och till alla som lyder sina hårda hjärtan:
"Inget ont skall drabba er."

¹⁸Men vem av dem har varit med vid Herrens rådslag, hört
och uppfattat hans ord? Vem har lyssnat på hans ord och för-
kunnat det?

¹⁹Herrens stormvind, vreden, bryter lös,
virvelstormen.

Över de ondas huvuden virvlar den fram.

²⁰Herrens vrede stillas inte

förrän han förverkligat sina planer.
I kommande dagar skall ni inse detta.

²¹Jag har inte sänt dessa profeter,
ändå rusar de i väg.
Jag har inte talat till dem,
ändå profeterar de.

²²Om de varit med vid mitt rådslag
borde de förkunna mina ord för mitt folk
och få dem att lämna sin onda väg,
sina onda gärningar.

²³Är jag bara Gud på nära håll,
säger Herren,
och inte Gud långt borta?

²⁴Kan någon gömma sig så väl
att inte jag ser honom?
säger Herren.

Uppfyller inte jag både himmel och jord?
säger Herren.

²⁵Jag har hört vad profeterna säger, de som profeterar lögn i mitt namn: "Jag har haft en dröm, en dröm, ²⁶en dröm!" Är det jag som verkar i de profeter som profeterar lögn och predikar sina egna bedrägliga påfund? ²⁷Med de drömmar de berättar för varandra tänker de få mitt folk att glömma mitt namn, så som deras fäder glömde mitt namn för Baal. ²⁸Den profet som har haft en dröm, han berättar en dröm, men den som har fått ta emot mitt ord, han förkunnar verkligen mitt ord. Det är skillnad på halm och säd, säger Herren.

²⁹Är inte mitt ord som en eld, säger Herren, en slägga som krossar klippan? ³⁰Därför vänder jag mig nu mot profeterna, säger Herren, mot dem som stjal mina ord från varandra. ³¹Jag vänder mig mot profeterna, säger Herren, mot dem som låter tungan löpa och låtsas att det är Herrens ord. ³²Jag vänder mig mot dem som profeterar lögndrömmar, säger Herren, och som berättar dem och för mitt folk vilse med sina lögnare och sina skrönor, fastän jag inte har sänt dem och inte gett dem något uppdrag. De är inte till någon nytta för detta folk, säger Herren.

Herrens börda

³³När detta folk eller en profet eller en präst frågar dig: "Vilka tunga ord bär du fram från Herren?" skall du svara dem: "Det är ni som är en tung börda, och jag skall kasta av er", säger Herren. ³⁴Och om en profet eller en präst eller någon av folket säger "Herrens tunga ord", då skall jag straffa den mannen och hans familj. ³⁵Nej, så skall ni säga till varandra när ni talar med varandra: "Vad har Herren svarat?" eller "Vad har Herren talat?" ³⁶Men "Herrens tunga ord" skall ni aldrig mera nämna. Skulle hans ord vara en tung börda för någon, så att ni därför skulle förvanska orden från den levande Guden, Herren Sebaot, vår Gud? ³⁷Så skall du säga till profeten: "Vad har Herren svarat?" eller "Vad har Herren talat?" ³⁸Men om ni säger "Herrens tunga ord", då säger Herren: Ni talar om "Herrens tunga ord", trots att jag har sänt bud till er och förbjudit er att säga så. ³⁹Därför lyfter jag er nu som en tung börda och kastar er bort ur min åsyn, er och den stad jag gett åt er och era fäder. ⁴⁰Och jag skall låta er drabbas av evig skam, av en smälek som aldrig skall glömmas.

De två fikonkorgarna

24 ¹Herren lät mig se denna syn: två korgar med fikon stod framför Herrens tempel. Detta hände efter det att den babyloniske kungen Nebukadnessar hade deporterat Jekonja, Jojakims son, kungen av Juda, tillsammans med Judas stormän, hantverkarna och smederna och fört bort dem från Jerusalem till Babylonien. ²I den ena korgen fanns mycket goda fikon, lika fina som fikon av den första skörden. I den andra korgen fanns mycket dåliga fikon, så dåliga att de var oätliga. ³Herren frågade mig: "Vad ser du, Jeremia?" Jag svarade: "Fikon. De goda fikonen är mycket goda och de dåliga är mycket dåliga, så dåliga att de är oätliga." ⁴Då kom Herrens ord till mig: ⁵Så säger Herren, Israels Gud: Liksom jag ser på dessa goda fikon ser jag med välvilja på dem som förts bort från Juda, dem som jag förvisat härifrån till Kaldeen. ⁶Jag skall vaka över dem med välvilja och föra dem tillbaka till detta land. Jag skall bygga upp dem, inte bryta ner. Jag skall plantera dem, inte rycka upp. ⁷Jag skall ge dem förmågan att lära känna mig och förstå att jag är Herren.

De skall vara mitt folk och jag skall vara deras Gud, när de återvänder till mig av hela sitt hjärta. ⁸Men som de dåliga fikonen, de som är så dåliga att de är oätliga — så säger Herren — skall jag behandla Sidkia, kungen av Juda, och hans stormän och dem av Jerusalems invånare som överlevt, vare sig de är kvar här i landet eller bor i Egypten. ⁹Jag skall göra dem till en skräckbild för alla riken på jorden, till en skam och en visa, till hån och förbannelse på alla de platser dit jag fördriver dem. ¹⁰Jag skall sända svärd och svält och pest mot dem tills de utplånats från den mark jag gav åt dem och åt deras fäder.

Babyloniernas sjuttioåriga herravälde

25

¹Detta ord om folket i Juda kom till Jeremia under Jojakims, Josias sons, fjärde regeringsår i Juda, vilket var den babyloniske kungen Nebukadnessars första regeringsår, ²detta är vad profeten Jeremia sade till folket i Juda och till alla Jerusalems invånare: ³Ända sedan Josias, Amons sons, trettonde regeringsår i Juda och till i dag, i hela tjugotre år, har Herrens ord kommit till mig. Gång på gång har jag talat till er, men ni ville inte lyssna. ⁴Gång på gång har Herren sänt sina tjänare profeterna till er. Men ni ville inte lyssna, inte höra ⁵när de sade: Lämna er onda väg, era onda gärningar. Då skall ni få bo på den mark som Herren gav åt er och åt era fäder för all framtid. ⁶Följ inte andra gudar, tjäna dem inte och dyrka dem inte. Väck inte min vrede med gudar ni själva tillverkat, så skall jag inte göra er något ont. ⁷Men ni ville inte lyssna på mig, säger Herren, utan väckte min vrede med gudar ni själva tillverkat, till er egen olycka. ⁸Därför säger Herren Sebaot så: Eftersom ni inte har lyssnat till mina ord ⁹kallar jag nu på alla stammarna i norr, säger Herren, och jag kallar på min tjänare, den babyloniske kungen Nebukadnessar. Jag skall låta dem välla in över detta land och dess invånare och över alla folken häromkring. Dem skall jag viga åt förintelse och utsätta för ödeläggelse och hån och krossa för alltid. ¹⁰Jag skall tillintetgöra alla glada röster där, jubelrop och bröllopsglädje, handkvarnens ljud och lampans ljus. ¹¹Hela detta land skall läggas i ruiner och bli öde, och dessa folk skall tjäna den babyloniske kungen i sjuttio år. ¹²Men när sjuttio år har gått skall jag straffa den babyloniske

kungen och hans folk för deras synd, säger Herren, och göra kaldeernas land till en evig ödemark. ¹³Alla mina ord mot detta land skall jag låta gå i uppfyllelse, allt som står skrivet i denna bok, Jeremias profetior mot folken. ¹⁴Ty även de skall träla under många folk och mäktiga kungar, och jag skall vedergälla dem för deras gärningar och för vad de gjort.

Vredens bägare

¹⁵Ty så sade Herren, Israels Gud, till mig: "Tag denna vinbägare — denna vredesbägare — ur min hand och räck den åt alla de folk som jag sänder dig till. ¹⁶De skall dricka tills de kräks och blir som galna, drabbade av det svärd jag sänder." ¹⁷Då tog jag bägaren ur Herrens hand och räckte den åt alla de folk som Herren sänt mig till: ¹⁸Jerusalem och städerna i Juda, dess kungar och stormän, för att krossa dem och utsätta dem för ödeläggelse och hån och förbannelse, så som nu har skett; ¹⁹farao, kungen av Egypten, och hans hovmän, ämbetsmän och hela hans folk ²⁰och utlänningarna där; alla kungarna i Us och alla de filisteiska kungarna, i Ashkelon, Gaza, Ekron och det som är kvar av Ashdod; ²¹Edom, Moab och ammoniterna; ²²alla kungarna i Tyros och alla kungarna i Sidon och kungarna i kustländerna bortom havet; ²³Dedan, Tema, Bus och alla med håret klippt vid tinningarna; ²⁴alla arabkungarna som bor i öknen; ²⁵alla kungarna i Simri; alla kungarna i Elam, alla kungarna i Medien ²⁶och alla kungarna i norr, vare sig de bor nära eller långt ifrån varandra; ja, all världens kungadömen över hela jorden. Och efter alla dessa skall kungen av Sheshak dricka.

²⁷Du skall säga till dem: Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Drick tills ni blir så berusade att ni spyr och ramlar omkull och inte kan resa er, drabbade av det svärd jag sänder. ²⁸Och vägrar de att ta emot bägaren ur din hand och dricka, skall du säga till dem: Så säger Herren Sebaot: Ni måste dricka! ²⁹Ty först låter jag straffet drabba den stad som mitt namn är utropat över. Skulle ni då slippa undan? Nej, ni skall inte slippa undan, ty jag kallar på ett svärd och riktar det mot alla som bor på jorden, säger Herren Sebaot.

³⁰Du skall profetera allt detta för dem och säga:

Herren ryter från höjden,
hans röst dånar från hans heliga boning,
går som ett rytande över hans marker,
skallar som vintramparens rop.
Till jordens alla invånare, ³¹till världens ände
når hans dånande stämma,
ty Herren går till rätta med folken,
han går till doms med allt levande.
De onda prisger han åt svärdet,
säger Herren.

³²Så säger Herren Sebaot:

Se, olyckan drar fram
från folk till folk,
en väldig storm bryter lös
från världens bortersta hörn.

³³Den dagen skall de som Herren dräpt ligga strödda över
hela jorden, från den ena änden till den andra. De skall inte be-
gråtas, inte samlas ihop och inte begravas; de skall bli till göd-
sel på marken.

³⁴Klaga, ni herdar, och jämra er,
kråla på marken, ni hjordens ledare.
Ty tiden är inne då ni skall slaktas,
ni skall stupa som präktiga baggar.

³⁵Ingen tillflykt finns för herdarna,
ingen räddning för hjordens ledare.

³⁶Hör hur herdarna ropar,
hur hjordens ledare klagar!
Ty Herren ödelägger deras betesmarker.

³⁷De frodiga ängarna förhärjas
av Herrens flammande vrede.

³⁸Likt ett lejon har han lämnat sin boning.
Ja, deras land är förött
av det härjande svärdet,
av hans flammande vrede.

Jeremia grips och anklagas

26¹När Jojakim, Josias son, hade blivit kung över Juda kom detta ord från Herren: ²Så säger Herren: Ställ dig på förgården till Herrens hus och tala till dem som kommer från alla städerna i Juda för att tillbe i Herrens hus. Säg dem allt det jag befäller dig att säga, utelämna ingenting. ³Kanske lyssnar de och lämnar sin onda väg. Då skall jag ångra mig och inte göra det onda jag tänkt tillfoga dem på grund av deras onda gärningar. ⁴Du skall säga till dem: Så säger Herren: Om ni inte lyssnar till mig och följer den lag jag har förelagt er, ⁵inte lyssnar till vad mina tjänare profeterna säger, dessa som jag gång på gång har sänt till er utan att ni lyssnat — ⁶då skall jag göra med detta hus som med Shilo, och namnet på denna stad skall bli en förbannelse bland alla jordens folk.

⁷Prästerna och profeterna och hela folket hörde Jeremia säga detta i Herrens hus. ⁸Men när Jeremia hade framfört allt vad Herren befallt honom att säga till folket greps han av prästerna och profeterna och folket, och de ropade: "Du skall dö! ⁹Hur vågar du profetera i Herrens namn att detta hus skall bli som Shilo och att denna stad skall läggas i ruiner, så att ingen kan bo här?" Och folkmassan samlades kring Jeremia i Herrens hus.

¹⁰När Judas stormän fick höra vad som skett begav de sig från kungapalatset till Herrens hus, där de tog plats vid ingången till den nya porten. ¹¹Prästerna och profeterna sade till stormännen och till folket: "Mannen här förtjänar dödsstraff, ty han har profeterat mot denna stad, det har ni hört med egna öron!"

¹²Då sade Jeremia till stormännen och till folket: "Det är Herren som har sänt mig att profetera mot detta tempel och mot denna stad och säga allt det ni nu har hört. ¹³Ändra ert liv och era gärningar och lyssna till Herren, er Gud. Då skall Herren ångra sig och inte göra det onda han hotat er med. ¹⁴Själv är jag nu i händerna på er. Gör med mig vad ni finner rätt och riktigt. ¹⁵Men det skall ni veta: dödar ni mig, utgjuter ni oskyldigt blod och drar skuld över er själva och över denna stad och dess invånare. Ty Herren själv har sänt mig till er för att förkunna allt detta."

¹⁶Då sade stormännen och hela folket till prästerna och profeterna: "Denne man förtjänar inte dödsstraff, ty i Herrens, vår Guds, namn har han talat till oss." ¹⁷Och några av landets äldste tog till orda och sade till hela det församlade folket: ¹⁸"Mika från Moreshet framträdde som profet på den tid då Hiskia var kung av Juda, och han sade till hela Judas folk: Så säger Herren Sebaot:

Sion skall plöjas till åkermark,
Jerusalem bli en ruinhög,
tempelberget en skogklädd höjd.

¹⁹Men inte blev han dödad av Hiskia, kungen av Juda, och av Judas folk. Nej, kungen fruktade Herren och sökte blidka honom, och Herren ångrade sig och gjorde inte det onda han hotat dem med. Håller vi inte på att dra en stor olycka över oss själva?"

Profeten Urias öde

²⁰Det fanns också en annan man, Uria, Shemajas son, från Kirjat-Jearim, som framträdde som profet i Herrens namn. Han profeterade mot denna stad och detta land så som Jeremia gjorde. ²¹När kung Jojakim och alla hans kämpar och alla stormännen hörde vad han sagt ville kungen döda honom. Uria fick reda på detta, och han blev rädd och flydde till Egypten. ²²Men kung Jojakim skickade några män till Egypten, Elnatan, Akbors son, och några andra med honom. ²³De hämtade Uria från Egypten och förde honom till kung Jojakim. Denne lät avrätta honom med svärd, och liket kastades på de fattigas begravningsplats.

²⁴Men Achikam, Shafans son, skyddade Jeremia så att han inte blev utlämnad till folket och dödad.

Det babyloniska oket

27

¹När Jojakim, Josias son, hade blivit kung över Juda kom detta ord till Jeremia från Herren: ²Så har Herren sagt till mig: Skaffa dig rep och okträn och lägg på din nacke. ³Skicka sedan bud till kungen av Edom, kungen av Moab, kungen över ammoniterna, kungen i Tyros och kungen i Sidon med de budbärare som har kommit till Jerusalem, till Sidkia, kungen av Juda. ⁴Ge

dem detta budskap att framföra till sina härskare: Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Så skall ni säga till era härskare: ⁵Jag är den som med min stora makt och med lyftad arm har gjort jorden och människorna och djuren på jorden, och jag ger den åt vem jag vill. ⁶Nu ger jag alla dessa länder till min tjänare kung Nebukadnessar av Babylonien. Också de vilda djuren ger jag honom för att de skall tjäna honom. ⁷Alla folk skall tjäna honom och hans son och hans sonson, tills tiden är inne också för hans land. Då skall många folk och mäktiga kungar tvinga honom till underkastelse. ⁸Det folk och det rike som inte underkastar sig Nebukadnessar, kungen av Babylonien, och inte böjer sin nacke under hans ok, det folket skall jag straffa med svärd och svält och pest, säger Herren, tills jag tvingat det in under hans välde. ⁹Lyssna inte till era profeter och spåmän och drömmare och teckentydare och trollkarlar som säger: "Ni skall inte underkasta er kungen av Babylonien." ¹⁰Lögn är vad de profeterar för er, och därför skall ni föras långt bort från ert land. Jag skall fördriva er och ni skall gå under. ¹¹Men det folk som böjer sin nacke under den babyloniske kungens ok och underkastar sig honom skall jag låta leva i ro på sin egen mark, säger Herren, och de skall bruka den och bo där.

¹²Till Sidkia, kungen av Juda, talade jag på samma sätt: "Böj era nackar under den babyloniske kungens ok, underkasta er honom och hans folk, så skall ni få leva. ¹³Inte vill ni väl dö, du och ditt folk, genom svärd och svält och pest, så som Herren sagt att det skall ske med det folk som inte underkastar sig kungen av Babylonien. ¹⁴Lyssna inte till de profeter som säger att ni inte skall underkasta er kungen av Babylonien — lögn är vad de profeterar för er. ¹⁵Jag har inte sänt dem, säger Herren. De profeterar lögn i mitt namn, och följderna blir att jag driver bort er, och ni skall gå under, ni och de profeter som profeterar för er."

¹⁶Till prästerna och hela detta folk sade jag: "Så säger Herren: Lyssna inte på vad era profeter säger när de profeterar för er: Se, föremålen från Herrens hus skall snart föras tillbaka från Babylon. — Lögn är vad de profeterar för er. ¹⁷Lyssna inte till dem! Underkasta er den babyloniske kungen, så skall ni få leva! Inte skall väl denna stad läggas i ruiner? ¹⁸Om de verkliga är profeter och Herrens ord finns hos dem, låt dem då

vädja till Herren Sebaot, så att de föremål som är kvar i Herrens hus och i judakungens palats och i Jerusalem inte förs till Babylon. ¹⁹Ty så säger Herren Sebaot om pelarna och Havet och stativen och övriga föremål som är kvar här i staden, ²⁰dem som Nebukadnessar, kungen av Babylonien, inte tog med sig när han förde bort Jekonja, Jojakims son, kungen av Juda, från Jerusalem till Babylon tillsammans med alla stormän i Juda och Jerusalem — ²¹ja, så säger Herren Sebaot, Israels Gud, om de föremål som är kvar i Herrens hus och i judakungens palats och i Jerusalem: ²²Till Babylon skall de föras och där skall de bli kvar till dess att jag tar mig an dem, säger Herren, och för dem tillbaka hit.”

Hananja och Jeremia

28

¹Samma år, i det fjärde årets femte månad, när Sidkia hade blivit kung över Juda, talade profeten Hananja, Assurs son, som var från Givon, till mig i Herrens hus i prästernas och hela folkets närvaro: ²”Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Jag bryter sönder den babyloniske kungens ok. ³Inom två år skall jag föra tillbaka hit alla de föremål från Herrens hus som Nebukadnessar, kungen av Babylonien, tog härifrån och förde till Babylon. ⁴Och Jekonja, Jojakims son, kungen av Juda, och alla som deporterats från Juda till Babylonien skall jag föra tillbaka hit, säger Herren. Jag skall bryta sönder den babyloniske kungens ok.” ⁵Då gav profeten Jeremia detta svar till profeten Hananja inför prästerna och alla som stod i Herrens hus: ⁶”Ja och amen! Må Herren göra så, må Herren låta din profetia gå i uppfyllelse så att föremålen från Herrens hus och alla de deporterade kommer tillbaka hit från Babylonien. ⁷Men hör vad jag har att säga dig och hela folket. ⁸Forna tiders profeter, de som levde före mig och dig, profeterade om krig och olycka och pest för många länder och mäktiga riken. ⁹Men en profet som profeterar om fred och lycka, hans ord måste gå i uppfyllelse innan det står klart att han verkligen är sänd av Herren.”

¹⁰Profeten Hananja tog oket från profeten Jeremias nacke och bröt sönder det. ¹¹Och Hananja sade i hela folkets närvaro: ”Så säger Herren: Just så skall jag inom två år lyfta den babylo-

niske kungen Nebukadnessars ok från folkens nacke och bryta sönder det." Då gick profeten Jeremia sin väg.

¹²Efter det att profeten Hananja hade lyft oket från profeten Jeremias nacke och brutit sönder det kom Herrens ord till Jeremia: ¹³Gå och säg till Hananja: Så säger Herren: Ett ok av trä har du brutit sönder, men i stället har du gjort ett ok av järn. ¹⁴Ty så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Ett ok av järn lägger jag på alla dessa folks nacke. De skall underkasta sig Nebukadnessar, kungen av Babylonien, och lyda honom. Även de vilda djuren ger jag åt honom. ¹⁵Och profeten Jeremia sade till profeten Hananja: "Hör på, Hananja! Herren har inte kallat dig, och du har fått detta folk att tro på lögn. ¹⁶Därför säger Herren så: Nu kallar jag dig — bort från jorden. I år skall du dö, eftersom du har talat lögnaktigt om Herren." ¹⁷Det året, i den sjunde månaden, dog profeten Hananja.

Jeremias brev till de deporterade

¹Detta är det brev som profeten Jeremia sände från Jerusalem till dem av de äldste som fanns kvar bland de deporterade, till prästerna och profeterna och till hela folket, dem som Nebukadnessar hade fört bort från Jerusalem till Babylonien. ²Det skedde sedan kung Jekonja hade lämnat Jerusalem tillsammans med kungamodern, hovmännen, stormännen i Juda och Jerusalem och hantverkarna och smederna. ³Brevet överlämnades av Elasa, Shafans son, och Gemarja, Hilcias son, som av Sidkia, kungen av Juda, sänts till Babylon, till Nebukadnessar, kungen av Babylonien. Det löd:

⁴"Så säger Herren Sebaot, Israels Gud, till alla de deporterade som han fört bort från Jerusalem till Babylonien: ⁵Bygg er hus och bo i dem. Plantera trädgårdar och ät frukten från dem. ⁶Ta er hustrur och avla söner och döttrar, ta hustrur åt era söner och ge era döttrar åt män, så att de föder söner och döttrar. Bli flera där, inte färre! ⁷Gör allt för att den stad jag har deporterat er till skall blomstra, och be till Herren för den. Ty dess välgång är er välgång. ⁸Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Låt inte lura er av profeterna bland er eller av era spåmän och bry er inte om drömmarna de drömmer. ⁹Ty lögn är vad de profeterar för er i mitt namn. Jag har inte sänt dem, säger Her-

ren. ¹⁰Så säger Herren: Först när sjuttio år har gått för Babylonien skall jag ta mig an er och uppfylla mitt löfte att föra er tillbaka hit. ¹¹Jag vet vilka avsikter jag har med er, säger Herren: välgång, inte olycka. Jag skall ge er en framtid och ett hopp. ¹²När ni åkallar mig och ber till mig skall jag lyssna på er. ¹³När ni söker mig skall ni finna mig. Ja, om ni helhjärtat söker efter mig ¹⁴skall jag låta er finna mig, säger Herren. Jag skall vända ert öde och samla in er från alla de folk och alla de platser till vilka jag har fördrivit er, säger Herren. Jag skall låta er återvända till den plats jag har förvisat er från.

¹⁵Men ni säger: Herren har låtit profeter träda fram bland oss i Babylonien.

¹⁶Så säger Herren om den kung som sitter på Davids tron och om alla dem som bor i denna stad, era bröder som inte fördes bort med er i fångenskap, ¹⁷så säger Herren Sebaot: Se, jag sänder svärd och svält och pest mot dem. Jag skall behandla dem som skämda fikon, som är så dåliga att de är oätliga. ¹⁸Jag skall förfölja dem med svärd och svält och pest och göra dem till en skräckbild för alla riken på jorden, till en förbannelse, jag skall utsätta dem för ödeläggelse och hån och skam bland alla de folk till vilka jag har fördrivit dem, ¹⁹eftersom de inte lyssnade till mina ord, säger Herren. Gång på gång sände jag mina tjänare profeterna till dem. Men ni ville inte lyssna, säger Herren.

²⁰Men hör Herrens ord, alla ni deporterade som jag sänt från Jerusalem till Babylonien. ²¹Så säger Herren Sebaot, Israels Gud, om Achav, Kolajas son, och om Sidkia, Maasejas son, som profeterar lögn för er i mitt namn: Se, jag utlämnar dem åt Nebukadnessar, kungen av Babylonien, och han skall låta avrätta dem inför era ögon. ²²Deras namn skall användas som en förbannelse av alla dem som deporterats från Juda till Babylonien; de skall säga: 'Må Herren göra med dig som med Sidkia och Achav, som kungen av Babylonien lät steka!' ²³Ty de gjorde vad som är en vettlöshet i Israel: de horade med varandras hustrur och de uttalade lögn i mitt namn, sådant som jag aldrig befallt dem att säga. Jag vet, jag kan vittna, säger Herren."

Shemajas brev

²⁴Till nechelamiten Shemaja skall du säga: ²⁵Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Du har på eget bevåg sänt brev till folket i Jerusalem, till prästen Sefanja, Maasejas son, och till alla de andra prästerna och skrivit: ²⁶"Herren har utsett dig till präst efter prästen Jorada, till att ha uppsikt i Herrens hus över alla galningar som uppträder som profeter och sätta dem i stock och halsjárn. ²⁷Varför har du inte tagit itu med Jeremia från Anatot som uppträder som profet för er? ²⁸Han har ju skickat bud till oss i Babylonien och sagt: Det är lång tid kvar. Bygg er hus och bo i dem. Plantera trädgårdar och ät frukten från dem."

²⁹Prästen Sefanja läste upp detta brev för profeten Jeremia. ³⁰Då kom Herrens ord till Jeremia: ³¹Sänd detta budskap till alla de deporterade: Så säger Herren om nechelamiten Shemaja: Shemaja har profeterat för er, trots att jag inte sänt honom, och han har fått er att tro på lögner. ³²Därför säger Herren så: Jag skall straffa nechelamiten Shemaja och hans efterkommande. Ingen av dem skall få bo bland detta folk och uppleva den lycka jag skall bereda mitt folk, säger Herren. Ty han har talat lögnaktigt om Herren.

Löften om befrielse och läkedom

¹Detta ord kom till Jeremia från Herren: ²Så säger Herren, Israels Gud: Skriv ner i en bokrulle allt vad jag har talat till dig. ³Ty det skall komma en tid, säger Herren, då jag skall vända ödet för mitt folk, Israel och Juda, säger Herren. Jag skall föra dem tillbaka till det land jag gav åt deras fäder, och det skall bli deras egendom.

⁴Detta är vad Herren talade om Israel och Juda. ⁵Ja, så säger Herren:

Vi hör ångestskrin,
rop i hjälplös skräck.

⁶Tänk efter: inte kan en man föda barn?
Varför ser jag då alla män
hålla händerna om magen
som födande kvinnor?

Varför har alla ansikten skiftat färg
och blivit dödsbleka?

⁷Oerhörd är den dagen,
ingen annan lik.

Det blir en nödens tid för Jakob,
men han skall bli räddad.

⁸Den dagen, säger Herren Sebaot, skall jag lyfta oket från hans nacke och bryta sönder det och slita av hans band. De skall inte längre tråla under främlingar. ⁹De skall tjäna Herren, sin Gud, och David, den kung som jag skall låta stiga fram bland dem.

¹⁰Var inte rädd, du min tjänare Jakob,
säger Herren,
var inte förskräckt, du Israel.
Jag skall rädda dig ur fjärran land,
dina barn ur det land där de är fångna.
Jakob skall åter leva trygg,
ingen skall hota honom.

¹¹Ty jag är med dig, säger Herren,
och jag skall rädda dig.
Jag skall förgöra alla de folk
bland vilka jag har skingrat dig.
Men dig skall jag inte förgöra.
Jag skall tukta dig, men rättvist,
jag låter dig inte undgå straff.

¹²Ty så säger Herren:
Din skada kan aldrig helas,
ditt sår kommer inte att läkas.

¹³Det finns ingen bot för ditt variga sår,
det finns ingen läkedom.

¹⁴Alla dina älskare har glömt dig,
de frågar inte längre efter dig.
Som en fiende slog jag dig,
jag tuktrade dig grymt,
för att din skuld var så stor,
dina synder så många.

¹⁵Varför klagar du över din skada,
över att ingen bot finns för din plåga?

För att din skuld var så stor,
dina synder så många,
har jag gjort dig detta.

¹⁶Men alla som ätit av dig skall själva ätas,
alla dina fiender skall föras bort i fångenskap.
De som skövlat dig skall själva skövlas,
alla som plundrat dig skall jag utlämna till plundring.

¹⁷Jag skall skänka dig läkedom
och hela dina sår, säger Herren,
dig som man kallat "den utstötta",
"Sion som ingen bryr sig om".

¹⁸Så säger Herren:

Jag skall resa Jakobs tält på nytt
och förbarma mig över hans boningar.
Staden skall byggas upp på sin kulle,
och palatset skall stå på sin rätta plats.

¹⁹Lovsång skall höras därifrån
och glada skratt.

Jag skall göra dem flera, inte färre,
jag skall göra dem ärade, inte ringa.

²⁰Deras barn skall bli som fordom,
deras menighet skall bestå inför mig,
och jag skall straffa deras förtryckare.

²¹Deras ledare skall vara en av deras egna,
härskaren komma ur deras egna led.
Jag skall låta honom träda fram inför mig,
ty vem skulle annars ha mod att nalkas mig,
säger Herren.

²²Ni skall vara mitt folk
och jag skall vara er Gud.

²³Herrens stormvind, vreden, bryter lös,
virvelstormen.

Över de ondas huvuden virvlar den fram.

²⁴Herrens flammande vrede skall inte släckas,
förrän han förverkligat sina planer.
I kommande dagar skall ni inse detta.

31 ¹När den tiden kommer, säger Herren, skall jag vara Gud för alla Israels släkter, och de skall vara mitt folk.

Löften om räddning och återkomst till hemlandet

²Så säger Herren:

Det folk som undkom svärdet
fann nåd i öknen.

Israel var på vandring för att finna ro,

³ur fjärran uppenbarade sig Herren för dem.

Med evig kärlek älskar jag dig,
därför har jag så länge visat dig godhet.

⁴Än en gång skall jag låta dig blomstra,
ja, du skall blomstra igen, jungfru Israel.

Än en gång skall du smyckad med bjällror
träda ut i glädjedansen.

⁵Än en gång skall du plantera vingårdar
på Samariens höjder,
och de som planterar skall själva skörda frukten.

⁶Ja, det kommer en dag
då väktarna skall ropa från Efraims berg:
Kom, låt oss vandra upp till Sion,
till Herren, vår Gud!

⁷Ty så säger Herren:

Jubla av fröjd över Jakob,
ropa ut er glädje över det främsta bland folken!

Låt lovsången ljuda:

Herren har räddat sitt folk,
dem som är kvar av Israel.

⁸Jag för dem från landet i norr,
samlar in dem från världens bortersta hörn.

Bland dem finns blinda och halta,
havande kvinnor och födande.

I stora skaror skall de återvända hit.

⁹Gråtande kommer de,
men jag tröstar dem och leder dem.
På en jämn väg där de inte snavar
för jag dem till strömmande vatten.

Ty jag är en fader för Israel,
Efraim är min förstfödde son.

- ¹⁰Hör Herrens ord, ni främmande folk,
förkunna det i de fjärran kustländerna:
Han som skingrade Israel skall samla dem.
Han skall vakta dem som herden sin hjord.
- ¹¹Ty Herren friköper Jakob
och räddar dem från övermakten.
- ¹²De skall komma till Sions höjd och jubla,
de skall stråla av lycka över allt vad Herren ger,
över säd och vin och olja,
över får och oxar.
De skall bli som en grönskande trädgård,
aldrig mer skall de lida nöd.
- ¹³Då skall flickorna dansa i glädje,
ynglingar och gamla fröjdas.
Deras sorg skall jag vända i jubel,
jag skall ge dem tröst och glädje efter smärtan.
- ¹⁴Jag skall ge prästerna deras lystmäte av det feta
och mätta mitt folk med det goda jag ger,
säger Herren.
- ¹⁵Så säger Herren:
Rop hörs i Rama,
klagan och bitter gråt:
Rakel gråter över sina barn.
Hon låter inte trösta sig,
ty hennes barn finns inte mer.
- ¹⁶Så säger Herren:
Hör upp med din klagan,
gråt inte mer!
Du skall få lön för din möda,
säger Herren,
de skall återvända från fiendeland.
- ¹⁷Det finns hopp för din framtid,
säger Herren,
dina barn skall vända hem till sitt land.

¹⁸Jag kan höra hur Efraim klagar:
"Du tuktade mig, jag blev tuktad
som en otämjd kalv.

För mig åter, så vänder jag åter,
ty du är Herren, min Gud.

¹⁹Jag vände mig bort,
men nu ångrar jag mig.
Jag kom till insikt,
och nu slår jag mina lår i sorg.
I blygsel och förödmjukelse
bär jag skammen för min ungdoms synd."

²⁰Är Efraim min käraste son,
är han mitt älsklingsbarn?
Han förblir i mina tankar,
trots att jag ofta gått till rätta med honom.
Mitt hjärta blöder för honom,
jag måste förbarma mig över honom,
säger Herren.

²¹Res vägmärken,
rösa leden!
Minns var du gick,
vilken väg du följde.
Vänd åter, jungfru Israel,
vänd åter till dina städer!

²²Hur länge skall du vända dig än hit, än dit,
du trolösa dotter?
Herren skapar något nytt på jorden:
kvinnan skall värna mannen.

²³Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Ännu en gång skall dessa ord uttalas i Juda och dess städer då jag vänder deras öde: "Må Herren välsigna dig, du rättfärdighetens nejd, du heliga berg." ²⁴Där skall alla från Juda och från dess städer bo, bönder och kringströvande herdar. ²⁵Ty jag skall släcka de utmatades törst och mätta alla nödlidande.

²⁶Därefter vaknade jag och såg upp, och min sömn hade varit ljuvlig.

²⁷Det skall komma en tid, säger Herren, då jag skall beså Israels land och Judas land med säd av människor och säd av boskap. ²⁸Och liksom jag har vakat över dem för att rycka upp och vräka omkull, för att bryta ner och förstöra och skada, så skall jag nu vaka över dem för att bygga upp och plantera, säger Herren. ²⁹När den tiden kommer skall de inte längre säga:

När fäderna äter surkart
får barnen ont i tänderna.

³⁰Nej, var och en skall dö för sin egen synd: den som äter surkart får själv ont i tänderna.

Det nya förbundet

³¹Det skall komma en tid, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israel och med Juda, ³²inte ett sådant förbund som jag slöt med deras fäder när jag tog dem vid handen och förde dem ut ur Egypten, det förbund med mig som de bröt, fastän jag var deras herre, säger Herren. ³³Nej, detta är det förbund jag skall sluta med Israel när tiden är inne, säger Herren: Jag skall lägga min lag i deras bröst och skriva den i deras hjärtan. Jag skall vara deras Gud och de skall vara mitt folk. ³⁴De skall inte längre behöva undervisa varandra och säga: "Lär känna Herren", ty de skall alla känna mig, från den minste till den störste, säger Herren. Jag skall förlåta dem deras skuld, och deras synd skall jag inte längre minnas.

³⁵Så säger Herren,

han som har satt solen att lysa om dagen,
månen och stjärnorna att lysa om natten,
han som rör upp havet i dånande vågor,
han vars namn är Herren Sebaot:

³⁶När denna ordning upphör att gälla,
säger Herren,
först då skall Israels ätt upphöra
att för alltid vara mitt folk.

³⁷Så säger Herren:

När himlen därovan kan mätas,
när jordens grundvalar kan utforskas,
först då skall jag förkasta Israels ätt
för allt de har gjort, säger Herren.

³⁸Det skall komma en tid, säger Herren, då staden skall byggas upp igen till Herrens ära från Hananeltornet till Hörnporten. ³⁹Men mätsnöret skall dras ännu längre, rakt fram mot Garevhöjden och sedan i riktning mot Goa. ⁴⁰Och hela dalen med liken och offeraskan och alla avsatserna fram till Kidron-dalen, till hörnet vid Hästporten i öster, skall vara helgade åt Herren. Aldrig mer skall staden ödeläggas och raseras.

Jeremias åkerköp

32

¹Detta är det ord som kom till Jeremia från Herren under Sidkias tionde regeringsår i Juda, vilket var Nebukadnessars artonde regeringsår. ²Då belägrade den babyloniske kungens här Jerusalem, och profeten Jeremia satt fängslad på vaktgården i judakungens palats. ³Där hade Sidkia, kungen av Juda, låtit spärra in honom och sagt: "Hur kan du säga i dina profetior: Så säger Herren: Jag skall prisge denna stad åt den babyloniske kungen, och han skall inta den. ⁴Och Sidkia, kungen av Juda, skall inte undkomma kaldeerna. Han skall falla i den babyloniske kungens hand och stå till svars inför honom, ansikte mot ansikte, öga mot öga. ⁵Sidkia skall föras till Babylon och bli kvar där, tills jag tar mig an honom, säger Herren. I kriget mot kaldeerna skall ni inte ha någon framgång."

⁶Jeremia sade: Herrens ord kom till mig: ⁷Hanamel, din farbror Shallums son, skall komma till dig och säga: "Köp min åker i Anatot, eftersom du står i tur att lösa in den." ⁸Och min kusin Hanamel kom till mig på vaktgården, så som Herren hade sagt. Han sade till mig: "Köp du min åker i Anatot i Benjamins land, eftersom du har rätt att förvärva den och står i tur att lösa in den. Köp den!" Då förstod jag att detta var ett ord från Herren. ⁹Jag köpte åkern av min kusin Hanamel i Anatot och vägde upp betalningen åt honom, 17 siklar silver. ¹⁰Jag skrev ett kontrakt, förseglade det och tillkallade vittnen; sedan vägde jag upp silvret på en våg. ¹¹Jag tog köpekontraktet, både det förseglade — avtalet med villkoren — och det öppna, ¹²och gav det till Baruk, son till Neria, son till Machseja, i närvaro av min kusin Hanamel och dem som bevittnat köpekontraktet och alla de judeer som befann sig på vaktgården. ¹³I deras närvaro gav jag Baruk detta uppdrag: ¹⁴Så säger Herren

Sebaot, Israels Gud: Tag dessa kontrakt, det förseglade köpekontraktet och det öppna, och lägg dem i ett lerkrus, så att de bevaras för framtiden. ¹⁵Ty så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Än en gång skall hus och åkrar och vingårdar köpas i detta land.

Profetens bön

¹⁶Sedan jag lämnat köpekontraktet till Baruk, Nerias son, bad jag denna bön till Herren: ¹⁷Ack, Herre, min Gud, du har gjort himlen och jorden med väldig makt och lyftad arm. Ingenting är omöjligt för dig, ¹⁸du som visar godhet mot tusenden och som låter vedergällningen för fädernas skuld drabba också deras barn efter dem. Store och väldige Gud, Herren Sebaot är ditt namn. ¹⁹Du är stor i råd och mäktig i gärningar. Du vakar över allt vad människorna företar sig, och du vedergäller var och en efter hans gärningar och efter vad hans handlingar förtjänar. ²⁰Du gjorde tecken och under i Egypten och gör så än i dag, både i Israel och bland andra folk, och du har gjort ditt namn ryktbart intill denna dag. ²¹Du förde ditt folk Israel ut ur Egypten med tecken och under, med stark hand och lyftad arm, med fruktansvärd makt. ²²Du gav dem detta land som du med ed hade lovat deras fäder, ett land som flödar av mjölk och honung. ²³Men när de hade kommit hit och tagit det i besittning lyssnade de inte till dig och följde inte din lag; ingenting av det du hade befallt dem att göra gjorde de. Då lät du allt detta onda drabba dem. ²⁴Nu har kaldeerna kastat upp belägringsvallar för att storma staden, och den är prisgiven åt angriparna, åt svärd och svält och pest. Det du hotade med har skett, du ser det själv. ²⁵Ändå säger du till mig, Herre, min Gud: "Köp åkern och tillkalla vittnen" — och detta fastän staden är prisgiven åt kaldeerna.

Guds svar

²⁶Herrens ord kom till Jeremia: ²⁷Jag är Herren, allt levandes Gud — finns det något som är omöjligt för mig? ²⁸Därför säger Herren så: Jag skall prisge denna stad åt kaldeerna och åt Nebukadnessar, den babyloniske kungen, och han skall inta den. ²⁹Och kaldeerna som angriper staden skall komma och sätta

eld på den och bränna ner den och med den de hus på vilkas tak offereld tändes åt Baal och dryckesoffer utgöts åt andra gudar så att min vrede väcktes. ³⁰Ty folket i Israel och Juda har från sin första stund inte gjort annat än det som är ont i mina ögon. Ja, folket i Israel har ständigt väckt min vrede med vad de gjort, säger Herren. ³¹Denna stad har gjort mig så vredgad och förbittrad, från den dag den byggdes och till denna dag, att jag skall utplåna den ur min åsyn ³²på grund av allt det onda som folket i Israel och Juda har gjort för att väcka min vrede, de och deras kungar, deras stormän, deras präster och profeter, männen i Juda och invånarna i Jerusalem. ³³De har vänt ryggen mot mig, inte ansiktet, och fastän jag gång på gång undervisat dem har de inte lyssnat och tagit varning. ³⁴De har ställt upp sina vidriga avgudar i det hus som mitt namn är utropat över och har gjort det orent. ³⁵De har byggt offerplatser åt Baal i Ben-Hinnoms dal och offrat sina söner och döttrar till Molok, fastän jag aldrig befallt dem detta och aldrig tänkt att de skulle göra något så avskyvärt. Så förledde de Juda till synd.

³⁶Därför säger nu Herren, Israels Gud, om denna stad som ni påstår vara prisgiven åt den babyloniske kungen, åt svärd och svält och pest: ³⁷Jag skall samla in dem från alla de länder dit jag fördrivit dem i min vrede, mitt ursinne och vilda raseri, och jag skall föra dem tillbaka hit och låta dem bo i trygghet. ³⁸Och de skall vara mitt folk och jag skall vara deras Gud. ³⁹Jag skall ge dem en enda vilja och en enda väg: att alltid frukta mig, så att det går väl för dem och för deras barn efter dem. ⁴⁰Och jag skall sluta ett evigt förbund med dem och lova att aldrig överge dem och alltid visa dem godhet. Jag skall fylla deras hjärtan med fruktan och vördnad för mig, så att de aldrig vänder sig ifrån mig. ⁴¹Det skall vara min glädje att visa dem godhet, och av hela mitt hjärta och hela min själ skall jag i trofasthet plantera dem här i landet.

⁴²Ty så säger Herren: Liksom jag har låtit denna stora olycka drabba detta folk skall jag också skänka dem allt det goda jag har utlovat. ⁴³Åkrar skall åter köpas i detta land som ni påstår vara ödelagt, tomt på människor och djur, prisgivet åt kaldeerna. ⁴⁴Åkrar skall köpas för pengar, man skall skriva köpebrev och försegla dem och tillkalla vittnen i Benjamins

land, i Jerusalems omgivningar, i Judas städer, i städerna i bergsbygden och i Låglandet och i Negev. Ty jag skall vända deras öde, säger Herren.

Löften om fred och trygghet

33 ¹Herrens ord kom till Jeremia en andra gång, medan han ännu satt inspärrad på vaktgården: ²Så säger Herren, han som har gjort jorden, som danat den och gett den fast form, han vars namn är Herren: ³Ropa till mig och jag skall svara dig och låta dig höra om stora ting, hemligheter du inte känner. ^{4/5}Ty så säger Herren, Israels Gud, om husen i denna stad och om judakungarnas palats som raserats [---] och fyllts med liken av de människor som jag dräpt i min vrede och mitt raseri och som var så onda att jag dolde mitt ansikte för denna stad: ⁶Jag skall skänka läkedom och bot, jag skall bota dem och de skall få njuta fredens och trygghetens rikedomar. ⁷Jag skall vända Judas öde och Israels öde och bygga upp dem igen så som de en gång var. ⁸Jag skall rena dem från all den synd de begått mot mig och jag skall förlåta dem alla de synder de begått och förövat mot mig. ⁹Och staden skall bli mig till glädje och berömmelse, till pris och ära inför alla jordens folk, när de får höra om allt det goda jag gjort för den. De kommer att bäva och darra inför all den lycka och välgång som jag skänkt staden.

¹⁰Så säger Herren: I denna trakt, som ni säger är förhärjad och tom på människor och djur, i Judas städer och på Jerusalems gator, som ligger öde och folktomma, utan människor, utan djur, ¹¹här skall ännu en gång höras glada röster, jubelrop och bröllopsglädje, rop från dem som bär fram tackoffer i Herrens hus: "Tacka Herren Sebaot, ty Herren är god, evigt varar hans nåd." Jag skall vända landets öde, och det skall bli som det en gång var, säger Herren.

¹²Så säger Herren Sebaot: Denna trakt som är förhärjad, tom på människor och djur, och alla dess städer skall åter ha betesmarker där herdor låter fåren vila. ¹³I bergsbyggdens städer, i Låglandets och i Negevs städer, i Benjamins land, i Jerusalems omgivningar och i Judas städer skall herdor än en gång räkna in sina får, säger Herren.

Löften om davidsätten och leviterna

¹⁴Det skall komma en tid, säger Herren, då jag skall uppfylla det löfte jag har givit Israels folk och Judas folk. ¹⁵När den tiden och den dagen kommer skall jag låta ett rättfärdigt skott växa ur Davids stam. Han skall skapa rätt och rättfärdighet i landet. ¹⁶När den tiden kommer skall Juda räddas och Jerusalem leva i trygghet, och detta skall vara stadens namn: Herren vår rättfärdighet. ¹⁷Ty så säger Herren: Aldrig skall det saknas en man av Davids ätt på Israels tron. ¹⁸Och aldrig skall det saknas levitiska präster som inför mig dagligen offerar brännoffer och bränner matoffer och frambär slaktoffer.

¹⁹Herrens ord kom till Jeremia: ²⁰Så säger Herren: Först när ni har upphävt mitt förbund med dagen och mitt förbund med natten, så att dag och natt inte kommer som de skall, ²¹först då skall också mitt förbund med min tjänare David upphävas, så att det inte längre finns en ättling till honom på kungatronen, och likaså mitt förbund med levitpräster som tjänar mig. ²²Som stjärnorna på himlen som inte kan räknas, som sanden vid havet som inte kan mätas, så talrika skall jag göra min tjänare Davids ättlingar, och likaså leviterna som gör tjänst åt mig.

²³Herrens ord kom till Jeremia: ²⁴Har du inte märkt vad folket säger: "De två släkter som Herren utvalde, dem har han förkastat." De föraktar mitt folk och räknar det inte längre som ett folk. ²⁵Så säger Herren: Lika säkert som jag har skapat dag och natt och fastställt ordningen för himmel och jord, ²⁶lika säkert kommer jag att hålla fast vid ättlingarna till Jakob och till min tjänare David. Jag kommer alltid att sätta någon av hans ättlingar till härskare över Abrahams, Isaks och Jakobs ätt. Ty jag skall vända deras öde och förbarma mig över dem.

Jeremias budskap till Sidkia

34 ¹Detta är det ord som kom till Jeremia från Herren, när kung Nebukadnessar av Babylonien angrep Jerusalem och dess lydstäder med hela sin här, med alla de riken på jorden som löd under hans välde och med alla folk: ²Så säger Herren, Israels Gud: Gå till kung Sidkia av Juda och säg till honom: Så säger Herren: Jag skall prisge denna stad åt den babyloniske kungen,

och han skall bränna ner den. ³Du skall inte undkomma honom, du skall tas till fånga och falla i hans hand. Du skall stå till svars inför den babyloniske kungen, öga mot öga och ansikte mot ansikte, och du skall föras till Babylon. ⁴Men hör Herrens ord, kung Sidkia av Juda: Så säger Herren om dig: Du skall inte dö för svärd. ⁵Du skall dö i frid, och eldar skall tänndas till din ära liksom eldar tändes för dina förfäder, de kungar som regerade före dig. Man skall hålla dödsklagan över dig och ropa: "Ack, herre!" Jag har talat, säger Herren.

⁶Profeten Jeremia sade allt detta till Sidkia, kungen av Juda, i Jerusalem. ⁷Det var när den babyloniske kungens här angrep Jerusalem och de städer i Juda som fanns kvar, Lakish och Aseka. Dessa var de enda befästa städer i Juda som ännu höll stånd.

Brott mot förbundet

⁸Detta är det ord som kom till Jeremia från Herren sedan kung Sidkia hade slutit ett avtal med Jerusalems befolkning om att kungöra frigivning av slavar. ⁹Var och en skulle frige sina hebreiska slavar, manliga som kvinnliga; ingen skulle hålla en judeisk landsman som slav. ¹⁰Alla som hade ingått avtalet, både stormännen och folket, rättade sig efter detta och frigav sina slavar och slavinnor. De höll dem inte längre som slavar utan gick med på att släppa dem fria. ¹¹Men efteråt ändrade de sig och tog tillbaka de slavar och slavinnor som de hade friggett och tvingade dem att bli slavar igen. ¹²Då kom detta ord till Jeremia från Herren: ¹³Så säger Herren, Israels Gud: Jag slöt ett förbund med era fäder när jag förde dem ut ur Egypten, ut ur slavlägret. Jag sade: ¹⁴Vart sjunde år skall var och en av er frige de hebreiska landsmän som har sålt sig till er; när de har tjänat er i sex år skall ni frige dem. Men era fäder lyssnade inte på mig, de lydde mig inte. ¹⁵Nyss ändrade ni er och gjorde det som är rätt i mina ögon när ni kungjorde frigivning av era landsmän och slöt ett avtal inför mig i det hus som mitt namn är utropat över. ¹⁶Men sedan har ni ändrat er igen och vanhelgat mitt namn. Alla har ni tagit tillbaka de slavar och slavinnor som ni skänkt friheten, ni har tvingat dem att åter bli era slavar. ¹⁷Därför säger Herren så: Ni har inte lytt mig. Ni har inte

släppt era bröder och landsmän. Därför skall jag släppa lös svärd och pest och svält mot er, säger Herren, jag skall göra er till en skräckbild för alla riken på jorden. ¹⁸De män som har brutit mitt förbund och inte uppfyllt villkoren i det förbund de slöt inför mig skall jag behandla som kalven de högg mitt itu för att sedan gå fram mellan styckena. ¹⁹Stormännen i Juda och i Jerusalem, hovmännen och prästerna och hela folket i landet som gick fram mellan kalvens två delar, ²⁰dem skall jag utlämna åt deras motståndare och dödsfiender, och deras lik skall bli till föda åt himlens fåglar och markens djur. ²¹Och kung Sidkia av Juda och hans stormän skall jag utlämna åt deras motståndare och dödsfiender, åt den babyloniske kungens här, som nu har dragit bort härifrån. ²²Nu befaller jag dem, säger Herren, att återvända till denna stad. De skall angripa den, och de skall erövra den och bränna ner den, och städerna i Juda skall jag göra till en ödemark där ingen kan bo.

Rekaviterna — ett föredöme

35 ¹Detta är det ord som kom till Jeremia från Herren, då Jojakim, Josias son, var kung över Juda: ²Gå till rekaviterna och tala med dem, ta med dem till Herrens hus, till en av kamrarna där och ge dem vin att dricka. ³Då tog jag med mig Jaasanja, son till Jeremia, son till Havassinja, och hans bröder, hans söner och alla de andra rekaviterna. ⁴Jag förde dem till Herrens hus, till den kammare som tillhörde sönerna till gudsmannen Hanan, Jigdäljas son, den som ligger intill stormännens kammare ovanför den som tillhörde tröskelväktaren Maaseja, Shal-lums son.

⁵Jag satte fram fyllda vinkrus och bägare för rekaviterna och uppmanade dem att dricka. ⁶Men de svarade: "Vi dricker inte vin. Vår förfader Jonadav, Rekavs son, har förbjudit oss det. Han sade: 'Ni och era efterkommande skall aldrig någonsin dricka vin. ⁷Ni skall inte bygga hus, ni skall inte så säd, och vingårdar skall ni inte anlägga eller äga. I tält skall ni bo i hela ert liv. Då får ni leva länge på den mark där ni nu bor.' ⁸Och vi har åttlytt allt vad vår förfader Jonadav, Rekavs son, befällde oss: vi dricker aldrig vin, varken vi eller våra hustrur eller våra söner och döttrar. ⁹Vi bygger oss inga hus och vi äger varken

vingårdar, åkrar eller säd. ¹⁰Vi bor i tält, vi gör lydigt allt vad vår förfader Jonadav befallde oss. ¹¹Men när kung Nebukadnessar av Babylonien ryckte in i landet sade vi: 'Låt oss flytta till Jerusalem, undan kaldeernas och arameernas härar.' Och så bosatte vi oss i Jerusalem."

¹²Herrens ord kom till Jeremia: ¹³Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Gå till männen i Juda och till invånarna i Jerusalem och säg till dem: Skall ni aldrig ta varning och lyda mina befallningar, säger Herren. ¹⁴Jonadav, Rekavs son, förbjöd sina efterkommande att dricka vin, och det förbudet iakttas än. Intill denna dag dricker de inte vin utan lyder sin förfaders befallning. Men när jag gång på gång har talat till er har ni inte velat lyda. ¹⁵Gång på gång har jag sänt mina tjänare profeterna till er och sagt: Lämna er onda väg och gör det goda! Följ inte andra gudar och tjäna dem inte, så skall ni få bo på den mark som jag gav åt er och åt era fäder. Men ni lydde inte, ni lyssnade inte på mig. ¹⁶Jonadavs, Rekavs sons, efterkommande iaktar sin förfaders befallning. Men detta folk har inte lyssnat på mig. ¹⁷Därför säger Herren, härskarornas Gud, Israels Gud: Allt det onda jag har hotat med skall jag låta drabba Juda och alla Jerusalems invånare. Jag talade till dem, och de lyssnade inte. Jag kallade på dem, och de svarade inte.

¹⁸Till rekaviterna sade Jeremia: Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Ni har lytt er förfader Jonadav, rättat er efter hans befallningar och gjort allt han ålagt er. ¹⁹Därför säger Herren Sebaot, Israels Gud: Aldrig skall den dag komma då inte en ättling till Jonadav, Rekavs son, gör tjänst inför mig.

Bokrullen med Jeremias profetior

36

¹Under Jojakims, Josias sons, fjärde regeringsår i Juda kom detta ord till Jeremia från Herren: ²Tag en bokrulle och skriv ner allt vad jag har talat till dig om Israel och om Juda och om de andra folken från den dag jag först talade till dig på Josias tid intill denna dag. ³Kanske kommer alla i Juda att lämna sin onda väg när de får höra vilka olyckor jag tänker utsätta dem för. Då skall jag förlåta deras synd och skuld. — ⁴Jeremia kallade då till sig Baruk, Nerias son, och efter Jeremias diktamen skrev Baruk ner i en bokrulle allt vad Herren hade talat till honom.

⁵Jeremia gav Baruk detta uppdrag: "Själv är jag förhindrad att gå till Herrens hus. ⁶Men du skall gå dit, och ur den rulle du skrev efter min diktamen skall du läsa Herrens ord för folket som är i Herrens hus på fastedagen, liksom för alla som kommit dit från städerna i Juda. ⁷Kanske ber de då Herren om nåd och lämnar sin onda väg, ty stor är den vrede som Herren har hotat detta folk med." ⁸Och Baruk, Nerias son, gjorde som profeten Jeremia hade befallt honom: i Herrens hus läste han ur bokrullen Herrens ord. ⁹Under Jojakims, Josias sons, femte regeringsår i Juda, i nionde månaden, samlades alla Jerusalems invånare och alla som kom från städerna i Juda till en fasta inför Herren i Jerusalem. ¹⁰Ur bokrullen läste Baruk då upp Jeremias ord för allt folket i Herrens hus; det skedde i den kammare som tillhörde sekreteraren Gemarja, Shafans son, vid den övre förgården, nära ingången till den nya porten till Herrens hus.

¹¹När Mika, son till Gemarja, son till Shafan, hörde Herrens ord läsas upp ur bokrullen ¹²gick han ner till kungens palats, till sekreterarens kammare. Där satt alla stormännen: sekreteraren Elishama, Delaja, Shemajas son, Elnatan, Akbors son, Gemarja, Shafans son, Sidkia, Hananjas son, och de andra stormännen. ¹³För dem berättade Mika allt han hade hört Baruk läsa ur bokrullen inför folket.

¹⁴Stormännen sände då Jehudi, son till Netanja, son till Shelemja, son till Kushi, för att säga till Baruk: "Tag rullen du läste ur för folket och kom hit!" Och Baruk, Nerias son, tog rullen och gick till dem. ¹⁵"Sätt dig ner och läs den för oss", bad de honom, och Baruk läste för dem. ¹⁶När de fick höra vad som stod där såg de förskräckta på varandra och sade: "Det här måste vi tala om för kungen!" ¹⁷Och de frågade Baruk: "Tala nu om för oss: hur kom det sig att du skrev ner allt detta?" ¹⁸Baruk svarade: "Jeremia dikterade det för mig, och jag skrev ner det med bläck i bokrullen." ¹⁹Stormännen sade till Baruk: "Gå och göm er, du och Jeremia, och låt ingen få veta var ni finns!" ²⁰De lämnade rullen i förvar i sekreteraren Elishamas kammare och gick till kungen på borggården och berättade allt för honom.

Jojakim bränner upp bokrullen

²¹Kungen skickade då Jehudi efter rullen, och han hämtade den i sekreteraren Elishamas kammare. Sedan läste Jehudi upp den för kungen och för alla stormännen i hans uppvaktningshuset.
²²Eftersom det var den nionde månaden var kungen i vinterhuset, och elden brann i kolpannan framför honom.
²³När Jehudi hade läst tre eller fyra spalter skar kungen av dem med skrivarkniven och kastade dem i den brinnande kolpannan, tills hela rullen hade bränts upp.
²⁴Varken kungen eller hans män blev förfärade när de hörde det som lästes upp, de rev inte sönder sina kläder.
²⁵Och trots att Elnatan och Delaja och Gemarja vädjade till kungen att inte bränna upp rullen, lyssnade han inte på dem.
²⁶Kungen gav prins Jerachmeel, Seraja, Asriels son, och Shelemja, Avdeels son, order att gripa skrivaren Baruk och profeten Jeremia. Men Herren hade gömt dem.

Den nya bokrullen

²⁷Sedan kungen hade bränt upp rullen med allt vad Baruk hade skrivit efter Jeremias diktamen kom Herrens ord till Jeremia: ²⁸Tag en ny rulle, och skriv ner allt det som stod i den första rullen, den som kung Jojakim av Juda brände upp.
²⁹Och till kung Jojakim av Juda skall du säga: Så säger Herren: Du brände upp rullen och sade: "Hur kan du skriva att den babyloniske kungen skall komma och ödelägga det här landet och utrota både människor och djur?"
³⁰Därför säger Herren så om kung Jojakim av Juda: Aldrig skall en ättling till honom sitta på Davids tron. Hans lik skall ligga utslängt i dagens hetta och nattens köld.
³¹Och jag skall straffa honom och hans ättlingar och hans hov för deras synd. Allt det onda som jag hotat dem med skall jag låta drabba dem och invånarna i Jerusalem och männen i Juda, ty de har inte lyssnat.

³²Jeremia tog då en ny rulle och gav den till skrivaren Baruk, Nerias son. Och efter Jeremias diktamen skrev han ner allt det som stått i den bokrulle som kung Jojakim av Juda brände upp. Dessutom tillfogades mycket annat av samma slag.

Hotet mot Jerusalem

37

¹Sidkia, Josias son, efterträdde Konja, Jojakims son, på tronen. Det var kung Nebukadnessar av Babylonien som gjorde honom till kung över Juda. ²Varken han eller hans hov eller folket i landet lyssnade till de ord Herren hade talat genom profeten Jeremia.

³Kung Sidkia sände Jukal, Shelemjas son, och prästen Sefanja, Maasejas son, till profeten Jeremia med uppmaningen: "Be för oss till Herren, vår Gud!" ⁴Jeremia kunde då röra sig fritt bland folket; han hade ännu inte satts i fängelse. ⁵Faraos här hade marscherat upp från Egypten, och när kaldeerna, som belägrade Jerusalem, fått rapport om detta hade de dragit sig tillbaka från staden. ⁶Då kom Herrens ord till profeten Jeremia: ⁷Så säger Herren, Israels Gud: Ni skall svara kungen av Juda, som har sänt er till mig för att få besked: Faraos här, som ryckt ut för att undsätta er, kommer att återvända hem till Egypten. ⁸Kaldeerna skall komma tillbaka. De skall angripa denna stad, de skall erövra den och bränna ner den. ⁹Så säger Herren: Intala er inte att kaldeerna kommer att dra bort från er. Det kommer de inte att göra. ¹⁰Även om ni besegrade hela den kaldeiska här som strider mot er, så att bara några sårade låg kvar i sina tält, så skulle dessa resa sig och bränna ner denna stad.

Jeremia fängslas

¹¹När kaldeerna inför hotet från faraos här hade dragit sig tillbaka från Jerusalem ¹²tänkte Jeremia lämna staden och bege sig till Benjamins område för att dela ett arv med sina släktingar där. ¹³Men när han kom till Benjaminporten stod där som vakthavande befäl en man som hette Jiria, son till Shelemja, son till Hananja. Han grep profeten Jeremia och sade: "Du tänker gå över till kaldeerna!" ¹⁴Jeremia svarade: "Det är lögn! Jag tänker inte gå över till kaldeerna." Men Jiria brydde sig inte om vad Jeremia sade utan grep honom och förde honom till stormännen. ¹⁵Stormännen blev rasande på Jeremia, de lät prygla honom och satte honom i häkte i sekreteraren Jonatans hus, som hade gjorts till fängelse. ¹⁶Så hamnade Jeremia i fängelsehålan, i valven, och där fick han sitta länge.

¹⁷Men kung Sidkia lät hämta honom och frågade i hemlighet ut honom i sitt palats. "Har det kommit något ord från Herren?" sade kungen. "Ja", svarade Jeremia, "du skall falla i den babyloniske kungens händer." ¹⁸Och Jeremia frågade kung Sidkia: "Vad har jag gjort dig och dina män och detta folk för ont, eftersom ni har satt mig i fängelse? ¹⁹Och var är de nu, era profeter som profeterade för er att den babyloniske kungen inte skulle angripa er och detta land? ²⁰Nu ber jag dig att lyssna till mig, min herre och konung: jag bönfaller dig att inte skicka mig tillbaka till sekreteraren Jonatans hus. Låt mig inte dö där." ²¹Då befallde kung Sidkia att Jeremia skulle förpassas till vaktgården. Där fick han en brödkaka om dagen från bagarnas gata, så länge det fanns bröd kvar i staden. Och Jeremia fick stanna på vaktgården.

Jeremia i brunnen

38

¹Shefatja, Mattans son, Gedalja, Pashchurs son, Jukal, Shelemjas son, och Pashchur, Malkias son, hörde vad Jeremia sade till folket: ²Så säger Herren: Den som stannar kvar i denna stad skall dö genom svärd och svält och pest. Men den som går över till kaldeerna, han kommer undan med livet, han får leva. ³Så säger Herren: Denna stad skall falla i händerna på den babyloniske kungens här, och han skall inta den. ⁴Då sade stormännen till kungen: "Den mannen måste dö, för han sprider modlöshet bland soldaterna som är kvar här i staden och bland hela befolkningen när han talar till dem som han gör. Den mannen strävar inte efter folkets väl utan efter dess olycka." ⁵Kung Sidkia svarade: "Ni får göra som ni vill med honom." Kungen var maktlös mot dem. ⁶Då tog de Jeremia och kastade honom i prins Malkias brunn på vaktgården. De firade ner Jeremia med rep. I brunnen fanns inget vatten, bara gyttja, och Jeremia sjönk ner i gyttjan.

⁷Nubiern Eved-Melek, en hovman som befann sig i kungapalatset, fick höra att de hade kastat Jeremia i brunnen. Kungen satt då i Benjaminporten, ⁸och Eved-Melek lämnade kungapalatset för att gå och tala med kungen: ⁹"Min herre och konung, det som dessa män har gjort mot profeten Jeremia är ett svårt brott. De har kastat honom i brunnen, och där kom-

mer han att svälta ihjäl. Det finns ju inte längre något bröd i staden."

¹⁰Kungen gav då nubiern Eved-Melek denna befallning: "Ta med dig tre män härifrån och dra upp profeten Jeremia ur brunnen innan han dör." ¹¹Eved-Melek tog med sig männen till klädkammaren i kungapalatsets förråd. Där hämtade de trasor av gamla utslitna kläder och firade ner dem till Jeremia i brunnen med rep. ¹²Nubiern Eved-Melek ropade till Jeremia: "Lägg klädtrasorna i armhålorna, under repen!" Jeremia gjorde så, ¹³och de drog upp honom med repen ur brunnen. Men Jeremia måste stanna på vaktgården.

Sidkia och Jeremia

¹⁴Kung Sidkia skickade efter profeten Jeremia och lät hämta honom till sig vid tredje ingången till Herrens hus. Och kungen sade till Jeremia: "Jag vill fråga dig en sak, dölj ingenting för mig." ¹⁵Jeremia svarade Sidkia: "Talar jag om något för dig kommer du säkert att döda mig, och ger jag dig ett råd kommer du inte att lyssna." ¹⁶Då gav kung Sidkia i hemlighet Jeremia ett löfte och svor: "Så sant Herren lever, han som skänkt oss detta liv: jag skall inte döda dig eller utlämna dig till dem som är ute efter ditt liv." ¹⁷Jeremia sade till Sidkia: "Så säger Herren, härskarornas Gud, Israels Gud: Om du ger dig åt den babyloniske kungens befälhavare skall du få leva, och denna stad skall inte brännas ner; du och din familj skall få leva. ¹⁸Men om du inte ger dig åt den babyloniske kungens befälhavare skall denna stad falla i kaldeernas händer, och de skall bränna ner den. Och du själv skall inte komma undan." ¹⁹Kung Sidkia sade till Jeremia: "Jag är rädd för de judeer som har gått över till kaldeerna, att jag skall bli utlämnad till dem och att de skall misshandla mig." ²⁰Jeremia svarade: "Det kommer inte att ske. Lyssna nu till Herrens röst, till vad jag har att säga dig, så skall allt gå dig väl och du skall få leva. ²¹Men om du vägrar att ge dig, så är detta vad Herren har uppenbarat för mig: ²²Alla kvinnor som är kvar i judakungens palats skall föras ut till den babyloniske kungens befälhavare, och de skall klaga:

Dina vänner har förlett dig
och fått makt över dig.
När dina fötter sjunkit ner i dyn
vänder de dig ryggen.

²³Alla dina kvinnor och dina barn skall föras ut till kaldeerna, och själv skall du inte komma undan. Du skall bli den babiloniske kungens fånge, och denna stad skall brännas ner."

²⁴Sidkia sade till Jeremia: "Röj inte vårt samtal för någon, då riskerar du livet. ²⁵Om stormännen får reda på att jag har talat med dig kommer de till dig och säger: Berätta för oss vad du sade till kungen, dölj inget för oss, för då dödar vi dig! Berätta också vad kungen sade till dig! ²⁶Då skall du svara dem: Jag bönföll kungen att han inte skulle skicka tillbaka mig till Jonatans hus för att dö där."

²⁷Alla stormännen kom till Jeremia och frågade ut honom, men han svarade så som kungen hade befallt. Då lämnade de honom i fred, eftersom ingen hade hört vad som sagts. ²⁸Så fick Jeremia stanna på vaktgården ända till dess Jerusalem blev intaget.

Jerusalems fall och Jeremias frigivning

39

När Jerusalem var intaget — ¹under kung Sidkias nionde regeringsår i Juda, i tionde månaden, hade den babiloniske kungen Nebukadnessar och hela hans här kommit och belägrat Jerusalem, ²och under Sidkias elfte regeringsår, på nionde dagen i fjärde månaden, hade staden stormats — ³då kom den babiloniske kungens alla befälhavare och slog sig ner i Mittporten: det var fältmarskalken Nergalsareser, hovmarskalken Nebusarsekim, generalen Nergalsareser och den babiloniske kungens alla övriga befälhavare. ⁴När kung Sidkia av Juda och hans soldater fick se dem flydde de, och under natten lämnade de staden genom den kungliga trädgården och en port mellan de båda murarna. Kungen tog vägen mot Jordandalen, ⁵men den kaldeiska hären förföljde dem och hann upp Sidkia i öknen vid Jeriko. De grep honom och förde honom till Nebukadnessar, den babiloniske kungen, i Rivla i Hamat, och där rannsakades han. ⁶Den babiloniske kungen lät i Rivla avrätta Sidkias söner inför hans ögon. Alla förnäma män i Juda lät den babiloniske

kungen också avrätta. ⁷Därefter lät han sticka ut ögonen på Sidkia. Han slog honom i bojor och förde honom till Babylon. ⁸Kungens palats och invånarnas hus brände kaldeerna ner, och de rev ner Jerusalems murar. ⁹De soldater som var kvar i staden och de som deserterat fördes bort till Babylonien av gardesbefälhavaren Nebusaradan, liksom de kvarvarande hantverkarna. ¹⁰Endast några av de fattigaste, som ingenting ägde, lämnade gardesbefälhavaren Nebusaradan kvar i Juda; samtidigt gav han dem vingårdar och åkrar.

¹¹Nebukadnessar, kungen av Babylonien, gav gardesbefälhavaren Nebusaradan följande befallning i fråga om Jeremia: ¹²"Ta hand om honom och vaka över honom. Gör honom inget ont, låt honom få vad han önskar." ¹³Gardesbefälhavaren Nebusaradan, hovmarskalken Nebushasban, generalen Nergalsareser och den babyloniske kungens alla övriga befälhavare ¹⁴lät då hämta Jeremia från vaktgården. De överlämnade honom till Gedalja, son till Achikam, Shafans son, för att denne skulle föra honom hem. Så fick han bo bland folket.

¹⁵Till Jeremia kom Herrens ord, medan han satt inspärrad på vaktgården: ¹⁶Gå till nubiern Eved-Melek och säg: Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Se, jag skall låta mina ord mot denna stad gå i uppfyllelse, jag skall bringa den olycka och inte lycka, och det skall ske i din åsyn den dagen. ¹⁷Men dig skall jag rädda den dagen, säger Herren. Du skall inte falla i händerna på dem du fruktar, ¹⁸utan jag skall låta dig komma undan. Du skall inte falla för svärdet, du skall komma undan med livet därför att du har förtröstat på mig, säger Herren.

Jeremia och ståthållaren Gedalja

40

¹Detta är det ord som kom till Jeremia från Herren sedan gardesbefälhavaren Nebusaradan hade släppt honom fri i Rama; han hade låtit hämta Jeremia, som fjättrad i bojor befann sig bland de fångar från Jerusalem och Juda som skulle deporteras till Babylonien.

²När gardesbefälhavaren hade hämtat Jeremia sade han till honom: "Herren, din Gud, har hotat denna plats med olycka, ³och det hotet har Herren nu verkställt. Ni syndade mot Herren och lyssnade inte till honom. Därför har detta drabbat er.

⁴Nu befriar jag dig från bojorna du bär. Vill du följa med mig till Babylonien, så gör det. Jag skall beskydda dig. Vill du inte följa med mig till Babylonien, så behöver du inte. Hela landet ligger öppet för dig ⁵om du föredrar att stanna. Du kan vända tillbaka till Gedalja, son till Achikam, Shafans son, som den babiloniske kungen har gjort till ståthållare över städerna i Juda, och stanna hos honom och folket där, eller också kan du gå vart du vill." Gardesbefälhavaren gav Jeremia färdkost och en gåva och lät honom gå. ⁶Jeremia begav sig till Gedalja, Achikams son, i Mispa och stannade hos honom och dem som var kvar i landet.

⁷Befälhavarna för trupperna på landsbygden och deras män fick höra att den babiloniske kungen hade gjort Gedalja, Achikams son, till ståthållare i landet och gett honom ansvaret för män, kvinnor och barn, de fattiga som inte hade förts bort till Babylonien. ⁸De begav sig då med sina män till Gedalja i Mispa. Det var Ismael, Netanjas son, Jochanan och Jonatan, Kareachs söner, Seraja, Tanchumets son, sönerna till Ofaj från Netofa och Jesanja, son till en man från Maaka. ⁹Gedalja, son till Achikam, Shafans son, gav dem alla sitt ord på att de utan fruktan kunde underkasta sig kaldeerna. "Stanna här i landet och tjäna den babiloniske kungen", sade han. "Då går det er väl. ¹⁰Jag tänker själv stanna i Mispa för att stå till tjänst åt de kaldeer som kommer till oss. Lägg upp förråd av vin och frukt och olja, och stanna i de städer ni tagit i besittning." ¹¹Också alla de judeer som befann sig i Moab eller hos ammoniterna, i Edom eller i andra länder fick höra att den babiloniske kungen hade låtit några av judeerna bli kvar i Juda och att han hade gjort Gedalja, son till Achikam, Shafans son, till ståthållare över dem. ¹²Alla dessa judeer återvände då från de platser dit de skingrats och kom till Juda, till Gedalja i Mispa. De samlade stora mängder vin och frukt.

Mordet på Gedalja

¹³Jochanan, Kareachs son, och befälhavarna för trupperna på landsbygden kom till Gedalja i Mispa, ¹⁴och de sade till honom: "Du vet väl att ammoniternas kung Baalis har sänt Ismael, Netanjas son, för att mörda dig?" Men Gedalja, Achikams

son, trodde dem inte. ¹⁵Jochanan, Kareachs son, sade då i hemlighet till Gedalja: "Låt mig gå och döda Ismael, Netanjas son! Ingen kommer att få veta något. Annars dödar han dig, och då skingras alla de judeer som har samlats kring dig, och det som är kvar av Juda går under." ¹⁶Men Gedalja, Achikams son, svarade honom: "Nej, gör inte det! Vad du säger om Ismael är inte sant."

41 ¹I den sjunde månaden kom Ismael, son till Netanja, Elishamas son, en man av kunglig börd, med tio man till Gedalja, Achikams son, i Mispa. Medan de åt tillsammans ²reste sig Ismael, Netanjas son, och hans tio män och stack med sina svärdr ner Gedalja, son till Achikam, Shafans son, som den babyloniske kungen hade gjort till ståthållare i landet. ³Ismael mördade också alla de judeer som var hos honom, hos Gedalja, i Mispa, liksom de kaldeiska soldater som befann sig där.

⁴Dagen efter mordet på Gedalja, innan det ännu blivit känt, ⁵kom åttio män från Shekem, Shilo och Samaria. De hade rakat av sig skägget, rivit sönder kläderna och ristat sig blodiga. Med sig hade de matoffer och rökelse som de skulle frambära i Herrens hus. ⁶Ismael, Netanjas son, gick dem till mötes utanför Mispa, och han grät där han gick. När han mötte dem sade han: "Kom med till Gedalja, Achikams son!" ⁷Men när de kom in i staden slog Ismael, Netanjas son, och hans män ihjäl dem och kastade dem i en brunn. ⁸Men bland dem fanns tio män som sade till Ismael: "Döda oss inte! Vi har gömt undan förråd av vete och korn, olja och honung ute på landet." Då hejdade han sig och lät bli att döda dem med de andra. ⁹Brunnen där Ismael kastade liken av de män han huggit ner var den stora brunn som kung Asa hade låtit gräva inför hotet från Basha, Israels kung. Den fyllde nu Ismael, Netanjas son, med dräpta män. ¹⁰Ismael tillfångatog resten av folket som befann sig i Mispa, kungadöttrarna och alla de andra som blivit kvar där, och över vilka gardesbefälhavaren Nebusaradan hade gjort Gedalja, Achikams son, till ståthållare. Ismael, Netanjas son, tog dem till fånga och bröt upp för att bege sig till ammoniterna.

¹¹Jochanan, Kareachs son, och befälhavarna som var hos honom fick höra om det illdåd som Ismael, Netanjas son, hade begått. ¹²De drog ut med alla sina män för att kämpa mot Is-

mael, Netanjas son, och de träffade på honom vid den stora dammen i Givon. ¹³När de som var hos Ismael fick se Jochanan, Kareachs son, och de andra befälhavarna blev de glada. ¹⁴Alla de som Ismael hade fört bort som fångar från Mispa slöt sig nu till Jochanan, Kareachs son. ¹⁵Ismael, Netanjas son, lyckades tillsammans med åtta man undkomma Jochanan och begav sig till ammoniterna.

Judeerna flyr till Egypten trots Jeremias varningar

¹⁶Jochanan, Kareachs son, och befälhavarna som var hos honom tog med sig resten av folket, alla som Ismael, Netanjas son, hade fört bort från Mispa som fångar, efter att ha mördat Gedalja, Achikams son: soldater och kvinnor och barn och hovmän som han hade hämtat tillbaka från Givon. ¹⁷De gav sig av, och i Gerut Kimham nära Betlehem stannade de för att sedan fortsätta till Egypten, ¹⁸undan kaldeerna. De var rädda för dem, eftersom Ismael, Netanjas son, hade mördat Gedalja, Achikams son, som den babyloniske kungen hade gjort till ståthållare i landet.

42 ¹Alla befälhavarna, bland dem Jochanan, Kareachs son, och Asarja, Hoshajas son, och hela folket, från den störste till den minste, ²vände sig till profeten Jeremia och sade: "Vi bönfaller dig att be till Herren, din Gud, för alla oss som finns kvar. Vi var många, men som du själv ser är vi bara några få kvar. ³Be Herren, din Gud, att tala om för oss vart vi skall gå och vad vi skall göra." ⁴Profeten Jeremia svarade dem: "Ja, jag skall göra som ni har sagt och be till Herren, er Gud, och allt vad Herren svarar skall jag berätta för er. Jag skall inte förtiga något." ⁵Då sade de till Jeremia: "Herren är vårt vittne. Vi lovar att rätta oss efter det besked Herren, din Gud, sänder oss genom dig. ⁶Det må vara bra eller dåligt, vi skall lyda Herren, vår Gud, som vi sänder dig till. Så skall det gå oss väl när vi lyder Herren, vår Gud."

⁷Efter tio dagar kom Herrens ord till Jeremia. ⁸Då kallade han till sig Jochanan, Kareachs son, och befälhavarna som var hos honom och hela folket, från den störste till den minste, ⁹och sade till dem: "Så säger Herren, Israels Gud, som ni sände mig till med era böner: ¹⁰Om ni stannar kvar här i landet skall

jag bygga upp er, inte riva ner er. Jag skall plantera er, inte rycka upp er. Ty jag ångrar det onda jag utsatt er för. ¹¹Var inte rädda för den babyloniske kungen, som ni nu fruktar. Var inte rädda för honom, säger Herren, ty jag är med er, jag skall hjälpa er och befria er ur hans våld. ¹²Jag skall visa er barmhärtighet och göra honom barmhärtig mot er, så att han låter er bo kvar i ert land. ¹³Men kanske vill ni inte lyda Herren, er Gud, utan säger: 'Vi vill inte bo kvar i detta land, ¹⁴nej, vi vill bege oss till Egypten. Där slipper vi krig och horns signaler och slipper hungra efter bröd. Där vill vi bo.' ¹⁵Därför måste ni nu höra Herrens ord, ni som är kvar av Juda: Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Om ni beslutar er för att bege er till Egypten och bosätta er där ¹⁶skall svärdet som ni fruktar hinna upp er i Egypten, och svälten som ni ängslas för skall förfölja er till Egypten, och där skall ni dö. ¹⁷Alla de som beslutar sig för att bege sig till Egypten och bosätta sig där skall dö genom svärd och svält och pest. Ingen av dem skall undkomma och överleva den olycka jag låter drabba dem. ¹⁸Ty så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Så som min vrede och mitt raseri vällde ut över Jerusalems invånare, så skall min vrede välla ut över er, om ni beger er till Egypten. Ni skall bli till en förbannelse och en svordom och utsättas för ödeläggelse och hån, och ni skall aldrig återse denna plats. ¹⁹Herren har talat till er som är kvar av Juda: Bege er inte till Egypten! — Kom ihåg att jag har varnat er i dag. ²⁰Ni gör ett misstag som kommer att kosta er livet. Ni har själva sänt mig till Herren, er Gud, och sagt: 'Be för oss till Herren, vår Gud, och tala om allt vad han säger, så skall vi rätta oss efter det.' ²¹I dag har jag talat om det för er. Men ni lyssnar inte till Herren, er Gud, och till det han har sänt mig att säga till er. ²²Nu kan ni vara förvissade om att ni skall dö genom svärd och svält och pest på den plats där ni så gärna vill bosätta er."

43

¹När Jeremia hade avslutat sitt tal till folket och framfört allt vad Herren, deras Gud, hade sänt honom att säga, ²var Asarja, Hoshajas son, och Jochanan, Kareachs son, och alla de andra fräcka nog att svara honom: "Du ljuger! Herren, vår Gud, har inte sänt dig att varna oss för att bege oss till Egypten och bosätta oss där. ³Det är Baruk, Nerias son, som har hetsat dig mot oss, för att vi skall bli utlämnade åt kaldeerna och dödade eller

deporterade till Babylonien." ⁴Varken Jochanan, Kareachs son, eller befälhavarna eller folket ville lyssna till Herren och stanna kvar i Juda. ⁵I stället tog Jochanan, Kareachs son, och befälhavarna med sig alla av Juda som var kvar: de som hade återvänt från de folk till vilka de skingrats och bosatt sig i Juda, ⁶män, kvinnor och barn, och kungadöttrarna och alla de som gardesbefälhavaren Nebusaradan hade lämnat kvar hos Gedalja, son till Achikam, Shafans son, däribland profeten Jeremia och Baruk, Nerias son. ⁷De begav sig till Egypten, eftersom de inte lyssnade till Herren. Så kom de till Tachpanches.

Profetia om Nebukadnessars erövring av Egypten

⁸Herrens ord kom till Jeremia i Tachpanches: ⁹Tag några stora stenar och göm dem i jordgolvet vid ingången till faraos palats i Tachpanches. Gör detta i några judeiska mäns åsyn. ¹⁰Säg till dem: Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Se, jag skall hämta hit min tjänare, Nebukadnessar, kungen av Babylonien, och han skall ställa sin tron ovanpå de stenar som jag gömmer här, och han skall breda ut sin tronmatta över dem. ¹¹Han skall komma och besegra Egypten och utlämna
till pesten dem som hör pesten till,
till fångenskapen dem som hör fångenskapen till,
till svärdet dem som hör svärdet till.

¹²Han skall sätta eld på de egyptiska gudarnas tempel och bränna ner dem och föra bort gudarna. Han skall rensa Egypten som en herde rensar sina kläder från löss. Sedan skall han obesegrad dra bort därifrån. ¹³Han skall krossa stoderna i Bet-Shemesh i Egypten, och de egyptiska gudarnas tempel skall han bränna ner.

Straffal till judeerna i Egypten

¹Detta är det ord som kom till Jeremia om de judeer som bodde i Egypten, i Migdol, Tachpanches, Memfis och i Patros område: ²Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Ni har sett den olycka jag har låtit drabba Jerusalem och alla städerna i Juda. Nu ligger de i ruiner. Ingen bor där. ³Detta har skett på grund av allt det onda de gjorde när de väckte min vrede genom att tända offereld åt andra gudar och dyrka dem, gudar som var

okända både för dem och för er och era fäder. ⁴Gång på gång har jag sänt mina tjänare profeterna till er för att säga: "Upphör med dessa vidrigheter, som jag avskyr!" ⁵Men de ville inte lyssna, inte höra på; de vände inte om från sin ondska och slutade inte att tända offereld åt andra gudar. ⁶Då vällde min vrede och mitt raseri fram och flammade mot Judas städer och mot Jerusalems gator, så att de blev ödelagda och ligger i ruiner än i dag.

⁷Och nu säger Herren, härskarornas Gud, Israels Gud: Varför drar ni olycka över er själva? Ni utrotar män och kvinnor, barn och spädbarn ur Juda, så att ingen enda av er blir kvar. ⁸Ni väcker min vrede med det ni gör, ni tänder offereld åt andra gudar i Egypten, där ni har bosatt er. Därför skall ni utrotas, därför skall ni bli till en förbannelse och utsättas för hån av alla jordens folk. ⁹Har ni glömt allt ont som era fäder har gjort, allt ont som Judas kungar och deras hustrur, som ni själva och era hustrur har gjort i Juda och på Jerusalems gator? ¹⁰Intill denna dag har ni inte visat någon förkrosselse eller fruktan, ni har inte följt min lag och mina stadgar, som jag förelagt er och era fäder. ¹¹Därför säger Herren Sebaot, Israels Gud: Jag vänder mig mot er för att bringa er olycka och för att utrota hela Juda. ¹²Jag skall ta itu med dem som är kvar av Juda, dem som beslutat sig för att bege sig till Egypten och bosätta sig där. De skall alla gå under i Egypten. De skall falla för svärd och förgås av svält. Från den störste till den minste skall de gå under. Genom svärd och svält skall de dö, och de skall bli till en förbannelse och en svordom och utsättas för ödeläggelse och hån. ¹³Jag skall straffa dem som bor i Egypten, så som jag straffade Jerusalem, med svärd och svält och pest. ¹⁴Ingen skall bli räddad, ingen skall överleva av dem som är kvar av Juda, av dem som kom till Egypten för att bosätta sig där. Ingen skall återvända till Juda, dit de längtar tillbaka och där de vill leva. Ingen skall återvända, utom några få som blir räddade.

¹⁵Då fick Jeremia detta svar av männen, som kände till att deras hustrur tände offereld åt andra gudar, och av den stora skara kvinnor som samlats där, alla som bodde i Patros i Egypten: ¹⁶"Det ord du har talat till oss i Herrens namn tänker vi inte lyda. ¹⁷Vi tänker göra som vi har sagt: tända offereld åt Himladrottningen och utgjuta dryckesoffer åt henne så som vi

gjorde förr, vi och våra fäder, våra kungar och stormän, i Judas städer och på Jerusalems gator. Då kunde vi äta oss mätta, vi hade det bra och drabbades inte av någon olycka. ¹⁸Men sedan vi slutade med att tända offereld åt Himladrottningen och utgjuta dryckesoffer åt henne har vi lidit brist på allt, och vi har fallit offer för svärd och för svält." ¹⁹Och kvinnorna sade: "Vi tänder offereld åt Himladrottningen och utgjuter dryckesoffer åt henne, och det är med våra mäns samtycke som vi bakar offerkakor med hennes bild och utgjuter dryckesoffer åt henne."

²⁰Jeremia sade till folket, till männen och kvinnorna, alla som hade gett honom detta svar: ²¹"De offereldar ni tände i Judas städer och på Jerusalems gator, ni själva och era fäder, era kungar och era stormän och folket i landet, dem har Herren kommit ihåg, han har inte glömt dem. ²²Herren kunde inte längre uthärda era onda gärningar och era vidriga bruk, och därför blev ert land lagt i ruiner. Det utsattes för ödeläggelse och blev till en förbannelse; ingen kan bo där mer — så som nu har skett. ²³Eftersom ni tände offereld och syndade mot Herren, inte lyssnade till honom och inte följde hans lag och hans stadgar och befallningar, har denna olycka drabbat er, så som nu har skett."

²⁴Jeremia sade till hela folket och till alla kvinnorna: "Hör Herrens ord, alla ni av Judas folk som är i Egypten: ²⁵Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Ni kvinnor har nu i handling bekräftat era egna ord: 'Vi tänker hålla våra löften att tända offereld åt Himladrottningen och utgjuta dryckesoffer åt henne.' Så infria då era löften, förrätta era dryckesoffer! ²⁶Hör därför Herrens ord, alla ni av Juda folk som bor i Egypten: Jag svär vid mitt höga namn, säger Herren, att ingen judeisk man någonstans i Egypten hädanefter skall nämna mitt namn, ingen skall säga 'Så sant Herren Gud lever'. ²⁷Jag vakar över dem för att bringa dem olycka och inte lycka. Alla judeiska män i Egypten skall falla offer för svärd och för svält tills alla är borta. ²⁸Endast några få som undkommer svärdet skall återvända från Egypten till Juda. Så skall alla som är kvar av Juda, de som begett sig till Egypten för att bosätta sig där, inse vems ord som går i uppfyllelse, mitt eller deras. ²⁹Och detta är det tecken jag ger er, säger Herren, tecknet på att jag skall straffa er på denna plats, för att ni skall inse att mina hotelser mot er skall förverk-

ligas: ³⁰Så säger Herren: Jag skall utlämna farao Hofra, kungen av Egypten, åt hans motståndare och dödsfiender, så som jag utlämnade Sidkia, kungen av Juda, åt kung Nebukadnessar av Babilonien, hans motståndare och dödsfiende.”

Ett budskap till Baruk

- 45 ¹Detta är vad profeten Jeremia talade till Baruk, Nerias son, han som på Jeremias diktamen skrev ner hans ord i en bokrulle under judakungen Jojakims, Josias sons, fjärde regeringsår. ²Jeremia sade: ”Så säger Herren, Israels Gud, om dig, Baruk: ³Du säger: ’Ve mig, Herren lägger ny smärta till min plåga! Jag är matt av mitt suckande, jag finner ingen ro.’ ⁴Ge honom detta svar: Så säger Herren: Vad jag byggt upp bryter jag ner, och vad jag planterat rycker jag upp. Detta gäller hela jorden. ⁵Begär du något stort för egen räkning? Gör inte det! Jag låter olycka drabba allt levande, säger Herren. Men jag skall låta dig komma undan med livet, vart du än beger dig.”

Dom över Egypten

- 46 ¹Detta är Herrens ord till profeten Jeremia om folken.
²Om Egypten.

Mot den egyptiske kungen farao Nekos här, som stod vid floden Euftrat, vid Karkemish, och som besegrades av den babiloniske kungen Nebukadnessar under Jojakims, Josias sons, fjärde regeringsår i Juda.

³Gör sköldarna redo,
ryck fram till strid!

⁴Spänn för hästarna!
Ryttare, sitt upp!
Ställ upp i hjälm,
låt spjuten blänka,
dra på brynjorna!

⁵Vad är det jag ser?
De grips av skräck,
de viker tillbaka.
Deras hjältar är slagna.

De tar till flykten,
ser sig inte om.
Skräck från alla håll,
säger Herren.

⁶Den snabbaste kan inte fly,
hjälten kommer inte undan.
Norrut, vid Eufrat,
vacklar de och faller.

⁷Vem är det som stiger likt Nilen,
likt strömmar av brusande vatten?

⁸Egypten stiger likt Nilen,
likt strömmar av brusande vatten.
Han tänker: Jag skall stiga, jag skall översvämma jorden,
förgöra städerna och alla som bor i dem.

⁹Framåt, hästar!
Vagnar, storma fram!
Ryck fram, hjältar,
män från Kush och Put med era sköldar,
ludeer med spända bågar!

¹⁰Den dagen skall vara en hämnings dag, då Herren Gud
Sebaot tar hämnd på sina fiender.

Då skall svärdet frossa,
släcka sin törst med deras blod,
ty Herren Gud Sebaot
ställer till ett slaktoffer
i landet i norr, vid Eufrat.

¹¹Bege dig till Gilead och hämta balsam,
arna jungfru Egypten.
Förgäves prövar du många botemedel —
det finns ingen läkedom för ditt sår.

¹²Folken har hört om din skam,
ditt klagoskri fyller världen.
Hjältarna faller över varandra
och stupar tillsammans.

¹³Detta är det ord som Herren talade till profeten Jeremia, att
Nebukadnessar, kungen av Babylonien, skulle komma och be-
seggra Egypten:

- 14Ropa ut i Egypten,
förkunna i Migdol,
förkunna i Memfis och Tachpanches:
"Fatta posto, gör dig redo,
ty svärdet frossar runt omkring dig!"
- 15Varför har Apis flytt,
varför höll din tjurgud inte stånd?
Därför att Herren drev bort honom.
- 16Den lejda hopen vacklade och föll,
och de ropade till varandra:
"Kom, låt oss vända tillbaka
till vårt folk och det land där vi föddes,
undan det härjande svärdet!"
- 17Ge farao, Egyptens kung, detta öknamn:
Bullret som aldrig kom.
- 18Så sant jag lever, säger Konungen,
han vars namn är Herren Sebaot,
som Tabor bland bergen,
som Karmel vid havet
är han som kommer.
- 19Gör dig redo för landsflykt,
du folk som bor i Egypten,
ty Memfis skall läggas öde,
förhärjas, så att ingen kan bo där.
- 20En grann kviga är Egypten,
men en broms kommer farande från norr.
- 21Och legoknektarna i landet,
dessa gödda kalvar,
allihop vänder de och flyr.
De kan inte hålla stånd,
ty olyckans dag är över dem,
hemsökelsens stund.
- 22Hon väser som en orm
när deras här rycker an.
Som timmerhuggare
ger de sig på henne med sina yxor,
- 23de hugger ner hennes skog, säger Herren.

De är otaliga,
talrikare än gräshoppor,
ingen kan räkna dem.

²⁴Det arma Egypten står där med skam,
utlämnat åt folket från norr.

²⁵Herren Sebaot, Israels Gud, säger: Jag straffar Amon från No och farao och Egypten, dess gudar och kungar, både farao och dem som satt sin lit till honom. ²⁶Jag utlämnar dem åt deras dödsfiender, åt den babyloniske kungen Nebukadnessar och hans män. Men därefter skall landet åter vara bebott som i forna dagar, säger Herren.

Löfte till Israel

²⁷Var inte rädd, du min tjänare Jakob,
var inte förskräckt, du Israel.
Jag skall rädda dig ur fjärran land,
dina barn ur det land där de är fångna.
Jakob skall åter leva trygg,
ingen skall hota honom.

²⁸Var inte rädd, du min tjänare Jakob,
säger Herren,
ty jag är med dig.
Jag skall förgöra alla de folk
till vilka jag har fördrivit dig.
Men dig skall jag inte förgöra.
Jag skall tukta dig, men rättvist,
jag låter dig inte undgå straff.

Dom över filisteerna

¹Detta är Herrens ord till profeten Jeremia om filisteerna, innan farao erövrade Gaza.

²Så säger Herren:

Se, vattnet stiger i norr,
det blir till en svallande flod.
Det översvämmar landet och allt vad där finns,
städerna och alla som bor i dem.

- Människor ropar i nöd,
 alla som bor i landet jämrar sig,
³när hingstarnas hovar stampar,
 när vagnarna rasslar och hjulen dånar.
 Fäderna ser sig inte om efter barnen,
 deras händer är förlamade.
- ⁴Ty dagen är inne då filisteerna skall förintas,
 då alla som kunde bistå Tyros och Sidon
 skall utrotas till sista man.
 Herren skall förinta filisteerna,
 kvarlevan från Kaftors ö.
- ⁵Gazas hjässa blir rakad,
 Ashkelon förintas.
 Du kvarleva av anakiterna,
 hur länge skall du rista dig blodig?
- ⁶Ack, du Herrens svärd,
 när skall du komma till ro?
 Återvänd till din skida,
 vila där och var stilla!
- ⁷Men hur kan svärdet komma till ro
 när Herren har gett sin befallning?
 Mot Ashkelon och mot kustlandet
 har han beordrat det.

Dom över Moab

48

¹Om Moab.

- Så säger Herren Sebaot, Israels Gud:
 Ve över Nebo, det är ödelagt!
 Kirjatajim är erövrat,
 fästet nesligen krossat.
- ²Moabs ära finns inte mer.
 I Heshbon smiddes onda planer:
 "Låt oss utrota Moab,
 det skall inte längre vara ett folk."
 Också du, Madmen, skall tystas,
 svärdet är efter dig.
- ³Ett klagorop hörs från Horonajim —
 våld och stor förödelse.

- ⁴Moab är krossat,
klagoropet hörs ända till Soar.
- ⁵Uppför sluttningen mot Luchit
går folket gråtande.
På vägen ner mot Horonajim
hörs klagorop över förödelsen.
- ⁶Fly! Rädda livet!
Bli som buskar i öknen!
- ⁷Eftersom du satte din lit
till dina bedrifter och dina skatter
skall också du bli erövrad.
Kemosh skall föras bort i fångenskap,
hans präster och stormän med honom.
- ⁸Förhärjaren skall komma till varje stad.
Ingen stad skall slippa undan.
Dalen skall skövlas,
höglätten läggas öde,
så som Herren har sagt.
- ⁹Res en gravsten över Moab,
ty det skall förstöras i grund,
dess städer skall läggas öde,
så att ingen kan bo där.
- ¹⁰Förbannad den som inte ivrigt utför Herrens verk!
Förbannad den som tvekar att bloda ner sitt svärd!

¹¹I trygghet har Moab levt sedan sin ungdom,
ostörd likt vin som fått vila på dräggen
och inte hällts från kärl till kärl.
Han drevs aldrig i landsflykt.
Därför har han bevarat sin smak,
och hans doft är oförändrad.

¹²Men det skall komma en tid, säger Herren, då jag skall skicka vintappare till honom. De skall tappa vinet, de skall tömma hans kärl och krossa krukorna. ¹³Moab skall svikas av Kemosh, så som Israel blev sviket av Betel, den gud de litade på.

- 14Hur kan ni säga: "Vi är hjältar
och tappra krigare"?
- 15Moabs förhärjare rycker fram mot hans städer.
De bästa av hans unga män
drar ut för att slaktas,
säger Konungen, han vars namn är Herren Sebaot.
- 16Moabs undergång är nära,
olyckan nalkas med stormsteg.
- 17Ömka honom, ni som är hans grannar,
alla ni som känner hans rykte.
Säg: "Ack, bräckt är den starka spiran,
den praktfulla härskarstaven."

- 18Stig ner från ärans höjd
och sätt dig i dyngan,
du som bor i Divon,
ty Moabs förhärjare rycker fram mot dig
och förstör dina fästen.
- 19Ställ dig vid vägen och spana,
du som bor i Aroer,
fråga honom som flyr
och henne som söker rädda sig:
"Vad är det som har hänt?"
- 20Moab är nesligen krossat.
Klaga och jämra er!
Berätta vid Arnon
att Moab är förhärjat.

21Domen har fallit över högslätten, över Holon, Jahas och Mefaat, 22över Divon, Nebo och Bet Divlatajim, 23över Kirjatajim, Bet Gamul och Bet Meon, 24över Keriot och Bosra, över alla städer i Moab, både nära och fjärran.

- 25Avhugget är Moabs horn,
hans makt är bruten,
säger Herren.

26Drick honom full, han har förhävt sig mot Herren. Moab skall spy ner sig och bli till åtlöje också han. 27Du, Moab, gjorde ju Israel till åtlöje. Blev han kanske ertappad bland tjuvar,

eftersom du skakar på huvudet så hånfullt varje gång du talar om honom?

²⁸Överge era städer och slå er ner bland klipporna,
ni som bor i Moab!
Gör som duvan som bygger sitt bo
inne i gapande klyftor!

²⁹Vi har sett Moabs högmod,
det måttlösa,
hans högfärd, stolthet och högmod,
sett hur han förhävde sig.

³⁰Jag vet hur fräck han är, säger Herren. Skamlöst är hans skrävel, skamlöst allt han gör. ³¹Därför jämrar jag mig över Moab, klagar över alla i Moab, suckar över männen i Kir-Heres.

³²Mer än över Jaser gråter jag över dig,
Sivma, du vinstock.
Dina rankor sträckte sig ut över havet,
de nådde ända till Jaser.
På din frukt och din vinskörd
har förhärjaren slagit ner.

³³Glädjen och jublet är borta
från trädgårdarna, från Moabs land.
Jag har tömt pressarna på vin,
ingen trampar längre druvorna.
Skörderopen har tystnat.

³⁴Heshbon och Elale klagar, deras rop når ända till Jahas, från Soar ända till Horonajim och Eglat Shelishia. Ty också Nimrims vatten skall bli ökenmark. ³⁵I Moab, säger Herren, skall jag göra slut på dem som offrar på höjderna och tänder offereld åt sina gudar. ³⁶Därför klagar mitt hjärta över Moab som en flöjt, ja, mitt hjärta klagar som en flöjt över Kir-Heres män. Och därför har allt de vunnit gått förlorat. ³⁷Varje hjässa är rakad, varje skägg avklippt. Alla har ristat sina händer blodiga, alla har svept sig i säcktyg. ³⁸På alla tak och på alla torg i Moab hålls dödsklagan, ty jag har krossat Moab som en kruka ingen vill ha, säger Herren. ³⁹"Ack, Moab är förstört", klagar

de, "Moab vänder sig bort i skam." Moab skall bli till åtlöje och skräck för alla sina grannar.

⁴⁰Ty så säger Herren:

Som en örn skall han med utbredda vingar
slå ner på Moab. ·

⁴¹Städerna skall falla,
fästningarna intas.

Den dagen skall Moabs hjältar
ängslas som en kvinna i barnsnöd.

⁴²Moab skall utplånas som folk,
ty mot Herren har det förhävt sig.

⁴³Fara, fallgrop och fälla
väntar er som bor i Moab,
säger Herren.

⁴⁴Den som flyr faran
skall falla i gropen,
och den som tar sig upp ur gropen
skall fastna i fällan.

Ty jag skall låta ett hemsökelsens år drabba dem, drabba Moab, säger Herren.

⁴⁵I skuggan av Heshbon
står flyktingar utmattade.
Eld slog ut från Heshbon,
en flamma från Sichons palats.
Den förbrände Moabs tinning
och hjässan på stridslarmets män.

⁴⁶Ve dig, Moab!
Förlorat är Kemoshs folk!
Dina söner har fångslats,
dina döttrar förts bort i fångenskap.

⁴⁷Men jag skall vända Moabs öde i kommande dagar, säger Herren.

Så långt domen över Moab.

Dom över Ammon

49

¹Om ammoniterna.

Så säger Herren:

Har Israel inga söner,

har han inte någon arvinge?

Eller varför har Milkom tagit Gad i arv,

varför bor hans folk i städerna där?

²Men det skall komma en tid,

säger Herren,

då jag låter ett härskri skalla

mot Rabba i ammoniternas land.

Det skall bli till en ruinhög,

och städerna där omkring skall brännas ner.

Israel skall ta arv efter dem som tog hans arv,

säger Herren.

³Jämra dig, Heshbon,

ty Aj är ödelagt,

ropa högt, ni Rabbas kvinnor!

Klä er i säcktyg och klaga,

sarga er med gisslet!

Ty Milkom skall föras bort i fångenskap

och hans präster och stormän med honom.

⁴Varför skryter du med din styrka?

Din styrka har runnit bort,

du trolösa dotter,

du som förlitar dig på dina skatter:

"Vem vågar anfälla mig?"

⁵Men jag låter skräcken drabba dig

— säger Herren Gud Sebaot —

från alla sidor.

Ni skall skingras åt alla håll

och ingen skall samla de flyende.

⁶Men sedan skall jag vända ammoniternas öde, säger Herren.

Dom över Edom

⁷Om Edom.

Så säger Herren Sebaot:

Finns det inte mer någon vishet i Teman?

Har de kloka inga råd att ge?

Har deras vishet murknat?

⁸Fly! Vänd om! Göm er djupt nere,
ni som bor i Dedan!

Ty jag låter olyckan drabba Esau,
när hans hemsökelses stund är inne.

⁹Kommer det druvplockare till dig
lämnar de ingen efterskörd.

Kommer det tjuvar om natten
förstör de så mycket de kan.

¹⁰Jag genomsöker Esau,
avslöjar hans gömställen.
Han kan inte hålla sig dold.
Förintade är hans barn,
hans släkt och hans grannar.
Det finns ingen som säger:

¹¹"Lämna dina faderlösa till mig,
jag skall dra försorg om dem,
dina änkor kan ty sig till mig."

¹²Så säger Herren: Om de som inte förtjänar det måste dricka ur bägaren, skulle då du slippa undan? Nej, du skall inte slippa undan, du måste dricka! ¹³Jag har svurit vid mig själv, säger Herren, att Bosra skall utsättas för ödeläggelse och hån och förstörelse och bli till en förbannelse. Och dess lydstäder skall läggas öde för all framtid.

¹⁴Ett budskap har jag fått från Herren,
en budbärare har sänts ut bland folken:
"Gå samman och marschera mot henne!
Upp till strid!"

¹⁵Se, jag gör dig till det ringaste av folken,
föraktat av alla.

¹⁶Du förleddes av ditt övermod
och av den fruktan du väckte,
du som bor bland klyftorna
och har ditt tillhåll på bergskränet.
Bygger du ditt näste högt som örnen
skall jag ändå störta dig ner därifrån,
säger Herren.

¹⁷Edom skall läggas öde, alla som har sin väg förbi skall bestörta dra efter andan när de ser förstörelsen där. ¹⁸Det skall bli som när Sodom och Gomorra och deras grannstäder ödeldades, säger Herren: ingen skall bo där, ingen människa vistas där. ¹⁹Se, likt lejonet som kommer fram ur Jordandalens täta snår ut på ständigt gröna betesmarker skall jag plötsligt jaga bort dem därifrån och välja ut de bästa baggarna till byte. Ty vem är min like? Vem kan ställa mig till svars? Vilken herde kan hålla stånd mot mig? ²⁰Hör därför vad Herren har beslutat om Edom, vilka planer han gjort upp mot dem som bor i Teman:

Sannerligen, de minsta i flocken skall släpas bort,
ja, betesmarkerna skall rysa över deras öde.

²¹När de faller skall dånet få jorden att bäva,
ett skri skall höras ända till Sävhavet.

²²Som en örn skall han stiga
och med utbredda vingar slå ner på Bosra.
Den dagen skall Edoms hjältar
ängslas som en kvinna i barnsnöd.

Dom över Damaskus

²³Om Damaskus.

Hamat och Arpad står med skam,
ty ett ont budskap har nått dem.
De skälver av ångest
likt ett oroligt hav
som inte kan bli stilla.

²⁴Damaskus har tappat modet,
vänder sig om och flyr,
slagen av skräck,
ängslig och plågad likt en födande kvinna.

- 25Ack, övergiven är den ryktbara staden,
glädjens hemvist!
- 26Nu faller de unga männen på gatorna,
alla soldaterna stupar den dagen,
säger Herren Sebaot.
- 27Jag skall sätta Damaskus murar i brand,
elden skall härja Ben-Hadads borgar.

Dom över Kedar och Hasor

28Om Kedar och om Hasors kungariken, som erövrades av den
babyloniske kungen Nebukadnessar.

Så säger Herren:

Gå till angrepp mot Kedar,
krossa folket i öster!

- 29Deras tält och deras hjordar skall tas ifrån dem,
deras tältdukar och allt deras bohag.
Deras kameler skall föras bort,
och man skall ropa till dem:
"Skräck från alla håll!"

- 30Fly! Skynda er bort! Göm er djupt nere,
ni som bor i Hasor!
säger Herren.

Ty Nebukadnessar, kungen av Babylonien,
har fattat ett beslut om er,
han har gjort upp en plan mot er.

- 31Gå till angrepp mot detta trygga folk
som lever i ostörd ro,
säger Herren.

De har varken portar eller bommar
där de bor i avskildhet.

- 32Deras kameler skall tas som byte,
deras boskapshjordar som rov.
Jag skall skingra dem för alla vindar,
folken med håret klippt vid tinningarna.
Från alla håll skall jag låta olyckan drabba dem,
säger Herren.

- 33Hasor skall bli ett tillhåll för schakaler,
en ödemark för all framtid.

Ingen skall bo där,
ingen människa vistas där.

Dom över Elam

³⁴Detta är Herrens ord till profeten Jeremia om Elam, när Sidkia hade blivit kung över Juda:

³⁵Så säger Herren Sebaot:
Jag bryter sönder Elams båge,
dess främsta vapen.

³⁶Jag släpper lös fyra vindar mot Elam
från himlens fyra hörn.

Jag skall skingra dem för alla dessa vindar, och det skall inte finnas något folk dit inte flyktingar från Elam kommit.

³⁷Jag skall injaga skräck i Elam
för dess motståndare och dödsfiender.

Jag skall låta olyckan drabba dem,
min flammande vrede,
säger Herren.

Jag skall låta svärdet härja bland dem,
tills jag har förintat dem.

³⁸I Elam skall jag resa min tron,
och jag skall förgöra kungen och stormännen där,
säger Herren.

³⁹Men i kommande dagar skall jag vända Elams öde, säger Herren.

Dom över Babylonien och löften om Israels befrielse

¹Detta är det ord som Herren talade om Babylonien, kaldeernas land, genom profeten Jeremia.

²Förkunna för folken, ropa ut,
höj fälttecknet, förkunna,
tig inte, ropa:

"Babylon har fallit,
Bel står med skam,
Marduk har krossats.
Avgudarna står med skam,
belätena har krossats."

³Ty ett folk från norr rycker fram
och gör landet till en ödemark
där ingen kan bo.
Både människor och djur
flyr och är borta.

⁴När den tiden och den dagen kommer, säger Herren, skall Israels folk komma vandrande, och Judas folk tillsammans med dem. Gråtande skall de söka sig till Herren, sin Gud. ⁵De skall fråga efter Sion, de skall vända blicken hitåt. De skall komma och sluta sig till Herren i ett evigt förbund som aldrig skall glömmas. ⁶En vilsegången hjord var mitt folk, herdarna förde dem vilse, ledde dem på avvägar i bergen. De strövade från berg till höjd och glömde sin viloplats. ⁷Alla som träffade på dem slukade dem, och deras fiender sade: "Vi är utan skuld." De hade ju syndat mot Herren, han som är deras rätta betesmark och deras faders hopp.

⁸Fly från Babylonien,
lämna kaldeernas land,
och gå som bockar i spetsen för hjorden.

⁹Nu bådär jag upp en här av väldiga folk
och leder dem mot Babylon från landet i norr.
De gör sig redo för strid,
från norr blir det erövrat.
Deras pilar liknar en segerrik hjälte,
han återvänder inte med oförrättat ärende.

¹⁰Kaldeer skall bli plundrat,
plundrarna skall få sitt lystmäte,
säger Herren.

¹¹Ni gläder er och jublar,
ni som plundrar min egendom,
ja, ni skuttar som kvigor på grönbete
och frustar som hingstar.

¹²Men er mor skall stå med skam och nesa,
hon som födde er skall bli vanärad.
Hon skall bli det ringaste bland folken
— en torr och öde öken.

- 13För Herrens vredes skull
skall Babylon vara obebott,
det skall läggas helt öde.
Alla som har sin väg förbi
skall bestörta dra efter andan
när de ser förödelsen där.
- 14Bågskyttar, gör er redo,
anfall Babylon från alla sidor!
Skjut mot henne,
spara inte på pilarna!
Mot Herren har hon syndat.
- 15Höj härskri mot henne från alla håll!
Hon sträcker vapen,
hennes torn faller,
hennes murar störtar samman.
Detta är Herrens hämnd.
Ta hämnd på henne,
gör med henne så som hon själv har gjort!
- 16Utrota ur Babylonien dem som sår
och dem som går med skäran i skördetiden.
Undan det härjande svärdet
skall var och en vända hem till sitt folk,
var och en fly till sitt land.
- 17Israel är ett vilsegånget får,
jagat av lejon.

Först slukades det av den assyriske kungen, och till sist har nu den babyloniske kungen Nebukadnessar gnagt på dess ben. 18Därför säger Herren Sebaot, Israels Gud: Jag skall straffa den babyloniske kungen och hans land så som jag straffade den assyriske kungen. 19Och jag skall föra Israel tillbaka till dess betesmarker, och det skall gå i bet på Karmel och i Bashan. På Efraims berg och i Gilead skall det få äta sig mätt. 20När den tiden och den dagen kommer, säger Herren, skall man söka efter Israels skuld, men den finns inte längre, söka efter Judas synder, men de är borta, ty jag skall förlåta dem som jag låter leva kvar.

- ²¹Ryck fram mot landet Meratajim,
angrip det, angrip invånarna i Pekod!
Hugg ner dem, vig deras sista rest åt förintelse,
säger Herren.
Gör vad jag har befallt dig!
- ²²Stridslarm i landet
och stor förödelse.
- ²³Ack, bräckt och krossad
är släggan som slog hela världen.
Ack, Babylons öde
väcker fasa bland folken.
- ²⁴Du lade en snara för dig själv, Babylon,
och innan du visste ordet av var du fångad.
Du blev ertappad och gripen,
ty det var Herren du utmanade.
- ²⁵Herren har öppnat sin rustkammare
och tagit fram sin vredes vapen,
ty Herren Gud Sebaot
har ett verk att utföra i kaldeernas land.
- ²⁶Ryck fram mot det från alla håll,
öppna dess kornbodar,
skyffla allt i högar och vig det åt förintelse,
låt ingenting bli kvar!
- ²⁷Hugg ner tjurarna,
till slaktbänken med dem!
Ve dem, deras dag är inne,
deras hemsökelses stund.
- ²⁸Hör hur de flyende räddar sig ut ur Babylonien för att berättas i Sion om Herrens, vår Guds, hämnd, hämnden för hans tempel!
- ²⁹Båda upp bågskyttar mot Babylon,
alla som kan spänna en båge!
Omringa henne från alla håll,
låt ingen komma undan!
Ge igen för alla hennes ogärningar,
gör med henne så som hon själv har gjort!
Hon har satt sig upp mot Herren,
mot Israels Helige.

³⁰Därför faller de unga männen på gatorna,
alla hennes soldater stupar den dagen,
säger Herren.

³¹Se, jag vänder mig mot dig, du förmätna,
säger Herren Gud Sebaot,
ty din dag är inne,
din hemsökelses stund.

³²Den förmätna snavar och faller
och ingen reser henne upp.

Jag skall sätta hennes städer i brand,
elden skall sprida sig och förtära allt.

³³Så säger Herren Sebaot:
Förtryckt är Israels folk
och Judas folk likaså.
De som fört bort dem i fångenskap
håller dem kvar och vägrar att släppa dem.

³⁴Men deras befriare är mäktig,
Herren Sebaot är hans namn.
Han tar sig an deras sak
och skänker ro åt jorden
men oro åt dem som bor i Babylon.

³⁵Svärd mot kaldeerna,
säger Herren,
mot dem som bor i Babylon,
mot dess stormän och visa!

³⁶Svärd mot orakelprästerna,
de skall stå där som dårar!
Svärd mot dess kämpar,
de skall slås av skräck!

³⁷Svärd mot dess hästar och vagnar,
mot legoknektarna därinne,
de skall bli som kvinnor!
Svärd mot dess skattkamrar,
de skall plundras!

³⁸Svärd mot dess vatten,
de skall torka ut!

Ty detta är avgudarnas land,
de dyrkar skräckbelätena som besatta.

³⁹Därför skall ökendjur och hyenor bo där,
uvar ha sitt tillhåll där.

Aldrig mer skall det bebyggas, från släkte till släkte skall det vara obebott. ⁴⁰Det skall bli som när Gud ödelade Sodom och Gomorra och deras grannstäder, säger Herren: ingen skall bo där, ingen människa vistas där.

⁴¹Se, ett folk kommer från norr,
ett väldigt rike och mäktiga kungar reser sig
vid världens bortersta hörn.

⁴²De bär båge och sabel,
de är grymma och utan förbarmande.
Med ett larm likt havets då
drar de fram till häst,
rustade för strid
mot dig, arma Babylon.

⁴³Ryktet når kungen av Babylonien
och hans händer förlamas.
Han grips av ångest
som en kvinna i födslosmärtor.

⁴⁴Se, likt lejonet som kommer fram ur Jordandalens täta snår
ut på ständigt gröna betesmarker skall jag plötsligt jaga bort
dem därifrån och välja ut de bästa baggarna till byte. Ty vem
är min like? Vem kan ställa mig till svars? Vilken herde kan
hålla stånd mot mig? ⁴⁵Hör därför vad Herren har beslutat om
Babylon, vilka planer han gjort upp mot kaldeernas land:

Sannerligen, de minsta i flocken skall släpas bort,
ja, betesmarkerna skall rysa över deras öde.

⁴⁶Vid ropet "Babylon har fallit" skall jorden bäva,
och ett skri skall höras bland folken.

51

¹Så säger Herren:

Se, jag uppväcker en förhärjande storm
mot Babylon och mot dem som bor i Lev Kamaj.

²Jag skall sända främlingar att tröska Babylonien.
De skall utplundra landet.

Från alla håll skall de angripa det
på olyckans dag.

³Bågskytten skall spänna bågen
och brösta sig i sin brynja.
Skona inte dess unga män,
vig hela hären åt förintelse!

⁴De skall falla dräpta i kaldeernas land,
genomborrade på dess gator.

⁵Israel och Juda är inte änklingar,
inte övergivna av sin Gud, av Herren Sebaot,
men deras land är fyllt av skuld
inför Israels Helige.

⁶Fly bort från Babylonien,
sätt er i säkerhet,
annars drabbar straffet också er.
Ty tiden är inne för Herrens hämnd,
han vedergäller dem för vad de gjort.

⁷En gyllene bägare var Babylon i Herrens hand,
den gjorde hela världen drucken.

Folken drack av vinet i den,
därför blev de som galna.

⁸Plötsligt har Babylon fallit och krossats.
Brist ut i klagorop över henne!
Hämta balsam till hennes sår,
kanske kan det läkas.

⁹Vi försökte bota Babylon,
men hon kunde inte botas.
Lämna henne! Låt oss ge oss av
var och en till sitt land.
Domen över henne når till himlen,
den räcker upp till skyarna.

¹⁰Herren har fört vår rättvisa sak till seger.
Kom, låt oss berätta i Sion
vad Herren, vår Gud, har gjort!

¹¹Vässa pilarna,
fyll era koger!

Herren har uppeggat de mediska kungarna, ty hans avsikt är att förgöra Babylon. Detta är Herrens hämnd, hämnden för hans tempel.

¹²Höj fälttecknet mot Babylons murar!

Skärp bevakningen,
sätt ut poster,
förbered bakhåll!
Herren har fattat sitt beslut
och sätter nu i verket
sina hotelser mot Babylons invånare.

¹³Du som bor vid väldiga vattendrag
och är så rik på skatter,
ditt slut har kommit,
din väv skärs ner.

¹⁴Herren Sebaot har svurit vid sig själv:

Jag skall fylla dig med människor,
talrika som en gräshoppsvärm.
De skall höja ett härskri mot dig.

¹⁵Han har gjort världen med sin kraft,
grundat jorden med sin visdom
och med sin klokhet spänt upp himlen.

¹⁶När hans stämma ljuder brusar himlens vatten,
han får regnmoln att stiga vid världens ände,
han låter blixtar ljunga och regnet falla
och sänder ut vindar från sina förråd.

¹⁷Alla står där i sin enfald, de förstår ingenting,
guldsmeden har svikits av sin gudabild:
hans beläten är bländverk,
det finns inget liv i dem.

¹⁸De är tomhet, löjeväckande ting.
I hemsökelsens stund förintas de.

¹⁹Sådan är inte han, Jakobs andel,
ty det är han som har skapat allt,
och Israel är hans egen stam,
Herren Sebaot är hans namn.

20 Du är min hammare, mitt stridsvapen.

Med dig krossar jag folk,
med dig förintar jag riken,

21 med dig krossar jag häst och ryttare,
med dig krossar jag stridsvagn och vagnskämpe,

22 med dig krossar jag man och kvinna,
med dig krossar jag gammal och ung,
med dig krossar jag yngling och flicka,

23 med dig krossar jag herde och hjord,
med dig krossar jag bonde och oxspann,
med dig krossar jag ståthållare och styresmän.

24 Jag skall vedergälla Babylon
och alla som bor i Kaldeen
för allt det onda de gjort mot Sion
inför era ögon, säger Herren.

25 Nu vänder jag mig mot dig, du fördärvets berg, säger
Herren, du som fördärvar hela jorden. Jag lyfter min hand mot
dig och vältrar ner dig från klipporna och gör dig till ett för-
bränt berg.

26 Från dig skall ingen hämta
hörnsten eller grundsten,
ty du skall läggas öde
för all framtid, säger Herren.

27 Höj ett fälttecken på jorden,
stöt i horn bland folken,
invig dem till strid mot Babylon,
båda upp riken mot henne
— Ararat, Minni och Ashkenas —
utse en fältherre mot henne,
låt hästarna rycka fram
likt svärmar av borstiga gräshoppor.

28 Invig folken till strid mot henne, Mediens kungar, dess
ståthållare och alla styresmän, hela det välde de härskar över.

29 Då bävar jorden och skälver,
ty Herrens planer mot Babylonien förverkligas:
att lägga landet öde
så att ingen kan bo där.

- ³⁰Babylons kämppar har gett upp sin kamp,
de sitter i sina fästen,
deras kraft har sinat,
de har blivit som kvinnor.
Husen har satts i brand,
bommarna är bräckta.
- ³¹Löpare efter löpare,
budbärare efter budbärare
kommer från alla håll till kungen av Babylonien
med bud att hans stad erövrar.
- ³²Flodövergångarna har besatts,
bålverken är nerbrända,
soldaterna har slagits av skräck.
- ³³Ty så säger Herren Sebaot, Israels Gud:
Det arma Babylon är som en tröskplats
som just trampats till.
Inom kort är skördetiden inne.
- ³⁴Nebukadnessar, kungen av Babylonien,
slukade mig, han sög ur mig.
Han ställde undan mig som ett tomt kärl.
Likt en drake svalde han mig,
fyllde sin buk med mina läckerheter
och drev bort mig.
- ³⁵Må allt våld, all förstörelse som drabbat mig
nu drabba Babylon,
säger Sions invånare.
Må straffet för mitt utgjutna blod
drabba Kaldeens invånare,
säger Jerusalem.
- ³⁶Därför säger Herren så:
Nu tar jag mig an din sak
och utkräver hämnd för dig.
Jag låter deras hav torka ut
och deras källa sina.
- ³⁷Och Babylon skall bli en stenhög,
ett tillhåll för schakaler,
en kuslig ödemark,
där ingen kan bo.

38De ryter i flock som lejon,
morrar som unga lejon.

39Jag skall förvandla deras dryck till gift
och dricka dem medvetlösa.
De skall falla i evig sömn
och aldrig mer vakna upp,
säger Herren.

40Som lamm skall jag föra dem till slakt,
som baggar och bockar.

41Ack, Sheshak har fallit,
hela världens stolthet har intagits.
Ack, Babylons öde
väcker fasa bland folken.

42Babylon har dränkts av havet,
översvämmats av brusande vågor.

43Dess städer har lagts öde,
blivit ett förtorkat ökenland,
där ingen kan bo,
dit ingen människa färdas.

44Jag straffar Bel i Babylon
och sliter ur hans gap vad han slukat.
Folken skall inte längre
strömma till honom.
Också Babylons murar faller.

45Mitt folk, dra ut därifrån,
sätt er i säkerhet
undan Herrens flammande vrede.

46Tappa inte modet, bli inte skrämnda av de rykten som går i
landet. Ena året kommer ett rykte, året därpå ett annat, rykten
om våld i landet, om härskares kamp mot härskare.

47Ja, det skall komma en tid
då jag skall straffa Babylons avgudar.
Hela landet skall stå med skam
och alla ligga där fallna.

48Himmel och jord och allt som finns där
skall jubla över Babylons fall,

när förhärjarna tränger in från norr,
säger Herren.

- ⁴⁹Ja, Babylon måste falla
för deras skull som har dräpts i Israel,
så som för Babylons skull
dräpta har fallit över hela jorden.
- ⁵⁰Ni som har undkommit svärdet,
ge er av, bli inte kvar!
Tänk på Herren i fjärran land
och minns Jerusalem.
- ⁵¹Vi blev vanärade och hånade,
våra ansikten rodnade av skam,
när främlingar trängde in
i Herrens heliga tempel.
- ⁵²Men det skall komma en tid,
säger Herren,
då jag skall straffa Babylons avgudar
och landet skall fyllas av de sårades jämmer.
- ⁵³Om Babylon så steg upp i himlen
och gjorde sin höga fästning ointaglig,
skulle ändå mina förhärjare nå dit,
säger Herren.
- ⁵⁴Ett klagoskri hörs från Babylon,
stor är förödelsen i kaldeernas land.
- ⁵⁵Ty Herren förhärjar Babylon,
han gör slut på dess väldiga larm.
Vågorna brusar som en mäktig flod
med larmande dån.
- ⁵⁶Förhärjaren kommer,
han kommer mot Babylon.
Hjältarna tas till fånga,
deras bågar bräcks.
Ty Herren är en hämnings Gud,
han vedergäller till fullo.

⁵⁷Babylons stormän och visa skall jag dricka berusade, dess
ståthållare, styresmän och hjältar. De skall falla i evig sömn
och aldrig mer vakna upp, säger Konungen, han vars namn är
Herren Sebaot.

⁵⁸Så säger Herren Sebaot:
 Babylons breda mur
 skall jämnas med marken,
 dess höga portar sättas i brand.
 Folkens mödor mynnar ut i intet,
 allt de slitit för blir eldens rov.

⁵⁹Detta är det uppdrag profeten Jeremia gav Seraja, son till Neria, Machsejas son, när Seraja följde med judakungen Sidkia till Babylonien i hans fjärde regeringsår. Seraja var kvartermästare. ⁶⁰Jeremia skrev i en bokrulle ner alla de olyckor som skulle drabba Babylon, allt detta som är skrivet om Babylon. ⁶¹Jeremia sade till Seraja: "När du kommer till Babylon, läs då upp allt som står här. ⁶²Du skall säga: Herre, du har själv hotat att förstöra denna plats, så att ingen kan bo där, varken människor eller djur; den skall läggas öde för all framtid. ⁶³När du har läst upp bokrullen skall du binda en sten vid den och kasta den i Eufrat. ⁶⁴Sedan skall du säga: Så skall Babylon sjunka och aldrig mer komma upp, på grund av de olyckor som jag låter drabba det."

Så långt Jeremias ord.

Jerusalems fall, templets förstöring och folkets bortförande

¹Sidkia var tjuogoett år då han blev kung, och han regerade elva år i Jerusalem. Hans mor hette Hamutal, Jeremias dotter, från Livna. ²Han gjorde det som var ont i Herrens ögon, alldeles som Jojakim gjort. ³Och i sin vrede mot Jerusalem och Juda stötte Herren dem till sist ifrån sig.

Sidkia bröt med kungen av Babylonien, ⁴och under hans nionde regeringsår, på tionde dagen i tionde månaden, kom den babyloniske kungen Nebukadnessar tågande mot Jerusalem med hela sin här. De inringade staden och kastade upp en vall omkring den. ⁵Belägringen varade ända till kung Sidkias elfte regeringsår. ⁶På nionde dagen i fjärde månaden, när hungersnöden blivit så svår att folket inte hade någonting att äta, ⁷inleddes stormningen av staden. Under natten flydde kungen och alla soldaterna och lämnade den omringade staden genom en port mellan de båda murarna invid den kung-

liga trädgården. De tog vägen mot Jordandalen, ⁸men den kaldeiska hären förföljde Sidkia och hann upp honom i öknen vid Jeriko. Då övergav alla hans krigare honom och skingrades. ⁹Kaldeerna grep honom och förde honom till den babyloniske kungen i Rivla i Hamat, och där rannsakades han. ¹⁰Den babyloniske kungen lät avrätta Sidkias söner inför hans ögon. Också alla stormän i Juda lät han avrätta i Rivla. ¹¹Därefter lät han sticka ut ögonen på Sidkia. Den babyloniske kungen slog honom i bojer och förde honom till Babylon. Där fick han sitta fängslad tills han dog.

¹²På tionde dagen i femte månaden — det var i kung Nebukadnessars nittonde regeringsår i Babylonien — kom Nebusaradan, som var befälhavare för livgardet och en av den babyloniske kungens närmaste män, till Jerusalem. ¹³Han brände ner Herrens hus och kungens palats, ja, alla hus i Jerusalem, alla stormanshus, stack han i brand. ¹⁴Och de kaldeiska trupper som stod under hans befäl rev ner alla murar runt Jerusalem. ¹⁵De soldater som var kvar i staden och de som deserterat till den babyloniske kungen fördes bort av gardesbefälhavaren Nebusaradan, liksom de kvarvarande hantverkarna. ¹⁶Men av de fattigaste i landet lämnade gardesbefälhavaren Nebusaradan kvar några som skulle bruka vingårdar och åkrar.

¹⁷Kaldeerna slog sönder bronspelarna i Herrens hus, liksom stativen och Havet av brons som fanns där, och förde bort all brons till Babylonien. ¹⁸De tog också grytorna, skovlarna, knivarna, offerskålarna, pannorna och alla andra föremål av brons som använts i gudstjänsten. ¹⁹Gardesbefälhavaren lade beslag på faten, ämbaren, offerskålarna, grytorna, lampställena, pannorna och bågarna, som var av guld eller silver alltigenom. ²⁰Två pelare, Havet, tolv tjurar av brons under Havet, stativen som kung Salomo lät tillverka för Herrens hus — det gick inte att väga bronzen i alla dessa föremål. ²¹Vad de båda pelarna beträffar var de 18 alnar höga och hade en omkrets på tolv alnar; de var ihåliga, och väggarna hade en tjocklek av fyra fingerbredder. ²²Båda hade pelarhuvuden av brons som var fem alnar höga och omgavs av ett flätverk med granatäpplen, allt av brons. ²³Av granatäpplena var 96 synliga; sammanlagt var det 100 granatäpplen runt flätverket.

²⁴Gardesbefälhavaren grep översteprästen Seraja, prästen närmast under honom, Sefanja, och de tre tröskelväktarna. ²⁵Av dem som fanns i staden grep han den man vid hovet som var krigskommissarie, sju av kungens närmaste män, stabschefens sekreterare, som skrev ut medborgarna till krigstjänst, samt 60 andra män i staden. ²⁶Gardesbefälhavaren Nebusaradan grep dem och förde dem till den babyloniske kungen i Rivla. ²⁷Där lät kungen avliva dem, i Rivla i Hamat. Så fördes Judas folk bort från sitt land.

²⁸Detta är de som bortfördes av Nebukadnessar: under det sjunde året 3 023 judeer, ²⁹under Nebukadnessars artonde regeringsår 832 personer från Jerusalem ³⁰och under Nebukadnessars tjugotredje regeringsår 745 judeer som fördes bort av gardesbefälhavaren Nebusaradan — sammanlagt 4 600 personer.

Jojakins benådning

³¹Under det trettiosjunde året som Judas kung Jojakin var i fångenskap, på tjugofemte dagen i tolfte månaden, blev han benådad av den babyloniske kungen Evil Merodak, samma år som denne blev kung. Han släppte ut honom ur fängelset ³²och behandlade honom vänligt; han gav honom den förnämsta platsen bland de kungar som var hos honom i Babylon. ³³Jojakin fick lägga av sin fångdräkt, och sedan åt han alltid vid kungens bord, så länge han levde. ³⁴Det han behövde för sitt uppehälle fick han regelbundet av den babyloniske kungen, en viss tilldelning för varje dag, ända till sin dödsdag, så länge han levde.

Klagovisorna

Första sången

1

¹Ack, övergiven ligger hon,
den förr så folkrika staden.
En änka liknar hon,
hon som var främst bland folken.
Drottningen bland länder
gör nu trältjänst.

²Hon gråter bittert i natten,
kinden är våt av tårar.
Bland alla hennes vänner
finns ingen som ger henne tröst.
De som stod henne nära har svikit
och blivit hennes fiender.

³Juda har drivits i landsflykt
efter nöd och vedermöda.
Nu bor hon bland främmande folk
och finner ingen ro.
Förföljarna hann upp henne,
och ingen flyktväg fanns.

⁴Vägarna till Sion sörjer,
ty ingen kommer till högtiderna.
Hennes portar står övergivna,
hennes präster suckar,
de unga kvinnorna klagar.
Bitter är hennes sorg.

⁵Hennes fiender har tagit makten,
hennes motståndare är trygga.
Herren har straffat henne
för hennes många synder.

Hennes barn fick gå i fångenskap,
de fördes bort av fienden.

⁶Sion har förlorat
all sin prakt.
Hennes furstar liknade hjortar
som inte funnit bete.
Kraftlösa flydde de
undan förföljaren.

⁷I sin nöd och hemlöshet
minns Jerusalem
de skatter hon ägt
sedan forna dagar.
När hennes folk föll i fiendehand
och ingen kom till hjälp,
såg motståndarna på
och skrattade åt hennes undergång.

⁸Svårt har Jerusalem syndat,
därför väcker hon avsky.
De som ärat henne visar nu förakt
då de ser henne naken.
Hon suckar,
hon vänder sig bort.

⁹Orenhet fläckar hennes släp.
Aldrig tänkte hon sig ett sådant slut.
Ofattbart djupt har hon sjunkit.
Ingen tröstar henne.
Herre, se mitt elände!
Se fiendens triumf!

¹⁰Fienden sträckte ut handen
efter alla hennes skatter.
Hon fick se sin helgedom
beträdas av hedningar,
dem som du hade förbjudit
att komma in i din församling.

- ¹¹Hela hennes folk suckar
och söker efter mat.
Sina skatter byter de mot bröd
för att uppehålla livet.
Se, Herre, se
hur föraktad jag är!
- ¹²Något sådant har ni aldrig sett,
ni som går vägen förbi:
när såg ni en plåga sådan som min,
den som lades på mig
då Herren lät mig lida
på sin glödande vredes dag.
- ¹³Från höjden sände han eld
ända ner i mitt innersta.
Han gillrade en snara för mina fötter,
han stötte bort mig
och lämnade mig övergiven,
i ständig svaghet.
- ¹⁴Han gjorde min synd till ett ok,
han lade det på mig,
det tynger min nacke.
Han har brutit min kraft.
Herren har utlämnat mig
åt övermakten.
- ¹⁵Alla kämpar jag ägde
föraktades av Herren.
Han samlade ett uppbåd mot mig
för att krossa mina unga män.
Herren trampade Juda
som druvor i en vinpress.
- ¹⁶Därför måste jag gråta,
tårar strömmar från mina ögon.
Fjärran är de som kunde trösta
och ge mig nytt mod.

Mina söner ligger slagna,
ty fienden var övermäktig.

¹⁷Sion sträcker ut sina händer,
men ingen tröstar henne.
Mot Jakob uppbadade Herren
grannfolken som fiender.
För dem har Jerusalem blivit
något som väcker avsky.

¹⁸Herren har gjort rätt,
ty jag trotsade hans bud.
Lyssna nu, alla folk,
och se min plåga!
Mina unga män och kvinnor
har förts bort i fångenskap.

¹⁹Jag kallade på mina älskare,
men alla svek mig.
Mina präster och äldste
gick under i staden
då de sökte efter föda
för att uppehålla livet.

²⁰Herre, se, jag är i nöd!
Mitt inre är i uppror,
ånger fyller mitt hjärta:
jag har trotsat dig.
Ute har svärdet dräpt mina barn,
inomhus härskar döden.

²¹Alla hör hur jag suckar,
men ingen tröstar mig.
Fienderna hör om min olycka
och gläds över att den är ditt verk.
Den dag du förkunnade lät du komma.
Men för dem skall det gå som för mig.

²²Rannsaka deras ogärningar
och gör med dem
som du har gjort med mig
för alla mina synders skull.
Jag suckar ständigt,
mitt hjärta är tungt.

Andra sången

¹Ack, i sin vrede har Herren höljt
det sköna Sion i mörka moln.
Från himlen ner till jorden
har han slungat Israels härlighet.
Han skonade inte sin fotapall
på sin vredes dag.

²Skoningslöst skövlade Herren
Jakobs städer och byar,
raserade i sin vrede
alla fästen i Juda.
Han störtade och skändade
riket och dess furstar.

³Han bröt i sin vredes hetta
Israels stolta makt,
drog bort sin skyddande hand
när fienden kom.
I Jakob brann han som en eld
vars lågor förtärde allt.

⁴Som en fiende spände han bågen,
beredd till skott.
Som en ovän dödade han
alla vi sett på med glädje.
Han öste sin harm som eld
över sin boning i Sion.

⁵Herren kom som en fiende,
han skövlade Israel,

skövlade alla dess palats
och förstörde dess fästen.
Juda fyllde han
med jämmer och ve.

⁶Sin boning rev han som ett bräckligt skjul,
han förstörde sin helgedom.
Herren lät högtid och sabbat
falla i glömska i Sion.
I sin rasande vrede försköt han
konung och präst.

⁷Herren förkastade sitt altare
och övergav sitt tempel.
Borgmurarna gav han
i fiendernas våld.
I Herrens hus ljöd deras rop
som ropen en högtidsdag.

⁸Herren beslöt att förstöra
Sions murar.
Han mätte ut för rivning,
tvekade inte att skövla.
Vallar och murar måste sörja,
och nu har de störtat samman.

⁹Stadens portar har sjunkit ner i marken,
bommarna har han krossat och bräckt.
Konung och furstar är i främmande land,
lagen förkunnas inte,
profeterna får inte längre
syner från Herren.

¹⁰De äldste i Sion
sitter tigande på marken
med jord på huvudet
och klädda i säckväv.
Jerusalems unga kvinnor
sänker huvudet mot jorden.

- 11 Mina ögon är söndergråtna,
mitt inre i uppror.
Min livskraft har runnit bort,
ty mitt folk går under.
Barn och dibarn förgås
på stadens gator.
- 12 De tigger sina mödrar
om bröd och vin.
De segnar ner likt sårade
på gatorna i staden,
de ger upp andan
i sina mödrars famn.
- 13 Vad skall jag säga om dig,
vad skall jag likna dig vid, Jerusalem?
Vad skall jag jämföra dig med
för att trösta dig, Sion?
Din nöd är ändlös som havet
— vem kan bota dig?
- 14 De syner som dina profeter såg
var lögn och bländverk.
De visade dig inte din skuld,
så att ditt öde kunde vändas.
Falska och förledande
var deras profetord.
- 15 Alla som går vägen förbi
klappar håfullt i händerna.
De visslar åt dig, Jerusalem,
och skakar på huvudet:
"Är detta den stad som kallas
den fulländat sköna, all jordens fröjd?"
- 16 Alla dina fiender
gör grimaser åt dig,
de visslar och hångrinar,
de ropar: "Vi har nått vårt mål!"

Detta är dagen vi väntat på,
vi har fått uppleva den."

- ¹⁷Herren har utfört sin plan,
han har förverkligat sitt ord,
vad han beslöt i forna dagar.
Han raserade skoningslöst,
lät din ovän triumfera
och gav din fiende makten.
- ¹⁸Ropa högt till Herren,
klaga, dotter Sion!
Låt tårarna strömma som en flod
dag och natt,
unna dig ingen vila,
låt inte dina ögon få ro.
- ¹⁹Stig upp om natten och ropa
vid början av varje vakt,
töm ut ditt hjärta som vatten,
öppna dig inför Herren.
Sträck dina händer mot honom
i bön för dina barns liv,
de som förgås av hunger
i varje gathörn.
- ²⁰Se, Herre, och betänk
vem du behandlar så!
Skall kvinnor äta sina barn,
dem som de fött till livet?
Skall präster och profeter dödas
i Herrens helgedom?
- ²¹Barn och gamla ligger på marken,
ute på gatorna.
Mina unga män och kvinnor
har fallit för svärdet.
Du dräpte dem på din vredes dag,
du slaktade skoningslöst.

²²Du inbjöd som till fest
fasor från alla håll.
Ingen blev räddad, ingen undkom
på Herrens vredes dag.
Barnen jag fött och fostrat
har fienden dräpt.

Tredje sången

- ¹Jag är mannen som fått lida
under hans vredes gissel.
- ²Han har drivit mig ut
i ett mörker utan ljusning.
- ³Mot mig har han lyft sin hand
om och om igen.
- ⁴Han trasade sönder mitt kött och min hud
och krossade benen i min kropp.
- ⁵Han byggde en mur omkring mig,
omgav mig med gift och elände.
- ⁶I mörker låter han mig bo
som de sedan länge döda.
- ⁷Han har stängt in mig så att jag inte kan fly,
han har satt tunga bojor på mig.
- ⁸Hur jag än klagar och ropar
lyssnar han inte till min bön.
- ⁹Med stenblock stängde han vägen för mig,
stigen blev oframkomlig.
- ¹⁰Han lurade på mig som en björn,
som ett lejon i försåt.
- ¹¹Han tvang mig av vägen och sönderslet mig
och lät mig ligga övergiven.
- ¹²Han spände sin båge och ställde mig
som mål för sin pil.
- ¹³Han genomborrade mina njurar
med pilar ur sitt koger.

- 14Jag blev till åtlöje för alla människor,
jag blev en visa för dem.
- 15Han mättade mig med bittra örter,
han gav mig malört att dricka.
- 16Han krossade mina tänder mot stenar
och trampade ner mig i gruset.
- 17Du tog bort allt gott ur mitt liv,
jag glömde vad lycka var.
- 18Jag tänkte: Nu orkar jag inte mer,
jag hoppas inte längre på Herren.
- 19Tanken på min nöd och hemlöshet
är malört och gift.
- 20Den lämnar mig inte,
och jag är betryckt.
- 21Detta går mig till sinnes,
därför vändas jag.
- 22Men Herrens nåd tar inte slut,
hans barmhärtighet upphör aldrig.
- 23Varje morgon är den ny —
stor är din trofasthet.
- 24Min andel är Herren, det vet jag,
därför hoppas jag på honom.
- 25Herren är god mot den som kommer till honom,
mot den som sätter sin lit till honom.
- 26Det är gott att hoppas i stillhet
på hjälp från Herren.
- 27Det är gott för en man
att bära ok som ung.
- 28Må han sitta ensam och tyst
när Herren lägger oket på.
- 29Må han trycka ansiktet mot marken
— kanske finns det ännu hopp.
- 30Må han vända sin kind mot den som slår
och bli överöst med hån.

- 31Ty Herren förkastar
inte för alltid:
- 32har han plågat, förbarmar han sig åter
i sin stora godhet.
- 33Att plåga och pina människor
är inte vad han vill.
- 34Att man förtrampar
fångarna i landet,
- 35att man vränger rätten för någon
inför den Högste,
- 36att en människa vägras sin rätt
— skulle Herren inte se det?
- 37Vems ord har skapat allt?
Har inte Herren befallt detta?
- 38Kommer inte både ont och gott
på den Högstes bud?
- 39Varför klagar då den som är i livet
över sina synders lön?
- 40Låt oss pröva och rannsaka vad vi gjort
och återvända till Herren.
- 41Låt oss lyfta våra händer och hjärtan
till Gud i himlen.
- 42Vi har syndat och trotsat dig,
och du har inte förlåtit.
- 43Du har dolt dig i vrede och förföljt oss,
dödat utan förskoning.
- 44Du har dolt dig i moln
som ingen bön kan genomtränga.
- 45Du har gjort oss till avfall och drav
inför alla folk.
- 46Alla våra fiender
hångrinar åt oss.
- 47Faror och fällor möter oss,
undergång och ofärd.

48Tårar strömmar från mina ögon,
ty mitt folk går under.

49Mina tårar flödar utan avbrott,
de skall inte upphöra

50förrän Herren blickar ner
och ser det från sin himmel.

51Det plågar mig att se
hur min stads döttrar lider.

52Jag blev jagad som en fågel
av dem som förföljer mig utan skäl.

53De störtade mig levande i graven
och kastade stenar på mig.

54Vatten stiger över mitt huvud,
jag tänker: Jag är förlorad.

55Herre, jag åkallar ditt namn
ur gravens djup.

56Du hör mitt rop — slut inte dina öron
för min bön om lindring och hjälp.

57Du kommer till mig när jag ropar,
du säger: Var inte rädd.

58Herre, du för min talan,
du ger lösen för mitt liv.

59Du ser vilken orätt jag lider,
Herre, skaffa mig rätt!

60Du ser deras hämndlystnad,
alla deras ränker mot mig.

61Herre, du hör deras hån,
alla deras ränker mot mig,

62hur mina fiender viskar och mumlar
dagen i ända om mig.

63Se hur de gör mig till åtlöje
var de än sitter eller står.

- ⁶⁴Herre, straffa dem
som deras gärningar förtjänar!
⁶⁵Förmörka deras sinnen,
låt din förbannelse drabba dem!
⁶⁶Förfölj dem i vrede, låt dem inte leva
under Herrens himmel!

Fjärde sången

- ¹Ack, guldet har svartnat
och mist sin gyllene glans.
I gathörnen ligger
ädelstenarna strödda.
- ²Sions ädlaste söner,
mer värda än rent guld —
nu räknas de som lerkärl,
som en krukmakares verk.
- ³Till och med schakalen ger di
och mättar sina ungar,
men mitt folk är en hjärtlös kvinna,
grym som strutsen i öknen.
- ⁴Dibarnets tunga klibbar
vid gommen av törst.
Barnen tigger om bröd,
men ingen ger dem något.
- ⁵De som förr åt läckerheter
svälter ihjäl på gatorna,
de som vilade på purpur
ligger nu i dyn.
- ⁶Mitt folks brott var större
än synden i Sodom,
som ödelades på ett ögonblick
utan att röras av människor.

- ⁷Renare än snö var furstarna,
vitare än mjölk,
deras kroppar rödare än korall,
deras lemmar som safir.
- ⁸Nu är de svartare än sot,
man känner inte igen dem på gatan,
 huden stramar på dem,
 torr som trä.
- ⁹Lyckligare de som stupade för svärd
än de som stupar av svält,
som tynar bort, sargade av hunger,
berövade åkerns gröda.
- ¹⁰Ömma mödrar kokade
sina egna barn
för att få mat
när mitt folk gick under.
- ¹¹Herren tömde sin vrede,
utgöt sin glödande harm.
Han tände en eld i Sion
som förtärde staden i grund.
- ¹²Ingen bland jordens kungar,
ingen i hela världen,
hade trott att fienden kunde komma
inom Jerusalems portar.
- ¹³Profeternas synder och prästernas brott
har vållat detta,
de lät oskyldigas blod
flyta i staden.
- ¹⁴De irrar blinda på gatorna
och blir fläckade av blod,
de vidrör med kläderna
det som är orent.

15"Ur vägen! En oren!" ropar man framför dem.

"Ur vägen! Ur vägen! Rör dem inte!"

De irrar omkring på flykt, och folken säger:

"Här får de inte stanna."

16Herren själv har skingrat dem,

han bryr sig inte om dem längre.

Ingen aktning visar man för prästerna,

ingen hänsyn för de äldste.

17Tills ögonen värkte spanade vi

förgäves efter hjälp,

spejade från vårt vaktorn efter ett folk

som ändå inte kunde rädda oss.

18Våra steg bevakas,

vi kan inte gå ut.

Slutet är nära, vår tid förbi.

Ja, slutet är här.

19Snabbare än örnar i skyn

var våra förföljare.

De jagade oss över bergen

och låg på lur i öknen.

20Herrens smorde, som var vårt liv,

blev fångad i deras fallgrop,

han i vars skugga vi hoppats

få leva bland folken.

21Skratta bara och gläd dig, Edom,

du som bor i landet Us —

också åt dig skall bågaren räckas,

du skall bli drucken och visa dig naken.

22Ditt straff är avtjänat, Sion,

aldrig mer skall han föra dig bort.

Men ditt brott skall han straffa, Edom,

och avslöja dina synder.

Femte sången

5

- ¹Herre, minns vad vi fått utstå,
se hur vi förnedras!
- ²Vår egendom föll i främmande hand,
våra hus kom i främlingars ägo.
- ³Vi har blivit faderlösa barn,
våra mödrar är som änkor.
- ⁴Vi får betala för vårt eget vatten,
vi måste köpa vår egen ved.
- ⁵Med oket på nacken pressas vi hårt,
vi är trötta men får ingen vila.
- ⁶Vi gav oss under Egypten och Assyrien
för att få bröd att äta.
- ⁷Våra fäder som syndade är borta,
vi måste bära deras skuld.
- ⁸Slavar regerar oss,
ingen räddar oss från dem.
- ⁹Med fara för livet hämtar vi vårt bröd,
hotade av angrepp från öknen.
- ¹⁰Som en lerugn flagnar huden
av brännande hunger.
- ¹¹De våldtar kvinnorna i Sion
och flickorna i Judas städer.
- ¹²De hänger förnäma män
och visar ringaktning för de äldste.
- ¹³Unga män måste slita med kvarnen,
pojkar dignar under bördor av ved.
- ¹⁴De gamla samlas inte längre i porten,
de unga har slutat att spela.
- ¹⁵Glädjen är borta ur hjärtat,
dansen har bytts i sorg.
- ¹⁶Kransen har fallit från vårt huvud.
Ve oss som syndade så!
- ¹⁷Därför är vårt hjärta tungt,
därför skymmer det för vår syn:
- ¹⁸Sions berg ligger öde,
där stryker schakaler omkring.

- ¹⁹Du, Herre, härskar för evigt,
från släkte till släkte står din tron.
- ²⁰Varför har du glömt oss helt
och övergett oss för alltid?
- ²¹För oss åter till dig, så vänder vi åter.
Herre, låt allt på nytt bli som förr.
- ²²Men du har förkastat oss
och rasar mot oss i vrede.

Hesekiel

Tid och plats för Hesekiels syn

1 Under det trettionde året, på femte dagen i fjärde månaden, när jag bodde bland de bortförda vid floden Kevar, öppnades himlen och jag såg en syn från Gud. ²Den femte dagen i månaden — det var under det femte året av kung Jojakins fångenskap — ³kom Herrens ord till prästen Hesekiel, Busis son, vid floden Kevar i Kaldeen. Där rörde Herrens hand vid honom.

Hesekiels syn: de fyra varelserna och Herrens härlighet

⁴Jag såg en stormvind komma från norr — ett väldigt moln med flammande eld, omstrålat av ljus. Och längst därinne, längst inne i elden, glimmade det som av vitt guld. ⁵Längst därinne tyckte jag mig se fyra varelser. De såg ut så här: de hade mänsklig gestalt, ⁶men var och en av dem hade fyra ansikten och fyra vingar. ⁷Deras ben var raka, fötterna liknade tjurklövar och glänste som blank koppar. ⁸Under vingarna hade de människohänder åt fyra håll. Alla fyra hade ansikten och vingar. ⁹Deras vingar vidrörde varandra. De kunde gå utan att vända sig, var och en gick rakt fram. ¹⁰Så såg deras ansikten ut: de hade ett människoansikte, och alla fyra hade ett lejonansikte till höger och alla fyra ett tjuransikte till vänster och alla fyra ett örnansikte. ¹¹Vingarna upptill höll de utbredda: var och en hade två vingar som vidrörde de andras och två som skylde kroppen. ¹²Var och en gick rakt fram. De gick dit andekraften styrde dem, och de vände sig inte när de gick. ¹³Mellan dem syntes något som liknade glödande kol, det fladdrade som fackelsken mellan varelserna. Elden lyste klart, och ur elden sköt blixtar. ¹⁴Varelserna for av och an likt blixtar.

¹⁵När jag betraktade varelserna fick jag se ett hjul på marken vid var och en av de fyra. ¹⁶Hjulen gnistrade som krysolit. Alla fyra såg likadana ut och tycktes vara gjorda så, att ett hjul satt inuti ett annat. ¹⁷De kunde röra sig åt alla fyra hållen, och de vände sig inte när de rörde sig. ¹⁸Hjulen bestod av fyra lö-

tar, och jag såg att det satt ögon runt om på lötarna. ¹⁹När varelserna rörde sig, rörde sig hjulen med dem. Och när varelserna lyfte från marken, lyfte också hjulen. ²⁰Varelserna gick dit andekraften styrde dem, och hjulen lyfte alldeles som de eftersom varelsernas kraft fanns i dem. ²¹När varelserna rörde sig, rörde sig hjulen. När de stod stilla, stod hjulen stilla, och när de lyfte från marken, lyfte hjulen alldeles som de eftersom varelsernas kraft fanns i dem.

²²Ovanför varelsernas huvuden fanns något som liknade ett valv. Det hade en fruktansvärd glans som av is och välvde sig över deras huvuden. ²³Under valvet höll de vingarna utsträckta så att de vidrörde de andras, och med två vingar skylde de kroppen. ²⁴Jag hörde bruset från deras vingar. När de rörde sig lät det som dånet av stora vatten, som den Väldiges röst — ett larm som från en krigshär. När de stannade sänkte de vingarna. ²⁵Över valvet ovanför deras huvuden hördes ett dån, ²⁶och däruppe syntes något som liknade safir. Det såg ut som en tron. Och högst uppe, på det som såg ut som en tron, syntes något som tycktes ha mänsklig gestalt. ²⁷Från det som föreföll vara hans höfter och uppåt såg jag att det glimmade som av vitt guld — det liknade en eldkrans — och från det som föreföll vara hans höfter och neråt såg jag något som liknade eld. Han var omstrålad av ljus. ²⁸Och som bågen bland molnen en regnvädersdag var det ljus som omstrålade honom.

Så tedde sig anblicken av Herrens härlighet. När jag såg detta föll jag ner med ansiktet mot marken. Och jag hörde någon tala.

Hesekiel kallas till profet. Bokrullen

2

¹"Människa", sade han, "res dig upp! Jag vill tala med dig."
²Medan han talade fylldes jag av en andekraft som reste mig upp. Och jag hörde den som talade till mig. ³"Människa", sade han, "jag sänder dig till israeliterna, de trotsiga som trotsar min vilja. Både de och deras fäder har varit upproriska mot mig till den dag som i dag är. ^{4/5}Till dessa människor med fräck uppsyn och hårt hjärta sänder jag dig. De är ett motsträvt folk, men vare sig de lyssnar eller inte skall du säga till dem: 'Så säger Herren Gud.' De kommer att inse att en profet

har varit hos dem. ⁶Människa! Var inte rädd för dem och bli inte skrämmd av vad de säger, även om nässlor och törnen omger dig och du bor bland skorpioner. Bli inte skrämmd av vad de säger och var inte rädd för dem. De är ju ett motsträvigt folk. ⁷Men vare sig de lyssnar eller inte skall du framföra mina ord till dem. De är ju ett motsträvigt folk. ⁸Människa! Lyssna till vad jag har att säga dig. Var inte motsträvig som detta motsträviga folk. Öppna din mun och ät det jag ger dig."

⁹Jag såg en hand sträckas fram mot mig, och handen höll en bokrulle. ¹⁰Han rullade upp den, och jag såg att den var fullskriven på både framsidan och baksidan. Det som stod skrivet där var klagan, suckar och jämmer. ¹"Människa", sade han, "ät det du ser här, ät denna rulle. Gå sedan och tala till israeliterna." ²Jag öppnade munnen, och han gav mig rullen att äta. ³"Människa", sade han, "svälj denna rulle som jag räcker dig och fyll din mage med den." Jag åt den, och den smakade sött som honung.

⁴"Människa", sade han sedan, "gå nu till israeliterna och tala till dem med mina ord. ⁵Det är inte till ett folk med svårt eller obegripligt språk du sänds utan till israeliterna, ⁶inte till de många folk vars ord du inte kan förstå, folk med svårt eller obegripligt språk. Om det varit till dem jag sänt dig skulle de ha lyssnat på dig. ⁷Men israeliterna kommer inte att vilja lyssna på dig, de vill ju inte lyssna på mig. Alla har de hårda pannor och hårda hjärtan. ⁸Jag skall göra din uppsyn lika stursk som deras och din panna lika hård. ⁹Jag skall göra din panna hård som diamant, hårdare än flinta. Var inte rädd för dem, låt dem inte skrämma dig. De är ju ett motsträvigt folk." ¹⁰Sedan sade han: "Människa! Hör noga på och lägg allt jag säger dig på minnet. ¹¹Gå sedan till dina bortförda landsmän och tala till dem. Vare sig de lyssnar eller inte skall du säga till dem: 'Så säger Herren Gud.'"

¹²En andekraft lyfte mig, och jag hörde bakom mig ett väldigt dån då Herrens härlighet höjde sig från sin plats. ¹³Varelsernas vingar brusade när de vidrörde varandra, och hjulen bredvid dem dundrade — ett väldigt dån. ¹⁴Andekraften lyfte mig och förde mig bort. Jag var bitter och upprörd under färden, Herrens hand vilade tungt på mig. ¹⁵Och jag kom till de bortförda i Tel Aviv, som bodde vid floden Kevar, till den

plats där de bodde. Där satt jag hos dem i sju dagar som förstenad.

Hesekiels uppdrag som väktare

¹⁶Efter sju dagar kom Herrens ord till mig: ¹⁷Människa! Jag gör dig till en väktare för israeliterna. När du hör ett ord från mig skall du framföra min varning. ¹⁸Om jag säger till den gudlöse: "Ditt straff är döden" och du inte har varnat honom eller avrått honom från onda gärningar för att rädda hans liv, skall den gudlöse dö därför att han syndat, och av dig skall jag utkräva vedergällning för hans blod. ¹⁹Men om du varnat den gudlöse och han ändå inte upphör med sin ondska och sina onda gärningar, skall han dö därför att han syndat, men du har räddat ditt liv. ²⁰Om den rättfärdige upphör att vara rättfärdig och börjar handla orätt när jag lagt en sten i hans väg, skall han dö. Om du inte har varnat honom, skall han dö därför att han syndat. Hans rättfärdiga gärningar skall vara glömda, och av dig skall jag utkräva vedergällning för hans blod. ²¹Men om du varnar den rättfärdige för att synda och han, den rättfärdige, inte syndar, skall han få leva därför att han lydde varningen, och du har räddat ditt liv.

Profeten skall fångslas och bli stum

²²Där rörde Herrens hand vid mig. Han sade: "Gå ner i dalen. Jag vill tala med dig där." ²³Jag begav mig ner i dalen, och där stod Herrens härlighet, så som jag hade sett den vid floden Kevar. Och jag föll ner med ansiktet mot marken. ²⁴Men jag fylldes av en andekraft som reste mig upp. Han sade till mig: "Gå nu hem och stäng in dig. ²⁵Människa! De kommer att slå rep omkring dig och binda dig, så att du inte kan gå ut bland dem. ²⁶Jag skall låta din tunga klibba fast vid gommen, så att du blir stum och inte kan tillrättavisa dem. De är ju ett motsträvigt folk. ²⁷Men när jag talar med dig skall jag lossa din tunga. Då skall du säga till dem: 'Så säger Herren Gud.' Den som vill lyssna, han lyssnar, den som inte vill, han låter bli. De är ju ett motsträvigt folk."

Förutsägelse om Jerusalems belägring

¹Människa! Tag en lertavla och lägg den framför dig. På den skall du rista in en stad, Jerusalem. ²Sedan skall du belägra den. Kasta upp en belägringsvall och bygg en stormningsramp, slå upp ett härläger och ställ upp murbräckor omkring den. ³Ställ en järnplåt som en vägg av järn mellan dig och staden. Vänd dig mot den, och håll den belägrad. Du skall belägra den, och detta skall vara ett tecken för Israels folk.

⁴Lägg dig på vänster sida och bär Israels skuld. Så länge du ligger på den sidan skall du bära Israels skuld. ⁵De år de har syndat gör jag till lika många dagar för dig, 390 dagar. Så länge skall du bära Israels skuld. ⁶När de dagarna har gått skall du lägga dig ner igen, denna gång på höger sida, och bära Judas skuld 40 dagar. En dag för varje år skall du bära den. ⁷Vänd dig sedan med blottad arm mot det belägrade Jerusalem och profetera mot staden. ⁸Jag slår rep omkring dig, så att du inte kan vända dig från den ena sidan till den andra förrän din belägringstid är över.

⁹Tag vete och korn, bönor och linser, hirs och emmer, blanda det i ett kärl och baka bröd av det. Det skall du ha som föda under den tid du ligger på sidan, 390 dagar. ¹⁰Den mat du äter måste vägas: 20 siklar om dagen, det är vad du får äta under ett dygn. ¹¹Det vatten du skall dricka måste mätas upp: en sjättedels hin är vad du får dricka under ett dygn. ¹²Ät maten i form av kornkakor. Baka dem i allas åsyn, med människoträck som bränsle. ¹³Och Herren sade: "Så skall israeliterna få äta sin mat, oren, bland de folk till vilka jag skall fördriva dem." — ¹⁴"Nej, min Herre och Gud", sade jag, "jag har aldrig gjort mig oren. Aldrig i hela mitt liv har jag ätit kött från självdöda eller rivna djur, och aldrig har orent offerkött kommit i min mun." ¹⁵Han svarade: "Jag tillåter dig att använda kospillning i stället för människoträck att baka ditt bröd över." ¹⁶Sedan sade han: "Människa! Jag skall låta brödet tryta i Jerusalem. De skall äta sitt uppvägda bröd i ängslan och dricka sitt uppmätta vatten i skräck. ¹⁷När bröd och vatten tar slut för dem skall de alla gripas av skräck och tyna bort på grund av sin synd."

Profetens rakning: en bild av folkets förintelse

5

¹Människa! Tag ett vasst svärd och drag det som en rakkniv över huvud och skägg. Tag sedan en våg och dela upp det avrakade håret. ²En tredjedel skall du bränna upp inne i staden när belägringstiden är över. En tredjedel skall du hugga med svärd utanför murarna. En tredjedel skall du sprida för vinden. Jag skall förfölja dem med draget svärd. ³Men spara några strån och knyt in dem i mantelfliken. ⁴Ytterligare några skall du ta undan och kasta i elden och bränna upp. Därifrån skall elden sprida sig till hela Israels folk.

⁵Så säger Herren Gud: Detta är Jerusalem, som jag har satt mitt bland folken, omgivet av främmande länder. ⁶Hon motsatte sig mina stadgar och bud och syndade värre än folken och länderna omkring henne. Mina stadgar förkastade hon, och mina bud följde hon inte. ⁷Därför säger Herren Gud: Ni har varit motsträvigare än de främmande folken runt omkring er, eftersom ni inte har följt mina bud och inte hållit er till mina lagar eller ens till de omgivande folkens lagar. ⁸Därför säger Herren Gud: Nu skall jag vända mig mot dig, Jerusalem. I dig skall jag fälla min dom i de främmande folkens åsyn. ⁹På grund av alla dina avskyvärda bruk skall jag göra med dig vad jag aldrig tidigare har gjort och aldrig senare kommer att göra. ¹⁰Ja, i dig skall föräldrar äta sina barn och barn äta sina föräldrar. Jag skall verkställa min dom över dig, och det som är kvar av dig skall jag sprida för alla vindar. ¹¹Du har orenat min helgedom med alla dina vidriga beläten och alla dina avskyvärda bruk, och därför skall jag, så sant jag lever, säger Herren Gud, gå fram som en rakkniv, utan förskoning, utan barmhärtighet. ¹²En tredjedel av ditt folk skall dö av pest och gå under av svält inne i dig. En tredjedel skall falla för svärd utanför murarna. En tredjedel skall jag sprida för alla vindar. Jag skall förfölja dem med draget svärd. ¹³Mitt raseri skall få fritt lopp tills jag släckt min vrede på folket och tagit hämnd. När jag har gett mitt raseri fritt lopp, då skall de inse att jag, Herren, har talat i svartsjuk vrede. ¹⁴Jag skall lägga dig i ruiner och göra dig till åtlöje bland folken runt omkring. Alla som går förbi skall se det. ¹⁵Du skall bli till skam och åtlöje, till skräck och varnagel för folken runt omkring, när jag i ursinnig vrede verkställer

min dom och straffar dig. Jag, Herren, har talat. ¹⁶Jag skall sända svältens grymma pilar mot er, och de skall förgöra er. Jag skall göra svälten värre och värre, jag skall låta brödet tryta. ¹⁷Jag skall släppa lös svält och grymma vilddjur mot dig, så att du berövas dina barn. Pest och död skall dra fram över dig när jag riktar svärdet mot dig. Jag, Herren, har talat.

Profetia mot Israels offerplatser

6 ¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Vänd dig mot Israels berg och profetera mot dem: ³Israels berg, hör ordet från Herren Gud! Så säger Herren Gud till bergen och höjderna, till bäckarna och dalarna: Jag skall rikta svärdet mot er och skövla era offerplatser. ⁴Era offeraltaren skall raseras, era rökelsealtaren slås i spillror. Och jag skall vräka era dräpta framför era gudabilder. ⁵Jag skall kasta israeliternas lik framför deras gudabilder, jag skall strö ut era ben kring era altaren. ⁶Överallt där ni bor skall städerna läggas i ruiner och offerplatserna förhärjas. Era offeraltaren skall också raseras och läggas i ruiner, era gudabilder slås i spillror och förstöras, era rökelsealtaren krossas, ja, era verk skall utplånas, ⁷och de dräpta skall falla mitt ibland er. Då skall ni inse att jag är Herren. ⁸Några av er skall undkomma svärdet och hamna bland främmande folk och skingras i främmande länder. ⁹Då skall de tänka på mig bland de folk hos vilka de är fångna, tänka på hur jag krossat deras trolösa hjärtan, som vände sig från mig, och deras ögon, som lystet sneglade mot gudabilderna. Och de kommer att avsky sig själva för sina onda gärningar och allt det vidriga de gjort. ¹⁰Då skall de inse att jag är Herren. Det var inte tomma ord när jag hotade dem med denna olycka.

¹¹Så säger Herren Gud: Knyt händerna och stampa med fötterna, ropa ut ditt ve över allt det onda och avskyrda israeliterna har gjort! De skall falla offer för svärd och svält och pest. ¹²Den som är långt borta skall dö av pest, den som är nära skall falla för svärd, den som skonats och blivit kvar skall dö av svält. Så skall jag släcka min vrede på dem. ¹³Då skall de inse att jag är Herren, när deras dräpta ligger slängda bland deras gudabilder och kring deras altaren, på alla höga kullar och alla bergstoppar, under varje grönskande träd och varje lum-

mig terebint, överallt där de burit fram offer med blickande lukt åt sina gudabilder. ¹⁴Jag skall lyfta min hand mot dem, och överallt där de bor skall jag göra landet till obygd och ödemark, från öknen ända till Rivla. Då skall de inse att jag är Herren.

Straff och dom förutsägs

7

¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Så säger Herren Gud till Israels land:

Slutet har kommit, slutet har kommit
för jordens fyra hörn.

³Slutet är över dig nu,
jag släpper lös min vrede mot dig.
Jag skall döma dig för dina gärningar,
låta dig plikta för det vidriga du gjort.

⁴Jag skall inte visa dig förskoning,
inte barmhärtighet.
Jag skall låta dig plikta för dina gärningar,
för allt det vidriga du gjort.
Då skall ni inse att jag är Herren.

⁵Så säger Herren Gud:
Olycka skall följa på olycka.

⁶Slutet har kommit, slutet har kommit.
Slutet är över dig.

⁷Unergången nalkas,
den nalkas dig som bor i landet.
Tiden är inne, dagen är nära —
förvirring, inga glädjrop på bergen.

⁸Snart skall jag tömma min vrede över dig,
släcka min harm på dig.
Jag skall döma dig för dina gärningar,
låta dig plikta för det vidriga du gjort.

⁹Jag skall inte visa förskoning,
inte barmhärtighet.
Jag skall låta dig plikta för dina gärningar,
för allt det vidriga du gjort.
Då skall ni inse att det är jag, Herren,
som har slagit er.

- ¹⁰Dagen randas, undergången är nära,
den är redan på väg.
Laglösheten frodas,
övermodet skjuter skott,
- ¹¹våldet växer till laglös ondska.
Inget skall bli kvar av dem,
inget av deras larm,
inget av deras prål,
inget skall bli kvar av deras överdåd.
- ¹²Tiden är inne, dagen närmar sig.
Köparen skall inte glädjas,
säljaren inte sörja.
Vreden skall kväsa den larmande hopen.
- ¹³Det säljaren sålt skall han aldrig återse,
inte i hela sitt liv.
Vreden skall kväsa den larmande hopen.
För sina synders skull
skall alla mista livet.
- ¹⁴Hornsignalen har ljudit,
allting är redo,
men ingen drar ut i strid.
Min vrede skall kväsa den larmande hopen.
- ¹⁵Därute härjar svärdet,
därinne pest och svält.
De som är ute på fälten
skall falla för svärdet,
de som är inne i staden
skall förtäras av svält och pest.
- ¹⁶Några av dem skall komma undan
och fly till bergen
likt dalens duvor,
men de skall alla dö,
var och en för sina synders skull.
- ¹⁷Alla händer förlamas,
det rinner längs alla ben.
- ¹⁸De sveper sig i säckväv,
fasa höljer dem,
alla med ansiktet blekt av skam,
alla med rakat huvud.

- 19Sitt silver kastar de på gatan,
deras guld blir avskräde.
Deras silver och guld kan inte rädda dem
på Herrens vredes dag.
Det kan inte stilla deras hunger,
inte fylla deras magar.
Guld och silver bringade dem på fall.
- 20Dess härliga prakt togs i högmodets tjänst,
de gjorde av det sina avskryvda beläten,
sina vidriga avgudar.
Därför gör jag det till avskräde.
- 21Jag skall ge det som rov åt främlingar,
som byte åt jordens gudlösa,
och de kommer att vanhelga det.
- 22Jag skall vända bort ansiktet,
och de kommer att vanhelga min klenod.
Våldsmän skall tränga in, vanhelga den,
- 23slakta och meja ner,
ty blodsdömmar fälls i landet,
och staden är fylld av våld.
- 24Jag skall föra dit de grymmaste folken,
och de skall ta deras hem.
Jag skall krossa de starkas övermod,
deras helgedomar skall skändas.
- 25När skräcken kommer skall de söka räddning,
men ingen räddning finns.
- 26Olycka skall följa på olycka,
olycksbud på olycksbud.
De skall tigga profeten om syner,
prästen har ingen vägledning att ge
och de äldste inga råd.
- 27Kungen skall bära sorgdräkt,
fursten klä sig i fasa,
folkets händer skall skälva.
Så som de handlat skall jag handla med dem,
så som de dömt skall jag döma dem.
Då skall de inse att jag är Herren.

Hesekiel förs till Jerusalem i en syn

¹Under det sjätte året, på femte dagen i sjätte månaden, när jag satt i mitt hem med de äldste i Juda hos mig, greps jag där av Herren Guds hand. ²Jag såg något som tycktes ha mansgestalt. Från vad som föreföll vara hans höfter och neråt var eld, och från hans höfter och uppåt kom liksom ett klart sken, glimmande som vitt guld. ³Han sträckte ut något som såg ut som en hand och grep mig i håret. En andekraft lyfte mig upp mellan himmel och jord, och i en syn från Gud fördes jag till Jerusalem, fram till öppningen i den inre porten, den som vetter mot norr. Det är där den bild står som väcker Herrens svartsjuka vrede. ⁴Och där var Israels Guds härlighet, likadan som jag hade sett den i dalen.

Avgudadyrkan vid templet

⁵"Människa", sade han till mig, "vänd blicken mot norr." Jag vände blicken mot norr och såg då norr om porten ett altare, och själva vredesbilden stod vid ingången. ⁶"Människa", sade han till mig, "ser du vad de gör? De vidrigheter israeliterna bedriver här är så oerhörda att jag måste lämna min helgedom. Men du skall få se ännu värre vidrigheter."

⁷Han förde mig till öppningen mot förgården, och där såg jag ett hål i väggen. ⁸"Människa", sade han till mig, "bryt dig igenom väggen." Jag bröt mig igenom väggen, och där såg jag en dörröppning. ⁹"Gå in och se vilka ohyggliga vidrigheter de bedriver här", sade han. ¹⁰Jag gick in, och där såg jag alla slags avskräckande ting, bilder av kräldjur och kreatur, och israeliternas alla avgudabilder ristade på väggarna runt omkring. ¹¹Framför dem stod sjuttio av Israels äldste, däribland Jaasanja, Shafans son. Var och en höll ett rökelsekar i handen, och upp steg ett doftande moln av rökelse. ¹²"Människa", sade han till mig, "ser du vad Israels äldste har för sig i mörkret, var och en i sin avgudakammare? Herren ser oss inte, Herren har övergett landet, säger de." ¹³Sedan sade han: "Du skall få se dem bedriva ännu värre vidrigheter."

¹⁴Han förde mig till öppningen i den port som vetter mot norr och leder till Herrens hus. Där satt några kvinnor och be-

grät Tammuz. ¹⁵"Ser du, människa?" sade han. "Men du skall få se vidrigheter ännu värre än dessa."

¹⁶Han förde mig till den inre förgården till Herrens hus. Där, vid ingången till Herrens tempel, mellan förhallen och altaret, stod ungefär tjugofem män. De vände ryggen åt Herrens tempel, och med ansiktet mot öster föll de ner och tillbad solen i öster. ¹⁷"Ser du, människa?" sade han. "Inte nog med de vidrigheter folket i Juda bedriver här, de begår också våldsdåd överallt i landet och har gång på gång väckt min vrede. Och nu sticker de vinrankan i näsan på mig! ¹⁸Jag skall gå till verket med vrede, utan förskoning, utan barmhärtighet. Hur högt de än ropar till mig skall jag inte lyssna."

Mannen med skrivdon och de sex dråparna

9

¹Jag hörde honom ropa med hög röst: "Nu skall straffet drabba staden. Grip era dödsbringande vapen!" ²Då kom sex män från den övre porten, den som vetter mot norr, var och en med stridsyxan i hand. Bland dem gick en man klädd i linnekläder och med skrivdon i bältet. De gick fram och ställde sig vid kopparaltaret. ³Israels Guds härlighet hade nu lyft sig från keruben som den vilat på och flyttat sig till templets tröskel. Han ropade på mannen som var klädd i linnekläder och bar skrivdon i bältet. ⁴"Gå genom staden, genom Jerusalem", sade Herren till honom, "och rita ett tecken i pannan på dem som suckar och stönar över alla de vidrigheter som bedrivs där." ⁵Och till de andra hörde jag honom säga: "Följ honom genom staden och slå ihjäl, utan förskoning, utan barmhärtighet. ⁶Döda gammal och ung, barn och kvinnor, förgör dem, men rör ingen som bär tecknet. Börja vid min helgedom." Då började de med männen, de äldste, som stod framför templet. ⁷"Orena templet och fyll förgårdarna med dräpta", sade han till dem, "gå sedan ut i staden och slå ihjäl." ⁸De gjorde så, och jag blev ensam kvar. Jag föll ner med ansiktet mot marken och ropade: "Ack, Herre, min Gud, tänker du förgöra allt som finns kvar av Israel och tömma din vrede över Jerusalem?" ⁹Han svarade mig: "Israels och Judas skuld är oerhörd. Blod flyter i landet och laglöshet härskar i staden. Herren har övergett landet, Herren ser

ingenting, säger de. ¹⁰Därför visar jag ingen förskoning, ingen barmhärtighet. Jag skall låta dem plikta för vad de gjort."

¹¹Mannen som var klädd i linnekläder och bar skrivdon i bältet återvände nu och meddelade: "Jag har gjort som du befallde."

Keruberna

10

¹Jag såg att det ovanför valvet över kerubernas huvuden fanns något som liknade safir. Något som tycktes likna en tron syntes ovanför dem. ²Han sade till mannen i linnekläder: "Gå in mellan ringarna under keruben och ta händerna fulla med glödande kol från utrymmet mellan keruberna, och sprid dem över staden." Och jag såg honom gå in. ³Keruberna stod söder om templet när mannen gick in. Och molnet fyllde den inre förgården. ⁴När Herrens härlighet höjde sig från keruben och flyttade sig till templets tröskel fylldes templet av molnet och förgården av strålglansen från Herrens härlighet. ⁵Ända ut på den yttre förgården hördes bruset från kerubernas vingar. Det lät som när Gud den Väldige talar. ⁶Då han befallde mannen i linnekläder att hämta eld från utrymmet mellan ringarna, mellan keruberna, gick mannen in där och ställde sig vid ett av hjulen. ⁷Keruben sträckte då ut handen mot elden som brann mellan keruberna, tog av glöden och lade i händerna på den linneklädde. Han tog emot elden och gick därifrån. ⁸Under vingarna på keruberna syntes något som såg ut som människohänder.

⁹Jag såg att det bredvid keruberna fanns fyra hjul, ett vid varje kerub. Hjulen gnistrade som krysolit. ¹⁰Till utseendet var alla fyra likadana. Det var som om ett hjul satt inuti ett annat. ¹¹De kunde röra sig åt alla fyra hållen, men de vände sig inte när de rörde sig. De gick i samma riktning som den främste, och de vände sig inte när de rörde sig. ¹²Överallt på deras kroppar, på ryggen, händerna och vingarna, och runt de fyra hjulen satt det ögon. ¹³Det var dessa hjul som jag hade hört kallas ringar. ¹⁴Var och en hade fyra ansikten. Det första ansiktet var ett kerubansikte, det andra var ett människoansikte, det tredje ett lejonansikte och det fjärde ett örnansikte. ¹⁵Keruberna höjde sig. Det var samma varelser som jag sett vid floden

Kevar. ¹⁶När keruberna rörde sig, rörde sig också hjulen. Och när keruberna lyfte vingarna för att höja sig från marken rullade hjulen inte bort från dem. ¹⁷När de stod stilla, stod hjulen stilla, och när de höjde sig, höjde sig hjulen tillsammans med dem eftersom varelsernas kraft fanns i dem.

Herrens härlighet lämnar templet

¹⁸Herrens härlighet lämnade nu templets tröskel och stannade ovanför keruberna. ¹⁹Keruberna lyfte vingarna och höjde sig från marken. Och jag såg dem ge sig i väg, och hjulen höjde sig alldeles som de. De stannade vid ingången till den östra tempelporten, och ovanpå dem vilade Israels Guds härlighet. ²⁰Det var samma varelser som jag sett under Israels Gud vid floden Kevar. Och jag förstod att de var keruber. ²¹Var och en av dem hade fyra ansikten och fyra vingar, och under vingarna satt något som liknade människohänder. ²²Deras ansikten såg ut som de ansikten jag sett vid floden Kevar. Var och en av dem gick rakt fram.

Dom över Jerusalems ledare

11

¹En andekraft lyfte mig och förde mig till den östra tempelporten, den som vetter mot öster. Vid ingången till porten stod tjugofem män. Bland dem såg jag Jaasanja, Assurs son, och Pelatja, Benajas son, folkets ledare. ²"Människa! Detta är de män som smider ränker och välver onda planer här i staden", sade han till mig. ³"Det är de som tänker: 'Nu behöver inga hus byggas. Staden är grytan, vi är köttet.'" ⁴Profetera därför mot dem, människa, profetera!" ⁵Då föll Herrens ande över mig, och han befallde mig att säga: "Så säger Herren: Så tänker ni, israeliter, jag vet vad som rör sig inom er. ⁶Många har ni dräpt här i staden, gatorna har ni fyllt med lik. ⁷Därför säger Herren Gud: De dräpta som ni har hopat här är köttet, staden är grytan. Men er skall jag föra bort härifrån. ⁸Svärdet fruktar ni, och svärdet skall jag rikta mot er, säger Herren Gud. ⁹Jag skall föra bort er härifrån och prisge er åt främlingar. Och jag skall verkställa min dom över er. ¹⁰För svärd skall ni falla. Vid Israels gräns skall min dom drabba er. Då skall ni inse att jag är Herren. ¹¹Staden skall inte vara en gryta för er, och ni skall inte

vara köttet i den. Vid Israels gräns skall min dom drabba er. ¹²Då skall ni inse att jag är Herren, ni som inte följde mina bud och inte höll er till mina lagar utan till de omgivande folkens lagar."

¹³Medan jag profeterade dog Pelatja, Benajas son. Då föll jag ner med ansiktet mot marken och ropade med hög röst: "Ack, Herre, min Gud, tänker du förinta det som är kvar av Israel?"

Trösteord till de bortförda

¹⁴Herrens ord kom till mig: ¹⁵Människa! Om alla dina bröder och fränder, om hela Israels folk, säger invånarna i Jerusalem: "De är långt borta från Herren. Landet har givits åt oss som arv och egendom." ¹⁶Säg därför: Så säger Herren Gud: Ja, jag har fört dem långt bort bland folken och skingrat dem i främmande länder. Men jag har varit något av en helgedom för dem i de länder där de befinner sig. ¹⁷Säg därför: Så säger Herren Gud: Jag skall samla in er bland folken och föra er tillbaka från de länder dit ni skingrats, och åt er skall jag ge Israels land.

¹⁸När de har återvänt dit skall de avlägsna alla vidriga beläten och alla avskyvärda bruk. ¹⁹Jag skall ge dem ett nytt hjärta och fylla dem med en ny ande. Jag skall ta bort stenhjärtat ur kroppen på dem och ge dem ett hjärta av kött, ²⁰så att de följer mina bud och håller sig till mina stadgar och lever efter dem. Så skall de vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. ²¹Men de som håller fast vid sina vidriga beläten och avskyvärda bruk, dem skall jag låta plikta för vad de har gjort, säger Herren Gud.

Herrens härlighet lämnar Jerusalem

²²Keruberna lyfte vingarna och hjulen följde med, och Israels Guds härlighet vilade ovanpå keruberna. ²³Herrens härlighet höjde sig och lämnade staden och stannade på berget öster om den. ²⁴En andekraft lyfte mig, och i en syn ingiven av Guds ande förde den mig till Kaldeen, till de bortförda. Sedan försvann synen, ²⁵och jag berättade för dem allt vad Herren låtit mig se.

Förutsägelse om deportation

12

¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Du lever bland ett motsträvigt folk. De har ögon att se med, men de ser inte. De har öron att höra med, men de hör inte. De är ju ett motsträvigt folk. ³Därför skall du, människa, mitt på dagen och i deras åsyn göra i ordning en sådan packning som förvisade brukar ha och i deras åsyn dra bort från platsen där du bor till en annan plats. Om de nu lägger märke till det — de är ju ett motsträvigt folk. ⁴Mitt på dagen och i deras åsyn skall du bära ut din packning som om du skulle förvisas. På kvällen och i deras åsyn ger du dig sedan av som förvisade brukar göra. ⁵I deras åsyn skall du göra ett hål i muren och bära ut din packning genom det. ⁶Lyft upp den på axeln i deras åsyn och dra bort med den i skymningen. Täck över ansiktet, så att du inte ser landet. Jag gör dig till ett tecken för israeliterna.

⁷Jag gjorde så som jag hade blivit befalld. Mitt på dagen bar jag ut min packning som om jag skulle förvisas. På kvällen gjorde jag med händerna ett hål i muren, och i deras åsyn drog jag bort i skymningen med packningen som jag lyft upp på axeln.

⁸På morgonen kom Herrens ord till mig: ⁹Människa! Israeliterna, det motsträviga folket, säger ju till dig: "Vad är det du gör?" ¹⁰Svara dem: Så säger Herren Gud: Denna profetia gäller Jerusalem och alla israeliter där. ¹¹Säg: Jag är ett tecken för er. Så som jag har gjort, så skall det ske med dem. De skall förvisas, de skall föras bort. ¹²Fursten som är bland dem skall i skymningen lyfta upp sin packning på axeln och ge sig av. Man skall göra ett hål i muren, så att packningen kan bäras ut, och han skall täcka över ansiktet, så att han inte ser landet. ¹³Jag skall breda ut mitt nät över honom, och han skall fastna i mina garn. Sedan skall jag föra honom till Babylonien, kaldeernas land, men han kommer inte att kunna se det landet. Och där skall han dö. ¹⁴Hela hans följe, hans medhjälpare och hans trupper, skall jag sprida för alla vindar, och jag skall förfölja dem med draget svärd. ¹⁵När jag skingrar dem bland folken och sprider ut dem i främmande länder, då skall de inse att jag är Herren. ¹⁶Men några av dem skall jag låta undkomma svärd och svält och pest, så att de kan berätta om sina vidriga gär-

ningar för de folk som de kommer till. Då skall de inse att jag är Herren.

¹⁷Herrens ord kom till mig: ¹⁸Människa! Ät ditt bröd med bävan och drick ditt vatten med oro och ängslan. ¹⁹Säg till folket i landet: Så säger Herren Gud om Jerusalems invånare i Israels land: De skall äta sitt bröd i ängslan och dricka sitt vatten i skräck. Ty landet skall ligga öde och folktomt på grund av invånarnas alla våldsdåd. ²⁰Städer där människor bott skall ligga i ruiner och landet skall vara en ödemark. Då skall ni inse att jag är Herren.

Synerna skall bli verklighet

²¹Herrens ord kom till mig: ²²Människa! Vad är det för ett talesätt ni har i Israel: Tiden går och inga syner slår in. ²³Säg till dem: Så säger Herren Gud: Jag skall göra slut på det talesättet. Det skall aldrig mer brukas i Israel. Säg i stället till dem: Tiden är inne och alla syner blir verklighet. ²⁴Inga falska syner och insmickrande spådomar skall längre finnas bland israeliterna. ²⁵Vilket ord jag, Herren, än uttalar kommer det att gå i uppfyllelse. Det kommer inte att dröja länge. I er egen tid, motsträviga folk, kommer jag att uttala mitt ord och låta det gå i uppfyllelse, säger Herren Gud.

²⁶Herrens ord kom till mig: ²⁷Människa! Israeliterna säger: "Hans syn gäller en annan tid, det är om en avlägsen framtid han profeterar." ²⁸Säg till dem: Så säger Herren Gud: Det kommer inte att dröja länge förrän mitt ord, det ord jag uttalar, går i uppfyllelse, säger Herren Gud.

Verop över falska profeter

13

¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Profetera mot de profeter som profeterar i Israel, säg till dem som profeterar sina egna ingivelser: Hör ordet från Herren: ³Så säger Herren Gud: Ve de narraktiga profeter som följer sin egen inbillning och inga syner har haft. ⁴Dina profeter, Israel, har blivit som schakaler bland ruiner. ⁵Ni har inte ställt er i bräscherne i muren, och ni har inte byggt upp muren till skydd för israeliterna, så att de kan hålla stånd i kampen på Herrens dag. ⁶Deras syner är falska och deras spådomar lögn. "Detta är Herrens ord",

säger de, trots att Herren inte har sänt dem. Ändå väntar de sig att han skall låta deras ord gå i uppfyllelse. ⁷Men de syner ni ser är falska, de spådomar ni uttalar är lögn! "Detta är Herrens ord", säger ni, trots att jag inte har talat. ⁸Därför säger Herren Gud: Eftersom era ord är falska och era syner lögn skall jag gripa in mot er. Detta är Herren Guds ord. ⁹Jag skall slå ner på de profeter vars syner är falska och vars spådomar är lögn. De skall inte få tillhöra mitt folks församling, inte skrivas in i israeliternas släktregister och aldrig få komma till Israels land. Då skall ni inse att jag är Herren Gud.

¹⁰De har fört mitt folk vilse och sagt: "Allt är väl", trots att allt inte var väl. De kalkar den vägg som folket har rest. ¹¹Säg därför till dem som stryker på kalken: Väggen skall falla! Slagregn skall komma, hagel vräka ner, stormvinden bryta lös. ¹²Och när väggen faller skall man fråga er: "Var är nu kalken ni strök på?" ¹³Därför säger Herren Gud: I min vrede skall jag släppa stormvinden lös, mitt raseri skall få slagregn att falla och min vrede förgörande hagel. ¹⁴Jag skall riva väggen ni kalkat och jämna den med marken, så att dess grundstenar blottas. Och när staden faller skall ni gå under där. Då skall ni inse att jag är Herren. ¹⁵Jag skall ge mitt raseri fritt lopp, mot väggen och mot dem som kalkade den. Jag skall säga till er: Borta är väggen, bortan är de som kalkade den, ¹⁶de profeter i Israel som predikade om Jerusalem och i sina syner såg att allt var väl, trots att allt inte var väl, säger Herren Gud.

Verop över falska profetissor

¹⁷Människa! Vänd dig mot de kvinnor bland ditt folk som framträder som profeter med sina egna ingivelser. Profetera mot dem ¹⁸och säg: Så säger Herren Gud: Ve er som syr band för alla handleder och gör slöjor åt alla, stora som små, för att fånga in människor. Skall ni fånga in människor till skada för mitt folk och låta andra leva till gagn för er själva? ¹⁹För en handfull korn och några brödbitar vanhelgar ni mig inför mitt folk. Ni vill bringa död åt dem som inte skall dö och liv åt dem som inte skall leva. Ni ljuger för mitt folk, som gärna lyssnar på lögn. ²⁰Därför säger Herren Gud: Jag skall ta itu med de band som ni fångar in människor med. Jag skall slita dem från

era armar, och de människor ni har fångat skall jag släppa fria. ²¹Jag skall slita sönder era slöjor och rycka mitt folk ur ert grepp, ni skall inte längre ha dem i ert våld som ett byte. Då skall ni inse att jag är Herren.

²²Utan anledning plågade ni den rättfärdige, men jag har aldrig plågat honom. Och i stället för att rädda den gudlöses liv uppmuntrade ni honom att fortsätta med sina onda gärningar. ²³Därför är det nu slut med era falska syner och spådomar. Jag skall rycka mitt folk ur ert grepp. Då skall ni inse att jag är Herren.

Varningsord till avgudadyrkarna

14

¹Några av Israels äldste uppsökte mig och satte sig framför mig. ²Då kom Herrens ord till mig: ³Människa! Dessa män hänger sig åt sina avgudabilder, de ägnar sig åt den synd som blir deras fall. Skulle jag låta dem fråga mig om råd? ⁴Tala nu till dem och säg: Så säger Herren Gud: Om någon israelit hänger sig åt sina avgudabilder och ägnar sig åt den synd som blir hans fall men ändå vänder sig till en profet, skall jag, Herren, själv svara honom som hans avguderi förtjänar. ⁵Jag skall sätta skräck i israeliterna, ty de har alla övergett mig för sina avgudabilders skull.

⁶Säg nu till israeliterna: Så säger Herren Gud: Vänd om! Vänd er bort från era avgudabilder, vänd er bort från alla era vidrigheter. ⁷Ty om någon israelit eller invandrare i Israel vänder mig ryggen och hänger sig åt sina avgudabilder och ägnar sig åt den synd som blir hans fall men ändå går till en profet och ber honom rådfråga mig, skall jag, Herren, själv svara honom. ⁸Jag skall ta itu med den mannen och göra honom till en visa och ett varnande exempel, och jag skall utstöta honom ur mitt folk. Då skall ni inse att jag är Herren. ⁹Men om profeten förleds till att tala, är det jag, Herren, som har förlett den profeten. Jag skall lyfta min hand mot honom och utplåna honom ur mitt folk Israel. ¹⁰Bägge skall de få sitt straff, profeten och den som frågat honom skall få samma straff, ¹¹så att israeliterna inte längre irrar bort från mig, inte längre orenar sig med alla sina synder. De skall vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud, säger Herren Gud.

Domen över Jerusalem är ofrånkomlig

¹²Herrens ord kom till mig: ¹³Människa! Om ett land syndade mot mig med trolösa handlingar och jag lyfte min hand mot det och lät brödet tryta och sände svält över landet och utrotade människor och boskap, ¹⁴och om Noa, Daniel och Job levde där, skulle dessa tre män med all sin rättfärdighet bara rädda sina egna liv, säger Herren Gud. ¹⁵Eller om jag lät grymma vilddjur härja i landet och döda alla, så att det blev en ödemark där ingen vågade färdas på grund av vilddjuren, ¹⁶och om dessa tre män levde där, skulle de, så sant jag lever, säger Herren Gud, inte kunna rädda ens sina söner och döttrar. Endast de själva skulle bli räddade, och landet skulle bli en ödemark. ¹⁷Eller om jag riktade svärdet mot landet, om jag befallde det att härja i landet och jag utrotade människor och boskap, ¹⁸och om dessa tre män levde där, skulle de, så sant jag lever, säger Herren Gud, inte kunna rädda sina söner och döttrar. Endast de själva skulle bli räddade. ¹⁹Eller om jag sände pest mot landet och tömde min dödande vrede över det och utrotade människor och boskap, ²⁰och om Noa, Daniel och Job levde där, skulle de, så sant jag lever, säger Herren Gud, inte kunna rädda ens sin son eller dotter. Med sin rättfärdighet skulle de bara rädda sina egna liv.

²¹Så säger Herren Gud: När jag har sänt mina fyra hårdaste straff mot Jerusalem — svärd och svält, vilddjur och pest — för att utrota människor och boskap, ²²skall det ändå finnas några som har överlevt och som kommer till er tillsammans med sina söner och döttrar. Och när ni ser hur de lever och handlar kommer ni att finna tröst för det onda jag har låtit drabba Jerusalem, för allt jag har låtit drabba staden. ²³Det skall bli en tröst för er att se hur de lever och handlar. Då skall ni inse att det inte var utan orsak som jag gjorde vad jag gjorde där, säger Herren Gud.

Jerusalem, den odugliga vinstocken

15

¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Vad utmärker vinstocken framför de andra träden, vinrankan som ett träd bland andra? ³Kan trä från den användas till något, kan man ens göra en knagg att hänga saker på? ⁴Och om den har lagts på elden och

elden har förbränt ändarna och resten är svedd, duger den då till något? ⁵Nej, inte ens när den var oskadd gick den att använda till något. Hur skulle den då kunna användas till något när elden har förbränt den och svett den? ⁶Därför säger Herren Gud: Så som jag av alla träd har lagt vinstocken på elden, så skall jag också göra med Jerusalems invånare. ⁷Jag skall ta itu med dem. Elden undslapp de, men eld skall förtära dem. När jag tar itu med dem, då skall ni inse att jag är Herren. ⁸Jag skall göra landet till en ödemark, därför att de har handlat trolöst, säger Herren Gud.

Jerusalem, Guds hittebarn och hustru

6

¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Låt Jerusalem höra om det vidriga hon har gjort. ³Du skall säga: Så säger Herren Gud till Jerusalem: Du härstammar från kanaaneernas land, där föddes du. Din far var amoré och din mor en hettitisk kvinna. ⁴Så gick det till vid din födelse: när du föddes klippte ingen av din navelsträng, du tvättades inte ren med vatten, du gnedes inte in med salt och blev inte lindad. ⁵Ingen förbarmade sig och gjorde något av detta för dig, ingen kände medlidande med dig. Med avsky kastade man ut dig på bara marken när du föddes.

⁶Jag gick där förbi och såg dig sprattla i ditt blod. "Du skall leva", sade jag till dig, där du låg i ditt blod. ⁷Jag lät dig växa upp som en blomma på marken. Du växte upp och blev stor, du blev strålande vacker. Dina bröst blev fasta och du fick hår. Men du var naken. ⁸Jag gick där förbi och såg att din tid var kommen, tiden för kärlek. Då svepte jag min mantel om dig och skylde din nakna kropp. Jag svor dig trohet och ingick förbund med dig, säger Herren Gud. Så blev du min. ⁹Jag tvättade dig med vatten, sköljde av dig blodet och smorde dig med olja. ¹⁰Sedan klädde jag dig i färggranna kläder och sandaler av delfinskin, virade fint linne om ditt huvud och gav dig en slöja av skiraste väv. ¹¹Jag prydde dig med smycken, jag satte armband om dina handleder och hängde en kedja kring din hals. ¹²Jag fäste en ring i din näsa och örhängen i dina öron, jag satte en praktfull krona på ditt huvud. ¹³Du smyckade dig med guld och silver, dina kläder var av fint linne, av skiraste

väv och färggrant tyg. Din föda var vetemjöl, honung och olja. Du var mycket, mycket vacker, du var värdig att vara drottning. ¹⁴Ryktet om din skönhet spred sig bland folken. Den fulländades av den prakt jag höljt dig i, säger Herren Gud.

Jerusalem, den otrogna hustrun

¹⁵Viss om din skönhet och ditt rykte började du hora. Du bjöd ut dina horkonster åt alla som kom förbi. ¹⁶Med dina brokiga kläder bäddade du på offerplatserna och horade där. [---] ¹⁷Av dina praktfulla smycken, det guld och silver jag skänkt dig, gjorde du mansfigurer, och med dem horade du. ¹⁸Dina färggranna kläder svepte du om dem, och min olja och min rökelse ställde du fram åt dem. ¹⁹Den mat du fått av mig — vetemjöllet, oljan och honungen jag gett dig att äta — ställde du fram åt dem som ett offer med blidkande lukt, säger Herren Gud. ²⁰De söner och döttrar du fött åt mig offrade du att ätas av dem. Räckte det inte med ditt horande? ²¹Måste du också slakta mina barn som offer åt dem? ²²Du bedrev dessa vidrigheter och horerier utan att någonsin tänka på din ungdom, att du låg naken och sprattlade i ditt blod.

²³Och sedan du hade gjort allt detta onda — ve dig, ve dig, säger Herren Gud — ²⁴inrättade du en offerhöjd åt dig och anlade en kulle på varje öppen plats. ²⁵Vid varje korsväg gjorde du dig en kulle. Du drog din skönhet i smutsen, du skrevade med benen för alla som kom förbi, du horade ideligen. ²⁶Du horade med egypterna, dina grannar med stor lem, du horade ideligen, och du väckte min vrede. ²⁷Då lyfte jag min hand mot dig och tog ifrån dig det du haft som ditt. Jag prigsav dig åt de filisteiska kvinnorna, som hatade dig och såg ditt otuktiga levnadssätt som en skam. ²⁸Då horade du med assyrierna, eftersom du inte hade fått nog. Du horade med dem, men du fick ändå inte nog. ²⁹Då horade du med krämarlandet Kaldeen, horade ideligen, men inte heller nu fick du nog. ³⁰Hett brann ditt begär, säger Herren Gud, när du likt den fräckaste hora gjorde allt detta, ³¹när du inrättade din offerhöjd vid varje korsväg och anlade din kulle på varje öppen plats. Men till skillnad från andra horor tog du inte betalt. ³²Äktenskapsbryterskan bedrar sin man med andra. ³³Horor får betalt. Men du

gav gåvor till alla dina älskare, du betalade dem för att de skulle komma från alla håll och hora med dig. ³⁴När du horade gjorde du tvärtemot vad andra kvinnor brukar. Ingen var ute efter att få hora med dig, och i stället för att ta betalt betalade du. Du gjorde tvärtemot vad andra gör.

Den otrognas straff

³⁵Hör därför Herrens ord, din hora: ³⁶Så säger Herren Gud: Du bjöd ut ditt kön, du blottade ditt sköte, du horade med dina älskare och alla dina vidriga avgudar. Du dräpte dina barn och gav åt dem. ³⁷Därför skall jag samla alla de älskare som har njutit din gunst, vare sig du tyckt om dem eller inte. Från alla håll skall jag samla dem, och jag skall blotta ditt sköte för dem, så att de ser dig i all din nakenhet. ³⁸Jag skall döma dig som man dömer äktenskapsbryterskor och mörderskor. Du skall få känna av min vrede och min svartsjuka. ³⁹Jag skall prisge dig åt dem, och de skall rasera din offerhöjd och jämna dina kullar med marken. De skall slita av dig kläderna och ta dina praktfulla smycken, tills du ligger där alldeles naken. ⁴⁰De skall båda upp en skara mot dig, som skall stena dig och stycka dig med sina svärd ⁴¹och bränna ner dina hus. De skall verkställa domen över dig i många kvinnors åsyn. Jag skall göra slut på ditt horande, och du skall inte längre ge några gåvor. ⁴²När jag har släckt min vrede på dig och min svartsjuka har lagt sig skall jag få ro och inte vredgas mer. ⁴³Du glömde din ungdomstid och väckte mitt raseri med allt du gjorde. Därför får du nu plikta för detta, säger Herren Gud. Din otukt är krönet på alla dina vidrigheter!

Jerusalem jämförs med Samaria och Sodom

⁴⁴Med ett ordspråk skall man säga om dig: "Sådan moder, sådan dotter." ⁴⁵Ja, du är din moders dotter, hon som visade avsky för sin man och sina barn. Du är dina systrars syster, de som visade avsky för sina män och sina barn. Er mor var en hettitisk kvinna och er far var amoré. ⁴⁶Din äldre syster var Samaria, som bodde med sina döttrar norr om dig. Din yngre syster, som bodde söder om dig med sina döttrar, var Sodom. ⁴⁷Gick du inte i deras fotspår, handlade du inte lika vidrigt

som de? I allt du gjorde var du snart nog mer fördärvad än de.
⁴⁸Så sant jag lever, säger Herren Gud, din syster Sodom och hennes döttrar handlade inte lika illa som du och dina döttrar.
⁴⁹Detta var din syster Sodom's synd: hon och hennes döttrar kunde leva storslaget, i överflöd och ostörd ro, men de hjälpte inte den som var svag och fattig.
⁵⁰De blev övermodiga och bedrev vidrigheter i min åsyn. Som du har sett gjorde jag då slut på dem.
⁵¹Och Samaria syndade inte hälften så mycket som du. Du har begått fler vidrigheter än de gjorde. Med alla dina vidriga gärningar har du fått dina systrar att framstå som rättfärdiga.
⁵²Nu får du bära skammen för att du gav dina systrar upprättelse. Eftersom du har begått avskyvärdare synder än de framstår de som rättfärdiga i jämförelse med dig. Nu får du blygas och bära skammen för att du har fått dina systrar att framstå som rättfärdiga.

⁵³Jag skall vända deras öde, Sodom's och hennes döttrars öde, Samarias och hennes döttrars. Samtidigt skall jag vända också ditt öde:
⁵⁴du skall få bära skammen och nesan för vad du har gjort, det som blev dem till tröst.
⁵⁵Din syster Sodom och hennes döttrar skall bli vad de en gång var, din syster Samaria och hennes döttrar skall bli vad de en gång var, och du och dina döttrar skall bli vad ni en gång var.
⁵⁶Du talade ju illa om din syster Sodom under din storhetstid,
⁵⁷innan din egen ondska blottades. Nu hånas du av Edoms döttrar och alla hennes grannar, filisteernas döttrar, som överallt visar dig sitt förakt.
⁵⁸Din otukt och dina vidriga gärningar får du själv bära följderna av, säger Herren.

Herrens nya förbund med Jerusalem

⁵⁹Så säger Herren Gud: Jag skall handla med dig så som du själv har handlat, då du visade förakt för den ed du svurit och bröt förbundet.
⁶⁰Men sedan skall jag minnas förbundet jag slöt med dig i din ungdom, och jag skall upprätta ett evigt förbund med dig.
⁶¹Och du skall minnas hur du har levat och känna skam när jag tar dina systrar, både dem som är äldre och dem som är yngre än du, och gör dem till dina döttrar. De skall inte stå utanför förbundet.
⁶²Jag skall upprätta mitt förbund med dig. Då skall du inse att jag är Herren.
⁶³När jag ger

dig förlåtelse för allt vad du gjort skall du minnas och blygas, så att du inte kan öppna munnen av skam, säger Herren Gud.

Örnen, cedern och vinstocken

17

¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Ge israeliterna en gåta, berätta en liknelse för dem. ³Du skall säga: Så säger Herren Gud:

En stor örn med väldiga vingar
och långa vingpennor,
med tät och färgrik fjäderskrud,
kom till Libanon.

Han tog cederträdets topp
⁴och bröt av det översta skottet.
Han förde det till krämarlandet
och satte det i köpmansstaden.

⁵Sedan tog han en planta som växte i landet
och satte den i fruktbar jord.
Som en strandväxt satte han den
vid ett flödande vattendrag.

⁶Den skulle spira och bli till en vinstock
med låg och krypande växt.
Rankorna skulle sträcka sig mot örnen,
rötterna växa i hans hägn.
Så blev den till en vinstock,
fick grenar och sköt skott.

⁷Men ännu en stor örn kom.
Han hade väldiga vingar och tät fjäderskrud.
Mot honom vände vinstocken sina rötter,
mot honom sträckte den sina rankor
från den bädd där den planterats,
för att han skulle ge den vatten.

⁸Ändå var den planterad i bördig jord
vid ett flödande vattendrag
för att bilda rankor och bära frukt
och bli till en praktfull vinstock.

⁹Säg: Så säger Herren Gud:
Kommer det att gå den väl?

Kommer inte rötterna att ryckas upp
och frukten att förstöras?
Kommer inte de friska skotten att vissna?
Det krävs varken stor kraft
eller en väldig här
för att skilja den från rötterna.

¹⁰Den har planterats.

Kommer det att gå den väl?
Kommer den inte att förtvina
när östanvinden ansätter den,
vissna i bädden där den spirat?

¹¹Herrens ord kom till mig: ¹²Säg till det motsträviga folket: Förstår ni inte vad detta betyder? Säg till dem: Kungen av Babylonien kom till Jerusalem och tog kungen och furstarna och förde dem till Babylon. ¹³Sedan utsåg han en man av kunglig börd, slöt förbund med honom och lät honom svära en ed. Stormännen i landet förde han bort. ¹⁴Detta skedde för att riket skulle hållas nere och inte resa sig utan hålla fast vid förbundet med honom. Då skulle det få bestå. ¹⁵Men kungaättlingen trotsade hans vilja och sände budbärare till Egypten för att få hästar och en väldig här. Kommer det att gå honom väl? Skall han som gjorde detta komma undan? Skall han få bryta förbundet och komma undan? ¹⁶Så sant jag lever, säger Herren Gud, i Babylon skall han dö, där den kung finns som gjorde honom till kung, ty han visade förakt för den ed han svurit och bröt det förbund som kungen slutit med honom. ¹⁷När belägringsvallarna kastas upp och stormningsramperna byggs och många människor dödas, skall farao inte bistå honom i kriget med sin stora här och sitt väldiga uppåå. ¹⁸Han visade förakt för den ed han svurit och bröt förbundet. Trots att han gett sitt löfte gjorde han allt detta. Han skall inte komma undan.

¹⁹Därför säger Herren Gud: Så sant jag lever skall jag låta honom plikta för att han visade förakt för den ed han svurit i mitt namn och bröt förbundet. ²⁰Jag skall breda ut mitt nät över honom, och han skall fastna i mina garn. Sedan skall jag föra honom till Babylon, och där skall jag ställa honom till svars för hans trolöshet mot mig. ²¹De bästa soldaterna i hans trupper skall falla för svärdet, och de som blir kvar skall skingras för alla vindar. Då skall ni inse att jag, Herren, har talat.

²²Så säger Herren Gud: Jag skall bryta en kvist från det höga cederträdets topp, ta ett litet skott från den översta kvisten och själv plantera det på ett högt och mäktigt berg. ²³På det höga berget i Israel skall jag plantera det. Och det skall få grenar och bära frukt och bli till en praktfull ceder. Fåglar av alla de slag, en mångfald bevingade varelser, skall bo i dess hägn, i grenarnas skugga skall de ha sina bon. ²⁴Då skall alla markens träd inse att jag, Herren, gör det höga trädet lågt och låter det låga trädet växa högt. Jag låter det friska trädet förtorka och får det torra att skjuta skott. Jag, Herren, har talat, och jag skall göra som jag har sagt.

Det personliga ansvaret

¹Herrens ord kom till mig: ²Hur kommer det sig att ni använder detta ordspråk i Israel:

När fäderna äter surkart
får barnen ont i tänderna.

³Så sant jag lever, säger Herren Gud, ni skall aldrig mer använda det ordspråket i Israel. ⁴Allas liv tillhör mig. Faderns liv tillhör mig likaväl som sonens. Det är den som syndar som skall dö.

⁵Den som är rättfärdig och handlar rätt och rättfärdigt, ⁶han håller inte offermåltid på bergen och dyrkar inte israeliternas avgudabilder. Han lägrar inte en annan mans hustru, och han ligger inte med en kvinna när hon har sin blödning. ⁷Han kränker ingen, han återlämnar den skuldsattes pant. Han plundrar ingen, han ger den hungrige bröd och klär den nakne. ⁸Han lånar inte ut pengar mot ränta, han ockrar inte. Han undviker det som är orätt, han faller rättvisa domar mellan människor. ⁹Han håller mina bud och följer mina stadgar och lever efter dem. En sådan man är rättfärdig. Han skall leva, säger Herren Gud.

¹⁰Men om han får en son som blir en våldsman och mördare eller gör något av allt det ¹¹som han själv aldrig har gjort — håller offermåltid på bergen eller lägrar en annan mans hustru, ¹²kränker den svage och fattige, plundrar någon och behåller vad han tagit i pant eller dyrkar avgudabilderna och begår vidriga gärningar ¹³eller lånar ut pengar mot ränta och

ockrar — då skall sonen inte leva. Han har gjort dessa vidriga gärningar. Han skall straffas med döden. Skulden är hans egen.

¹⁴Men om han i sin tur får en son som ser alla de synder hans far begår, ser dem men själv inte begår dem — ¹⁵inte håller offermåltid på bergen och inte dyrkar israeliternas avgudabilder, inte lägrar en annan mans hustru, ¹⁶inte kränker någon eller tar pant, inte plundrar någon utan ger den hungrige bröd och klär den nakne ¹⁷och undviker det som är orätt, inte tar ränta eller ockrar, en som lever efter mina stadgar och följer mina bud — då skall han inte dö för sin fars synd. Han skall leva. ¹⁸Men hans far, som förtryckte och plundrade och som handlade orätt mot sina släktingar, han dog för sin synd. ¹⁹”Varför skall inte sonen bära straffet för sin fars synd?” frågar ni. Därför att han har handlat rätt och rättfärdigt, han har hållit alla mina bud och levt efter dem. Han skall leva. ²⁰Det är den som syndar som skall dö. Sonen skall inte bära straffet för faderns synd och fadern skall inte bära straffet för sonens synd. Den rättfärdige skall skörda frukten av sin egen rättfärdighet, den gudlöse frukten av sin egen gudlöshet.

Herrens rättfärdighet

²¹Om den gudlöse upphör med sina synder och håller alla mina bud och handlar rätt och rättfärdigt skall han leva. Han skall inte dö. ²²Alla de brott han begått skall vara glömda. Genom sina rättfärdiga gärningar skall han leva. ²³Skulle jag önska den gudlöses död? säger Herren Gud. Skulle jag inte hellre se att han upphörde med sina gärningar och fick leva? ²⁴Men om den rättfärdige upphör att vara rättfärdig, om han börjar handla orätt och begår samma slags vidrigheter som den gudlöse, skall han då leva? Nej, alla hans rättfärdiga handlingar skall vara glömda. För den trolöshet han visat och de synder han begått skall han dö. ²⁵”Det Herren gör är inte rätt”, säger ni. Lyssna, israeliter! Är det jag som handlar orätt? Är det inte ni?

²⁶Om den rättfärdige upphör att vara rättfärdig och börjar handla orätt skall han dö. För den orätt han gjort skall han dö. ²⁷Och om den gudlöse upphör att handla gudlöst och börjar

handla rätt och rättfärdigt skall han rädda sitt liv. ²⁸När han kommer till insikt om sina brott och upphör med dem skall han leva. Han skall inte dö. ²⁹"Det Herren gör är inte rätt", säger man i Israel. Men är det jag som handlar orätt, israeliter? Är det inte ni?

³⁰Alltså skall jag döma er, israeliter, var och en efter hans gärningar, säger Herren Gud. Vänd om! Vänd er bort från era brott, så att de inte får er på fall. ³¹Sluta upp med alla era brott mot mig. Skapa er ett nytt hjärta och en ny ande. Inte vill ni väl dö, israeliter? ³²Jag önskar ingens död, säger Herren Gud. Vänd om, så får ni leva.

Sorgesång över kungaätten

19

¹Sjung en sorgesång om Israels furstar:

²Ett lejon var din mor,
en lejoninna bland lejon!
Bland lejonen hade hon sitt läger
och fostrade där sina ungar.

³En av ungarna hon födde upp
blev ett starkt lejon.
Han lärde sig riva sitt byte,
människor blev hans rov.

⁴Men folken bådades upp mot honom.
Han fångades i deras jaktgrop,
han släpades med krokarna
bort till Egypten.

⁵När hon såg att hon väntat förgäves,
att allt hopp var ute,
tog hon en annan av sina ungar
och fostrade honom till ett starkt lejon.

⁶Han strövade kring med flocken
och blev ett starkt lejon.
Han lärde sig riva sitt byte,
människor blev hans rov.

⁷Han förstörde deras palats
och lade deras städer i ruiner.
En hel värld kände skräck
när hans rytande hördes.

⁸Från länderna runt omkring
kallade man samman folk.
De bredde ut sitt nät för honom,
och han fångades i deras jaktgrop.
⁹De satte på honom halstrå och krok, och
släpade honom till kungen i Babylon
och spärrade in honom där.
Aldrig mer skulle hans rytande höras
på Israels berg.

¹⁰Din mor var som en vinstock i vingården,
planterad vid vatten,
rik på rankor och frukt
tack vare det ymniga vattnet.

¹¹Den fick starka grenar
som skulle bli härskarspiror.
Den växte högt upp bland molnen,
den var reslig med täta rankor
och syntes vida omkring.

¹²Men i vrede rycktes den upp
och kastades på marken,
östanvinden torkade ut dess frukt.
De starkaste grenarna bröts,
de vissnade och förtärdes av eld.

¹³Nu är vinstocken planterad i öknen,
i torkans och törstens land.

¹⁴Från grenarna spreds elden,
den förtärde rankor och frukt.
De starkaste grenarna är borta,
någon härskarspira finns inte mer.

Denna sång är en sorgesång, en sorgesång har den blivit.

Återblick på Israels historia

20

¹Under det sjunde året, på tionde dagen i femte månaden, kom några av Israels äldste för att rådfråga Herren. De satte sig framför mig. ²Då kom Herrens ord till mig: ³Människa! Tala till Israels äldste och säg: Så säger Herren Gud: Kommer ni för att rådfråga mig? Så sant jag lever, jag skall inte låta er fråga

mig om råd, säger Herren Gud. ⁴Gå till rätta, gå till rätta med dem, människa! Låt dem få veta vilka vidrigheter deras fäder har gjort! ⁵Säg till dem: Så säger Herren Gud: Den dag jag utvalde Israel svor jag en ed inför Jakobs ättlingar. I Egypten gav jag mig till känna för dem och sade: "Jag är Herren, er Gud." ⁶Jag svor att föra dem ut ur Egypten till ett land som jag hade sett ut åt dem, ett land som flödar av mjölk och honung, det härligaste av alla länder. ⁷Och jag sade till dem: "Ni måste kasta bort de vidriga avgudar som drar era blickar till sig. Orena er inte med egypternas gudabilder. Jag är Herren, er Gud." ⁸Men de var motsträviga och ville inte lyssna på mig. De kasta inte bort de vidriga avgudar som drog deras blickar till sig och övergav inte egypternas gudabilder. Då tänkte jag tömma min vrede och ösa ut mitt raseri över dem i Egypten. ⁹Men jag handlade som det anstod mitt namn, jag ville inte att det skulle bli vanärat inför de folk bland vilka israeliterna bodde och i vilkas åsyn jag gav mig till känna för dem och förde dem ut ur Egypten.

¹⁰Jag förde dem ut ur Egypten, ut i öknen. ¹¹Jag gav dem mina bud och lärde dem mina stadgar — den som håller dem får leva. ¹²Dessutom gav jag dem mina sabbater till ett tecken som förenar mig och dem, för att de skall inse att det är jag, Herren, som helgar dem. ¹³Men israeliterna var motsträviga mot mig i öknen. De följde inte mina bud, och de förkastade mina stadgar — den som håller dem får leva. Och mina sabbater vanhelgade de grovt. Jag tänkte tömma min vrede över dem i öknen och förinta dem. ¹⁴Men jag handlade som det anstod mitt namn, jag ville inte att det skulle bli vanärat inför de folk i vilkas åsyn jag förde ut dem. ¹⁵I öknen svor jag emellertid att inte föra dem till det land som jag hade gett dem, ett land som flödar av mjölk och honung, det härligaste av alla länder. ¹⁶De hade ju förkastat mina stadgar och inte följt mina bud. De hade vanhelgat mina sabbater och hållit fast vid sina avgudabilder. ¹⁷Ändå visade jag skonsamhet och förgjorde dem inte, jag förintade dem inte i öknen.

¹⁸I öknen varnade jag deras barn: "Lev inte efter samma bud som era fäder, och följ inte deras stadgar. Orena er inte med deras avgudabilder. ¹⁹Jag är Herren, er Gud. Håll mina bud och följ troget mina stadgar. ²⁰Håll mina sabbater heliga.

De skall vara ett tecken som förenar mig och er, så att ni inser att jag är Herren, er Gud." ²¹Men deras barn var motsträviga mot mig. De höll inte mina bud och följde inte troget mina stadgar — den som håller dem får leva. De vanhelgade mina sabbater. Jag tänkte tömma min vrede och ösa ut mitt raseri över dem i öknen. ²²Men jag hejdade mig och handlade som det anstod mitt namn, jag ville inte att det skulle bli vanärat inför de folk i vilkas åsyn jag förde ut israeliterna. ²³I öknen svor jag emellertid att skingra dem bland folken och sprida ut dem i främmande länder. ²⁴De hade ju inte levt efter mina stadgar. De hade förkastat mina bud och vanhelgat mina sabbater och låtit sig lockas av sina fäders avgudabilder. ²⁵Jag gav dem också bud som inte var goda och stadgar som inte förde till liv. ²⁶Jag gjorde dem orena när de som offergåva överlämnade det första som kom ur moderlivet. Ty jag ville injaga skräck i dem så att de skulle inse att jag är Herren.

²⁷Människa! Tala nu till israeliterna och säg: Så säger Herren Gud: Ännu en gång skymfade era fäder mig med sin trolöshet. ²⁸När jag hade fört dem till det land som jag svurit att ge dem och de såg alla höga kullar och lummiga träd förrättade de sina slaktoffer där, skänkte anstötliga offergåvor, frambar offer med blidkande lukt och utgöt dryckesoffer där. ²⁹Och jag frågade dem: "Vad är det för en plats ni går till med era offer?" (Sedan dess har det hetat "offerplats".)

³⁰Säg nu till israeliterna: Så säger Herren Gud: Ni orenar er på samma sätt som era fäder och är otrogna med deras vidriga avgudar. ³¹Ännu i dag orenar ni er med era avgudabilder när ni bär fram offergåvor och offer era barn på bålet. Skall jag då låta er fråga mig om råd, israeliter? Så sant jag lever, säger Herren Gud, skall jag inte låta er rådfråga mig.

Dom och räddning förutsägs för de deporterade

³²"Vi skall vara som folk och stammar i andra länder och dyrka trä och sten." Det är vad ni tror och säger. Men det skall aldrig ske. ³³Så sant jag lever, säger Herren Gud, skall jag med stark hand och lyftad arm och i mäktig vrede vara er konung. ³⁴Med stark hand och lyftad arm och i mäktig vrede skall jag föra er bort från de främmande folken och samla ihop er från

de länder dit ni skingrats. ³⁵Sedan skall jag föra er ut i folkens öken för att ställa er till svars, öga mot öga. ³⁶Jag skall ställa er till svars på samma sätt som jag ställde era fäder till svars i Egyptens öken, säger Herren Gud. ³⁷Jag skall låta er gå under herdestaven och räkna er noga, ³⁸och de trotsiga och upproriska skall skiljas ut. Jag skall föra ut dem ur det land där de lever som främlingar, men till Israels land skall de inte få komma. Då skall ni inse att jag är Herren.

³⁹Så säger Herren Gud: Israeliter, ni måste alla förstöra era avgudabilder. Om ni inte lyder mig kommer jag att vredgas. Mitt heliga namn får ni inte längre vanära med era offergåvor och era avgudabilder. ⁴⁰På mitt heliga berg, det höga berget i Israel, säger Herren Gud, skall hela Israel, alla i landet, tjäna mig. Där skall jag möta er med välvilja och ta emot era gåvor och förstlingsoffer, alla heliga skänker. ⁴¹När jag har fört er bort från de främmande folken och samlat ihop er från de länder dit ni skingrats skall jag ta emot er med samma välvilja som ett offer vars lukt gör mig nöjd. Genom er skall jag visa min helighet inför folken. ⁴²Jag skall föra er till Israels land, det land jag svor att ge era fäder. Då skall ni inse att jag är Herren. ⁴³Där skall ni begrunda ert leverne och alla de gärningar som ni orenat er med, och ni kommer att avsky er själva för allt ont ni gjort. ⁴⁴Jag skall behandla er, israeliter, som det anstår mitt namn och inte som era onda gärningar och ert lastbara leverne har gjort er förtjänta av, säger Herren Gud. Då skall ni inse att jag är Herren.

Profetia mot landet i söder

⁴⁵Herrens ord kom till mig: ⁴⁶"Människa! Vänd dig söderut, predika mot sydlandet och profetera mot skogen i söder. ⁴⁷Till skogen i söder skall du säga: Hör Herrens ord! Så säger Herren Gud: Jag skall sticka dig i brand, och elden skall förtära alla dina träd, både de friska och de torra. De flammande lågorna skall inte slockna. Från söder till norr skall alla ansikten svedas. ⁴⁸Då skall alla dödliga erfara att jag, Herren, har tänt elden. Den skall inte slockna." ⁴⁹Jag svarade: "Ack, Herre, min Gud, de kommer att säga att jag talar i gåtor."

21

¹Herrens ord kom till mig: ²"Människa! Vänd dig mot Jerusalem, predika mot dess helgedomar och profetera mot Israels land." ³Till Israels land skall du säga: Så säger Herren: Jag skall ta itu med dig. Jag skall dra mitt svärd ur skidan och utrota både rättfärdiga och gudlösa hos dig. ⁴För att utrota både rättfärdiga och gudlösa hos dig skall mitt svärd fara ut ur skidan mot alla dödliga från söder till norr. ⁵Då skall alla dödliga inse att jag, Herren, har dragit svärdet ur skidan. Det skall inte återvända.

⁶Du, människa, skall klaga. Bittert och darrande av skräck skall du klaga inför dem. ⁷När de frågar dig varför du klagar skall du svara: Över ett bud som skall komma. Alla hjärtan snörps samman och händerna förlamas, modet sviker och det rinner längs benen på alla. Det skall komma, det är på väg, säger Herren Gud.

Det slaktande svärdet

⁸Herrens ord kom till mig: ⁹Människa! Profetera och säg: Så säger Herren Gud:

Svärdet, svärdet är slipat och blankat.

¹⁰Det är slipat till slakt
och blankat att blixtra.

[---]

¹¹Det är lämnat att blankas.
Handen skall gripa det.
Svärdet är slipat och blankat,
färdigt för dråparens hand.

¹²Klaga och jämra dig, människa,
ty svärdet riktas mot mitt folk
och mot Israels alla furstar.
De blir offer för svärdet,
de och hela mitt folk.

Slå dig på låren i sorg,

¹³[---]

säger Herren Gud.

¹⁴Människa! Profetera
och knyt din hand.

- Svärdet skall hugga och hugga,
 ett dråparsvärd är det,
 ett väldigt dråparsvärd,
 som skall svingas bland dem,
¹⁵tills de skälver av skräck
 och många ligger slagna.
 Mot alla deras portar
 sänder jag slaktarsvärdet.
 Ve, det är skapat att blixtra
 och draget för att slakta.
¹⁶Visa din skärpa och hugg
 åt höger och åt vänster,
 hugg dit eggen riktas.
¹⁷Också jag knyter min hand.
 Jag skall släcka min vrede på dem.
 Jag, Herren, har talat.

Babyloniens anfall mot Jerusalem förutsägs

¹⁸Herrens ord kom till mig: ^{19/20}Människa! Märk ut två vägar som den babyloniske kungens svärd kan följa och som båda utgår från samma land. Sätt upp vägmärken där de båda vägarna börjar, så att svärdet kan nå fram till Rabba i Ammon och till Juda och Jerusalem. ²¹Den babyloniske kungen har gjort halt vid vägskalet, där de två vägarna börjar, för att inhämta orakelsvar. Han har skakat pilar, rådfrågat sina husgudar och skådat i lever. ²²I sin högra hand har han nu svaret: Jerusalem. Han kommer att mana till kamp, ropa till strid, ställa upp murbräckor mot portarna, kasta upp en belägringsvall och bygga en stormningsramp. ²³Israeliterna är bundna av de eder de svurit, ändå tror de att det är ett falskt orakel. Men oraklet är ett vittnesbörd om deras skuld, och de kommer att tas till fånga. ²⁴Därför säger Herren Gud: Genom att era brott avslöjas vittnar ni om er skuld, och i allt vad ni gör blir era synder uppenbara. Ja, ni vittnar mot er själva. Därför skall ni gripas och tas till fånga.

²⁵Du skändlige och gudlöse furste över Israel! Snart kommer dagen då du får ditt slutliga straff. ²⁶Så säger Herren Gud: Av med turbanen och kungakronan! Inget skall förbli som det

är. Upphöj den förnedrade, förnedra den upphöjde! ²⁷Allt, allt, allt skall jag lägga i spillror. Men det skall inte ske förrän han kommer som jag har givit rätten att döma.

Profetia om ammoniterna och svärdet

²⁸Människa! Profetera och säg: Så säger Herren Gud om ammoniterna och deras hån: Svärd, svärd, draget för att slakta! Dig har man blankat för att du skall blänka och blixtra. ²⁹Man har haft falska syner om dig och lögnaktigt spått att du skulle läggas mot nacken på de skändliga och gudlösa. Snart kommer ändå dagen då de får sitt slutliga straff. ³⁰Stick svärdet tillbaka i skidan! I den trakt där du skapades och i det land där du hör hemma skall jag döma dig. ³¹Jag skall tömma min vrede över dig och blåsa under mitt ursinnes eld. Jag skall utlämna dig åt råa män, mästare i att förgöra. ³²Du skall bli bränsle åt elden, och ditt blod skall flyta i landet. Ingen skall längre minnas dig. Jag, Herren, har talat.

Profetia mot Jerusalem, den blodbefläckade staden

¹Herrens ord kom till mig: ²Gå till rätta med den blodbefläckade staden! Människa, gå till rätta med den! Låt den veta vilka vidrigheter som begås där. ³Säg: Så säger Herren Gud: Stad, du som utgjuter blod inom dina murar, din stund är kommen. Du har tillverkat avgudabilder och orenat dig. ⁴Det blod du utgjutit har dragit skuld över dig, och de avgudabilder du tillverkat har gjort dig oren. Du skyndar mot din sista dag, dina år är räknade. Därför skall jag göra dig till åtlöje bland folken och utsätta dig för spott och spe i alla länder. ⁵Nära och fjärran skall de bespotta dig.

Ditt rykte är fläckt, kaos råder. ⁶Hos dig använder alla Israels furstar sin makt till att utgjuta blod. ⁷Hos dig skymfas fäder och mödrar, invandrare förtrycks, änkor och faderlösa kränks. ⁸Du ringaktar vad jag har gjort heligt, och du vanhelgar mina sabbater. ⁹Hos dig finns män som sprider död med sitt förtal. Hos dig hålls offermåltider på bergen. Hos dig bedrivs otukt. ¹⁰Hos dig lägrar man sin fars hustru, hos dig utnyttjar man en kvinna fast hon är oren av sin blödning. ¹¹En begår skamlösheter med sin nästas hustru, en bedriver otukt med sin svärdotter

och skändar henne, en utnyttjar sin fars dotter, sin egen syster. ¹²Hos dig dödar man mot betalning. Du ockrar och tar ränta. Du förtrycker din nästa och roffar åt dig. Men mig har du glömt, säger Herren Gud.

¹³Jag knyter handen för att slå när jag ser ditt rofferi och det blod som flyter hos dig. ¹⁴Kommer ditt mod och din styrka att räcka till när jag gör upp med dig? Jag, Herren, har talat, och jag skall göra som jag har sagt. ¹⁵Jag skall skingra dig bland folken och sprida ut dig i främmande länder, och jag skall rensa bort allt orent hos dig. ¹⁶Jag skall genom dig låta mig vanäras inför folken. Då skall du inse att jag är Herren.

Israel som slagg i smältugnen

¹⁷Herrens ord kom till mig: ¹⁸Människa! För mig har israeliterna blivit slagg. Som koppar, tenn, järn och bly i en smältugn har de alla blivit. De är slagg. ¹⁹Därför säger Herren Gud: Eftersom ni alla är slagg skall jag samla er i Jerusalem. ²⁰Som man samlar silver, koppar, järn, bly och tenn i en ugn och blåser under elden för att smälta detta, så skall jag i flammande vrede samla er, kasta in er och smälta er. ²¹Jag skall samla ihop er och blåsa under mitt ursinnes eld. Ni skall smältas i den, ²²som silver smälts i en ugn skall ni smältas. Då skall ni inse att jag, Herren, har tömt min vrede över er.

Profetia mot ledare och folk i Israel

²³Herrens ord kom till mig: ²⁴Människa! Säg till landet: Du är ett land som inte fick något regn, som inte bevattnades på vredens dag. ²⁵Dina furstar var rytande och rovgiriga lejon. De åt människor, stal skatter och kostbarheter och gjorde många till änkor. ²⁶Prästerna gjorde våld på min lag och skändade det som jag gjort heligt. De gjorde ingen skillnad mellan heligt och icke heligt, de undervisade inte om vad som är rent och orent. De iakttog inte mina sabbater. Så vanhelgades jag av dem. ²⁷Stormännen var rovgiriga vargar. De utgöt blod och gick över lik för att roffa åt sig. ²⁸Profeterna kalkade över allting med sina falska syner och lögnaktiga spådomar. "Så säger Herren Gud", sade de, trots att Herren inte hade talat. ²⁹Folket i landet förtryckte och plundrade. Fattiga och svaga kränktes,

invandrare var förtryckta och rättslösa. ³⁰Jag sökte efter någon som kunde bygga upp muren eller ställa sig i bräsch, så att jag inte behövde förstöra landet. Men jag fann ingen. ³¹Då tömde jag min vrede över dem och förintade dem med mitt ursinnes eld. Jag lät dem plikta för vad de gjort, säger Herren Gud.

Ohola och Oholiva, två otrogna systrar

23

¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Det var en gång två kvinnor, döttrar till samma mor. ³Redan som unga horade de i Egypten, där smekte och kramade man deras ungflicksbröst. ⁴Den äldre hette Ohola och den yngre Oholiva. De blev mina, och de födde söner och döttrar. — Namnet Ohola står för Samaria och Oholiva för Jerusalem.

Oholas otrohet med Assyrien

⁵Men Ohola horade i stället för att hålla sig till mig. Hon brann av begär efter sina älskare, assyrierna. Det var krigare ⁶klädda i purpur. Det var ståthållare och styresmän. Alla var de ståtliga unga män. Det var ryttare på sina hästar. ⁷Hon bjöd ut sina horkonster åt dem. Alla var de Assyriens yppersta söner. Hon brann av begär efter dem och orenade sig med alla deras gudabilder. ⁸Hon fortsatte med horandet som hon hade börjat med i Egypten, där männen låg med henne när hon var ung, kramade hennes ungflicksbröst och lystet horade med henne. ⁹Därför prisgav jag henne åt hennes älskare, assyrierna, som hon brann av begär efter. ¹⁰De blottade hennes sköte, de tog hennes söner och döttrar och dödade henne med svärd. Hon blev okänd bland kvinnor. Så verkställdes domen över henne.

Oholivas otrohet med Babylonien och Egypten

¹¹Hennes syster Oholiva såg allt detta, ändå upptändes hon av ännu hetare begär än Ohola och horade ännu värre än hon. ¹²Hon brann av begär efter assyrierna. Det var ståthållare och styresmän. Det var krigare klädda i praktfulla kläder. Det var ryttare på sina hästar. Alla var de ståtliga unga män. ¹³Jag såg hur hon orenade sig. Båda betedde sig likadant, ¹⁴men Oholiva gick längre i sitt horande. Hon såg väggristningar av män, bil-

der i lysande rött som föreställde kaldeer ¹⁵med gördel om höfterna och turban med fladdrande band. De såg ut som vagnskämpar och liknade de babylonier som hör hemma i Kaldeen. ¹⁶När hon såg på dem upptändes hon av begär efter dem och sände bud till dem i Kaldeen. ¹⁷Och babylonierna kom till hennes kärleksläger och orenade henne med sitt horande. Men när hon orenat sig med dem vände hon sig från dem. ¹⁸Eftersom hon blottade sitt sköte och öppet horade med dem vände jag mig från henne, liksom jag förut vänt mig från hennes syster. ¹⁹Men hon horade mer och mer. Hon mindes sin ungdom när hon horade i Egypten, ²⁰och hon upptändes av begär efter vällustingarna där med kön som åsnor och säd som hingstar. ²¹Du längtade tillbaka till din otuktiga ungdom, då männen i Egypten kramade och smekte dina ungflicksbröst.

²²Därför, Oholiva, säger Herren Gud, skall jag hetsa mot dig de älskare du har haft och sedan vänt dig från. Jag skall driva dem mot dig från alla håll. ²³Det är babylonier och kaldeer, pekodeer, shoeer, koeer och dessutom alla assyrierna, stiliga unga män, ståthållare och styresmän, vagnskämpar och krigare, allesammans till häst. ²⁴Med rullande vagnar i mängd och med ett uppbåd av folk skall de komma mot dig. Rustade med långsköld och rundsköld och hjälm skall de anfälla dig från alla håll. Åt dem skall jag överlåta rätten att döma, och efter sina egna lagar skall de döma dig. ²⁵Jag skall låta min svartsjuka drabba dig. När de i vrede gör upp med dig skall de skära näsan och öronen av dig. De som är kvar hos dig skall falla för svärdet, och dina söner och döttrar skall tas till fånga. De som är kvar hos dig skall förtäras av eld. ²⁶Man skall slita av dig kläderna och ta dina praktfulla smycken. ²⁷Jag skall göra slut på den otukt och det horande som du började med i Egypten. Dit skall du inte snegla mer. Egypten skall du inte längre minnas.

²⁸Så säger Herren Gud: Jag skall prisge dig åt dem du avskyr, åt dem du har vänt dig från. ²⁹I avsky skall de göra upp med dig. De skall ta allt vad du äger och har, tills du ligger där alldeles naken, med ditt horiska sköte blottat och ditt otuktiga horande avslöjat. ³⁰Detta skall drabba dig för att du sprang efter andra folk och horade med dem och orenade dig med deras gudabilder.

³¹Du har gått i din systers fotspår. Därför skall jag sätta hennes bägare i din hand. ³²Så säger Herren Gud:

Din systers bägare skall du tömma.

Den bägaren är djup och vid,

den rymmer mycket.

³³Du skall bli drucken

och fylld av kval.

En bägare med skräck och fasa

är din syster Samarias bägare.

³⁴Du skall dricka den i botten,

svälja dess drägg.

Dina bröst skall du riva blodiga.

Jag har talat, säger Herren Gud.

³⁵Så säger Herren Gud: Du glömde bort mig och vände mig ryggen. Nu får du bära följderna av din otukt och ditt horande.

Oholas och Oholivas brott och straff

³⁶Herren sade till mig: Människa! Gå till rätta med Ohola och Oholiva och gör klart för dem vilka vidrigheter de har begått.

³⁷De har brutit äktenskapet med mig, och de har blod på händerna. De har bedragit mig med sina avgudar och till och med offrat barnen de fött mig som mat åt dem. ³⁸Dessutom gjorde de detta mot mig: De orenade min helgedom och vanhelgade mina sabbater. ³⁹Efter att ha slaktat sina barn åt avgudarna steg de samma dag in i min helgedom och vanhelgade den. Så betedde de sig i mitt tempel. ⁴⁰De skickade även budbärare till män i fjärran länder, som kom när de blev kallade. För deras skull tvättade du dig och sminkade dina ögon och prydde dig med smycken. ⁴¹Du satte dig på en bädd som du gjort redo. Framför den stod ett dukat bord, där du hade ställt fram min rökelse och min olja. ⁴²Det glammades sorgglöst därinne. Förutom en mängd andra fanns där män som hämtats dit från öknen. De satte armband om systrarnas handleder och praktfulla kronor på deras huvuden. ⁴³Jag sade om denna kvinna, härjad av sitt horiska leverne: Nu horar de med henne och hon ...

⁴⁴Och de låg med henne som man ligger med en hora. Så låg de med Ohola och Oholiva, dessa otuktiga kvinnor.

⁴⁵Men rättfärdiga män skall döma dem som man dömer äktenskapsbryterskor och mörderskor. Ty de har brutit äktenskapet med mig, och de har blod på händerna.

⁴⁶Så säger Herren Gud: Båda upp en skara mot dem och utlämna dem åt skräck och plundring. ⁴⁷Skaran skall stena dem och stympa dem med sina svärd, döda deras söner och döttrar och bränna ner deras hus. ⁴⁸Jag skall göra slut på otukten i landet. Alla kvinnor skall ta varning, så att de inte lever lika otuktigt som ni. ⁴⁹Ni skall få plikta för er otukt och bära följderna av att ni har syndat med era avgudar. Då skall ni inse att jag är Herren Gud.

Jerusalem, en ärgig gryta

¹Under det nionde året, på tionde dagen i tionde månaden, kom Herrens ord till mig: ²Människa! Skriv upp dagens datum, just denna dag. Ty just denna dag har den babyloniske kungen anfallit Jerusalem. ³Ge det motsträviga folket en liknelse. Säg: Så säger Herren Gud:

Sätt på grytan, sätt på den och håll vatten i.

⁴Lägg i bitar av kött, de läckraste bitar av lår och bog, fyll på med de bästa benen.

⁵Ta de fetaste fåren.

Lägg ved under grytan.

Låt bitarna sjuda och benen koka med.

⁶Så säger Herren Gud: Ve den blodbefläckade staden, en gryta med beläggning av ärg, ärg som aldrig går bort. Grytan har tömts, köttbit för köttbit, utan att lottdragning skett. ⁷Staden dryper av blod, den har spillt blod över den kala klippan, inte på marken där det kan täckas av jord. ⁸För att ge utlopp åt min vrede och utkräva hämnd låter jag nu stadens eget blod rinna över den kala klippan, där det inte kan täckas över.

⁹Så säger Herren Gud: Ve den blodbefläckade staden! Jag skall bygga ett stort bål. ¹⁰Lägg på mycket ved och tänd eld. Låt köttet koka sönder och spadet koka bort så att benen blir

brända. ¹¹Sätt grytan tom på kolen, tills den blir så het att kopparn börjar glöda och orenheten kan smälta och ärgen gå bort. ¹²Men det tjocka lagret av ärg går inte bort i elden. ¹³Du är oren och skamlös. Jag har försökt göra dig ren, men du har inte blivit av med din orenhet. Först när jag har släckt min vrede på dig skall du bli ren igen. ¹⁴Jag, Herren, har talat. Så blir det också. Jag skall göra som jag har sagt. Jag skall inte låta mig bevakas, inte visa skonsamhet eller ånger. Efter hur du har levat och handlat skall jag döma dig, säger Herren Gud.

Hesekiels hustrus död förebådar Jerusalems fall

¹⁵Herrens ord kom till mig: ¹⁶Människa! Jag skall låta bråd död ta ifrån dig henne som är dina ögons lust. Du får inte sörja, inte gråta och fälla tårar. ¹⁷Jämra dig i stillhet, men håll ingen sorgelöshet. Vira turbanen om huvudet och sätt på dig sandalerna. Dölj inte ditt ansikte och ät inget sorgebröd.

¹⁸På morgonen talade jag till folket. På kvällen dog min hustru. Följande morgon gjorde jag som jag hade blivit befalld. ¹⁹Folket sade till mig: "Varför gör du så? Tala om för oss vad det betyder!" ²⁰Jag svarade dem: "Herrens ord kom till mig: ²¹Säg till Israels folk: Så säger Herren Gud: Jag skall skända min helgedom, ert stolta värn, era ögons lust, det käraste ni har. Och de söner och döttrar ni lämnade kvar skall nu falla för svärdet. — ²²Ni kommer att få göra som jag. Dölj inte ert ansikte och ät inget sorgebröd. ²³Behåll turbanen och sandalerna på. Ni får inte sörja och gråta. Men till följd av era synder skall ni alla stönande tyna bort. — ²⁴Hesekiel skall vara ett tecken för er. Vad han gör kommer också ni att få göra. Då detta sker skall ni inse att jag är Herren Gud."

²⁵Människa! Den dag jag tar ifrån dem deras värn, deras stolthet och glädje, deras ögons lust, det käraste de har, deras söner och döttrar, ²⁶den dagen skall en flykting komma till dig och berätta om detta. ²⁷Inför flyktingen skall din tungas band lösas, du skall tala och inte längre vara stum. Så skall du vara ett tecken för dem. Då skall de inse att jag är Herren.

Profetia mot Ammon

25 ¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Vänd dig mot ammoniterna och profetera mot dem. ³Säg till Ammons folk: Hör Herren Guds ord! Så säger Herren Gud: Du hånade min helgedom då den skändades, du hånade Israels land då det blev ödelagt och folket i Juda då det fördes bort i fångenskap. ⁴Därför skall jag ge ditt land som egendom åt Östlandets folk. Där skall de slå upp sina tält och där skall de resa sina boningar. De skall äta din frukt och dricka din mjölk. ⁵Jag skall göra Rabba till betesmark för kameler och Ammon till viloplats för fårhjordar. Då skall ni inse att jag är Herren.

⁶Så säger Herren Gud: Du klappade i händerna och stampade med fötterna, skadegläd som du var och full av förakt för Israels land. ⁷Därför skall jag lyfta min hand mot dig och låta dig bli ett byte för andra folk. Jag skall utplåna dig som folk och förinta dig som land. Jag skall ödelägga dig. Då skall du inse att jag är Herren.

Profetia mot Moab

⁸Så säger Herren Gud: Moab och Seir har sagt: "Folket i Juda är som alla andra folk." ⁹Därför skall jag rensa bort städerna från Moabs bergssluttringar, varenda en av dem, alla landets pärlor, Bet Hajshimot, Baal Meon och Kirjatajim. ¹⁰Jag skall ge Moab tillsammans med Ammon som egendom åt Östlandets folk. Sedan skall Ammon vara glömt bland folken. ¹¹Och över Moab skall jag verkställa domen. Då skall de inse att jag är Herren.

Profetia mot Edom

¹²Så säger Herren Gud: Edom tog hämnd på folket i Juda och drog därigenom skuld över sig. ¹³Därför, säger Herren Gud, skall jag lyfta min hand mot Edom. Jag skall lägga det i ruiner och utrota människor och djur. Från Teman till Dedan skall de falla för svärdet. ¹⁴Jag skall låta min hämnd drabba Edom genom mitt folk Israel, som skall behandla Edom så som min vrede och harm kräver. Då skall de inse att jag hämnas, säger Herren Gud.

Profetia mot filisteerna

¹⁵Så säger Herren Gud: Filisteerna var hämndlystna och tog hämnd, fulla av förakt. De härjade, drivna av sin eviga fiendskap. ¹⁶Därför, säger Herren Gud, skall jag lyfta min hand mot filisteerna, jag skall förgöra kereteerna och utrota de sista kustborna. ¹⁷I vrede skall jag straffa dem, och jag skall utkräva en fruktansvärd hämnd. Och när jag låter min hämnd drabba dem, då skall de inse att jag är Herren.

Profetia mot Tyros

26

¹Under det elfte året, på första dagen i månaden, kom Herrens ord till mig: ²Människa! Tyros har hånat Jerusalem och sagt: "Folkens port är uppbruten, den har tillfallit mig. Jag skall bli rik, nu när den är förödd." ³Därför, säger Herren Gud, skall jag göra upp med dig, Tyros. Jag skall låta många folk välla in över dig, liksom havet väller fram med sina vågor. ⁴De skall förstöra Tyros murar och riva ner dess torn. Jag skall sopa bort jorden och göra staden till en naken klippa. ⁵Den blir till en torkplats för nät ute i havet. Jag har talat, säger Herren Gud. Tyros skall plundras av folken ⁶och lydstäderna på fastlandet härjas med svärd. Då skall de inse att jag är Herren.

⁷Så säger Herren Gud: Jag skall låta kungen av Babylonien, Nebukadnessar, konungarnas konung, anfalla Tyros från norr. Med hästar och stridsvagnar och vagnskämpar skall han komma och med den väldiga här han bådats upp. ⁸Dina lydstäder på fastlandet skall han härja med svärd. Sedan skall han kasta upp en belägringsvall, bygga en stormningsramp och resa ett sköldtak. ⁹Han skall stöta murbräcken mot dina murar och rasera dina torn med bräckjärn. ¹⁰Så många är hans hästar att dammet de river upp kommer att täcka dig. Dina murar skall darra vid larmet från hästar och rullande vagnar, när han drar in genom dina portar som man drar in i en stormad stad. ¹¹Hans hästars hovar skall trampa sönder dina gator. Med svärd skall han dräpa ditt folk. Dina mäktiga pelare skall störta till marken. ¹²De skall röva dina rikedomar och roffa åt sig av dina handelsvaror. De skall riva ner dina murar och rasera dina praktfulla hus. Din sten, ditt virke, din jord skall de kasta i havet. ¹³Jag skall tysta dina sånger, dina lyrors klang skall ald-

rig höras mer. ¹⁴Och jag skall göra dig till en naken klippa. Tyros blir en torkplats för nät. Aldrig mer skall staden byggas upp. Jag, Herren, har talat, säger Herren Gud.

¹⁵Så säger Herren Gud till Tyros: Dånnet av ditt fall, de sårades jämmer och slaktandet som pågår i dig skall få kustländerna att skälva. ¹⁶Alla havets furstar skall stiga ner från sina troner, lägga av sina mantlar och ta av sig sina färggranna kläder. Klädda i skräck skall de sitta på marken, fångna i ständig skräck skall de sitta lamslagna för din skull.

¹⁷De skall sjunga en sorgesång om dig:

Ack, du har gått under
och svepts bort från havet,
du lovprisade stad
som ägde makten på havet,
du och dina invånare
som spred fasa in över fastlandet.

¹⁸Kustländerna grips av skräck
när du faller,
öarna i havet skälver
vid din undergång.

¹⁹Så säger Herren Gud: När jag har gjort dig till en ruinstad, lik de städer där ingen längre bor, och när jag har låtit djupet sluka dig, så att vattenmassorna gömmer dig, ²⁰då skall jag störta dig ner till forntidens folk, till dem som har lagts i graven. Likt ruinerna från forntiden skall du ligga i underjorden, tillsammans med dem som har lagts i graven. Du skall aldrig mer finna en plats i de levandes land. ²¹Jag skall göra dig till en skräcksyn. Det är slut med dig. Den som söker dig skall aldrig någonsin finna dig, säger Herren Gud.

Sorgesång över skeppet Tyros

¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Sjung en sorgesång om Tyros. ³Till Tyros, som tronar vid porten till havet och driver handel med folk på fjärran kuster, skall du säga: Så säger Herren Gud:

Tyros, du sade:

”Min skönhet är fulländad.”

⁴Mitt i havet ligger du.

De som byggde dig
gjorde dig fulländat skön.

⁵Av cypresser från Senir
byggdes dina däck.

De tog en ceder från Libanon
och reste en mast på dig.

⁶Av ekar från Bashan
gjordes dina åror.

Din bordläggning timrade de
av cedrar från kitteernas kuster.

⁷Av mönstrat egyptiskt linne
var ditt segel sytt.

Det blev ditt kännetecken.
Av tyg från Elishas kuster,
violett och purpurrött,
var ditt soltak gjort.

⁸Sidons och Arvads furstar
var roddare hos dig.

Semers klokaste män
var dina matroser.

⁹Gevals äldste och dess klokaste män
tätade dina läckor.

Havets alla skepp och sjömän
kom till dig för att byta varor.

¹⁰Män från Persien, från Lud och Put
fanns i din här, var ditt krigsfolk.

Sina sköldar och hjälmar hängde de på dig
och gjorde dig praktfull.

¹¹Folk från Arvad och Kilikien fanns överallt på dina murar,
och gammadeer stod i dina torn. Överallt längs dina murar
hängde de sina koger och gjorde dig fulländat skön.

¹²Tarshish drev handel med dig, lockat av ditt rika utbud.
De bytte till sig dina varor mot silver, järn, tenn och bly. ¹³Ja-
van, Tuval och Meshek handlade med dig och bytte till sig
dina varor mot slavar och kopparkärl. ¹⁴Folket i Bet Togarma
lämnade vagnshästar, ridhästar och mulor i utbyte mot dina

varor. ¹⁵Folket från Rhodos handlade med dig, och många andra öar gjorde också affärer med dig. De betalade med elffenben och ebenholts. ¹⁶Edom drev handel med dig, lockat av alla dina varor. I utbyte gav de rubiner, purpurrött ylle, färggrant tyg och linne, koraller och granater. ¹⁷Juda och Israel handlade med dig och bytte till sig dina varor mot vete från Minnit, bakverk och honung, olja och balsam. ^{18/19}Damaskus drev handel med dig, lockat av ditt rika utbud av alla slags varor. I utbyte gav de vin från Helbon, ull från Sachar och vin från Usal. Dina varor inbringade även bearbetat järn, kassia och kalmus. ²⁰De-dan handlade med dig, de sålde sadeltäcken. ²¹Arabien och Kedars alla furstar gjorde affärer med dig och kom med lamm, baggar och bockar. ²²Köpmän från Saba och Ragma handlade med dig och bytte till sig dina varor mot utsökta kryddor, alla slags ädelstenar och guld. ²³Harran, Kanne, Eden, Assur och Kilmad handlade med dig, ²⁴de sålde festskrudar och mantlar av violett ylle, färggranna tyger, mönstrade täcken och fast tvinnade tåg. Sådant lämnade de i utbyte. ²⁵Tarshish-skepp fraktade dina varor.

Fullastad och tung
låg du ute på havet.

²⁶Dina roddare förde dig
ut på vida vatten.
Östanvinden krossade dig
långt ute till havs.

²⁷Ditt gods och alla dina varor, dina sjömän och matrosor, de som tätat dina läckor, de som skött din byteshandel, allt ditt krigsfolk och hela ditt uppstånd sjunker i havets djup den dag du går under.

²⁸Dina matrosers nödrop
får stränderna att darra.

²⁹De som sitter vid årorna
lämnar sina skepp.
Sjömännen går i land,
havets alla matrosor.

³⁰De skriker av sorg,
de klagar bittert över ditt öde.

De strör jord på huvudet
och krälar i aska.

³¹De rakar sig skalliga
och sveper sig i säckväv.
De fäller bittra tårar över dig
och klagar bittert.

³²Jämrande stämmer de upp
en sorgesång över dig:
"Vem var som Tyros,
detta fäste i havet?"

³³Där dina varor fördes i land fylldes folkens behov. Med ditt
överflöd av alla slags bytesvaror gjorde du jordens kungar
rika.

³⁴Nu har du krossats på havet
och försvunnit i djupet.
Dina varor och ditt manskap
har gått till botten med dig.

³⁵Kustländernas folk
känner fasa för din skull.
Kungarna ryser,
deras ansikten förvrids av skräck.

³⁶De som driver handel med folken
drar bestörta efter andan.
Du har blivit en skräcksyn.
Det är för alltid slut med dig.

Profetia mot Tyros kung

28

¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Säg till Tyros furste: Så
säger Herren Gud: Du blev högmodig och sade: "Jag är en
gud. Jag sitter på en gudatron mitt i havet." Men även om du
inbillar dig att du är gudomlig, så är du människa och inte
gud. ³Du är visare än Daniel, inget hemligt är förborgat för
dig. ⁴Vägled av vishet och insikt har du skaffat dig rikedom.
Guld och silver samlade du i dina skattkamrar. ⁵Du drev han-
del med stor skicklighet och ökade din rikedom. Men din rike-
dom har gjort dig högmodig. ⁶Därför säger Herren Gud: Efter-
som du inbillar dig att du är gudomlig ⁷skall jag låta främling-
ar anfälla dig, grymma hedningar. Med draget svärd skall de

angripa din härliga vishet, de skall släpa din storhet i smutsen. ⁸De skall sänka dig i graven. Ute på havet skall du dräpas och dö. ⁹Vågar du, ansikte mot ansikte med dina mördare, säga: "Jag är en gud"? Nej, du är en människa i dina dråparens våld, inte en gud. ¹⁰Som en oomskuren skall du dö för främlingers hand. Jag har talat, säger Herren Gud.

Sorgesång över Tyros kung

¹¹Herrens ord kom till mig: ¹²Människa! Sjung en sorgesång om Tyros kung: Så säger Herren Gud:

Du var som en dyrbar sigillring. Du var full av vishet och fulländat skön. ¹³I Eden, Guds trädgård, bodde du. Du var höljd i ädelstenar av alla de slag: karneol, topas och kalcedon, krysolit, onyx och jaspis, safir, rubin och smaragd. Av guld var dina smycken och prydnader, gjorda åt dig den dag du blev skapad. ¹⁴Du var en kerub som jag hade smort och satt till beskyddare. På det heliga gudaberget bodde du. Där gick du bland gnistrande stenar. ¹⁵Du var oförvitlig i allt vad du gjorde, från den dag du blev skapad till dess att orätt kom i dagen hos dig. ¹⁶Din vidlyftiga köpenskap drev dig till våld och synd. Då förvisade jag dig från gudaberget och jagade bort dig, beskyddande kerub, från de gnistrande stenarna. ¹⁷Din skönhet gjorde dig högmodig, och du förödde din vishet och storhet. Då kastade jag dig ner till marken och lämnade dig att beskådas av andra kungar. ¹⁸Med otaliga synder och orättfärdig köpenskap vanhelgade du dina tempel. Då lät jag eld slå ut från dig, och den förtärde dig. Inför allas ögon blev du till aska på marken. ¹⁹Alla folk som kände dig grips av fasa för din skull. Du har blivit en skräcksyn. Det är för alltid slut med dig.

Profetia mot Sidon

²⁰Herrens ord kom till mig: ²¹Människa! Vänd dig mot Sidon och profetera mot staden: ²²Så säger Herren Gud: Jag skall ta itu med dig, Sidon, och visa min makt i dig. Genom att verkställa domen över staden skall jag visa min helighet. Då skall de inse att jag är Herren. ²³Jag skall sprida pest och låta blod flyta på gatorna. Inne i staden skall de slagna falla för

svärdet som riktas mot den från alla håll. Då skall de inse att jag är Herren.

Löfte om hemkomst och välgång

²⁴Israels folk skall inte längre plågas av föraktfulla grannfolks brännande nässlor och stickande törnen. Då skall de inse att jag är Herren Gud. ²⁵Så säger Herren Gud: Jag skall samla ihop israeliterna från de folk bland vilka de skingrats, genom dem skall jag visa min helighet i de andra folkens åsyn. De skall få bo på sin egen mark, den som jag en gång gav min tjä-nare Jakob. ²⁶Där skall de leva tryggt, bygga hus och plantera vingårdar. De skall leva tryggt när jag har verkställt domen över de grannfolk som föraktar dem. Då skall de inse att jag är Herren, deras Gud.

Profetia mot farao

29 ¹Under det tionde året, på tolfte dagen i tionde månaden, kom Herrens ord till mig: ²Människa! Vänd dig mot farao, Egyptens kung, och profetera mot honom och hela Egypten. ³Du skall säga: Så säger Herren Gud:

Jag skall ta itu med dig, farao,
Egyptens kung,
feta krokodil som dåsar i Nilen
och säger: "Nilen är min,
jag har skapat den."

⁴Jag skall slå krokor i dina käftar och låta Nilens fiskar fastna i dina fjäll. Jag skall dra upp dig ur din Nil, dig och Nilens alla fiskar som sitter fast i dina fjäll.

⁵Jag skall slunga dig ut i öknen,
dig och Nilens alla fiskar.
Du blir liggande på bara marken,
ingen hämtar och begraver dig.
Åt markens djur och himlens fåglar
ger jag dig som föda.

⁶Då skall alla i Egypten inse
att jag är Herren.

För Israels folk är Egypten
en stav av vassrör.

⁷När de griper tag i dig
kommer du att splittras
och fläka upp handen på alla.
När de stöder sig på dig
kommer du att brytas
och få dem alla att vackla.

⁸Därför, säger Herren Gud, skall jag rikta svärdet mot dig och utrota människor och boskap. ⁹Egypten skall bli till ödemark och ruiner. Då skall de inse att jag är Herren.

Du säger: "Nilen är min, jag har skapat den." ¹⁰Därför skall jag ta itu med dig och din Nil. Jag skall göra Egypten till en enda ruin, en ödemark, från Migdol till Assuan och ända till gränsen mot Kush. ¹¹Ingen människa skall sätta sin fot i landet, ingen boskap skall trampa där. Det skall ligga obebott i fyrtio år. ¹²Jag skall göra Egypten till ett öde land bland andra ödelagda länder. I fyrtio år skall dess städer ligga i ruiner bland andra ödelagda städer. Och jag skall skingra egypterna bland folken och sprida ut dem i främmande länder. ¹³Så säger Herren Gud: Efter fyrtio år skall jag samla ihop egypterna från de folk bland vilka de skingrats. ¹⁴Då skall jag vända egypternas öde och låta dem komma tillbaka till Patros, landet de härstammar från. Där skall de bli ett obetydligt kungarike, ¹⁵obetydligast bland riken. Aldrig mer skall de få förhäva sig gentemot andra folk. Jag skall göra dem så fåtaliga att de inte kan härska över andra. ¹⁶Israeliterna skall inte längre förlita sig på dem och röja sin synd genom att vända sig till dem. Då skall de inse att jag är Herren Gud.

¹⁷Under det tjugosjunde året, på första dagen i första månaden, kom Herrens ord till mig: ¹⁸Människa! Nebukadnessar, Babyloniens kung, har låtit sina krigare slita ont vid Tyros. Deras huvuden är kala, deras skuldror flådda. Men varken han eller hans här har fått någon lön för all sin möda vid Tyros. ¹⁹Därför, säger Herren Gud, ger jag Egypten åt Nebukadnessar, Babyloniens kung. Han skall föra bort dess rikedomar, ta byte och plundra. Detta skall bli lön åt hans här. ²⁰Jag ger honom Egypten som lön för hans möda, för allt de har gjort åt mig, säger Herren Gud. ²¹Den dagen skall jag ge Israel kraft.

Jag skall öppna din mun inför folket. Då skall de inse att jag är Herren.

Profetia mot Egypten

30

¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Profetera och säg: Så säger Herren Gud:

Jämra er: "Ack, denna dag!"

³Ja, dagen är nära,
Herrens dag är nära.

Det blir en dag av moln,
stunden är inne för folken.

⁴Svärdet skall drabba Egypten,
och Kush skall darra
när egypterna dräps och stupar.
Deras rikedomar förs bort,
deras fasta grund raseras.

⁵Män från Kush och Put och Lud, legoknektar från alla håll, även män från förbundets land, skall falla med dem för svärdet. ⁶Så säger Herren:

De som stöder Egypten skall falla,
dess stolta styrka bli kuvad.
Från Migdol till Assuan
skall de falla för svärdet,
säger Herren Gud.

⁷Landet skall ligga öde bland andra ödelagda länder, städerna bland ödelagda städer. ⁸Jag skall sticka Egypten i brand, och alla som har bistått det skall krossas. Då skall de inse att jag är Herren. ⁹Den dagen skall mina budbärare komma på skepp och sätta skräck i Kush, som har trott sig tryggt. När Egyptens dag är inne skall Kush darra. Den kommer.

¹⁰Så säger Herren Gud: Genom Nebukadnessar, Babyloniens kung, skall jag göra slut på Egyptens rikedomar. ¹¹Han och hans här, grymma hedningar, skall föras dit för att skövla landet. Med draget svärd skall de angripa Egypten och fylla landet med lik. ¹²Jag skall torrlägga Nilen och sälja landet till onda män. Jag skall låta främlingar förhärja landet och allt vad det rymmer. Jag, Herren, har talat.

¹³Så säger Herren Gud: Jag skall utplåna gudabilderna och förinta avgudarna i Memfis. Ingen egyptisk furste skall längre finnas. Jag skall ingjuta fruktan i Egypten. ¹⁴Jag skall ödelägga Patros, sticka Soan i brand och verkställa min dom över No. ¹⁵Jag skall tömma min vrede över Sin, Egyptens värn, och förstöra Nos rikedomar. ¹⁶Jag skall sticka Egypten i brand. Sin skall vrida sig i smärtor, No skall stormas, och för Memfis skall dagen bli till mörker. ¹⁷De unga männen i On och Pi-Beset skall falla för svärdet och kvinnorna föras bort. ¹⁸I Tachpanches skall dagen förmörkas, när jag bryter sönder Egyptens ok och dess stolta styrka knäcks. Staden skall höljas i moln och dess kvinnor föras bort. ¹⁹Så skall jag verkställa min dom över Egypten. Då skall de inse att jag är Herren.

²⁰Under det elfte året, på sjunde dagen i första månaden, kom Herrens ord till mig: ²¹Människa! Jag har brutit av armen på farao, Egyptens kung. Ingen har förbundit den och läkt den, ingen har spjälrat eller lindat den, så att den blivit stark nog att lyfta svärdet. ²²Så säger Herren Gud: Jag skall göra upp med farao, Egyptens kung. Jag skall bryta hans armar, både den friska och den brutna, så att han släpper svärdet. ²³Jag skall skingra egypterna bland folken och sprida ut dem i främmande länder. ²⁴Jag skall ge kraft åt den babyloniske kungens armar och sätta mitt svärd i hans hand, men faraos armar skall jag bryta, så att han jämrar sig inför den andre som en dödligt sårad. ²⁵Jag skall ge kraft åt den babyloniske kungens armar, men faraos armar skall hänga maktlösa. Jag skall sätta mitt svärd i den babyloniske kungens hand, och han skall lyfta det mot Egypten. Då skall de inse att jag är Herren. ²⁶Jag skall skingra egypterna bland folken och sprida ut dem i främmande länder. Då skall de inse att jag är Herren.

Det stora trädet på Libanon

¹Under det elfte året, på första dagen i tredje månaden, kom Herrens ord till mig: ²Människa! Säg till farao, Egyptens kung, och till hans larmande hop: Vem är lika väldig som du?

³Det växte ett ståtligt träd,
en ceder på Libanon.

Den hade vackra grenar
och skuggade andra träd.
Den växte sig reslig och hög,
toppen sköt upp bland molnen.

⁴Vattnet gav den näring,
av djupet fick den växtkraft.
Djupets flöden strömmade
kring platsen där den stod,
och vattnet rann i bäckar
till markens alla träd.

⁵Så växte den sig högre
än markens alla träd.
Kronan blev tät, med vidsträckta grenar,
av vattenflödet som spred sig dit.

⁶Himlens alla fåglar
byggde bo i dess krona.
Markens alla djur
födde ungar i grenarnas hägn.
Alla de många folken
bodde i dess skugga.

⁷Den stod där så stor och skön,
med vidsträckta, lummiga grenar,
ty rötterna nådde ner
till flödande vatten.

⁸Ingen ceder i Guds trädgård
kunde mäta sig med den.
Ingen cypress hade sådana grenar,
ingen platan en sådan krona.
Inget träd i Guds trädgård
var dess like i skönhet.

⁹Jag hade gjort den så skön,
med täta, lummiga grenar,
att Edens alla träd i Guds trädgård
måste avundas den.

¹⁰Så säger Herren Gud: Cedern växte sig hög och sträckte sin topp upp till molnen, och den greps av högmod över sin höjd. ¹¹Därför prispå gav jag den åt de främmande folkens anförare. Han behandlade den som dess gudlöshet förtjänade — jag hade förskjutit den. ¹²Främlingar, grymma hedningar,

hög ner den och lät den ligga. Grenarna spreds över berg och dalar, de låg brutna i jordens alla bäckfåror. Alla jordens folk som bott i dess skugga drog bort därifrån och lät den ligga.

¹³Himlens alla fåglar

bygger bo på den fällda stammen.

Markens alla djur

söker läger bland grenarna.

¹⁴Därför skall aldrig mer några träd vid vatten växa sig höga och sträcka sin topp upp till molnen, aldrig mer skall träd som har gott om vatten vara sig själva nog, hur höga de än må bli. De är alla prisgivna åt döden och skall sjunka ner i underjorden till de människor som har lagts i graven.

¹⁵Så säger Herren Gud: Den dag cedern störtade ner i dödsriket försänkte jag djupet i sorg och förseglade det, jag hejdade strömmarna och höll tillbaka vattenflödet. Jag klädde Libanon i sorgskrud för cederns skull, och markens alla träd vissnade.

¹⁶Folken bävade vid dånet av dess fall, när jag störtade den ner i dödsriket till dem som lagts i graven. Detta blev till tröst för Edens alla träd i underjorden, de yppersta som vuxit på Libanon, alla som haft gott om vatten. ¹⁷Liksom cedern hade de störtat ner i dödsriket, ner till dem som dräpts med svärd. De som hade bott i dess skugga skingrades bland folken.

¹⁸Var något av Edens träd lika praktfullt och väldigt som du? Ändå skall du störtas ner i underjorden liksom Edens träd. Du skall ligga bland de oomskurna, bland dem som dräpts med svärd.

Cedern är farao med hela hans larmande hop, säger Herren Gud.

Sorgesång över farao

¹Under det tolfte året, på första dagen i tolfte månaden, kom Herrens ord till mig: ²Människa! Sjung en sorgesång om farao, Egyptens kung:

Förintad är du, folkens lejon!

Du var som odjuret i havet.

Du frustade i dina floder,

rörde upp vattnet med fötterna

och grumlade dess flöden.

³Så säger Herren Gud:

Jag skall kasta mitt nät över dig,
ett uppbåd av många folk
skall dra upp dig i min not.

⁴Jag skall slunga dig upp på land,
kasta dig på bara marken,
så att himlens alla fåglar
kan flockas på dig
och markens alla djur
kan äta sig mätta på dig.

⁵Jag skall kasta din kropp på bergen,
fylla dalarna med ditt kadaver.

⁶Jag skall dränka jorden
med blodet som väller ur dig,
bäckarna skall fyllas av ditt blod.

⁷När jag släcker ditt liv
skall jag täcka över himlen
och fördunkla stjärnorna.
Solen höljer jag i moln,
månen slutar lysa.

⁸Alla ljus som lyser på himlen
skall jag fördunkla för din skull.
I mörker försänker jag ditt land,
säger Herren Gud.

⁹Jag skall skapa oro hos många då jag förkunnar din undergång bland folken, i länder som du aldrig hört talas om. ¹⁰Genom dig skall jag väcka fasa hos många folk, och kungarna skall rysa av skräck när de ser mig svinga svärdet. När du faller fångas de alla i ständig fruktan för sina liv.

¹¹Så säger Herren Gud: Den babyloniske kungens svärd skall angripa dig. ¹²Jag skall låta din larmande hop falla för krigares svärd, för grymma hedningar. De förintar Egyptens stolthet, hela dess larmande hop görs till intet. ¹³Jag skall förgöra all boskap längs den stora floden. Vattnet skall aldrig mer röras upp av människors fötter eller kreaturs klövar, ¹⁴utan vattnet skall flyta klart, blankt som olja, säger Herren Gud. ¹⁵Jag skall göra Egypten till en ödemark, det skall ligga öde och folktomt, alla som bor där skall jag dräpa. Då skall de inse att jag är Herren.

¹⁶Detta är en sorgesång och som sorgesång skall den sjungas. Bland alla folk skall kvinnorna sjunga den, över Egypten och hela dess larmande hop skall de sjunga den, säger Herren Gud.

Sorgesång över Egypten och andra riken

¹⁷Under det tolfte året, på femtonde dagen i månaden, kom Herrrens ord till mig: ¹⁸Människa! Klaga över Egyptens larmande hop och dess ädlingar, kлага, du och kvinnorna bland alla folk:

Ner i underjorden skall jag störta dem,
till dem som har lagts i graven.

¹⁹Var din glans förmer än andras?

Stig ner, gå till vila bland de oomskurna!

²⁰Hos dem som dräpts med svärd

skall egypterna hamna.

Bädden står redo för Egypten

och hela dess larmande hop.

²¹De största hjältarna talar från dödsriket

till farao och dem som bistått honom:

Oomskurna har stigit ner och gått till vila,

de som dräpts med svärd.

²²Där ligger Assur

med hela sin här

i gravarna runt omkring.

Alla är dräpta, fallna för svärd.

²³De fick sina gravar i dödsrikets djup,

kring Assurs grav ligger hans här.

Alla är dräpta, fallna för svärd,

de som en gång spred skräck i de levandes land.

²⁴Där ligger Elam,

och kring hans grav

ligger hela hans larmande hop.

Alla är dräpta, fallna för svärd.

Oomskurna steg de ner i underjorden,
de som en gång spred skräck i de levandes land.
Nu får de dela skammen
med dem som har lagts i graven.

²⁵Bland dräpta fick Elam sin bädd,
med hela sin larmande hop
i gravarna runt omkring.
Alla är oomskurna och dräpta med svärd.
En gång spred de skräck i de levandes land.
Nu får de dela skammen
med dem som har lagts i graven.
Bland dräpta har de sin plats.

²⁶Där ligger Meshek och Tuval
med hela sin larmande hop
i gravarna runt omkring.
Alla är oomskurna och dräpta med svärd.
En gång spred de skräck i de levandes land.

²⁷De vilar inte bland hjältarna
som stupade i forna tider,
de som fick sina vapen med sig i dödsriket
och nu vilar med svärdet under huvudet
och skölden lagd över knotorna.
En gång spred hjältarna skräck i de levandes land.

²⁸Du skall krossas med de oomskurna och ligga bland dem
som dräpts med svärd.

²⁹Där ligger Edom med sina kungar och furstar, som trots
sin makt hamnade bland dem som dräpts med svärd. De vilar
nu tillsammans med oomskurna och dem som har lagts i gra-
ven. ³⁰Där ligger alla furstar från norr och alla från Sidon.
Trots den skräck de spred störtades de ner bland de dräpta.
Deras styrka vändes i skam. Oomskurna vilar de bland dem
som dräpts med svärd. Nu får de dela skammen med dem som
har lagts i graven.

³¹Faraoser dem alla och tröstar sig i sorgen över sin larman-
de hop. Dräpta med svärd är faraoser och hela hans här, säger
Herren Gud. ³²Jag lät honom sprida skräck i de levandes land.
Nu skall han läggas bland oomskurna, hos dem som dräpts

med svärd, farao och hela hans larmande hop, säger Herren Gud.

Väktarens uppdrag och ansvar

33

¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Tala till dina landsmän och säg: Om jag riktar svärdet mot ett land och folket där utser en av de sina till väktare ³och denne ser svärdet riktas mot landet och stöter i horn för att varna folket, ⁴och om någon som hör hornstöten inte lyder varningen utan blir dödad när svärdet kommer, då är han själv ansvarig för sin död. ⁵Eftersom han hörde hornstöten men inte lydde varningen är han själv ansvarig för sin död. Men lyder han varningen räddar han sitt liv. ⁶Om däremot väktaren ser svärdet men inte stöter i horn så att folket varnas och någon blir dödad när svärdet kommer, då dör denne därför att han syndat, och av väktaren skall jag utkräva vedergällning för hans blod.

⁷Människa! Jag gör dig till en väktare för israeliterna. När du hör ett ord från mig skall du framföra min varning. ⁸Om jag säger till den gudlöse: "Ditt straff är döden" och du inte har varnat honom för hans gärningar, skall den gudlöse dö därför att han syndat, och av dig skall jag utkräva vedergällning för hans blod. ⁹Men om du har varnat den gudlöse för hans gärningar så att han kan upphöra med dem och han ändå inte gör det, skall han dö därför att han syndat, men du har räddat ditt liv.

¹⁰Människa! Säg till israeliterna: Ni frågar: "Hur skall vi kunna leva, då våra brott och synder tynger oss och får oss att tyna bort?" ¹¹Svara dem: Så sant jag lever, säger Herren Gud, jag önskar inte den gudlöses död. Jag vill att han upphör med sina gärningar och får leva. Vänd om! Vänd er bort från era onda gärningar. Israeliter, ni vill väl inte dö?

¹²Människa! Säg till dina landsmän: Om den rättfärdige gör något brottsligt kan hans rättfärdighet inte rädda honom. Upphör den gudlöse med sin gudlöshet leder den inte till hans fall. Börjar den rättfärdige synda räcker inte hans rättfärdighet för att han skall få leva. ¹³Om jag säger till den rättfärdige: "Du skall leva" och han förlitar sig på sin rättfärdighet och handlar orätt, skall alla hans rättfärdiga gärningar vara glömda. Han

skall dö för den orätt han gjort. ¹⁴Och om jag säger till den gudlöse: "Ditt straff är döden" och han upphör att synda och handlar rätt och rättfärdigt — ¹⁵återlämnar vad han tagit i pant, återställer vad han plundrat, håller sig till livets bud och undviker att handla orätt — då skall han få leva. Han skall inte dö. ¹⁶Alla synder han har begått skall vara glömda. Han har handlat rätt och rättfärdigt. Han skall leva.

¹⁷Dina landsmän säger: "Det Herren gör är inte rätt." Men det är de som gör orätt. ¹⁸Om den rättfärdige upphör att vara rättfärdig och handlar orätt skall han dö. ¹⁹Om den gudlöse upphör med sin gudlöshet och handlar rätt och rättfärdigt skall han leva. ²⁰Ni säger: "Det Herren gör är inte rätt." Men jag skall döma er, israeliter, var och en efter hans gärningar.

Underrättelse om Jerusalems fall

²¹Under det tolfte året efter vår förvisning, på femte dagen i tionde månaden, kom en flykting till mig från Jerusalem och sade: "Staden har fallit." ²²Kvällen innan flyktingen kom hade Herrens hand rört vid mig. Men Herren löste min tungas band innan flyktingen kom på morgonen, han löste min tungas band och jag var inte längre stum.

Profetia mot dem som är kvar i Jerusalem

²³Herrens ord kom till mig: ²⁴Människa! De som bor bland ruinerna i Israels land säger: "Abraham var ensam men fick ändå äga landet. Vi är många — så mycket mer är landet givet oss som egendom." ²⁵Säg därför till dem: Så säger Herren Gud: Ni äter kött med blod i, ni dyrkar era avgudabilder och ni utgjuter blod. Skulle ni då få äga landet? ²⁶Ni förlitar er på svärdet, ni begår avskyvärda gärningar och ni lägrar varandras hustrur. Skulle ni då få äga landet? ²⁷Du skall säga till dem: Så säger Herren Gud: Så sant jag lever, de som är bland ruinerna skall falla för svärdet, de som är ute på fälten skall bli uppätta av vilddjur, och de som håller till bland klippor och i grottor skall dö av pest. ²⁸Jag skall göra landet till obygd och ödemark. Dess stolta styrka skall knäckas. Israels berg skall bli en ödemark där ingen vågar färdas. ²⁹Som straff för deras av-

skyvärda gärningar skall jag göra landet till obygd och öde-
mark. Då skall de inse att jag är Herren.

De deporterades ohörsamhet mot profeten

³⁰Människa! Dina landsmän sitter utmed husväggarna och i
dörröppningarna och talar om dig. Alla säger de till varandra:
"Låt oss gå och höra ordet som utgår från Herren." ³¹I stora
skaror skall mitt folk komma till dig och sätta sig framför dig.
De kommer att höra vad du säger men inte rätta sig efter det.
De bär lögn på sina läppar och tänker bara på egen vinning.
³²För dem är du bara som en som sjunger visor om kärlek,
med vacker röst och skickligt strängospel. De hör vad du säger
men rättar sig inte efter det. ³³Men det kommer. Ja, det kom-
mer. Då skall de inse att en profet har varit hos dem.

Profetia mot Israels herdar

34

¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Profetera mot Israels
herdar, profetera och säg till dem: Så säger Herren Gud om
herdarna: Ve Israels herdar, som bara vallar sig själva! Är det
inte fåren som herdarna skall valla? ³Ni använder mjölken, gör
kläder av ullen och slaktar de bästa djuren. Ni vallar inte fåren.
⁴Ni har inte hjälpt de svaga, inte botat de sjuka, inte förbundit
de skadade. Ni har inte hämtat hem de bortsprungna, inte letat
efter de vilsegångna. Och de starka fåren har ni behandlat hän-
synslöst. ⁵Eftersom mina får inte hade någon herde skingrades
de och blev vilddjurens rov. De skingrades ⁶och driver vilsna
omkring på alla berg och höga kullar. Över hela jorden har
mina får skingrats. Ingen bryr sig om dem, ingen letar efter
dem. ⁷Herdar! Hör därför Herrens ord: ⁸Så sant jag lever, säger
Herren Gud, eftersom mina får inte hade någon herde blev de
till byte och rov för vilddjuren. Mina herdar brydde sig inte
om fåren utan vallade bara sig själva, fåren vallade de inte.
⁹Herdar! Hör därför Herrens ord: ¹⁰Så säger Herren Gud: Jag
skall vända mig mot herdarna och kräva tillbaka mina får av
dem. Jag skall inte längre låta dem vara herdar, de skall inte
längre få valla sig själva. Jag skall rycka mina får ur deras gap,
de skall inte få äta dem.

¹¹Så säger Herren Gud: Jag skall själv ta hand om mina får och vårda dem. ¹²Som herden vårdar sig om sin hjord när han har sina får omkring sig, de skingrade, så skall jag vårda mina får och rädda dem från de platser dit de skingrades den dag då moln och töcken rådde. ¹³Jag skall hämta dem hos de främmande folken, samla in dem från främmande länder och föra dem till deras eget land. På Israels berg, i dess dalar och bebodda trakter skall jag valla dem. ¹⁴På ett gott bete skall jag driva dem i vall. Deras ängar skall vara på Israels höga berg. Där skall de få komma till ro på härliga ängar. Saftigt bete skall de finna på Israels berg. ¹⁵Jag skall själv valla mina får och låta dem komma till ro, säger Herren Gud. ¹⁶Jag skall leta efter de vilsegångna och hämta hem de bortsprungna, jag skall förbinda de skadade, hjälpa de sjuka och se till de starka och välmående. Jag skall valla dem på det rätta sättet.

Herren, den gode och rättvise herden

¹⁷Hör, mina får! Så säger Herren Gud: Jag skall skipa rättvisa bland fåren, bland baggar och bockar. ¹⁸Är det inte nog att ni får gå i vall på de bästa betena, måste ni också trampa ner resten av betet? Är det inte nog att ni får dricka klart vatten, måste ni grumla det som är kvar med era klövar? ¹⁹Mina får tvingas beta vad ni har trampat ner och dricka vad ni har grumlat.

²⁰Så säger Herren Gud till fåren: Jag skall själv skipa rättvisa mellan de feta och de magra fåren. ²¹Ni knuffar de svaga med bog och länd, ni stångar dem tills ni har trängt bort och skingrat dem. ²²Men jag skall rädda mina får, så att de aldrig mer blir till byte. Jag skall skipa rättvisa bland fåren.

²³Jag skall ge dem en enda herde, min tjänare David, och han skall valla dem. Han skall valla dem, han skall vara deras herde. ²⁴Jag, Herren, skall vara deras Gud, och min tjänare David skall vara deras furste. Jag, Herren, har talat.

²⁵Jag skall sluta ett fredsförbund med dem. Jag skall utrota vilddjuren i landet, så att folket kan leva tryggt i öknen och sova i skogarna. ²⁶Jag skall låta dem bo kring mitt berg. I rätt tid skall jag ge dem regn, ett välsignat regn skall det vara. ²⁷Markens träd skall bära frukt och jorden skall ge gröda. Folket skall leva tryggt i sitt land. Jag skall bryta sönder deras ok och

befria dem ur deras slaveri. Då skall de inse att jag är Herren. ²⁸Aldrig mer skall de bli ett byte för andra folk, och inga vild-
djur i landet skall äta dem mer. De skall bo tryggt, ingen skall
hota dem. ²⁹De skall få odla fruktbara marker, ingen i landet
skall mer behöva dö av svält. Aldrig mer skall de bli hånade av
andra folk. ³⁰Då skall de inse att jag, Herren, deras Gud, är
med dem och att de är mitt folk Israel, säger Herren Gud. ³¹Ni
är mina får, ni är får i min hjord. Jag är er Gud, säger Herren
Gud.

Profetia mot Seirs berg

¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Vänd dig mot Seirs
berg och profetera mot dem: ³Så säger Herren Gud:

Jag skall ta itu med dig, Seir,
jag skall lyfta min hand mot dig
och göra dig till obygd och ödemark.

⁴Dina städer skall jag lägga i ruiner,
du skall bli en ödemark.

Då skall du inse att jag är Herren.

⁵Du har alltid varit fientlig mot Israels folk, du prispåg dem
åt svärdet när olyckan drabbade dem och de fick sitt slutliga
straff. ⁶Därför skall jag, så sant jag lever, säger Herren Gud,
spilla ditt blod, och blod skall förfölja dig. Genom blod ådrog
du dig skuld, därför skall blod förfölja dig. ⁷Seirs berg skall jag
göra till obygd och ödemark. Alla som färdas där skall jag för-
göra. ⁸Jag skall täcka bergen med lik. På dina höjder, i dina
dalar och i alla dina bäckfårar skall de falla, de som dräps med
svärd.

⁹Jag skall göra dig till ödemark för evigt,
i dina städer skall ingen bo.

Då skall ni inse att jag är Herren.

¹⁰Du säger: "De två folken och de två länderna skall bli
mina! Jag skall lägga dem under mig, även om Herren är där."

¹¹Därför skall jag, så sant jag lever, säger Herren Gud, låta dig
umgälla den vrede och avund du visade i ditt hat mot dem. Du
skall få erfara vem jag är när jag dömer dig. ¹²Då skall du inse
att jag, Herren, har hört alla hånfulla ord du har riktat mot Is-

raels berg: "De ligger öde, vi kan hugga för oss!" ¹³Ni har varit stora i munnen och talat fräckt om mig. Jag har hört det.

¹⁴Så säger Herren Gud: Du gladde dig åt att landet blev en ödemark. Därför skall jag göra likadant med dig. ¹⁵Du gladde dig åt att Israels land lades öde. Därför skall jag göra likadant med dig. Seirs berg och hela Edom skall bli till ödemark. Då skall de inse att jag är Herren.

Profetia om Israels berg

36

¹Människa! Profetera om Israels berg och säg: Israels berg, hör Herrens ord! ²Så säger Herren Gud: Era fiender har hånat er: "Ödemark för evigt! Nu är det vår egendom." ³Därför skall du profetera och säga: Så säger Herren Gud: Ni har förhärjats och förtrampats av alla och blivit de övriga folkens egendom. Man pratade om er överallt och förtalade er. ⁴Israels berg, hör därför ordet från Herren Gud! Så säger Herren Gud till bergen och höjderna, till bäckarna och dalarna, till de öde ruinerna och de övergivna städerna som har plundrats och hånats av alla grannfolken: ⁵Sannerligen, säger Herren Gud, med brinnande lidelse riktar jag mitt ord mot de andra folken och mot hela Edom, som med skadeglädje och djupt förakt gjorde mitt land till sin egendom.

⁶Profetera därför om Israels land och säg till bergen och höjderna, till bäckarna och dalarna: Så säger Herren Gud: Jag talar i lidelse och vrede, eftersom ni har förödmjukats av de andra folken. ⁷Så säger Herren Gud: Jag lyfter min hand och svär att era grannfolk själva skall förödmjukas. ⁸Men ni, Israels berg, skall åter grönska och bära frukt åt mitt folk Israel som snart kommer tillbaka. ⁹Jag skall komma till er och ta mig an er. Ni skall plöjas och besås. ¹⁰På er skall jag låta många människor bo, hela Israels folk. Städerna skall bli bebodda och ruinerna byggas upp. ¹¹På er skall jag låta många människor och djur bo, de skall vara fruktsamma och föröka sig. Jag skall göra er bebodda som förr i tiden och visa er större godhet än förut. Då skall ni inse att jag är Herren. ¹²På er skall människor åter vandra, hela mitt folk Israel. De skall ta er i besittning, ni skall bli deras egendom. Aldrig mer skall ni beröva dem deras barn.

¹³Så säger Herren Gud: Man säger att du äter människor och berövar ditt folk deras barn. ¹⁴Men du skall inte längre äta människor och beröva ditt folk deras barn, säger Herren Gud. ¹⁵Jag skall låta dig slippa förödmjukande ord från de främmande folken. Du skall inte mer bli hånad av andra folk, säger Herren Gud.

Israels rening

¹⁶Herrens ord kom till mig: ¹⁷Människa! Då israeliterna bodde i sitt land orenade de landet med sitt leverne och sina gärningar. Orent som en kvinnas blödning fann jag deras leverne. ¹⁸De utgöt blod i landet och orenade det med sina avgudabilder, därför tömde jag min vrede över dem. ¹⁹Jag skingrade dem bland folken, de spreds ut i främmande länder. De fick det straff som deras leverne och deras gärningar förtjänade. ²⁰Vart de än kom bland de främmande folken vanärade de mitt heliga namn. Man sade om dem: "De är Herrens folk, och ändå har de fått lämna hans land!" ²¹Det plågade mig att israeliterna vanärade mitt heliga namn bland folken de kommit till.

²²Säg därför till Israels folk: Så säger Herren Gud: Det är inte för er skull jag ingriper, israeliter, utan för mitt heliga namn som ni har vanärat bland de folk ni har kommit till. ²³Ni har vanärat mitt mäktiga namn överallt bland folken; det har blivit vanärat, men jag skall visa hur heligt det är. Genom er skall jag visa min helighet inför folken. Då skall de inse att jag är Herren, säger Herren Gud. ²⁴Jag skall hämta er hos de främmande folken, samla in er från alla länder och föra er till ert eget land. ²⁵Sedan skall jag bestänka er med rent vatten och göra er rena. Ni har orenat er med alla era avgudabilder, men jag skall göra er rena. ²⁶Jag skall ge er ett nytt hjärta och fylla er med en ny ande. Jag skall ta bort stenhjärtat ur kroppen på er och ge er ett hjärta av kött. ²⁷Med min egen ande skall jag fylla er. Jag skall se till att ni följer mina bud och håller er till mina stadgar och lever efter dem. ²⁸Ni skall få bo i det land jag gav era fäder. Så skall ni vara mitt folk, och jag skall vara er Gud. ²⁹När jag har befriat er från allt som gjort er orena skall jag befalla säden att växa hög. Aldrig mer skall jag låta er drabbas av svält. ³⁰Träden skall bära mycket frukt och åkrarna ge rik gröda. Aldrig

mer skall andra folk kunna håna er för att ni lider hungersnöd. ³¹När ni då minns ert onda leverne och all orätt ni har gjort kommer ni att avsky er själva för era synder och vidriga gärningar. ³²Kom ihåg att det inte är för er skull jag ingriper, säger Herren Gud. Blygs in i märgen för ert leverne, israeliter!

³³Så säger Herren Gud: När jag har renat er från alla synder skall jag låta städerna bli bebodda, och ruinerna skall byggas upp. ³⁴Det öde landet skall plöjas, och den som färdas där skall inte längre möta en ödemark. ³⁵Folk kommer att säga: "Detta land låg öde, men nu liknar det Edens trädgård. Städerna som låg i ruiner, förstörda och ödeland, är nu bebodda och befästa." ³⁶Då skall dina grannfolk, de som finns kvar, inse att det är jag, Herren, som har byggt upp det som var förstört och gjort ödemark till odlat land. Jag, Herren, har talat, och jag skall göra som jag har sagt.

³⁷Så säger Herren Gud: Ännu en sak skall jag göra för Israels folk när de ber mig: jag skall låta dem föröka sig tills de blir som fårhjordar. ³⁸Som Jerusalem vid högtiderna fylls av offerfår, så skall hjordar av människor fylla de förstörda städerna. Då skall de inse att jag är Herren.

De förtorkade benen får liv

37 ¹Herrens hand rörde vid mig, och med sin ande förde han mig bort och satte ner mig i dalen. Den var full av benknoter. ²Han ledde mig runt, och jag såg dem ligga överallt i dalen, helt förtorkade. ³Han frågade mig: "Människa, kan dessa ben få liv igen?" Jag svarade: "Herre, min Gud, det vet bara du." ⁴Han sade: "Profetera och säg till dessa ben: Förtorkade ben, hör Herrens ord! ⁵Så säger Herren Gud: Jag skall fylla er med ande och ge er liv. ⁶Jag skall fästa senor på er, bädda in er i kött och dra hud över er, jag skall fylla er med ande och ge er liv. Då skall ni inse att jag är Herren."

⁷Jag profeterade som jag hade blivit befalld. Medan jag profeterade hördes ett rasslande — det var ben som sattes till ben och fogades samman. ⁸Jag såg att de fick senor och bäddades in i kött och att hud drogs över dem. Men det fanns ingen ande i dem.

⁹Han sade till mig: "Profetera, människa, profetera och säg till anden: Så säger Herren Gud: Kom, ande, från de fyra väderstrecken! Blås på dessa dräpta och ge dem liv!"

¹⁰Jag profeterade som han hade befallt mig. Då fylldes de av anden, de fick liv och reste sig upp, en väldig här.

¹¹Han sade till mig: "Människa! Dessa ben är Israels folk. De säger: Våra ben är förtorkade, vårt hopp är ute, vi är förlorade.

¹²Profetera därför och säg till dem: Så säger Herren Gud: Jag skall öppna era gravar och hämta upp er ur dem, mitt folk, och föra er hem till Israels land. ¹³När jag öppnar era gravar och hämtar upp er ur dem, mitt folk, då skall ni inse att jag är Herren. ¹⁴Jag skall fylla er med min ande och ge er liv och låta er bo i ert eget land. Då skall ni inse att jag är Herren. Jag har talat, och jag skall göra som jag har sagt, säger Herren."

De två stavarna förenas

¹⁵Herrens ord kom till mig: ¹⁶Människa! Tag en trästav och skriv på den: "Juda och israeliterna, hans förbundna." Tag sedan en annan trästav, den som tillhör Efraim, och skriv på den: "Josef och alla israeliter, hans förbundna." ¹⁷För samman dem så att de blir en enda stav i din hand. ¹⁸När dina landsmän ber dig förklara vad detta betyder ¹⁹skall du svara dem: Så säger Herren Gud: Jag tar den stav som tillhör Efraim och som avser Josef och Israels stammar, hans förbundna, och lägger Judas stav intill den. Jag gör dem till en enda stav i min hand. ²⁰Trästavarna som du har skrivit på skall du hålla fram så att folket ser dem. ²¹Säg sedan: Så säger Herren Gud: Jag skall hämta israeliterna hos de folk som de har kommit till, jag skall samla in dem från alla håll och föra dem till deras eget land. ²²I detta land, på Israels berg, gör jag dem till ett enda folk, och de skall alla lyda under en enda kung. Aldrig mer skall de vara två folk, aldrig mer skall de delas i två kungariken. ²³De skall sluta att orena sig med sina avgudabilder och vidriga beläten och med alla sina brott. Jag skall rädda dem ur den trolöshet som de har gjort sig skyldiga till, och jag skall göra dem rena. Så skall de vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. ²⁴Min tjänare David skall vara kung över dem. De skall alla ha en enda herde. De skall leva efter mina lagar och trofast hålla mina

bud. ²⁵De skall få bo i det land jag gav åt min tjänare Jakob, landet där deras förfäder bodde. De och deras barn och efterkommande skall bo där för all framtid, och min tjänare David skall vara deras furste för evig tid. ²⁶Jag skall sluta ett fredsförbund med dem, ett evigt förbund. Jag skall låta dem föröka sig. Min helgedom skall stå hos dem för all framtid. ²⁷Min boning skall finnas hos dem. Så skall jag vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. ²⁸Då skall de andra folken inse att jag är Herren, som helgar Israel genom att min helgedom finns hos dem för all framtid.

Gog från Magog: hans krigsförberedelser mot Israel

38

¹Herrens ord kom till mig: ²Människa! Vänd dig mot Gog i landet Magog, storfursten av Meshek och Tuval, och profetera mot honom. ³Säg: Så säger Herren Gud: Jag skall ta itu med dig, Gog, storfurste av Meshek och Tuval, ⁴jag skall släpa fram dig med krokare i käkarna. Jag skall se till att du drar ut med hela din här, hästar och ryttare, alla i praktfulla kläder, ett stort uppbåd med långsköld och rundsköld, alla med svärd i hand. ⁵Även folk från Persien, från Kush och Put kommer med, alla rustade i sköld och hjälm. ⁶Gomer med alla sina trupper, Bet Togarma långt norrifrån med alla sina trupper — många folk ansluter sig till dig. ⁷Gör dig redo och var beredd, du och hela det uppbåd som har samlats kring dig — du skall stå till mitt förfogande. ⁸I sinom tid skall du mönstras för att en dag rycka fram mot ett land som återhämtat sig från svärdets härjningar. De som bor där har hämtats hem från många olika folk och åter samlats på Israels berg, som så länge låg öde. De har förts från främmande folk för att få bo i trygghet. ⁹Du skall dra fram som ett oväder, komma likt ett moln som täcker landet, du och alla dina trupper och de många folken vid din sida.

¹⁰Så säger Herren Gud: Den dagen tar tankar form hos dig, du smider onda planer ¹¹och säger: "Jag skall rycka fram mot ett oskyddat land, mot människor som lever lugnt och tryggt, utan murar, port och bommar." ¹²Du vill ta byte och plundra, lyfta din hand mot ruiner som åter är bebodda och mot ett folk som samlats in från främmande länder, som har skaffat sig boscak och ägodelar, ett folk som bor vid världens navel. ¹³Fol-

ket i Saba och i Dedan liksom handlare och köpmän från Tarshish skall fråga dig: "Kommer du för att ta byte, har du samlat ditt uppbåd för att plundra, för att röva silver och guld, stjäla boskap och ägodelar? Är det för att ta ett rikt byte du kommer?"

¹⁴Profetera därför, människa, och säg till Gog: Så säger Herren Gud: Den dag då mitt folk Israel lever i trygghet skall du bryta upp ¹⁵och lämna ditt hem långt uppe i norr, du och de många folken vid din sida, alla till häst, tillsammans ett stort uppbåd, en väldig här. ¹⁶Mot mitt folk Israel skall du dra fram likt ett moln som täcker landet. I kommande dagar skall det ske. Jag skall låta dig rycka fram mot mitt land. Genom dig, Gog, skall jag visa min helighet inför folken, för att de skall inse vem jag är.

Guds bestraffning av Gog

¹⁷Så säger Herren Gud: Du är den som jag för länge sedan talade om genom mina tjänare, Israels profeter, som på den tiden profeterade att jag skulle låta dig anfalla Israel. ¹⁸Den dag då Gog beträder Israels mark skall min vrede väckas, säger Herren Gud. Med harm ¹⁹och lidelse och i brinnande vrede svär jag att en väldig jordbävning den dagen skall drabba Israels land. ²⁰De skall darra inför mig, havets fiskar och himlens fåglar, de vilda djuren och markens alla kräldjur och alla människor på jorden. Bergen skall rasa och klipporna falla, och alla murar skall jämnas med marken. ²¹På alla mina berg skall jag mana fram svärdet mot Gog, säger Herren Gud. De skall gripa till svärd mot varandra. ²²Jag skall straffa honom med pest och blod. Slagregn, hagel och brinnande svavel skall jag vräka ner över honom och hans trupper och de många folken vid hans sida. ²³Så skall jag visa min makt och min helighet och ge mig till känna inför många folk. Då skall de inse att jag är Herren.

Profetia mot Gog

¹Människa! Profetera mot Gog och säg: Så säger Herren Gud: Jag skall ta itu med dig, Gog, storfurste av Meshek och Tuval, ²släpa fram dig och tygla dig. Du skall dra ner långt uppifrån norr och rycka fram mot Israels berg. ³Då skall jag slå bågen ur

din vänstra hand och vrida pilarna ur din högra. ⁴Du skall stupa på Israels berg, du och alla dina trupper och folken vid din sida. Åt vilda djur och rovfåglar av alla slag ger jag dig som föda. ⁵Du blir liggande på bara marken. Jag har talat, säger Herren Gud.

⁶Jag skall sända eld mot Magog och mot dem som lever i trygghet på öarna. Då skall de inse att jag är Herren. ⁷Mitt heliga namn skall jag göra känt hos mitt folk Israel. Jag tänker inte tillåta att det vanäras mer. Då skall de andra folken inse att jag är Herren, helig i Israel. ⁸Det skall komma, det är på väg, säger Herren Gud. Detta är den dag jag har talat om. ⁹De som bor i Israels städer skall dra ut och tända eld och bränna upp vapnen, rundsköldar och långsköldar, bågar och pilar, kastspjut och lansar. I sju år skall de elda med dem. ¹⁰De skall inte behöva hämta ved från marken eller hugga den i skogen, med vapen skall de elda. De skall röva från rövarena och plundra sina egna plundrare, säger Herren Gud.

¹¹Den dagen skall jag ge Gog en gravplats i Israel, i Overim-dalen som ligger öster om havet och är oframkomlig för dem som försöker färdas där. Där skall Gog begravas med hela sin larmande hop. Dalen skall sedan kallas Hamon Gogdalen. ¹²Sju månader skall det ta för israeliterna att begrava dem och rena landet. ¹³Allt folk i landet skall hjälpa till med begravningen. Detta skall ge dem ära när jag visar min makt, säger Herren Gud. ¹⁴Man skall utse män med uppgift att dra genom landet och begrava dem som ligger kvar ovan jord. Så skall de rena landet. Efter sju månader skall de börja sitt sökande. ¹⁵Om någon av dem finner människoben då han drar genom landet skall han märka ut platsen till dess att dödgrävorna hinner begrava dem i Hamon Gogdalen. ¹⁶(Det finns också en stad som heter Hamona.) Så skall de rena landet.

¹⁷Människa! Så säger Herren Gud: Säg till alla fåglar och vilda djur: Kom hit, samlas här! Kom från alla håll till min offermåltid, den väldiga offermåltid som jag ställer i ordning åt er på Israels berg. Ni får äta kött och dricka blod. ¹⁸Hjältars kött skall ni äta, blod från jordens furstar skall ni dricka — som vore de bockar, lamm och baggar eller gödtjurar från Bashan. ¹⁹Ät er mätta på fett och drick er rusiga på blod vid den offermåltid jag har ställt i ordning åt er. ²⁰Vid mitt bord kan ni mät-

ta er med ridhästar och vagnshästar, med hjältar och krigare, säger Herren Gud.

²¹Jag skall uppenbara min makt bland alla folk, de skall bli varse hur jag verkställer min dom och griper in mot dem. ²²Från den dagen och för all framtid skall Israels folk inse att jag är Herren, deras Gud.

Israels återupprättelse

²³De andra folken skall förstå att israeliterna blev förvisade därför att de var trolösa och syndade mot mig. Jag dolde mitt ansikte för dem och priggade dem åt deras fiender, så att de alla föll för svärdet. ²⁴Jag handlade mot dem som de genom sin orenhet och sina brott hade förtjänat. Jag dolde mitt ansikte för dem.

²⁵Så säger Herren Gud: Nu skall jag vända Jakobs öde och visa barmhärtighet mot Israels folk, ty jag brinner av lidelse för mitt heliga namn. ²⁶De skall bära skammen för sin trolöshet mot mig, när de lever tryggt i sitt eget land och ingen hotar dem, ²⁷när jag har hämtat dem hos de främmande folken, samlat in dem från fiendeländerna. Så visar jag min helighet inför många folk. ²⁸Jag som drev ut dem bland folken skall föra samman dem i deras eget land och inte låta en enda av dem lämnas kvar. Då skall de inse att jag är Herren, deras Gud. ²⁹Sedan jag utgjutit min ande över Israels folk skall jag aldrig mer dölja mitt ansikte för dem, säger Herren Gud.

Profeten förs till Israel i en syn

¹Under det tjugofemte året av vår förvisning, det fjortonde året efter stadens fall, på nyåret, den tionde dagen i månaden — just den dagen rörde Herrens hand vid mig. Han förde mig dit. ²I en syn från Gud förde han mig till Israels land och ställde mig på ett mycket högt berg. På dess södra sida låg något som liknade en stad. ³Han förde mig dit, och jag såg en man som glänste som koppar. I handen hade han ett snöre av lin och en mätstav. Han stod vid porten. ⁴Mannen sade till mig: "Människa! Använd nu dina ögon och öron och lägg noga märke till allt jag visar dig. Det är för att få se detta som du har förts hit. Sedan skall du berätta för israeliterna om allt du har sett."

Templets portar och förgårdar

⁵Runt templet fanns en mur. I handen hade mannen en sex alnar lång mätstav, vars alnmått var en vanlig aln och en tvärhand. Han mätte muren, den var en stav tjock och en stav hög.

⁶Då han kom fram till porten som vette mot öster gick han uppför trappan. Han mätte tröskeln, den var en stav tvärsöver. ⁷Varje nisch i portgången var en stav bred och en stav djup. Mellan nischerna var det fem alnar. Portens inre tröskel, mot förhallen, var en stav. ⁸Han mätte förhallen, ⁹den var åtta alnar. Dörrposterna var två alnar. Förhallen vette mot templet. ¹⁰Östra porten hade tre nischer på var sida, alla med samma mått. Även väggarna mellan dem hade alla samma mått. ¹¹Han mätte dörröppningen, den var tio alnar bred. Portgångens bredd var 13 alnar. ¹²I nischöppningarna fanns på båda sidor en avbalkning som var en aln djup. Varje nisch var sex gånger sex alnar. ¹³Han mätte porthuset från nisch till nisch, från innervägg till innervägg, det var 25 alnar brett. Nischernas ingångar låg mittemot varandra. ¹⁴[---] ¹⁵Från den yttre fasaden till förhallens fasad inåt mätte porthuset 50 alnar. ¹⁶På båda sidor fanns fönster, på insidan av nischernas bakväggar. Även i förhallen satt på båda sidor spjälffönster på insidan av väggarna. På dörrposterna fanns snidade palmer.

¹⁷Han förde mig in på den yttre förgården. Där fanns kamrar och ett stenlagt golv runt gården. Det var 30 kamrar på stengolvet. ¹⁸Stengolvet följde porthusens sidoväggar och sträckte sig lika långt in som de. Detta var det nedre stengolvet. ¹⁹Han mätte avståndet från den nedre portens insida till den inre förgårdens ytterkant, det var 100 alnar, i öster liksom i norr.

²⁰Han mätte längd och bredd i porten som vette mot norr, den som ledde in till yttre förgården. ²¹De tre nischerna på båda sidor, liksom väggarna emellan och förhallen, höll samma mått som i den första porten. Porthuset var 50 alnar långt och 25 alnar brett. ²²Förhallens fönster och palmer hade samma mått som i porten mot öster. En trappa med sju steg ledde upp till porten. Förhallen låg längst in. ²³Mitt för norra porten fanns en port in till inre förgården. Likadant var det i öster. Han mätte avståndet från port till port, det var 100 alnar.

²⁴Han förde mig åt söder. Även där fanns en port. Han mätte dörrposter och förhall. De hade samma mått som i de andra portarna. ²⁵Porten och förhallen hade fönster på båda sidor, likadana som i de andra portarna. Porthuset var 50 alnar långt och 25 alnar brett. ²⁶Trappan hade sju steg. Förhallen låg längst in. På dörrposterna fanns snidade palmer, en på vardera sidan. ²⁷Även i söder fanns en port in till inre förgården. Han mätte avståndet från port till port i söder, det var 100 alnar.

²⁸Han förde mig genom södra porten in på inre förgården. Han mätte porten, den hade samma mått som de andra. ²⁹Nischerna, väggarna emellan och förhallen höll samma mått som i de andra portarna. Porten och förhallen hade fönster på båda sidor. Porthuset var 50 alnar långt och 25 alnar brett. ³¹Förhallen ledde till yttre förgården. På dörrposterna fanns snidade palmer. Trappan hade åtta steg.

³²Han förde mig till inre förgårdens östra port och mätte den. Den hade samma mått som de andra. ³³Nischerna, väggarna emellan och förhallen höll samma mått som i de andra portarna. Porten och förhallen hade fönster på båda sidor. Porthuset var 50 alnar långt och 25 alnar brett. ³⁴Förhallen ledde till yttre förgården. På dörrposterna fanns en snidad palm på var sida. Trappan hade åtta steg.

³⁵Han förde mig till norra porten och mätte den. Det var samma mått ³⁶på nischerna, väggarna emellan och förhallen. Porthuset hade fönster på båda sidor. Det var 50 alnar långt och 25 alnar brett. ³⁷Förhallen ledde till yttre förgården. På dörrposterna fanns en snidad palm på var sida. Trappan hade åtta steg.

³⁸Med ingång från portens förhall låg en kammare där man sköljde brännoffren rena. ³⁹På vardera sidan inne i förhallen stod två bord för slakt av brännoffer, syndoffer och skuldoffer. ⁴⁰Utanför norra portens ingång till förhallen stod på vardera sidan två bord. ⁴¹Sålunda fanns det fyra bord inne i porten och fyra utanför, sammanlagt åtta. På dem slaktade man. ^{42/43}De fyra borden för brännoffer var av huggen sten. De var en och en halv aln långa, en och en halv aln breda och en aln höga. Där inne hade man på båda sidor satt upp handsbredda hyllor i två plan. På dem lade man de redskap som användes vid slakt av brännoffer och slaktoffer. Offerköttet lade man på borden.

⁴⁴Utanför de inre portarna fanns på inre förgården två kamrar, en vid norra porten med fasaden åt söder och en vid södra porten med fasaden åt norr. ⁴⁵Han sade till mig: "Kammaren där, den med fasaden åt söder, är för de präster som gör tjänst på tempelområdet. ⁴⁶Kammaren med fasaden åt norr är för de präster som sköter altartjänsten, sadokiterna, de leviter som får vara nära Herren och tjäna honom."

Templet

⁴⁷Han mätte gården. Den var kvadratisk, 100 alnar lång och 100 alnar bred. Framför templet stod ett altare. ⁴⁸Han förde mig in i templets förhall och mätte dörrposterna, de var båda fem alnar. Dörren var 14 alnar bred och väggarna på var sida om den tre alnar. ⁴⁹Förhallen var 20 alnar bred och tolv alnar djup. En trappa med tio steg ledde dit upp. Vid dörrposterna stod en pelare på vardera sidan.

41 ¹Han förde mig in i långhuset. Han mätte dörrposterna, de var båda sex alnar tjocka. Så tjocka var dörrposterna. ²Dörröppningen var tio alnar bred och väggarna på var sida om den fem alnar. Han mätte långhuset, det var 40 alnar långt och 20 alnar brett.

³Han gick in i det innersta rummet och mätte dörrposterna, de var två alnar. Dörröppningen var sex alnar och väggarna på var sida om den sju alnar. ⁴Han mätte rummet innanför långhuset, det var 20 alnar långt och 20 alnar brett. Han sade till mig: "Detta är det allra heligaste."

⁵Han mätte ytterväggen, den var sex alnar tjock. Sidobyggnaden runt templet var fyra alnar bred. ⁶Sidobyggnadens rum var byggda i tre våningar. Längs sidorummens vägg in mot templet fanns avsatser i stället för fästhål; det fick inte finnas några fästhål i templets vägg. ⁷Galleriet med sidorum blev allt bredare ju högre upp man kom. Templet var alltså försett med galleri ända upp och runt om, allt bredare in mot templet ju högre upp man kom. Från nedre våningen tog man sig genom mellanvåningen upp till den översta. ⁸Jag såg att templet låg på en upphöjning — sidorummens murgrund mätte en hel stav, sex alnar. ⁹Sidobyggnadens yttervägg var fem alnar tjock. Gatan mellan templets sidorum ¹⁰och kamrarna var 20 alnar

bred på båda sidor om templet. ¹¹Från sidobyggnaden ledde dörrar ut mot gatan, en i norr och en i söder. Avsatsen längs gatan var fem alnar bred.

Byggnaden i väster

¹²Byggnaden vid den öppna platsen på västsidan var 70 alnar bred, väggarna fem alnar tjocka. Byggnadens längd var 90 alnar. ¹³Han mätte templet. Det var 100 alnar långt. Den öppna platsen tillsammans med byggnaden och dess väggar mätte sammanlagt 100 alnar. ¹⁴Tempelfasaden på östsidan tillsammans med den öppna platsen mätte 100 alnar. ¹⁵Vid den öppna platsens borte del mätte han byggnadens längd och avsatserna på båda sidor. Det blev 100 alnar.

Templets inre

Templets inre del och förhallen ¹⁶hade tak. Fönstren hade spjällor och var infattade i karmar med tre avsatser. Alla väggar hade träpanel från golv till fönster — fönstren hade luckor — ¹⁷och upp till dörrrens övre kant. Både inne i templet och utanpå, överallt på alla väggar såväl inne som ute, fanns fält ¹⁸prydda med snidade keruber och palmer, växelvis en kerub och en palm. Varje kerub hade två ansikten, ¹⁹ett människoansikte vänt mot palmen på ena sidan och ett lejonansikte vänt mot palmen på den andra sidan. Utsmyckningen sträckte sig runt hela templet. ^{20/21}Utsmyckningen med snidade keruber och palmer nådde från golvet upp till dörrrens övre kant. Dörrkarmarna i långhusets vägg var gjorda i fyra avsatser. Framför det heliga fanns något som syntes vara ²²ett altare av trä. Det var tre alnar högt, två alnar långt och två alnar brett och försett med hörnbräder. Sockeln och väggarna var av trä. Han sade till mig: "Detta är bordet som står inför Herren." ^{23/24}Långhuset och det heliga hade vardera två dörrar. Varje dörr hade två vridbara delar, två dörrblad i varje dörr. ²⁵Liksom väggarna var långhusets dörrar prydda med snidade keruber och palmer. Utanför förhallen fanns ett galler av trä. ²⁶I förhallens båda sidoväggar fanns spjällfönster och snidade palmer. Templets sidorum och gallren ...

Prästernas kamrar

42

¹Han förde mig ut på yttre förgårdens norra del och tog mig till huset med kamrar invid den öppna platsen och byggnaden, åt norr. ²Det var 100 alnar långt, i norr, och 50 alnar brett. ³Huset låg vid inre förgårdens 20 alnar och vid yttre förgårdens stengolv. Det var byggt i avsatser, i tre våningar. ⁴Längs kamrarna, på den sida som vette inåt, löpte en gång som var tio alnar bred och 100 alnar lång. Dörrarna låg i norr. ⁵De översta kamrarna var smalare än de nedersta kamrarna och de i byggnadens mellanvåning, eftersom avsatsen där tog mer utrymme. ⁶De var byggda i tre våningar. De saknade pelare, sådana som i förgårdarna. Från marken räknat blev byggnaden alltså smalare, alltifrån de nedersta kamrarna via dem i mellanvåningen. ⁷Längs med kamrarna löpte en mur. Den låg framför kamrarna, ut mot yttre förgården. Den var bara 50 alnar lång, ⁸eftersom kamrarna på yttre förgården, som låg mittemot kammarhuset, var 50 alnar långa. Sammanlagt blev det 100 alnar. ⁹Dörrarna till kamrarna låg i öster. Man gick in från yttre förgården, ¹⁰där muren på förgården började.

Även i söder låg kamrar invid den öppna platsen och byggnaden, ¹¹likaså fanns det en gång framför dem. Kamrarna såg likadana ut som de i norr och hade samma längd och bredd. Utgångarna var likadana, byggnadssättet likadant och dörrarna likadana som där. ¹²Dörrarna till de sydliga kamrarna låg i öster. Man gick in där gången utmed skyddsmuren började.

¹³Han sade till mig: "Kamrarna i norr och söder, invid den öppna platsen, är heliga kamrar, där de präster som får vara nära Herren skall äta de högheliga offergåvorna. Där skall de förvara de högheliga offergåvorna — matoffret, syndoffret och skuldoffret — ty det är en helig plats. ¹⁴Där måste prästerna lämna de kläder de bär när de gör tjänst, innan de går från det heliga området ut på yttre förgården, ty kläderna är heliga. De måste ta på sig andra kläder innan de närmar sig området där folket får vara."

Tempelområdets omkrets

¹⁵Då han var färdig med mätningarna inne på tempelområdet förde han mig ut genom porten som vette mot öster och mätte

tempelområdets omkrets. ¹⁶Med mätstaven mätte han östra sidan, 500 alnar med mätstaven. Så fortsatte han ¹⁷och mätte norra sidan, 500 alnar med mätstaven. Han fortsatte ¹⁸till södra sidan och mätte den, 500 alnar med mätstaven. ¹⁹Han fortsatte till västra sidan och mätte den, 500 alnar med mätstaven. ²⁰Han hade nu mätt tempelområdet i alla fyra väderstreck. Det omgavs av en mur som var 500 alnar lång på var sida. Muren skulle skilja det heliga från det icke heliga.

Herrens härlighet återvänder till templet

43 ¹Han förde mig till porten som vette mot öster. ²Då kom från öster Israels Guds härlighet. Det dånade som av stora vatten, och jorden strålade av hans härlighet. ³Synen liknade den syn jag hade sett när han kom för att förstöra staden och den syn jag sett vid floden Kevar. Jag föll ner med ansiktet mot marken. ⁴Herrens härlighet gick in i templet genom porten som vette mot öster. ⁵En andekraft lyfte mig och förde mig till inre förgården, och jag såg hur Herrens härlighet fyllde templet. ⁶Mannen stod bredvid mig. Jag hörde en röst tala till mig från templet. ⁷Rösten sade: "Människa! På denna plats skall min tron stå och mina fötter vila. Här skall jag för all framtid bo hos Israels folk. Aldrig mer skall israeliterna, varken de eller deras kungar, orena mitt heliga namn med sitt horande eller med sina döda kungars kroppar. ⁸Sin tröskel lade de invid min tröskel, och sin dörrpost reste de intill min dörrpost, så att bara en vägg skilde oss åt. De orenade mitt heliga namn med sina vidriga gärningar. Därför förintade jag dem i min vrede. ⁹Nu måste de sluta med sitt horande och hålla sina kungars lik borta från mig. Sedan skall jag för all framtid bo hos dem.

¹⁰Människa! Berätta för israeliterna om templet! Då skall de skämmas över sina synder. När de mäter upp templets plan ¹¹skall de skämmas över allt de har gjort. Upplys dem om templets form och plan, om utgångar och ingångar och om alla lagar och stadgar som gäller där. Skriv upp det i deras åsyn så att de följer dessa lagar och stadgar och rättar sig efter dem."

¹²Detta är lagen om templet: hela området på toppen av berget skall vara högheligt.

Brännofferaltaret

¹³Detta är altarets mått i alnar om vardera en vanlig aln och en tvärhand: rännan var en aln djup och en aln bred, och listen längs kanten mätte en fot. Altarets sockel hade dessa mått: ¹⁴det var två alnar från marken vid rännan upp till den nedre avsatsen, som var en aln bred, och det var fyra alnar från denna lägre avsats till den högre, som även den var en aln bred. ¹⁵Altarhärden var fyra alnar hög, och hornen, fyra stycken, stack upp ovanför den. ¹⁶Altarhärden var tolv alnar lång och tolv alnar bred, en liksidig fyrkant. ¹⁷Avsatsen var också liksidig, 14 alnar lång och 14 alnar bred. Listen runt om var en halv aln, rännan en aln runt om. Altartrappan låg i öster.

¹⁸Han sade till mig: Människa! Så säger Herren Gud: Detta är stadgarna för altaret. De skall gälla när altaret har byggts och man offrar brännoffer på det och bestänker det med blod. ¹⁹Åt de levitiska prästerna av Sadoks släkt, de som får vara nära mig och tjäna mig, säger Herren Gud, skall du ge en ungtjur som syndoffer. ²⁰Du skall ta av blodet och stryka på de fyra altarhornen, på avsatsens fyra hörn och längs listen runt om. Så renar du altaret och utför soningsriten för det. ²¹Sedan skall du ta syndoffertjuren och låta bränna den utanför helgedomen, på den plats inom tempelområdet som är avsedd för detta. ²²Dagen därpå skall du offra en felfri getabock som syndoffer. Med den skall altaret renas, liksom det förut renats med tjuren. ²³När du är färdig med reningen skall du föra fram en felfri ungtjur och en felfri bagge från hjorden. ²⁴Du skall föra fram dem inför Herren. Prästerna skall strö salt över dem och offra dem som brännoffer åt Herren. ²⁵I sju dagar skall du som syndoffer dagligen offra en bock, likaså en ungtjur och en bagge från hjorden; de skall vara felfria. ²⁶I sju dagar skall man utföra soningsriten för altaret; det skall renas och invigas. ²⁷När dessa dagar har gått skall prästerna, från den åttonde dagen, offra era brännoffer och gemenskapsoffer på altaret. Då skall jag möta er med välvilja, säger Herren Gud.

Den stängda porten i öster

44 ¹Han förde mig tillbaka till helgedomens yttre port, den som vette mot öster. Den var stängd. ²Herren sade till mig: Denna

port skall vara stängd och får inte öppnas. Ingen får gå in genom den, ty Herren, Israels Gud, har gått in genom den. Den skall förbli stängd. ³Men fursten får sitta där och hålla måltid inför Herren. Han skall gå in genom porthusets förhall och sedan gå ut samma väg.

Bestämmelser om främlingar

⁴Genom norra porten förde han mig fram till templet. Jag såg hur Herrens härlighet fyllde templet, och jag föll ner med ansiktet mot marken. ⁵Herren sade till mig: Människa! Använd nu dina ögon och öron och lägg noga märke till allt jag säger dig om stadgarna för Herrens hus och om lagarna som gäller där. Lägg noga märke till vad som gäller när man går in i helgedomen och ut därifrån.

⁶Säg till detta motsträviga folk, till israeliterna: Så säger Herren Gud: Israeliter, nu är det nog med vidriga gärningar! ⁷Ni förde hit främlingar med oomskuret hjärta och oomskuret kön och lät dem vara i min helgedom och vanhelga den, samtidigt som ni frambar min föda, fett och blod. Genom alla era vidriga gärningar bröt ni förbundet med mig. ⁸Ni underlät att vårda mina heliga föremål och satte andra att göra er tjänst i min helgedom. ⁹Så säger Herren Gud: Ingen främling med oomskuret hjärta och kön får komma in i min helgedom. Detta gäller alla främlingar som finns bland israeliterna.

Föreskrifter för leviter och präster

¹⁰Leviterna övergav mig när Israels folk irrade bort från mig och följde sina avgudar. Därför skall de få sitt straff. ¹¹I min helgedom skall de svara för vakttjänsten vid tempelportarna och vara tjänare på tempelområdet. De skall slakta brännoffer och slaktoffer för folkets räkning och bistå folket som dess tjänare. ¹²Eftersom de gjorde tjänst vid israeliternas avgudadyrkan och förledde dem till den synd som blev deras fall lyfter jag min hand mot dem, säger Herren Gud. De skall få sitt straff. ¹³De skall inte längre få nalkas mig för att göra prästtjänst eller få röra mina heliga föremål, det högheliga. De skall bära skammen för sina vidriga gärningar. ¹⁴Jag skall sätta dem

att göra tjänst på tempelområdet, att utföra allt arbete som skall göras där.

¹⁵Men de levitiska prästerna av Sadoks släkt gjorde troget tjänst i min helgedom när israeliterna irrade bort från mig. Därför skall de få komma nära mig och tjäna mig, och de skall frambära fett och blod åt mig, säger Herren Gud. ¹⁶De skall få komma in i min helgedom och nalkas mitt bord för att tjäna mig. De skall göra tjänst åt mig.

¹⁷När de kommer in i portarna till inre förgården skall de ta på sig kläder av linne. De får inte ha kläder av ylle när de för-
rättar tjänst i portarna till inre förgården eller i templet. ¹⁸De skall ha en linneturban på huvudet och bära linnebyxor. De får inte ha på sig kläder som de svettas i. ¹⁹Innan de går ut till folket på yttre förgården måste de ta av sig kläderna de bär vid tjänstgöringen och lämna dem i de heliga kamrarna och sedan ta på sig något annat, så att de inte överför klädernas helighet på folket. ²⁰De skall varken raka huvudet eller låta håret växa fritt, de skall klippa sig kort. ²¹Prästerna får inte dricka vin när de skall göra tjänst på inre förgården. ²²En präst får inte ta en änka eller en förskjuten kvinna till hustru utan endast en orörd kvinna av israelitisk börd eller änkan efter en annan präst. ²³Prästerna skall lära mitt folk vad som är heligt och icke heligt, och de skall undervisa om vad som är rent och orent. ²⁴Vid rättstvister skall de sitta till doms och döma efter mina lagar. Vid alla mina högtider skall de följa mina bud och stadgar, mina sabbater skall de hålla heliga. ²⁵De får inte komma nära en död människa och orena sig. Bara om det är deras far eller mor, en son eller dotter, en bror eller ogift syster får de ådra sig orenhet. ²⁶När prästen sedan har blivit ren skall han låta det gå sju dagar. ²⁷När han därefter kommer in på det heliga området, den inre förgården, för att göra tjänst i helgedomen skall han offra ett eget syndoffer, säger Herren Gud.

²⁸Ingen jordlott får prästerna äga, jag är deras lott. Ingen egendom får ni ge dem i Israel, jag är deras egendom. ²⁹De skall leva av matoffret, syndoffret och skuldoffret. Allt i Israel som har vigts åt Herren skall tillfalla dem. ³⁰Alla de bästa förstlingsgåvorna av varje slag och alla de bästa offergåvorna av varje slag skall tillfalla prästerna, alla offergåvor ni ger. Det första av det ni bakar skall ni ge till prästerna. Då skall välsig-

nelse vila över ert hus. ³¹Kött från självdöda eller rivna djur får prästerna inte äta, vare sig från fåglar eller fyrfotadjur.

Herrens och furstens andelar av landet

45

¹När ni utskiftar landet som egendom skall ni avskilja ett heligt område, 25 000 alnar långt och 20 000 alnar brett, som offergåva åt Herren. Hela detta område skall vara heligt. ²Därav hör till helgedomen en kvadrat om 500 gånger 500 alnar, med 50 alnar betesmark runt om. ³Av det uppmätta området skall ni mäta ut en del som är 25 000 alnar lång och 10 000 alnar bred. Där skall helgedomen ligga, det högheliga. ⁴Detta skall vara en helig del av landet. Den skall tillhöra prästerna som gör tjänst i helgedomen, de som får vara nära Herren och tjäna honom. Den skall rymma deras hus och ge betesmark åt deras boskap. ⁵Ett 25 000 alnar långt och 10 000 alnar brett område skall tillfalla leviterna som gör tjänst på tempelområdet. Det skall vara deras egendom, och där skall de ha städer att bo i. ⁶Utmed den helgade marken skall ni låta staden förfoga över ett område som är 5 000 alnar brett och 25 000 alnar långt. Detta skall tillhöra hela Israels folk. ⁷Fursten skall tilldelas ett område på vardera sidan om den helgade marken och stadens ägor. Det skall gränsa till den helgade marken och stadens ägor och på västra sidan utbreda sig åt väster, på östra sidan åt öster. Längden skall vara densamma som stamlotternas utsträckning från västgräns till östgräns. ⁸Detta skall utgöra furstens mark, hans egendom i Israel. Mina furstar skall inte längre förtrycka mitt folk utan överlåta landet åt Israels folk, stam för stam.

Mått och vikt

⁹Så säger Herren Gud: Israels furstar, nu är det nog! Upphör med våld och förtryck, handla rätt och rättfärdigt, sluta att driva mitt folk från gård och grund, säger Herren Gud. ¹⁰Riktig våg, riktigt efamått och riktigt batmått skall ni ha. ¹¹Efa och bat skall hålla samma mått: en bat skall vara en tiondels homer, en efa likaså en tiondels homer. Måtten skall bestämmas efter homern. ¹²På en sikel skall det gå 20 gera. Tio siklar är en femtedels mina, fem siklar en tiondels mina. 50 siklar är en mina.

Offergåvorna till templet vid högtiderna

¹³Följande offergåvor skall ni lämna: en sjättedels efa av varje homer vete och en sjättedels efa av varje homer korn. ¹⁴För olja gäller ett tiondels batmått av varje kor. Olja mäts i bat. Det går tio bat på en homer. ¹⁵Av all småboskap skall ett djur av 200 lämnas av Israels släkter till matoffer, brännoffer och gemenskapsoffer för att bringa försoning åt folket, säger Herren Gud. ¹⁶Denna offergåva skall hela folket överlämna till fursten i Israel. ¹⁷Fursten har i sin tur ansvar för brännoffret, matoffret och dryckesoffret vid högtider, på nymånadsdagar och sabbater och vid alla fester som israeliterna firar. Han skall ombesörja syndoffret, matoffret, brännoffret och gemenskapsoffret för att bringa försoning åt israeliterna.

¹⁸Så säger Herren Gud: Första dagen i första månaden skall du offra en felfri ungtjur och rena helgedomen. ¹⁹Prästen skall ta av syndoffrets blod och stryka på dörrposterna i templet, på altaravsatsens fyra hörn och dörrposterna i porten till inre förgården. ²⁰Sjunde dagen i månaden skall du göra likadant för den som har syndat utan uppsåt eller av okunnighet. Så utför ni soningsriten för templet.

²¹Fjortonde dagen i första månaden skall ni fira påsk, fira högtid. I sju dagar skall ni äta osyrat bröd. ²²Fursten skall den dagen ge en tjur som syndoffer för sig själv och folket i landet. ²³Under högtidens sju dagar skall han ge sju felfria tjurar och sju felfria baggar om dagen som brännoffer åt Herren, och som syndoffer skall han varje dag offra en getabock. ²⁴Som matoffer skall han ge en efa mjöl för varje tjur och en efa för varje bagge och därtill en hin olja för varje efa. ²⁵Och vid högtiden på femtonde dagen i sjunde månaden skall han offra lika många syndoffer, brännoffer och matoffer och lika mycket olja som under dessa sju dagar.

Offerbestämmelser

46

¹Så säger Herren Gud: Porten till inre förgården, den som vetter mot öster, skall vara stängd under de sex arbetsdagarna men hållas öppen på sabbatsdagen och även på nymånadsdagen. ²Fursten skall komma utifrån och gå genom porthusets förhall och stanna framme vid dörrposten, medan prästerna

offrar hans brännoffer och gemenskapsoffer. Innan han går ut igen skall han falla ner i tillbedjan vid tröskeln. Porten får inte stängas förrän på kvällen. ³Vid ingången till denna port skall folket i landet på sabbatsdagar och nymånadsdagar falla ner och tillbe Herren. ⁴Det brännoffer som fursten på sabbatsdagen frambär till Herren skall bestå av sex felfria lamm och en felfri bagge. ⁵Matoffret skall för baggen vara en efa mjöl och för lammen en valfri mängd och därtill en hin olja för varje efa. ⁶På nymånadsdagen skall han offra en ungtjur, sex lamm och en bagge; de skall vara felfria. ⁷Som matoffer skall han för tjuuren ge en efa mjöl, för baggen en efa och för lammen så mycket han har råd med och därtill en hin olja för varje efa. ⁸När fursten kommer skall han gå in genom portens förhall, och samma väg skall han gå ut.

⁹Då folket i landet vid högtiderna träder fram inför Herren skall den som har gått in genom norra porten för att falla ner i tillbedjan gå ut genom den södra. Den som har gått in genom den södra porten skall gå ut genom den i norr. Ingen får gå tillbaka genom den port han har gått in genom, man måste gå ut genom den på motsatta sidan. ¹⁰Deras furste skall gå in när folket går in och gå ut när de går ut.

¹¹Vid högtider och fester skall matoffret vara en efa mjöl för tjuren, en efa för baggen och för lammen en valfri mängd och därtill en hin olja för varje efa. ¹²När fursten ger ett frivilligt offer till Herren, ett brännoffer eller gemenskapsoffer, skall porten som vetter mot öster öppnas för honom, så att han kan ge sitt brännoffer och gemenskapsoffer på samma sätt som på sabbatsdagen. Sedan skall han gå ut igen, och när han har gått ut skall porten stängas.

¹³Ett årsgammalt felfritt lamm skall du dagligen ge som brännoffer till Herren. Varje morgon skall du göra det. ¹⁴Dessutom skall du som matoffer varje morgon ge en sjättedels efa mjöl och en tredjedels hin olja att fukta mjölet med. Denna ordning för Herrens matoffer skall vara en oföränderlig stadga. ¹⁵Lammet, matoffret och oljan skall offras varje morgon. Detta är det dagliga brännoffret.

Bestämmelser om furstens egendom

¹⁶Så säger Herren Gud: Om fursten ger en del av sin egendom som gåva till någon av sina söner skall den tillhöra sönerna. De skall äga den, den skall vara deras egendom. ¹⁷Om han ger en del av sin egendom som gåva till någon av sina tjänare får denne behålla gåvan fram till friåret. Då skall den återgå till fursten. Endast hans söner får behålla sin egendom. ¹⁸Fursten får inte ta något som tillhör folket och tvinga bort någon från vad som är hans. Av sin egendom skall han ge åt sina söner. Bland mitt folk skall ingen drivas bort från vad som är hans.

Köken för tillredning av offren

¹⁹Han förde mig genom ingången bredvid porten till prästerernas heliga kamrar, de som låg åt norr. På baksidan fanns ett rum, åt väster. ²⁰Han sade till mig: "I detta rum kokar prästererna skuldoffret och syndoffret och bakar matoffret. Det är för att de inte skall ta ut offren på yttre förgården och överföra deras helighet på folket." ²¹Han förde mig ut på yttre förgården och runt till förgårdens fyra hörn. I varje hörn av förgården fanns en gård. ²²Dessa mindre gårdar i förgårdens fyra hörn var 40 alnar långa och 30 alnar breda. Alla fyra hade samma mått. ²³En mur omgav de fyra gårdarna på alla sidor, och längs foten av muren hade man anordnat kokplatser. ²⁴Han sade till mig: "I dessa kök kokar tempelområdets tjänare folkets slaktoffer."

Tempelkällan

47 ¹Han förde mig tillbaka till templets ingång. Då såg jag vatten tränga fram under tröskeln och rinna österut. Templets framsida vette åt öster. Vattnet kom från höger sida av templet och rann söder om altaret. ²Han förde mig ut genom norra porten och lät mig sedan följa utsidan fram till porten mot öster. Där flödade vattnet fram på höger sida. ³Mannen började gå österut med mätsnöre i handen. Han mätte upp 1 000 alnar och lät mig sedan vada genom vattnet, som nådde mig till fotknölar-na. ⁴Han mätte upp 1 000 alnar till och lät mig vada genom vattnet, som nu nådde mig till knäna. Han mätte upp 1 000 alnar till och lät mig vada genom vattnet, som nu nådde mig till

midjan. ⁵Han mätte upp 1 000 alnar till. Nu var det en flod, jag kunde inte vada över den. Vattnet var så djupt att man måste simma. Det var en flod man inte kunde vada över. ⁶Han sade till mig: "Ser du, människa?" Han förde mig tillbaka till strandkanten. ⁷Då jag kom tillbaka såg jag att det växte tätt med träd längs flodens båda stränder. ⁸Han sade till mig: "Detta vatten flyter genom landet österut, strömmar ner i Jordandalen och rinner sedan ut i havet, så att det salta vattnet där blir friskt. ⁹Där floden rinner ut skall det vimla av liv i vattnet, fisk skall finnas i överflöd. Där detta vatten rinner ut blir allt vatten friskt. Där floden rinner ut kan allt leva. ¹⁰Fiskare skall stå längs stranden, från En-Gedi till En Eglajim skall deras nät ligga på tork. Fisk av alla de slag skall finnas där, i samma överflöd som i Medelhavet. ¹¹Men gölar och dammar skall inte bli friska, de tjänar till utvinning av salt. ¹²Längs floden, utmed båda stränderna, skall alla slags fruktträd växa. Deras blad skall inte vissna och deras frukt aldrig ta slut. Varje månad bär de ny frukt, ty de får sitt vatten från helgedomen. Deras frukt skall ge föda och deras blad läkedom."

Israels gränser

¹³Så säger Herren Gud: Detta är de gränser som skall gälla när ni fördelar landet mellan Israels tolv stammar. Josef skall ha två andelar. ¹⁴Var och en skall få sin del av landet. Jag svor att ge det åt era fäder, och därför skall detta land tilldelas er som egendom. ¹⁵Detta är landets gränser: I norr går gränsen från Medelhavet via Hetlon, Levo-Hamat, Sedad, ¹⁶Berota och Sivrajim, som ligger mellan Damaskus och Hamats områden, fram till Hasar Enon vid gränsen till Hauran. ¹⁷Gränsen går från havet fram till Hasar Enon; norr därom ligger Damaskus och Hamats områden. Detta är gränsen i norr. ¹⁸Östgränsen utgår från denna plats mellan Hauran och Damaskus. Jordan bildar gräns mellan Gilead och Israel fram till Östra havet, till Tamar. Detta är gränsen i öster. ¹⁹Sydgränsen går från Tamar söderut till källorna i Merivat Kadesh och sedan längs gränslodden fram till Medelhavet. Detta är sydgränsen, i söder. ²⁰I väster utgörs gränsen av Medelhavet, upp till en punkt i höjd med Levo-Hamat. Detta är gränsen i väster.

²¹Detta land skall ni fördela mellan Israels stammar. ²²När ni utskiftar det som egendom skall de invandrare som bor hos er och har fått barn bland er räknas som infödda israeliter. Ni och de skall gemensamt utskifta landet som egendom mellan Israels stammar. ²³Ni skall ge invandraren hans egendom hos den stam där han bor, säger Herren Gud.

Fördelningen av landet

48

¹Detta är stammarna, namn för namn: Dan får en lott längst i norr från öster till väster längs vägen till Hetlon, Levo-Hamat och Hasar Enon — norr därom ligger Damaskus område, bredvid Hamat; ²Asher en lott från öst till väst intill Dans område; ³Naftali en lott från öster till väster invid Ashers område; ⁴Manasse en lott från öster till väster intill Naftalis område; ⁵Efraim en lott från öster till väster intill Manasses område; ⁶Ruben en lott från öst till väst invid Efraims område; ⁷Juda en lott från öst till väst intill Rubens område.

⁸Intill Judas område ligger från öst till väst den helgade marken, som ni avskiljer, 25 000 alnar bred och lika lång som en stamlott från öster till väster. Helgedomen skall ligga i mitten.

⁹Den helgade mark som ni avskiljer åt Herren skall vara 25 000 alnar lång och 20 000 alnar bred. ¹⁰Denna helgade mark skall tilldelas följande: Prästerna skall få ett område som i norr är 25 000 alnar långt, i väster 10 000 alnar brett, i öster 10 000 alnar brett och i söder 25 000 alnar långt. Herrens helgedom skall ligga i mitten. ¹¹Området skall tillhöra de invigda prästerna av Sadoks släkt, som troget tjänade mig och inte kom på avvägar tillsammans med Israels folk som leviterna gjorde. ¹²De skall få det som en särskild andel av den helgade mark som avskiljs från landet. Den är höghelig och ligger intill leviternas område. ¹³Leviterna skall få ett område som är 25 000 alnar långt och 10 000 alnar brett, utmed prästernas område. Sammanlagt blir längden 25 000 alnar och bredden 20 000 alnar. ¹⁴Man får inte sälja eller byta bort någon del av detta, ej heller överlåta denna den bästa delen av landet till någon annan, ty den är helgad åt Herren.

¹⁵Den återstående delen av bredden, 5 000 gånger 25 000 alnar, är inte helgad mark. Den skall tillhöra staden för att byggas och bli betesmark. Staden skall ligga i mitten. ¹⁶Detta är stadens mått: i norr 4 500 alnar, i söder 4 500, i öster 4 500 och i väster 4 500. ¹⁷Stadens betesmark skall vara 250 alnar i norr, 250 i söder, 250 i öster och 250 i väster. ¹⁸Återstoden är på längden 10 000 alnar i öster och 10 000 i väster längs den helgade marken. Avkastningen skall livnära dem som arbetar i staden. ¹⁹Stadens arbetare, från Israels samtliga stammar, skall bruka marken. ²⁰Hela markområdet skall omfatta 25 000 gånger 25 000 alnar. Ni skall avskilja den helgade marken så att den bildar en kvadrat tillsammans med stadens ägor.

²¹Fursten skall få vad som återstår på vardera sidan om den helgade marken och stadens ägor, alltså områdena utmed de 25 000 alnarna i öster fram till östgränsen och utmed de 25 000 alnarna i väster fram till västgränsen. Dessa områden intill stamlotterna skall tillhöra fursten. Den helgade marken med helgedomen i mitten ²²skall tillsammans med leviternas och stadens ägor ligga mellan de områden som tillhör fursten. Fursten äger resten av landet mellan Judas och Benjamins lotter.

²³De övriga stammarna: Benjamin får en lott från öster till väster; ²⁴Simon en lott från öster till väster intill Benjamins område; ²⁵Isaskar en lott från öster till väster intill Simons område; ²⁶Sebulon en lott från öster till väster intill Isaskars område; ²⁷Gad en lott från öster till väster intill Sebulons område. ²⁸Söder om Gads område går sydgränsen från Tamar till källorna i Merivat Kadesh och sedan längs gränsfloden fram till Medelhavet. ²⁹Detta är det land ni skall utskifta som egenom å Israel stammar. Detta är deras lotter, säger Herren Gud.

Stadsportarna

³⁰Utgångarna från staden är följande: Norra sidan, som mäter 4 500 alnar, ³¹har tre portar åt norr: Rubens, Judas och Levis. Stadsportarna har namn efter Israels stammar. ³²Östra sidan, som är 4 500 alnar, har tre portar: Josefs, Benjamins och Dans. ³³Södra sidan, som mäter 4 500 alnar, har tre portar: Simons,

Isaskars och Sebulons. ³⁴Västra sidan, som är 4 500 alnar, har tre portar: Gads, Ashers och Naftalis. ³⁵Staden mäter 18 000 alnar i omkrets. Från denna dag skall den heta "Här är Herren".

Daniel

Daniel vid Nebukadnessars hov

¹Under kung Jojakims tredje regeringsår i Juda kom Nebukadnessar, kungen av Babylonien, och belägrade Jerusalem. ²Herren gav Jojakim, kungen av Juda, i hans våld, och även en del av tempelkärlen i Guds hus. Nebukadnessar tog med sig kärlet till Shinar och förde dem till sin guds skattkammare.

³En dag gav kung Nebukadnessar i uppdrag åt Ashpenas, sin överste kammarherre, att välja ut några israelitiska prinsar och ädlingar: ⁴unga män utan lyte, ståtliga att se på, bildade, kunniga och kloka, väl lämpade för tjänst i det kungliga palatset. De skulle få undervisning i kaldeernas litteratur och språk. ⁵Kungen bestämde också att de dagligen skulle få mat och vin från hans eget bord. De skulle utbildas i tre år och därefter träda i kungens tjänst. ⁶Bland dessa befann sig Daniel, Hananja, Mishael och Asarja, alla från Juda. ⁷Överste kammarherren gav dem nya namn: Daniel fick heta Belteshassar, Hananja kallades Shadrak, Mishael Meshak och Asarja Aved-Nego.

⁸Daniel var emellertid fast besluten att inte göra sig oren genom mat och vin från kungens bord. Därför anhöll han hos överste kammarherren att slippa det orena. ⁹Och Gud lät Daniel möta välvilja och förståelse hos överste kammarherren, ¹⁰men han sade: "Jag är rädd att min herre och konung, som har bestämt vad ni skall äta och dricka, kan tycka att ni inte ser lika friska ut som de andra unga männen. Och då har ni satt mitt liv på spel." ¹¹Daniel vädjade då till den man som överste kammarherren hade satt till att ha uppsikt över honom själv och över Hananja, Mishael och Asarja: ¹²"Gör ett försök med oss i tio dagar, herre: låt oss få grönsaker att äta och vatten att dricka. ¹³Jämför oss sedan med de unga män som har ätit av kungens mat, och behandla oss efter vad du då får se." ¹⁴Han samtyckte till deras begäran och gjorde ett försök med dem i tio dagar. ¹⁵När de tio dagarna hade gått såg de bättre och mer välnärda ut än de andra unga männen, de som fick sin mat

från kungens bord. ¹⁶Deras övervakare lät dem då slippa kungens mat och dryck, och i stället gav han dem grönsaker att äta.

¹⁷Gud hade gett de fyra unga männen kunskap och insikt i skrifter och vishet av alla slag, och Daniel förstod sig på allt vad syner och drömmar heter. ¹⁸När den tid var inne som kungen själv hade bestämt fördes de av överste kammarherren inför Nebukadnessar, ¹⁹och då kungen talade med dem fann han att ingen kunde mäta sig med Daniel, Hananja, Mishael och Asarja. Så trädde de i kungens tjänst. ²⁰Och varje gång han frågade dem till råds om något som krävde kunskap och insikt fann han dem tio gånger visare än alla spåmän och besvärjare i hela riket.

²¹Daniel var kvar ända till Kyros första regeringsår.

Nebukadnessars dröm om den stora statyn

2

¹Under sitt andra regeringsår hade Nebukadnessar en dröm som gjorde honom så orolig att han inte kunde sova. ²Han lät tillkalla spåmännen, besvärjarna, trollkarlarna och stjärntydarna, för att de skulle säga honom vad det var han hade drömt. När de nu stod inför kungen ³sade han till dem: "Jag har haft en dröm, som har gjort mig djupt oroad. Jag vill veta vad den betyder." ⁴Stjärntydarna svarade: (arameiska:) "Konung, må du länge leva! Säg dina tjänare vad du har drömt, så skall vi tala om vad det betyder." ⁵Men kungen svarade: "Nej, detta är mitt fasta beslut: om ni inte kan säga mig både drömmen och dess tydning skall ni huggas i stycken och era hus bli avskräddeshögar. ⁶Men om ni säger mig både drömmen och dess tydning skall ni få gåvor, belöningar och stora hedersbetygelser av mig. Tala därför om för mig vad jag har drömt och vad det betyder." ⁷Än en gång sade de: "Konung, vill du säga dina tjänare vad du har drömt, så skall vi tyda din dröm." ⁸Kungen svarade: "Jag förstår nog att ni vill vinna tid, nu när ni ser att mitt beslut står fast ⁹och att domen över er bara kan bli en, om ni inte säger mig drömmen. Ni har kommit överens om att vilseleda mig med era lögnar, i hopp om att läget skall förändras. Nej, säg mig nu vad jag har drömt, så förstår jag att ni också kan säga vad det betyder." ¹⁰Då svarade stjärntydarna: "Ingen

människa på jorden kan uppfylla konungens önskan. Aldrig har en konung, hur stor och mäktig han än må ha varit, begärt något liknande av en spåman, besvärjare eller stjärntydare. ¹¹Det som du begär är så svårt att ingen kan utföra det, ingen utom gudarna, och de bor inte bland de dödliga." ¹²Nu blev kungen utom sig av raseri och befallde att alla de visa i Babylon skulle avrättas.

¹³Sedan befallningen hade utgått att de visa skulle dödas sökte man också efter Daniel och hans kamrater för att döda dem. ¹⁴Då vände sig Daniel med kloka och välvalda ord till chefen för den kungliga livvakten, Arjok, som var på väg att döda de visa i Babylon. ¹⁵Han frågade Arjok, befälhavaren, varför kungen hade gett en så sträng befallning, och Arjok förklarade saken för Daniel. ¹⁶Då fick Daniel företräde för kungen och bad att få tid på sig, så skulle han tyda kungens dröm. ¹⁷Sedan gick han hem och berättade för sina kamrater Hananja, Mishael och Asarja vad som hade hänt. ¹⁸Och han uppmanade dem att bönfälla himlens Gud att visa barmhärtighet och låta dem veta hemligheten, så att inte han och hans kamrater och alla andra visa i Babylon skulle mista livet. ¹⁹Då uppenbarades hemligheten för Daniel i en syn om natten, och han prisade himlens Gud. ²⁰Daniel sade:

Välsignat är Guds namn från evighet till evighet:
visheten och kraften är hans.

²¹Han låter år och tider skifta,
han avsätter kungar och tillsätter kungar,
han ger de visa deras vishet, de kloka deras förstånd.

²²Han uppenbarar det djupt fördolda,
han vet vad som finns i mörkret,
hos honom bor ljuset.

²³Mina fäders Gud, dig tackar och prisar jag,
du har gett mig visheten och kraften.
Nu har du låtit mig veta
det som vi bad dig om.
Svaret på kungens fråga
har du kungjort för oss.

²⁴Daniel sökte nu upp Arjok, som hade kungens uppdrag att avrätta de visa i Babylon, och sade till honom: "Döda inte de visa i Babylon! För mig till kungen, så skall jag tyda hans dröm." ²⁵Arjok skyndade sig att föra Daniel till kungen och sade: "Bland dem som förts hit från Juda har jag funnit en man som kan ge dig tydningen." ²⁶Kungen frågade då Daniel, som fått namnet Belteshassar: "Kan du verkligen berätta för mig vad jag såg i drömmen och vad det betyder?" ²⁷Daniel svarade: "Konung, den hemlighet som du frågar efter kan inte de visa, besvärjarna, spåmännen eller teckentydarna avslöja för dig. ²⁸Men det finns en Gud i himlen som uppenbarar hemligheter, och han har låtit kung Nebukadnessar veta vad som skall ske i kommande dagar. Detta är den dröm du hade och de syner du såg på din bädd:

²⁹Konung, då du låg på din bädd kom dina tankar att kretsa kring vad som skall ske i framtiden. Och han som uppenbarar hemligheter lät dig veta vad som kommer att hända. ³⁰Denna hemlighet har uppenbarats för mig, inte därför att jag är visare än andra varelser utan för att du skall få veta vad drömmen betyder och förstå dina innersta tankar.

³¹Konung, du såg i din syn en väldig staty. Den stod där framför dig, mäktig och starkt glänsande, en förfärande anblick. ³²Huvudet på statyn var av rent guld, bröstet och armarna av silver, buken och höfterna av koppar, ³³benen av järn, fötterna delvis av järn, delvis av lera.

³⁴Medan du såg på den rycktes en sten loss, utan att någon hand rörde vid den, och träffade statyns fötter av järn och lera och krossade dem. ³⁵Då krossades alltsammans, järn, lera, koppar, silver och guld. Det spreds som agnar från tröskplatserna om sommaren, fördes bort av vinden och stod ingestans att finna. Men stenen som hade träffat statyn blev till ett stort berg, som uppfyllde hela jorden. ³⁶Detta var drömmen. Nu vill vi tyda den för konungen.

³⁷Du, konung, konungarnas konung, åt vilken himlens Gud har givit riket och makten, styrkan och äran ³⁸och i vars hand han har lagt alla varelser: människorna, djuren på marken och fåglarna under himlen, var de än vistas, och som han har satt till herre över dem alla — du är det gyllene huvudet. ³⁹Efter dig uppstår ett annat rike, ringare än ditt, och sedan ett tredje

rike av koppar, vars makt omfattar hela jorden. ⁴⁰Det fjärde riket skall vara starkt som järn: liksom järnet krossar och slår sönder allt skall det riket krossa och bryta sönder alla de andra. ⁴¹Fötterna som du såg, delvis av krukmakarlera, delvis av järn, betecknar ett söndrat rike, med bara något av järnets fasthet; du såg ju att järnet var blandat med lera.

⁴²Tårna, delvis av järn och delvis av lera, betecknar ett rike som är både starkt och svagt. ⁴³Att järnet du såg var blandat med lera, det innebär att man trots blodsband inte kan hålla samman — liksom järn aldrig kan blanda sig med lera. ⁴⁴Under dessa kungars tid skall himlens Gud låta ett rike uppstå som aldrig någonsin skall gå under. Inget annat folk skall få makten över detta rike. Det skall krossa och tillintetgöra alla de andra rikena, men självt skall det bestå för evigt; ⁴⁵du såg ju att en sten rycktes loss från berget, utan att någon hand rörde vid den, och krossade järn, koppar, lera, silver och guld. Konung, det är en stor Gud som har låtit dig veta vad som skall ske i framtiden. Drömmen är sann och tydningen tillförlitlig.”

⁴⁶Då föll kung Nebukadnessar ner med ansiktet mot marken i tillbedjan inför Daniel och befallde att man skulle fram-bära offer och rökelse åt honom. ⁴⁷Och kungen sade till Daniel: ”Er gud är sannerligen en gud över alla gudar, en herre över alla kungar och en som uppenbarar hemligheter — du har ju kunnat uppenbara denna hemlighet.” ⁴⁸Så gav kungen Daniel en hög ställning och många och stora gåvor. Han gjorde honom till styresman över hela provinsen Babylon och upphöjde honom till ledare för alla de visa där. ⁴⁹Men på Daniels begäran utsåg kungen Shadrak, Meshak och Aved-Nego att förvalta provinsen Babylon. Självt stannade Daniel vid kungens hov.

Daniels tre vänner i den brinnande ugnen

¹Kung Nebukadnessar lät göra en staty av guld, trettio meter hög och tre meter bred, och den reste han på Duraslätten i provinsen Babylon. ²Han sände sedan en kallelse till satraperna, guvernörerna och ståthållarna, till rådgivarna, skattmästarna, domarna, uppsyningsmännen och alla andra makthavare i provinserna att komma till invigningen av den staty som han låtit resa. ³Då samlades satraperna, guvernörerna och ståthål-

larna, rådgivarna, skattmästarna, domarna, uppsyningsmännen och alla andra makthavare i provinserna för att inviga statyn. När de nu stod framför statyn som Nebukadnessar hade rest ⁴ropade en härold med hög röst: "Detta är befallningen till alla folk, nationer och språk: ⁵i samma stund som ni hör ljudet av horn, pipa, cittra, luta, psaltare, säckpipa och andra instrument skall ni falla ner och tillbe den gyllene staty som kung Nebukadnessar har rest. ⁶Den som inte faller ner och tillber kommer genast att kastas i en brinnande ugn." ⁷Och så snart de hörde ljudet av horn, pipa, cittra, luta, psaltare, säckpipa och andra instrument, föll alla ner, alla folk, nationer och språk, och tillbad den gyllene staty som kung Nebukadnessar hade rest.

⁸Då trädde några stjärntydare fram och anklagade judarna. ⁹De sade till kung Nebukadnessar: "Konung, må du länge leva! ¹⁰Du har utfärdat befallningen att var och en som hör ljudet av horn, pipa, cittra, luta, psaltare, säckpipa och andra instrument skall falla ner och tillbe den gyllene statyn ¹¹och att den som inte faller ner och tillber skall kastas i en brinnande ugn. ¹²Nu finns det några judiska män som du har gett uppdraget att förvalta provinsen Babylon: Shadrak, Meshak och Aved-Nego. Dessa män bryr sig inte om din befallning, de dyrkar inte dina gudar och tillber inte den gyllene staty som du har rest." ¹³Nebukadnessar blev rasande och befälde att man skulle hämta Shadrak, Meshak och Aved-Nego. Och männen fördes fram inför kungen. ¹⁴Nebukadnessar frågade dem: "Shadrak, Meshak och Aved-Nego, är det sant att ni inte dyrkar mina gudar och inte tillber den gyllene staty som jag har rest? ¹⁵Alltså, är ni beredda att i samma stund som ni hör ljudet av horn, pipa, cittra, luta, psaltare, säckpipa och andra instrument falla ner och tillbe den staty som jag har låtit göra? Om ni vägrar att tillbe kommer ni genast att kastas i en brinnande ugn. Vilken gud kan då rädda er ur mitt våld?" ¹⁶Shadrak, Meshak och Aved-Nego sade till kung Nebukadnessar: "Vi behöver inte ge dig något svar. ¹⁷Om den Gud som vi dyrkar kan rädda oss ur den brinnande ugnen och ur ditt våld, konung, så räddar han oss. ¹⁸Om inte, skall du veta att vi ändå aldrig kommer att dyrka dina gudar eller tillbe den gyllene staty som du har rest." ¹⁹Då blev Nebukadnessar ursinnig på

Shadrak, Meshak och Aved-Nego, och hans ansikte förvreds av raseri. Han gav order om att ugnen skulle göras sju gånger hetare än vanligt,²⁰ och han befallde några kraftiga soldater att binda Shadrak, Meshak och Aved-Nego och kasta dem i den brinnande ugnen.²¹ De bands och kastades i den brinnande ugnen med mantlar, byxor, mössor och övriga kläder på sig.²² Eftersom kungen hade gett denna stränga befallning och ugnen hade blivit så fruktansvärt het, dödade lågorna de män som förde upp Shadrak, Meshak och Aved-Nego.²³ De tre männen Shadrak, Meshak och Aved-Nego föll bundna ner i den brinnande ugnen.

²⁴Plötsligt reste sig kung Nebukadnessar alldeles bestört och frågade sina rådgivare: "Var det inte tre män vi kastade bundna i elden?" — "Jovisst, konung", fick han till svar.²⁵ "Men nu", sade han, "ser jag fyra män fritt gå omkring mitt i elden, helt oskadda, och den fjärde liknar ett gudaväsen." ²⁶Så gick Nebukadnessar fram till öppningen på den brinnande ugnen och sade: "Shadrak, Meshak och Aved-Nego, ni som tjänar den högste Guden, kom ut!" Då steg Shadrak, Meshak och Aved-Nego ut ur elden.²⁷ Och satraperna, guvernörerna, ståthållarna och kungens rådgivare flockades kring männen och fick se att elden inte hade haft någon makt över deras kroppar: deras hår hade inte blivit avsvett, deras mantlar hade inte tagit skada och ingen brandlukt kunde kännas.²⁸ Då utbrast Nebukadnessar: "Välsignad är Shadraks, Meshaks och Aved-Negos Gud, han som har sänt sin ängel och räddat sina tjänare! De satte sin lit till honom, trotsade kungens befallning och vågade sina liv hellre än att dyrka eller tillbe någon annan gud än sin egen.²⁹ Jag utfärdar nu den befallningen att var och en, oavsett folk, nation och språk, som smädar Shadraks, Meshaks och Aved-Negos Gud, han skall huggas i stycken och hans hus skall bli en avskrädeshög. Ty det finns ingen annan gud som kan ge en sådan räddning." ³⁰Sedan gav kungen Shadrak, Meshak och Aved-Nego höga ämbeten i provinsen Babylon.

Nebukadnessars dröm om världsträdet

³¹Budskap från kung Nebukadnessar till alla folk, nationer och språk i hela världen: Fred och välgång! ³²Jag har funnit för gott

att kungöra de tecken och de under som den högste Guden har låtit mig se.

³³Väldiga är hans tecken,
mäktiga hans under!
Hans rike är ett evigt rike,
hans välde varar från släkte till släkte.

4

¹Jag, Nebukadnessar, var hemma i mitt palats, utan bekymmer och väl till freds. ²Då hade jag en dröm som gjorde mig förskräckt; drömbilder och syner skrämde mig där jag låg på min bädd. ³Jag gav befallning om att alla de visa i Babylon skulle föras till mig för att tyda drömmen, ⁴och då kom spåmännen, besvärjarna, stjärntydarna och teckentydarna. Men fast jag berättade drömmen för dem kunde de inte säga mig vad den betydde. ⁵Sist kom Daniel in till mig, han som heter Belteshassar efter namnet på min gud och som är fylld av heliga gudars ande. Även för honom berättade jag drömmen: ⁶"Belteshassar, min främste spåman, jag vet att i dig bor heliga gudars ande och att ingen hemlighet är för svår för dig — hör här vad jag såg i min dröm och säg vad det betyder.

⁷Där jag låg på min bädd såg jag ett träd mitt på jorden, och det var mycket högt. ⁸Trädet växte sig stort och väldigt och nådde ända upp till himlen, så att det syntes till världens ände. ⁹Det hade ett praktfullt lövverk och bar så mycket frukt att det gav föda åt alla. Markens djur fann skugga under det, himlens fåglar byggde bo på dess grenar, och alla varelser hämtade sin näring därifrån. ¹⁰Där jag låg på min bädd såg jag i mina syner en helig väktare komma ner från himlen, ¹¹och han ropade med hög röst: Hugg ner trädet och skär av grenarna, riv undan lövverket och kasta bort frukten, så att djuren flyr bort ur trädets skugga och fåglarna från dess grenar! ¹²Men lämna stubben kvar, med en kedja av järn och koppar, i gräset på marken. Han skall fuktas av himlens dagg och dela djurens lott bland det som växer på jorden. ¹³Han skall förvandlas: han skall få ett djurs sinne i stället för en människas, och så skall sju tider förgå. ¹⁴Denna dom är avkunnad av väktarna och detta rådslut uttalat av de heliga, för att de som lever skall inse att den Högste råder över människors riken och att han ger dem åt

vem han vill och upphöjer den ringaste bland människor till härskare.

¹⁵Denna dröm hade jag, kung Nebukadnessar. Säg mig nu, Belteshassar, vad den betyder! Ingen av de visa i mitt rike kan ge mig tydningen, men du kan, eftersom du är fylld av heliga gudars ande."

¹⁶Daniel, som kallades Belteshassar, stod då ett ögonblick gripen av förvirring och skrämmd av sina tankar. Men kungen sade: "Belteshassar, låt inte drömmen och uttydningen skrämma dig." Belteshassar svarade: "Herre, om drömmen ändå hade gällt dina motståndare och uttydningen dina fiender! ¹⁷Det träd som du såg växa sig stort och väldigt och nå ända upp till himlen, så att det var synligt över hela världen, ¹⁸och som hade ett praktfullt lövverk och bar mycket frukt, så att det hade föda åt alla, och under vilket markens djur bodde och på vars grenar himlens fåglar byggde bo — ¹⁹det är du, konung, du som har vuxit dig stor och väldig, vars storhet har tilltagit och nått ända upp till himlen och vars välde sträcker sig till världens ände. ²⁰Att du såg en helig väktare som kom ner från himlen och sade: Hugg ner trädet och förstör det, men lämna stubben kvar, med en kedja av järn och koppar, i gräset på marken, så att han fuktas av himlens dagg och får dela lott med markens djur, till dess att sju tider förgått — ²¹konung, det skall tydas så, och det är den Högstes beslut som har drabbat min herre och konung: ²²Du kommer att fördrivas ur människors krets, och du skall bo bland markens djur, få gräs att äta som oxarna och fuktas av himlens dagg; så skall sju tider förgå, till dess du inser att den Högste råder över människors riken och att han ger dem åt vem han vill. ²³Befallningen att stubben skulle lämnas kvar betyder att du får behålla ditt rike när du inser att det är himlen som har makten. ²⁴Konung, följ mitt råd: utplåna din synd genom att göra gott och din skuld genom barmhärtighet mot de fattiga, så kan din lycka bestå."

²⁵Allt detta drabbade kung Nebukadnessar. ²⁶Tolv månader senare, då kungen en gång gick omkring på taket till sitt palats i Babylon, ²⁷utbrast han: "Detta är det stora Babylon, som jag själv har byggt till en kunglig huvudstad med min egen kraft, till min egen ära!" ²⁸Medan orden ännu var på kungens läppar kom en röst från himlen: "Konung Nebukadnessar, du skall

veta: ditt rike har tagits ifrån dig! ²⁹Du kommer att fördrivas ur människors krets, och du skall bo bland markens djur och få gräs att äta som oxarna; så skall sju tider förgå, till dess du inser att den Högste råder över människors riken och att han ger dem åt vem han vill." ³⁰I samma ögonblick gick orden i uppfyllelse: Nebukadnessar fördrevs ur människors krets, han åt gräs som oxarna och hans kropp fuktades av himlens dagg, tills håret var som örnens fjädrar och naglarna som fågelklor.

³¹Men när den fastställda tiden hade gått såg jag, Nebukadnessar, upp mot himlen och fick mitt förstånd tillbaka; då prisade jag den Högste, jag lovade och ärade honom som lever i evighet.

Hans välde är ett evigt välde,
hans rike varar från släkte till släkte.

³²Aila på jorden är att räkna för intet,
och han gör som han vill med himlens här.
Ingen kan hindra honom
och fråga: Vad är det du gör?

³³I samma stund som jag fick mitt förstånd tillbaka återfick jag också min härlighet och glans, till ära för mitt rike. Mina rådgivare och mina stormän uppsökte mig, och jag blev åter insatt som kung i mitt rike och blev ännu mäktigare än förut. ³⁴Nu vill jag, Nebukadnessar, prisa, upphöja och förhärliga himlens konung, ty allt han gör är rätt och rättvist, och de högmodiga har han makt att kväsa.

Belshassars gästabud och den gåtfulla skriften

5

¹Kung Belshassar gav ett stort gästabud för sina tusen stormän och drack vin med dem. ²Under dryckeslaget befallde Belshassar att man skulle hämta de kärl av guld och silver som hans far Nebukadnessar hade fört bort från templet i Jerusalem; han själv och hans stormän, hans gemåler och konkubiner skulle dricka ur dem. ³Då hämtade man guldkärnen och silverkärnen som förts bort från templet i Jerusalem, och kungen och hans stormän, gemåler och konkubiner drack ur dem, ⁴och medan de drack vinet prisade de sina gudar av guld och silver, koppar och järn, trä och sten.

⁵Plötsligt syntes fingrarna av en människohand som skrev på kungapalatsets vitkalkade vägg, invid lampstället. Kungen följde med blicken handen som skrev; ⁶han bleknade, fylld av onda aningar, han miste all kraft och benen skakade. ⁷Han ropade att man skulle hämta in besvärjarna, stjärntydarna och teckentydarna. Och kungen sade till de visa i Babylon: "Den som kan läsa denna skrift och tyda den för mig skall kläs i purpur, få en gyllene kedja om halsen och bli den tredje i riket." ⁸Så kom kungens alla visa dit, men de kunde inte läsa skriften och inte tyda den för honom. ⁹Då stod kung Belshassar där skräckslagen och blek, och hans stormän var förvirrade.

¹⁰Änkedrottningen, som hade hört kungen och stormännen, trädde in i festsalen. Hon sade: "Konung, må du länge leva! Du behöver inte vara så förskräckt och blek. ¹¹Det finns i ditt rike en man som har heliga gudars ande i sig; på din fars tid gav han prov på djup insikt och en vishet lik gudarnas. Din far, kung Nebukadnessar, gjorde honom till ledare för spåmännen, besvärjarna, stjärntydarna och teckentydarna, ¹²eftersom denne Daniel, som kungen gav namnet Belteshassar, var känd som en man med utomordentlig begåvning, mångsidiga kunskaper och förmåga att förklara drömmar, tyda gåtor och lösa svåra problem. Honom bör du tillkalla nu: han kommer att ge dig uttydningen!"

¹³Daniel hämtades till kungen, och denne sade: "Du är alltså Daniel, en av de fångna judarna som min far kungen lät föra bort från Juda? ¹⁴Jag har hört sägas att du har gudomlig ande i dig och har gett prov på djupa insikter och stor vishet. ¹⁵Nu har jag de visa och besvärjarna här hos mig för att läsa denna skrift och tyda den, men de kan inte ge mig någon förklaring. ¹⁶Jag har hört att du kan ge tydningar och lösa svåra problem. Om du nu kan läsa skriften och säga mig vad den betyder skall du kläs i purpur, få en gyllene kedja om halsen och bli den tredje i riket."

¹⁷Då svarade Daniel: "Behåll dina gåvor, belöningar kan du ge åt andra. Men skriften skall jag läsa och uttydningen skall jag ge dig. ¹⁸Konung, den högste Guden gav din far Nebukadnessar riket och storheten, äran och härligheten. ¹⁹Så väldig blev den storhet han fick att människor av alla folk, nationer och språk skälvde av fruktan inför honom: vem han ville lät

han döda och vem han ville lät han leva, vem han ville upphöjde han och vem han ville förnedrade han. ²⁰Men när han blev övermodig, styvnackad och förmäten störtades han från kungatronen och berövades sin ära. ²¹Han fördrevs ur människors krets, han förvandlades och blev som ett djur: han bodde bland vildåsnorna och levde av gräs som oxarna och hans kropp fuktades av himlens dagg, till dess han insåg att den högste Guden råder över människors riken och sätter vem han vill att härska över dem. ²²Men du, Belshassar, som är hans son, du har inte blivit ödmjuk, fast du vet allt detta. ²³Du har satt dig upp mot himlens herre, och du har låtit hämta kärnen från hans tempel. Du själv och dina stormän, dina gemåler och konkubiner har druckit vin ur dem och prisat era gudar av silver och guld, av koppar och järn, av trä och sten — gudar som ingenting ser och ingenting hör och ingenting förstår. Men du har inte ärat den Gud som har ditt liv och ditt öde i sin makt. ²⁴Det var han som sände denna hand och lät den skriva denna skrift. ²⁵Skriften lyder: *Mene mene tekel u-farsin*. ²⁶Och så skall orden tydas: *Mene* — Gud har räknat ditt rikes dagar och gjort slut på det. ²⁷*Tekel* — du är vägd på en våg och befunnen för lätt. ²⁸*Peres* — ditt rike har delats och givits åt meder och perser.”

²⁹Då befallde Belshassar att Daniel skulle kläs i purpur, få en gyllene kedja om halsen och utropas till den tredje i riket. ³⁰Samma natt mördades Belshassar, kaldeernas kung, ³¹och medern Dareios övertog riket, sextiotvå år gammal.

Daniel i lejngropen

6

¹Dareios hade beslutat att förordna 120 satraper, fördelade över hela riket. ²De skulle ha tre ministrar över sig, bland dem Daniel, för vilka satraperna skulle avlägga räkenskap så att kungen inte led någon förlust. ³Daniel med sin rika begåvning överglänste både ministrar och satraper, och kungen planerade att sätta honom i spetsen för hela riket. ⁴Då försökte ministrarna och satraperna finna något ämbetsbrott att anklaga honom för men lyckades inte: Daniel var så pålitlig att man inte kunde beslå honom med minsta fel eller oegentlighet. ⁵Männen sade då: ”Vi kommer aldrig att hitta någon anklagelsepunkt mot

denne Daniel — om vi nu inte kan komma på något som rör hans religion.”

⁶Alltså begav sig ministrarna och satraperna i samlad trupp till kungen och sade till honom: ”Konung Dareios, må du länge leva! ⁷Rikets alla ministrar, guvernörer, satraper, rådgivare och ståthållare har rådslagit och kommit överens om att en kunglig förordning bör utfärdas och följande påbud träda i kraft: Den som under de närmaste trettio dagarna ber en bön till någon gud eller människa utom till dig, konung, skall kastas i lejongropen. ⁸Kungör nu detta påbud, konung, och utfärda en förordning, som inte kan återkallas enligt Mediens och Persiens orubbliga lag.” ⁹Kung Dareios gjorde så: han utfärdade en förordning med detta påbud.

¹⁰När Daniel fick veta att en sådan förordning hade utfärdats gick han hem. Fönstren på övervåningen vette mot Jerusalem, och där föll han tre gånger om dagen på knä och bad och tackade sin Gud, som han alltid hade gjort.

¹¹Männen begav sig gemensamt dit och fann Daniel i färd med att be och att åkalla sin Gud. ¹²De gick då till kungen och sade, med hänvisning till den kungliga förordningen: ”Har du inte utfärdat ett påbud att den som under de närmaste trettio dagarna ber till någon gud eller människa utom till dig, konung, skall kastas i lejongropen?” Kungen svarade: ”Det står fast, enligt Mediens och Persiens orubbliga lag.” ¹³Då berättade de för kungen: ”Daniel, en av de fångna judarna, bryr sig varken om dig eller om det påbud som du har utfärdat utan förrättar sin bön tre gånger om dagen.” ¹⁴När kungen fick höra detta gjorde det honom mycket ont, och han föresatte sig att rädda Daniel; ända till solnedgången försökte han finna en utväg att hjälpa honom. ¹⁵Då gick männen än en gång gemensamt till kungen och sade: ”Konung, betänk att enligt medisk och persisk lag är alla påbud och förordningar som kungen utfärdar oåterkalleliga.” ¹⁶På kungens befallning hämtades nu Daniel och kastades i lejongropen. Kungen sade till honom: ”Den gud som du ständigt dyrkar må rädda dig!” ¹⁷Sedan drog man fram en sten och lade den över gropens öppning, och kungen förseglade den med sitt eget och sina stormäns sigill, så att ingenting skulle kunna ändras i Daniels sak.

¹⁸Kungen gick tillbaka till sitt palats. Han fastade hela natten, ville inte ha någon kvinna och låg sömlös. ¹⁹Tidigt i gryningen steg han upp och skyndade sig till lejongropen. ²⁰Då han närmade sig gropen ropade han på Daniel med ängslan i rösten: "Daniel, du den levande Gudens tjänare! Har den gud som du ständigt dyrkar kunnat rädda dig från lejonerna?" ²¹Då hörde kungen Daniels röst: "Konung, må du länge leva! ²²Min Gud har sänt sin ängel. Han stängde till gapet på lejonerna och de gjorde mig ingen skada. Jag har befunnits vara oskyldig inför Gud, och jag har inte heller gjort något ont mot dig, konung." ²³Kungen blev mycket glad och befallde att Daniel skulle hämtas upp ur gropen. När han hade kommit upp kunde man inte upptäcka någon skada på honom: han hade litat på sin Gud. ²⁴På kungens order lät man sedan hämta de män som hade angett Daniel och kastade dem med barn och hustrur i lejongropen. Innan de hade nått gropens botten störtade sig lejonerna över dem och slet dem i stycken.

²⁵Kung Dareios utfärdade en skrivelse ställd till alla folk, nationer och språk i hela världen: "Fred och välgång! ²⁶Jag befäller att Daniels gud skall vördas och fruktas så långt som mitt välde når:

Han är den levande Guden,

han som evigt förblir.

Hans rike går aldrig under.

Hans makt har inget slut.

²⁷Han räddar och befriar,

han gör tecken och under

i himlen och på jorden:

Daniel har han räddat från lejonerna."

²⁸Daniel hade stor framgång under hela Dareios regering, liksom under perserna Kyros.

Daniels första syn: de fyra djuren och människan

¹Under Belshazzars första år som kung i Babylonien hade Daniel en dröm, och han såg syner där han låg på sin bädd. Drömmen skrev han senare ner. Här börjar hans skildring.

²I en syn om natten såg jag, Daniel, hur himlens fyra vindar rörde upp det väldiga havet. ³Och fyra stora djur steg upp ur havet, alla olika. ⁴Det första var som ett lejon men hade örnvingar. Medan jag betraktade det slets vingarna av, och djuret restes upp från marken, ställdes på två ben som en människa och fick en människas förstånd. ⁵Jag såg ett djur till, det andra. Det var likt en björn och reste sig till hälften; det hade tre revben i gapet, mellan tänderna, och man manade på det: "Upp nu och sluka mycket kött!" ⁶Sedan såg jag ännu ett djur. Det var som en leopard, och det hade fyra fågelvingar på ryggen; det hade fyra huvuden och gavs makt att härska. ⁷I synerna om natten såg jag därefter ett fjärde djur. Det var fruktansvärt, skräckinjagande och omåttligt starkt. Det hade stora tänder av järn. Det slukade och krossade, och allt som blev kvar trampade det under fötterna. Det liknade inte de andra djuren, och det hade tio horn. ⁸Medan jag betraktade hornen sköt det mellan dem upp ett litet horn, som fick tre av de ursprungliga hornen att lossna. Det hade ögon som en människa och en mun som talade stora ord.

⁹Sedan såg jag tronstolar sättas fram och en uråldrig man slå sig ner. Hans kläder var snövita, och håret på hans huvud var som ren ull. Hans tron var eldslågor och hjulen därunder flammande eld. ¹⁰En ström av eld flöt fram från platsen där han satt. Tusen och åter tusen betjänade honom, tiotusen och åter tiotusen stod där inför honom. Så tog domare plats och böcker öppnades. ¹¹Jag såg sedan hur djuret blev dödat på grund av de stora ord som hornet talade; kroppen brändes upp och förintades. ¹²Och de andra djuren berövades sin makt men fick fortsätta att leva intill fastställd tid och stund.

¹³Jag såg vidare i synerna om natten hur en som liknade en människa kom med himlens skyar; han nalkades den uråldrige och fördes fram inför honom. ¹⁴Åt honom gavs makt, ära och herravälde, så att människor av alla folk, nationer och språk skulle tjäna honom. Hans välde är evigt, det skall aldrig upphöra, och hans rike skall aldrig gå under. ¹⁵Jag, Daniel, blev skakad i djupet av min själ och skrämnd av synerna jag såg. ¹⁶Jag gick då fram till en av dem som stod där och bad att få klarhet om allt detta, och han svarade mig och förklarade vad det betydde: ¹⁷"Dessa stora djur, fyra till antalet, betecknar

fyra kungar som träder fram på jorden. ¹⁸Därefter skall den Högstes heliga få riket och besitta det för evigt, ja, i evigheters evigheter." ¹⁹Jag ville sedan få klarhet om det fjärde djuret, det som var olikt alla de andra, övermåttan skräckinjagande, med tänder av järn och klor av koppar, det som slukade och krossade och trampade under fötterna allt som blev kvar. ²⁰Och jag ville få klarhet om de tio horn som det hade på huvudet och om det nya horn som sköt upp och gjorde att tre föll av — hornet med ögon och en mun som talade stora ord, det som också såg större ut än de övriga. ²¹Jag fick se hur det hornet förde krig mot de heliga och underkuvade dem, ²²ända till dess att den uråldrige kom och ett domslut gav den Högstes heliga deras rätt och stunden kom då de heliga tog riket i besittning. ²³Han fortsatte: "Det fjärde djuret betecknar ett fjärde rike som kommer på jorden, ett som skiljer sig från alla andra riken; det skall sluka hela världen, förtrampa den och krossa den. ²⁴De tio hornen innebär att tio kungar som härstammar från detta rike skall träda fram och efter dem ytterligare en, en som är olik de andra och bringar tre kungar på fall. ²⁵Han skall höja sin röst mot den Högste, fara hårt fram mot den Högstes heliga och vilja ändra på högtider och lagar, och de heliga skall vara utlämnade åt honom under en tid och två tider och en halv tid. ²⁶Sedan kommer domstolen samman och tar ifrån honom väldet så att det ödeläggs och går under för alltid. ²⁷Och herradömet, väldet och storheten hos rikena under himlen skall ges åt det folk som är den Högstes heliga. Deras rike skall vara ett evigt rike, som alla välden kommer att tjäna och lyda."

²⁸Här slutar denna skildring. Jag, Daniel, uppfylldes av skrämmande tankar, och jag bleknade. Men allt detta behöll jag för mig själv.

Daniels andra syn: baggen och bocken

8

¹Under kung Belshassars tredje regeringsår hade jag, Daniel, en syn som följde på den jag tidigare haft. ²I denna syn — jag var då i den befästa staden Susa i provinsen Elam — i denna syn stod jag vid Ulajfloden.

³Jag fick se en bagge som stod vid floden. Den hade två horn. Båda var långa, men det ena var längre än det andra och

hade växt fram senare. ⁴Jag såg baggen stånga mot väster, mot norr och mot söder. Inget djur kunde stå emot den och ingen kunde rädda något ur dess våld: den gjorde vad den ville och fick stor makt. ⁵Då såg jag en bock komma västerifrån och fara över hela jorden utan att vidröra marken. Den hade ett mäktigt horn i pannan. ⁶Bocken nådde fram till baggen med de två hornen — den som jag sett stå vid floden — och störtade mot den med ursinnig kraft. ⁷Jag såg bocken komma alldeles inpå baggen och uppretad stöta till den, så att de två hornen bröts av, utan att baggen förmådde stå emot. Den vräkte baggen till marken och trampade på den, och ingen kunde rädda baggen ur dess våld. ⁸Bocken fick en väldig makt, men när den var som starkast bröts det stora hornet av, och fyra mäktiga horn sköt upp i dess ställe, mot himlens fyra väderstreck. ⁹Från ett av hornen sköt ett annat horn ut, ett helt litet, som därpå växte sig mycket stort, mot söder, mot öster och mot det härliga landet. ¹⁰Det växte ända upp till himlens här och kastade några ur hären och några av stjärnorna ner till jorden och trampade på dem. ¹¹Ja, han växte ända upp till härens furste, berövade honom det dagliga offret och vanhelgade tempelplatsen. ¹²Mot det dagliga offret skedde ett övergrepp: en truppstyrka sattes in, som slog sanningen till marken och hade framgång i vad den gjorde. ¹³Då hörde jag en helig ängel tala, och en annan av de heliga sade till denne som talade: "Hur lång tid avser synen med det dagliga offret, den vanhelgande överträdelsen och templet och härligheten som blir utlämnade till att förtrampas?" ¹⁴Denne svarade honom: "Efter 2 300 kvällar och morgnar kommer templet att få sin upprättelse."

¹⁵När jag, Daniel, hade sett denna syn och sökte förstå den stod det framför mig en som liknade en man, ¹⁶och jag hörde en människoröst mitt över Ulaj ropa ut orden: "Gabriel, förklara synen för honom!" ¹⁷Då kom han fram till mig där jag stod, och jag blev förskräckt och föll ner med ansiktet mot marken. Han sade till mig: "Människa! Du skall veta att synen avser den sista tiden." ¹⁸Medan han talade med mig låg jag i vanmakt med ansiktet mot marken. Men han rörde vid mig, reste mig på fötter ¹⁹och sade: "Nu låter jag dig veta vad som kommer att ske i vredens sista skede: det är om den sista tiden det handlar. ²⁰Baggen som du såg, med de två hornen, är kungar-

na av Medien och Persien. ²¹Bocken är kungen av Grekland. Det stora hornet i pannan är den förste kungen. ²²Att det bröts av och fyra andra växte upp i dess ställe betyder att fyra riken skall uppstå ur hans folk, men utan att äga hans styrka. ²³Då deras herravälde tar slut — när synderna blivit fulltaliga — kommer en fräck och listig kung. ²⁴Hans makt blir stor, han kommer att vålla oerhörd förödelse och ha framgång i vad han gör. Han skall sprida fördärv bland de mäktiga och i det heliga folket. ²⁵På grund av sin skicklighet kommer han att ha framgång med sitt svek. Han skall ha höga tankar om sig själv och oförmärkt fördärva många och resa sig mot den högste furs-ten; han kommer dock att krossas, men inte av människohand. ²⁶Synen med kvällar och morgnar — den som omtalats — är tillförlitlig. Men du skall hemlighålla vad du har sett: det gäller en avlägsen framtid."

²⁷Själv blev jag, Daniel, sjuk i flera dagar men steg sedan upp och skötte min tjänst hos kungen. Jag var bestört över synen och förstod den inte.

De sjuttio årsveckorna

9

¹Under Dareios första år — han som var son till Xerxes, var av medisk härkomst och hade blivit kung över kaldeerriket — ²under hans första regeringsår, uppmärksammade jag, Daniel, i skrifterna hur många år Jerusalem skulle ligga i ruiner enligt Herrens ord till profeten Jeremia: sjuttio år. ³Jag vände mig till Herren Gud med bön och åkallan och höll fasta i säck och aska. ⁴Jag bad till Herren, min Gud, och bekände:

"Ack, Herre, store och förfärande Gud, du som troget håller fast vid förbundet med dem som älskar dig och håller dina bud! ⁵Vi har syndat och handlat orätt, vi har dragit skuld över oss och trotsat dig, vi har vänt oss bort från dina bud och lagar. ⁶Vi har inte lyssnat till dina tjänare profeterna som har talat i ditt namn till våra kungar, hövdingar och fäder och till allt folket i landet. ⁷Du, Herre, är rättfärdig, men vi står denna dag med skam: vi män av Juda och Jerusalems invånare, alla israeliter, när och fjärran, i alla länder dit du har fördrivit dem, därför att de var trolösa mot dig. ⁸Herre, det är vi som står med skam, våra kungar, våra hövdingar och våra fäder, vi som har

syndat mot dig. ⁹Herre, vår Gud, du är barmhärtig och förlåtande. Vi är upproriska mot dig, ¹⁰vi har inte lyssnat till din röst och inte handlat efter den vägledning du gav oss genom dina tjänare profeterna. ¹¹Ja, hela Israel har överträtt din lag och avfallit och inte lyssnat till dig. Därför har vi drabbats av den förbannelse som du har svurit att sända och som står skriven i din tjänare Moses lag. Vi har syndat mot dig, ¹²och du har bekräftat det ord som du uttalade om oss och om de styresmän som härskat över oss. Du har låtit ett så stort elände drabba oss att något liknande det som skedde i Jerusalem aldrig har skett under himlen. ¹³Så som det är skrivet i Moses lag kom allt detta onda över oss, utan att vi sökte blidka dig, Herre, vår Gud. Vi upphörde inte att synda och frågade inte efter din sanning. ¹⁴Därför, Herre, höll du olyckan i beredskap och lät den drabba oss — rättfärdig är du, Herre, vår Gud, i alla dina gärningar — men vi lyssnade inte till din röst.

¹⁵Herre, vår Gud, du som med din starka hand har fört ditt folk ut ur Egypten och gjort ditt namn ryktbart intill denna dag! Vi har syndat, vi har dragit skuld över oss. ¹⁶Herre, du som alltid har handlat trofast mot oss, vänd nu din glödande vrede från din stad Jerusalem, ditt heliga berg. Våra synder och våra fäders missgärningar har dragit vanära över Jerusalem och ditt folk inför alla som bor omkring oss. ¹⁷Hör, du vår Gud, din tjänares bön och åkallan, och låt för din egen skull, Herre, ditt ansikte lysa över ditt tempel som ligger ödelagt. ¹⁸Min Gud, vänd ditt öra hit och hör, öppna dina ögon och se förödelsen som drabbat oss och den stad över vilken ditt namn har utropats. Vi litar inte till vår egen rättfärdighet när vi kommer inför dig med våra böner, utan till din stora barmhärtighet. ¹⁹Herre, hör! Herre, förlåt! Herre, lyssna och grip in! För din egen skull, min Gud, dröj inte, ty över din stad och ditt folk har ditt namn utropats!"

²⁰Medan jag ännu bad och bekände min egen och mitt folk Israels synd inför Herren, min Gud, och bar fram min bön för hans heliga berg, ²¹ja, medan jag ännu bad min bön, kom Gabriel, som jag förut såg i min syn, mot mig i ilande flykt. Det var vid tiden för kvällsoffret. ²²Han kom fram och talade till mig: "Daniel, nu har jag begett mig hit för att ge dig full insikt. ²³Redan när du började din bön gavs ett svar, och jag har kom-

mit för att meddela dig det, ty du är högt älskad. Lägg nu märke till svaret, så att du förstår synen!

²⁴För ditt folk och för din heliga stad är sjuttio veckor bestämda innan ondskan hejdas, synden stävjas och skulden sonas, innan den eviga rättfärdigheten kommer i dagen, den profetiska synen beseglas och det allra heligaste invigs. ²⁵Detta skall du veta och besinna: från det att ordet utgick om att Jerusalem skall återställas och uppbyggas, till dess att den som är smord till furste kommer, skall det gå sju veckor. Under sextiotvå veckor blir sedan staden återuppbyggd, med gator och vallgravar. Men under en tid av vånda, ²⁶efter de sextiotvå veckorna, kommer han som är smord att förgöras och försvinna. Både staden och helgedomen blir förstörda liksom fursten som skall komma. Slutet kommer genom en stormflod, och den fastställda ödeläggelsen fortgår ända till krigets slut. ²⁷För en veckas tid kommer han att sluta ett starkt förbund med många. Under en halv vecka avskaffar han både slaktoffer och matoffer. På skändlighetens vingar kommer han som vanhelgar, ända till dess att det fastställda slutet drabbar honom.“

Daniels avslutande syn

10

¹Under den persiske kungen Kyros tredje regeringsår hade Daniel — som hade fått namnet Belteshassar — en uppenbarelse som var sann och som varslade om stora vedermödor. Han begrundade den och fick insikt genom denna syn.

²Vid det tillfället hade jag, Daniel, tillbringat tre hela veckor i sorg. ³Jag smakade inga läckerheter, jag åt inte kött och drack inte vin, jag smorde inte in min kropp förrän de tre veckorna hade gått till ända. ⁴Den tjugofjärde dagen i första månaden befann jag mig så vid stranden av den stora floden, Tigris. ⁵Då fick jag se en man som var klädd i linnekläder och som bar ett bälte av guld från Ufas. ⁶Hans kropp var som av krysolit, hans ansikte som skenet av en blix, hans ögon var som eldslågor, hans armar och ben som blänkande koppar. Hans röst ljud som larmet från en folkmassa. ⁷Det var bara jag, Daniel, som såg synen. Männen som var med mig såg den inte, men de greps av skräck och flydde undan och gömde sig. ⁸Så lämnades jag ensam att se denna stora syn. Mina krafter försvann,

mitt ansikte blev likblekt och jag hade ingen styrka kvar. ⁹Då hörde jag ljudet av hans röst, och vid det ljudet föll jag ner i vanmakt med ansiktet mot marken. ¹⁰Men en hand rörde vid mig och drog upp mig på händer och knän. ¹¹"Daniel, du högt älskade", sade han till mig, "ge noga akt på det jag har att säga dig: Res dig upp! Nu har jag sänts till dig." När han talade till mig reste jag mig darrande. ¹²Han fortsatte: "Var inte rädd, Daniel. Ända sedan den dag du började söka efter insikt och ödmjuka dig inför din Gud har dina ord blivit hörda. För dina ords skull har jag kommit. ¹³Perserrikets änglafurste gjorde motstånd mot mig under tjugo dagar, men Mikael, en av de främsta änglafurstarna, kom till min hjälp, så att jag inte behövdes hos de persiska kungarna. ¹⁴Nu har jag kommit för att låta dig veta vad som skall ske ditt folk i kommande dagar. Detta är ännu en syn som gäller de dagarna." ¹⁵Medan han talade så till mig stod jag stum, med nerböjt ansikte. ¹⁶Något som tycktes vara en människohand rörde då vid mina läppar. Jag öppnade munnen och sade till honom som stod där mitt emot mig: "Herre, synen var så plågsam att jag inte har någon styrka kvar. ¹⁷Hur skulle jag, din ödmjuka tjänare, kunna tala med en sådan som du? Mina krafter är slut och jag kan inte längre andas." ¹⁸Han som såg ut som en människa rörde ännu en gång vid mig och gav mig styrka. ¹⁹"Var inte rädd, du högt älskade", sade han, "allt skall gå väl. Var stark, var stark!" När han talade med mig blev jag frimodigare och sade: "Tala, herre, nu har du styrkt mig." ²⁰Då sade han: "Förstår du varför jag har kommit till dig? Jag måste nu återuppta striden med Persiens änglafurste, och när jag drar ut kommer Greklands änglafurste. ²¹Mot dessa bistår mig ingen utom er änglafurste, Mikael, ¹som stöder mig och ger hjälp och skydd. ²Men nu skall jag säga dig vad som är skrivet i sanningens bok.

11

Sedan ytterligare tre kungar innehaft makten i Persien kommer en fjärde, och han blir rikast av dem alla. Med den styrka hans rikedom skänker kommer han att uppbjuda alla krafter till kamp mot Grekland. ³Då träder det fram en stark kung som skall härska med stor makt och göra som han behagar. ⁴Men knappt har han framträtt förrän hans rike krossas och delas efter de fyra väderstrecken. Det skall inte tillfalla någon av hans efterkommande och inte förbli lika mäktigt som under

hans välde. Det skall störtas över ända och andra skall ta det i besittning. ⁵Kungen i söder blir mäktig, men en av hans furstar blir ännu mäktigare och utövar sitt herravälde med stor makt. ⁶Efter några år inleder de förbindelser med varandra, och dottern till kungen i söder kommer till kungen i norr för att stadfästa ett fördrag. Men hon kan inte bevara sitt inflytande och ätten utslocknar: hon själv, hennes följeslagare, hennes far och hennes make kommer med tiden att bli prisgivna. ⁷Av samma ätt som hon kommer en efterträdare. Han skall anfälla nordkungens styrkor, bryta in i hans fästning och vinna en avgörande seger över hans folk. ⁸Deras gudar och deras gjutna bilder och dyrbara kärl av silver och guld skall han föra bort som byte till Egypten. Sedan skall han under några år lämna nordkungen i fred. ⁹Denne kommer däremot att tränga in i sydkungens rike men återvänder sedan till sitt land.

¹⁰Därefter inlåter sig hans söner i strid och drar samman en väldig här. Den kommer att svepa fram som en stormflod och åter föra striden ända fram till sydkungens fästning. ¹¹I vredesmod drar denne i strid mot nordkungen, som uppåddar en stor här, men den dukar under för sydkungens makt. ¹²När den hären är borta blir segraren övermodig; han faller tiotusenden men förmår inte behålla makten. ¹³Kungen i norr samlar ett större uppådd än förut, och efter några år rycker han fram med en mäktig här och stor tross. ¹⁴Samtidigt skall många sätta sig upp mot sydkungen, och några våldsmän i ditt folk skall resa sig, för att en syn skall besannas. Men de skall komma på fall. ¹⁵Så skall kungen i norr rycka fram, kasta upp en belägringsvall och inta en befäst stad. Styrkorna i söder kan inte hålla stånd mot honom, inte ens de bästa soldaterna förmår det. ¹⁶Angriparen gör vad han behagar, utan att någon kan stå emot honom. Han sätter sig fast i det härliga landet och underkuvar det. ¹⁷Hans avsikt är att lägga motståndarens hela rike under sig med våld. Han sluter ett fördrag med honom och skänker honom en ung kvinna för att bringa riket i fördärv, men förgäves, det lyckas inte. ¹⁸Då kommer han att gå mot kustländerna och inta flera av dem. Men en härskare skall göra slut på hans hån och vända det mot honom själv. ¹⁹Slutligen återvänder han till fästningarna i sitt eget land, vacklar, faller och är borta. ²⁰I hans ställe uppträder sedan en som sän-

der en skatteindrivare genom det land som är rikets smycke. Men efter någon tid blir han krossad, dock varken genom vrede eller genom krig.

²¹Därpå intas hans plats av en föraktlig människa. Han saknar kungavärdighet, han dyker upp i tysthet och tillskansar sig makten med list. ²²De fientliga stridskrafterna skall han svepa undan fullständigt; till och med förbundsfursten krossas. ²³Så snart någon blivit hans bundsförvant handlar han svekfullt, får övertaget och behåller det, fast hans folk är fåtaligt. ²⁴Oförmärkt skall han tränga in i de rikaste bygderna av en provins och göra vad varken hans fäder eller förfäder har gjort; han skall fördela erövrat gods, byte och utrustning bland sina män. För en tid planerar han angrepp mot fästningar. ²⁵Han samlar sin kraft och sitt mod till ett angrepp med stor härsmacht mot kungen i söder. Denne skall då inlåta sig i strid med en oerhört stor och slagkraftig styrka men förmår inte hålla stånd, på grund av förrädiska anslag; ²⁶de som äter vid hans bord kommer att krossa honom. Hans här skall svepas undan och många skall stupa.

²⁷De två kungarna har onda avsikter. De skall sitta vid samma bord och ljuga för varandra, men utan att vinna något med det, ty slutet dröjer ännu, intill den bestämda tiden. ²⁸Den ene vänder tillbaka till sitt land med stora rikedomar och med fiendskap i sinnet mot det heliga förbundet. När han satt sin vilja i verket återvänder han till sitt land. ²⁹Vid den bestämda tiden skall han åter dra in i sydlandet, men denna gång går det inte som den förra. ³⁰Kitteiska skepp skall komma emot honom, och han måste modlös ge vika. Då återvänder han och låter sin vrede gå ut över det heliga förbundet. Och på återvägen lyssnar han till dem som övergett detta förbund. ³¹Trupper som han har sänt ut kommer att gå in och kränka tempelborgen, avskaffa det dagliga offret och sätta upp den vanhelgande skändligheten. ³²De som är beredda att kränka förbundet, dem lockar han till avfall med sina ränker, men de som känner Gud skall stå fasta, också i handling.

³³De av folket som nått insikt skall vägleda många men själva under en kort tid falla offer för svärd och eld, fångenskap och plundring. ³⁴I sina prövningar blir de inte helt utan hjälp, men många som stöder dem skall göra det med svek i sinnet.

³⁵Några av de insiktsfulla kommer på fall för att andra skall luttras, rensas och renas, ända till den sista tiden. Ty den utsatta tiden är ännu inte inne. ³⁶Kungen kommer att handla som han behagar. Han skall upphöja sig själv och göra sig större än alla gudar. Han skall uttala oerhörda ord mot den högste Guden och ha framgång, tills vredens tid är ute, ty det som är beslutat måste ske. ³⁷Han frågar inte efter sina fäders gudar eller den gud som kvinnorna älskar, han bryr sig inte om någon gud utan menar sig stå över dem alla. ³⁸I gengäld skall han ära fästningarnas gud. En gud som var okänd för hans fäder skall han ära med guld och silver, ädelstenar och dyrbarheter. ³⁹Han skall ta hand om de starka fästningarna i förlitan på en främmande gud. Alla som bekänner sig till honom skall han visa stor ära. Han skall ge dem myndighet över många och utdela jordlotter som belöning. ⁴⁰I den sista tiden skall kungen i söder drabba samman med honom. Kungen i norr skall gå till storms mot sin fiende med vagnar, rytteri och många skepp, han skall tränga in i flera länder och svepa fram som en stormflod. ⁴¹Han skall dra in i det härliga landet, och tiotusenden skall falla. Men Edom, Moab och huvuddelen av ammoniterna skall rädda sig undan honom. ⁴²Han skall bemäktiga sig andra länder, och inte heller Egypten kommer undan. ⁴³Så blir han herre över skatter av guld och silver, ja, över alla Egyptens dyrbarheter. Även libyer och kushiter skall följa honom. ⁴⁴Men rykten från öster och från norr skrämmer honom, och han drar ut i stor vrede för att tillintetgöra många och viga dem åt förintelse. ⁴⁵Men när han har slagit upp sina kungliga tält mellan havet och den heliga härlighetens berg går han mot sin undergång, och ingen hjälper honom.

12

¹Då träder Mikael fram, den store änglafursten,
han som beskyddar ditt folk.

Det blir en tid av betryck som aldrig förr,
från det att folket föddes och intill den tiden.

Men nu skall ditt folk bli räddat,
alla som är skrivna i boken.

²Många av dem som sover i mullen skall vakna,
några till evigt liv, andra till skam och evig fasa.

³De som nått insikt
skall lysa som det ljusa himlavalvet,
de som fört många till rättfärdighet
skall stråla som stjärnorna,
alltid och evigt.

⁴Men du, Daniel, skall hålla orden hemliga och försegla boken ända till den sista tiden. Många kommer att avfalla, men kunskapen skall tillta."

⁵Jag, Daniel, fick då se två andra män stå där, en på den ena sidan floden och en på den andra. ⁶En av dem sade till mannen som var klädd i linnekläder och befann sig ovanför flodens vatten: "Hur länge dröjer slutet, då dessa under sker?" ⁷Mannen som var klädd i linnekläder och befann sig ovanför flodens vatten lyfte sin högra hand och sin vänstra hand mot himlen, och jag hörde honom svära vid honom som evigt lever: "Ännu en tid, två tider och en halv tid dröjer det. När det heliga folkets makt är fullständigt krossad kommer allt detta att nå sin fullbordan." ⁸Jag lyssnade, men jag förstod inte utan sade: "Herre, vad blir slutet på allt detta?" ⁹Han svarade: "Gå, Daniel. Orden hålls hemliga och förseglade intill den sista tiden. ¹⁰Många kommer att rensas, renas och luttras, medan syndarna fortsätter att synda, utan att förstå detta — men de insiktsfulla skall förstå det. ¹¹Från den tid då det dagliga offret avskaffas och en vanhelgande skändlighet ställs upp skall det gå 1 290 dagar. ¹²Salig den som väntar 1 335 dagar. ¹³Vandra mot slutet. Du skall gå till vila och sedan stå upp och få din lott vid dagarnas slut."

Hosea

¹Detta är Herrens ord som kom till Hosea, Beeris son, när Ussia, Jotam, Achas och Hiskia regerade i Juda och Jerobeam, Joashs son, regerade i Israel.

Profeten, horkvinnan och deras barn

²Här börjar Herrens ord genom Hosea.

Herren sade till Hosea: Gå och skaffa dig en horkvinna och horungar, ty landet horar sig bort från Herren. ³Då tog han Gomer, Divlajims dotter. Hon blev havande och födde honom en son. ⁴Herren sade till honom: Ge honom namnet Jisreel, ty jag skall snart straffa Jehus ätt för blodet som flöt vid Jisreel och göra slut på Israels folks kungadöme. ⁵Den dagen skall jag bryta sönder Israels båge på Jisreels slätt.

⁶Hon blev havande igen och födde en dotter. Han sade till honom: Ge henne namnet Lo Ruchama, "Hon får inte förbarmande", ty jag kommer inte längre att förbarma mig över Israels folk utan fördriva dem. ⁷Men Judas folk skall jag förbarma mig över, jag skall rädda dem genom Herren, deras Gud. Jag skall inte rädda dem genom båge och svärd och krig eller genom hästar och ryttare.

⁸När hon hade avvant Lo Ruchama blev hon havande och födde en son. ⁹Han sade: Ge honom namnet Lo Ammi, "Inte mitt folk", ty ni är inte mitt folk, och jag vill inte höra till er.

¹⁰Israels folk skall bli som sanden vid havet som inte kan mätas och räknas. Och där det nu heter om dem "Ni är inte mitt folk", där skall de kallas "Den levande Gudens barn".

¹¹Judas folk och Israels folk skall samlas under en gemensam ledare. De skall växa upp ur jorden, och stor blir Jisreels dag.

¹Kalla era bröder Ammi, "Mitt folk", och kalla era systrar Ruchama, "Hon får förbarmande".

Israel anklagas för otrohet

- ²Gå till rätta med er mor, gå till rätta
— hon är inte min hustru
och jag är inte hennes man —
så att hon tar bort det horiska i sitt ansikte
och det otuktiga mellan sina bröst.
- ³Annars skall jag klä av henne
och låta henne stå naken som den dag hon föddes.
Jag skall göra henne till en ödemark,
låta henne förtorka som en öken
och lämna henne att dö av törst.
- ⁴Hennes barn skall jag inte visa förbarmande,
eftersom de är horungar.
- ⁵Deras mor var en hora,
hon som födde dem handlade skamlöst.
Hon tänkte: "Jag vill följa mina älskare,
som ger mig mitt bröd och mitt vatten,
min ull och mitt lin, min olja och mitt vin."
- ⁶Därför skall jag spärra hennes väg med törnen
och resa en mur för henne,
så att hon inte hittar sina stigar.
- ⁷Hon springer efter sina älskare
men hinner inte ifatt dem,
söker dem men finner dem inte.
Då skall hon tänka:
"Jag återvänder till min förste man,
jag hade det bättre då än nu."
- ⁸Hon förstår inte
att det var jag som gav henne
säden och vinet och oljan.
Jag skänkte henne det myckna silvret
och guldets som de använt till Baal.
- ⁹Därför skall jag ta tillbaka
min säd när den har mognat
och mitt vin när skördetiden är inne,
jag skall rycka undan min ull och mitt lin,
som hon skyler sin nakenhet med.

- ¹⁰Ja, jag skall blotta hennes blygd
i älskarnas åsyn,
och ingen kan rädda henne undan mig.
- ¹¹Jag skall göra slut på all hennes glädje,
hennes högtider, nymånadsdagar och sabbater,
alla hennes fester.
- ¹²Jag skall skövla hennes vinstockar och fikonträd,
som hon tror är den lön
hon har fått av sina älskare,
jag skall förvandla dem till snårskog,
de vilda djuren skall äta dem.
- ¹³Jag skall straffa henne för dagarna
då hon tände offereld åt baalsgudarna,
pryde sig med ringar och smycken
och följde sina älskare.
Mig glömde hon,
säger Herren.

Herrens kärlek till den trolösa

- ¹⁴Därför skall jag locka ut henne i öknen
och söka vinna hennes hjärta.
- ¹⁵Där lovar jag att återge henne vingårdarna,
jag gör Akors dal till en hoppets port.
Där skall hon svara mig som i sin ungdom,
som när hon drog ut ur Egypten.
- ¹⁶Den dagen, säger Herren,
skall du kalla mig "min man"
och inte längre "min Baal".
- ¹⁷Jag skall se till att baalsgudarna inte nämns,
att hon inte mer tar deras namn i sin mun.
- ¹⁸För mitt folk skall jag den dagen sluta ett förbund
med de vilda djuren,
med himlens fåglar och markens kräldjur,
och båge och svärd och krig
skall jag utplåna i landet,
så att de får bo i trygghet.

- ¹⁹Jag skall äkta dig för evigt,
jag skall äkta dig i rättfärdighet och rätt,
i kärlek och förbarmande.
- ²⁰Jag skall äkta dig i trofasthet,
och du skall lära känna Herren.
- ²¹Den dagen skall jag svara, säger Herren,
jag skall svara himlen,
och himlen skall svara jorden,
- ²²och jorden skall svara säden och vinet och oljan,
och de skall svara Jisreel.
- ²³Jag skall plantera henne åt mig i landet
och förbarma mig över Lo Ruchama
och säga till Lo Ammi: "Du är mitt folk",
och han skall svara: "Min Gud."

Profeten och äktenskapsbryterskan

3

¹Herren sade till mig: Gå än en gång och älska en kvinna som är äktenskapsbryterska, en annans älskarinna, så som Herren älskar Israels folk fast de vänder sig till andra gudar och älskar druvkakor. ²Då köpte jag henne för 15 siklar silver och en och en halv homer korn. ³Jag sade till henne: "Under lång tid skall du vara hos mig utan att hora eller tillhöra någon man, och inte heller jag skall röra dig." ⁴Ty under lång tid skall Israels folk vara utan kung och furste, utan offer och stenstod, utan efod och husgudar. ⁵Sedan skall Israels folk vända tillbaka och söka sig till Herren, sin Gud, och David, sin kung. Bävande skall de nalkas Herren och hans goda gåvor — i kommande dagar.

Anklagelser mot folket och prästerna

4

- ¹Hör Herrens ord, Israels folk!
Herren väcker talan mot landets invånare,
ty ingen trofasthet och ingen kärlek
och ingen kunskap om Gud finns i landet.
- ²Förbannelser och lögner och dråp
och stölder och äktenskapsbrott breder ut sig,
blodsåd följer på blodsåd.
- ³Därför sörjer landet,
alla som bor där tynar bort,

också markens djur och himlens fåglar,
och fiskarna i havet dör.

⁴Men ingen må anklaga,

ingen må förebrå den andre,
det är dig jag anklagar, präst.

⁵I dag skall du komma på fall

— och om natten skall profeten falla med dig —
och din moder skall jag förgöra.

⁶Mitt folk skall förgöras för att det saknar kunskap.

Du har förkastat kunskapen,
därför skall jag förkasta dig som min präst.
Du har glömt din Guds lag,
och därför skall jag glömma dina barn.

⁷Ju fler prästerna har blivit,

desto mer har de syndat mot mig.
Jag skall vända deras ära i skam.

⁸De livnar sig av mitt folks synd,
de åtrår deras brott.

⁹Men nu skall det gå folk och präst lika.

Jag skall straffa dem för deras gärningar,
jag skall vedergälla dem för deras dåd.

¹⁰De skall äta men inte bli mätta,
de skall hora men inte föröka sig,
ty de har övergivit Herren
och ägnar sig åt ¹¹hor.

Vin och druvmust gör mitt folk från vettet.

¹²De frågar sin träbit till råds,
de väntar sig svar av en stock.
En horisk anda för dem vilse,
de är otrogna mot sin Gud.

¹³Uppe på bergen offrar de,
och på höjderna tänder de offereld
under ekar och popplar och terebinter,
som ger så skön skugga.
Så blir era döttrar horor,
så begår era svärdöttrar äktenskapsbrott.

¹⁴Jag vill inte straffa era döttrar för att de horar
eller era svärdöttrar för deras äktenskapsbrott,

när männen drar sig undan med horor
och offerar bland tempelflickor.
Ett folk utan insikt går det illa.

¹⁵Även om du, Israel, horar,
får inte Juda dra på sig skuld.
Gå inte till Gilgal,
dra inte upp till Bet Aven
och svär inte "Så sant Herren lever"!

¹⁶Som en trilskande ko trilskas Israel.
Skall Herren då valla dem
som lamm på vida betesmarker?

¹⁷Efraim är i förbund med avgudar
— låt honom fara!

¹⁸[---]

¹⁹En vind skall fånga dem med sina vingar,
deras altaren blir deras skam.

Dom över Efraims ledare och folk

5

¹Lyssna till detta, präster,
lystra, Israels folk,
kungahus, hör på!
Domen gäller er.
Ni har blivit en snara för Mispa,
ett nät spänt på Tabor,

²en djup fångstgrop i Shittim.
Men jag skall tukta dem alla.

³Jag känner Efraim,
Israel kan inte dölja sig för mig.
Nu horar Efraim,
Israel gör sig orient.

⁴Deras gärningar hindrar dem
från att vända tillbaka till sin Gud.
En horisk anda råder bland dem,
och Herren känner de inte.

⁵Israels högmod vittnar mot honom själv,
Efraim faller genom sin synd
— och Juda föll med honom.

- ⁶Med sina får och tjurar
går de för att söka Herren,
men de finner honom inte,
han har dragit sig undan.
- ⁷Herren har de svikit,
de har fött oäkta barn.
Nu skall nymånadsfesten förtära dem
tillsammans med deras ägor.
- ⁸Stöt i horn i Giva,
blås i trumpet i Rama!
Höj stridsrop i Bet Aven:
Vi följer dig, Benjamin!
- ⁹Efraim skall läggas öde
på straffets dag.
Bland Israels stammar
kungör jag det som är sant.
- ¹⁰Judas furstar har handlat
som de som flyttar gränsstenar.
Över dem skall jag tömma
min vrede som vatten.
- ¹¹Efraim är förtryckt,
rätten är förtrampad.
Han tog sig för att tillbe dynga.
- ¹²Men jag är som mal för Efraim
och som röta för Judas folk.
- ¹³När Efraim såg sin sjukdom
och Juda sitt variga sår,
gick Efraim till Assyrien,
han sände bud till storkonungen.
Men han kan inte bota er
eller läka ert variga sår.
- ¹⁴Jag är som ett lejon mot Efraim,
som ett vilddjur mot Judas folk.
Ja, jag river mitt byte och går
med rovet som ingen kan rädda.
- ¹⁵Jag går bort, jag drar mig undan,
till dess de har sonat sin skuld.

Då skall de vända sig till mig,
söka mig i sin nöd.

Herren ger liv

- 6 ¹Kom, låt oss vända tillbaka till Herren!
Han rev, och han skall läka oss,
han slog, och han skall förbinda oss.
²Han ger oss liv efter två dagar,
på den tredje reser han oss upp,
så att vi får leva inför honom.
³Låt oss lära känna honom,
låt oss sträva efter kunskap om Herren.
Så visst som gryningen skall han träda fram,
han skall komma till oss som ett regn,
ett vårregn som vattnar jorden.

Herrens klagan över Efraim

- ⁴Vad skall jag göra med dig, Efraim?
Vad skall jag göra med dig, Juda?
Er kärlek är som morgondimman,
dagg som snabbt försvinner.
⁵Därför har jag huggit ner dem genom profeterna,
dödat dem med mina ord.
Min dom bryter fram som ljuset.
⁶Ty jag vill se kärlek, inte slaktoffer,
kunskap om Gud hellre än brännoffer.
⁷De bröt förbundet i Adam,
där var de trolösa mot mig.
⁸Gilead är en stad av ogärningsmän,
en stad med fotsår av blod.
⁹Som rövare ligger prästhopen på lur
och dräper längs vägen till Shekem.
Ja, de begår skändliga brott.
¹⁰Bland Israels folk har jag sett fasansfulla ting.
Där begår Efraim hor,
Israel gör sig orent,
¹¹likaså Juda.
Stunden kommer då du skall skördas.

När jag vänder mitt folks öde,

¹när jag botar Israel,
då skall Efraims synd avslöjas
och Samariens illdåd.

Ty de handlar svekfullt,
tjuvar tar sig in,
och där ute härjar rövarband.

²De betänker inte
att jag minns allt ont de gjort.
Nu är de kringrända av sina dåd,
som är uppenbara för mig.

³Med sin ondska gläder de kungen
och med sin lögnaktighet furstarna.

⁴Alla är de äktenskapsbrytare,
de liknar en glödande ugn,
som bagaren tänder
när han knådar degen
men lämnar medan den jäser.

⁵[---]

⁶Ja, deras hjärtan brinner som en ugn
där de ligger i försåt.
Hela natten pyr deras vrede,
och på morgonen flamar den upp i lågor.

⁷Alla är de heta som en ugn
och förtär sina härskare,
alla deras kungar har fallit,
ingen av dem åkallar mig.

⁸Efraim beblandar sig
med andra folk.
Efraim är en brödkaka
som inte blivit vänd vid baket.

⁹Främlingar har förtärt hans kraft,
men han märker det inte.
Han har fått gråa hår,
men han märker det inte.

¹⁰Israels högmod vittnar mot honom själv.
De vänder inte tillbaka till Herren, sin Gud,
trots allt som hänt söker de honom inte.

- ¹¹Efraim har blivit som en duva,
godtrogen och utan vett.
De kallar på Egypten,
de går till Assyrien.
- ¹²Men när de går
kastar jag mitt nät över dem
och drar ner dem som fåglar ur skyn,
jag fångar dem så fort jag hör dem flockas.
- ¹³Ve över dem! De har flytt från mig.
Död åt dem! De har trotsat mig.
Jag ville befria dem,
men de sprider lögnen om mig.
- ¹⁴De ropar inte till mig ur hjärtat.
De jämrar sig på sina bäddar,
för säd och vin ristar de sig blodiga.
De är upproriska mot mig.
- ¹⁵Det var jag som gjorde dem starka,
men de har ont i sinnet mot mig.
- ¹⁶De vänder sig till den som ingen hjälp kan ge.
De har blivit som en slak båge.
Deras furstar skall falla för svärdet
för deras hätska tungors skull.
I Egypten skall man håna dem.

Dom över Israels avgudadyrkan

8

- ¹Sätt hornet till din mun!
Som en örn slår fienden ner på Herrens hus,
ty de har brutit förbundet
och satt sig upp mot min lag.
- ²De ropar till mig: "Min Gud!
Vi israeliter känner dig."
- ³Israel har förkastat det goda,
fienden skall förfölja honom.
- ⁴De väljer kungar mot min vilja
och furstar jag inte känns vid.
Av sitt silver och sitt guld
har de gjort sig avgudar
till sitt eget fördärv.

⁵Förkastlig är er tjurkalv, samarier!
Min vrede flamar mot dem.
Hur länge skall de hålla på med sin orenhet?

⁶Vad har Israel med kalven att skaffa?
Den har en hantverkare gjort,
den är inte en gud.
Samariens kalv skall slås i stycken.

⁷Vind sår de,
storm skördar de.
Växande gröda har de inte,
det som spirar ger inte mjöl,
och ger det något slukas det av främlingar.

⁸Israel är uppslukat,
ses nu bland folken
som ett värdelöst kärl.

⁹Israel gick till Assyrien
som en ensam vildåsna.
Efraim köpte sig kärlek.

¹⁰Även om de köper vänner bland folken
skall jag nu samla ihop dem.
[---]

¹¹Efraims många reningsaltaren
har blivit till oreningsaltaren.

¹²Om jag så skriver tusentals lagar för honom
låtsas han inte om dem.

¹³De offerar kött, som de sedan äter,
men Herren vill inte veta av deras offer.
Han minns nu deras skuld
och straffar deras synder:
de måste tillbaka till Egypten.

¹⁴Israel har glömt sin skapare
och byggt palats.
— Juda har befäst många städer. —
Jag skall sända eld mot dess städer,
den skall härja dess borgar.

Det hotande straffet

- 9
- ¹Gläd dig inte, Israel,
jubla inte som de andra folken,
du som har horat dig bort från din Gud.
Du vill gärna ha horlön
på alla tröskplatser för säd.
- ²Tröskplats och vinpress skall svika dem,
och druvmusten skall tryta.
- ³De får inte bo i Herrens land,
Efraim måste tillbaka till Egypten,
måste äta oren föda i Assyrien.
- ⁴De skall inte få offra vin åt Herren,
inte frambära sina slaktoffer åt honom,
deras bröd skall vara som sorgebröd,
och alla som äter av det blir orena.
Deras mat stillar deras hunger,
men den kommer inte in i Herrens hus.
- ⁵Vad skall ni göra på festdagen,
den dag det är Herrens högtid?
- ⁶Om de drar bort från förödelsen
får Egypten samla ihop dem,
Memfis begrava dem.
Deras silverskatter blir övervuxna av tistlar,
törnen frodas i deras hus.
- ⁷Straffets dagar är inne,
vedergällningens dagar är nära,
Israel skall få erfara det.
"Profeten är en däre,
denne andans man är galen!"
Nej, det sker för att din synd är stor,
din hätskhet så stark.
- ⁸För väktaren över Efraim, min Guds folk,
för profeten läggs snaror var han än går,
och hätskhet råder i hans Guds hus.
- ⁹De har sjunkit i djupt fördärv
som den gången i Giva.

Han minns deras brott,
han straffar deras synder.

Dom över folkets avfall

- ¹⁰Som druvor i öknen
fann jag Israel,
som tidig frukt på fikonsträdet
— den allra första —
såg jag era fäder.
Men när de kom till Baal-Pegor
vigde de sig åt skamguden.
De blev lika vidriga
som den de älskade.
- ¹¹Efraims ära flyger bort som en fågel,
ingen skall föda, ingen vänta barn,
ingen bli havande.
- ¹²Och de barn de har
tar jag ifrån dem,
ingen blir kvar.
Ja, ve över dem
när jag lämnar dem.
- ¹³[---]
Efraim skall få leda
sina egna barn till bödeln.
- ¹⁴Ge dem, Herre, vad de skall ha!
Ge dem ofruktsamma sköten
och förtorkade bröst!
- ¹⁵Allt ont de gjorde i Gilgal
fick mig att hata dem.
För deras onda gärningars skull
skall jag driva dem ut ur mitt hus.
Jag kan inte älska dem mer,
alla deras furstar är upprorsmän.
- ¹⁶Efraim är slagen,
förtorkad från roten.
Folket skall inte bära frukt.
Även om de föder
skall jag döda deras dyrbara livsfrukt.

¹⁷Min Gud förkastar dem,
 ty de lyssnade inte till honom.
 De skall bli flyktingar bland folken.

Avfall och straff

10

¹Israel var en frodig vinstock,
 dignande av druvor.
 Ju mer frukt han bar,
 desto fler altaren byggde han.
 Ju rikare hans land blev,
 desto ståtligare stoder reste han.

²Deras hjärtan var falska,
 nu får de sona sin skuld:
 Herren skall bryta ner deras altaren
 och krossa deras stoder.

³Nu måste de säga:
 "Vi har ingen kung,
 ty vi fruktade inte Herren.
 Och kungen, vad kan han göra för oss?"

⁴Tala vitt och brett,
 svära ve och förbannelse,
 sluta fördrag!"
 Som giftigt ogräs
 ur åkerns fåror
 spirar domen.

⁵Samariens invånare skall ängslas
 för Bet Avens kalv,
 folket hålla sorggehögtid över den,
 avgudaprästerna klaga,
 ty deras härlighet är bortförd.

⁶Också den skall släpas till Assyrien
 som tribut åt storkonungen.
 Skam får Efraim bära,
 Israel skall stå med skam
 för sin gudabilds skull.

⁷Samarien går under,
 dess kung är som ett spån på vattnet.

⁸Ondskans offerplatser läggs öde
— denna Israels synd.
Törne och tistel skall växa
på deras altaren,
och de skall säga till bergen: "Dölj oss!"
och till höjderna: "Fall över oss!"

⁹Israel har syndat
sedan den gången i Giva.
Så har de fortsatt.
Men kriget skall nå dem i Giva.
Mot de onda ¹⁰kommer jag
för att tukta dem,
och folken samlas mot dem
när de straffas för sitt dubbla brott.

¹¹Efraim var en kviga,
van och villig att tröska.
Jag skonade hennes lena hals,
men nu skall Efraim selas på,
Juda skall plöja,
Jakob skall harva.

¹²Så er sådd i rättfärdighet,
skörda efter kärlekens lag,
bryt er ny mark.
Det är dags att vända sig till Herren,
för att han skall komma
och låta rättfärdighet regna över er.

¹³Ni har plöjt orättfärdighet,
ni har skördat ondska,
ni har ätit lögnens frukt.
Ni har litat på era stridsvagnar
och era många krigare.

¹⁴Stridslarm skall höras bland ert folk,
och alla era fästen skall härjas,
som då Shalman härjade Bet Arbel
när kriget kom
och mödrar krossades med sina barn.

¹⁵Så skall jag göra mot er, Israels folk,
för er stora onskas skull.

När dagen gryr
är det ute med Israels kung.

Guds kärlek till sitt otrogna folk

11

- ¹När Israel var ung fick jag honom kär,
och från Egypten kallade jag min son.
²Men ju mer jag kallar på dem,
desto mer går de bort från mig.
De offerar åt baalsgudarna
och tänder offereld åt belätena.
³Ändå var det jag som lärde Efraim gå
och jag som tog dem i mina armar,
men de förstod inte att jag botade dem.
⁴Med trofasthetens band drog jag dem,
med kärlekens rep.
Jag var som den
som lyfter upp ett barn till kinden.
Jag böjde mig ner och gav dem att äta.
⁵De skall vända tillbaka till Egypten,
och Assyrien skall regera över dem,
ty de vägrar att vända tillbaka till mig.
⁶Svärdet skall svingas i deras städer
och förgöra deras orakelpräster,
förtära allt för deras ränkers skull.
⁷[---]
⁸Hur skulle jag kunna släppa dig, Efraim,
överge dig, Israel,
göra med dig som med Adma
och behandla dig som Sevojim?
Mitt hjärta är i uppror,
all min medkänsla väcks.
⁹Jag skall inte låta min flammande vrede få utlopp,
jag skall inte ändra mig och förgöra Efraim,
ty jag är Gud och inte människa,
den Helige mitt ibland er.
Jag kommer inte med skräck.
¹⁰Herren skall de följa,
och han skall ryta som ett lejon.

Ja, han skall ryta,
 och hans barn kommer ilande från väster,
¹¹snabbt som fåglar från Egypten,
 som duvor från Assyrien.
 Jag skall låta dem återvända hem,
 säger Herren.

Efraims trolöshet. Den svekfulle stamfadern Jakob

¹²Efraim har omvärvat mig med lögn,
 Israels folk med svek.

[---]

¹Efraim vill vara vindens vän,
 han jagar ständigt efter östanvinden
 och hopar lögn och våld.
 De sluter förbund med Assyrien
 och sänder olja till Egypten.

²Herren väcker talan mot Juda,
 han skall straffa Jakob för hans gärningar
 och vedergälla honom för hans dåd.

³I moderlivet bedrog han sin bror,
 som vuxen kämpade han mot Gud.

⁴Han kämpade med en ängel och segrade,
 han grät och bad om nåd.
 I Betel mötte honom Gud,
 och där talade han med honom.

⁵Herren, härskarornas Gud,
 Herren är hans namn.

⁶Men du skall vända tillbaka
 med din Guds hjälp.
 Håll fast vid kärlek och rätt
 och hoppas alltid på din Gud.

⁷Krämaren har en falsk våg i handen
 och vill gärna utsuga andra.

⁸Efraim tänker: Jag är rik,
 jag har gjort mig en förmögenhet,
 och trots mina vinster
 har jag inte gjort mig skyldig till något
 som kan kallas synd.

- ⁹Men jag är Herren, din Gud,
 ända från Egypten.
 Jag skall låta er bo i tält igen
 som i forna dagar.
- ¹⁰Jag talade till profeterna,
 jag lät dem skåda många syner,
 och genom profeterna talade jag i liknelser.
- ¹¹[---]
 De offrade tjurar i Gilgal,
 och deras altaren blev som stenrösen
 vid åkerns fåror.
- ¹²Jakob flydde till landet Aram,
 Israel fick slava för en kvinnas skull,
 för en kvinnas skull vaktade han får.
- ¹³Men genom en profet
 förde Herren Israel ut ur Egypten,
 och av en profet vaktades de.
- ¹⁴Efraim har väckt bitter vrede,
 hans blodsdåd skall drabba honom själv,
 hans herre skall vända hans smädelser mot honom.

Efraims avgudadyrkan straffas med döden

13

- ¹När Efraim talade bävade man,
 han var en furste i Israel.
 Men han drog på sig skuld genom Baal
 och han dog.
- ²Nu fortsätter de att synda.
 De har gjutit sig gudabilder,
 gjort avgudar av sitt silver efter bästa förmåga,
 hantverkares alster alltihop.
 Till dem skall ni offra, säger de.
 Människor kysser kalvar!
- ³Därför skall de bli som morgondimman,
 dagg som snabbt försvinner,
 agnar som blåser bort från tröskplatsen,
 rök ur ett fönster.
- ⁴Men jag är Herren, din Gud,
 ända från Egypten.

- Du känner ingen annan Gud än mig,
ingen kan rädda utom jag.
- ⁵Det var jag som vallade dig i öknen,
i torkans land.
- ⁶När de betade blev de mätta,
de blev mätta och övermodiga,
och därför glömde de mig.
- ⁷Då blev jag som ett lejon mot dem,
jag lurar som en leopard vid vägen.
- ⁸Jag kommer emot dem
som en björn som mist sina ungar
och river upp deras bröstorg.
Där slukar jag dem som en lejoninna,
ett vilddjur som sliter dem i stycken.
- ⁹Jag förgör dig, Israel!
Vem kan hjälpa dig?
- ¹⁰Var är nu din kung,
han som skulle rädda dig?
Var är alla dina furstar,
de som skulle härska över dig?
Och du som sade: "Ge mig kung och furstar!"
- ¹¹I vrede ger jag dig kungar,
och i raseri tar jag bort dem.
- ¹²Efraims brott bevaras,
jag har hans synd i förvar.
- ¹³När födslovärkarna sätter in
är han ett oförståndigt barn:
när tiden är inne
är det inte framme vid öppningen.
- ¹⁴Skulle jag lösa dem ur dödsrikets grepp,
skulle jag befria dem från döden?
Död, kom med din pest!
Dödsrike, kom med din farsot!
Min medkänsla är borta.
- ¹⁵Bäst han blomstrar bland sina bröder
skall östanvinden komma,
Herrens vind blåsa upp från öknen.
Då torkar hans brunn,
då sinar hans källa.

Hans skatter skall rövas,
alla hans dyrbarheter.

¹Samarien har trotsat sin Gud
och får sona sin skuld.

De skall falla för svärdet,
deras spädbarn skall krossas,
havande kvinnor skäras upp.

Omvändelse och räddning

²Vänd tillbaka, Israel, till Herren, din Gud,
du har kommit på fall genom din synd.

³Kom med era ord
och vänd tillbaka till Herren,
säg till honom:

Förlåt all vår skuld,
ta emot det goda,
vi skall infria våra löften.

⁴Assyrien räddar oss inte,
vi skall inte stiga till häst,
inte längre säga "Vår Gud"
till ting vi själva har gjort.

Hos dig finner faderlösa barmhärtighet.

⁵Jag skall bota dem från deras trolöshet,
jag skall älska dem av hjärtat,
min vrede har vänt sig från dem.

⁶Jag skall bli som dagg för Israel,
och han skall blomstra som en lilja,
slå rot som en poppel

⁷och skjuta nya skott.

Hans prakt skall vara som olivträdets,
hans doft som Libanons.

⁸De skall åter få bo i hans skugga,
de skall frodas som en trädgård
och blomstra som en vinstock.

Han skall bli ryktbar som Libanons vin.

⁹Vad har Efraim mer med avgudarna att skaffa?
Jag är den som ger svar och vakar över honom.

Jag är som en grönskande cypress.
Från mig får du din frukt.

¹⁰Den som är vis skall förstå detta,
den som är förständig inser det.
Herrens vägar är de rätta,
och de rättfärdiga vandrar på dem,
men syndarna kommer på fall.

Joel

1 Detta är Herrens ord som kom till Joel, Petuels son.

Förödelse och hungersnöd

²Hör på, ni äldste!

Lyssna, alla som bor i landet!
Har något sådant förut hänt,
i era dagar eller era fäders?

³Ni skall berätta det för era barn,
och de skall berätta det för sina,
och deras barn för nya släkten:

⁴vad gräshopporna lämnade kvar
åt gräsnagarna upp,
vad gräsnagarna lämnade kvar
åt gräsbitarna upp,
vad gräsbitarna lämnade kvar
åt gräsätarna upp.

⁵Vakna, ni rusiga, och gråt,
alla ni drinkare, klaga!
Det nya vinet får ni aldrig smaka.

⁶Ett folk drar fram över mitt land,
oräkneligt och mäktigt.
Det har tänder som ett lejon,
bett som en lejoninna.

⁷Det har härjat min vingård
och skövlat mina fikonträd.
Barken är avskalad och bortsliten,
grenarna lyser vita.

⁸Klaga som jungfrun i sorgdräkt
över sin ungdoms brudgum!

⁹Matoffer och dryckesoffer
har upphört i Herrens hus.
Herrens tjänare, prästerna, sörjer.

- ¹⁰Fälten är förödda,
jorden ligger sörjande,
ty säden är förstörd,
vinet torkar bort
och oljan sinar.
- ¹¹Bönderna står bestörta
och vinodlarna jämrar sig
för vetets och kornets skull,
ty åkerns skörd är förlorad,
- ¹²vinstocken har vissnat
och fikonträdet tynar bort.
Granatträd, palmer och äppelträd,
alla markens träd är förtorkade,
och människors glädje har vissnat.
- ¹³Klä er i sorgdräkt och klaga, präster,
høj jämmerrop, ni som tjänar vid altaret!
Gå dit in, Guds tjänare,
och vaka i sorgdräkt,
ty er Guds hus har berövats
matoffer och dryckesoffer.
- ¹⁴Påbjud en fasta!
Kungör en högtidssamling!
Kalla de äldste
och alla som bor i landet
att samlas i Herrens, er Guds, hus.
Ropa till Herren i er nöd.
- ¹⁵Ack, denna dag!
Ja, Herrens dag är nära,
den kommer med våld från den Väldige.
- ¹⁶Inför våra ögon försvinner födan
och från vår Guds hus jublet och glädjen.
- ¹⁷Utsädet torkar under jordkokorna,
förrådshusen är övergivna
och ladorna i spillror.
All gröda är förstörd.
- ¹⁸Hör hur boskapen stönar!

Kor och oxar irrar omkring,
det finns inget bete för dem.
Även fårhjordarna plågas.

¹⁹Till dig, Herre, ropar jag,
ty utmarkens beten har elden förtärt,
en låga har bränt alla markens träd.

²⁰Även de vilda djuren ropar till dig,
ty bäckarna har torkat ut
och utmarkens beten har elden förtärt.

Herrens dag

¹Stöt i horn på Sion!
Blås larmsignal på mitt heliga berg,
så att alla i landet bävar.
Ty Herrens dag är på väg,
²en dag av mörker och moln är nära,
en dag av dunkel och töcken.
Som gryningen över bergen
sprider sig ett folk, stort och mäktigt.
Dess like har aldrig funnits
och skall aldrig någonsin finnas.
³Framför dem förtärande eld,
bakom dem brännande låga.
Som Edens trädgård är landet framför dem,
men bakom dem är det en öde öken.
Ingenting blir skonat.

⁴De liknar hästar,
som stridshästar spränger de fram.

⁵De rasslar som stridsvagnar
när de far fram över bergstopparna,
som eld då den dånar i halmen,
som en krigshär ordnad till strid.

⁶Folken darrar inför dem,
alla ansikten vitnar.

- ⁷Som kämpar störtar de framåt,
som krigare stormar de muren.
Var och en går sin väg rakt fram,
viker inte från sin bana.
- ⁸Ingen tränger den andre,
var och en följer sin egen väg.
Ja, de löper genom pilregnet
utan att bryta ledet.
- ⁹De stormar staden,
de klättrar över muren,
de tränger in i husen,
tar sig in genom fönstren som tjuvar.
- ¹⁰Jorden bävar inför dem
och himlen skälver.
Sol och måne förmörkas
och stjärnorna mister sitt sken.
- ¹¹Herrens röst dånar framför hans här.
Manstarka är hans trupper,
tallösa de som fullgör hans order.
Stor är Herrens dag och fruktansvärd
— vem kan uthärda den?
- ¹²Nu, säger Herren,
skall ni vända er till mig
med uppriktigt hjärta,
under fasta, gråt och klagan.
- ¹³Slit sönder era hjärtan, inte era kläder,
och vänd åter till Herren, er Gud.
Han är nådig och barmhärtig,
sen till vrede och rik på kärlek,
han ångrar det onda han hotat med.
- ¹⁴Kanske ändrar han sig
och låter välsignelsen vara kvar,
till matoffer och dryckesoffer
åt Herren, er Gud.

- 15Stöt i horn på Sion!
Påbjud en fasta!
Kungör en högtidssamling!
- 16Kalla på folket,
påbjud en helig sammankomst!
Kalla på de gamla
och samla barnen,
också dem som ännu får bröstet.
Må brudgummen lämna sin kammare
och bruden sitt gemak.
- 17Mellan förhuset och altaret
skall prästerna gråta,
skall Herrens tjänare ropa:
"Herre, skona ditt folk,
lämna inte de dina att skymfas
så att de blir till en visa bland folken.
Varför skall hedningarna få säga:
Var är deras Gud?"

Herrens löften

- 18Då greps Herren av lidelse för sitt land
och av medömkan med sitt folk.
- 19Och Herren svarade sitt folk:
Jag skall ge er säd och vin och olja,
så mycket ni behöver.
Aldrig mer skall jag tillåta
att ni blir skymfade bland folken.
- 20Fienden från norr skall jag förvisa,
driva bort till öde, torra trakter,
förtruppen mot havet i öster
och eftertruppen mot havet i väster.
En stank skall stiga från honom,
en lukt av förruttnelse.
- 21Ängslas inte, du åkerjord,
utan jubla och gläd dig:
Herren har gjort stora verk.

- 22 Ängslas inte, ni markens djur:
utmarkens beten grönskar på nytt,
träden bär sin frukt,
fikonträdet och vinstocken ger rika skördar.
- 23 Och ni som bor på Sion,
jubla och gläds över Herren, er Gud:
han ger er regn i rätt tid,
han låter regnet falla som förr,
både höst och vår.
- 24 Så skall logarna fyllas av säd,
pressarna flöda över av vin och olja.
- 25 Och jag skall gottgöra er för åren
som slukades av gräshopporna,
av gräsbitarna, gräsätarna och gräsgnagarna
— min stora här som jag sände mot er.
- 26 Då skall ni äta och bli mätta
och prisa Herren, er Gud,
som har handlat så underbart mot er.
Och aldrig mer skall mitt folk stå med skam.
- 27 Då skall ni inse att jag finns mitt i Israel,
att jag, Herren, är er Gud,
jag och ingen annan.
Och aldrig mer skall mitt folk stå med skam.
- 28 Det skall komma en tid
då jag utgjuter min ande över alla.
Era söner och döttrar skall profetera,
era gamla män skall ha drömmar,
era unga män se syner.
- 29 Också över slavar och slavinnor
skall jag då utgjuta min ande.
- 30 På himlen och på jorden
skall jag låta tecken visa sig:
blod och eld och pelare av rök.
- 31 Solen skall vändas i mörker
och månen i blod
innan Herrens dag kommer,
den stora och fruktansvärda.

³²Men var och en som åkallar Herrens namn
skall bli räddad.

På Sions berg skall finnas en skonad skara,
så som Herren har lovat,
i Jerusalem skall några överleva,
så som Herren bestämt.

Dom över folken och räddning för Juda

¹Vid den tiden, när dagen är inne
då jag vänder Judas och Jerusalems öde,

²skall jag samla alla folk
och föra dem ner i Joshafats dal.

Där skall jag ställa dem till svars
för vad de gjort mot Israel, mitt eget folk,
som de skingrat bland folken.

De har styckat mitt land

³och kastat lott om mitt folk.

De har lämnat pojkar som betalning för skökor
och sålt flickor för vin som de druckit.

⁴Ni, Tyros och Sidon, och ni, filisteernas alla områden — vad vill ni mig? Har ni något att kräva hämnd för? Om ni vill tillfoga mig något ont skall jag genast låta det drabba er själva. ⁵Ni har tagit mitt silver och guld och fört bort mina dyrbaraste skatter till era tempel. ⁶Invånarna i Juda och i Jerusalem har ni sålt till grekerna, så att de förts långt bort från sitt eget land. ⁷Jag skall mana dem till uppbrott från de platser dit ni sålt dem, och det onda skall drabba er själva. ⁸Jag skall låta judeerna sälja era söner och döttrar; de skall sälja dem till sabeerna, ett folk långt borta. Herren har talat.

⁹Detta skall ni ropa ut bland folken:

Invig er till krig,
båda upp kämparna,
låt alla krigare samlas och dra ut!

¹⁰Smid om era plogbillar till svärd,
era vingårdsknivar till lansar!

Den svage skall känna sig som hjälte.

¹¹Skynda er att komma,
samlas här, alla folk runt omkring!

Herre, sänd ner dina kämpar!

¹²Folken skall bryta upp
och tåga till Joshafats dal.
Där skall jag sitta till doms
över alla folken runt omkring.

¹³Skörden är mogen, sätt fart på skäran,
kom och trampa, vinpressen är full,
ja, presskaren flödar över
— så stor är folkens ondska.

¹⁴Larmande skaror
i Domens dal.
Herrens dag är nära
i Domens dal.

¹⁵Sol och måne förmörkas
och stjärnorna mister sitt sken.

¹⁶Herren ryter från Sion,
hans röst dånar från Jerusalem.
Himmel och jord bävar,
men för sitt folk är Herren en tillflykt,
ett värn för Israel.

¹⁷Då skall ni inse
att jag är Herren, er Gud,
som bor på Sion, mitt heliga berg.
Jerusalem skall vara heligt,
aldrig beträdas av främlingar.

¹⁸Den dagen skall bergen drypa av druvsaft
och kullarna flöda av mjölk.
I Judas bäckar skall vattnet strömma,
och en källa skall springa upp i Herrens hus
och vattna Akaciedalen.

¹⁹Egypten skall läggas öde
och Edom bli en ödemark
för att de övat våld mot Judas folk
och spillt oskyldigt blod i deras land.

- 20Juda skall bestå för alltid
och Jerusalem från släkte till släkte.
- 21Skall jag lämna fiendens blodskuld ostraffad?
Nej, jag lämnar den inte ostraffad.
Herren är den som bor på Sion.

Amos

¹Detta är Amos ord. Han var en av herdarna från Tekoa och såg syner om Israel när Ussia regerade i Juda och Jerobeam, Joshs son, regerade i Israel, två år före jordbävningen.

²Amos sade:

Herren ryter från Sion,
hans röst dånar från Jerusalem.
Då vissnar herdarnas marker,
då torkar Karmels topp.

Dom över Israels grannar och över Israel

³Så säger Herren:

Brott på brott har Damaskus hopat,
jag vill inte dröja med domen.
Med tröskslädar av järn
har de krossat Gilead.

⁴Jag skall sända eld mot Hasaels slott,
den skall härja Ben-Hadads borgar.

⁵Jag skall bräcka Damaskus bom,
förgöra den som tronar i Bikat-Aven
och den som bär spiran i Bet Eden.
Folket i Aram skall föras bort till Kir,
säger Herren.

⁶Så säger Herren:

Brott på brott har Gaza hopat,
jag vill inte dröja med domen.
De har fört bort hela byar
för att utlämna dem åt Edom.

⁷Jag skall sända eld mot Gazas mur,
den skall härja dess borgar.

⁸Jag skall förgöra den som tronar i Ashdod
och den som bär spiran i Ashkelon.

Jag skall rikta ett dråpslag mot Ekron,
och de sista filisteerna skall gå under,
säger Herren Gud.

⁹Så säger Herren:

Brott på brott har Tyros hopat,
jag vill inte dröja med domen.
De har utlämnat hela byar åt Edom
och glömt sitt avtal om vänskap.

¹⁰Jag skall sända eld mot Tyros mur,
den skall härja dess borgar.

¹¹Så säger Herren:

Brott på brott har Edom hopat,
jag vill inte dröja med domen.
De har förföljt sina bröder med svärd
och vägrat dem barmhärtighet:
deras vrede rasade oavbrutet,
deras ursinne brann utan slut.

¹²Jag skall sända eld mot Teman,
den skall härja Bosras borgar.

¹³Så säger Herren:

Brott på brott har ammoniterna hopat,
jag vill inte dröja med domen.
De skar upp havande kvinnor i Gilead
när de ville vidga sitt välde.

¹⁴Jag skall sätta eld på Rabbas mur,
branden skall härja dess borgar
vid stridsrop på kampens dag,
i storm på ovädrets dag.

¹⁵Deras kung skall föras bort i fångenskap,
han och hans stormän med honom,
säger Herren.

2

¹Så säger Herren:

Brott på brott har Moab hopat,
jag vill inte dröja med domen.

Benen av Edoms kung
har de bränt till kalk.

²Jag skall sända eld mot Moab,
den skall härja Keriots borgar,
och Moab skall dö vid vapendån,
vid stridsrop och lurars larm.

³Jag skall förgöra dess härskare,
alla dess stormän skall jag dräpa med honom,
säger Herren.

⁴Så säger Herren:

Brott på brott har Juda hopat,
jag vill inte dröja med domen.
De har förkastat Herrens lag
och inte hållit hans bud,
de falska gudar som deras fäder dyrkade
har lett dem vilse.

⁵Jag skall sända eld mot Juda,
den skall härja Jerusalems borgar.

⁶Så säger Herren:

Brott på brott har Israel hopat,
jag vill inte dröja med domen.
De säljer den oskyldige för pengar
och den fattige för ett par skor.

⁷De trampar ner de svaga
och skuffar undan de hjälplösa.
Far och son går till samma kvinna.
Så vanärar de mitt heliga namn.

⁸Vid alla altaren vräker de sig
på kläder de fått som pant,
och i sin Guds hus dricker de
vin som de tagit i mät.

⁹Ändå var det jag
som röjde undan amoreerna för er,
fast de var höga som cedrar
och kraftiga som ekar —
jag förstörde dem helt,
från rot till krona.

- ¹⁰Ändå var det jag
som förde er ut ur Egypten
och ledde er i öknen i fyrtio år
och lät er inta amoreernas land.
- ¹¹Jag kallade några av era söner till profeter
och några av era unga män till nasirer.
Var det inte så, israeliter?
säger Herren.
- ¹²Men ni gav nasirerna vin att dricka,
och profeterna förbjöd ni att förkunna.
- ¹³Se, jag skall låta marken skaka under er,
som en fullastad halmkärra skakar.
- ¹⁴Då har den snabbe ingenstans att fly,
den starke har ingen nytta av sin kraft,
den tappre kan inte rädda livet,
- ¹⁵bågskytten kan inte hålla stånd,
den snabbfotade hinner inte undan,
ryttaren kan inte rädda livet.
- ¹⁶Den tappreste bland de tappra
skall den dagen kasta sina vapen och fly,
säger Herren.

Utkorelse och ansvar

3

- ¹Hör vad Herren har att säga till er, israeliter, till hela det folk
han förde ut ur Egypten:
- ²Ni är de enda jag har tagit mig an
bland alla folk på jorden.
Därför skall jag ställa er till svars
för alla era synder.
- ³Slår man följe på färden
utan att känna varandra?
- ⁴Ryter ett lejon i snåren
om det inte har funnit ett byte?
Morrar lejonet i sin håla
utan att ha fångat sitt rov?
- ⁵Störtar fågeln mot marken
om fällan inte är gillrad?

- Slår fällan upp från marken
om där inte finns byte att fånga?
⁶Om man blåser larm i staden,
blir då inte alla förskräckta?
Om en olycka händer i staden,
är det inte Herrens verk?
⁷Herren Gud gör aldrig något
utan att avslöja sina planer
för sina tjänare profeterna.
⁸Vem kan höra lejonet ryta
utan att gripas av skräck?
Vem kan höra Herren Gud tala
utan att bli hans profet?

Dom över Samaria

- ⁹Ropa från Ashdods borgar,
från borgarna i Egypten och säg:
"Samla er på bergen kring Samaria,
se vilket kaos som råder i staden,
förtrycket som härskar där!"
- ¹⁰De förstår inte att göra det som är rätt,
säger Herren,
dessa som hopar våld och rov i sina borgar.
- ¹¹Därför säger Herren Gud:
En fiende skall genomkorsa landet,
era fästen skall falla,
era borgar plundras.
- ¹²Så säger Herren:
Som herden räddar ur lejonets gap
ett par benpipor eller en örsnubb,
så skall israeliterna bli räddade,
de som sitter där i Samaria
på divaner och mjuka dynor.
- ¹³Lyssna, och varna Jakobs ätt,
säger Herren, härskarornas Gud.

¹⁴Ty när jag tar itu med Israel
för dess ogärningar,
då skall jag också ta itu med Betels altaren:
altarhornen skall brytas av
och falla till marken.

¹⁵Jag skall slå omkull
både vinterhus och sommarhus.
Elfenbenshusen skall skövlas
och de mäktiga byggnaderna utplånas,
säger Herren.

4

¹Lyssna nu, ni Bashan-kor,
som bor på Samarias berg,
ni kvinnor som förtrycker de svaga
och plågar de fattiga
medan ni säger till era män:
"Hämta hit något att dricka!"

²Herren Gud har svurit vid sin helighet:
Det skall komma en dag
då man skall driva i väg er med oxpikar
och med ljuster dem som blir kvar.

³Varenda en skall drivas ut
genom närmaste rämna i muren
och jagas bort mot Hermon,
säger Herren.

Falsk gudstjänst och förhärdelse

⁴Gå till Betel och synda,
till Gilgal och synda än mer!
Bär fram era offer om morgonen,
ert tionde på festens tredje dag!

⁵Bränn tackoffer av syrat bröd,
ropa ut era frivilliga gåvor så det hörs!
Ni israeliter vill ju ha det så,
säger Herren Gud.

⁶Det var jag som lät er gå med tomma magar
i alla era städer
och utan bröd överallt i landet.
Dock vände ni inte åter till mig,
säger Herren.

⁷Det var jag som höll tillbaka regnet för er
när det ännu var tre månader till skörden.
Jag lät det regna över en stad
men inte över en annan,
den ena åkern fick regn,
den andra blev utan och förtorkade.

⁸Från stad efter stad kom man stapplande
till en enda stad för att få vatten,
men ingen kunde släcka sin törst.
Dock vände ni inte åter till mig,
säger Herren.

⁹Jag lät er säd drabbas av rost och sot,
jag lät trädgårdar och vinberg förtorka,
era fikonträd och olivträd åt gräshopporna upp.
Dock vände ni inte åter till mig,
säger Herren.

¹⁰Jag sände pest bland er som i Egypten,
jag dräpte era unga män med svärd,
era hästar blev tagna som byte.
Likstanken från era läger
lät jag stiga er i näsan.
Dock vände ni inte åter till mig,
säger Herren.

¹¹Jag sände ödeläggelse bland er,
som när Sodom och Gomorra lades öde,
ni blev som en brand ryckt ur elden.
Dock vände ni inte åter till mig,
säger Herren.

¹²Därför skall jag låta förbannelsen drabba dig, Israel,
jag skall göra detta med dig.
Därför, Israel, bered dig att möta din Gud!

¹³Ty se:

Han som formar bergen och skapar vinden,
 som förkunnar sina planer för människan,
 som låter mörkret bli morgonrodnad
 och går fram över jordens höjder —
 Herren, härskarornas Gud, är hans namn.

Sorgesång och strafftal

5

¹Hör den sorgesång som jag sjunger om dig, Israels folk:

²Jungfrun Israel har fallit,
 hon reser sig aldrig mer,
 hon ligger där övergiven på egen mark,
 ingen hjälper henne upp.

³Så säger Herren Gud till Israels folk:

Den stad som tågar ut med tusen man
 skall ha hundra kvar,
 och den som tågar ut med hundra
 skall ha tio kvar.

⁴Så säger Herren till Israels folk:

Kom till mig, så får ni leva!

⁵Gå inte till Betel,
 sök er inte till Gilgal,
 dra inte bort till Beer Sheva!
 Ty Gilgal skall föras bort i fångenskap
 och Betel bli till intet.

⁶Kom till Herren, så får ni leva!

Annars skall han härja Josefs land som en eld,
 den skall förtära Betel och ingen skall släcka.

⁷Ni förvandlar rätten till malört
 och slår rättfärdigheten till marken!

⁸Han som har gjort Sjustjärnorna och Orion,
 som förvandlar mörker till morgon
 och låter dagen mörkna till natt,

- som kallar på havets vatten
och låter det strömma över jorden —
Herren är hans namn,
⁹han som låter förödelse ljunga över fästningen,
förödelse komma över borgen.
- ¹⁰Ni hatar den som för rättens talan i domstolen
och avskyr den som säger sanningen.
- ¹¹Därför — ni som trampar på den fattige
och tar hans säd i skatt:
ni bygger hus av huggen sten,
men ni skall aldrig bo i dem,
ni planterar härliga vingårdar,
men ni skall aldrig dricka vinet.
- ¹²Ty jag vet att era brott är många
och era synder otaliga,
ni som förtrycker oskyldiga och tar mutor
och hindrar de fattiga att få sin rätt.
- ¹³Därför tiger den kloke i denna tid,
ty det är en ond tid.
- ¹⁴Sök det goda och inte det onda,
så att ni får leva!
Då skall Herren, härskarornas Gud, vara med er,
så som ni säger att han är.
- ¹⁵Hata det onda och älska det goda,
låt rätten råda då ni dömer!
Kanske skall då Herren, härskarornas Gud,
förbarma sig över spillran av Josefs ätt.
- ¹⁶Därför säger Herren,
härskarornas Gud, Herren:
På alla torg skall dödsklagan höras,
på alla gator verop.
Bönderna kallas till sorgeshögtid,
till dödsklagan de som kan sjunga sorgesång.
- ¹⁷I alla vingårdar skall dödsklagan höras
när jag går fram bland er,
säger Herren.

- ¹⁸Ve er som längtar efter Herrens dag!
Vad får ni för glädje av Herrens dag?
Den är mörker, inte ljus —
- ¹⁹som när någon flyr för ett lejon
och möter en björn,
kommer hem, tar stöd mot väggen
och blir biten av en orm.
- ²⁰Ja, Herrens dag är mörker, inte ljus,
töcken utan en strimma sol.
- ²¹Jag avskyr era fester, jag hatar dem,
jag står inte ut med era högtider.
- ²²När ni offrar till mig och kommer med era gåvor
vill jag inte veta av dem,
jag vill inte se åt era offer av gödboskap.
- ²³Låt mig slippa dina psalmer,
jag vill inte höra ditt strängospel!
- ²⁴Men låt rätten välla fram som vatten
och rättfärdigheten som en outsinlig ström!
- ²⁵Frambar ni slaktoffer och gåvor åt mig
de fyrtio åren i öknen, Israels folk?
- ²⁶Bar ni då omkring era gudabilder,
Sackut, er konung, och Kevan, er gudastjärna,
som ni gjort åt er?
- ²⁷Jag skall föra er bort i fångenskap
bortom Damaskus, säger Herren,
vars namn är härskarornas Gud.

Dom över lyxlivet

6

- ¹Ve de säkra på Sion,
de trygga på Samarias berg,
gräddan av det främsta folket,
dessa som israeliterna tyr sig till!
- ²Far bort till Kalne och betrakta dess öde,
fortsätt till Stora Hamat,
far ner till Gat i Filisteen:
är ni bättre än dessa riken,
är ert område större än deras?

³Ni vill skjuta ifrån er olycksdagen
men drar över er våldets välde.

⁴Ni ligger på elfenbenssängar
och latar er på era soffor,
ni äter lamm från hjorden
och gödkalvar som ni fött upp.

⁵Ni skrålar till harpa
och diktar allsköns sånger som David,

⁶ni dricker ert vin ur offerskålar
och smörjer er med finaste olja,
men Josefs undergång bekymrar er inte.

⁷Därför skall ni gå främst i fångtransporten,
då blir det slut på svirarnas skrål.

⁸Herren Gud har svurit vid sig själv:
Jag avskyr Jakobs stolthet,
jag hatar dess borgar,
jag skall prisge denna stad och allt som finns i den.

⁹Även om det skulle finnas tio överlevande i ett och samma hus, så måste de dö. ¹⁰Endast några få skall bli kvar för att bära ut de döda ur huset. Och om någon säger till en som är inne i huset: "Är det någon mera där?" och får till svar: "Ingen!" så skall han säga: "Tyst!" Ty Herrens namn får inte nämnas.

¹¹Se, när Herren befäller
slås de stora husen i spillror
och de små blir till grus.

¹²Inte springer hästar över klippor,
inte plöjer man havet med oxar,
men ni förvandlar rätten till gift
och gör rättvisans frukt till malört.

¹³Ni gläder er över Lo Devar
och skryter: "Har vi inte av egen kraft
erövrat Karnajim?"

¹⁴Men nu, israeliter, bådard jag upp ett folk mot er, säger Herren, härskarornas Gud, ett folk som skall ansätta er från Levo-Hamat ända ner till Aravaströmmen.

Tre syner

7

¹Denna syn lät Herren Gud mig se: han skapade en svärm gräshoppor när gräset spirade på nytt efter kungens slåtter. ²Och när de hade ätit upp nästan allt gräs i landet sade jag: "Förlåt ditt folk, Herre Gud! Hur skall Jakob kunna bestå, ett så litet folk?" ³Då ångrade sig Herren och sade: "Det skall inte ske."

⁴Denna syn lät Herren Gud mig se: han kallade på eldregnet, och när det hade förtärt det stora djupet och höll på att förtära åkerjorden ⁵sade jag: "Sluta, Herre Gud! Hur skall Jakob kunna bestå, ett så litet folk?" ⁶Då ångrade sig Herren. "Inte heller detta skall ske", sade Herren Gud.

⁷Denna syn lät Herren Gud mig se: han stod vid en mur med ett lod i handen. ⁸Och Herren frågade mig: "Vad ser du, Amos?" Jag svarade: "Ett lod." Då sade Herren: "Se, jag prövar mitt folk Israel med ett lod; jag kan inte längre skona det.

⁹Isaks offerplatser skall härjas
och Israels helgedomar läggas öde.
Jag skall höja mitt svärd mot Jerobeams ätt."

Amos förbjuds att profetera

¹⁰Amasja, översteprästen i Betel, sände bud till kung Jerobeam av Israel: "Amos uppviglar folket mot dig; riket tål inte hans profeterande. ¹¹Han säger:

Jerobeam skall dö för svärd,
och Israel skall föras bort från sitt land."

¹²Till Amos sade Amasja: "Gå din väg, siare, försvinn till Juda — där kan du tjäna ditt bröd med att vara profet! ¹³Men här i Betel får du inte längre uppträda som profet, ty detta är konungens tempel, en rikshelgedom." ¹⁴Amos svarade Amasja: "Jag är inte profet. Jag tillhör inte det skrået, jag håller boskap och odlar fikon. ¹⁵Men Herren tog mig från min hjord och sade till mig: Träd fram som profet inför mitt folk Israel. ¹⁶Så hör nu Herrens ord: Du säger alltså: 'Profetera inte mot Israel, predika inte mot Isaks ätt!' ¹⁷Därför säger Herren:

Din hustru skall bli en hora i staden,
dina söner och döttrar skall falla för svärd,
din mark skall mätas upp och styckas.

Självs skall du dö på oren mark,
och Israel skall föras bort från sitt land."

En fjärde syn

¹Denna syn lät Herren Gud mig se: en korg med mogen frukt.

²Och han frågade: "Vad ser du, Amos?" Jag svarade: "En korg med mogen frukt." Då sade Herren till mig:

Mitt folk Israel är moget för sitt fall,
jag kan inte längre skona det.

³Den dagen, säger Herren Gud,
skall sångerskorna i slottet jämra sig:
lik i mängder
ligger slängda överallt. Tyst!

Dom över utsugare

⁴Hör detta, ni som trampar på de fattiga
och utrotar de svaga i landet!

⁵Ni säger: "När är nymånadsfesten över
så att vi kan sälja säd,
och sabbaten
så att vi får öppna kornboden?

Då skall vi minska måtten
och lägga på priserna
och fuska med vågen,

⁶köpa de fattiga för pengar
och de nödställda för ett par skor
och sälja spillet som säd."

⁷Herren har svurit vid Jakobs stolthet
att aldrig glömma något de gjort.

⁸Skulle inte jorden skälva för detta
så att alla som bor där får sorg?
Skulle inte hela jorden stiga och sjunka
som Nilen, Egyptens flod?

⁹Den dagen, säger Herren Gud,
låter jag solen gå ner vid middagstid
och lägger jorden mörk på ljusa dagen.

- ¹⁰Jag vänder era fester i sorg
och alla era sånger i klagan,
jag klär alla höfter i säckväv
och låter alla gå med rakat huvud,
jag sänder sorg som efter ende sonen
och låter slutet bli en bitter dag.
- ¹¹Ja, den tid kommer,
säger Herren Gud,
då jag sänder hunger över landet —
inte hunger efter bröd,
inte törst efter vatten,
utan efter att höra Herrens ord.
- ¹²Då skall de irra från hav till hav,
driva omkring från norr till öster
och söka efter Herrens ord,
men de skall inte finna det.
- ¹³Den dagen skall vackra flickor och unga män
segna ner av törst,
- ¹⁴de som svär vid Samarias synd
och säger: "Så sant din gud lever, Dan!"
och: "Så sant Beer Shevas starkhet lever!"
— de skall falla och aldrig resa sig mer.

Herren behärskar jorden

- 9** ¹Jag såg Herren stå vid altaret.
Han sade: Jag skall slå till peltarhuvudena,
så att trösklarna skakar
och alla förgås vid jordbävningen.
Dem som blir kvar skall jag dräpa med svärd,
ingen av dem skall kunna fly,
ingen av dem skall slippa undan.
- ²Om de så tränger ner i dödsriket
skall jag hämta dem upp därifrån,
och om de stiger upp till himlen
skall jag dra dem ner därifrån.
- ³Om de döljer sig på Karmels topp
skall jag leta upp dem och gripa dem,

och om de gömmer sig för mig på havets botten
skall jag befalla sjöormen att bita dem.

⁴Om de förs bort i fångenskap av sina fiender
skall jag befalla svärdet att döda dem.

Jag skall fästa min blick på dem,
inte till skydd men till straff.

⁵Herren, härskarornas Gud,
han som rör vid jorden så att den skälver
och alla som bor på den får sorg,
så att hela jorden stiger och sjunker
som Nilen, Egyptens flod,

⁶han som bygger sin boning i himlen
och reser sitt valv över jorden,
som kallar på havets vatten
och låter det strömma över jorden —
Herren är hans namn.

Dom och sällning

⁷Skulle ni vara förmer än nubierna för mig,
ni israeliter? säger Herren.

Jag förde Israel ut ur Egypten,
men också filisteerna från Kaftor
och arameerna från Kir.

⁸Herren Gud har ögonen på detta syndiga rike:

Jag skall utplåna det från jordens yta!
Dock skall jag inte helt och hållet
utrota Jakobs ätt, säger Herren.

⁹Se, på min befallning
skall Israel skakas bland alla folk
som man skakar säd i ett såll
och inte en sten slinker igenom.

¹⁰Alla syndare i mitt folk skall dö för svärd,
dessa som säger:

"Olyckan drabbar aldrig oss,
den når oss inte."

Israels återupprättelse

- ¹¹Den dagen skall jag resa upp
Davids förfallna hydda,
mura igen rämnorna
och resa upp det som rasat,
bygga upp den som i forna dagar,
- ¹²så att de kan lägga under sig vad som är kvar av Edom och
alla de folk över vilka mitt namn har utropats, säger Herren,
som utför detta.
- ¹³Ja, den tid kommer, säger Herren,
då plöjaren följer tätt efter den som skördar
och vintramparen tätt efter den som sår,
då bergen dryper av druvsaft
och alla höjder flödar över.
- ¹⁴Då skall jag vända ödet för mitt folk Israel.
De skall bygga upp förstörda städer och bo i dem,
plantera vingårdar och själva dricka vinet,
anlägga trädgårdar och äta deras frukt.
- ¹⁵Jag skall plantera dem i deras egen mark,
och de skall aldrig mera ryckas upp
ur den mark som jag har gett dem,
säger Herren, din Gud.

Obadja

¹Obadjas syner.

Dom över Edom

Så säger Herren Gud om Edom:

Ett budskap har kommit till oss från Herren,
en budbärare har sänts ut till folken:

"Kom, låt oss dra ut
i strid mot Edom!"

²Jag gör dig till det ringaste av folken,
du skall bli djupt föraktad.

³Ditt övermod förledde dig,
du som bor bland bergsklyftorna
och håller till högt däruppe,
du som tänker:

Vem kan störta mig till jorden?

⁴Om du bygger ditt näste högt som örnen,
om du har ditt rede bland stjärnorna,
skall jag ändå störta dig ner därifrån,
säger Herren.

⁵Kommer det tjuvar till dig,
kommer det rövare om natten
— ack, du förintas —
då stjal de väl bara vad de behöver?
Kommer det druvplockare till dig,
då lämnar de väl en efterskörd?

⁶Men grundligt blir Esau genomsökt,
hans gömda skatter letas fram.

⁷Dina bundsförvanter
driver dig bort till gränsen.
Dina vänner bedrar dig
och tar makten över dig.
De som delat ditt bröd
gillrar snaror för dig.

- ⁸När den dagen kommer,
säger Herren,
skall jag förgöra de visa i Edom,
all klokhet på Esaus berg.
— Det finns ingen klokhet där. —
- ⁹Dina hjältar, Teman, slås av skräck,
ingen blir kvar på Esaus berg.
För mord, ¹⁰för våld mot din broder Jakob
skall du höljas i skam
och utplånas för all framtid.
- ¹¹Den dagen du höll dig undan,
den dagen främlingar förde bort hans rikedomar
och utläningar drog in genom hans portar
och kastade lott om Jerusalem,
då var du själv som en av dem.
- ¹²Hur kunde du skadeglatt se på din broder
på hans olyckas dag!
Hur kunde du skratta åt Judas folk
på deras undergångs dag!
Hur kunde du ta så stora ord i din mun
denna nödens dag!
- ¹³Hur kunde du dra in genom mitt folks port
på deras ofärds dag!
Hur kunde du skadeglatt se på hans olycka
på hans ofärds dag!
Hur kunde du lägga beslag på hans rikedomar
på hans ofärds dag!
- ¹⁴Hur kunde du ställa dig vid passet
för att hugga ner de flyende,
hur kunde du utlämna dem som kommit undan
denna nödens dag!
- ¹⁵Herrens dag är nära
för alla folk.
Som du har handlat mot andra,
så skall du själv behandlas,
dina gärningar skall drabba dig själv.

Löfte till Israel

- ¹⁶Den bägare ni tvangs dricka
på mitt heliga berg
skall de omgivande folken dricka.
De skall dricka och sluddra,
de skall bli som om de aldrig funnits.
- ¹⁷Men på Sions berg skall en räddad skara bo.
Det skall vara en helig plats.
Och Jakobs folk skall ta arv
efter dem som tog deras arv.
- ¹⁸Jakobs folk skall bli en eld
och Josefs folk en låga,
men Esaus folk blir till halm,
de skall antändas och förtäras.
Ingen skall överleva av Esaus folk.
Herren har talat.

¹⁹Negev, dvs. Esaus berg, och Låglandet, dvs. Filisteen, skall de ta i besittning. Efraims område och Samarias område skall de ta i besittning, och Benjamin skall inta Gilead. ²⁰De bortförda israeliterna, de i Halach, skall ta kanaaneernas land i besittning ända till Sarefat, och de bortförda från Jerusalem som bor i Sefarad skall ta Negev's städer i besittning. ²¹De räddade på Sions berg skall dra upp till Esaus berg och härska över dem.
Kungamakten skall tillhöra Herren.

Jona

Jona kallas av Herren men flyr

¹Herrens ord kom till Jona, Amittajs son:

²"Bege dig till Nineve, den stora staden, och håll en straffpredikan. Jag har fått ögonen på ondskan där." ³Och Jona gav sig i väg, men för att fly till Tarshish, bort från Herren. Han vandrade ner till Jafo och fann där ett skepp som skulle till Tarshish. Han betalade för resan och gick ombord för att följa med till Tarshish, bort från Herren.

Stormen

⁴Herren sände en stark vind över havet. Det blåste upp en svår storm, och skeppet var nära att brytas sönder. ⁵Sjömännen greps av fruktan och ropade var och en till sin gud. För att minska faran kastade de lasten överbord.

Jona hade gått ner under däck och fallit i djup sömn. ⁶Kaptenen kom ner till honom och sade: "Hur kan du ligga och sova? Upp med dig och åkalla din gud! Kanske den guden tänker på oss så att vi inte går under."

⁷Nu sade några: "Vi kastar lott, så att vi får reda på vem som är skuld till detta onda." De kastade lott, och lotten föll på Jona. ⁸Då sade de till honom: "Tala om för oss vad du är ute i för ärende! Var kommer du ifrån? Vilket land är du ifrån? Vilket folk tillhör du?" — ⁹"Jag är hebré", svarade han, "jag dyrkar Herren, himlens Gud, han som har gjort både hav och land." ¹⁰Männen greps av stark fruktan och ropade: "Vad har du gjort?" När männen fick reda på att han var på flykt bort från Herren — det berättade han för dem — ¹¹frågade de: "Vad skall vi göra med dig för att få havet att lugna sig?" Ty stormen bara tilltog i styrka. ¹²Han svarade: "Kasta mig överbord, så lugnar sig havet. Jag vet att jag är skuld till att ni har drabbats av den här fruktansvärda stormen." ¹³Männen började i stället ro för att nå land igen, men det gick inte: stormen bara tilltog i styrka. ¹⁴Då ropade de till Herren: "Herre, låt oss

inte gå under för att vi tar den här mannens liv. Döm oss inte om vi dödar en oskyldig. Du, Herre, ville ju att allt detta skulle ske.”

¹⁵De tog Jona och kastade honom överbord, och havet upphörde att rasa. ¹⁶Då greps männen av stark fruktan för Herren, de offrade åt honom och gav löften.

Jonas bön

2

¹Herren lät en stor fisk sluka Jona. I tre dagar och tre nätter var Jona inne i fiskens buk. ²Däriifrån bad han till Herren, sin Gud:

³Jag ropade till Herren i min nöd
och han svarade mig.

Ur dödsrikets inre steg mitt rop
och du hörde min röst.

⁴Du slungade mig i djupet, mitt i havet,
där strömmarna fångade mig.

Alla dina brottsjöar
slog samman över mitt huvud.

⁵Jag tänkte: Jag har fördrivits från dig.
Får jag se ditt heliga tempel igen?

⁶Vattnet slöt sig om min strupe,
djupet fångade mig.
Sjögräs snärjdes kring mitt huvud

⁷där nere vid bergens rötter.
Jag sjönk till det land vars portar
skulle reglas bakom mig för evigt.
Men du gav mig liv, o Herre, min Gud,
och förde mig upp ur graven.

⁸Då mina krafter sinade
vände jag mig till Herren.
Min bön nådde dig,
nådde ditt heliga tempel.

⁹De som dyrkar falska gudar
överger sin trofaste hjälpare.

¹⁰Men jag skall offra åt dig under lovsång
och infria mina löften.
Räddningen kommer från Herren.

¹På Herrens befallning spydde fisken upp Jona på land.

Jona i Nineve

¹För andra gången kom Herrens ord till Jona:

²"Bege dig till Nineve, den stora staden, och förkunna vad jag befäller." ³Och Jona gav sig i väg till Nineve, så som Herren hade sagt.

Nineve var en oerhört stor stad: det tog tre dagar att färdas genom den. ⁴Jona började gå genom staden. Han gick en dag, och han förkunnade: "Om fyrtio dagar skall Nineve förstöras." ⁵Folket trodde på vad Gud hade sagt. De utlyste en fasta, och alla, stora som små, klädde sig i säcktyg.

⁶När Nineves kung fick höra vad som skett steg han upp från sin tron, tog av sin mantel, svepte sig i säcktyg och satte sig i gruset. ⁷Och i Nineve kungjordes ett påbud från kungen och hans råd: "Inga människor och inga djur, varken får eller kor, får äta och dricka, gå i bet eller vattnas. ⁸Både människor och djur skall bära säcktyg och ropa högt till Gud. Var och en skall upphöra med sin ondska och sina övergrepp. ⁹Kanske kommer Gud att ångra sig och stilla sin vrede, så att vi inte går under." ¹⁰När Gud såg vad de gjorde, att de upphörde med sin ondska, avstod han från det onda han hotat dem med; han lät det inte ske.

¹Då blev Jona mycket missnöjd. I vredesmod ²bad han till Herren: "Herre, var det inte det jag trodde redan där hemma? Det var därför jag ville fly till Tarshish förra gången. Jag visste ju att du är en nådig och barmhärtig Gud, sen till vrede och rik på kärlek, beredd att ångra det onda du hotat med. ³Så ta mitt liv, Herre, det är bättre för mig att dö än att leva." ⁴Herren sade: "Har du skäl att vara vred?"

⁵Jona lämnade staden och slog sig ner öster om den. Där byggde han sig en hydda, så att han satt i skugga medan han väntade på att få se hur det skulle gå med staden.

Herren tillrättavisar Jona

⁶Herren Gud lät nu ett kurbitsträd växa upp över Jona; det skulle skugga hans huvud och befria honom från hans missnöje. Jona blev mycket glad över kurbitsen. ⁷Men i gryningen

nästa dag lät Gud en mask angripa trädet, och det vissnade ner. ⁸Och i soluppgången lät Gud en glödhet östanvind blåsa. Solen brände Jonas huvud, han var nära att svimma och önskade sig döden. "Det är bättre för mig att dö än att leva", sade han. ⁹Då frågade Gud honom: "Har du skäl att vara vred för kurbitsens skull?" Jona svarade: "Jag har alla skäl i världen att vara vred." ¹⁰Herren sade: "Du bekymrar dig för ett träd som du inte har lagt ner något arbete på och som du inte själv fått att växa, som kom till på en natt och försvann på en natt. ¹¹Skulle då inte jag bekymra mig om Nineve, den stora staden, där det bor över 120 000 människor, som inte ens kan skilja på höger och vänster — och dessutom många djur."

Mika

1 ¹Detta är Herrens ord som kom till Mika från Moreshet när Jotam, Achas och Hiskia regerade i Juda, detta är Mikas syner om Samaria och Jerusalem.

Dom över Samaria

²Hör, alla folk,
lyssna, jord och allt du rymmer!
Herren, min Gud, skall vittna mot er,
Herren skall vittna från sitt heliga tempel.
³Se, Herren lämnar sin boning,
han stiger ner och går över jordens höjder.
⁴Bergen smälter under honom
och dalar spricker upp,
som när vax smälter i elden,
som när vatten störtar utför branten.

⁵Allt detta för Jakobs brott,
för Israels folks synd!
Vad är Jakobs brott, om inte Samaria?
Vad är Judas folks synd, om inte Jerusalem?
⁶Jag skall göra Samaria till en stenhög på fältet,
en plats där vingårdar anläggs,
jag skall vräka ner hennes stenar i dalen
och blottlägga hennes grundmurar.
⁷Alla hennes gudabilder skall krossas,
allt hon horat ihop skall brännas,
alla hennes avgudar skall jag förstöra.
Ty för horpengar har hon skaffat dem,
horpengar skall de åter bli.

Fienden hotar Jerusalem

⁸Därför sörjer jag och klagar,
jag går barfota och avklädd,

ylar som schakalen,
klagar som uven.

⁹Samarias sår kan inte läkas,
det har ätit sig in i Juda.
Det onda har nått till mitt folks port,
till Jerusalem.

¹⁰"Förkunna det inte i Gat"

— gråt inte så högljutt.
Vältra er i stoftet
i Bet Leafra.

¹¹Dra bort i skam och nakenhet,
ni som bor i Shafir.
De som bor i Saanan
har inte kommit undan.
Bet Haesel genljuder av klagan,
det fästet har ni mist.

¹²De som bor i Marot
hoppas på lycka,
men olyckan Herren sänt
har nått till Jerusalems port.

¹³Ni spände för era stridsvagnar,
ni som bor i Lakish.
Detta var Sions svåraste synd,
Israels brott kom i dagen hos er,

¹⁴därför måste ni skiljas från Moreshet Gat.
Husen i Aksiv har blivit
som en uttorkad källa för Israels kungar.

¹⁵Åter skall jag sända en erövrare mot er,
ni som bor i Maresha.
Åter måste Israels härlighet
fly till Adullam.

¹⁶Skär av dig håret, raka ditt huvud
i sorg över barnen som var din glädje,
gör ditt huvud kalt som gamens,
ty de har förts bort från dig.

De rikas hänsynslöshet

- 2
- ¹Ve dem som tänker ut illdåd och ofärd
där de ligger i sina sängar
och går till verket när dagen gryr
— det står i deras makt!
- ²De får lust till åkrar och stjäla dem,
och till hus och tar dem.
De lägger under sig både man och hus,
både ägare och egendom.
- ³Därför säger Herren:
Jag tänker ut ofärd för detta släkte.
Ni skall inte få oket av nacken,
inte mer gå med högburet huvud,
ty detta blir en ond tid.
- ⁴Den dagen skall nidvisor diktas om er,
och klagosånger skall ljuda:
"Förödelsen är över oss."
Mitt folks ägor skiftas ut,
marken tas ifrån dem.
Våra åkrar delas ut åt avfallingar.
- ⁵Därför skall ni heller inte ha någon
som mäter upp jordlotter åt er
i Herrens församling.
- ⁶"Predika inte", predikar de,
"så får man inte predika.
Smäleken drabbar oss inte.
- ⁷Skulle Jakobs folk vara förbannat?
Är Herren snar till vrede,
är det så han handlar?
Bringar inte hans ord lycka?
Han går vid den rättrådiges sida."
- ⁸Men ni handlar ju som fiender till mitt folk:
ni rycker manteln av fredliga människor,
den som lever trygg bringar ni olycka och strid.
- ⁹Ni driver bort mitt folks kvinnor
från hemmen som var deras glädje,

ni berövar för alltid deras barn
den ära som jag hade gett dem.

¹⁰Bort härifrån, här får ni inte bli kvar!

Er orenhet vållar fördärv,
ohyggligt fördärv.

¹¹Kom det en som ljög och pratade i vädret:

”Vin och öl predikar jag för dig”
— det vore en profet för detta folk!

Herren skall samla sitt folk

¹²Jag skall samla er alla, hela Jakob,
återstoden av Israel skall jag förena
som man samlar fåren i fållan
och hjorden på betesplatsen
— en sorlande människoskara.

¹³Den mäktige har ställt sig i spetsen för dem,
med makt drar de ut genom porten.
Deras konung går i spetsen för dem,
Herren går framför dem.

Dom över folkets ledare

3

¹Och jag sade:

Lyssna, ledare för Jakob,
styresmän för Israels folk!

Ni borde ju veta vad som är rätt,

²men ni hatar det goda och älskar det onda,
ni flår huden av människor
och sliter köttet av deras ben.

³De äter mitt folks kött,
drar huden av dem
och krossar benen,
de lägger dem som kött i grytan,
som slaktmat i kitteln.

⁴En dag skall de ropa till Herren,
men han skall inte svara dem,
då skall han dölja sitt ansikte för dem
för deras onda gärningars skull.

⁵Så säger Herren om profeterna
som leder mitt folk vilse:
De lovar fred och lycka
bara de får något att tugga
men förklarar krig mot alla
som inte stoppar något i gapet på dem.

⁶Därför:
Natt över er — och inga syner!
Mörker — och inga spådomar!
Solen skall gå ner för profeterna,
dagen bli svart omkring dem.

⁷Siarna får stå med skam,
spåmännen blygas,
alla måste dölja skägget,
ty Gud svarar inte.

⁸Men mig har Herrens ande fyllt med kraft,
med rättfärdighet och mod:
jag kan visa Jakob hans brott,
visa Israel hans synd.

⁹Lyssna på detta, ledare för Jakobs folk,
styresmän för Israels folk,
ni som avskyr det rätta
och gör krokigt allt som är rakt,

¹⁰ni som bygger Sion med mord,
Jerusalem med ondska.

¹¹Stadens ledare tar mutor när de dömer,
prästerna säljer sina råd för pengar,
profeterna spår mot betalning.
De stöder sig på Herren och säger:
"Herren finns ju ibland oss,
inget ont kan drabba oss."

¹²Därför:
För er skull skall Sion plöjas till åkermark,
Jerusalem bli en ruinhög,
tempelberget en skogklädd höjd.

Sions framtid

4

- ¹Men den dag skall komma
då berget med Herrens tempel
står där orubbligt fast
som det högsta av bergen,
överst bland höjderna.
Folken skall strömma dit,
²folkslag i mängd skall komma,
och de skall säga:
"Låt oss gå upp till Herrens berg,
till Jakobs Guds tempel.
Han skall lära oss sina vägar,
hans stigar vill vi följa."
Ty från Sion skall lag förkunnas,
från Jerusalem Herrens ord.
- ³Han skall döma mellan alla folk,
skipa rätt bland mäktiga folkslag i fjärran.
De skall smida om sina svärd till plogbillar
och sina spjut till vingårdsknivar.
Folken skall inte lyfta svärd mot varandra
och aldrig mer övas för krig.
- ⁴Var och en skall sitta
under sin vinstock och sitt fikonträd,
och ingen skall hota honom.
Herren Sebaot har talat.
- ⁵De andra folken håller sig till sina egna gudar,
men vi skall hålla oss till Herren, vår Gud,
alltid och evigt.
- ⁶Den dagen, säger Herren,
skall jag samla dem som stapplar
och förena dem som skingrats
och som jag har plågat.
- ⁷De stapplande räddar jag kvar som en rest,
av de svaga gör jag ett mäktigt folk.
Herren skall vara deras konung på Sions berg
nu och för evigt.

⁸Du herdetorn, du Sions kulle,
den makt du en gång hade
skall komma tillbaka till dig,
kungaväldet skall återvända till Jerusalem.

⁹Men varför ropar och skriker du nu?
Har du ingen konung,
är din rådgivare borta?
Du plågas ju som en födande kvinna.

¹⁰Stöna i smärtor, dotter Sion,
som en födande kvinna.
Nu måste du lämna staden
och bo under bar himmel.
Till Babylon skall du föras.
Där skall du bli räddad,
där skall Herren befria dig
ur dina fienders våld.

¹¹Men nu har många folk samlats mot dig,
och de säger: "Sion skall skändas,
och vi skall se på!"

¹²De känner inte Herrens tankar,
förstår inte hans avsikt:
han har samlat dem som kärvar på tröskplatsen.

¹³Kom och tröska, dotter Sion!
Horn av järn skall jag ge dig,
klövar av koppar.
Du skall krossa många folk,
du skall viga deras rövade skatter åt Herren,
deras rikedomar åt hela världens härskare.

¹Men nu — rista sorgmärken på din kropp!
De har satt oss under belägring,
med käppar slår de
Israels hövding i ansiktet.

²Men från dig, Betlehem i Efrata,
så obetydlig bland Judas släkter,
skall jag låta en härskare över Israel komma,

en som leder sin härkomst från forntiden,
från det längesedan förflutna.

³Ja, folket skall vara utlämnat
till dess hon som skall föda har fött.
Då skall de som är kvar av hans bröder
återvända till Israels folk.

⁴Han skall träda fram som herde med Herrens kraft
i Herrens, sin Guds, höga namn,
och folket skall bo i trygghet,
nu då han blir ärad över hela jorden.

⁵Han skall vara fredens herre.
Om assyrierna kommer till vårt land
och tränger in i våra borgar,
ställer vi emot dem sju herdar,
åtta män av furstlig rang,

⁶och de skall valla Assyrien med svärd,
Nimrods land med dragna vapen.
Han skall rädda oss från assyrierna,
om de kommer till vårt land
och tränger in på vår mark.

⁷De som är kvar av Jakob
mitt i folkslagens krets
skall vara som daggen från Herren,
som en regnskur över gräset:
den väntar inte på människor,
dröjer inte för dödligas skull.

⁸De som är kvar av Jakob bland folken
mitt i folkslagens krets
skall vara som ett lejon bland djuren i skogen,
som ett vilddjur i fårhjorden:
när det störtar fram och slår och river
kan ingen rädda dess byte.

⁹Må du lyfta din hand mot dina fiender,
må alla dina motståndare förintas.

- ¹⁰Den dagen, säger Herren,
förintar jag alla hästar du har
och förstör dina stridsvagnar.
- ¹¹Jag förintar städerna i ditt land
och raserar alla dina fästningar.
- ¹²Jag förintar trolldomen du bedriver,
teckentydare skall inte finnas hos dig mer.
- ¹³Jag förintar dina gudabilder och dina stoder,
du skall inte mer tillbe dina händers verk.
- ¹⁴Jag rycker upp dina asherapålar
och utplånar dina beläten.
- ¹⁵I raseri och vrede tar jag hämnd
på de övermodiga som inte har lytt.

Herrens rättegång mot folket

- ¹Hör vad Herren säger:
Håll rättegång inför bergen,
låt höjderna höra din röst!
- ²Hör på Herrens rättegång, ni berg,
lyssna, ni jordens grundvalar,
ty Herren går till rätta med sitt folk,
han ställer Israel till svars:
- ³Mitt folk, vad ont har jag gjort dig?
Vilka bördor har jag tyngt dig med?
Lägg fram din anklagelse!
- ⁴Jag förde dig ut ur Egypten
och befriade dig ur slavlägret.
Jag sände Mose, Aron och Mirjam
för att leda dig.
- ⁵Kom ihåg, mitt folk,
vad Moabs kung Balak ville göra
och vilket svar han fick av Bileam, Beors son,
minns vägen från Shittim till Gilgal —
då förstår du Herrens rättfärdiga verk.

- ⁶Hur skall jag nalkas Herren
och falla ner inför himlens Gud?
Skall jag nalkas honom med brännoffer,
med årsgamla kalvar?
- ⁷Vill Herren ha baggar i tusental
och ändlösa flöden av olja?
Skall jag offra min förstfödde för min synd,
mitt eget barn för mina brott?
- ⁸Människa, du har fått veta vad det goda är,
det enda Herren begär av dig:
att du gör det rätta,
lever i kärlek
och troget håller dig till din Gud.
- ⁹Herren ropar till staden —
vis är den som fruktar hans namn:
Lyssna, du stam och du stadens råd!
- ¹⁰Skall jag tåla de gudlösas batmått,
de snåla efamått som jag förbannat?
- ¹¹Kan jag godkänna fusk med vågen
och falska vikter i pungen?
- ¹²Stadens rika övar våld och förtryck,
dess invånare far med lögn,
de talar med svekfull tunga.
- ¹³Så griper jag mig nu an med att straffa dig,
förgöra dig för dina synders skull.
- ¹⁴Du skall äta utan att bli mätt,
hungern skall gnaga dig.
Dem du vill skydda skall du inte kunna rädda,
och dem du räddar skall jag prisge åt svärdet.
- ¹⁵Du skall så utan att få skörda,
pressa oliver utan att få smörja dig med oljan,
trampa druvor utan att få dricka vinet.
- ¹⁶Omris lagar har man följt i staden
och handlat som Achavs släkt,
ni har levt efter deras tänkesätt.

Därför skall jag låta staden ödeläggas
och dess invånare bli till åtlöje,
ni skall få utstå folkens hån.

Från straff till upprättelse

¹Ve mig!

Det är som när frukten plockats
och den sista vinskörden är över:
det finns inga druvor att äta,
inga färska fikon för min hunger.

²De trofasta är borta ur landet,
inte en ärlig människa finns kvar.
Alla ligger på lur för att mörda,
de vill fånga varandra i sina nät.

³De är ivriga att göra det onda.
Stormannen fordrar gåvor,
domaren låter sig köpas,
den mäktige kommer med krav,
ja, allting blir förvridet.

⁴Den bäste av dem är som ett törnsnår,
den ärligaste värre än en taggig häck.

Den dag dina väktare förkunnat är inne,
straffets dag har kommit,
nu drabbar förvirringen folket.

⁵Tro inte på en vän,
lita inte på en förtrogen,
vakta din tunga inför kvinnan i din famn.

⁶Ty sonen föraktar sin far,
dottern trotsar sin mor
och sonhustrun sin svärmor,
och en mans husfolk blir hans fiender.

⁷Men jag spanar efter Herren,
jag väntar på Gud, min räddare:
min Gud skall höra mig.

⁸Triumfera inte, du min fiende!

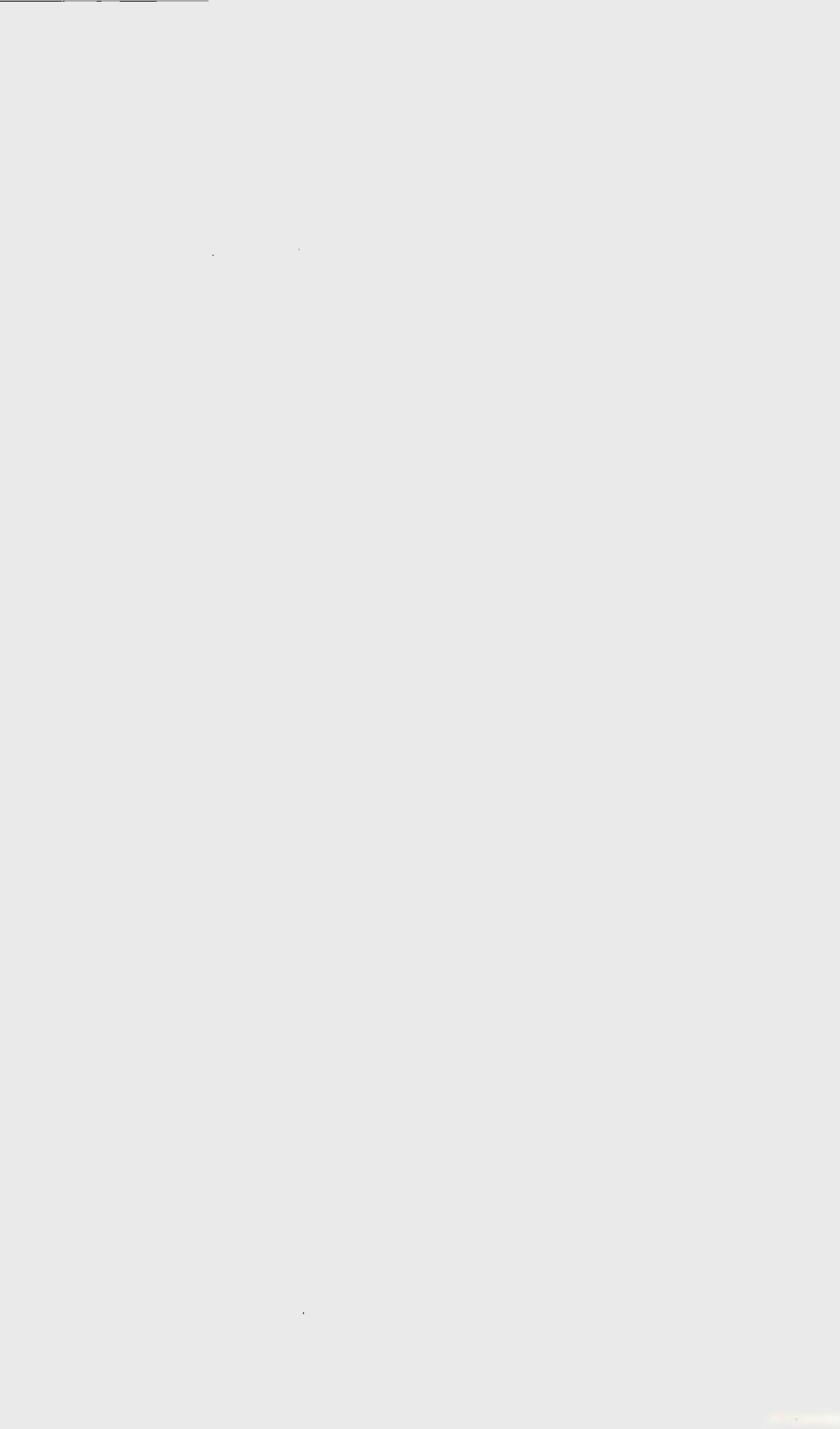
- Jag har fallit men reser mig igen,
jag sitter i mörker, men Herren är mitt ljus.
- ⁹Eftersom jag har syndat mot honom
måste jag uthärda Herrens vrede,
till dess han tar sig an min sak
och skaffar mig rätt.
Han skall föra mig ut i ljuset,
och jag skall se hans rättfärdiga verk.
- ¹⁰Min fiende skall se det och höljas i skam,
hon som säger till mig:
"Var är Herren, din Gud?"
Jag skall se på när hon trampas ner
som smuts på gatan.
- ¹¹En dag skall komma då dina murar byggs upp.
Den dagen skall dina gränser vidgas.
- ¹²Den dagen skall de återvända till dig:
från Assyrien till Egypten skall man bryta upp,
från Egypten ända till Eufrat,
från hav till hav och från berg till berg.
- ¹³Men jorden skall läggas öde
för sina invånares skull,
för deras gärningars skull.
- ¹⁴Valla ditt folk med din herdestav,
den hjord som är din egendom
och lever ensam i en vildmark
omgiven av odlat land.
Låt den få beta i Bashan och Gilead
som i forna dagar.
- ¹⁵Låt oss få se under,
som när du drog ut ur Egypten.
- ¹⁶Folken skall se det och blygas
trots all sin makt,
de skall stå där med handen för munnen
och med öron som drabbats av dövhet.
- ¹⁷De skall slicka stoftet som ormar,
som markens krälände djur.

Darrande skall de lämna sina fästen
och komma ut till Herren, vår Gud.
De skall frukta och bäva för dig.

¹⁸Vilken gud är som du,
du som tar bort skuld och förlåter synd
hos dem som är kvar av din egendom.
Din vrede består inte för alltid,
du vill helst visa nåd.

¹⁹Du förbarmar dig över oss på nytt
och utplånar våra brott,
du kastar alla våra synder i havets djup.

²⁰Du skall visa Jakob trohet och Abraham nåd
enligt den ed du i forna dagar gav våra fäder.

Nahum

1 ¹Profetord om Nineve. Boken med de syner som Nahum från Elkosh hade.

Herren hämnas på sitt folks fiender

²Herren är en hämnande Gud, full av lidelse,

Herren är en hämnare, fylld av vrede.

Herren tar hämnd på sina motståndare,
han vredgas på sina fiender.

³Herren är sen till vrede men väldig i styrka,
ingen lämnar han ostraffad.

Genom storm och oväder går hans väg,
molnen är damm som hans fötter rör upp.

⁴Han kuvar havet och lägger det torrt,
alla floder låter han sina.

Bashan och Karmel förtvinar
och Libanons grönska dör.

⁵Bergen skälver inför honom
och höjderna smälter ner.

Jorden förgås vid hans åsyn,
världen och alla som bor där.

⁶Vem håller stånd mot hans ursinne,
vem uthärdar hans vredes glöd?

Guds raseri bryter fram som elden,
och klipporna rämna inför honom.

⁷Herren är god mot dem som hoppas på honom,
han är ett värn på nödens dag,

han tar sig an dem som flyr till honom

⁸när flodvågen vältrar fram.

Han förintar dem som gör motstånd,
han jagar sina fiender ut i mörkret.

- ⁹Vad har ni för tankar om Herren?
Han förintar i grund —
slaget faller en enda gång.
- ¹⁰Som toviga tistlar, som snårigt törne,
som den torra halmen, så brinner de upp.
- ¹¹Från dig drog det ut en man
som smidde ränker mot Herren
och som gav ondsinta råd.
- ¹²Så säger Herren:
De må vara aldrig så många och starka,
de skall huggas ner och förgås.
Förr har jag plågat dig,
men jag skall aldrig plåga dig mer.
- ¹³Nu skall jag bryta det ok han lagt på dig,
och dina bojor skall jag krossa.
- ¹⁴Detta har Herren bestämt om dig:
ingen skall föra ditt namn vidare.
Från ditt tempel kastar jag ut alla gudabilder,
både snidade bilder och gjutna.
Jag bereder din grav — du är ingenting värd.
- ¹⁵Hör budbärarens steg,
han kommer över bergen,
han bär bud om seger.
Fira dina högtider, Juda,
och infria dina löften,
ty aldrig mer drar den ondsinte fram genom dig.
Han är förintad.

Nineves fall

2

- ¹Den övermäktige tågar upp emot dig.
Bemanna dina skansar och spana mot vägen.
Spänn om dig bältet, båda upp all din kraft.
- ²Ty Herren återställer Jakobs storhet
liksom Israels storhet.

- Våldsmän har härjat dem
och ödelagt deras vingårdar.
- ³Krigarnas sköldar glänser röda,
hans kämpar är klädda i purpur.
Det flamar som eld i vagnarnas stål
när de ordnas till strid,
och hästarna skälver av iver.
- ⁴På gatorna stormar vagnarna fram,
jagar i kapp över torgen.
De lyser som facklor,
som blixtar far de förbi.
- ⁵Han kallar på sina hjältar —
de snubblar i sin iver.
De rusar bort mot muren,
och stormtaget reses.
- ⁶Portarna mot floden öppnas,
och templet störtar samman.
- ⁷Den Höga ställs fram och blottas.
Hennes tjänarinnor förs bort,
klagande som duvor,
de slår sig för bröstet i sorg.
- ⁸Nineve är som en damm
vars vatten strömmar ut.
"Stanna! Stanna!"
Nej, ingen vänder tillbaka.
- ⁹Hugg för er av silvret,
hugg för er av guldets!
Här finns omätliga skatter,
dyrbarheter i överflöd!
- ¹⁰Allt är skövlat, fördärvat, förött.
Hjärtat dras samman och knäna darrar,
kroppen skälver, alla ansikten vitnar.
- ¹¹Var är nu lejonkulan
där de unga lejonen höll till,
där lejonet gick ut och in
och ungarna var trygga?

- ¹²Lejonet rev vad hans ungar behövde,
bytet ströp han åt sina honor.
Han fyllde sina hålor med rov,
sina kulor med rivet byte.
- ¹³Nu vänder jag mig mot dig, säger Herren Sebaot.
Din rikedom skall gå upp i rök,
dina unga lejon bli svärdets föda.
Allt vad du rövat skall jag utplåna,
och jag skall tysta dina sändebud för alltid.

Nineves rättvisa straff

- 3** ¹Ve den blodtörstiga staden,
rågad med lögn,
bräddfull av byte,
lysten på nya rov.
- ²Hör piskornas smällar,
vagnshjulens dån,
jagande hästar,
krängande vagnar.
- ³Hästarna stegrar sig,
svärdens flammor och spjuten blixtrar.
Överallt stupade, högar av döda,
lik i oändlig mängd,
man snavar över lik.
- ⁴Skökans hejdlösa otukt har vållat detta.
Hon var skön och förfaren i trolldom.
Hon snärjde folken med sin otukt,
alla folkslag med sin häxkonst.
- ⁵Nu vänder jag mig mot dig,
säger Herren Sebaot.
Jag drar upp kjolen över ansiktet på dig
och visar folken din nakenhet,
visar kungarikena din skam.
- ⁶Jag släpar dig i smutsen,
jag lämnar dig åt föraktet,
ställer ut dig för allas blickar.
- ⁷Alla som ser dig vänder dig ryggen.

"Nineve är ödelagt", säger de.
"Vem ömkar henne?
Finns det någon som ger henne tröst?"

⁸Är du förmer än No Amon,
som låg vid Nilen,
omgivet av vatten?
Floden var dess bålverk,
vatten dess mur.

⁹Kush och Egypten
gav staden dess väldiga styrka,
Put och Libyen var dess stöd.

¹⁰Men också No Amons folk fördes bort
i fångenskap och landsflykt,
dess spädbarn krossades i varje gathörn.
Man drog lott om dess ädlingar
och band dess stormän med kedjor.

¹¹Nu är turen kommen till dig
att bli drucken och mista sansen.
Också du måste söka skydd undan fienden.

¹²Dina fästen är som fikonsträd
med mogen frukt:
skakar man trädet faller det fikon
i munnen på den som vill äta.

¹³Ditt krigsfolk är som kvinnor.
Landets portar står vidöppna för fienden,
dina bommar har förtärts av elden.

¹⁴Ös upp vatten för belägringen
och förstärk dina fästen!
Stig ner i leran och trampa den till murbruk,
fatta tag i tegelformen!

¹⁵Elden skall ändå sluka dig
och svärdet förgöra dig.

Du skall förtäras som gräshoppsyngel,
fastän ditt folk är talrikt som gräshoppsyngel,
som väldiga svärmar av gräshoppor,

¹⁶fastän dina köpmän är många,
långt fler än himlens stjärnor.

De ömsar sitt skinn,
gräshoppsynglen, de flyger bort.

¹⁷Dina ämbetsmän är som gräshoppor,
dina skrivare som en gräshoppsvärm.

Den slår sig ner på muren i svalkan,
men då solen går upp är den borta,
ingen vet var den är.

¹⁸Dina herdar sover, Assyriens konung,
dina hövdingar slumrar.

Ditt folk har skingrats över bergen,
och ingen finns som samlar det.

¹⁹Det finns ingen bot för din skada,
ingen läkeedom för ditt sår.

Alla som hör vad som hänt dig
jublar över ditt elände.

Vem drabbades ej
av din ständiga grymhet?

Habackuk

1 Detta är det budskap som profeten Habackuk mottog i sina syner.

Profetens klagan

²Hur länge, Herre, skall jag ropa

utan att du lyssnar,

kalla dig till hjälp mot våldet

utan att du griper in?

³Varför låter du mig bevittna ondskan?

Hur kan du åse förtrycket?

Våld och skövling vart jag ser —

tvister blossar upp, split måste jag uthärda.

⁴Så förlamas lagen,

rätten kan inte hållas vid makt,

de rättfärdiga är omringade av gudlösa.

Så hålls en förvänd rätt vid makt.

Kaldeerna, Guds redskap

⁵Se er omkring bland folken,

och ni skall förstummas av häpnad:

i er tid kommer något att ske

som ni inte kan tro om det berättas.

⁶Se, jag bådard upp kaldeerna,

det grymma och vilda folket,

som drar fram över jordens vidder

och tar andras hem i besittning.

⁷Skrämmande och fruktansvärda är de,

rätt och makt tar de sig själva.

⁸Deras hästar är snabbare än pantrar,

vildare än öknens vargar.

Deras ryttare spränger fram,

deras ryttare kommer flygande fjärran ifrån,

som när örnen slår ner på sitt byte.

- ⁹Den härjande skaran kommer.
Tätt samlade rycker de fram,
de hopar fångar som sand.
- ¹⁰De gör narr av kungar,
furstar skrattar de åt.
De hånlar åt alla fästningar,
de kastar upp vallar och intar dem.
- ¹¹Sedan far de vidare som vinden och är borta,
dessa som gör sin styrka till gud.

Vädjan till Herren

- ¹²Du är ju till sedan urtiden, Herre,
min Gud, min Helige, du skall aldrig dö.
Herre, har du satt dem att skipa rättvisa?
Du klippa, har du skapat dem till att straffa?
- ¹³Du vars blick är för ren för det onda,
du som inte uthärdar våldet —
hur kan du åse de svekfullas dåd,
tiga när de onda slukar dem som har rätt?
- ¹⁴Du har låtit människor bli som havets fiskar,
den myllrande skaran utan härskare.
- ¹⁵De onda drar upp dem alla med krok,
halar in dem med sina garn,
samlar dem i sina nät.
Därför gläds de och jublar,
- ¹⁶därför offrar de åt sina garn
och tänder offereld åt sina nät,
som låter dem leva i överflöd
och ger dem den rika födan.
- ¹⁷Skall de få fortsätta att dra sina svärd
och slakta folken utan förskoning?

2

- ¹Jag skall ställa mig på vakt,
gå till min post och spana.
Jag vill se vad han skall säga till mig,
vilket svar jag får på min klagan.

Herrens svar

²Herren svarade mig:

Skriv ner det du får se
med tydlig skrift på tavlor,
så att det blir lätt att läsa,

³ty synen vittnar om den bestämda tiden,
den talar om slutet, den slår inte fel.

Om uppfyllelsen dröjer, så vänta tåligt,
den kommer förvisso, den uteblir inte.

⁴Se, den falske far bort med vinden,
men troheten räddar den rättfärdiges liv.

⁵Ja, rikedom är bedräglig,
den övermodige mannen skall inte nå sitt mål.
Han spärrar upp gapet som dödsriket,
han är omätlig som döden
och samlar alla folk hos sig,
lägger under sig alla folkslag.

⁶Till sist blir han ändå en visa för alla,
ett mål för pikar och glåpord.

Man skall säga:

Ve dig som gör dig rik på andras ägodelar
— för hur länge? —

och hopar egendom som du tagit i pant!

⁷Plötsligt skall de skuldsatta resa sig,
de skall vakna och få dig att darra,
och du blir själv deras byte.

⁸Du som har plundrat så många folk
skall bli plundrad av alla de andra
till straff för det blod du utgjutit,
för ditt våld mot länder och städer
och mot alla som bor i dem.

⁹Ve dig som fyller ditt hus med rövat gods
och bygger ditt näste högt över marken
för att rädda dig undan olyckan!

¹⁰Dina planer drar skam över ditt hus.

- Du har förintat många folk
och förverkat ditt eget liv.
- ¹¹Stenarna skall ropa ur muren,
och stockarna i bjälklaget skall svara.
- ¹²Ve dig som bygger städer med mord
och lägger deras grund med brott!
- ¹³Herren Sebaot har ju sagt:
Folkens mödor blir eldens rov,
deras slit mynnar ut i intet.
- ¹⁴Kunskap om Herrens härlighet
skall uppfylla hela jorden,
liksom havet är fyllt av vatten.
- ¹⁵Ve dig som ger en broder att dricka
och blandar i en drog och berusar honom
för att få se honom naken!
- ¹⁶Du har vältrat dig i ärelös skam —
drick också du, tills du blottar din oomskurna lem.
Nu får du smaka bågaren som Herren räcker dig.
Dynga skall täcka din prakt.
- ¹⁷Du skall skövlas som Libanons skog,
hetsas och förgöras som djuren
till straff för det blod du utgjutit,
för ditt våld mot länder och städer
och mot alla som bor i dem.
- ¹⁸Vad är det för nytta med gudabilder
eftersom hantverkaren vill göra dem,
dessa gjutna bilder, falska vägledare,
eftersom hantverkaren tror på dem
och tillverkar gudar som tiger?
- ¹⁹Ve dig som säger till träbiten: "Vakna!"
och till stumma stenen: "Stig upp!"
Kan den vägleda dig?
Den är överdragen med guld och silver,
men det finns ingen ande i den.
- ²⁰Men Herren är i sitt heliga tempel.
Var stilla inför honom, hela jorden!

Profetens bön

¹En bön av profeten Habackuk.

²Herre, jag har hört om dina gärningar,
jag har sett dina verk, Herre.

Förnya dem i denna tid,
ge dig till känna i denna tid,
minns i dess oro din barmhärtighet.

³Gud kommer från Teman,
den Helige från berget Paran.
Himlen är uppfylld av hans prakt,
jorden är full av lovsång till honom.

⁴Glansen är som solens ljus,
som fått sina strålar av honom,
hans makt är dold i den.

⁵Framför honom går pesten,
farsot följer i hans spår.

⁶Han träder fram — och jorden skälver.
En blick — och folken darrar.

Urtidens berg rämnar,
uråldriga höjder sjunker samman.
Han går fram på urtidens vägar.

⁷Jag ser ofärden drabba Kushans tält,
och Midjans hyddor skakas.

⁸Vredgas Herren på floderna?

Rasar din vrede mot floderna
eller din harm mot havet
då du drar fram med dina hästar,
med dina segrande vagnar?

⁹Du gör din båge redo,
du lägger pil efter pil på strängen.

Marken klyvs av strömmar,

¹⁰bergen bävar vid din åsyn.

Regn forsar ur molnen,
havsdjupet dånar.

Solen glömmer att gå upp

¹¹och månen stannar i sin boning

för skenet av dina vinande pilar,
för glansen av ditt blixtrande spjut.

- ¹²I raseri går du fram över jorden
och tröskar folken i vrede.
- ¹³Du drar ut till ditt folks räddning,
drar ut för att rädda din smorde.
Du knäcker taket på den gudlöses hus
och blottar dess grund ända till klippan.
- ¹⁴Med pilar genomborrar du hans härförars huvuden
när de övermodigt stormar fram och vill skingra oss,
som för att släpa undan och sluka den svage.
- ¹⁵Du driver fram dina hästar över havet,
och de väldiga vattnen brusar.
- ¹⁶Jag hör det och darrar i mitt innersta,
vid dånet skälver mina läppar,
benen i min kropp löses upp,
och jag går med vacklande steg.
Jag väntar på att olyckans dag skall randas
för det folk som angriper oss.
- ¹⁷Fikonträdet knoppas inte,
vinstocken bär ingen frukt.
Olivskörden slår fel,
fälten ger ingen gröda.
Fåren är borta ur fållan,
hägnen är tomma på kor.
- ¹⁸Men jag vill jubla över Herren,
glädja mig över Gud, min räddare.
- ¹⁹Herren, min härskare, är min styrka.
Han gör mig snabbfotad som gasellen,
och jag kan löpa över bergen.

För körledaren, till stränginstrument.

Sefanja

1 Detta är Herrens ord som kom till Sefanja, son till Kushi, son till Gedalja, son till Amarja, son till Hiskia, på den tid då Josia, Amons son, var kung över Juda.

Dom över de avfälliga

²Allt skall jag utplåna

från jordens yta, säger Herren.

³Jag skall utplåna människor och djur,

himlens fåglar och havets fiskar.

Jag skall bringa de onda på fall

och utrota människorna från jorden,

säger Herren.

⁴Jag skall lyfta min hand mot Juda

och mot alla som bor i Jerusalem.

Där skall jag utrota Baals sista anhängare,

ingen skall minnas hans präster, avgudatjänarna.

⁵Jag skall utrota dem som knäfaller på taken

för att tillbe himlens här

och dem som knäfaller för Herren

men svär vid Milkom

⁶och dem som vänt sig bort från Herren,

inte söker Herren

och inte frågar honom till råds.

⁷Var stilla inför Herren Gud,

ty Herrens dag är nära.

Han har förberett en offerfest

och renat sina gäster.

⁸På dagen för Herrens offerfest

skall jag straffa stormän och prinsar

och alla som klär sig i utländsk dräkt.

- ⁹Den dagen skall jag straffa
alla som hoppas över tempeltröskeln
och som fyller sin herres hus med våld och svek.
- ¹⁰Den dagen, säger Herren,
skall man höra rop från Fiskporten,
klagan från Nya staden,
mäktigt då från höjderna.
- ¹¹Klaga och gråt, ni som bor i Morteln:
det är slut med krämarhopen,
med alla som väger upp silver.
- ¹²När den tiden kommer
skall jag leta igenom Jerusalem
med ljus och lykta.
Jag skall straffa dem som sitter där
dästa av vin, dessa som tänker:
"Herren gör ingenting, gott eller ont."
- ¹³Deras egendom skall skövlas,
deras hus läggas öde.
De skall bygga hus
men aldrig bo i dem,
anlägga vingårdar
men aldrig dricka vinet.

Herrens dag

- ¹⁴Herrens stora dag är nära,
den är nära, och den kommer snabbt.
Bitter blir jämmern på Herrens dag,
då klagas hjälten högt.
- ¹⁵Den dagen är vredens dag,
betryckets och våndans dag,
förödelsens dag och ödslighetens,
mörkrets och molnens dag,
töcknets och dunklets dag.
- ¹⁶En dag med hornstötare och härskrin
mot befästa städer och höga torn.
- ¹⁷Jag skall ansätta människorna
så att de vacklar omkring som blindas,
ty de har syndat mot Herren.

Deras blod skall tömmas ut som avfall,
deras inälvor som dynga.

- ¹⁸Deras silver och guld kan inte rädda dem
på Herrens vredes dag.
Hela jorden skall förtäras
av hans lidelses eld.
Han skall förinta dem som bor på jorden,
i skräck skall de förgås.

¹Samlas, kom samman,
du skamlösa folk,

- ²innan stunden är inne
— som agnar blåser dagarna förbi —
innan Herrens glödande vrede drabbar er,
innan Herrens vredes dag drabbar er.

- ³Sök Herren, alla ödmjuka i landet
som handlar efter hans bud.
Sök rättfärdighet, sök ödmjukhet.
Kanske skall ni då få skydd
på Herrens vredes dag.

Dom över grannfolken

- ⁴Gaza skall bli övergivet
och Ashkelon en ödemark,
Ashdods folk skall förjagas mitt på dagen
och Ekron ryckas upp med roten.

- ⁵Ve er, ni som bor i kustlandet,
ve er, kereteer!

Herren riktar sitt ord mot er:
Kanaan, du filisteernas land,
jag skall låta dig gå under
med alla dina invånare.

- ⁶Kustlandet skall bli till betesmark,
till ängar för herdarna
och fållor för getter och får.

- ⁷Området skall tillfalla
dem som ännu är kvar av Judas stam.

Vid havet skall de föra djuren i vall
och om aftonen låta dem vila i Ashkelons hus,
ty Herren, deras Gud, tar sig an dem,
och han skall vända deras öde.

⁸Jag har hört smädelserna från Moab
och ammoniternas hån
då de skymfat mitt folk
och kränkt deras land.

⁹Därför, så sant jag lever,
säger Herren Sebaot, Israels Gud:
Moab skall dela Sodoms öde
och ammoniterna Gomorras —
att bli ett nässelsnår, en saltgrop,
en ödemark för alla tider.
Återstoden av mitt folk skall plundra dem,
de som finns kvar skall ta dem i besittning.

¹⁰Det är lönen för deras högmod,
för att de kränkt och smädat
Herren Sebaots folk.

¹¹Herren skall sätta skräck i dem.
Inför honom krymper alla jordens gudar.
De som bor i fjärran kustländer
skall falla ner för honom,
var och en på sin ort.

¹²Också ni, kushiter!
De skall genomborras av mitt svärd.

¹³Herren skall lyfta sin hand mot landet i norr
och ödelägga Assyrien.
Han skall göra Nineve till en ödemark,
torr som en öken.

¹⁴I staden skall hjordar vila,
alla slags vilda djur.
Pelikan och rördrom
skall övernatta på pelarkrönen.
Hör, ugglan ropar i fönstret
och korpen kraxar på tröskeln.

15 Detta är den glada staden,
 som tronade så säker
 och tänkte om sig själv:
 "Ingen är som jag!"
 Så öde den har blivit,
 ett tillhåll för vilda djur.
 Var och en som går förbi
 visslar och pekar finger.

Dom över Jerusalem

3

- 1 Ve den trotsiga, befläckade staden,
 förtryckets stad.
- 2 Den har inte lyssnat
 och inte tagit varning.
 Den förtröstar inte på Herren
 och tyr sig inte till sin Gud.
- 3 Dess styresmän är som rytande lejon,
 dess domare som vargar —
 inte ett ben lämnar de kvar till morgonen.
- 4 Dess profeter är stora i orden
 och fulla av svek.
 Dess präster kränker det heliga
 och gör våld på Herrens lag.
- 5 Herren, den rättfärdige, är mitt ibland dem —
 han gör aldrig orätt.
 Var morgon fäller han sin dom,
 den uteblir ej då dagen gryr.
 Men syndaren har ingen skam i sig.
- 6 Folkslag har jag utrotat,
 deras borgar ligger i ruiner.
 Jag har lagt gatorna öde, där färdas ingen,
 städerna är förhärjade och tömda på folk,
 ingen bor där längre.
- 7 Jag sade: "Du skall frukta mig och ta varning,
 inte längre blunda för mitt hot."
 Men allt ivrigare blev de
 i sin brottsliga framfart.

- ⁸Vänta därför, säger Herren,
tills jag träder fram och vittnar mot dem.
Jag har beslutat att kalla samman folk och riken
för att tömma min vrede över dem,
all min glödande harm.
Ty hela jorden skall förtäras
av min lidelses eld.
- ⁹Då skall jag förvandla folken,
så att de alla talar med rena läppar,
åkallar Herrens namn
och tjänar honom skuldra vid skuldra.
- ¹⁰Från andra sidan floderna i Kush
skall man frambära offer till mig.

Den räddade skaran

- ¹¹Den dagen skall du slippa skammen
för alla synder du begått mot mig.
Då skall jag befria dig
från de stolta och högmodiga.
Du skall inte längre förhäva dig
här på mitt heliga berg.
- ¹²Jag skall lämna kvar hos dig
en arm och ödmjuk skara.
Herrens namn skall bli deras tillflykt.
- ¹³De som då är kvar av Israel
skall aldrig göra orätt
och aldrig uttala en lögn,
falska ord skall aldrig komma ur deras mun.
Den hjorden skall beta och vila tryggt
utan att skrämmas av någon.

Löften till Sion

- ¹⁴Jubla, dotter Sion,
ropa ut din glädje, Israel!
Gläd dig, dotter Jerusalem,
fröjda dig av hela ditt hjärta!
- ¹⁵Herren har upphävt domen över dig
och undanröjt dina fiender.

Herren, Israels konung, bor hos dig.
Du har ingenting mer att frukta.

¹⁶Den dagen skall Jerusalem få höra:

"Sion, var inte rädd,
låt inte händerna sjunka i missmod.

¹⁷Herren, din Gud, bor hos dig,

hjälten och räddaren.

Han jublar av glädje över dig
i sin översvallande kärlek."

Högt skall de fröjda sig över dig,

¹⁸de som sörjer, fjärran från tempelfesterna.

Jag befriar dig i dag från den skam
som du fått bära.

¹⁹Och se, när den tiden kommer

skall jag ta itu med dina plågoandar.

Jag skall hjälpa dem som vacklar

och samla dem som skingrats.

Jag skall göra dem ärade och ryktbara

överallt där de lidit smälek.

²⁰När den tiden kommer skall jag föra er hem,

då skall jag kalla er samman.

Jag skall göra er ryktbara och ärade

bland alla jordens folk

då jag vänder ert öde inför era ögon,

säger Herren.

Haggaj

Templet skall byggas upp

¹Under kung Dareios andra regeringsår, på första dagen i sjätte månaden, kom Herrens ord genom profeten Haggaj till ståthållaren i Juda, Serubbabel, Shealtiels son, och till översteprästen Josua, Josadaks son:

²Så säger Herren Sebaot: Detta folk säger att tiden inte är inne att bygga upp Herrens hus. ³Därför har Herrens ord kommit genom profeten Haggaj: ⁴Hur kan tiden vara inne för er själva att sitta i era panelprydda hus, medan detta hus ligger i ruiner? ⁵Nu säger Herren Sebaot: Tänk på hur ni har det!

⁶Ni sår mycket men skördar litet.

Ni äter utan att bli mätta.

Ni dricker utan att bli glada.

Ni klär er utan att bli varma.

Daglönaren stoppar lönen i en börs med håll.

⁷Så säger Herren Sebaot: Tänk på hur ni har det! ⁸Gå upp i bergen och skaffa virke, bygg upp mitt hus! Då skall jag se på det med välvilja och uppenbara min härlighet, säger Herren. ⁹Ni strävar efter mycket men får litet. Skörden ni bärgar blåser jag på. Varför? säger Herren Sebaot. Därför att mitt hus ligger i ruiner, medan ni har brått med era egna.

¹⁰Därför håller himlen tillbaka sin dagg,
och jorden håller tillbaka sin gröda.

¹¹Jag har manat fram torka över jord och berg,
över säd och vin och olja,
över allt som marken ger,
över människor och djur,
över allt ni mödat er med.

¹²Serubbabel, Shealtiels son, och översteprästen Josua, Josadaks son, och hela den rest som fanns kvar av folket lyssnade till Herren, sin Gud, till det som profeten Haggaj sade på uppdrag av Herren, deras Gud. Folket böjde sig i fruktan för Her-

ren. ¹³Herrens sändebud Haggaj framförde då Herrens budskap till folket: Jag är med er, säger Herren.

¹⁴Drivna av Herren slöt de alla upp, ståthållaren i Juda, Serubbabel, Shealtiels son, och översteprästen Josua, Josadaks son, och hela den rest som fanns kvar av folket. De började arbeta på Herren Sebaots, sin Guds, hus ¹den tjugofjärde dagen i sjätte månaden.

2

Det nya templet

Under kung Dareios andra regeringsår, ²på tjugoförsta dagen i sjunde månaden, kom Herrens ord genom profeten Haggaj:

³Fråga ståthållaren i Juda, Serubbabel, Shealtiels son, och översteprästen Josua, Josadaks son, och den rest som finns kvar av folket: ⁴Finns det ännu någon bland er som såg detta hus i dess forna härlighet? Vad ser ni nu? Ingenting, eller hur? ⁵Fatta mod, Serubbabel! säger Herren. Mod, överstepräst Josua, Josadaks son! Mod, allt folk i landet! säger Herren. Till verket! Jag är med er, säger Herren Sebaot — ⁶det löftet gav jag er när ni drog ut ur Egypten — och min ande finns hos er. Var inte rädda. ⁷Ty så säger Herren Sebaot:

Inom kort, mycket snart,
skall jag skaka himmel och jord,
hav och land.

⁸Jag skall skaka om alla folk,
de skall komma hit med sina dyrbarheter,
jag skall skänka härlighet åt detta hus,
säger Herren Sebaot.

⁹Mitt är silvret, mitt är guldet.
Så talar Herren Sebaot.

¹⁰Härligheten hos detta hus
skall bli större än den förut var,
säger Herren Sebaot.
På denna plats
skall jag ge er fred och välgång.
Så talar Herren Sebaot.

Tempelbygget ger välsignelse

¹¹Den tjugofjärde dagen i nionde månaden av Dareios andra regeringsår kom Herrens ord till profeten Haggaj:

¹²Så säger Herren Sebaot: Fråga prästerna vad som gäller i detta fall: ¹³Om någon bär heligt kött i mantelfliken och fliken kommer i beröring med bröd, kokt mat, vin, olja eller annan föda, blir detta heligt då?

Prästerna svarade: Nej.

¹⁴Sedan frågade Haggaj: Om någon som blivit oren genom en död kropp kommer i beröring med sådant, blir det orent då?

Prästerna svarade: Ja, det blir orent.

¹⁵Då sade Haggaj:

Så är det med detta folk,
så ser jag på dessa människor,
säger Herren,
sådant är allt de arbetat med,
varje offer de frambär här —
allt är orent.

¹⁶Tänk på hur det blir, från och med i dag! Innan ni började foga sten till sten i Herrens tempel, ¹⁷hur hade ni det då?

I en kornbinge som rymde tjugo mått
fann man bara tio.

I en vinpress som rymde femtio mått
fick man bara upp tjugo ur karet.

¹⁸Jag lät er säd drabbas av rost och sot,
jag sände hagel över allt ni arbetat med,
men ni ville inte hålla er till mig,
säger Herren.

¹⁹Tänk på hur det blir, från och med i dag, den tjugofjärde i nionde månaden, den dag då grunden till Herrens tempel har blivit lagd. Tänk efter! ²⁰Visst, utsädet ligger kvar på logen, och vinstocken, fikonträdet, granatäppelträdet och olivträdet bär ännu ingen frukt. Men från denna dag skall jag skänka välsignelse.

Löfte till Serubbabel

²¹För andra gången denna den tjugofjärde dagen i månaden kom Herrens ord till Haggaj:

²²Säg till Serubbabel, ståhållaren i Juda:

Jag skall skaka himmel och jord.

²³Jag skall välta kungarikens troner,

jag skall förinta främmande rikens makt.

Jag skall välta stridsvagnar och manskap,

hästar skall falla, ryttare falla,

den ene för den andres svärd.

²⁴Den dagen, säger Herren Sebaot, skall jag ta dig, Serubbabel, Shealtiels son, min tjänare, säger Herren, och göra dig till min sigillring. Dig har jag utvalt, säger Herren Sebaot.

Sakarja

Maning till omvändelse

1 I åttonde månaden av Dareios andra regeringsår kom Herrens ord till profeten Sakarja, son till Berekja, son till Iddo:

²Herren vredgades på era fäder. ³Tala till folket: Så säger Herren Sebaot: Vänd om till mig — så lyder hans ord — då skall jag vända om till er, säger Herren Sebaot. ⁴Gör inte som era fäder. De hörde de tidigare profeterna förkunna: "Så säger Herren Sebaot: Vänd om från era onda vägar och onda gärningar." Men de lyssnade inte och brydde sig inte om mig, säger Herren. ⁵Var är nu era fäder? Och profeterna, levde de i evighet? ⁶Mina ord och mina beslut, som jag befallde mina tjänare profeterna att förkunna, de drabbade ju era fäder. Då vände de om och sade: "Herren Sebaot hade beslutat att handla så med oss som vårt liv och våra gärningar förtjänade, och det har han också gjort."

Första synen: ryttarna

⁷På tjugofjärde dagen i elfte månaden, dvs. månaden shevat, av Dareios andra regeringsår kom Herrens ord till profeten Sakarja, son till Berekja, son till Iddo:

⁸Jag hade en syn i natt. En man på en röd häst hade stannat bland myrträderna i skuggan, och bakom honom stod röda, bruna och vita hästar. ⁹Jag frågade: "Vad betyder dessa, herre?" Då svarade ängeln som talade med mig: "Det skall du få veta." ¹⁰Och mannen som hade stannat bland myrträderna sade: "De är utsända av Herren för att färdas över jorden." ¹¹Och de sade till Herrens ängel som stod bland myrträderna: "Vi har färdats över jorden, men allt är lugnt och stilla." ¹²Herrens ängel sade: "Herre Sebaot, hur länge skall du dröja med att förbarma dig över Jerusalem och Judas städer? I sjuttio år har du varit vred på dem." ¹³Då gav Herren goda och tröstande ord till svar åt ängeln som talade med mig. ¹⁴Och ängeln som talade med mig befallde mig att ropa:

Så säger Herren Sebaot:
Stark är min lidelse
för Jerusalem och för Sion.

¹⁵Häftigt vredgas jag på de självsäkra folken:
min vrede var måttlig,
men de överdrev straffet.

¹⁶Därför säger Herren:
I barmhärtighet kommer jag åter till Jerusalem.
Mitt hus skall byggas där,
säger Herren Sebaot,
mätsnöret skall spännas i Jerusalem.

¹⁷Ropa på nytt:
Så säger Herren Sebaot:
Än en gång skall mina städer
flöda över av det goda.
Än en gång skall Herren trösta Sion,
än en gång utvälja Jerusalem.

Andra synen: hornen och smederna

¹⁸Jag lyfte blicken och fick se fyra horn. ¹⁹Jag frågade ängeln som talade med mig: "Vad betyder dessa?" Han svarade: "Dessa horn har skingrat Juda, Israel och Jerusalem." ²⁰Herren lät mig se fyra smeder. ²¹Jag frågade ängeln: "Vad skall de göra?" Han svarade: "Dessa horn har skingrat Juda och gjort alla modlösa. Men nu har de fyra kommit för att vässa yxorna och hugga hornen av de folk som höjde sina horn mot Juda för att skingra folket."

Tredje synen: mätsnöret

2

¹Jag lyfte blicken och fick se en man med ett mätsnöre i handen. ²Jag frågade honom: "Vart är du på väg?" och han svarade: "För att mäta upp Jerusalem och se hur långt och brett det skall bli." ³Då kom den ängel som talade med mig, och en annan ängel gick honom till mötes ⁴och sade: "Skynda dig och säg till den unge mannen där:

Jerusalem skall bli en stad utan murar,
ty många människor och djur skall rymmas där.
⁵Jag skall själv vara en mur av eld runt staden,
säger Herren,
och visa min härlighet där inne."

Herren kallar på de deporterade

- ⁶Bryt upp, bryt upp! säger Herren.
Fly från landet i norr!
I alla väderstreck har jag skingrat er,
säger Herren.
- ⁷Bryt upp och rädda dig, Sion,
du som bor i Babylon!
- ⁸Ty så säger Herren Sebaot
om de folk som plundrat er:
Den som rör vid er, han rör vid min ögonsten.
- ⁹Ja, jag lyfter min hand mot dem,
de skall bli sina slavars byte.
Då skall ni inse
att Herren Sebaot har sänt mig.
- ¹⁰Gläd dig och jubla, dotter Sion!
Se, jag kommer
och tar min boning hos dig,
säger Herren.
- ¹¹Många folk skall den dagen
sluta sig till Herren och bli mitt folk.
Jag tar min boning hos dig.
Då skall du inse
att Herren Sebaot har sänt mig till dig.
- ¹²Herren skall ta Juda i besittning
som sin del av den heliga marken.
Än en gång utväljer han Jerusalem.
- ¹³Var stilla inför Herren, allt levande,
han bryter upp från sin heliga boning.

3

Fjärde synen: översteprästen Josua och löftet om Telningen

¹Herren lät mig se Josua, översteprästen, där han stod inför Herrens ängel. På hans högra sida stod Anklagaren, beredd att anklaga honom. ²Herrens ängel sade till Anklagaren: "Herren skall tillrättavisa dig, Anklagare, ja, han som har utvalt Jerusalem skall tillrättavisa dig. Är inte denne man en brand ryckt ur elden?" ³Josua bar smutsiga kläder där han stod framför ängeln, ⁴och ängeln befallde sina tjänare: "Ta av honom de smutsiga kläderna!" Och han sade till Josua: "Jag befriar dig från din skuld, och du skall kläs i högtidsdräkt." ⁵Sedan befallde han: "Sätt på honom en ren turban!" Och de satte på honom en ren turban och klädde honom, medan Herrens ängel stod bredvid. ⁶Och detta är vad Herrens ängel försäkrade Josua:

⁷Så säger Herren Sebaot:
 Om du vandrar mina vägar
 och håller mina bud
 skall du råda över mitt hus
 och vaka över mina tempelgårdar.
 Jag skall ge dig tillträde
 till den krets som tjänar mig här.

⁸Lyssna, Josua, överstepräst, du och dina ämbetsbröder som sitter framför dig — dessa män är ett tecken: Se, jag skall låta Telningen, min tjänare, komma. ⁹På stenen där, som jag har lagt framför Josua, på denna enda sten med sju ögon ristar jag en inskrift, säger Herren Sebaot. Jag skall utplåna landets skuld på en enda dag. ¹⁰Den dagen, säger Herren Sebaot, skall ni bjuda varandra till fest under vinrankor och fikonträd.

Femte synen: lampstället och olivträden

4

¹Ängeln som talade med mig kom tillbaka och väckte mig som när man väcker någon ur sömnen. ²Han frågade: "Vad ser du?" och jag svarade: "Jag ser ett lampställ, helt av guld, med en skål ovanpå; där sitter också sju lampor, och varje lampa därovanpå har sju pipar. ³Två olivträd står bredvid, ett till höger om skålen och ett till vänster."

⁴Jag frågade ängeln som talade med mig: "Vad betyder detta, herre?" ⁵Han frågade: "Förstår du inte vad det betyder?"

— "Nej, herre", svarade jag. ^{6a}Då sade han: ^{10b}"De sju är Herrens ögon som överblickar hela jorden." ¹¹Jag frågade honom: "Vad betyder de båda olivträden till höger och till vänster om lampstället?" ¹²Och jag frågade honom vidare: "Vad betyder de båda olivkvistarna som leder ner den gyllene oljan genom de två gyllene rören?" — ¹³"Förstår du inte vad de betyder?" frågade han. "Nej, herre", svarade jag. ¹⁴Då sade han: "Det är de båda smorda som står inför hela världens herre."

Utsagor om Serubbabel

^{6b}Detta är Herrens ord till Serubbabel:

Varken med styrka eller makt
utan med min ande,
säger Herren Sebaot.

⁷Vem du än är, du stora berg — inför Serubbabel skall du bli till slät mark. Han skall föra fram slutstenen medan man ropar: "Nåd och välsignelse!" ⁸Herrens ord kom till mig: ⁹"Serubbabels händer har lagt grunden till detta hus, hans händer skall också fullborda det." Då skall ni inse att det är Herren Sebaot som har sänt mig till er! ^{10a}De som föraktade den dag då den blygsamma början skedde, de skall glädjas då de ser den utvalda stenen i Serubbabels hand.

Sjätte synen: den flygande bokrullen

¹När jag på nytt lyfte blicken fick jag se en flygande bokrulle. ²Ängeln frågade: "Vad ser du?" Jag svarade: "Jag ser en flygande bokrulle, tio meter lång och fem meter bred." ³Då sade han: "Det är förbannelsen som går ut över hela landet. Alltför länge har tjuven och menedaren varit utan straff. ⁴Nu har jag låtit förbannelsen gå ut, säger Herren Sebaot, för att den skall tränga in hos den som stjälar och hos den som svär falskt vid mitt namn. Den skall bli kvar i deras hus och rasera allt, både trävirke och sten."

Sjunde synen: kvinnan i sädestunnan

⁵Ängeln som talade med mig gick nu fram och sade till mig: "Lyft blicken och se vad som kommer." — ⁶"Vad är det?" frå-

gade jag, och han svarade: "Det är en sädestunna." Han fortsatte: "Detta är den skuld som finns i landet."

⁷Nu lyftes ett runt blylock, och inne i sädestunnan satt en kvinna. ⁸"Detta är ondskan", sade han och knuffade henne tillbaka i sädestunnan. Och så lade han på blyskivan. ⁹Sedan lyfte jag blicken och såg två kvinnor komma, och vinden fyllde deras vingar, och deras vingar var som hägervingar. De lyfte upp sädestunnan mellan jord och himmel. ¹⁰"Vart för de tunnan?" frågade jag ängeln som talade med mig. ¹¹Han svarade: "Till Shinar, för att bygga ett tempel åt kvinnan. När det är färdigt skall hon ställas upp på sin plats."

Åttonde synen: de fyra vagnarna

6

¹När jag på nytt lyfte blicken fick jag se fyra vagnar komma fram mellan två berg, och bergen var av koppar. ²Den första vagnen drogs av röda hästar, den andra av svarta, ³den tredje av vita och den fjärde av fläckiga hästar, idel starka hästar. ⁴Jag frågade ängeln som talade med mig: "Vad betyder de, herre?" ⁵Ängeln svarade: "De är himlens fyra vindar som drar ut efter att ha stått inför hela världens herre. ⁶Vagnen med de röda hästarna drar ut mot landet i öster, de svarta hästarna mot landet i norr, de vita mot landet i väster och de fläckiga mot landet i söder."

⁷Och de starka hästarna kom fram, ivriga att färdas över jorden. Han sade: "Far bort över jorden!" Och när de hade dragit ut över jorden ⁸ropade han på mig: "Se hur de som drar ut mot landet i norr tömmer min vrede över det."

Josuas kröning

⁹Herrens ord kom till mig:

¹⁰Ta emot gåvorna från de deporterade, från Heldaj, Tobia och Jedaja. Du skall söka upp det hus som tillhör Josia, Sefanjas son; dit har de kommit från Babylonien. ¹¹Där skall du hämta silver och guld och låta göra en krona och sätta den på översteprästen Josua, Josadaks son. ¹²Säg till honom: Så säger Herren: Här är han vars namn är Telningen. Där han står skall det spira, och han skall bygga Herrens tempel. ¹³Ja, han skall bygga Herrens tempel, få kungavärdighet och sitta som härs-

kare på sin tron. En präst skall dela tronen med honom, och mellan dem skall full enighet råda. ¹⁴Kronan skall vara kvar i Herrens tempel till minne av Heldaj, Tobia, Jedaja och Josia, Sefanjas son.

¹⁵Människor skall komma från fjärran för att vara med och bygga Herrens hus. Då skall ni inse att det är Herren Sebaot som har sänt mig till er. Detta skall ske om ni verkligen lyssnar på Herrens, er Guds, röst.

Rättfärdighet hellre än fasta

¹Under kung Dareios fjärde regeringsår, på fjärde dagen i nionde månaden, kislev, kom Herrens ord till Sakarja. ²Betel Sareser skickade Regem Melek och hans män för att beveka Herren ³och fråga prästerna i Herren Sebaots hus och profeterna: "Skall jag gråta och fasta i den femte månaden, som jag har gjort i många år?" ⁴Då kom Herren Sebaots ord till mig:

⁵Fråga folket i landet och prästerna: När ni under sjuttio år har fastat och klagat i femte och sjunde månaden, är det då för min skull ni hållit fasta? ⁶När ni äter och dricker, är det inte för er egen skull ni gör det? ⁷Har ni glömt vad Herren förkunnade genom de tidigare profeterna, då Jerusalem ännu var befolkat och tryggt med städerna runt omkring sig, och då Negev och Låglandet var bebodda?

⁸Åter kom Herrens ord till Sakarja:

⁹Så har Herren Sebaot sagt: "Fäll rättfärdiga domar och visa varandra kärlek och barmhärtighet! ¹⁰Förtryck inte änkan och den faderlöse, invandraren och den fattige. Tänk inte ut onda planer mot varandra." ¹¹Men de vägrade att lyssna. Sturskt vände de ryggen till och gjorde sig döva. ¹²Ja, de gjorde sina hjärtan hårda som diamant för att slippa höra den lag och de ord som Herren Sebaot hade sänt med sin ande genom de tidigare profeterna. Då drabbades de av Herren Sebaots mäktiga vrede. ¹³De ville inte höra då han ropade, och därför sade han: "Då vill inte heller jag höra när de ropar. ¹⁴Jag låter dem virvla med vinden, bort till folk som de inte känner." Landet lades öde bakom dem, ingen färdades där. Så gjorde de det ljuvliga landet till en ödemark.

Räddning i den kommande tiden

8

¹Åter kom Herren Sebaots ord:

²Så säger Herren Sebaot:
Stark är min lidelse för Sion,
jag ivrar för henne i mäktig vrede.

³Så säger Herren:
Jag vänder åter till Sion,
jag vill bo i Jerusalem.
Jerusalem skall kallas Den trogna staden
och Herren Sebaots berg Det heliga berget.

⁴Så säger Herren Sebaot:
Åter skall gamla män och kvinnor
sitta på torgen i Jerusalem,
alla med käpp i handen,
så gamla är de.

⁵Stadens gator och torg
skall fyllas av lekande barn.

⁶Så säger Herren Sebaot:
Om de som är kvar av folket
tror att detta är omöjligt
i kommande dagar,
är det därför omöjligt för mig?
frågar Herren Sebaot.

⁷Så säger Herren Sebaot:
Jag skall rädda mitt folk
ut ur österns länder och västerns.

⁸Jag skall hämta dem hit
och låta dem bo i Jerusalem.
De skall vara mitt folk
och jag skall vara deras Gud
i trohet och rättfärdighet.

⁹Så säger Herren Sebaot: Fatta mod, ni som i denna tid hör vad de profeter sade som verkade den gången grundstenarna lades till Herren Sebaots hus, till templet, som skulle byggas på nytt. ¹⁰Ty före denna tid var människornas arbete lönlöst och djurens möda förgäves. Alla och envar levde otrygga för fienden, och jag släppte människorna lösa mot varandra. ¹¹Men mot dem som är kvar av mitt folk är jag inte längre som i gång-

na tider, säger Herren Sebaot. ¹²Nu skall årsväxten frodas, vinstocken skall ge sin frukt, jorden sin skörd och himlen sin dagg. Allt detta skall jag skänka åt dem som är kvar av folket. ¹³Liksom ert namn har varit en förbannelse bland folken, ni judeer och israeliter, så skall det nu bli en välsignelse när jag räddat er. Var inte ängsliga, fatta mod! ¹⁴Ja, så säger Herren Sebaot: Liksom jag planerade er olycka, säger Herren Sebaot, då era fäder väckte min vrede — och det stod jag fast vid — ¹⁵så har jag nu ändrat min plan och vill skänka Jerusalem och judeerna lycka. Var inte rädda!

¹⁶Detta är vad ni skall göra: Var ärliga mot varandra. Fäll rättvisa och rättfärdiga domar när ni dömer i stadsporten. ¹⁷Tänk inte ut onda planer mot varandra och svär inga falska eder. Allt sådant hatar jag, säger Herren.

¹⁸Herren Sebaots ord kom till mig:

¹⁹Så säger Herren Sebaot: Fastedagarna i fjärde, femte, sjunde och tionde månaden skall för Juda bli till fröjd och jubel, till glada högtider. Älska sanning och fred!

²⁰Så säger Herren Sebaot: Än en gång skall folken komma, de som bor i de många städerna. ²¹Och befolkningen i den ena staden skall gå till den andra och säga: "Kom, låt oss gå och beveka Herren, låt oss uppsöka Herren Sebaot. Också jag går dit." ²²Många nationer och mäktiga folk skall uppsöka Herren Sebaot i Jerusalem för att beveka honom. ²³Så säger Herren Sebaot: När den tiden kommer skall tio män av olika folk och språk gripa tag i mantelfliken på en judisk man och säga: "Vi vill följa er, vi har hört att Gud finns hos er."

Dom över Israels fiender

¹Profetord.

Herrens ord är i landet Hadrak,
och till Damaskus har det kommit
— ty denna Arams ögonsten tillhör Herren,
liksom alla Israels stammar —
²ja, också till grannlandet Hamat
och till Tyros och Sidon
med all deras visdom.

³Tyros har byggt sig en fästning,
silver har hopats som damm
och guld som avfall på gatan,
⁴men Herren skall plundra staden
och störta dess murar i havet,
eld skall förtära den.

⁵Vid denna syn skall Ashkelon förfäras
och Gaza darra av ångest
liksom Ekron då dess hopp går om intet.
Gaza skall berövas sin kung,
Ashkelon skall ligga öde,

⁶i Ashdod skall ett blandfolk bo.
Ja, jag skall göra slut på filisteernas stolthet.

⁷De blodiga vidrigheter de sätter tänderna i
skall jag rycka ur munnen på dem.
De som blir kvar av detta folk
skall också de tillhöra vår Gud,
de skall vara som en släkt i Juda,
Ekrons folk skall vara som jevuseerna.

⁸Jag vill hålla vakt vid mitt hus
mot härar som kommer och går.
Aldrig mer skall någon förtryckare komma.
Nu är mina ögon öppna.

Sions konung

⁹Ropa ut din glädje, dotter Sion,
jubla, dotter Jerusalem!
Se, din konung kommer till dig.
Rättfärdig är han, seger är honom given.
I ringhet kommer han, ridande på en åsna,
på en ung åsnehingst.

¹⁰Jag skall förinta alla stridsvagnar i Efraim,
alla hästar i Jerusalem.
Krigets vapen skall förintas.
Han skall förkunna fred för folken,
och hans välde skall nå från hav till hav,
från floden till världens ände.

Herren upprättar sitt folk

- ¹¹I kraft av blodsförbundet med dig
skall jag släppa dina fångar ur den tomma brunnen.
- ¹²Kom tillbaka till borgen,
ni fångar som fått ett hopp!
I dag förkunnar jag:
Jag skall gottgöra er dubbelt.
- ¹³Ja, jag spänner Juda som en båge
och lägger Efraim på den som en pil.
Jag slungar dina söner, Sion,
mot dina söner, Javan.
Jag gör dig till en hjältes svärd.
- ¹⁴Herren skall visa sig över dem,
som blixten skall hans pil fara i väg.
Herren Gud skall stöta i horn
och dra fram i sydstormarna.
- ¹⁵Herren Sebaot skall ge dem skydd,
stenarna från hans slunga
skall förtära och underkuva,
skall dricka blod som vin,
fyllas som offerskålar,
dränkas i blod som altarets hörn.
- ¹⁶Herren, deras Gud, skall rädda dem,
den dagen skall han valla dem som får.
Som ädelstenar i ett diadem
skall de stråla över hans land.
- ¹⁷Vilken lycka, vilken skönhet!
De unga männen skall blomstra av dess säd
och flickorna av dess vin.

De maktlösa gudarna

10

- ¹Be Herren om regn
vid tiden för vårregnet.
Det är Herren som skapar molnen,
han ger er strömmande regn,
han ger gröda på marken åt alla.
- ²Men husgudarna ger lögner till svar
och spåmännen ser falska syner,

- de berättar bedrägliga drömmar,
tom är deras tröst.
Därför måste folket bryta upp som en fårhjord
och lida nöd, ty de har ingen herde.

Israel befrias och återvänder

- ³Min vrede har flammats upp mot herdarna,
och bockarna skall jag ställa till svars.
Herren Sebaot tar sig an sin hjord, Judas folk,
och gör den till sin ståtliga stridshäst.
- ⁴Från Juda skall hörnstenen komma,
därifrån skall tältpluggen komma,
därifrån skall krigets vapen komma,
därifrån skall varje härskare utgå.
- ⁵De skall likna hjältar
som i striden trampar ner fienden
som smuts på gatan.
De skall strida, ty Herren är med dem,
och ryttarna skall besegras.
- ⁶Jag skall stärka Judas folk,
och Josefs folk skall jag rädda.
Jag skall föra dem tillbaka,
ty jag förbarmar mig över dem,
och det skall vara som om jag aldrig förkastat dem.
Jag är Herren, deras Gud,
jag skall höra deras böner.
- ⁷Efraims folk skall vara som hjältar,
och de skall bli upprymda som av vin,
deras barn skall se det och glädjas
och jubla över Herren.
- ⁸Jag skall vissla på dem och kalla dem samman,
ty jag har friköpt dem,
och de skall bli lika talrika som förr.
- ⁹Om jag sprider ut dem bland folken
och de tänker på mig därborta,
så skall de och deras barn få leva och komma tillbaka.

¹⁰Jag skall låta dem återvända från Egypten,
och från Assyrien skall jag samla dem.
Till Gilead och till Libanon skall jag leda dem,
och inte ens där skall de rymmas.

¹¹Floden skall drabbas,
dess vågor skall slås ner,
Nilens alla djup skall torka ut.
Assyriens välde skall störtas
och Egypten förlora sin spira.

¹²I Herren har de sin styrka,
hans namn skall ge dem ära.
Så lyder Herrens ord.

Stormakternas fall

11 ¹Öppna dina portar, Libanon:
eld skall förtära dina cedrar.

²Klaga, cypress, ty cedern har fallit,
de mäktiga träden är fällda.
Klaga, ekar i Bashan,
ty den täta skogen är skövlad.

³Hör herdarnas jämmer
då deras härlighet blir förödd!
Hör hur de unga lejonerna ryter
då Jordandalens stolthet blir skövlad!

De två stavarna

⁴Så har Herren, min Gud, sagt: Bli en herde för fåren som skall slaktas. ⁵De som köper dem drar sig inte för att döda dem, och de som säljer dem säger: Lovad vare Herren, jag har blivit rik! Och deras egna herdar skonar dem inte. ⁶Nej, jag skall inte längre skona landets invånare, säger Herren. Jag skall utlämna människorna åt varandra och åt deras kungar; de skall ödelägga landet och jag skall inte låta någon slippa undan. ⁷Så blev jag en herde för boskapshandlarnas slaktfår: jag tog två stavar, den ena kallade jag Ynnest och den andra Enighet, och jag valade hjorden. — ⁸Jag gjorde mig av med de tre herdarna på en månad. — Men jag miste tålamodet med fåren, och även de tröttnade på mig. ⁹Då sade jag: "Jag vill inte längre vara er

herde. Låt dem dö som skall dö, låt dem gå under som skall gå under och låt dem som blir kvar äta upp varandra." ¹⁰Så tog jag min stav Ynnest och bröt av den för att upplösa det förbund som jag slutit med alla folk. ¹¹Den dag det upplöstes förstod boskapshandlarna som iakttog mig att detta var Herrens ord. ¹²Sedan sade jag till dem: "Om ni tycker att det är rätt, så ge mig min lön — låt annars bli!" Då vägrade de upp trettio silverstycken åt mig. ¹³Herren sade till mig: "Kasta dem till smältaren, denna härliga summa som de anser mig värd." Och jag tog de trettio silverstyckena och kastade dem åt smältaren i Herrens hus. ¹⁴Så bröt jag av min andra stav Enighet för att upplösa broderskapet mellan Juda och Israel. ¹⁵Herren sade till mig: "Utrusta dig nu som en oduglig herde. ¹⁶Ty jag skall låta det komma en herde i landet som inte bryr sig om de bortsprungna, inte letar efter de jämrande, inte läker de skadade, inte sörjer för de friska utan äter de fetas kött och sliter av dem klövarna."

¹⁷Ve den oduglige herden,
 som överger sina får!
 Må svärdet träffa hans arm
 och hans högra öga!
 Må hans arm förtvina
 och hans högra öga utsläckas för alltid!

Jerusalem belägras, räddas och förnyas

12

¹Profetord. Herrens ord om Israel.

Så talar Herren, han som har spänt ut himlen och lagt jordens grund, han som har skapat livsanden i människan: ²Jag skall göra Jerusalem till en bägare som berusar alla de omgivande folken. Också Judas städer skall belägras tillsammans med Jerusalem. ³Den dagen skall jag göra Jerusalem till en lyf-testen för folken: var och en som försöker lyfta den skall sarga sig, och alla jordens folkslag skall samla sig mot den. ⁴Den dagen, säger Herren, skall jag slå alla hästar med skräck och alla ryttare med vanvett. Men över Juda skall mina ögon vaka, och folkens alla hästar skall jag slå med blindhet. ⁵Då skall Judas släkter tänka: Jerusalems invånare har sin styrka i Herren Se-

baot, sin Gud. ⁶Den dagen skall jag göra Judas släkter till ett glödande fyrfat bland vedträn och till en brinnande fackla i en kärke, och de skall förtära alla omgivande folk, på alla sidor. Men folket i Jerusalem skall få bo kvar i sin stad.

⁷Herren skall först rädda Judas folk, så att inte Davids ätt och Jerusalems invånare får större ära än Juda. ⁸Den dagen skall Herren skydda Jerusalems invånare. Den svagaste bland dem skall den dagen vara som David, och Davids ätt skall vara som en gud, som en Herrens ängel framför dem. ⁹Den dagen ämnar jag förinta alla de folk som drar upp mot Jerusalem.

¹⁰Men i Davids ätt och i Jerusalems invånare skall jag ingjuta en anda av godhet och vilja till bön, och de skall se upp till mig. Den som de har genomborrat skall de sörja som man sörjer sin ende son, de skall gråta bittert över honom som man gråter över sin förstfödde.

¹¹Den dagen skall sorgeshögtiden i Jerusalem vara lika stor som den som hölls på Megiddoslätten över Hadad-Rimmon. ¹²Och landet skall hålla dödsklagan släkt för släkt: Davids släkt för sig och dess kvinnor för sig, Natans släkt för sig och dess kvinnor för sig, ¹³Levis släkt för sig och dess kvinnor för sig, Shimis släkt för sig och dess kvinnor för sig, ¹⁴alla de andra släkterna var för sig och deras kvinnor för sig.

Falska gudar och profeter

13

¹Den dagen skall en källa rinna upp som renar Davids ätt och Jerusalems invånare från synd och orenhet.

²Den dagen, säger Herren Sebaot, skall jag utrota avgudarna ur landet, och ingen skall längre nämna deras namn. Profeterna och orenhetens anda skall jag fördriva ur landet. ³Om någon därefter uppträder som profet skall hans egen far och mor säga till honom: "Du får inte leva, du har uttalat lögn i Herrens namn." Hans egen far och mor skall sticka ner honom då han profeterar. ⁴Den dagen skall varje profet skämmas för sina profetsyner, och för att inte avslöjas låter han bli att klä sig i hårmantel. ⁵Och han skall säga: "Jag är ingen profet, jag är bonde; ända sedan ungdomen har jag brukat min jord." ⁶Frågar man honom då vad det är för sår han har på kroppen, så svarar han: "Dem fick jag hemma hos mina vänner."

En rest blir renad

⁷Upp, svärd, mot min herde,
 mot min förtrogne,
 säger Herren Sebaot.
 Dröp herden så att fåren skingras!
 Jag lyfter min hand mot de svaga.

⁸I hela landet, säger Herren,
 skall två tredjedelar utrotas och gå under,
 men en tredjedel skall lämnas kvar.

⁹Den tredjedelen skall jag låta gå genom eld,
 jag skall rena den som man renar silver,
 jag skall pröva den som man prövar guld.

De skall åkalla mig
 och jag skall svara dem.

Jag skall säga: "Detta är mitt folk",
 och de skall säga: "Herren är vår Gud."

Den stora slutstriden

14 ¹Se, en Herrens dag kommer! Då skall man plundra dig och fördela bytet. ²Jag skall samla alla folk till strid mot Jerusalem. Staden skall erövrats, husen plundras och kvinnorna våldtas. Halva staden skall föras bort, men resten skall inte fördrivas. ³Ty Herren skall dra ut och strida mot dessa folk, som förr när han stred på kampens dag.

⁴Den dagen skall han stå med fötterna på Olivberget, som ligger invid Jerusalem, på östra sidan. Och Olivberget skall rämna mitt itu från öster till väster i en väldig dal; ena halvan av berget viker åt norr och andra halvan åt söder. ⁵Dalen mellan mina berg skall spärras och nå till Asal. Den skall spärras som vid jordbävningen på den tid då Ussia var kung i Juda. Herren, min Gud, skall komma och alla heliga med honom.

⁶Den dagen skall det inte längre finnas någon kyla eller frost. ⁷Det skall vara en ständig dag — Herren vet när den kommer — och ingen växling mellan dag och natt, utan när kvällen kommer skall det vara ljus. ⁸Den dagen skall friskt vatten strömma ut från Jerusalem, hälften mot östra havet och hälften mot västra havet. Sommar och vinter skall det vara så.

⁹Och Herren skall vara konung över hela jorden. Den dagen skall Herren vara en och hans namn ett enda.

¹⁰Hela landet skall förvandlas till en slätt från Geva till Rimmon, söder om Jerusalem, men staden skall ligga kvar på sin höjd. Den skall sträcka sig från Benjaminporten till platsen för den gamla porten, till Hörnporten, och från Hananeltornet ända till kungens vinpressar. ¹¹Där skall man bo, och ingen skall längre vigas åt förintelse; Jerusalem skall ligga tryggt.

¹²Och detta är den plåga som Herren skall låta drabba alla folk som drar ut i krig mot Jerusalem: deras kött skall ruttna medan de ännu står upprätt, deras ögon skall ruttna i sina hålor och tungan skall ruttna i munnen på dem. ¹³Den dagen skall Herren sända en stor förvirring över dem, så att de ger sig på varandra och kämpar inbördes.

¹⁴Även Juda skall strida i Jerusalem. Då skall rikedomar från alla folk runt omkring samlas ihop: mängder av guld, silver och kläder.

¹⁵En likadan plåga skall drabba hästar, mulor, kameler, åsnor och alla andra djur i lägren. ¹⁶Alla som blir kvar av de folk som anföll Jerusalem skall år efter år dra dit upp för att tillbe konungen, Herren Sebaot, och för att fira lövhyddefesten. ¹⁷Men om någon av jordens släkter inte drar upp till Jerusalem för att tillbe konungen, Herren Sebaot, skall den inte få något regn. ¹⁸Och om egypterna inte vallfärdar dit upp skall Nilen inte stiga: detta skall drabba dem i stället för den plåga som Herren låter drabba de folk som inte drar upp för att fira lövhyddefesten. ¹⁹Detta blir straffet för Egypten och straffet för alla andra folk som inte drar upp för att fira lövhyddefesten.

²⁰Den dagen skall det stå "Helgad åt Herren" på hästarnas bjällror, och grytorna i Herrens hus skall vara som offerskålar framför altaret. ²¹Varje gryta i Jerusalem och Juda skall vara helgad åt Herren Sebaot, och alla som offerar skall komma och ta en sådan och koka i den. Den dagen skall det inte längre finnas några krämare i Herren Sebaots hus.

Malaki

1¹Profetord. Herrens ord till Israel genom Malaki.

Herrens kärlek och makt

²Jag har visat er kärlek, säger Herren. Då säger ni: "Hur har du visat oss kärlek?" Jakob och Esau var ju bröder, säger Herren. Jag älskade Jakob ³men Esau hatade jag, och jag har gjort hans berg till ödemark, hans område till ökenland. ⁴Om Edom säger: "Vårt land är förstört, men vi skall bygga upp det ödelagda igen", då säger Herren Sebaot: Låt dem bygga, jag skall riva ner. Det skall kallas onskans land och folket som Herren vredgas på för evigt. ⁵Ni skall få se detta med egna ögon, och då skall ni säga: "Herrens makt når bortom Israels gräns."

Dom över prästerna

⁶En son visar aktning för sin far och en tjänare för sin herre. Men om jag är fader, var är aktningen för mig? Om jag är herre, var är vördnaden för mig? Det säger Herren Sebaot till er präster, ni som föraktar mitt namn. Då säger ni: "Hur visar vi förakt för ditt namn?" ⁷Genom att komma med oren föda till mitt altare. Då säger ni: "Hur har vi gjort den oren?" Genom att mena att man kan visa förakt för Herrens bord. ⁸Ni kommer med blinda offerdjur: är inte det något ont? Ni kommer med halta och sjuka djur: är inte det något ont? Om du går till ståthållaren med dem, tror du att han uppskattar det och visar dig välvilja? säger Herren Sebaot. — ⁹Och här vill ni beveka Gud att visa oss nåd! — Kan han visa välvilja när ni kommer med sådant? säger Herren Sebaot.

¹⁰Om ni ändå ville stänga tempeldörrarna och låta bli att tända min altareld i onödan! Jag vill inte veta av er, säger Herren Sebaot, jag tar inte emot några offer av er. ¹¹Från öster till väster är mitt namn stort bland folken, och överallt frambär man rökelseoffer åt mitt namn, rena offer, ty mitt namn är stort

bland folken, säger Herren Sebaot. ¹²Men ni vanhelgar det när ni menar att Herrens bord är orent och att hans mat är värd förakt. ¹³Ni säger: "Vilket besvär!" och fnyser bara, säger Herren Sebaot. Ni kommer med stulna, halta och sjuka djur och frambär dem som offer. Skulle jag ta emot sådana gåvor av er? säger Herren. ¹⁴Förbannad är den bedragare som lovar att offra ett handjur ur sin hjord men sedan frambär ett snöpt djur åt Herren. Ty jag är en stor konung, säger Herren Sebaot, och mitt namn är fruktat bland folken.

2

¹Därför, präster, gäller nu detta bud för er: ²Om ni inte lyder och inte lägger på hjärtat att ära mitt namn, säger Herren Sebaot, skall jag sända förbannelse över er, och jag skall vända er välsignelse i förbannelse. Ja, jag har redan vänt den i förbannelse, eftersom ni inte lagt detta på hjärtat. ³Jag skall bryta er livskraft och slänga avfall i ansiktet på er, slaktavfall från era offerfester. [---] ⁴Ni måste inse att jag har gett er detta bud för att mitt förbund med Levi skall bestå, säger Herren Sebaot. ⁵Mitt förbund med honom innebar att jag skulle ge honom liv och välgång och att han skulle visa mig vördnad och frukta mitt namn. ⁶Sann vägledning kom ur hans mun, inget orätt fanns på hans läppar. I obrottslig trohet höll han sig till mig och hindrade många från att ådra sig skuld. ⁷Prästens läppar förvaltar kunskapen, från hans mun hämtar man vägledning, ty han är Herren Sebaots sändebud. ⁸Men ni vek av från vägen, er undervisning har fört många vilse. Ni har brutit mitt förbund med leviterna, säger Herren Sebaot. ⁹Därför skall jag göra er föraktade och ynkliga inför hela folket, för ni har inte hållit er till mina vägar, och ni gör skillnad på person när ni tolkar lagen.

Blandäktenskap och skilsmässor fördöms

¹⁰Har vi inte alla en och samme fader? Är vi inte skapade av en och samme Gud? Varför handlar vi då trolöst mot varandra och kränker det förbund som våra fäder slöt? ¹¹Juda handlar trolöst, och man begår skändligheter i Israel och i Jerusalem. Juda vanhelgar den heliga plats som Herren älskar, och han äktar en främmande guds dotter. ¹²Må Herren ur Jakobs bönningar utrota den som gör så, vem det vara månde, även om

han frambär offer åt Herren Sebaot. ¹³Och dessutom gör ni detta: ni dränker Herrens altare i tårar, ni gråter och ni suckar, eftersom han inte längre vill se åt era offergåvor och ta emot något av er. ¹⁴Då säger ni: "Varför?" Därför att Herren var vittne vid föreningen mellan dig och din ungdoms hustru, som du är trolös mot trots er gemenskap och ert äktenskapsförbund. ¹⁵[---] Var inte trolös mot din ungdoms hustru! ¹⁶Den som åsidosätter sin hustru och skiljer sig från henne, säger Herren, Israels Gud, han fläckar sig med orättfärdighet, säger Herren Sebaot. För er egen skull, var på er vakt, var inte trolösa!

Herren kommer för att döma

¹⁷Ni tröttar ut Herren med era ord. Men då säger ni: "Hur då tröttar ut?" Genom att säga: "Den som gör det onda är god i Herrens ögon. Sådana tycker han om." Eller säga: "Var är Guds rättvisa?"

3 ¹Se, jag sänder min budbärare, han skall bana väg för mig. Plötsligt skall han komma till sitt tempel, den härskare som ni ber om, den förbundets budbärare som ni begär. Se, han kommer, säger Herren Sebaot.

²Men vem kan uthärda dagen då han kommer? Vem kan bestå när han visar sig? Han är som smältarens eld, som tvättarnas lut, ³han sätter sig ner likt den som smälter och renar silver. Han skall rena leviterna och luttra dem som guld och silver, så att de kan bära fram offergåvor åt Herren på det rätta sättet. ⁴Då skall Judas och Jerusalems offergåvor behaga Herren som i forna dagar, i gången tid.

⁵Jag kommer till er för att hålla dom, och utan dröjsmål skall jag ställa trollkarlar, äktenskapsbrytare och menedare till svars och alla som förtrycker daglönare, änkor och faderlösa och som förfördelar invandrare — alla dem som inte fruktar mig, säger Herren Sebaot. ⁶Jag, Herren, har inte förändrats, och ni, Jakobs barn, är som ni alltid har varit: ⁷ända sedan era fäders tid har ni avvikit från mina stadgar och inte hållit dem. Vänd tillbaka till mig, så vänder jag tillbaka till er, säger Herren Sebaot. Då säger ni: "Hur då vända tillbaka?" ⁸Så en människa får röva från Gud? Ni rövar ju från mig! Då säger ni: "Hur har

vi rövat från dig?" Tionden och offergåvor har ni rövat! ⁹Ni drabbas av förbannelse, ändå rövar ni från mig, alla och envar. ¹⁰Kom med hela tiondet till förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Sätt mig på ett sådant prov, säger Herren Sebaot, då kommer jag att öppna himlens fönster och låta ymnig välsignelse strömma ner över er. ¹¹Jag skall skrämma bort gräshopporna så att de inte förstör markens gröda för er och så att era vinodlingar inte blir utan frukt, säger Herren Sebaot. ¹²Då skall alla folk prisa er lyckliga, och ni skall få ett härligt land, säger Herren Sebaot.

¹³Ni har använt starka ord om mig, säger Herren. Då säger ni: "Hur har vi talat om dig?" ¹⁴Ni har sagt: "Det är meningslöst att tjäna Gud. Vad har vi för nytta av att rätta oss efter vad han har befallt och gå i säck och aska inför Herren Sebaot?" ¹⁵Nej, nu är det de fräcka vi skall prisa lyckliga: de handlar orätt men frodas ändå, de klarar sig fast de sätter Gud på prov!"

¹⁶Så har de som fruktar Herren talat sinsemellan. Men Herren har lyssnat uppmärksamt och låtit göra en förteckning, för att ingen som fruktar Herren och aktar hans namn skall glömmas. ¹⁷Den dag jag griper in, säger Herren Sebaot, skall de vara min dyrbara egendom. Jag skall måna om dem som en far månar om den son som tjänar honom. ¹⁸Då skall ni återigen se skillnad på rättfärdiga och gudlösa, på den som tjänar Gud och den som inte tjänar honom.

4

¹Ja, dagen kommer, och den skall brinna som en ugn. Då skall alla fräcka och alla som handlar orätt bli till halm, och dagen som kommer skall förbränna dem, säger Herren Sebaot. Varken rot eller gren blir kvar. ²Men för er som fruktar mitt namn skall rättfärdighetens sol gå upp, och dess vingar skall ge läkedom. Då skall ni slippa ut, som kesande kalvar ur kätten. ³Ni skall trampa ner de onda, de skall bli till stoft under era fötter den dag jag griper in, säger Herren Sebaot.

Slutord

⁴Glöm aldrig den lag som jag gav min tjänare Mose på Horeb, med stadgar och bud för hela Israel. ⁵Se, jag sänder profeten Elia till er innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer.

⁶Han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till fäderna, så att jag inte viger landet åt förintelse då jag kommer.

KUNGL. BIBL.
1999 - 11 - 23
STOCKHOLM

